

Giới thiệu Ngân Thỏ Kỳ Duyên

Tác giả: Tiểu Vũ

Convert: Nothing

Edit: Meo meo meo (Dương tỷ)

Giới thiệu:

Cha mẹ sinh con, trời sinh tính, ai cũng khác nhau;

Thỏ cùng sinh ra một tổ nhưng lại có một con thích ăn thịt rất lạ là tiểu bạch thỏ.

Nàng và hắn gặp nhau, đúng là do vận mệnh an bài, vừa gặp đã yêu, một kiếp chung tình.

Nàng và hắn gặp nhau, đúng là do luân hồi trên nguoi, từ hận thành yêu, làm sao chịu nổi.

Ngươi thích loại con gái thế nào?

Có thể có người con gái nào làm cho ngươi thích, cho ngươi trân trọng cả đời, cho người vì nàng không cần gì cả?

Trên là Côn Lôn thánh vực, có Dao trì trong tiên cảnh

Kiếp trước, kiếp này, vận mệnh luân hồi, trăm núi ngàn sông cũng chỉ vì tìm đến một người.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-1: Giới thiệu

Giới thiệu 1:

Có loại con gái nào có thể làm ngươi thích, để ngươi trân trọng cả đời, để ngươi vì nàng không cần bất cứ cái gì không?

Cha mẹ sinh con trời sinh tính, ai cũng khác nhau; thỏ sinh cùng một tổ, lại lòi ra một con thích ăn thịt kỳ lạ là tiểu bạch thỏ.

Trước đó có một con thỏ nhỏ tên là Tuyết Cầu, thịt đúng là động lực mạnh mẽ trong nàng. Có một hôm, nàng gặp một Phụ Hỷ Vương Tử Vân Cảnh ngoài lạnh trong nóng, có thịt ngon hầu hạ lại còn muốn cùng nàng yêu trọn đời. Tuyết Cầu đương nhiên không thể phụ lòng của vận mệnh an bài, đặc biệt là có thịt ngon an bài trước mặt.

Nào ai biết vui vẻ chưa lâu bỗng không biết chui đâu ra một yêu nghiệt mắt hoa đào. Tuyết Cầu không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ tên yêu nghiệt mắt hoa đào này.

Tất cả hình như đều được thần bí chỉ dẫn, hướng về một nơi không thể biết trước. Tám phương lục địa, kiếp trước, kiếp này, âm mưu, tình yêu, Tuyết Cầu đừng phải chuyện xưa bắt đầu, lại không thể ngờ kết cục lại là...

Giới thiệu 2:

Một con thỏ thích ăn thịt sao?

A di đà phật! Thế gian sao lạ lùng vậy?

Phong vân các động vật: Ai đáng sợ nhất nào?

Đáp: Chính nó (Cổ sức chỉ một con thỏ)

Một hồi chim bay tán loạn...(Grao grao, để thịt lại cho ta!!!)

Lại hỏi: Động lực nào khiến các vị giảm béo?

Đáp: Là nó (Liếc liếc con thỏ béo ú kia)

Tiếp tục ngui tròn ta truy...(Con nào thịt béo ra đây coi!!!!)

Hỏi: Sao các vị không phản kháng?

Đáp:...Ngẩng đầu nhìn mây bay...(Dám sao? Phận tôi tớ...)

Cách đó chừng mười mét...(Thịt thịt ôi...Thịt ai lớp u)

Nhân vật chính: Tuyết Cầu (Cầu Tuyết). Phối hợp diễn: Vân Cảnh, Huyền Mặc, Khô Vinh, Kim Tinh bé cung, Vân nhĩ. Cái khác: thịt, kết quả 1 và 1

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1-2: Xuyên qua biển thái

Nước róc rách chảy, khói nhẹ lượn lờ, sương mù mờ ảo, chim hót vượn kêu.

Cảnh có thể so với thơ họa này chính là cảnh rừng tiên bên ngoài Cửu Trọng Thiên.

Cảnh đẹp như thế thấm vào tận trong người, lại bị tiếng ăn rột rọt vang lên quấy nhiễu khung cảnh yên tĩnh hiền hòa. Lần theo tiếng động, thấy một sinh vật toàn thân trắng muốt cuộn tròn, đang ôm cắn một tiên quả rơi bất ngờ từ trên cây xuống.

Sinh vật này có hai cái tai rất dài, đang cố dùng hai chân nhỏ ngắn cùn phía trước đùa giỡn quả tiên đỏ rực ướat át trước mắt, khiến nó lăn tròn không ngừng.

Hàm răng dày gặm cắn thịt quả trắng nõn liên tục, tiếng rột rột, thánh thót vang lên, cái miệng đáng yêu dính đầy hương ngọt.

Chỉ là, quả tiên vừa tươi vừa ngon đẹp ấy, vẫn không sánh kịp con vật có đôi mắt to, đỏ tìa mị xinh đẹp, đầy thần kỳ mang theo nỗi buồn bực và oán hận, quả thật là hiếm thấy vô cùng.

Khụ khụ, không nói nhiều nữa. Để Vũ đây được chính thức giới thiệu một chút, nữ chính trong chương này, cũng chính là đang nói tới con thỏ đáng giận có tai cụp kia.

Các vị chắc rất tò mò, con thỏ này từ trước tới giờ chỉ là một con vật, sao lại là nữ chính được chứ?

Thực ra có nguyên nhân của nó, hãy để cho Vũ đây được làm chủ kể lại câu chuyện về nữ chính của chúng ta nha, hãy nghe kỹ về nàng ấy nhé.

Thảm án nặng nhất thế kỷ này: một cái bánh bao dẫn tới huyết án.

Nhân vật bi thảm nhất thế kỷ này: tôi, Cầu Tuyết, năm nay hai mươi bốn tuổi, là người bị hại duy nhất trong vụ thảm án này.

Vũ khí mạnh nhất thế kỷ này: một chiếc bánh bao nhân thịt thơm ngon giá một nhân dân tệ.

Kẻ đồng lõa đáng sợ nhất thế kỷ này: Âm nước không còn giọt nào.

Lúc mùi ngon gấp trăm lần, là thiên lôi động tới địa hỏa, gián điệp chợt gặp được tổ chức, ngon lành gặp phải tuyệt thực. Tóm lại là, uy lực có thể sánh ngang với tàu Titanic đụng phải băng trôi ngàn năm, máy bay không người lái đụng Lầu Năm Góc. Cứ thế tạo thành một thảm án lớn cực kỳ bi thảm, án oan lớn của thế kỷ này.

Cái chết ly kỳ nhất thế kỷ này: chẳng bệnh cũng không gặp họa là tôi, Cầu Tuyết, đang ở xã hội người ăn thịt người, đấu đá tranh giành quyền lực, vì tham ngủ nên mới bị lâm vào cảnh muộn màng cùng quần.

Kết quả, tôi lấy tốc độ ánh sáng, lao nhanh ra khỏi cửa. Trong tình trạng mơ màng, ma xui quỷ khiến đi ngang qua một tiệm bánh bao mới mở.

Nhắc tới tiệm bánh bao này, thật quý dị đến đau cả đầu, chấn động tinh thần.

Xưa nay chưa bao giờ bị cái gì hấp dẫn, chỉ vì thịt mà tôi điên cuồng, phá lệ rút tiền lẻ trong người ra, mua một chiếc bánh bao trắng nõn, mềm xốp nhân thịt heo.

Nhìn bánh nhân thịt nóng hôi hổi, thơm ngon trên tay, tôi phá lệ cắn một miếng có thịt ngon.

Chỉ là mùi ngon này cùng lúc gặp phải cơn đói, Nguyệt lão lại tìm được một đồng mua luôn chiếc bánh thơm ngon này của tôi.

Lúc miếng bánh thịt vừa trôi xuống cái họng mảnh khảnh của tôi, đã thành công chặn ngang, khiến cho tôi không thể nuốt xuống mà cũng không nhổ ra được, vì thế, tôi bị nghẹn...

Tôi tâm hoảng ý loạn mồ ba lô ra, lấy ấm nước mang theo, định giúp mình giảm bớt cơn nghẹn lại.

Ai ngờ, tôi đâu biết được là ngay lúc có miếng bánh ngon, trên đời này ấm cũng chẳng có nước, chỉ có mỗi ấm không.

Tôi đưa mắt nhìn ấm rỗng, khóc không nổi. Cuối cùng, đem theo hối hận vô hạn, tôi, đã bị một cái bánh bao giết chết...

Bánh ngon và đói bụng cùng tác động cười to, đáng thương thay cho Cầu Tuyết nước mắt tuôn trào. Từ đây, bánh ngon và đói bụng cùng trải qua cuộc sống hạnh phúc của một Vương tử và Công chúa.

.... Rồi từ đó tôi đi tới địa phủ để diễn lên bản tóm tắt quá trình từ vong, lại bị phán quan đẹp trai viết thành bốn từ châm ngôn “lại nhai vô nghĩa”.

Tóm lại là, liên quan tới một bánh bao nhân thịt dẫn đến thảm án.

Cơ quan cực kỳ thất trách nhất thế kỷ này: là Địa phủ.

Sau đó tôi bị Hắc Bạch Vô Thường mang tới Địa phủ Diêm La. Còn chưa kịp ai oán với nỗi khổ sở, bất hạnh của mình thế nào thì đã bị phán quan đẹp trai vô tình báo cho biết, do mình tự dựng chết đột ngột, nên trên sổ sinh tử cũng chưa kịp an bài chọn cho tôi người thích hợp để đầu thai được.

Tôi cứng ngắc tưởng rằng, bản thân mình sẽ uống mạng được gia nhập đội ngũ quỷ, trong lúc khóc lóc kêu la sẽ bị mang tới thành Uông Tử nhốt ở đó năm trăm năm chứ.

Ôi, năm trăm năm! Sau năm trăm năm nữa, con người cũng đã có thể triển khai chơi bóng rổ trên vũ trụ rồi, sao tôi có thể sống uống mất năm trăm năm của tôi chứ! Trong lòng tôi kêu gào thảm thiết, nhưng trên mặt lại bình tĩnh vô cùng.

Ai ngờ, Diêm Vương thân yêu lại mặt mày như nở, miệng vàng lời ngọc bảo “Tên nữ quỷ do dự kia, tuy tuổi thọ chưa hết, nhưng lại bị một cái bánh bao giết hại, vậy đó là mệnh trời. Đợi khi nào chọn được người thích hợp, ít ngày nữa sẽ cho đi đầu thai”

Ha... lợi quá... suýt nữa thì... Giờ phút này tôi như được gặp thánh mẫu Maria hiện thế vậy, nhìn đầu trâu mặt ngựa mà thấy đáng yêu ngay thơ như thiên sứ vậy đó.

Bên tai như vang lên tiếng của trời, ôm cột nhà ba ngày, mà vẫn vang lên bên tai không dứt. Ánh mắt sáng lấp lánh, miệng vàng mở lời thật ấm áp biết bao.

Diêm Vương đúng là quỷ thần mới của tôi, ánh sáng của ngài ấy chiếu muôn đời...

Vì thế, tôi trở thành một con quỷ uống mạng đầu tiên biến thành nhân viên trong lịch sử địa phủ.

Tôi ở Địa phủ trong trạng thái du hồn, chẳng có việc gì làm thì phiêu lãng một tháng, rồi nhanh chóng gia nhập tổ chức đại gia đình này.

Đối mặt với tổ chức chẳng phải lo cơm áo gạo tiền, tôi dứt khoát hướng về bí thư tổ chức – đại nhân phán quan xin đệ trình thư nhập phủ lên, có ý muốn được nhậm chức đáng kể tại Địa phủ, trong lòng tính toán, nếu thế, tôi cũng được coi là một nửa tiểu thần rồi.

Cái gọi là làm việc hiệu suất, hiệu suất chính là hôm sau tôi chưa kịp đệ trình tư tưởng lên thì đã bị lão đại tổ chức gọi về.

Sau một tháng gặp lại Diêm Vương thân yêu của tôi, mặt mày nở rộ, miệng mở lời vàng ngọc, “Tên nữ quỷ do dự kia, tuy không phải tội ác tày trời, nhưng lại bị bánh bao giết hại, đó là mệnh trời. Chúng ta chẳng dám giữ lại, đợi chọn được người thích hợp sẽ sớm cho đi đầu thai ngay”

Một câu nói đã phá vỡ ảo tưởng của tôi, ngay lúc tôi thất vọng xoay người rồi đi, Diêm Vương lại mở miệng vàng lời ngọc, “Tên nữ quỷ do dự kia, đừng có tìm cách báo thù nữa, dù ngươi có làm kẻ đứng đầu vạn ngàn năm sau đi nữa, cũng chẳng thay đổi được gì cả, nhớ lấy thiên mệnh không thể trái, ngươi chính là người được trên trời chọn rồi”

Như sấm sét nổ oanh bên tai, tôi bị nổ banh xác... Tình cảnh tôi bị bánh bao giết hại nhưng lại được vị thần tiên có địa vị cực cao trên trời nhìn, chẳng lẽ tôi nhất định không được trả thù cho bản thân, quên mất kiếp trước lại làm người lần nữa ư?

Cắn chặt khăn tay, nén nước mắt, tôi chạy về phía xa. Ôi, thịt heo của tôi ơi, mày có còn nguyên vẹn ở lại cùng với bánh bao trong bụng tôi không. Tôi quyết định bỏ qua, hãy tha thứ cho tôi không cách nào đem mày ăn một miếng, để kiếp sau, kiếp sau gặp lại thôi...

Từ lúc đơn nhập phủ của tôi bị bác bỏ, tôi ngược lại lại được các đồng chí trong Địa phủ đồng tình và thân thiết, cổ phiếu nhân gian cứ ngày nào cũng

đều thay đổi mới, mà bạn ở địa phủ của tôi lại càng ngày càng nhiều.

Ai ngờ, còn chưa ổn định thì sóng sau lại tới.

Địa phủ nghênh đón một tin dữ trọng đại mười năm một lần – vòng tròn giờ cao điểm tử vong sắp tới.

Từ đó, Hắc Bạch Vô Thường câu hồn tôi phải rút gân tay chân, phán quan đẹp trai thì làm gãy tám chiếc bút lông, còn Mạnh Bà thì suốt đêm ngao ngán nấu canh vảnh mắt đen sì.

Tôi lấy danh nghĩa tổ chức, hay tới bên cạnh cầu Nại Hà, định hăng hái lên tuyến đầu an ủi Mạnh Bà đang sút đầu mẻ trán mức canh, lại đoán nhầm tình trạng hỗn loạn ở hiện trường.

Vì thế, bảng xếp hạng của thế kỷ này lại nảy sinh cái mới.

Một thảm án lớn nặng nhất Địa phủ của thế kỷ này: chuyện muôn người xô đẩy ra đường đâm đạp lên nhau.

Quý hồn bi thảm nhất Địa phủ thế kỷ này: tôi, Cầu Tuyết, con quý mới chết hơn một tháng. Theo số liệu thống kê, là kẻ bị hại duy nhất trong thảm án trên.

Đầu thai cực kỳ kỳ lạ ở Địa phủ của thế kỷ này: do tình hình cầu Nại Hà đông chưa từng có từ trước tới nay, tôi bù tương lai cuối cùng cũng chạy tới cầu cuối bên kia của Mạnh Bà, bất ngờ bị ngã. Trong lúc bị ngã chen chúc, tôi thành công bay xuống cầu Nại Hà, thể nghiệm khoái cảm rơi từ trên trời cao xuống.

Kết quả do sức hút vĩ đại của trái đất, tôi rớt thẳng xuống sáu đường luân hồi.

May mắn là tôi bù lại không được hưởng qua mùi vị canh Mạnh Bà thì đã đi đầu thai mất rồi. Chẳng may, sau đó tôi mới biết được, phương hướng tôi rơi xuống là đường luân hồi của súc sinh.

Vì thế, tôi sau khi đầu thai Phật Tôn Ngộ Không, vinh quang trở thành đề tài bàn luận sôi nổi trong các quán trà ở Địa Phủ.

Chỉ là nghe nhiều quá nên thuộc thành thơ: tôi không khổng chế được, chỉ là tôi không khổng chế được thông dong. Tôi vung tay áo lên, đi mang không oán thán một lời.

Đợi lúc mở mắt ra, tôi đã tìm được tổ chức, lại phát hiện tôi đi tới một tỉnh cầu quái vật. Cúi đầu nhìn lướt qua da thịt mình, không xấu lắm. Chỉ là một đứa trẻ sơ sinh, vì sao không cho tôi mặc quần áo nhỉ?

Lúc ngẩng đầu, tôi không kim lòng được giật mình, đập vào mi mắt là một tập đoàn vật thể màu trắng chẳng rõ số lượng, màu da.

Thân thể tôi không ngừng di động, vị trí biến hóa khác hẳn, tôi rốt cục thấy rõ mình như một quái thú vật thể không rõ, chỉ có mắt màu lam, tai cụp. Còn đại đa số vật thể, chỉ có một loại thỏ cứng mới sinh nhỏ như chuột. Tôi đây là ai vậy?

Khò sờ cúi đầu, tôi thấy được bản thân mình cũng có màu da giống hệt chuột, bất giác kêu lên: ta biến thành một con thỏ hàng thật giá thật rồi.

Một ngày trôi qua, cuối cùng con đói khát đã chiến thắng trí nhớ con người. Có đồ ăn ở trước mặt, tôi vục đầu xuống, phản bội tổ chức, đi tìm loạn sửa tười trong đám lông thỏ kia.

Thời gian cực nhanh, khiến tôi nghĩ sơ lược tới chuyện cũ này mà kinh.

Năm đầu tiên trở thành con thỏ: tôi cố gắng muốn trở thành một con thỏ, nhưng chẳng có kết quả. Chỉ vì tôi không thể chịu nổi mùi cỏ, đi toilet mà không có giấy vệ sinh...

Kết luận là: tôi không phải là con thỏ bình thường.

Năm thứ hai trở thành thỏ: tôi hy vọng với chỉ số thông minh tương đương với đứa trẻ con người có thể moi được tin tình báo trong thỏ mẹ có lợi cho tôi, lại chẳng có kết quả. Tin tức duy nhất có ích là được, đừng tới gần rừng cây bên cạnh chỗ chúng ta sinh hoạt.

Kết luận: vĩnh viễn đừng bao giờ hỏi thăm tin tức từ thỏ.

Năm thứ ba thành thỏ: Tôi trở thành con thỏ đầu tiên tự đứng rời nhà ra đi.

Kết luận: đừng có ảo tưởng thỏ sẽ đi đăng tin hoặc nhờ cảnh sát giúp tìm đứa nhỏ phản nghịch bỏ nhà ra đi nhá.

Năm thứ tư thành thỏ: thỏ ôm cây đợi con người xuất hiện, không có kết quả. Từ đó tôi biết rõ một chuyện, nơi đây hoang tàn vắng vẻ.

Kết luận: thỏ ôm cây đợi tuy bị động nhưng chủ động tấn công cũng chưa chắc đạt được kết quả mong muốn.

Năm thứ năm thành thỏ: tôi bắt đầu vì sinh tồn mà phản đầu. Không những làm một con thỏ bất thường, mà tôi tiếp nhận đồ ăn gì đó cũng có hạn, lại có được thiên địch ngang với con thỏ bình thường.

Ngửa mặt lên trời than một tiếng: không công bằng!

Thỏ dài xong, tôi lập tức nhanh chân bỏ chạy. Khụ khụ, vừa mới rồi mình đã chảy nước miếng với con chim trĩ rồi, bắt cần làm bại lộ hành tung, bị một con sói đói đuôi theo, khiến tôi chạy thẳng tới một hốc cây trốn cho an toàn.

Đều nói thương thì có khiên chán, mà khó phòng bản tiền. Tôi còn có thỏ khôn ba hang, nhưng cứ phải đối phó với từng bữa đã trở thành kẻ địch của nhóm.

Cuối cùng, vào một buổi sáng ngày nào đó, theo lệ thường tuần tra xong không thể tìm được gì ăn, số mệnh đã an bài gặp được một quả trái cây bị lực tác động mạnh rơi xuống trúng đầu tôi, từ đó tôi trở thành người khổng lồ đứng bằng vai của thỏ. Vì thế, đang định ăn hết cái quả mà khiến tôi suýt nữa bị nện trúng mà trở lại Địa phủ kia, tôi lặng lẽ ra một quyết định.

Sau ba giây tôi đạt đạo đắc ý với tài trí thông minh của mình; ba phút sau, tôi vì không nghe theo lời khuyên của thỏ mẹ mà chẳng biết phải làm gì; ba giờ sau, tôi mới thể nghiệm được cái gọi là từ thiên đường ngã xuống địa ngục, lại từ địa ngục trở về thiên đường.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Gặp được tổ chức

Sau khi ăn quả thơm ngọt ngào xong, Cầu Tuyết đứng trên bãi cỏ xanh lau miệng, lau đi lại lại nước từ trái cây trên lông trắng mềm mại, nhảy hai chân lên, hướng tới cấm địa mà thỏ mẹ nói, nhảy xuống cánh rừng sinh hoạt bên cạnh.

Thuần thực nhảy vào được rừng cây rậm rạp che chắn, đập vào mí mắt là thảo nguyên mênh mông vô bờ ngập tràn ánh nắng.

Cầu Tuyết đang hí hóp mắt muốn hưởng thụ ánh nắng ấm áp của buổi chiều, chiếc mũi mẫn cảm cùng năm năm qua cho tới giờ lần đầu tiên ngửi được mùi vị kẻ thù ngày nhớ đêm mong của nàng.

Mùi bánh bao nhân thịt thơm ngon! Không ngờ may thế mà bại lộ thân mình dưới ban ngày ban mặt thế này, khiến Tiểu Tuyết Tuyết tôi đây tâm địa trở nên ác độc hẳn.

Lần theo mùi thơm của bánh bao nhân thịt, nàng không để ý đến mình đã nhảy tới gần cánh rừng. Lúc Tuyết Cầu lấy tốc độ sét đánh nhảy xuống ngọn nguồn có mùi bánh bao nhân thịt bốc ra, lại bất ngờ đụng phải một bức tường. Dưới tác dụng quán tính – mà thỏ ngốc vĩ đại phát hiện ra, nàng bị lật ngược lại, lăn tròn xục vào vũng bùn.

Trước mắt Cầu Tuyết vẫn còn sao bay đầy trời, trên đầu lại vang lên giọng nam tao nhã dễ nghe như một tảng đá lớn rơi bịch xuống, “Tất Phuong, người đi nhân gian một chuyến, cũng biết trận này được gọi là gì rồi chứ?”

“Tất Phuong ngu dốt, không phải là tự chui đầu vào lưới đó chứ?” Cái kẻ tên Tất Phuong kia hơi suy nghĩ, do dự nói ra đáp án của mình.

Nam tử trước mắt không lên tiếng, mà xoay người tóm được hai tai thỏ của Cầu Tuyết, nhắc nàng lên khỏi mặt đất, “Cái này gọi là ôm cây đợi thỏ”

Cầu Tuyết dần tỉnh táo lại, đột nhiên bị người ta tóm được tai, bản tính trời sinh, cặp mắt đỏ hồng của thỏ không ngừng chớp chớp, hoàn toàn không rõ chuyện gì đang xảy ra nữa.

Mãi cho tới khi khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần dán sát vào mắt nàng, nàng mới thấy choáng váng, chỉ lo lẳng si ngốc nhìn người đó.

Nam tử tuấn tú kia có làn da trắng nõn nà như con gái, hơn nữa làn môi mông hồng, hơi hơi nhú lại u ám như có thể hấp thu linh hồn vậy, khiến người ta như trầm luân vào đôi mắt bạc, quần áo trắng như tuyết, tóc đen như tơ lụa, quả đúng là xuất trần tuyệt thế.

Ôi, đói bụng quá đi... Cầu Tuyết nhìn mỹ nam tử trước mặt không kìm được nuốt ước miếng, rất muốn ăn... Thật muốn ăn bánh bao nhân thịt quá ha!

“Mắt đỏ hiện thế, chính là đại hung hiện thế, phải giết” Nam tử có mắt màu bạc hí lại, hơi thở nguy hiểm lóe lên.

“Ta không ác không ác! Đừng giết ta mà!!!!” Cầu Tuyết hiện giờ hối hận vô cùng, vì sao nàng là thỏ, có miệng mà chẳng nói nổi, có khổ không tổ được chứ.

“Ha ha, thú vị, xem ra ta đã coi thường người rồi, quả là yêu vật” Khóe miệng nam tử nhếch lên, cười lạnh, sát khí trong mắt bắt đầu khởi động.

“Yêu vật ư? Oan uổng quá mà! Ta chỉ là một con thỏ thích ăn thịt thôi mà!” Cầu Tuyết dù có ngu chẳng nữa cũng có thể nhìn ra, giờ phút này sát khí

trong mắt nam tử bắt đầu khởi động lạnh lùng, mà bất hạnh là tai bị tóm, không thể động được, chỉ đành cố sức mở to đôi mắt xinh đẹp kiều ngao của nàng, nói cho oai là phóng điện ra để đả động nam tử tha mạng cho nàng một lần.

Nam tử tao nhã giờ nhẹ tay trái lên, lòng bàn tay đỡ một luồng sáng chói mắt, mắt thấy đã định cụp lên đỉnh đầu Tuyết Cầu ngay rồi.

Mạng ta toi rồi! Cầu Tuyết giờ phút này trong lòng lóe lên ý nghĩ, nếu chết thì nhất định phải học Tôn Đại thánh, đem mọi chuyện đổ hết trách nhiệm lên Diêm Vương điện khiến cho long trời lở đất mới được.

“Ồ?” Ngay lúc Tuyết Cầu chuẩn bị anh dừng hý sinh, bên tai chợt nghe thanh âm dễ nghe của nam tử như tiếng trời vang lên, “Tất Phuong, đây là mùi Kim Phong Ngọc Lộ rồi” Nói xong, nam tử nhắc Tuyết Cầu tới trước mặt Tất Phuong.

Lúc này, Cầu Tuyết mới nhìn rõ, hóa ra, Tất Phuong lại là một con chim to hơn chim trĩ, tuyết....

Con chim trĩ này sao mà nhiều thịt non mềm đến thế, hướng tới Tuyết Cầu ngửi ngửi, lại phát ra âm thanh khen ngợi chắc chắn, mở miệng thì nói tiếng người, “Điện Hạ, đúng thật là Kim Phong Ngọc Lộ rồi, chắc không phải bị yêu vật này ăn rồi chứ?”

Nam tử đưa tay vạch miệng Cầu Tuyết lên, phát hiện trên tay dính chất lỏng màu đỏ, kìm không được cau mày.

“Không ngờ cuối cùng lại tới chậm một bước” Nam tử ngược mắt nhìn chỗ sâu trong rừng cây, hơi chút đáng tiếc thở dài, “Kim Phong Ngọc Lộ vạn năm nở hoa, vạn năm kết quả, vạn năm mới chín, một khi chín sẽ rơi xuống đất, mất hết thần lực. Ai ngờ lại bị một yêu vật thể này chiếm tiện nghi!” Nam tử phóng ánh mắt sắc bén nhìn Cầu Tuyết trong tay, tiện bả qua ý định giết Cầu Tuyết, “Thôi, cũng là mệnh trời, ngươi đã ăn Kim Phong Ngọc Lộ rồi, thì không còn là yêu vật nữa, tự giải quyết cho tốt đi” Nói xong, nam tử khẽ buông tay, Cầu Tuyết theo một góc vuông vận động rơi xuống đất.

Chắc, hóa ra cái quả kia đập trúng đầu nàng quả thật là thần quả giống như nhân sâm vậy, may là chưa rơi xuống đất, nếu không chẳng có công hiệu thần quả gì nữa.

“Điện Hạ, Kim Phong Ngọc Lộ đã mất, vậy lẽ vật kia...” Tất Phuong lo âu hỏi nam tử, cuối cùng cũng không quên vút ánh mắt oán niệm lên đầu Cầu Tuyết.

“Vị thế, chỉ đành đi một chuyến tới Linh sơn tìm Ngũ Sắc Đan quả vậy, chỉ mong không phải đi một chuyến tay không nữa” Nam tử đáp nhàn nhạt, mắt nhìn đã định cất bước rồi đi.

Lúc này Cầu Tuyết ở một bên đã sớm quên mất chuyện mình suýt mất mạng, nàng khó khăn lắm mới đụng tới một người có thể có đồ ăn sao lại làm lơ mất thời cơ cực tốt này cơ chứ.

Không suy nghĩ nhiều, nàng tóm lấy vạt áo tơ lụa của nam tử, mở miệng ra cắn, nên lúc nam tử định cất bước rồi đi mới phát hiện bên chân còn một bé con lông trắng muốt.

“Làm gì thế?” Nam tử cao ngạo bẽ ngễ nhìn Cầu tuyết, khuôn mặt tuấn mỹ như thiên thần chẳng có chút biểu hiện gì.

“Đi theo ngài có thật àn!” Cầu Tuyết không bỏ miệng ra tròng mắt nhìn, trả lời cây ngay không sợ chết đứng, dù chỉ là yên lặng trả lời trong lòng.

“Hả, con tho thích ăn thịt? Vậy ngươi muốn ăn cái gì?” Nam tử khẽ cười, ánh sáng lóe lên trong mắt.

“Ta muốn ăn con chim trĩ bên cạnh ngài kia kìa! Tuyết...” Cầu Tuyết nghe thấy nam tử hỏi nàng, thì chẳng chút do dự nói ra ý nghĩ chân thực nhất trong lòng mình, giờ phút này bánh bao nhân thịt đã sớm bị nàng vút sạch, mùi gà nướng thơm nức mới đúng là mục tiêu hiện thời của nàng.

Lời này vừa nói ra, nam tử đã không nén được bật cười, khiến người bên cạnh là Tất Phuong bối rối nghe Cầu Tuyết nói chẳng hiểu gì, bởi hẳn chưa từng thấy điện hạ cười khoan khoái thế bao giờ.

“Được, dù sao chỗ ta rất lớn, có nuôi thêm một cọn tho thích ăn thịt cũng là một chuyện thú vị. Nếu ngươi có bản lĩnh đem Tất Phuong, khu, con chim trĩ này ăn, thì cứ thử xem sao, ta đồng ý đó”

Nam tử nín cười liếc mắt nhìn Tất Phuong, đề nén cảm xúc vui thích trong lòng lại, tóm lấy tai Cầu Tuyết, đặt nàng lên vai mình.

Cầu Tuyết lay hai chân nhỏ nhắn cựa trước của mình, rồi miễn cưỡng nằm sấp ỏn định trên vai nam tử. Dù sao nàng cũng tìm được tổ chức rồi, có tính đánh nàng trách nàng rồi tóm tai nàng cũng không sao, chỉ cần có thịt ăn, nàng đây sẽ không rời đi.

“Đúng rồi, gọi ngươi là gì mới được đây?” Nam tử gõ nhẹ trán, cười tao nhã như đóa sen tuyết tỏa hết hương thơm, nở rộ nhất, lộ ra lúm đồng tiền sớm nở tối tàn khó gặp nhất kia.

“Cầu Tuyết Cầu Tuyết” Cầu Tuyết ghé sát trên vai nam tử nghe thấy nam tử thì thảo tự hỏi, mới rồi thường thức hết tất cả sắc đẹp đã hoàn hồn trở lại, lập tức nói ra tên mình như dâng vật quý vậy.

“Được, vậy gọi ngươi là Tuyết Cầu nhé”

Tuyết Cầu... “Không đúng, ta gọi là Cầu Tuyết... A!” Cầu Tuyết định kháng nghị, lại không ngờ, ngay sau đó lòng bàn chân nam tử xuất hiện đám mây, trong giây lát đã bay vút tới tận trời cao, không dừng lại mà cứ bay vút ra xa, tốc độ cực nhanh khiến Cầu Tuyết suýt nữa thì rời từ trên vai nam tử

xuống.

Còn con chim trĩ kia, thế mà cũng giang rộng cánh bay, tốc độ cũng chẳng thua kém gì nam tử đẹp mắt kia.

“Tuyệt Cầu, nhớ kỹ, ta gọi là Vân Cảnh, sau này là chủ nhân của ngươi. Chuyện còn lại, đợi lấy được Ngũ Sắc Đan quả rồi sẽ nói với ngươi sau” Nam tử tên Vân Cảnh kia dù nhìn có vẻ lạnh lùng khó tiếp xúc cũng đã thay tên Tuyệt Cầu Cầu Tuyệt suýt nữa rơi từ vạn trượng trời cao xuống, đúng lúc nhảy nhẹ nhàng, nâng nằng lên đặt trên tay.

“Trời ạ, chủ nhân Vân Cảnh, tôi suýt đi gặp Jesu rồi đó.” Lòng Cầu Tuyệt còn sợ hãi liếc mắt nhìn cảnh tượng dưới chân, bất giác mồ hôi lạnh đầm đìa.

“Lộn xộn nữa thì ném ngươi xuống đó” Vân Cảnh nhàn nhạt mở miệng, cất lời, Cầu Tuyệt cũng không dám có bất kỳ động tĩnh nào nữa.

“Jesu là ai?” Không ngờ một lúc sau, Vân Cảnh lại như vô tình hỏi một câu. Cầu Tuyệt nghe xong, cười nghiêng ngả trong lòng bàn tay Vân Cảnh, nhưng vừa nghĩ tới lời uy hiếp vừa rồi của hắn, thì cố nhịn cười đáp, ‘Jesu là vị thần đã chỉ thị cho tôi ăn cái gì mà Kim Phong Ngọc Lộ đó đó’ Cầu Tuyệt nghĩ rằng dù gì Vân Cảnh cũng không biết Jesu là ai, nên nằng nói vậy cũng không sai.

Vân Cảnh nhàn nhạt ồ lên một tiếng, rồi không nói gì nữa. Chẳng bao lâu, Linh Sơn đã xuất hiện trong tầm mắt ba người.

Linh Sơn ở phương Tây không thuộc về danh sơn, vừa không cao vút trong mây, cũng không có thần thú dừng chân, cây tiên khắp núi. Nhưng ở giữa ngọn núi lớn, chỉ có Linh sơn cỏ cây mọc đầy đều nhuốm màu đỏ tươi như máu. Đan mộc đỏ tằm thường mọc ra lá có sáu màu, cuối hè hàng năm sẽ thấy ra hoa màu vàng, mỗi cây trăm năm mới kết được mười quả đỏ hồng, mùi hương thơm ngọt ngào.

Chỉ là, Vân Cảnh muốn tìm cũng không phải loại đan mộc thường, mà lại sinh sống ở Bạch Ngọc Cao Ngũ Sắc Đan mộc khác. Bởi vì chỉ có Bạch Ngọc Cao mới khiến cho cây Đan Mộc từ lá tới cây đều hiện ra năm dải ánh sáng như cầu vồng, năm năm một lần mới nở một lần hoa ngũ sắc, đẹp rực rỡ. được gọi là một trong những cảnh đẹp nhất phương Tây. Còn Ngũ Sắc Đan Mộc ngàn năm mới kết ra một quả năm màu, mùi vị và công hiệu của nó có thể nói là tuyệt nhất. Chỉ là so với quả Kim Phong Ngọc Lộ lúc trước kia bị Tuyệt Cầu ăn bậy bạ vào vẫn còn kém chút.

Thần quả như thế, kẻ trộm cũng không ít. Nên hễ ở đâu có quả Ngũ Sắc Đan mộc sinh sống thì ở đó tất có kẻ tới canh để ngừa những kẻ có lòng dạ khó lường tới ăn cắp thần quả.

Cho dù Vân Cảnh có thân phận cao quý đến đâu, nếu như không được linh chủ phương Tây Phụ Hỷ vương thượng đồng ý, Cừ phụ cũng không dễ giao Ngũ Sắc Đan quả cho hắn.

Vân Cảnh thâm nghĩ, xem ra là ra tay khó tránh khỏi, chỉ mong không xảy ra tình huống bất ngờ nào.

Cừ phụ: là loài vật có thân giống khỉ nhưng lông thì trắng mịn như báo, cái đuôi có thể sử dụng để nhặt mọi thứ ném (Tác giả giải thích)

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thố Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tám phương đại lục

Tám phương đại lục

Vân Cảnh thâm nghĩ, xem ra ra tay là khó tránh khỏi, chỉ mong không xảy ra tình huống bất ngờ nào.

Phân công với Tất Phương lần tìm Linh Sơn, Vân Cảnh lúc này mới tìm được bốn cây Ngũ Sắc Thần mộc to chừng năm người ôm. Mà bốn phía Đan Mộc quả nhiên không ngoài dự đoán, có năm ba tốp Cừ phụ ngồi canh, thấy Vân Cảnh tiếp cận, lập tức uốn cong đuôi báo lên, cuộn tròn đá dưới đất, nhe răng nhếch miệng gào thét, cảnh cáo Vân Cảnh chớ tới gần.

“Chỉ là sinh vật hạ đẳng, còn dám kêu gào như thế. Điện Hạ, ngài không cần ra tay, cứ để Tất Phương giải quyết chúng cho” Tất Phương đứng bên không nhìn được, phụt từ trong miệng ra một ngọn lửa, lập tức đốt trụi một cái đuôi của một trong đám Cừ Phụ đó.

Cừ Phụ còn lại, chẳng những không chạy tán loạn mà ngược lại vạn người một lòng, đồng loạt nhấc đuôi cuộn tròn đá ném ào ào về phía Tất Phương. Tuy động tác Tất Phương linh hoạt, hầu như đều tránh thoát được tất cả các hòn đá, song vẫn bị nện trúng hai hòn, bị thương liên tục.

Tuyệt Cầu vừa mới được biết tới khắp núi đồi đầy cây đỏ tươi, lại thấy mấy con kia giống như khỉ, dùng đuôi công kích họ, cuối cùng nằng thấy con chim trĩ ăn ngon trong mắt có thể phụt ra lửa, thì cả kinh sợ hãi quên sạch.

“Đây là đâu?” Tuyệt Cầu run rẩy co rúm người lại, run rẩy chui vào trong quần áo Vân Cảnh, chỉ ló cái đầu ra ngoài, lúc này mới thấy an tâm hỏi.

“Đợi lấy được Đan quả, ta sẽ nói với ngươi, đừng sợ, sẽ xong nhanh thôi” Vân Cảnh chẳng để ý chút nào bé con có một đúm lông mượt trong lòng ngực mình, tay xoẹt nhẹ, tạo ra một ánh sáng đỏ đẹp mắt đánh từ trên không xuống, nhóm Cừ Phụ vốn đang đắc ý há hê, trong giây lát bị luồng sáng đỏ tạc

tới chân núi, tạm thời không nhúc nhích được.

“Oa oa, vẫn là điện hạ lợi hại nhất!” Tất Phưong bay vòng quanh Vân Cảnh hai vòng, không quên vỗ mông ngựa khen.

“Tất Phưong, lấy hai quả Ngũ Sắc Đan tới” Vân Cảnh thâm trầm trong mắt chẳng chút dao động, màu môi mỏng khêu gợi hé mở, nhàn nhạt sai khiến.

Chẳng bao lâu, Tất Phưong đã ngậm được hai quả Ngũ Sắc Đan bay trở lại bên cạnh Vân Cảnh. Vân Cảnh thấy thế, tự gỡ túi Càn Khôn tơ vàng bên hông xuống, bỏ Ngũ Sắc Đan quả vào.

Lại cúi đầu nhìn, thấy bé con nhút nhát như chuột, tai dài trong lòng hần đang ngủ, bên mép còn rớt một dòng nước trong suốt.

Vân Cảnh bật cười, lại treo túi Càn Khôn bên hông lần nữa, rồi cười mây bay lên không. Đang định cùng Tất Phưong về núi Côn Lôn, khỏe mắt bỗng thoáng thấy màu đỏ chót, giờ phút này, vật màu đỏ kia đang len lút tới gần cây Ngũ Sắc Đan, định thừa dịp Cừ Phự trông coi bị Vân Cảnh đánh rớt xuống chân núi, muốn làm ngư ông đắc lợi trộm lấy một quả ăn.

Vân Cảnh ngưng thần nhìn, bất giác run sợ, đúng là giao long! Giao long là dị chủng Long Tộc, là một trong loại vật tảo bạo tàn nhẫn nhất, vạn năm trước do giết chóc quá nhiều mà bị Long Thần xua đuổi ra tám phương đại lục, ai ngờ sẽ có lúc giao long đơn lẻ lại xuất hiện ở lãnh địa phương Tây này.

Nhìn hình thể này, là loại mới trưởng thành chưa lâu, vết thương đầy người, trên trán còn một vết sẹo mới, lại khôi phục nguyên hình, rõ ràng là đã trải qua một trận ác chiến mới trốn tới tận đây, định lấy quả Ngũ Sắc Đan để giúp trị thương.

Chỉ là... mày Vân Cảnh nhú chặt, pháp quyết trong tay phát nhẹ, chỉ cần giao long kia hơi có dị động, thả rằng hủy cả tòa Linh sơn, cũng không muốn gây ra sai sót gì!

Sát khí vừa phát ra, giao long bị thương kia lập tức phát hiện. Hần cảnh giác ngẩng đầu nhìn, thấy Vân Cảnh đứng giữa một đám mây sáng rực, bỗng kinh hãi hãi. Bản thân vừa tránh được một kiếp, chứ không phải là ông trời muốn hần chết, giờ lại khiến hần gặp được ở chỗ này một Phự Hỷ có pháp lực thâm hậu như thế.

Giao Long Huyền Bội trong miệng phát ra tiếng rít, cảnh cáo Vân Cảnh chớ hành động thiếu suy nghĩ. Nhưng trong lòng lại nghĩ, trận chiến này chỉ sợ khó mà tránh khỏi.

Được, đánh liều mạng vậy, có lẽ còn có thể sống sót. Hần hận, nếu bình thường đối phó với một Phự Hỷ mà nói tuyệt không nề hà gì, chỉ là đúng hôm nay với hần lại cũng là một kiếp nạn lớn.

Vân Cảnh thấy giao long bị thương đem pháp lực còn sót lại bao quanh người, thì biết hần nhất định là muốn tấn công đến cùng.

Chẳng chút do dự, Vân Cảnh liền quyết định vận dụng thiên lôi lập tức giải quyết hần. Vừa muốn niệm quyết, trong lòng bỗng có động, “Ta muốn ăn thịt...” Nghe thấy câu này của Tuyệt Cầu nói trong lúc ngủ mơ, Vân Cảnh chẳng biết lúc này nên khóc hay cười nữa. Tâm niệm vừa động hần liền thu tay lại, liếc xéo giao long bị thương kia một cái, lạnh lùng trách mắng, “Tha cho ngươi một mạng nhỏ, mau chóng rời khỏi lãnh địa phương Tây, nếu còn để ta thấy, thì ngươi đừng sống nữa”

Huyền Bội vốn định dùng toàn lực ép buộc, ai ngờ cái kẻ Phự Hỷ kia lại tha cho mình một lần, lập tức ngậm một quả Ngũ Sắc Đan, mang theo thân mình đầy thương tích tức tốc bay ra khỏi Linh Sơn.

“Điện hạ, nếu Bệ hạ biết ngài tha cho giao long chạy, Bệ hạ nhất định sẽ trách phạt ngài” Tất Phưong nhìn trong mắt, sót ruột thay cho chủ nhân, lại chỉ biết mình không đánh lại giao long có pháp lực siêu quần, đành bay vòng vòng, vỗ cánh lo lắng xuống.

“Hết cách rồi, về Côn Lôn đi, coi như chưa từng thấy qua hần” Vân Cảnh nói xong, bay lên không trước. Tất Phưong kêu a a hai tiếng cũng bay theo.

Côn Lôn phương Tây là tộc Phự Hỷ ở, mà vua Phự Hỷ thì ở tại hành cung lớn chính giữa, số con cháu dòng tộc thì phân tán khắp nơi, ở vây quanh hành cung.

Phưong Tây cảm tình là mây, sở dĩ tộc Phự Hỷ đều lấy mây làm họ, con của vua Phự Hỷ Đương kim tổng tông có bốn người con trai hai con gái, người thừa kế được chọn từ trong sáu người này ra, con thứ của Vương thượng Vân Cảnh được bố trí ở tại cung Nguyệt Miện trong hành cung khác.

Giờ phút này, Tuyệt Cầu ngủ một giấc ngon say đã tỉnh lại lười biếng vươn người trong lòng ấm áp của Vân Cảnh, thích ý ngáp một cái, khẽ mở mắt lên. Chỉ là lúc nàng mở to mắt lướt một lượt cảnh trí xung quanh, miệng há to ra suýt trật cả khớp hàm.

“Này này này, đây là đâu?” Không phải nàng chuyện bé xé ra to mà quang cảnh xung quanh thật khiến cho con thỏ như nàng khó tin nổi. Trước mắt chỉ có thể so sánh với vườn hoa của Hoàng gia thì đúng hơn, cách đó không xa có mấy tòa cung điện lấp lánh rực rỡ, khói tiên lượn lờ, sương trắng mờ ảo, nhìn như tiên cảnh, không, phải là tiên cảnh mới đúng.

Trong vườn hoa có đủ nhiều loài hoa kỳ dị, cây thần mộc tiên đứng sừng sững, mùi hương thơm ngọt ngào ngấm vào tận trong người. Mà để nàng kích động nhất là, đưa mắt nhìn tất cả đều là trần thủ tiên cảm khiến nàng thêm rỏ dãi, lại thấy tôm cua cá bơi lội trong hồ nước trong suốt.

“Cung Nguyệt Miện, vào nơi này, trừ phi ta mang theo, nếu không cấm không được phép bước ra nơi này nửa bước” Vân Cảnh đem Tuyệt Cầu từ trong cổ áo xuống nói, rồi tiện tay quăng nàng ra, ném xuống đất.

Có ăn, có uống, lại còn có cả mỹ nam làm bạn, chuyện tốt như thế, có đuổi nàng cũng không đi. Tuyết Cầu nghĩ vậy, lại liếc mắt nhìn Tất Phương đứng yên phía sau một cái, biết Tất Phương này có năng lực phun lửa, nàng lại nảy sinh ý tưởng mới với con chim trĩ biết phun lửa này. Nàng lập tức chạy tới bên chân Tất Phương cọt cọt, lấy lòng hân, “Chim trĩ đại ca, ta muốn ăn con gà rừng ở bên kia, huynh chịu khó nướng cho ta ăn đi”

“Vô dụng thôi, trừ Long Tộc ta ra, họ không nghe thấy người đang nói gì đâu” Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu đi lấy lòng Tất Phương thì trong lòng chẳng hiểu sao lại nổi lên con ghen nhàn nhạt.

Tuyết Cầu lại nhảy tới bên chân Vân Cảnh, khó khăn ngẩng đầu, vẫn không nhìn thẳng hắn được, Bất đắc dĩ cố sức nhảy lên, cắn nhẹ lên cánh tay trắng nõn của Vân Cảnh, lắc lư hai chân sau, hỏi, “Vân Cảnh, ngài nghe hiểu tôi nói gì sao, vậy ngài là rồng à?”

Răng thỏ dù không sắc nhọn nhưng cũng không phải không đau. Tuy vậy Vân Cảnh vẫn bình tĩnh để mặc Tuyết Cầu cắn tay mình, lạnh nhạt đáp, “Đĩ nhiên, người đã từng nghe qua câu cha mẹ sinh con trời sinh tính chưa?”

“Biết chút chút...” Tuyết Cầu nghĩ, ở đây không phải là dị giới đó chứ? Chẳng lẽ giống như có loài quái thú không tầm thường thế này.

“Khó được, một con thỏ mà cũng biết điều này, cũng cảm tình không dễ đâu” Thanh âm Vân Cảnh dễ nghe trong suốt, như hòn đá nhỏ đánh vào trong nội tâm khiến sóng lòng phát ra lăn tăn, tao nhã mang theo chút bối rối, “Nơi này là tám phương đại lục, Long thần thượng cổ tổng cộng sinh ra chín con, mỗi đứa con đều khác nhau. Long thần liền phân tám phương đại lục thành chín phần, chín đứa con ai cũng có chức, dần sinh sôi nảy nở, tạo thành chín tộc. Mà ta là một trong thành viên Phụ Hỷ quản một lãnh địa phương Tây. Còn tám phương có một lãnh địa trung gian không cố định, chín tộc đều có cơ hội trở thành Vương thống soái tám phương, tám trăm năm thay đổi một lần, lần này là tới phiên bộ tộc Ngưng mâu” Vân Cảnh mảy may khê nhú, hóa ra miệng Tuyết Cầu bắt gặp tăng thêm lực, khiến hắn bị đau, chỉ búng một ngón tay ra một luồng sáng nho nhỏ như sữa, đem Tuyết Cầu bắn ra khỏi cánh tay mình.

“Vân Cảnh, tôi muốn ăn thịt!” Tuyết Cầu trừng瞪 không đi, à không giờ nàng miệng đầy nước miếng vui vẻ nhảy tới bên chân Vân Cảnh đòi ăn.

“Thắng Ngộ” Vân Cảnh nhàn nhạt gọi.

Vốn con gà rừng nhỏ đỏ Thắng Ngộ bị Tuyết Cầu nhìn trừng kia nghe thấy Vân Cảnh gọi mình, lập tức lóe ánh sáng đỏ, hóa thành một tiểu nha đầu có bím tóc như sừng dê, quỳ một chân xuống, cung kính cất giọng đáp lời, đợi chỉ thị tiếp theo của Vân Cảnh.

“Sau này người phụ trách chiếu cố ăn uống hàng ngày của Tuyết Cầu, nàng muốn ăn gì thì cho nàng ăn cái đó” Vân Cảnh nói xong, mặc Thắng Ngộ há hốc mồm tròn mắt lại, phát quyết trở về tâm cung của mình.

Thắng Ngộ nhìn con thỏ như sói rình mồi nhảy nhảy tới trước mặt mình, không hiểu sao run lẩy bẩy, vừa nghe thấy con thỏ này nói gì nhỉ? Đúng rồi, là muốn ăn nàng ta, nàng ta... Lớn lên trông giống gà rừng lắm sao?

“Thắng Ngộ, người nghe hiểu tôi nói gì sao? Tôi muốn ăn thịt thơm, thịt tiên cá đó” Tuyết Cầu biết con gà rừng nhỏ này trước mắt đã biến thành bảo mẫu của nàng, dĩ nhiên không khách sáo, thậm chí còn quên sạch chuyện lúc này muốn ăn người ta luôn.

“Điện Hạ nhân từ, đã giúp Thắng Ngộ có thiên nhân, Thắng Ngộ có thể nghe hiểu một chút ạ” Thắng Ngộ ở cạnh Vân Cảnh ít nhất cũng được mấy trăm năm, mỗi lời nói cử chỉ của Vân Cảnh dĩ nhiên là nắm rõ như lòng bàn tay, nàng ta chưa bao giờ thấy chủ nhân đối xử với ai tốt quá, cứ vĩnh viễn có bộ dạng cách xa người khác ngàn dặm. Nhưng hôm nay, lại sai riêng nàng ta tới chăm sóc cho con thỏ này, thật rõ ràng, con thỏ này đã khiến chủ nhân thích, nàng ta đây cần phải tận tâm tận lực chăm sóc hết mình cho nàng ấy, chỉ cần tiểu tổ tông này đừng có há mồm muốn ăn nàng ta là được.

“Thắng Ngộ, vì sao người có thể biến thành người được thế?” Tuyết Cầu để mặc Thắng Ngộ ôm mình tới phòng bếp cung Nguyệt Miện, dọc đường đi thấy bím tóc sừng dê trên đầu Thắng Ngộ rất đáng yêu, hơi hâm mộ nói ra nghi vấn của mình.

“Tại tám phương đại lục này, toàn bộ thần thú tiên cầm đều có thể ngàn năm trưởng thành hóa thành hình người. Thắng Ngộ nghe điện hạ nói, người đã ăn qua Kim Phong Ngọc Lộ thì đã thành tiên thú, vì thế cũng có thể biến hóa giống như chúng ta”

“Vậy sao chim trĩ đại ca vẫn có bộ dáng chim trĩ vậy? Huynh ấy không phải tiên thú à?” Tuyết Cầu đập đập hai tai, vui mừng biết bản thân mình đã thoát khỏi vận mệnh thỏ bình thường, trong lòng cũng tính toán, nàng hiện giờ mới được năm tuổi, một ngàn năm, vậy còn những chín trăm chín mươi lăm năm nữa. Nói cách khác, nàng còn phải ăn chín trăm chín mươi lăm năm thịt nữa thì mới biến thành người được.

“Tất Phương còn mười năm nữa thì có thể biến được rồi” Thắng Ngộ nói lời này, gò má hơi đỏ hồng. Chỉ tiếc Tuyết Cầu vẫn không nhìn nàng ta, nên bỏ lỡ tình ý con gái của Thắng Ngộ với con chim trĩ kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Đại não Nguyệt Miện

Đại não Nguyệt Miện

Từ khi Tuyết Cầu vào cung Nguyệt Miện của Vân Cảnh, trong cung thú lớn thú nhỏ đều bắt đầu bàn tán về con thỏ mắt đỏ chẳng coi ai ra gì kia.

Xét thấy Tuyết Cầu tham ăn thành tính, chỉ thích ăn thịt mới đáng sợ làm sao, các tiên thú đạt thành hiệp nghị, hề thấy bóng Thăng Ngộ thì nhất định con bốn chân phải chạy thật nhanh, con hai chân thì vỗ cánh mà bay, con không chân thì chìm xuống tận đáy hồ giả chết.

Vì thế, cung Nguyệt Miện vốn thanh lãnh bất giác náo nhiệt hẳn lên. Mà mỗi khi tiên thú nào tránh được một kiếp thì thông cảm lẫn nhau tụ lại một chỗ, tạo thành quần thể kiên cố, năm ngày ba bữa mở một hội nhỏ.

Dưới đây là hội thảo với nội dung dự thường được thuật lại trọng điểm và kết quả thảo luận.

Đề tài thảo luận thế này: sao lại đem một sinh vật Tuyết Cầu đáng sợ xua sang cung Nguyệt Miện chứ?

Nội dung: theo tư liệu lịch sử ghi lại, chủ nhân Vân Cảnh đúng là có trình độ bao dung với sinh vật giờ lại được tôn lên mới, chẳng những có thịt cá hầu hạ, mà còn có sinh vật đảm có hành vi khác thường cắn cánh tay của hắn nhưng chẳng coi ai ra gì, cứ tùy ý tàn sát bữa bãi.

Kết luận: Địa vị Tuyết Cầu trong cung Nguyệt Miện có tiên thú liên can có thể nói là Vương giả tôn sư.

Đề tài thảo luận thứ hai: làm thế nào để khỏi bị sa vào trong khay cơm đáng sợ của sinh vật Tuyết Cầu?

Nội dung: sinh vật này khẩu vị không lớn, nhưng một ngày không được ăn ba bữa thì không vui, mà chủ nhân Vân Cảnh miệng vàng lời ngọc, sinh vật này muốn ăn gì thì ăn cái đó, cộng thêm Thăng Ngộ đồng lõa phản bội tổ chức hung hãn, sợ đi bọn họ chỉ có thể được ăn.

Kết luận: Có thể trốn được thì trốn, có thể gầy được thì gầy!

Vì thế, trong ngoài đều truyền nhau, trong cung Nguyệt Miện có một bạo vật còn hung bạo khủng bố gấp trăm ngàn lần, nhóm tiên thú trong vòng một đêm như bị điện gầy hẳn đi, thà rằng đói còn hơn là bị ăn thảm.

Trong khoảng thời gian ngắn, đồn đại ồn ào, kẻ chưa từng thấy qua hình dáng Tuyết Cầu thế nào, thì đoán hung vật này có thể là do Vân Cảnh điện hạ thu phục bên ngoài về nên mới dung túng như thế.

Mà Thăng Ngộ kẻ đồng lõa lúc này thì lại đau đầu vô cùng, nàng ta chăm sóc cho tiểu tổ tông Tuyết Cầu được một thời gian rồi, đại khái cũng thăm dò được thói quen ăn uống nghỉ ngơi hàng ngày của nàng ấy.

Tuyết Cầu mỗi ngày ước chừng ngủ say tới tận lúc mặt trời nhô cao mới miễn cưỡng tỉnh dậy, sau khi tỉnh dậy thì đã la hét muốn ăn này nọ, hơn nữa nếu mùi vị không phù hợp yêu cầu của nàng thì nàng sẽ không ăn miếng nào. Đợi lấp đầy bụng rồi, nàng ấy sẽ không sợ chết đi tìm chủ nhân Vân Cảnh đang bận tới mấy tới mặt xử lý nhiều sự vụ.

Để cho Thăng Ngộ khổ không nói được là, chủ nhân của nàng ta dù có bận tới cỡ nào đi chăng nữa cũng không đuổi tiểu tổ tông Tuyết Cầu đi, mà chỉ sau khi xong việc mới bắn ánh nhìn lạnh lùng về phía nàng ta. Vì thế, nàng ta phải cố gắng mỗi ngày thừa nhận sự kích thích chịu đựng để vượt qua.

Mà đáng giận nữa là, tiên thú cung Nguyệt Miện đã đạt thành nhất trí đều giảm béo, làm hại Thăng Ngộ đành phải lên lút mỗi đêm tới chỗ cung khác đi bắt tiên thú béo mập tới đút cho Tuyết Cầu kén ăn dự thường kia.

Vì thế, lại nghe đồn rằng, Côn Lôn không rõ lẫn vào một mảnh thú, chuyên xoi mói tiên thú nhiều thịt xuống tay. Nhóm tiên thú vùng Côn Lôn ai ai cũng cảm thấy bất an, nhanh chóng thảo luận sôi nổi giảm béo.

Thảm thoát thôi đưa, nhaoáng một cái Tuyết Cầu đã sinh hoạt ở trong cung Nguyệt Miện được một thời gian dài. Mà nam tử tao nhã xinh đẹp động lòng người kia đến chỗ nàng, trong lúc bắt giác ánh mắt mềm mại hẳn, tâm tư chột động.

Ngày hôm đó, cũng giống như mỗi ngày, Tuyết Cầu sau khi ăn một bữa no nê hoàn mỹ, lập tức nhảy nhót bốn chân chạy tới thư phòng của Vân Cảnh trong cung điện. Chỉ là nàng chẳng hiểu sao, mỗi ngày không gặp được Vân Cảnh thì tối lại chẳng ngủ được cứ lăn qua lăn lại hoài.

Thăng Ngộ cười khổ đi sau Tuyết Cầu, hi vọng hôm nay chủ nhân đừng có dùng ánh mắt giết người kia lườm nàng ta nữa.

Mà cùng lúc đó, Vân Cảnh một mình ngồi trong thư phòng, tay ngọc cầm bút, mãi mà chẳng viết nổi chữ nào. Vô ý thức nhìn ra ngoài cửa sổ, cuối cùng bực mình đặt bút xuống, rời khỏi ghế gỗ, chậm rãi thông thả đi tới bên cửa sổ.

Mà ở phía sau, sao vẫn chưa tới. Vân Cảnh hơi phiền não mím môi, chỉ là trong mắt thâm thúy nhìn không rõ tia cảm xúc, người khác không đoán được tâm tư hắn, cũng chỉ có hắn hiểu được đến tột cùng là chuyện gì xảy ra.

Cái con thỏ nhỏ chết tiệt kia hôm nay lại tới muộn rồi, xem ra hắn dung túng nàng quá, nàng chẳng qua là sủng vật do hắn tự tiện mang về mà thôi, cũng đúng, chính là sủng vật... Ánh mắt âm u, từ sủng vật khiến hắn dâng lên một luồng không vui.

“Vân Cảnh Vân Cảnh” Đang trầm tư, khiến cho hắn phạt phòng mãi mà Tuyết Cầu thì lại hồn nhiên không phát hiện ra Vân Cảnh com áo cha mẹ của nàng bên cạnh, hưng phấn nhảy tới bên gọi tên Vân Cảnh. May ở đây chỉ có Vân Cảnh nghe hiểu được nàng nói gì, không phải Tắt Phưong và Thăng Ngộ họ chắc chắn nghe thấy nàng kêu thẳng tên hắn mà thấy hoảng sợ vạn phần.

Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu đến, lúc này mới hơi nhìn, tay quen thuộc tới tự nhiên thò ra, còn Tuyết Cầu thuận lợi đóng đưa trên tay Vân Cảnh.

“Thắng Ngộ, người lui xuống trước đi”

“Vâng!” Thắng Ngộ được đặc xá, dĩ nhiên có thể cách càng xa càng tốt, vung hai chân chạy ra khỏi cung điện, vừa chạy vừa tự hỏi cơm chiều nên chuẩn bị thế nào mới tốt đây, hoàn toàn đảm nhiệm đúng chức vụ bảo mẫu cho Tuyết Cầu.

“Hôm nay lại có chuyện gì thế?” Vân Cảnh trở lại thư án, cầm bút lần nữa, khoe miệng khẽ mỉm cười nhàn nhạt tiết lộ tâm tình giờ này của hắn rất thoải mái.

Mà Tuyết Cầu từ trước tới nay trong mắt chỉ có thịt dĩ nhiên chẳng chú ý nhiều vậy, nàng thấy Vân Cảnh ngồi xuống, thì thả lỏng miệng ra, làm ồ trong lòng hắn, hai chân ngắn đằng trước túm lấy áo Vân Cảnh, nói cầu khẩn, “Vân Cảnh, tôi buồn quá, hãy mang tôi đi ra ngoài tản bộ đi. Người ta muốn đi dạo” Lúc này Tuyết Cầu trong đầu hiện lên một bức tranh, mỹ nam Vân Cảnh mặc quần áo trắng như tuyết, trong tay cầm một dây thừng, mà đầu dây thừng thì buộc một con thỏ xù lông màu trắng. Cảnh quý dị như thế, như thế... thật khó ưa!

“Ngày mai là ngày sinh của Phụ Hỷ Vương hậu, người đi theo ta tới chúc mừng đi” Vân Cảnh cung chiêu xoa đầu mềm mại của Tuyết Cầu, Tuyết Cầu thoải mái nhắm mắt lại, có vẻ hưởng thụ.

“Được! thức ăn trên yến tiệc tôi có thể ăn được không? Có lợn sữa quay nướng không? Suyt...” Tuyết Cầu hưng phấn xoay tròn vạt váy không yên, ý nghĩ đã bay tới thọ yến ngày mai mất rồi.

“Đừng có cao hứng quá thế, ta có mấy yêu cầu, nếu người không làm được thì ta không mang người theo nữa” Vân Cảnh nhìn bé con cuộn tròn không an phận trong lòng, tâm tư không kinh hãi lại lần nữa nổi lên cơn sóng lần nữa.

“Chỉ cần tôi có thịt để ăn, cái gì tôi cũng đồng ý hết” Tuyết Cầu ngửa đầu nghĩ một lát, nghĩ không ra cái gì để lui bước cả.

“Dĩ nhiên, yêu cầu của ta là, ngày mai nhìn thấy ai cũng không được nói chuyện, trên thọ yến Vương hậu mời tới đều là khách mời Long Tộc nổi danh hiển hách, trong đó có đủ những ánh mắt pháp lực cao cường. Người cũng là mắt đỏ, lại còn ăn nhầm Kim Phong Ngọc Lộ, khó bảo toàn kẻ có bụng dạ khó lường xem người như món thuốc bổ mà chộp ăn người, người hiểu được lợi hại trong đó chứ?” Lời Vân Cảnh nói tuy hơi phóng đại nhưng cũng chẳng phải nói xuông.

“Hiểu rồi, bởi vì bây giờ tôi trong mắt các ngài đã không còn là một con thỏ bình thường nữa, mà là thuốc thập toàn đại bổ. Sở dĩ ngày mai, vì thịt yêu thương của tôi, tôi muốn biến thân thành một con thỏ bình thường, cố sức không để ai ghé mắt nhìn” Tuyết Cầu nghiêm túc đáp lại lời Vân Cảnh. Nàng mặc dù tham ăn, nhưng cũng không ngốc, ở đây ngập tràn tiên thần thú vật, chỉ riêng thiếu con người của tám phương đại lục mà so với nhân gian thì được gọi là thiên giới. Nàng dĩ nhiên hiểu được muốn sống sót ở đây được, thì ngoài dựa vào khối băng trước mặt này ra, thật ra nàng cũng muốn nhìn nam tử mắt bạc bên ngoài xem thế nào, chỉ là nàng giả vờ cầm điếu để bình an vượt qua chín trăm chín mươi lăm năm mới biến hình được.

“Hiểu thì tốt rồi” Vân Cảnh nói xong vui đầu vào hồ sơ vụ án, để mặc Tuyết Cầu đại náo trong thư phòng hắn như đại náo thiên cung vậy.

Hôm sau, Vân Cảnh thay một bộ áo gấm nhỏ nhả màu trắng, trên áo thêu nhiều đóa sen tím, bình thân cao quý vô cùng. Tóc đen rối tung được buộc bằng dây lụa vàng, chân đi giày thêu chỉ đen, tóc rủ xuống khiến hắn càng thêm tao nhã mềm mại nhuần nhuyễn.

Đôi mắt màu bạc lạnh lùng như nước lại xen lẫn tia sáng lấp lánh bên trong, làn môi mỏng cũng không còn lạnh lùng thành đường chỉ nữa, khiến cho cả người hắn trở nên nhu hòa hơn trước rất nhiều, chỉ là hắn không cảm giác được thay đổi nhỏ nhỏ đó.

Chu Yếm hầu hạ chu toàn cho chủ nhân rửa mặt thay quần áo xong đã thấy kinh ngạc với sự thay đổi khác hẳn mấy ngày trước, thông minh như bà ta cũng sẽ không cố sức mà đi nhắc nhở chủ nhân mình, chỉ là thay đổi này có liên quan tới tiêu tổ tông trong miệng Thắng Ngộ kia nói.

Chu Yếm là người mà Phụ Hỷ Vương phái tới chăm sóc cho hắn từ lúc Vân Cảnh sinh ra, sở dĩ có thể nói là bà nhìn Vân Cảnh lớn lên. Chủ nhân của bà từ nhỏ tính tình lạnh nhạt, ít cười ít nói, cho dù là bà cũng khó mà đoán được tâm tư của hắn. Chỉ là lúc này, Chu Yếm thấy bóng Vân Cảnh rời đi, hiểu rõ cười khẽ.

“Điện Hạ!” Thắng Ngộ tìm mọi cách không trốn tránh đang ngồi ở trong sân, giày dẫm phải gốc cỏ nhỏ run rẩy, trong lòng thầm lặng tính toán thời gian, xem mặt trời mới bắt đầu ló lên phía đông, thì đã biết tiêu tổ tông mấy canh giờ nữa mới tỉnh. Nhưng vào lúc này nàng ta bỗng đứng nhìn thấy chủ nhân nhà mình đang đi về phía Thường Tuyết Các mà nàng ta và Tuyết Cầu ở, lập tức cả kinh nhảy dựng từ mặt đất lên, tay chân luống cuống làm lẽ.

“Hôm nay không cần người hầu hạ, lui ra đi” Vân Cảnh khoát tay để Thắng Ngộ đi. Thắng Ngộ như được đại xá, vui mừng cảm tạ không ngớt, trốn thẳng ra khỏi Thường Tuyết Các.

Vân Cảnh đi nhẹ chân, đẩy cửa phòng ra vào bên trong. Hắn biết Tuyết Cầu chắc chắn là một loại thỏ, sở dĩ không giống như đối đãi với một con thỏ mà như đối đãi với nàng, là có ý cho nàng một ngôi nhà có ịch để nàng ở, về tình về lý đã không hợp quy củ rồi, mà giờ hắn lại muốn cùng nàng tham dự ngày sinh của mẫu hậu, điều này không thể nghi ngờ là đẩy nàng tới đầu sóng ngọn gió. Vân Cảnh không biết hắn làm vậy là tạo cho nàng kết quả tốt hay xấu nữa, chỉ là nếu sống làm mất đồ, chắc chắn có chỗ hơn người, vậy thì để hắn nhìn một cái là được! Tuyết Cầu, người ngoài ăn ra còn có thể gây ra hành động kinh người nào khác đây.

Trong phòng thoang thoang mùi hoa quế, mà dùm bé con màu trắng tinh kia đang nằm với nàng mà nói quả thật là quái vật mềm trên giường, hơi thở nhẹ nhẹ, thỉnh thoảng chớp chớp miệng, lại nói mê ra hai ba câu.

Thực ra là Vua rồng thần thú, họ vốn không cần vật chất gì cả, kể cả là quần áo và chăn giường. Nhưng trong lúc bắt giặc thế tục gì đó lại có tầm ảnh hưởng lớn tới tám phương đại lục, dù là thần phận tôn quý, lúc tới tuổi trưởng thành tự dưng sẽ biến hình thành người.

Thình thoảng, Vân Cảnh cảm thấy tất cả những điều này thực tức cười, rõ ràng tám phương đại lục là giáng phúc nhân gian khác hẳn nhân loại nhỏ bé yếu ớt sống không tới trăm năm, đồng thời họ lại bị sinh lão bệnh tử tra tấn, sinh mạng ngắn ngủi, lại học cách họ sống, kể cả cử chỉ lời nói.

Không ngờ đánh thức Tuyết Cầu đang say sưa ngủ, Vân Cảnh khó có được động tác tay trở nên nhẹ nhàng hơn, nâng nhẹ nàng lên, cẩn thận ôm vào lòng, một tay bưng hộp gấm có hai quả Ngũ Sắc Đan ra khỏi phòng.

Vừa rời khỏi Thương Tuyết Các, Vân Cảnh đã bay lên không hướng tới Dao Trì thọ yến ở chính giữa Côn Lôn tới. Nghĩ nếu tới chậm, nhất định sẽ bị đại ca Vân Tranh châm chọc khiêu khích một trận. Nghĩ tới đây, mắt Vân Cảnh chợt tối sầm lại, ý lạnh lóe lên, mây dưới chân lại càng nhanh chóng đưa hắn bay nhanh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chọc thỏ giận

Chọc thỏ giận

Phần đông cảnh đẹp Tây sơn chỉ có Dao Trì Côn Lôn có thể nói là thế gian tuyệt mỹ. Mấy vạn năm trước, lúc Long Thần đều ở trong Dao Trì tắm qua, cũng lúc này sinh ra đứa con thứ tám Phụ Hỷ. Sở dĩ tổ chức thọ yến ở Dao Trì là muốn chứng tỏ sùng kính tình cảm với thánh địa này, cũng có nghĩa là cát tường như ý.

Dao Trì to rộng có thể so với Động Đình ở nhân gian, chỉ là Dao Trì đẹp không gì so sánh được. Nước ao trong suốt, không nhiễm chút bụi trần, mặt hồ tiên khí lượn lờ, mùi hương sen xông vào mũi. Dưới hồ nuôi loại tộc cá chép đỏ từ mấy trăm tuổi tới mấy ngàn tuổi, chức trách của họ cũng không phải là để trang điểm cho Dao Trì thêm đẹp, mà bảo vệ hạt sen bảy sắc cực kỳ quý hiếm ở giữa Dao Trì.

Hạt sen bảy màu khác hẳn loại Ngũ Sắc Đan mộc, nó tượng trưng cho lãnh địa phương Tây, che chở cho Côn Lôn, thậm chí là Thánh Vật của tộc Long. Hạt sen bảy màu nằm lặn ở trong một đóa sen bảy màu, từ thời kỳ Thần Long đã hình thành nên khối tiên linh hồn này rồi. Cứ trăm năm, hoa sen bảy màu lại nở rộ, chỉ có cánh sen bảy màu mở rộng, có khả năng nhìn thấy diện mạo thật của hạt sen bảy màu, chỉ một chớp mắt thì lại biến mất không thấy. Sở dĩ nếu hoa sen nở rộ, người có duyên nhìn thấy thì có thể được phúc của hạt sen một đời, khó mà gặp tai họa.

Mà từ trước tới nay người có duyên với hạt sen bảy màu chỉ đếm trên đầu ngón tay, trong đó đứng đầu vạn vật là Thần Long, tiền nhiệm tộc trưởng Huyền Linh của tộc giao long và Vương Hậu Phụ Hỷ Vân Uyển. Sở dĩ chỉ có Vân Uyển mới có đặc quyền này là bởi thọ yến vạn năm được tổ chức bên cạnh Dao Trì tuyệt mỹ này.

Lần thọ yến này có thể nói là tập hợp nhiều khách, không những có tộc quý tộc Phụ Hỷ trình diện hết, mà còn có Nhai Tỉ Vương tinh hồn thống trị tám phương hiện thời, chương quản lãnh địa Tù Ngưu Vương Kim Can, chương quản lãnh địa phía nam Trào Phong Vương Phong Ngọc, chương quản lãnh địa phương Bắc Toan Nghê Vương Hỏa giác, chương quản lãnh địa đông nam Bồ Lao Vương Thổ Nhân, chương quản lãnh địa Đông Bắc Bá Hạ Vương Nguyệt Cơ, chương quản lãnh địa Tây Bắc Bệ Ngạn Vương Mộc Pháp, chương quản lãnh địa Tây Nam Li Vãn Vương Thủy San, cùng với họ là con trai con gái của Vương Hậu. Ngoài tộc giao long trở mặt với Long Tộc, số Long tộc dị chủng còn lại như thủ lĩnh tộc Ứng Long, tộc Li Long, tộc Bàn Long cũng ào ào mang lễ tới chúc thọ.

Mà không gì ngoài bản thân Long Tộc, thủ lĩnh bộ tộc Phượng Hoàng ở phía nam và bộ tộc Thanh Loan cùng phần đông thủ lĩnh thân phận tôn quý và các trưởng lão cùng ào ào tới.

Chỉ là bất luận vô tình hay giả ý, thật tình hay thật lòng, phàm là ai tới Côn Lôn chúc thọ không ngoại lệ đều hướng về hạt sen bảy màu của Dao Trì mà tới, bởi Vương Hậu Phụ Hỷ Vân Uyển cứ mỗi trăm năm sinh nhật thì cũng đúng lúc hoa sen bảy màu nở rộ. Ai tới đây cũng đều mong được nhìn thấy hạt sen bảy màu, để lấy đỉnh phúc của đầm lầy tiên khí tụ tập ở đây.

Hôm nay, ai sẽ trở thành đối tượng được phúc của hạt sen bảy màu đầm lầy, hay chẳng có ai có duyên phận này...

Vân Cảnh nhanh chóng đuổi tới, cuối cùng cũng chưa phải là người cuối chạy tới Dao Trì Côn Lôn. Từ trên đám mây nhìn xuống, trên đầu người khác đều bị mây mù bao quanh Dao Trì, linh khí ngập tràn bốn phía. Mây ngũ sắc, ánh sáng bảy màu chỗ nào cũng thấy.

Mà giữa đường, Tuyết Cầu cuối cùng cũng từ trong mộng tỉnh lại, lập tức bị thăm phát hiện ra bụng đói kêu vang lại bị Vân Cảnh trực tiếp ôm từ trong phòng mang tới thọ yến.

“Tuyết Cầu, đến Dao Trì rồi. Từ giờ trở đi đừng nói chuyện, nhớ chưa!” Nói xong, tay Vân Cảnh khẽ giơ lên, phủ xuống đôi mắt đỏ của Tuyết Cầu, đợi hắn bỏ tay ra, yêu nghiệt bị coi là mất đồ đã biến thành màu xanh lam rồi. “Thủ thuật che mắt này nhiều nhất chỉ có thể duy trì được một ngày, người chỉ cần ngoan ngoãn ngồi ngốc bên cạnh ta thì không sao đâu” Vân Cảnh vẫn lo lắng cứ dấn đi dấn lại, chỉ sợ xuất hiện tình huống ngoài ý muốn.

Tuyết Cầu bị cảm nói chỉ đành gật đầu liên tục trong lòng Vân Cảnh, mắt to không chớp nhìn chăm chăm vào đồ ăn ngon trong mâm của nàng, tuy có thể nhìn thấy Dao trì trong truyền thuyết không tẻ, nhưng đồ ăn ở đây mới đúng là mục đích thật sự trong chuyến đi này của nàng.

“Vân Cảnh! Người đây là đạo đãi khách gì thế, khách quý đến rồi mà người mới khoan thai đến sao” Quả nhiên không ngoài dự đoán, Vân Cảnh vừa từ đám mây bước ra, đại ca Vân Tranh của hắn đã tiến tới, cười lạnh trách cứ.

“Vân Tranh, phụ vương và Mẫu hậu vẫn chưa nói gì, người rảnh rồi tới đây dạy dỗ ta cũng chẳng đúng, nên đi chào hỏi khách mới thỏa đáng hơn chứ” Vân Cảnh đáp lễ Vân Tranh nhàn nhả, rồi không nhìn phản ứng của hắn, phất tay áo một cái nhàn nhả đi tới chỗ ngồi của mình.

“Người!” Vân Tranh vừa tới bị Vân Cảnh làm cho tức giận không nhẹ, bắt đầu thấy phụ vương và Mẫu Hậu lúc nào cũng thiên vị Nhị đệ chẳng coi ai ra gì này quá nhiều hơn mình, hắn chỉ đành nén giận giả vờ nhu thuận trước mặt hai kẻ già, tranh thủ để được họ yêu thích hơn.

Tuyết Cầu dùng chân trước xoa xoa miệng miệng, nhìn như cụ già tang thương lặng lẽ cảm thán trong lòng, đầu tranh vương vị ở đâu cũng có, ừ, vừa rồi Vân Cảnh nhắc tới Phụ Vương và Mẫu Hậu. Hử? Vân Cảnh đúng là Hoàng tử sao?!”

Chỉ có thịt mới vượt qua được phản ứng bình thường của Tuyết Cầu, mới rồi hiểu rõ thân phận của Vân Cảnh, hóa ra... Chủ nhân Vân Cảnh đẹp trai nhà nàng, chẳng phải là loại rỗng bình thường, mà là con rỗng kim cương. Nghĩ lại cảnh lúc trước, Tất Phương và Thăng Ngộ cứ mở miệng ra là điện hạ điện hạ, thế mà lại chẳng có ý nghĩa gì với Tuyết Cầu cả.

“Nhị ca, cuối cùng huynh cũng tới rồi ha, Mẫu hậu vừa nhắc tới huynh lâu rồi đó” Vân Cảnh vừa ngồi xuống, một thanh niên mắt xanh lục ngồi bên phải hắn mỉm cười cất tiếng chào hỏi. Thanh niên này có vẻ ngoài tương tự Vân Cảnh, chỉ là trên mặt lúc nào cũng cười, nhìn qua còn thân thiết hơn Vân Cảnh nhiều, người này đúng là tứ đệ của Vân Cảnh tên là Vân Nhị. Năm trước Vân Nhị vừa trưởng thành đủ một ngàn tuổi, nếu không thì vẫn có bộ dáng là con rỗng nhỏ.

Dù Vân Cảnh không thích nói chuyện, cũng ít gần gũi với người khác, nhưng cũng khó mà không yêu thích đệ đệ quần quít lấy hắn mấy canh giờ này. Sau khi Vân Nhị thành niên thì bản thân đã có hành cung riêng, còn Vân Cảnh ít khi tiếp xúc nhiều với thân tộc, giờ đây giao tiếp với Vân Nhị cũng không nhiều. Hôm nay nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn có lúm đồng tiền sáng lóa như trước, hắn liền thích mãi. Nhớ ngày đó hắn cũng đúng là đệ đệ này từng nghi ngờ có chút ganh tị. Hồi nhỏ hắn hiểu rất rõ tâm tư phụ vương gửi gắm, sợ dĩ từ nhỏ phụ vương kèm hắn huấn luyện pháp thuật tàn khốc, như thế càng mài dũa cho hắn có tính tình lạnh lùng hơn khiến người ta khó mà tiếp cận được. Còn thực ra sâu trong lòng hắn cũng khát vọng có thể được như Vân Nhị tự do tự tại, không bị ép buộc bản thân tranh đoạt Vương vị, thích cười thì cười.

Mẫu phi Vân Nhị không phải là Phụ Hỷ, mà là con gái thứ ba của Bá Hạ Vương, gả làm phi cho Phụ Hỷ Vương đã là hạ thấp thân phận rồi. Nhưng nàng vẫn vui vẻ chịu đựng đủ thấy nàng cũng có tình thâm ý nặng với Phụ Hỷ Vương. Chỉ là, chỉ là bởi thế, Vân Nhị mới được thừa hưởng một đôi mắt từ mẫu phi hắn, cũng có đôi mắt xanh lam xinh đẹp, còn lại thì Vân Nhị gần như khác hẳn nhiều Phụ Hỷ khác. Cũng bởi thế, sáu đứa con của Phụ Hỷ Vương thì chỉ có Vân Nhị không có tư cách trở thành người kế nhiệm phụ Hỷ Vương. Vì vậy Vân Nhị từ nhỏ đã bị huynh đệ tỷ muội coi thường, trêu chọc, ai ngờ một đứa trẻ nhất gan hay xấu hổ thế sau khi gặp được Vân Cảnh dần dần biến đổi tính tình vốn có, trở nên sáng rực như ánh mặt trời vậy.

Vân Cảnh nhớ lại, năm đó lúc hắn vừa trưởng thành, khi đó Vân Nhị chẳng qua mới chỉ là một con rỗng nho nhỏ ba trăm năm tuổi, vẫn chưa nói được tiếng người lưu loát, chỉ biết núp sau lưng mẫu phi hắn thò chiếc đầu nho nhỏ ra. Tại lễ trưởng thành của Vân Cảnh, hắn vì ghét cảnh giao tiếp xã giao này nên lấy cớ là không được khỏe chạy ra khỏi yến hội, không nói gì.

Ai ngờ vừa ra khỏi yến hội, hắn liền hơi phát hiện ra đằng sau có động tĩnh. Vân Cảnh lúc ấy pháp lực rất cao, khẽ búng nhẹ ngón tay, biến thành một luồng tam vị chân hỏa bay về phía người mờ ám đi theo mình kia. Tứ Đệ Vân Nhị đi theo hắn là người chưa từng bao giờ nói chuyện, đang cuộn tròn trong lùm cây quay cuồng bật ra, từng giọt lệ tròn như viên trân châu cứ tuôn ra từ trong mắt.

Trong lòng Vân Cảnh biết không ổn, lập tức huy động thủy pháp, thay Vân Nhị dập tắt đuôi lửa. Còn Vân Nhị có vẻ như không biết lửa ấy là do hắn phóng ra, cứ lao thẳng tới coi hắn là ân nhân cứu mạng, không những phụ vương mà cả mẫu phi Vân Nhị cũng đều khen hắn một trận. Vì vậy, sau này cả ngày hắn bị Vân Nhị đeo bám cũng chẳng có câu oán hận nào. Từ đó về sau, chỉ cần chỗ nào có Vân Cảnh hắn, thì đằng sau nhất định có một cái đuôi nhỏ tên Vân Nhị đi theo, mãi cho tới khi Vân Nhị được phụ Vương ép đi học pháp thuật, lúc này công việc bề bộn mới lại tìm tới hắn.

Vân Cảnh như hiểu chút, vì sao bản thân mình đối với Tuyết Cầu cũng khác hẳn với người khác. Bởi nàng đúng là con thỏ duy nhất tiếp cận quần quít hắn, còn hơn cả Vân Nhị nữa, tuy mục đích của nàng có thể là muốn có thịt ngon ăn, nhưng... Vân Cảnh không kim lòng nổi đôi mắt vốn hơi lạnh trở nên nhu hòa hẳn. Nàng là người duy nhất gần gũi với hắn không phải vì thân phận của hắn.

Tuyết Cầu co tròn người trong lòng Vân Cảnh nhân cơ hội đánh giá Vân Nhị, hóa ra tiểu mỹ nam có đôi mắt màu xanh da trời này là đệ đệ của Vân Cảnh, ừ, nếu Vân Cảnh mà cười nhiều hơn chút, chắc chắn còn đẹp gấp trăm ngàn lần tiểu mỹ nam như ánh mặt trời này nhiều.

“Nhị ca, vật nhỏ này đúng là rất đáng yêu” Mà giờ khắc này, mắt Vân Nhị cũng phát hiện ra sự tồn tại của Tuyết Cầu, đưa hai tay định bế đi. Ánh mắt Vân Cảnh căng thẳng, cũng đã không ngăn lại được, chỉ đành trở mắt nhìn Tuyết Cầu bị Vân Nhị đoạt mất, ôm trong tay.

“Nhị ca, vật nhỏ này lấy ở đâu ra vậy? Có biết nói không?” Vân Nhị mặt mày cong cong, môi đỏ răng trắng, tuấn lãng vô cùng.

“Tất Phương mang về, gọi là... Tuyết Cầu” Vân Cảnh chần chờ mãi, do dự rồi cũng nói dối một câu với Vân Nhị, hắn không biết nói dối, ánh mắt tránh né, giọng cũng hạ thấp không ít.

“Thì ra là thế, Nhị ca, động vật nhân gian không thể so với thần thú được, nhiều nhất cũng chỉ có thể sống được mười mấy năm thôi, chớ nẩy sinh tình cảm, tới lúc đó chết rồi thì thấy khó chịu lắm” Vân Nhị ôm Tuyết Cầu tung lên cao, suýt nữa làm Tuyết Cầu choáng váng nôn hết cơm đêm qua ra.

“Vân Nhị!” Vân Cảnh thấy mặt mũi Tuyết Cầu thống khổ, biết nàng chắc chắn bị tung lên choáng váng rồi, lập tức lên tiếng ngăn hành vi của Vân Nhị lại.

“Ah, đệ quên mất, con thỏ nhân gian không chịu được ép buộc. Đúng rồi, Tuyết Cầu à, có muốn theo ta về nhà không? Ta cho mày ăn củ cải ngon nhất thiên hạ nhá!” Vân Nhị cười dụ dỗ Tuyết Cầu, tiếc là tính toán của hắn nhằm hoàn toàn rồi.

Tuyết Cầu tức giận lườm Vân Nhị một cái, nói thầm, đi theo ngươi không có thịt ăn, ai thèm tham ăn củ cải khổ sở như người chứ. Nghĩ vậy, chân sau đã giẫm thật mạnh, nàng liền nhảy thoát khỏi tay Vân Nhị, bay thẳng tấp vào trong lòng Vân Cảnh, rồi chui tọt vào trong vạt áo khoác của hắn, chỉ lộ cái đuôi nhỏ ngoáy tít bên ngoài ra, phớt lờ tiếng gọi nhiều lần của Vân Nhị.

Vân Cảnh ngay từ đầu hơi lo lắng Tuyết Cầu sẽ cứ thế bị Vân Nhị mang đi, sau đó nghe thấy Vân Nhị lấy củ cải ra làm mồi nhử, thì lại buồn cười, biết Tuyết Cầu chắc chắn sẽ không thêm đề ý tới trình độ dụ hoặc lần này. Quả là thế, nàng còn chưa nghe xong Vân Nhị lái nhai, đã tránh thoát trở về trong lòng hắn rồi.

Vân Nhị hơi cười xấu hổ, nói ngược ngùng, “Ai ngờ con thỏ nhân gian còn biết nhận chủ, đại ca, nếu đổi lại là chó cũng không tệ, còn có thể canh cửa... À!” Vân Nhị vừa thốt từ “cửa” ra, thì đã bị đau kêu lên, cả kinh quay đầu nhìn về phía bên có nhiều người ngồi này.

Vân Cảnh thầm nghĩ không ổn, lập tức kéo Vân Nhị ra xa, vòng vèo mấy lượt, cuối cùng cũng đi tới nơi hẻo lánh khác của Dao Trì.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tranh giành tình nhân

Tranh giành tình nhân

“Tuyết Cầu, nhả ra!” Vân Cảnh nhìn thấy Tuyết Cầu treo trên cánh tay Vân Nhị, chẳng có lý do gì thấy tức giận trào lên, khí lạnh trong mắt ngập tràn, môi mím lại thành đường thẳng. Nếu Chu Yếm ở đây nhất định sẽ là người đầu tiên phát hiện ra điểm bất ổn của Vân Cảnh tức giận.

Tuyết Cầu uất ức nhắm miệng, lặn lội xuống đám cỏ xộp mềm. Gì chứ, ai bảo kẻ đó cứ nói lòng vòng chửi mình là chó chứ, nên nàng mới thẹn quá hóa giận há mồm cắn thôi mà.

“Nhị ca...” Vân Nhị vén tay áo mình lên, đau lòng kiểm tra cánh tay thon dài trắng nõn của mình, thấy trên đó có dấu răng rất sâu, cau đôi mắt đẹp lại, vẻ mặt cầu xin nói, “Huynh rốt cuộc nuôi thỏ hay chó thế, sao con thỏ lại có thể cắn người chứ?”

Tuyết Cầu vừa nghe thế, giả bộ định xông lên cắn Vân Nhị tiếp, Vân Cảnh nhanh hơn nàng một bước để nàng lao thẳng vào lòng mình, bóp chặt thân hình nhỏ nhỏ của nàng, không để nàng vọng động.

“Vân Nhị, tính tình Tuyết Cầu cổ quái lắm, đệ đừng có nói nàng nữa, nếu không nàng ấy lại tới cắn đệ đó” Vân Cảnh cau mày, chẳng biết bọn họ gây ra động tĩnh lớn vậy, không rõ làm kinh động tới những ai nữa.

Tuyết Cầu đang giận, nghe thấy Vân Cảnh nói mình tính tình cổ quái, giận dữ sợ, nhắm ngay vào cánh tay Vân Cảnh há mồm cắn.

“Nhị ca, con thỏ này cắn huynh kia!” Vân Nhị thấy chẳng những mình gặp nạn, mà cả Nhị ca hắn kính trọng nhất cũng bị con thỏ hung hãn này cắn, vội vàng kêu lên kinh hãi.

“Hết cách rồi, đệ đi về trước đi. Đừng để mẫu phi đệ lo lắng” Vân Cảnh sớm đã quen bị cắn, vì thể hiện giờ hắn mặt lạnh te nói chuyện với Vân Nhị, trong đầu thậm chí còn thấy vui mừng chút.

“Được, vậy Vân Nhị về trước nhé” Vân Nhị mỉm cười xoa cằm, xoay người rời đi. Thấy Vân Nhị đi rồi, Vân Cảnh lúc này mới đen mặt lại, dùng pháp thuật bắn về Tuyết Cầu roi xuống đất. Vốn định dạy dỗ nàng không biết tốt xấu gây chuyện, ai ngờ lúc này nàng lại khác hẳn lúc trước, nhảy mấy bước cách xa hắn ra.

“Trở về!” Vân Cảnh lạnh lùng quát lớn, sắc mặt càng thêm lạnh băng khó coi.

“Không cần! Các ngươi rỗng rầm thôi chỉ biết bắt nạt con thỏ đáng thương như ta thôi” Tuyết Cầu khinh thường hừ một tiếng, cùng lắm thì nàng lặn vào trong Dao Trì này ăn uống, dù gì hiện giờ nàng đã ăn thần quả rồi, có đói cũng chẳng chết được, tội gì mà phải ăn nhờ ở đậu bị người ta coi thường chứ.

“Ngươi ngoan ngoãn trở về, ta không để ý hiềm khích lúc trước tha thứ cho ngươi. À, đúng rồi, ta nhớ ngươi đã nói ngươi rất thích đồ ăn của nhân gian, ta vốn đã định sai Chu Yếm hạ phạm một lần đi theo những người đó học nấu nướng rồi. Nếu ngươi không trở lại, vậy thì thôi đi” Vân Cảnh bỗng dừng thu lại khí lạnh và buồn bã, lại hơi khẽ cười yếu ớt làm điên đảo chúng sinh, hai tay ôm ngực, liếc nhìn cái con thỏ kỳ quái muốn bỏ nhà ra đi kia.

“Vân Cảnh, Chu Yếm lúc nào thì mới hạ phạm?” Tuyết Cầu thật chẳng có nguyên tắc trở lại bên chân Vân Cảnh, hết cách rồi, ở dưới mái nhà của người

ta, không thể không cúi đầu! Vân Cảnh, ngươi đừng có đắc ý, thô ta thua, khụ khụ, Cầu Tuyết ta cuối cùng cũng có một ngày sẽ thoát khỏi đồ ăn ngon dục hoặc của ngươi...

Khóe miệng Vân Cảnh cười không ngừng nhếch lên, lướt qua mờ sương, tiếp tục trêu chọc, “Không phải muốn tự lực cánh sinh đó sao, thế nào mà đã trở lại nhanh thế?”

Ta nhin! Tuyết Cầu nén tức giận trong lòng, cuối cùng cũng thấy rõ Vân Cảnh giả hoạt như hồ ly tinh vậy. Ai bảo cáo thô sống một nhà, chẳng ngờ kẻ khoác chiếc áo hồ ly này lúc nào cũng gây khó dễ cho nàng.

“Về đi, sau này cho ngươi ăn no, không làm khó nữa” Vân Cảnh biết Tuyết Cầu ngoài miệng thì bảo là ăn xong, nhưng trong lòng nhất định đang thâm phi báng hấn. Lập tức không cười, nhẹ giọng an ủi Tuyết Cầu rồi ôm vào trong lòng, trở lại trên tiệc Thọ Yến náo nhiệt phi thường.

Chỉ là sóng trước chưa tan sóng sau đã tới, vừa mới ngồi yên thì phiền toái lại tới.

“Vân Cảnh biểu ca, cuối cùng muội cũng tìm được huynh rồi. Vân Nhị biểu ca, muội đổi chỗ với huynh nhé!” Một giọng thánh thót như chim hoàng oanh ra khỏi lồng du dương êm tai vang lên, nhìn theo tiếng nói, thì thấy một cô gái mặc bộ váy áo dài màu vàng nhạt xinh đẹp linh động mỉm cười đứng trước mặt Vân Nhị và Vân Cảnh, cô gái xinh đẹp như hoa mai, như đoá thủy tiên nở rộ.

Trước trán cô gái có một đoá hoa đào kiều diễm, màu son đậm, lông mi tô nhẹ, đôi môi đỏ thắm, có thể lấy hoạt bát đáng yêu để hình dung, lại bị cặp mắt quyến rũ trong suốt long lanh kia như thêm câu hồn đoạt phách.

“Chủ nên nhường khách ngồi, Vân Khuynh, ngươi là chủ ta là khách, biết điều chút, chớ tranh Vân Cảnh với ta! Vân Nhị, ngươi nên chuyển chỗ đi ha, mông bị dính dính sao?” Lại một giọng thánh thót khác vang dội truyền đến, rồi thấy một đại mỹ nữ mặc bộ váy áo màu hồng nhạt mặt đầy kiều ngạo đứng cạnh, dáng người đầy đặn, khuôn mặt xinh đẹp, chẳng trách lại có tư thế cao ngạo đến vậy.

Tộc nhân Toan Nghê là người cầu kinh và thẳng thắn nhất, Vân Nhị thấy cô gái xinh đẹp trước mắt thì hết cách, đành cười khỏ đứng dậy, chấp nhận cho hai nàng tranh đi.

“Hòa Hiên, ở lãnh địa của tộc Phụ Hỷ nhà ta, ngươi cũng biết thú vị chút, đừng có lên mặt tiểu thư cầu kinh với chúng ta, ở đây chẳng ai chiều được đâu” Mỹ nữ Vân Khuynh tuy giận nhưng không cam lòng yếu thế đáp lễ.

“Vân Khuynh, nghe nói ngươi học pháp thuật cơ bản nhất cũng đã hơn mấy thập niên rồi, dựa vào tư chất của ngươi mà cũng dám nhìn tròng vị trí Vân Cảnh vương phi sao?” Hòa Hiên cười lạnh liếc mắt nhìn Vân Khuynh, trên mặt cười nhạt.

Tuyết Cầu nghe thấy động tĩnh, lúc này mới miễn cưỡng ngược lên nhìn, cũng kìm không được lên tiếng khen chặc chặc. Gien nhà Long tộc cũng tốt thật đó, một đám xuất hiện ai ai cũng là ngôi sao lớn cả, chẳng giống nàng, rõ ràng chỉ có thể làm sủng vật của đám mình tinh này thôi.

Vân Cảnh à Vân Cảnh, diễm phúc của ngươi không nhỏ nha, khó nhất là tiêu thị mỹ nhân, ừm, ngươi cũng chậm rãi tiêu thụ hai mỹ nhân chiến đấu vì ngươi đi. Tuyết Cầu lại có tư tưởng xấu phi báng Vân Cảnh một trận, vui tươi hơn hờ trong lòng hấn, chuyên tâm đợi thức ăn ngon bung lên bàn.

“Ngươi! Ngươi muốn động thủ với ta ở bên cạnh Dao Tri sao?” Vân Khuynh không chịu nổi khiêu khích, định gây chiến với Hòa Hiên một trận.

“Động thủ à? Tam vị chân hòa của ta cũng đủ để đối phó với ngươi” Hòa Hiên kiều ngạo ngẩng đầu, cũng chẳng coi Vân Khuynh ra gì.

Tuyết Cầu giật giật hai tai dài rủ xuống, lười biếng thay đổi tư thế, chán nản uể oải ngáp to một cái. Tam vị chân hòa à, ta bù lại sáu vị màu vàng đó!

Vân Cảnh xưa nay cực ghét loại xã giao này, nếu không phải là sinh nhật Mẫu hậu mình, hấn thề không bao giờ xuất hiện trong đám người thế này. Dù hấn có nổi tiếng lạnh lùng, thì phái nữ ái mộ hấn vẫn đông như vịt, mà tốt nhất trước mắt vẫn là biểu muội Vân Khuynh và Trưởng nữ Hòa Hiên của Toan Nghê Vương.

Lúc này, hấn thấy Tuyết Cầu trong lòng hấn chẳng chút hứng thú, còn ngáp trước mặt mọi người, trong lòng đúng là thấy vui chưa từng thấy, lại không muốn bị hai người ồn ào quấy rối không khí cực tốt này.

“Nếu biểu muội và Hòa Hiên công chúa tình cảm thâm sâu, vậy Vân Cảnh và Tứ Đệ cùng đổi chỗ với hai vị vậy” Vân Cảnh tao nhã ngược mắt, chẳng nói gì đứng dậy, muốn rời khỏi chỗ.

Vân Khuynh thấy thế mới hoàn toàn tỉnh ngộ là biểu ca mình đã có chút không hài lòng, vội vàng kéo Hòa Hiên tha thiết gọi Vân Cảnh lại, “Vân Cảnh biểu ca, muội và Công chúa Hòa Hiên chỉ đùa thôi mà. Vân Nhị biểu ca, huynh cũng ngồi đi, nếu một mình muội đổi chỗ, nhất định sẽ bị phụ thân trách phạt đó”

“Vân Cảnh, thọ yến xong thì ta tới tìm ngươi đó” Hòa Hiên cũng biết không thể tùy tiện đổi chỗ được, tự tiện ước định hẹn gặp với Vân Cảnh xong, ngẩng cao đầu trở về chỗ ngồi của tộc Toan nghê ở cung Hồng Viêm.

“Vân Cảnh biểu ca, Khuynh Nhi cũng đi đây, sau này lại tới tìm huynh” Vân Khuynh mỉm cười dịu dàng mở miệng rồi thản nhiên thông dong bước đi.

“Nghe nói Nhị ca là người mà nữ trong Long Tộc chúng ta chọn gả, xem ra sức quyến rũ Nhị ca quả thật vô bờ bến” Vân Nhị xoa mặt mình, trong lòng thấy tiếc thương cho bản thân chẳng ai hỏi thăm.

Vân Cảnh lạnh nhạt lướt mắt nhìn Vân Nhị cười tươi sán lạn, không nói, chỉ nheo mắt nhìn con thỏ ngọc đang ngồi trong lòng mắt nhìn chăm chăm cao lương mỹ vị kia, khí lạnh trong mắt cũng hòa tan đi thành một vùng nước xuân mềm mại, dịu dàng.

Ước chừng khoảng một canh giờ, tân khách quý tộc khắp nơi ào ào ngồi, chỉ đợi chờ nhân vật chính hôm nay xuất hiện, thọ yến cũng chính thức bắt đầu.

Mặc dù Tuyết Cầu cũng chẳng có hứng với này, nhưng bởi nhàm chán quá mức nên đành ngoảnh ra ngắm cảnh trí chung quanh.

Thọ yến Vương hậu Vân Uyển được tổ chức tại Dao Trì khác trong cung điện Côn Lô, cung điện chia thành mười cung nhỏ, chín đứa con ở chín cung, dĩ chừng tộc họ thành một cung, còn mỗi cung lại lấy mười màu để chia, cứ thế nhìn là hiểu ngay. Chẳng hạn như chỗ ở của công chúa Hóa Hiên là cung Hồng Viêm, biểu muội Vân Cảnh Vân Khuynh thì ở cung Bạch Thương, phụ vương Bá Hạ Vương của mẫu phi Vân Nhị ở cung Hoàng Túc.

Lúc Tuyết Cầu mới đến nhìn không rõ lắm, chỉ biết mỗi một tộc thì ai cũng đều tuần mỹ vô cùng, chỉ có cung Thái Tiên ở xa nhất lại có một nam tử dung mạo cực kỳ xấu xí ngồi nghiêm túc, chỉ mình hắn là chẳng hợp với tiên cảnh này tí nào.

Dàn nhạc vang lên, mùi hương thoang thoảng cùng cử chỉ tạo nhã của người phụ nữ cao quý chân thành xuất hiện trong tầm mắt mọi người. Người phụ nữ đó là nhân vật chính hôm nay, Vương Hậu Phụ Hỷ Vân Uyển. Hôm nay Vân Uyển mặc quần áo màu vàng sáng, tay viền đỏ, làn váy thêu nhiều đóa mẫu đơn vàng, quần áo hoa lệ phù hợp với khí chất cao quý, khuôn mặt không phải tuyệt điểm tú lệ nhất nhưng lại tăng thêm mấy phần quyến rũ động lòng người.

Tuyết Cầu nhanh chóng chú ý tới, Vương Hậu Vân Uyển và Vân Cảnh giống nhau, cũng có đôi mắt đỏ xinh đẹp, mỗi cử chỉ hành động, mỗi cái nhìn mảy may cười, đều lộ ra tao nhã không ai học được. Nàng bắt giác hiểu rõ, vì sao Vân Cảnh lại xuất sắc như thế, đúng là bởi vị này chẳng thua bất luận người phụ nữ Vương Hậu Phụ Hỷ này tí nào.

Mắt đỏ, chỉ có huyết thống thuần nhất của Phụ Hỷ mới tượng trưng cho cao quý, như Vân Cảnh, như Vương Hậu Vân Uyển.

Vân Uyển sống vai đi cùng với một nam tử tuần mỹ có ánh mắt màu đỏ, Vân Cảnh có bề ngoài tương tự vậy, ông thành thực chẳng chặc hơn Vân Cảnh mấy phần, người này đúng là Phụ Hỷ Vương Vân Tuyên, con rồng thứ chín.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thọ yến Côn Lô

Thọ yến Côn Lô

Hai người sổng bước lên chỗ ngồi chủ tọa của cung điện Côn Lô, nhìn nhau cười ăn ý, đỡ nhau cùng ngồi xuống. Tiếp đó, Tuyết Cầu cũng thấy có một người phụ nữ xinh đẹp khác ngồi bên cạnh Phụ Hỷ Vương, tóc mây nhẹ nhàng, môi đỏ thắm, lông mi cong dài, mắt xanh như nước hồ thu. Tuyết Cầu lập tức hiểu ra, nếu Vân Nhị có mắt màu xanh, thì bà ấy là mẫu phi của Vân Nhị.

Bá Hạ Vương Nguyệt Cơ ngồi cung Hoàng túc xa xa nhìn con gái mình, thấy đau lòng mà chẳng nói gì. Ông thương yêu nhất con gái lúc trước ai khuyên cũng không nghe, cứ nhất quyết phải lấy thiếu niên Phụ Hỷ Vương Vân Tuyên cho bằng được, chỉ tiếc ngôi hậu cuối cùng cũng chẳng ngồi lên được. Mà giờ khắc này, nó cũng chỉ đem toàn bộ ánh mắt của nó nhìn thấy mỗi nam tử mình yêu nhất, như tình một mảnh.

“Chư vị có thể tới tham gia thọ yến của Uyển, Uyển rất cảm kích, Kính xin chư vị chớ để ý, cứ tận tình nghe nhạc tận tình thưởng thức món ngon đi” Vân Uyển thấy tất cả khách đều tới, liền đứng dậy cúi người xuống, làm đúng vai trò của người chủ. Mà Phụ Hỷ Vương Vân Tuyên giờ cũng không phải nhân vật chính, ông chỉ mỉm cười ngồi ngay ngắn một bên, nho nhã nhìn thê tử kết tóc xe tơ dịu dàng quyến luyến.

Tiếp đó nhóm khách mời tiến lên, dâng quà tặng của mình. Những món quà này cũng đúng tâm ý của Vương Hậu, cũng hàm chứa ý tứ ganh đua. Nếu quà đủ quý, đủ hiếm, thì chính là làm rạng rỡ mặt mũi cho bộ tộc mình. Vốn nghĩ sẽ đề phòng tranh chấp, từ trước đều do người Long Tộc làm chủ tặng quà, lại lần lượt theo đúng thân phận, cuối cùng mới tới lượt dị tộc.

“Mẫu hậu, đây là đôi con Man Man chưa trưởng thành nhi thần tới núi Sùng Ngô tìm được đó ạ. Chúc mẫu hậu và phụ hoàng đầu bạc răng long lúc nào cũng mãi như đôi Man Man, ánh dương ngồi sáng soi khắp mọi nơi ạ” Con trưởng Vân Tranh dĩ nhiên lên trước làm gương, thấy hân hã hề đắc ý trình lên đôi tiên hạc Man Man.

Khách mời lại ồn ào náo nhiệt, hóa ra loại tiên cầm Man Man này chỉ có núi Sùng Ngô Phương Tây mới có, lại hiếm có, kẻ địch vô số. Bởi vậy đa số Man Man còn chưa kịp trưởng thành đã chết, Man Man có thể trưởng thành cũng chưa chắc tìm được một nửa xứng đôi kia cùng nó. Mà Man Man là đặc biệt nhất trong số thần thú tiên cầm, chỉ có Man Man sinh con trưởng thành mới có thể huyễn hóa thành người, mà hai Man Man trưởng thành sát cánh bên nhau lại càng hiếm có khó tìm hơn.

“Tranh Nhi có lòng rồi” Vân Uyển cao hứng sai người đem đôi Man Man đưa vào trong hoa viên Côn Lô, rồi lại nhìn về phía đứa con Vân Cảnh bà yêu thích nhất.

Vân Cảnh đặt nhẹ Tuyết Cầu trên đất, bung hộp gấm, quần áo phất nhẹ bay đi lên trước. Hắn quỳ một chân xuống, hai tay dâng hộp gấm, cất cao giọng nói, “Trong hộp gấm có hai quả Ngũ Sắc Đan là quà nhi thần tặng cho Mẫu Hậu, chúc mẫu hậu...sinh nhật vui vẻ”

Quả Ngũ Sắc Đan thì cũng chẳng phải vật gì đặc biệt, sở dĩ tất cả mọi người ở đây đều thấy Vân Cảnh tặng vật tầm thường như thế mà Vân Uyên vẫn cười dịu dàng, nhấp nháy mắt cười hiền hòa khen, “Quà của Cảnh Nhi Mẫu hậu rất thích, chỉ là không rõ bốn từ “sinh nhật vui vẻ” này có nghĩa thế nào?”

Vân Cảnh sớm biết Mẫu Hậu Vân Uyên sẽ hỏi thế, nếu là hôm qua thì hắn cũng không biết giải thích bốn từ này thế nào rồi.

“Vân Cảnh, Tuyết Cầu phải báo đáp Vân Cảnh đã đặc biệt đồng ý cho dự tiệc ngày mai” Tuyết Cầu nghe ngày mai có thể ra cung Nguyệt Miện, nên sớm vui mừng âm ỉ, đợi vui vẻ xong mới nhớ tới bản thân mình nên cảm tạ Vân Cảnh thế nào cho được.

“Đến bản thân còn chiếu cố không xong, lại dám nói tới báo ân sao?” Vân Cảnh nói thần nhiên, trong lòng tuyệt đối không coi Tuyết Cầu nói quan trọng cho lắm.

“Sai sai sai! Đã từng nghe qua chưa? Người nhỏ nhưng thông minh lắm đó” Tuyết Cầu đã chuyển từ quảng cáo của kiếp trước thành dễ nghe, hy vọng có thể lay động được khối băng Vân Cảnh, gây hứng thú cho hắn.

“Chưa từng nghe qua” Bất giác, Tuyết Cầu bị một câu nói này của Vân Cảnh đánh bại hoàn toàn. Con người đã sớm lên tới Mặt Trăng, kể cả tổng thống Mỹ cũng đổi thành người da đen rồi, thế mà anh cũng chưa từng nghe qua sao!

Tuyết Cầu từ lúc bị đánh trúng lại đứng lên lần nữa, bốn chân nhỏ bé cố chống đỡ lấy thân hình, bám riết hời mải, “Vây lời chúc mừng thì sao? Ngày mai người định nói lời chúc mừng gì nào?”

“Đĩ nhiên là sống lâu trăm tuổi, hạnh phúc tràn đầy là được rồi” Vân Cảnh chẳng hiểu ý Tuyết Cầu muốn là gì, chỉ biết nói ngẫu nhiên vậy hòa với nàng, nên có chút vui vẻ tẻ.

“Vân Cảnh, ta dạy người nói một câu nhé, cam đoan Vương Hậu Phụ Hỷ sẽ vui vẻ lắm đó. Chỉ đơn giản có bốn từ: sinh nhật vui vẻ” Tuyết Cầu đắc ý ngửa cổ, phát hiện ra Vân Cảnh lại trầm mặc.

“Vân Cảnh, người bị choáng à?” Tuyết Cầu biết đây là lời chúc ở hiện đại, nhưng cũng không đến nỗi im lặng lâu tới vậy chứ.

“Giải thích thế nào?” Vân Cảnh phun nhẹ ra hai từ, mày vẫn cau, có cảm giác không ổn.

“Sinh nhật tức là sinh nhật, sinh nhật vui vẻ tức là chúc bà ấy trong ngày sinh nhật có tâm tình tốt, thu hoạch được nhiều, miệng lúc nào cũng nở nụ cười đó” Tuyết Cầu khó có cơ hội mà được dạy dỗ Vân Cảnh một trận, dĩ nhiên sẽ không dễ từ bỏ, tuy bề ngoài nàng đứng là con thỏ ngây thơ chân thành, nhưng làm lão sư cũng chỉ có thể là con thỏ có nền nếp mà thôi.

“Lời chúc này quá mức trắng trợn, không ổn” Vân Cảnh lắc đầu, bác bỏ đề nghị của Tuyết Cầu.

“Tùy người thôi, dù sao ta đây cũng báo rồi, có nhận không là chuyện của người” Tuyết Cầu nói xong liền chui thẳng vào lòng ấm áp của Vân Cảnh ngủ.

Ai ngờ, Vân Cảnh cười tự giễu, đúng là vẫn dùng những lời của nàng ấy mà chúc mừng, “Mẫu hậu, bốn chữ này là nhi thần hy vọng Mẫu hậu sau này ngày nào cũng nở nụ cười tươi như ngày sinh nhật, cát tường như ý”

“Lòng hiếu thuận của Cảnh Nhi, mẫu hậu có thưởng” Vân Uyên nói xong, có thị nữ nối đuôi nhau đi vào mang theo bốn năm khay món ăn quý và lạ bung tới bàn Vân Cảnh ngồi.

Còn Vân Tranh ngồi một bên nhìn mà hận trong lòng, bản thân mình đem hết sức lực khổ sở tìm được đôi Man Man nào có kém hai quả Ngũ Sắc Đan của Vân Cảnh, vì một câu nói đơn giản sinh nhật vui vẻ mà khiến Mẫu Hậu lại thêm thích và ban thưởng chứ.

Vân Cảnh lùi về chỗ của mình, khẩn cấp ôm lấy Tuyết Cầu lên gối, tự tay gấp son hào hải vị, sẵn sàng đưa tận miệng nàng.

Tuyết Cầu cảm động rớt nước mắt, ai ngờ chỉ một câu nói sinh nhật vui vẻ mà như chó ngáp phải ruồi của nàng để nàng được nhắm nháp nhân phẩm ngon lành của hắn, thực sự là lời quá đi. Chỉ là nàng không lường trước được là, câu nói sinh nhật vui vẻ ấy của nàng, thế mà sau hôm Thọ Yến Dao Trì đã bằng tốc độ kinh người thịnh hành tới toàn bộ tám phương đại lục, có thể nói như cơn lốc tài chính thổi quét toàn cầu. Từ đó về sau cứ thọ yến thì tuyệt đối không thể thiếu bốn chữ này.

“Nhi ca, nè nè nè, cái con thỏ này thế mà lại ăn thịt chứ!” Trong lúc vô tình Vân Nhi liếc mắt nhìn Vân Cảnh ngồi cạnh, cả kinh suýt rớt đĩa trong tay xuống.

“Cũng không ăn thịt người, kinh ngạc gì chứ” Vân Cảnh lườm mắt cảnh cáo Vân Nhi, rồi lại đặt hết tâm tư lên người Tuyết Cầu.

Ngón tay thon dài không để ý bốc một miếng thịt thơm ngào ngạt, đưa tới trước mặt Tuyết Cầu, Tuyết Cầu liền cố gắng ăn hết, rồi khi ăn xong, lại còn thè lưỡi hồng hồng ra liếm sạch nước thịt trên tay Vân Cảnh nữa.

Vân Cảnh định lấy thêm thịt cho Tuyết Cầu, tự dưng ngón tay bị nàng liếm, trong lòng run lên một luồng rung động khó tả, tia ngọt ngào cứ lan dần từ ngực lên tới họng, không kìm lòng được khẽ cười lộ ra lúm đồng tiền nghiêng nước nghiêng thành.

Con tim đa số các cô gái phần lớn đều đặt hết lên nam tử tao nhã lạnh lùng này, gần như toàn bộ thời gian đều như dính mắt lên người Vân Cảnh, lúc này các nàng chưa từng bao giờ thấy Vân Cảnh cười, bất giác như đoá sen thơm ngát mới nở, tao nhã vô cùng khiến các cô gái cứ nhìn như si như say thường thức, nháy mắt ái mộ.

Yến hội đã qua hơn nửa, mắt thấy com no rượu say rồi, các khách mời đều châu đầu ghé tai hoặc là thưởng thức màn ca múa, chỉ mong yến hội chấm dứt để được rời tới Dao Trì. Đây là màn hứng thú còn lại sau yến hội, đợi giây phút hoa sen bảy màu nở nên ai cũng không muốn bỏ lỡ. Thực ra tất cả ai cũng ngồi không yên, cũng không muốn làm mất mặt chủ nhà, nên đành cố nén tò mò ngồi lại trong cung điện Côn Lôn này.

“Nghe nói ngày sinh của Vương Hậu Phụ Hỷ, giao long tộc trưởng Huyền Mặc cũng đặc biệt tới chúc mừng, nhưng lại bị thị vệ điện Côn Lôn ngăn không cho vào, chẳng biết là đạo lý gì nữa?” Bên ngoài vang lên âm thanh như sấm dội truyền vào, Tuyết Cầu giờ phút này đang no bụng ngồi trên mặt đất vận động tiêu hóa, nghe được giọng nói này, bất giác run lấy bầy, thò cái đầu nho nhỏ từ dưới bàn ra nhìn.

Yêu nghiệt mà! Ai bảo mắt đỏ là yêu nghiệt chứ, nam tử mắt vàng này mới đúng là yêu nghiệt tới cực điểm. Máu tóc đen dài xen lẫn ánh mắt tà mị, nốt ruồi son trên trán đã được tóc che lại, như ẩn như hiện. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên phối hợp với màu da trắng nõn càng thêm quyến rũ gợi cảm, đôi mắt hoa đào màu vàng đoạt hồn người đang chuyển động nhấp nháy khiến bao tâm hồn thiếu nữ như mê đi. Trên người mặc bộ áo choàng dài màu trắng, vạt áo hơi hé, nhìn vô cùng quyến rũ, đúng thật là yêu chân chính mà không mị, mềm mại mà không yếu ớt.

Tuyết Cầu lại run rẩy hơn, không được, nam nhân này cả người tỏa ra hơi thở nguy hiểm, rất yêu nghiệt, cũng khá tuyệt vời. Không ngờ, nàng vừa định đứng đưa thân hình béo nhỏ của mình nhảy lên ngồi trên người Vân Cảnh, đôi mắt vàng của nam tử bất giác phóng về phía nàng hơi cười, khoe miệng cong thêm mấy phần, mang theo tia nghiền ngẫm, tò mò.

Giờ phút này Tuyết Cầu sớm biết vậy thì đã chẳng làm, vừa xem náo nhiệt thì lại có chuyện này. Chỉ mong là ảo giác, chỉ mong nam yêu kia không phải đang nhìn nàng thôi.

“Tộc Giao long sớm đã bị đại nhân Long Thần trục xuất khỏi tám phương đại lục rồi, ở đây không có chỗ cho các ngươi, thức thời thì mau biến đi!” Có người tộc Tù Bò lớn tiếng quát, còn Huyền Mặc thì chỉ dùng ánh mắt sắc bén lườm một cái, kẻ kia bị khí thế áp đảo lập tức sợ hãi im bặt.

“Chư vị, người tới là khách, người đâu, ban cho tộc trưởng Giao Long ngồi” Vân Uyển không sợ bị quấy nhiễu, đã nhanh chóng ổn định tình thế, còn đồng ý cao độ cho tộc giao long được tham dự thọ yến của bà, lập tức thanh danh được nâng lên.

“Huyền Mặc đã tạ Vương Hậu, tuy nhiên Huyền Mặc muốn ngồi ở bên cạnh người này” Yêu nghiệt Huyền Mặc giờ ngón tay chỉ, ý cười trên mặt tràn ra.

Mọi người nhìn theo ngón tay của hắn, tất cả khó hiểu. Huyền Mặc này quả thật là cổ quái vô cùng, Vương Hậu Phụ Hỷ nể mặt hắn đã cho hắn một chỗ trong cung điện, hắn lại không muốn, ngược lại còn muốn chen chúc với người khác trong nhà, hơn nữa...

Hơn nữa. người này chẳng phải ai khác mà đúng là đứa con thứ hai được Vương Hậu sủng ái nhất – Vân Cảnh

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Như bước trên băng mỏng

Như bước trên băng mỏng

Vân Cảnh không lên tiếng, chỉ lạnh lùng nhìn Huyền Mặc, bảo vệ Tuyết Cầu sợ hãi trong lòng. Tuyết Cầu không hiểu sao thật bất ngờ dợ hãi Huyền Mặc, thân thể nhỏ cuộn lại trong lòng Vân Cảnh, vẫn không ngừng run rẩy, điều này cũng khiến cho Vân Cảnh khó hiểu.

Vân Nhị tốt bụng dịch ghế mình sang một bên, giúp Huyền Mặc một chỗ trống. Sau đó kẻ hầu nhanh nhẹn dàn xếp chỗ ngồi và bàn ăn cho Huyền Mặc.

Huyền Mặc lại cười quyến rũ, phong tình vạn chủng ngồi xuống cạnh Vân Cảnh, đằng sau còn có hai kẻ cũng có bộ dạng tương đối dễ nhìn đi cùng.

“Thanh Phong, mang quà lên” Huyền Mặc như lơ đãng liếc mắt nhìn vật cuộn tròn trong lòng Vân Cảnh, Tuyết Cầu với dím lông mượt và cái đuôi nhỏ, môi mỏng khẽ nhếch lên, sai một câu.

Dù giọng của hắn có mị hoặc thế nào nhưng vẫn vang dội vô cùng, một câu này truyền rất rõ tới tai mọi người, ai nấy đều ngóng dài cổ nhìn xem tộc giao long tặng quà thế nào.

Người hầu tên Thanh Phong lập tức tiến lên một bước, không kiêu ngạo không siểm nịnh giờ tay nâng hộp gấm lên, đứng trong điện.

“Thanh Phong, mở ra” Huyền Mặc lười nhác tựa vào ghế, thưởng thức cảnh hộp gấm được mở ra làm chói mắt mọi người.

Thanh Phong dè dặt cẩn thận mở hộp gấm ra, trong hộp chứa đựng Huyền Băng Vạn niên đã được gọt dũa thành lọ, mà bên trong Huyền Băng nằm lặng

một băng thiên (băng tằm) nhỏ nhỏ toàn thân trong suốt, trên trán tỏa ra ánh sáng bảy màu kỳ lạ.

“Thất Thái Hàn Linh Thiên” “Đúng là thứ trong truyền thuyết kia rồi” Mọi người kinh ngạc mãi, đuổi dài cổ ra đánh giá tỉ mỉ thứ Thánh Vật trong truyền thuyết kia. Nghe nói vật ấy là băng thiên Long Vương nuôi bên người, chỉ có một con duy nhất. Nhưng hút được linh khí của thiên địa vạn vật này, cũng khiến chủ nhân của nó tăng lên tu vi pháp lực, còn chưa được thương tích, có công hiệu giải độc. Chỉ là mấy vạn năm trước đã không còn tung tích, ai ngờ lại có trong tay tộc giao long.

Tham lam, ghen tị, âm mưu, cướp đoạt. Trong lòng Huyền Mặc nhớ kỹ những điều này, nụ cười trên mặt càng nở rộ. Yêu hay tiên, ma hay thần, đều là Long Tộc cả, dựa vào cái gì mà bảo mỗi giao long ác nhất, tất cả những điều này chỉ được bọc trong một túi da đẹp mà thôi không bọc được từng trái tim hồng thối.

“Quà này quá nặng, Vân Uyển không dám nhận, mong rằng tộc trưởng Huyền Mặc thu lại đi, chỉ cần có lòng tốt chúc thọ là được” Vân Uyển biết vật đó có liên quan rất trọng đại, nếu nhận, sẽ đưa tới cảnh đầu sóng ngọn gió. Không nói tới chuyện ai ai cũng nhìn trộm Thánh Vật mà bản thân vật ấy cũng khiến cho chủ nhân rước họa vào thân, đồng tộc đấu tranh phát sinh không ngừng, mà thực quá tàn nhẫn và lãnh khốc, sợ hãi ai cũng cố sức tránh né, không muốn phát sinh đấu tranh.

Tộc giao long không rõ nghĩ gì, Vân Uyển bà biết rõ, mọi người đang ngồi đây cũng đều nhìn rõ. Đem Thất Thái Hàn Linh Thiên ra là đẩy tộc Phụ Hỷ lên đầu sóng ngọn gió, nhưng lại dẫn phát tới cơ hội chiến tranh, cuối cùng kẻ thu được lợi mà nói vẫn là bộ tộc giao long hung bạo giảo hoạt.

“Hóa ra Vương Hậu không thích lắm, nếu vậy, Minh Nguyệt” Huyền Mặc cười cười, bảo Thanh Phong thu hộp giấu lại đứng sau mình, rồi sai một tùy tùng tên Minh Nguyệt tiến lên.

Lần này, Minh Nguyệt tay nâng lên không phải hộp giấu mà là một thanh kiếm mềm dài một ngón tay trong suốt. Minh Nguyệt khẽ quát một câu “Dài” kiếm mềm trong tay đột nhiên dài ra gấp mấy lần, biến thành một thanh kiếm mềm bình thường. Kiếm mềm này dù bề ngoài xù xì, song ở đây cũng có người kêu lên một tiếng “Phi Dĩ”

Huyền Mặc cất cao giọng cười to, “Đúng, đúng là gân cốt của rắn Phi Dĩ vạn năm tạo thành, được tắm trong hồ băng vạn năm chừng năm trăm năm mới rèn được thanh kiếm mềm bằng băng Phi Dĩ này. Huyền mặc nghe nói tám ngàn năm trước tộc Phượng Hoàng và tộc Cù Như chiến tranh, tiền nhiệm tộc trưởng tộc Phượng Hoàng đã lấy kiếm này giết chết hàng vạn cao thủ Cù Như, tiếc là chiến tranh vừa kết thúc thì băng kiếm đã gãy là hai nửa” Nói xong, Huyền Mặc như vô tình huy ý liếc mắt nhìn về phía tộc Phượng Hoàng ở cung Thái Tiên, nụ cười tươi quẩy rũ càng động lòng người, cũng chẳng có chút ảm áp nào.

Tộc Phượng Hoàng cúi kinh sớm đã không chịu nổi việc Huyền Mặc trêu chọc, lúc này có người đập bàn muốn bùng phát.

“Phượng Lê, ngồi xuống” Một bên có một thanh âm nghiêm nghị kịp thời ngăn kẻ có tên là Phượng Lê lại, đúng là nam tử có tướng mạo cực kỳ xấu xí trước đó. Lại nhìn người này, khí thế bức người, khuôn mặt bị ép tới mức vạn vật khó coi.

“Phi” Tuyết Cầu đang cuộn tròn người trong lòng Vân Cảnh xem náo nhiệt, lúc này không kìm được nữa cười ngặt nghẽo, lông trên người xù lên thành một đám tròn. Trái thơm ơi trái thơm, thì ra vậy chỉ là đùa thôi!

Tiếng cười ấy đúng là chói tai vô cùng, mọi người ở đây ai ai cũng tập trung nhìn theo giọng nói phát ra trên người Vân Cảnh, đem theo nghi hoặc và hèn mọn.

Vân Cảnh trấn định hững hờ lấy toàn bộ ánh mắt mọi người, trên mặt vẫn bình tĩnh. Dù bức Tuyết Cầu trong lòng lộ mẫn, nhưng vẫn may là nàng không bị lộ trước mặt mọi người.

Chỉ có Huyền mặc sau khi nghe thấy tiếng cười vang kia, hiểu rõ liếc mắt nhìn cả người |Tuyết Cầu đang cười rung rồn, nụ cười trên mặt vẫn không đổi, hứng thú càng đậm hơn trong mắt.

Đôi mắt đẹp mềm mại của Vân Uyển nhàn nhạt, bà đã cự tuyệt quá tặng băng thiên của Huyền Mặc rồi, lần này nếu cự tuyệt nữa thì là phụ ý ốt của Huyền mặc. Chỉ e trần tính kẻ ti mỹ này trôi đi, có nhận cũng đã đắc tội với tộc của hắn, không nhận thì sẽ bị tộc giao long mượn cớ gây chiến với tộc Phụ Hỷ, mà điều đáng sợ này mới là kết quả Huyền Mặc mong muốn nhất.

Vân Uyển cân nhắc một lúc, đành mở miệng nói, “Vật ấy rất tốt, Vân Uyển tạ ơn ý tốt của tộc trưởng Huyền Mặc, quà này Vân Uyển xin nhận” Trong lòng Vân Uyển biết, lời này vừa nói ra sẽ đắc tội hầu hết người trong tộc Phượng Hoàng, chỉ là tên đã lên đây không bắn không được, đành phải mượn hoa hiến Phật một lần, mang kiếm mềm này tặng lại cho tộc trưởng tộc Phượng Hoàng đi vậy.

Đã hạ quyết tâm, mây Vân Uyển giãn ra, sai người nhận chuỗi kiếm mềm quý trọng này. Bất giác khung cảnh căng thẳng bỗng dịu lại, ai cũng nở nụ cười, nâng cốc nói cười.

Lần này Huyền Mặc tới đã chuẩn bị rất kỹ, trong lòng hắn biết chuyện tặng quà sẽ có chuyển biến thành kết cục như hiện giờ, điều này cũng chẳng khác nào ly rượu ngon, bên môi vẫn thoang thoảng mùi thơm của rượu, đến say lòng người.

Mà tiếng cười vang đầu sở do Tuyết Cầu gây ra kia, tự biết đã phạm vào tối kỵ, hại Vân Cảnh xấu mặt trước mặt mọi người. Liền thừa dịp Vân Cảnh toàn lực đề ý trên người Huyền Mặc, nhanh như chuột lùi xuống đất, dè dặt thận trọng tránh những đôi chân ở dưới, nhảy lên nhảy xuống chạy ra phía ngoài yến hội.

Lúc Tuyết Cầu như chiến sỹ ám sát thành công thoát khỏi tai nạn xong cuối cùng cũng ra khỏi cung điện Côn Luân, đi tới một bãi cỏ rực rỡ ánh nắng sau

cung điện.

Ăn uống no say, là chuyện vui nhất trong đời, còn chuyện vui thứ hai là gì nhỉ? Dĩ nhiên là có bữa ngủ trưa hoàn mỹ trên bãi cỏ ẩm áp rồi. Vì thế, Tuyết Cầu sau khi điều chỉnh tư thế ngủ xong, miệng đã phun đầy nước bọt trong suốt ngủ say mất rồi.

Gió bên tai lướt mạnh, dưới chân trống rỗng, đây cũng là cảnh tượng Tuyết Cầu vừa tỉnh ngủ phát hiện ra. Đúng vậy, nàng đang bay, hơn nữa còn bay tít trên trời cao vạn trượng, mây trắng lượn lờ. Tiếc là nàng không phải con thỏ biết bay, mà như con thỏ bình thường bị một con đại bàng có móng vuốt cực lớn quắp chặt.

“a a a” Tuyết Cầu há miệng kêu to, hy vọng Vân Cảnh thính tai có thể nghe được tiếng nàng kêu to cầu cứu, tiếc là đáp lại nàng ngoài gió thì vẫn là gió. Vì thế nàng định thay đổi sách lược, muốn kích con đại bàng đẩy soái khí trên đầu nàng kia.

“Khụ khụ, nè, Điều đại ca anh tuần tiêu sái ời, ngài đây là định đưa tiểu muội tôi tới đâu vậy?” Gió thổi vù vù, mây từ từ bay. Hiện giờ khắp nơi sáng rực, phong cảnh tuyệt đẹp...

“Hu hu hu, ngài định ăn thịt tôi sao, tiểu Cầu Cầu tôi đây liệu sự như thần biết cả rồi. Nhưng Điều đại ca à, hãy nghe một câu nói thâm thúy của tôi nhé, ngài tỉnh nhảm rồi đó” Tuyết Cầu giật giật lỗ tai rũ xuống, lại tiếp tục than thở, “Ngài đừng có nhìn thân thể béo của ta, eo to thô thiển thế này, đây đều là giả hết đó! Không phải tiểu Cầu Cầu tôi sai đâu, đây là do Mặt Trăng gây ra họa đó. Không phải không phải! Là do lòng gây sai thôi. Đợi tới lúc tôi bị ngâm nước mà xem, ngài sẽ phát hiện ra tôi thực sự rất gầy chẳng kém gì con chuột đâu ạ!”

Tuyết Cầu giật giật bốn chân, phát giác vị trắng sứ trên đỉnh đầu như bị châm vậy, cứ yên lặng, yên lặng mãi, chẳng nói lời nào hay nó vốn không biết nói chuyện...

Tuyết Cầu khề cần môi, quyết định ra đòn sát thủ, “Điều đại ca à, xin hãy nghe tiểu muội nói nhé, tiểu muội đây chẳng có giá trị nào đâu. Nếu đại ca thực sự dối không chịu nổi, tiểu muội đây có mấy đồ ăn thượng đẳng có thể cho đại ca ăn no nê. Đại Ca đã từng nghe tới cung Nguyệt Miện chưa? Chẳng giấu gì đại ca, tiểu muội đúng là con thỏ chuyện làm việc vặt ở đó đó! Mà nhìn cung này trông có vẻ canh phòng nghiêm ngặt, cũng là do miệng cộp gan thỏ và cộng thêm cung chủ người hôm nay cũng tham gia thọ yến Dao Trì nữa! Đúng là thời cơ tốt để ăn trộm đó” Tuyết Cầu càng nói càng kích động, chỉ kém tí xíu là vung tay chân lên, nước bọt văng tứ tung mà thôi.

“Nói tới đồ ăn, tông cung có một con gà rừng nhỏ màu đỏ đúng là hợp khẩu vị đại ca đó! Thịt đó non mềm trơn bóng có thể nói là tuyệt nhất, chẳng uổng công tôi ngày nào cũng thêm rờ rãi với nó, không thể mỗi ngày không quan sát cẩn thận” Lại vẫn im lặng, về mặt Tuyết Cầu như cầu xin, cuối cùng ra thủ đoạn cuối cùng, “Được rồi, chẳng phải ngài nhìn trúng cái con chim đà điều giống như chim trĩ lớn của nhà tôi sao! Tôi cố nhịn bỏ đi thứ yêu thích nhất tặng cho ngài, ngài đại nhân đại lượng tha một mạng cho tôi đi”

Lời này vừa nói ra, cuối cùng cũng đổi lại được một tiếng cười khẽ phát ra từ trên đỉnh đầu. Mà thanh âm này không thể nghi ngờ đốt lên ngọn lửa hy vọng với Tuyết Cầu, nàng tin chỉ cần không ngừng cố gắng, đợi một thời gian nữa thì con chim đại điều cam điểu này cũng sẽ bị nàng lay động.

“Ta phát hiện ra, đại ca và tiểu muội đều cùng chung chí hướng, tiểu muội nguyện ở đây, sau này sẽ đi theo đại ca, để chúng ta được ăn thịt thoải mái, uống rượu bát to. Hảo Hán Lương Sơn không sạch không lăm, huynh muội kết bái không sạch không quỳ, cứ quyết định vậy đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mất tích hôn mê

Mất tích hôn mê

“Ha ha ha ha!” Trên đỉnh đầu truyền tới tiếng cười to kìm nén, xem ra con đại bàng này đang nhịn cười cũng thật vất vả và quá đi, chỉ là... Tuyết Cầu run lẩy bẩy cả người, tiếng cười này sao nghe lại quen vậy ta?

“Tiểu Cầu Nhi phải không, Huyền Mặc đây nhớ kỹ, nếu muốn đi cùng ta, thì ta sẽ tới cung Nguyệt Miện nhận ngươi, hôm nay thì tha cho ngươi!” Bộ dạng Huyền Mặc biến thành đại bàng giờ phút này tâm tình rất sung sướng nói ra thân phận của mình, lại không ngờ tiểu Tuyết Cầu sớm bị hấn nắm này đang hồi hận nước mắt tuôn trào.

Vẫn còn chưa kịp đợi Tuyết Cầu biểu hiện gì, Huyền Mặc đã lao vút xuống, bay thẳng tới giữa Dao Trì, như chuồn chuồn lướt nước tao nhã lướt qua mặt hồ, Tuyết Cầu trong nháy mắt bị hấn ném thẳng vào một nụ hoa sen to như chậu rửa mặt.

“Đại ca... đại ca Huyền Mặc, đừng ném tôi mà!” Tuyết Cầu bị một trận đảo lộn, đợi lúc phục hồi tinh thần mới phát hiện ra mình đã ở giữa Dao Trì, bốn phía toàn nước, chẳng có đường nào lui. Lúc này nàng mới ngược nhìn lên bầu trời kêu lên thê lương với Huyền Mặc đang bay xa dần, chỉ là lúc này không phải là tiếng gió gào thét, mà là mấy con cá chép đỏ dưới Dao Trì đang trợn ngược mắt nhìn. Đúng vậy, những thứ này theo nàng mà nói đều là chất thịt cá cực ngon, nhưng chúng cứ mở to mắt cá chết nhìn chăm chăm mình thế này, nhìn mà chẳng chớp mắt tí nào.

“Suyt” Tuyết Cầu nuốt nước bọt, hưng phấn nằm ghé lên nụ hoa sen to chưa nở, không bị khổng chế đuổi thẳng tay chân ra, định bắt chước con khi lao

xuống, muốn vớt con cá chép đỏ mồm rộng dưới ao lên.

Chỉ là chân trước quá ngắn nhỏ chưa chạm mặt nước thì con cá chép đỏ kia cứ thế nhảy vọt một cái, há to cái mồm rộng như chậu máu chủ động cắn Tuyết Cầu. Chỉ là cảnh này tái hiện Thái công câu cá đổi thành kết quả con thỏ và cá chép cùng đại chiến đấu sức, cá chép đỏ liều mạng muốn kéo Tuyết Cầu xuống nước, còn Tuyết Cầu thì cố cả bốn chân muốn lôi cá chép đỏ ra khỏi mặt nước.

TRải qua một quãng thời gian giằng co, trận đại chiến kinh hãi thế tục này cuối cùng cũng bị nụ hoa sen to tách “phụt” ra một rãnh nhỏ, Tuyết Cầu mất thăng bằng cứ thế rơi thẳng vào trong nụ hoa, mà cá chép đỏ bị cánh hoa cứng như tường đồng vách sắt đập lại rơi thẳng xuống ao kết thúc.

Đám cá chép đỏ vây quanh nụ hoa cứ si ngốc nhìn cảnh quý dị này mãi mà chẳng biết phản ứng ra sao.

“a...” Tuyết Cầu bị tình huống bất ngờ làm cho hoảng sợ hét lên thất thanh chói tai, còn thân mình thì chạm nhẹ vào vách nụ hoa mềm mại bên trong rồi mới phát hiện ra, hóa ra bên trong thật khá rộng. Nàng cũng không biết được bản thân mình thực ra đã ở bên trong đóa sen bảy màu rồi, chỉ nghĩ đợi tới khi nào hoa nở rộ thì nàng có thể thoát ra mà thôi.

Nghĩ đến đây, lại trải qua hai lần nguy hiểm cận kề, lúc này Tuyết Cầu sớm đã cạn kiệt sức lực, công thêm mùi hương sen bên trong xộc thẳng vào mũi, linh khí tràn đầy, nàng đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, lại ngáy ò ỏ o bên trong đóa sen bảy màu.

Lội ngược dòng tới bãi cỏ bên ngoài cung điện Côn Lôn mà Tuyết Cầu nằm lúc ấy, tộc trưởng giao long Huyền Mặc cũng là kẻ duy nhất phát hiện ra động tác nhỏ của Tuyết Cầu. Bởi vậy, hắn ngồi ngay ngắn một lát, liền giả vờ ra ngoài ngắm cảnh đẹp Côn Lôn, để lại Thanh Phong và Minh Nguyệt, mang theo nụ cười mỉm quyền rũ không rõ ý tứ, một thân một mình tao nhã thân nhiên ra khỏi cung điện.

Đợi sau khi phát hiện ra Tuyết Cầu sớm đã ngủ say trên bãi cỏ, Huyền Mặc vừa nghĩ, liền lập tức xuất hiện một kế hoạch chơi đùa thật tốt trong đầu.

Hắn khuấy động pháp lực, rừng mình biến thành một con đại bàng to, có móng chắc tóm lấy Tuyết Cầu, rồi vỗ cánh bay thẳng về phía Dao Trì Côn Lôn.

Chỉ là hắn không ngờ được giữa đường Tuyết Cầu sẽ tỉnh lại thành một con thỏ thích đùa thế, hại hắn chẳng chút cam lòng muốn đem nàng phơi bày trước mặt tất cả mọi người. Ha ha, nàng nói cái gì ấy nhỉ? Muốn đi theo hắn sao? Một con thỏ đi theo một con giao long mồm to ăn thịt, uống bát rượu lớn, cũng thú vị thật đấy. Hắn vốn còn cố nhịn không bùng phát, giờ phút này cũng không nhịn được nữa cười phá lên.

NHưng mắt thấy Dao Trì ở trước mặt, hắn suy tư một lát, quyết định đợi việc này chấm dứt, hắn sẽ tìm cơ hội mang con thỏ thích ăn thịt này về cánh đồng tuyết hoang của mình.

Đặt nàng lên trên nụ hoa sen bảy màu, Huyền Mặc liền đi về thỏ yến trước, mà đợi lúc hắn về chỗ ngồi mới phát hiện Vân Cảnh ở bên cạnh đã không thấy. Ý cười càng nở rộ, nhất định là hắn ta phát hiện ra con thỏ của mình không thấy nữa nên đi tìm rồi. Đáng tiếc quá, chỉ có ở chỗ đó, người có nghĩ kiểu gì cũng không nghĩ ra đâu.

|Bởi Huyền Mặc khiêu khích quá rõ ràng, giờ Vân Cảnh mới để ý tới gã đàn ông bụng dạ khó lường này, lúc hắn phát hiện ra Tuyết Cầu lúc nào cũng làm tổ trong lòng mình đột nhiên biến mất chẳng thấy, bất giác vừa lo vừa hận, ngồi thế nào cũng không yên.

Đúng lúc cái vị tộc trưởng giao long Huyền Mặc ra cung điện, nếu bị hắn ta bắt gặp Tuyết Cầu, không rõ hắn ta có gây bất lợi gì với Tuyết Cầu không nữa. Nghĩ vậy, Vân Cảnh càng lo không chịu nổi, kim không được chạy ra khỏi cung điện, bay lên không hóa thành rồng, tìm kiếm khắp mọi nơi.

Đáng chết! Tuy Dao Trì Côn Lôn phạm vi mấy dặm, con thỏ kia trừ phi biết bay nếu không bằng sức của nàng ấy, nhất định là đang ở gần bên. Chỉ là hắn đã đào qua ba bốn lần rồi, đến cả Dao Trì cũng đã tìm kiếm mà vẫn không thấy bóng đâu.

Chắc không phải đang ăn đó chứ! Vân Cảnh không dám nghĩ nhiều, cũng không muốn nghĩ, đang định tiếp tục đi tìm, tứ đệ Vân Nhị ở dưới đã truyền âm với hắn, “Nhị ca, thỏ yến xong rồi, tất cả mọi người đã cất bước rời Dao Trì rồi, huynh mau trở lại đi, đừng chọc phụ vương và Mẫu hậu mất vui”

Nghe thấy tiếng Vân Nhị tốt bụng nhắc nhở, Vân Cảnh đành bất đắc dĩ nhảy từ đám mây xuống, lại biến hình lần nữa, mặt nặng nề đành bỏ qua việc tiếp tục tìm. Trở lại cung điện, chạm phải nụ cười yêu nghiệt của Huyền Mặc, ánh mắt hoa đào màu vàng chuyển động nhấp nháy, thật sự cũng thấy lạnh.

Sắc mặt Vân Cảnh cau lại, mắt lóe lên, rồi lại nhấn khôi phục bình tĩnh, vẫn nên về chỗ ngồi của mình thì hơn.

Vân Uyển ngồi trên đại điện thấy Vân Cảnh đã trở lại, thì cười nói với mọi người, “Cảm tạ chư vị đã tới tham gia thỏ yến của Vân Uyển, hiện giờ canh giờ đã tới, mời chư vị di giá tới Dao Trì, chứng kiến hoa sen bảy màu bắt đầu nở trong nháy mắt đi”

Vân Uyển vừa dứt lời, ai nấy đều sung sướng dị thường, âm thầm suy đoán xem ai sẽ là người may mắn trong một trăm ngàn năm qua.

Phụ Hỷ Vương Vân Tuyền sẵn sóc đỡ Vân Uyển cùng bà bước xuống chỗ ngồi, dẫn tất cả các khách mời ra khỏi cung điện, hai người tư thế tao nhã trang trọng cùng đi về phía Dao Trì.

Vân Cảnh giờ phút này chẳng còn tâm tư để ý tới hoa sen bảy màu sắp nở nữa, đôi mắt bạc u ám khác thường, ngón tay thon dài nắm chặt lại, khí lạnh bất giác bốc lên, khiến cho Hòa Hiên, Vân Khuynh cùng đám nữ nữ định mượn cơ hội tiếp cận hắn chợt chùn bước.

Thực ra Huyền Mặc, tiền nhiệm tộc trưởng giao long cho tới tận giờ đây là lần đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người, ánh sáng mê hoặc vô ngoài của hắn đã tóm được tâm hồn của vô số các cô gái, lại chưa nói tới tính tình hắn khác hẳn ngày thường, cứ trêu chọc mãi đám thiếu nữ có cảm tình với hắn, phong cách sở trường vô cùng phong lưu.

Việc đó khiến nhiều người bất giác nghi hoặc, ai chẳng nghe qua bộ tộc giao lòng hung bạo máu lạnh, tính tình cổ quái chẳng nắm bắt được, hiện giờ xem ra, tộc trưởng tộc giao long bề ngoài phong lưu, nói chuyện ngọt ngào phát ngáy lại vô cùng hiền hòa dễ tiếp xúc thế. Trước chưa dám nói tới quà tặng đều là những trân bảo, có người ở đây vẫn thầm tâm động, đang tính toán nên làm thế nào có quan hệ thân thiết với hắn.

Mọi người trên đường đi tán gẫu cũng tới Dao Trì, nhưng thấy đóa sen bảy màu đang khép chặt được gió mát thổi phát phơ, rồi chậm rãi duỗi từng cánh ra. Ai cũng thấy may mắn, đã tới kịp lúc, chưa làm lỡ mất cảnh có một không hai của đóa sen bảy màu tái hiện hậu thế.

Vân Uyển khẽ nhíu mày, cá chép đỏ hôm nay có vẻ khác thường chút, lại tập trung toàn bộ quanh đóa sen bảy màu, còn trưởng lão cá chép lại hiếm không thấy trong đám đó.

Hóa ra, loài cá chép đỏ trông coi đóa sen bảy màu này tuy có trăm ngàn năm biết nói, nhưng do sinh hoạt lâu trong Dao Trì, nên đã bị linh khí Dao Trì ảnh hưởng, cho dù có đạt tới ngàn năm, vẫn không biến hình được, mà nói cũng không.

Ngày thường chỉ hơi có chút động tĩnh thì cá chép đỏ sẽ đồng loạt phát ra cảnh cáo, khiến cho thị vệ xung quanh Dao Trì biết, chỉ là tình cảnh hôm nay thực sự quá kỳ lạ.

May mà đóa sen bảy màu chưa nở rộ, hạt sen bảy màu cũng bình yên vô sự được đóa sen bảy màu bao bọc bên trong. Ngày thường mà có người có ý đồ muốn dùng pháp thuật quấy rối hoặc dùng sức mạnh đánh nát đóa sen cũng phí công thôi, đóa sen bảy màu này còn cứng hơn cả sắt thép, còn dày hơn cả mai rùa, từ vạn năm tới nay, chưa từng có người nào đắc thủ.

Mà Huyền Mặc còn kinh ngạc chẳng kém gì Vân Cảnh, hắn rõ ràng đã đặt Tuyết Cầu lên trên nụ hoa rồi, hiện giờ lại chẳng thấy đám bông trắng như tuyết đâu, không rõ là bay mất hay rớt mất xuống nước nữa, trong đầu đúng là nổi lên tia bất an.

Phù một tiếng, đóa sen bảy màu sắp nở rộ. Ai nấy nín thở, ai cũng không muốn bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thừa này.

Một canh giờ sau, mọi người ở đây đã mất kiên nhẫn thì cánh hoa cuối cùng của đóa sen bảy màu cũng nhẹ nhàng cong xuống, linh vật hạt sen trong truyền thuyết rốt cuộc cũng sắp hiện ra trước mắt mọi người rồi.

Linh khí bốn phía, mùi thơm ngát khắp nơi, trên mặt hồ sương tiền càng thêm dày đặc, trên mặt nước bỗng nổi lên gợn sóng lăn tăn, cá chép đỏ vây chung quanh đóa sen bảy màu cùng nhảy ào ào vào trong an, phân tán đi.

Đây là điềm báo hạt sen bảy màu hiện thế, Vân Uyển biết, không cần một lúc thì bảy màu ánh sáng rực rỡ sẽ bao trùm toàn bộ trên không Dao Trì.

Cứ vậy chỉ qua một đoạn thời gian ngắn, con gái út của Li Vãn Vương, vẫn là một con Tiểu Long Thủy Ly năm trăm tuổi, đang vòng quanh người phụ vương của nàng, hỏi ngây thơ, “Phụ Vương ơi, vì sao hạt sen bảy màu không phải là màu sắc rực rỡ mà lại là màu trắng vậy ạ?” Giọng Thủy Ly đượm tính trẻ con, mềm mại đáng yêu, đáng yêu tới cực điểm.

Mà lời vừa nói ra, mọi người đem hết nghi hoặc tận đáy lòng kêu than ra tiếng. Đúng vậy, ngoài Vương Hậu Phụ Hỷ Vân Uyển ra, ai cũng chưa từng thấy bộ mặt thật của hạt sen bảy màu, nhưng vì sao không phải là màu sắc rực rỡ mà lại là một đốm màu trắng đập vào mắt, mọi người ai cũng thấy khó hiểu.

Vân Cảnh thấy vậy, bất giác sợ hãi, khuôn mặt tuần tú trong nháy mắt tái nhợt, đôi mắt bạc cứ nhìn chăm chăm vào đám tròn trắng đang say sưa ngủ kia, hoàn toàn chẳng biết đến nguy hiểm chút nào.

Còn Huyền Mặc đứng ở phía khác bỗng bừng tỉnh hiểu ra, lập tức không kim được cười to. Hóa ra lại trốn ở trong này ngày ồ ồ chứ, Tiểu Cầu Nhi này thực đáng yêu quá đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chặt đứt tơ tình

Chặt đứt tơ tình

Chỉ trong nháy mắt, hạt sen bảy màu hiện thế, trút xuống tất cả ánh sáng và linh khí đã tích lũy trăm năm với phúc của đầm lầy, đều chỉ cách Tuyết Cầu có gang tấc. Cùng lúc đó, Vân Cảnh thừa lúc đóa sen bảy màu sắp khép lại, vội vàng bay lên không lướt về phía đóa sen bảy màu giữa Dao Trì, mọi Tuyết Cầu đang bị linh khí khắp nơi bao bọc lên, bay trở về bên bờ hồ.

Chuyện này xảy ra quá đột ngột, vì thế nhiều người còn chưa kịp phản ứng xem chuyện thật sự xảy ra là gì, đóa sen bảy màu đã khép lại lần nữa, thu lại tất cả ánh sáng, đứng lặng một mình chính giữa Dao Trì, khôi phục lại nụ hoa chưa thay đổi đã trăm năm nay.

Giờ phút này, cả Vân Uyển cũng chấn động, bất giác lẩm bẩm, “Không ngờ hạt sen bảy màu lại chọn đúng tai thỏ cụp màu trắng” Mọi người nghe vậy, lại ò lên một trận, ánh mắt như kim châm bắn ào ào về phía Tuyết Cầu không biết tự lượng sức trong lòng Vân Cảnh, mang theo tia ghen ghét và hăm

mộ vô cùng.

“Chư vị đợi chút, đừng sốt ruột!” Vân Tuyền rút cuộc cũng có phong cách Vương giả, biết là hiện nay nếu không khống chế được cục diện, sẽ bị kẻ có tâm tư khác lợi dụng. Bởi vậy, ông ngẩng cao đầu mở miệng, khiến mọi người đều tập trung chú ý vào ông.

“Tuyền hiểu rất rõ tâm tình của chư vị, tuy nhiên có thể thừa nhận người nhận được phúc đảm lầy của hạt sen bảy màu chỉ bấm trên đầu ngón tay thôi. Nếu chọn con thỏ trong lòng Cảnh Nhi thì đó là ý trời, chưa vị cũng đừng quá mức cầu toàn. Tuyền ở cung điện Côn Lôn bên cạnh sẽ vì chư vị mà chuẩn bị phòng, nếu muốn ở lại Côn Lôn vài ngày, qua rồi Tuyền đây sẽ sai người dẫn chư vị đi” Vân Tuyền không biết là kết quả nói lằng sang chuyện khác lại có hiệu quả lớn tới vậy.

“Thịnh tình của Phụ Hỷ Vương, ta đợi cũng không dám thoái thác, đã quấy rầy nhiều rồi, mong Phụ Hỷ Vương chớ để ý” Kê mở miệng rõ ràng là nam tử của bộ tộc Phụng Hoàng có tướng mạo xấu xí nhưng uy nghiêm vô cùng kia.

Vân Tuyền cảm kích nhìn ông ta một cái, cười bảo, “Tộc trưởng Phụng Cửu của tộc Phụng Hoàng chắc sẽ ở lại đây mấy ngày, đúng là vinh hạnh của Tuyền, tộc trưởng Phụng Cửu, mời!” Nói xong, Vân Tuyền lại nắm tay Vương Hậu Vân Uyển cùng một người trong tộc Phụ Hỷ, rời gót Dao Trì, về cung điện Côn Lôn.

Sau khi trở về cung điện, đại đa số tộc trưởng hoặc Vương thượng đều tỏ vẻ muốn ở lại vài ngày, chỉ có mình Huyền Mặc thì lười nhác đứng dậy, nở nụ cười câu hồn, nói tà mị, “Huyền Mặc còn có chuyện quan trọng, xin miễn không ở lại” Nói xong, hắn cúi người hành lễ theo đúng cấp bậc, rồi đem theo hai tùy tùng rời chỗ ngồi, đi lên trước vẫn không quên liếc mắt nhìn Tuyết Cầu vừa tỉnh dậy trong lòng Vân Cảnh đang quay đầu quẩn rừ liếc mắt nhìn quanh.

Tuyết Cầu vừa tỉnh lại đã bị ánh nhìn tối như điện xẹt của Huyền Mặc phóng tới, bất giác như bị sét đánh run lấy bảy cả người, giật mình phát giác ra bản thân đã rời khỏi đóa sen bảy màu, giờ phút này đang đứng lúc vận vẹo uốn éo trong lòng Vân Cảnh.

Vân Cảnh... thật đáng sợ quá! Ánh mắt ấy, biểu hiện kia, gần như muốn ăn thịt nàng vậy. Tuyết Cầu dưới ánh mắt ghê rợn của Vân Cảnh bắt đầu tỉnh táo lại, đứng là mình lên ra ngoài sai rồi, hoặc nói định đi theo Huyền Mặc là sai, hay là nói định ăn cá chép đỏ trong Dao Trì là sai nhỉ? Đến tột cùng điều gì khiến cho Vân Cảnh tức giận vậy chứ...

“Trở về sẽ thanh toán với ngươi!” Vân Cảnh hạ giọng ác liệt nói, ôm chặt thân hình Tuyết Cầu trong tay. Trong nháy mắt hắn nuốt mất nàng, mà nàng lại chỉ biết chuốc họa chọc giận hắn thôi.

Vân Cảnh vẫn chưa phát hiện ra, thực ra hắn sớm đã không còn là mình như trước nữa, không còn là kẻ lạnh lùng như trước nữa.

Thấy khách mời lục tục rời đi, trong điện rốt cuộc chỉ còn lại có Vân Tuyền, Vân Uyển, Vân Cảnh và Tuyết Cầu. Lúc này Vân Tuyền mới khoanh tay đứng dậy, lạnh giọng nói với điện hạ Vân Cảnh, “Cảnh Nhi, cùng mẫu hậu con ra thiên điện đi, để con thỏ lại, vì phụ có lời muốn hỏi nó”

“Phụ vương...” Vân Cảnh đột nhiên ngẩng đầu, nhìn phụ vương trên điện mặt lạnh không cười, bất an trong lòng bỗng khuếch đại.

“Uyển Nhi, dẫn nó đi” Vân Tuyền quay lưng lại, không liếc mắt nhìn hắn cái nào, biểu lộ bản thân đầy uy nghiêm và quyết tuyệt.

Vân Cảnh đành thả Tuyết Cầu trong lòng xuống, cùng Vân Uyển đi thiên điện.

“Cảnh Nhi, lần này con thật lỗ mãng quá!” Vào thiên điện, Vân Uyển không nhất trí lắc đầu, trong mắt nhìn đứa con đầy triu mến và bất đắc dĩ.

“Mẫu hậu, phụ vương sẽ làm gì Tuyết Cầu ạ?” Vân Cảnh chỉ lúc ở trước mặt Vân Uyển mới thu hết thái độ lạnh lùng lại, cả người bình thường.

“Chuyện này phải xem tạo hóa của nó, nếu nó trả lời không ổn, e là khó bảo toàn tính mạng” Vân Uyển hơi cau mày mềm mại lại, đang đoán xem con thỏ kia có địa vị gì trong lòng con trai mình.

“Mẫu hậu nói là, phụ vương có ý định giết nàng ấy sao? Đúng là lỗi của nhi thần, nhi thần không nên tự tiện dẫn nàng ấy tới thọ yến của Mẫu Hậu, muốn phạt thì phạt con đi ạ. Mẫu hậu, nàng ấy không đáng tội chết!” Vân Cảnh không dám tưởng tượng, lúc trước vẫn còn là thân hình bé bỏng ảm áp mà sau đó lại biến thành lạnh lẽo thì thế nào, hắn chắc điên lên mất, hắn không chấp nhận nói!

“Cảnh Nhi, con vẫn không hiểu cha con” Vân Uyển lại lắc lắc đầu, vươn tay ngọc mềm mại nắm bàn tay lạnh lẽo của Vân Cảnh vào lòng bàn tay, nói khẽ, “Cha con sao dám giết nàng ấy đã được hạt sen bảy màu chúc phúc chứ, cha là vì con đó, con trai ngốc à”

“Mẫu hậu, con không hiểu” Vân Cảnh đã dần đoán ra nguyên nhân bên trong, chỉ là nếu không phải chính miệng Vân Uyển nói, hắn bất luận thế nào cũng không tin được.

“Cảnh nhi, con là vua tộc Phụ Hỷ tương lai, điều này ta và phụ vương con đã sớm quyết định chuyện tiếp theo rồi. Nói vậy thì con cũng biết, lúc trước cha con cưới mẫu phi Vân Nhi là ý của ta. Ông vốn định cho bà ấy lên ngôi trên ngôi vị Vương Hậu Phụ Hỷ, song lại bị trưởng lão bộ tộc chúng ta gây khó dễ, nếu ông ấy không có huynh đệ ruột thịt, vị trưởng lão này sao để ông ấy tiếp tục ngồi lên ngôi vương nữa. Nếu con là Vương, lại có ý nhất định phải kết hôn với dị tộc Long Tộc, con cho là con có thể được như ý sao? Nếu không tính con lên làm Vương, làm loài rồng cao quý nhất, con cho là có thể được như ý như trước sao? Mẫu hậu từ nhỏ đã nhìn con trưởng thành, về điểm tâm tư này của con, mẫu hậu vẫn hiểu nhất, thừa dịp này tình chưa lún sâu, thì chặt đứt đi” Mỗi một từ của Vân Uyển đều như một con dao khoét trái tim Vân Cảnh, khiến cho trái tim của hắn chưa từng biết đau là gì bỗng đau đớn co rút từng cơn.

Mối nể thù từ vụ tình cảm mà hấn cho tới giờ khác này đã bị Vân uyển làm cho tỉnh hoàn toàn, mấy ngàn năm trước với hấn mà nói lúc nào cũng chỉ có pháp thuật và chỉ đạo học tập, bởi tính tình quá lạnh lùng, nên cũng không thích có con gái tiếp xúc. Chỉ là hiện giờ hấn mới biết, lúc trước mỗi khi nghĩ tới Tuyết Cầu sẽ không kìm được cảm giác mỉm cười, ngón tay chạm vào thân hình ấm áp của nàng mà thấy run rẩy sung sướng, tất cả đều nói rõ hấn thật sự thích cái con thỏ ngọc ngà chẳng chút để tâm này mất rồi.

Chỉ là Mẫu hậu nói cũng đúng, Vân Cảnh hấn, là đứa con được sủng ái nhất của Phụ Hỷ Vương, chẳng ai lại đồng ý để hấn và Tuyết Cầu ở cùng nhau. Đã tính yêu sâu hơn, lại lưu luyến càng nồng đượm, cuối cùng hấn cũng phải dây dưa mãi với nàng ấy. Cắt đứt đi, cắt đứt đi...

“Phải làm thế nào phụ vương mới không giết nàng ấy?” Vân Cảnh lại ngẩng đầu lên, trong mắt đã hiểu rõ hoàn toàn, trên mặt lại khôi phục vẻ lạnh lùng đậm bạc như cũ. Trong mắt Vân Uyển thấy đau lòng, bà làm sao không nghĩ tới hạnh phúc của đứa con mình chứ, chỉ là Vương giả từ trước tới giờ đều phải cô độc và bạc tình, bà nguyện Cảnh Nhi vẫn là Cảnh Nhi lúc trước, không động tình sẽ không thấy đau, sẽ không thấy khổ sâu.

“Con bỏ hết, làm thế Phụ Vương sẽ tha cho nàng ấy chứ?” Vân Cảnh thấy Mẫu hậu vẫn chưa nói gì, đã nói ra quyết định của mình. Hấn cuối cùng cũng không bỏ nàng được, chỉ cần nàng có thể, muốn hấn thế nào cũng được hết.

Mà ở một chỗ khác.

“Có tên chứ?” Vân Tuyền thấy Vân Cảnh đi rồi, thì đứng ở trên đại điện lạnh lùng quan sát cái con thỏ màu trắng đang cụp tai rất bình thường ở dưới kia, thấy nàng không sợ cũng không trốn, thì lạnh nhạt mở miệng hỏi.

Tuyết Cầu không biết Phụ Hỷ Vương trước mắt này muốn nói chuyện gì với nàng, thậm chí nàng còn không biết mình đã hấp thu linh khí và phúc đảm lấy mà hạt sen bảy màu giao cho mình. Nhưng nhìn khắp chung quanh không khí trong cung điện này, nàng nếu nói không cẩn thận không những hại bản thân mình mà còn có thể liên lụy tới cả Vân Cảnh nữa.

“Bẩm bệ hạ, có ạ, tên là Tuyết Cầu, là chủ nhân Vân Cảnh đặt cho ạ” Tuyết Cầu chần chờ một lúc, cuối cùng quyết định nghiêm túc đội, thành thật trả lời.

“Cũng biết lễ tiết đó, Cảnh Nhi bình thường đối xử người thế nào?” Phụ Hỷ Vương lại hỏi tiếp, trên mặt lạnh te, cũng không có cách nào đoán được ý nghĩ thực sự trong lòng ông.

Trong lòng Tuyết Cầu biết có chuyện kỳ lạ, nếu không cũng sẽ không giữ một mình lại đó chứ, nàng nghĩ ngợi, cung kính đáp, ‘Chủ nhân đối xử với Tuyết Cầu giống các đồng bạn khác ở cung Nguyệt Miện ạ’

“Ta đây hỏi người, người có thích gì không?” Vân Tuyền phát hiện ra, cái con thỏ có tên là Tuyết Cầy này nhìn có vẻ ngu si, nhưng thực chất tâm tư rất linh hoạt, chẳng đơn giản chút nào, chỉ cần đáp tròn vẹn không chệch, thì ông cũng chẳng bắt bẻ được gì. Vì thế, ông cũng thay đổi một vấn đề chẳng liên quan, muốn thăm dò thân thể nàng ta xem thế nào.

“Dĩ nhiên là thích ăn rồi ạ” Thân là động vật, cho dù là động vật bậc cao chẳng nữa, cũng đều không rời khỏi từ ăn này tí nào. Tuyết Cầu nghĩ vậy nên cũng đáp lại vậy.

“Ha ha, chẳng trách mà Cảnh Nhi mang người tới đây. Ta đây hỏi lại người, người có thích Cảnh Nhi không?”

Thì ra là thế, trong lòng Tuyết Cầu cười nhạo, đây mới là mục đích chính của ông đi. Nếu tôi nói thích, ông sẽ hỏi vì sao ngay à? Nếu tôi nói không thích ông cũng lại hỏi vì sao ngay? Dĩ nhiên lời này Tuyết Cầu chỉ dám nghĩ cũng không dám nói ngang nhiên ra lời chắt vắn Phụ Hỷ Vương. Chỉ là, thật sự đặt tay lên ngực mà hỏi, nàng thích Vân Cảnh không? Nàng rất thích được ở cạnh Vân Cảnh, chẳng qua là vì Vân Cảnh là cha mẹ com áo của nàng, cho nàng ăn, nàng uống, đối nàng tốt vô cùng. Nếu bảo không thích, vậy cũng không hẳn, dù sao cái gương mặt tỉnh xảo chẳng có tí khuyết điểm kia ai nhìn cũng không chịu nổi, hơn nữa Vân Cảnh nhìn lạnh băng vậy, nhưng thực ra là ngoài lạnh trong nóng, ít nhất đối xử với nàng từ trước tới giờ đều ấm áp lắm.

“Bệ hạ, thích ạ” Tuyết Cầu vừa nói xong, hai tròng mắt Vân Tuyền bỗng nhắm chặt lại, mắt thấy ngón tay có luồng sáng trắng sắp phụt ra nguy hiểm, “Thử hỏi mà xem, có sủng vật nào mà không thích chủ nhân của mình chứ ạ?” Tuyết Cầu dừng chút, lúc này mới nói một câu sau cùng ra.

Vân Tuyền ngán người, day nhẹ trán, thu pháp thuật trong tay lại, rồi cất cao giọng nói ra ngoài cửa điện, “Cảnh Nhi, con đã nghe rõ chưa? Vì phụ đại khái hiểu rồi, con dẫn nàng ấy về đi” Hóa ra, vừa rồi Vân Uyển đã truyền âm cho ông, nói với ông tâm ý đã quyết của Vân Cảnh, nên dù có làm khó cái con thỏ này thì đó cũng là con gà con trong bụng ông mà thôi.

Vân Cảnh nghe lén bên ngoài sao? Tuyết Cầu xoay người vọt nhanh, thấy một Vân Cảnh mặc quần áo sang trọng, chẳng chút biểu tình gì nhìn nàng chăm chăm, chẳng cười chẳng giận. Cứ như cảnh họ mới gặp nhau ban đầu vậy, trong mắt chẳng có tia buồn vui nào.

Thực ra Vân Cảnh chỉ nghe được câu cuối, trong lòng vốn đang nửa mừng nửa lo vì câu nói ‘thích’ kia của Tuyết Cầu thì lại bị cái câu sau là ‘Có sủng vật nào không thích chủ nhân của mình chứ’ đập tắt tắt cả lửa nhiệt tình. Hóa ra, hấn và nàng, chỉ là chủ nhân và sủng vật thôi... Nếu vô tâm, vậy cũng là lúc nên ngừng thật rồi.

“Phụ Vương, Mẫu Hậu, con xin cáo lui trước” Vân Cảnh yên lặng ôm lấy Tuyết Cầu xoay người, hành lễ tào nhả ra khỏi cung điện. Mới đi được vài bước, thì đã gặp một bộ quần áo trắng cùng mùi son phấn nhàn nhạt bay tới, đứng là Vương nữ Hòa hiên của tộc Toan Nghê lúc trước.

“Công chúa Hòa Hiên” Vân Cảnh lễ tiết vuốt cằm, lặng lẽ lùi mấy bước, kéo khoảng cách giữa hấn với Hòa Hiên ra.

“Gọi muội là Hòa Hiên thì được rồi, hai từ công chúa nghe sợ quá. Vừa rồi ta cùng phụ vương mới nhắc tới huynh, phụ vương nói, nếu huynh có rảnh thì mời huynh tới chơi chỗ chúng ta mấy ngày đó” Hòa Hiên vừa nói vừa ngẩng đầu cao ngạo, cười cười khoác lên cánh tay Vân Cảnh.

Tuyệt Cầu vốn đang cuộn trong lòng Vân Cảnh, tâm tình chẳng được vui lắm, lại thấy mùi hương và bàn tay trắng nõn khoác lên người Vân Cảnh, thì thấy giận dễ sợ, chẳng nghĩ gì cần một cái lên cánh tay non mịn của Hòa Hiên.

“A!” Hòa Hiên bị đau rút tay lại, mặt sầm xuống, lại không dám phát tác trước mặt Vân Cảnh, chỉ đánh trừng mắt ác độc với Tuyệt Cầu.

Tuyệt Cầu cứ tưởng Vân Cảnh sẽ nói răn dạy nàng, ai ngờ Vân Cảnh cũng chẳng để ý tới sự tùy hứng của nàng, chỉ lễ phép châm mồi lửa bảo, “Ý tốt của Công chúa, Vân Cảnh xin nhận, nếu phụ vương đồng ý chắc sẽ tiếp nhận. Công chúa nếu không còn gì nữa, Vân Cảnh kính xin đi trước một bước, cáo từ” Nói xong, hần mang theo thái độ nho nhã lễ độ xa cách như trước lặng lẽ rời khỏi Dao trì trở về cung Nguyệt Miện.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chuyển biến vĩ đại

Chuyển biến vĩ đại

Từ lúc ở thọ yến về đã vài ngày rồi, tuy cuộc sống chẳng khác lúc trước, nhưng hình như có gì đó đã thay đổi, khiến Tuyệt Cầu hoảng hốt, cũng không biết làm thế nào.

Từ ngày ở thọ yến trở về cung Nguyệt Miện ấy, Vân Cảnh liền giao Tuyệt Cầu cho Thăng Ngộ, cũng sai Thăng Ngộ đứng như vậy, “Sau này nếu không có chuyện quan trọng thì không cho phép mang nàng ấy tới thư phòng của ta nữa”

Trong mắt Vân Cảnh ánh lên tia lạnh lẽo và giọng hờ hững khiến Thăng Ngộ không kim lòng được rùng mình một cái, nàng ta còn tưởng tiểu tử tông đã đắc tội Vân Cảnh trong thọ yến, nên vội vàng kinh hải gật gật đầu.

Tuyệt Cầu kinh ngạc nhìn bóng Vân Cảnh rời đi, chỉ cảm thấy trước mắt như mờ đi, buồn chán. Sợ là sau này hần sẽ không còn nở nụ cười với nàng nữa. Nghĩ đến đây trong lòng Tuyệt Cầu chợt buồn vô cùng, còn thấy khổ sở hơn so với mình không được ăn thịt.

“Thăng Ngộ...”

“Sao?” Thăng Ngộ ngày nào cũng cùng Tuyệt Cầu bên nhau, hai người sớm đã không còn là quan hệ chủ tớ nữa, mà ngược lại như tỷ muội chẳng giấu nhau cái gì. Giờ phút này Thăng Ngộ thấy Tuyệt Cầu rầu rĩ không vui, cũng đi theo hỏi giọng mềm mại.

“Sau này ta không thể gặp Vân Cảnh nữa sao?”

“Nếu điện hạ đã nói thế, hần là không đi được rồi” Thăng Ngộ nhũn mảy nghĩ một lát rồi do dự đáp.

“Vậy ha” Tuyệt Cầu ỉu xiu phờ phạc cup tai xuống, sau đó Thăng Ngộ mới phát hiện ra nàng khác khác. Tuyệt Cầu vốn mê ăn là thế nhưng lại chẳng có hứng thú với đồ ăn nữa, chỉ ăn mấy miếng rồi nói thoái thác là mình no rồi.

Còn Tuyệt Cầu lúc đầu cũng không để ý tới Thăng Ngộ ngăn cản, có ý đi thư phòng tìm Vân Cảnh, nhưng mỗi lần tới đều bị Vân Cảnh chẳng chút lưu tình ném thẳng ra ngoài. Bị ném nhiều lần, nàng cũng đành bỏ đi, vì thế ngoài ăn ra, đa số thời gian nàng đều tiêu tụy bị bệnh nhảy lên giường nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngay từ đầu, Thăng Ngộ cứ tưởng Tuyệt Cầu bị bệnh, lại càng tận tâm tận sức chăm sóc, chẳng qua tình hình cứ kéo dài nhiều ngày, Tuyệt Cầu càng ngày càng chẳng có tinh thần, nói cũng càng ngày càng ít đi. Điều này cũng khiến cho Thăng Ngộ thấy lo, nàng ta nghĩ ngợi, cuối cùng cũng quyết định đem chuyện này báo lên Vân Cảnh để hần định đoạt.

Còn Vân Cảnh bên này cũng không bình tĩnh cho lắm, vốn là đã quyết tâm từ chối Tuyệt Cầu tới, nhưng lúc Tuyệt Cầu thực sự không tới nữa, hần lại càng thêm phiền chán hơn. Mặc kệ thế nào cũng đều thấy bất an, nghĩ tới Mẫu Hậu nhắc nhở nói hần, không thể tiếp tục hãm sâu thêm nữa.

Mãi cho tới khi Thăng Ngộ báo lại, hần mới giật mình, bất giác hần đã vài tháng không gặp nàng rồi. Vừa vặn đúng lúc này Tất Phụng đập cánh bay vào trong thư phòng của hần, rí tai nói mấy câu với Vân Cảnh.

Vân Cảnh bình thần, theo Tất Phụng ra khỏi thư phòng, lúc đi tới cửa, hần nói thân nhiên, “Thăng Ngộ, nàng ấy không ăn thì thôi, nếu là nàng ấy muốn rời khỏi cung Nguyệt Miện thì cứ để cho nàng ấy đi đi” Nói xong, hần cũng không quay đầu rời đi.

Thăng Ngộ than khê, nàng ta vốn tưởng Vân Cảnh sẽ có cách, ai ngờ đúng là để cho Tuyệt Cầu tự sinh tự diệt. Trước thọ yến của Vương Hậu còn cung chiêu như bảo bối vậy, hiện giờ thì làm sao.

Uể oải trở về Thương Tuyết Các, thấy Tuyết Cầu co rúc một góc giường, Thắng Ngộ nói dịu dàng, “Thắng Ngộ vừa mới gặp điện hạ, điện hạ mấy ngày nay bận việc, nên không có thời gian chơi với người. Nhưng ngài ấy nói bảo người ăn nhiều chút, cung Nguyệt Miện này chính là nhà người, đợi khi nào ngài ấy rảnh sẽ tới tìm người” Lời nói dối đầy thiện ý của Thắng Ngộ cũng chẳng làm cho Tuyết Cầu có phản ứng gì, nàng chỉ gạt gạt lỗ tai, miễn cưỡng không có tinh thần.

Thắng Ngộ định tiếp tục khuyên tiếp, ai ngờ trong viện bỗng truyền đến tiếng Tất Phương kêu to gọi nhỏ tên mình huyền ảo, “Thắng Ngộ, Thắng Ngộ, con thỏ kia đâu?”

Thắng Ngộ buồn bực, nàng ta đẩy nhẹ cửa phòng ra cất giọng nhắc nhở Tất Phương, “Khê chút, đang ngủ đó. Có chuyện gì à?”

“Không có việc gì thì ta tới đây làm gì” Tất Phương bay tới trước mặt Thắng Ngộ, nói tiếp, “Tứ điện hạ tới chơi, chỉ rõ là muốn gặp tiểu tử tông Tuyết Cầu kia, nên điện hạ bảo ta mang nàng ấy tới tiền thính”

Thắng Ngộ nghe vậy thì vui mừng, lập tức xoay người vào phòng, ôm lấy Tuyết Cầu nói khẽ “Tiểu Tử tông, nghe thấy chưa, điện hạ cho người tới gặp ngài ấy đó, Thắng Ngộ ôm người đi” Nói xong, Thắng Ngộ đi theo Tất Phương ra Thương Tuyết Các, đi một mạch ra tới tận nơi chiêu đãi khách.

Mãi tới lúc này, Tuyết Cầu mới có tinh thần chút, nàng quơ quơ đầu, vừa nghe nói sẽ được gặp Vân Cảnh ngay, thì nàng lại thấy hơi nóng ruột, chỉ sợ Vân Cảnh đợi nàng vẫn là vậy không nóng không lạnh, khi gặp rồi thấy khó chịu không ăn nổi, ngủ không yên.

“Thắng Ngộ, có người thật tốt quá” Tuyết Cầu luôn biết rõ, Thắng Ngộ đối xử nàng tốt vô cùng. Vì thế ngửa cổ, cọ cọ trên tay Thắng Ngộ, ra chiều thân thiết. Còn cảnh này lại trùng hợp rọi thẳng tới đại sảnh trước cung điện mà Vân Cảnh đang tán gẫu với Vân Nhị nhìn thấy.

“Thắng Ngộ, nếu rảnh, thì đi quét tước hậu viên đi” Vân Cảnh lạnh lùng liếc mắt nhìn Thắng Ngộ, vì thấy cảnh Tuyết Cầu thân thiết với nàng ta mà cảm thấy không vui.

Thắng Ngộ biết mình chắc chắn lại chọc cho chủ tử nàng ta không vui rồi, chỉ đành có vẻ mặt cầu xin tha Tuyết Cầu xuống, lĩnh mệnh rời đi.

Vân Nhị thấy Tuyết Cầu đến, lúc đầu rất vui, sau đó thấy mắt đỏ của nàng, lại cả kinh kêu lên, “Nhị ca! Cái con thỏ này đúng là mắt đỏ đó”

“Ngày đó ta lấy thủ thuật che mắt đỏ của Tuyết Cầu, hiện giờ nàng ấy đã nhận được phúc đảm lấy của hạt sen bảy màu rồi, thì đã là tiên không phải là yêu nữa, vì thế cũng không cần che giấu làm gì” Vân Cảnh nhìn đồng cuộn tròn trước mắt, Tuyết Cầu rõ ràng hơi ốm yếu, trong lòng chột căng thẳng, tiện đà nói thẳng với Vân Nhị tất cả.

“Ra thế, chẳng trách mà không phải là ăn mặn bình thường. Giờ có chút phờ phạc ỉu xiu, có phải ăn quá nhiều thịt nên không biến được không?” Vân Nhị như bùng tình hiểu ra gật gật đầu, trên mặt lập tức tươi cười cảm ơn chọc chọc nói, “Nhị ca quá khách sáo rồi, đệ tới không phải là vấn an huynh, huynh lại chiêu đãi đệ một bữa thịnh soạn như vậy, Tứ đệ thấy kính sợ quá mà”

Tuyết Cầu khịt khịt mũi, ngửi thấy rõ mùi thịt từ trên bàn bay tới, cái thân hình nhỏ không bị khổng chế xê dịch lên trước từng tý từng tý một. Nàng đã lâu chưa ăn cơm rồi, giờ cũng có vẻ thấy đói sắp chết rồi nè.

Vân Cảnh dĩ nhiên nhìn thấy tất cả mọi thứ, thực ra đều không phải như lời Vân Nhị nói. Hắn biết Tuyết Cầu không ăn uống gì đó có liên can tới hắn, nên lựa theo Vân Nhị gọi nàng tới, thứ nhất là muốn gặp nàng chút, thứ hai cũng hy vọng nàng có thể khôi phục lại sức sống như trước. Chỉ là Vân Nhị bị lợi dụng lại không rõ nội tình, lại còn rất sung sướng gặp một miếng thịt nướng thật ngon định bỏ vào miệng cười nói, “Nhị ca, huynh cũng đừng chỉ có nhìn, ăna!”

Thịt còn chưa vào mồm, tay Vân Nhị đã bị quặp chặt, thấy hắn nhăn nhó mặt giờ cánh tay trái lên. “Nhị ca, Tuyết Cầu nhà huynh lại cắn đệ rồi nè, vì sao vậy hả? Đệ cũng đâu có so sánh nàng ấy với chó nữa đâu”

Vân Cảnh cau đôi mắt đẹp lại, trong đầu mặc dù thấy khó chịu, nhưng ngoài miệng thì vẫn lạnh nhạt như cũ, “Nhà ra”

Tuyết Cầu uất ức nhìn Vân Cảnh một chút, lại trợn mắt hung ác nhìn Vân Nhị, vẫn không quên ngóng nhìn miếng thịt thơm ngon nóng hổi dưới bàn kia, thả lỏng mồm, rơi xuống đất. Nàng khó khăn lắm mới được gặp Vân Cảnh, cũng khó khăn lắm mới lại có hứng thú với đồ ăn, ai ngờ Vân Cảnh đợi nàng vẫn lạnh nhạt như thế, cũng ai ngờ đồ ngon lại chuẩn bị cho Vân Nhị mà không phải cho nàng.

“Vân Nhị, đều là do huynh nuông chiều quá, nàng ấy không nhịn được khi thấy người khác ăn thịt trước mặt nàng, mà bản thân lại không được ăn. Huynh đây làm chủ nhân chỉ có thể thay mặt nàng xin lỗi với đệ vậy” Vân Cảnh dù nói chuyện lạnh nhạt bảo Tuyết Cầu không đứng, song trong lòng cũng chẳng dễ chịu gì, nhất là khi nhìn thấy cảnh nàng ấy quặp chặt trên cánh tay Vân Nhị, cảnh này chọc cho mắt hắn thấy chói đau.

“Thế à, vậy là sơ sẩy của đệ rồi” Vân Nhị cũng rất rộng lượng, chẳng những không để ý, lại còn gấp một miếng thịt tới miệng Tuyết Cầu, cười nói dịu dàng, “Tuyết Cầu Nhi, vừa rồi là Tứ điện hạ sai, nào ăn đi”

Tuyết Cầu nghe thấy Vân Cảnh nói mình như vậy, sớm đã tức giận rồi, sao còn thích miếng thịt Vân Nhị đưa tới nữa. Nàng kỳ lạ xoay người, chẳng để ý tới hành vi lấy lòng của Vân Nhị.

Vân Nhị thấy chiêu này không được, lập tức vỗ mạnh đầu cười to nói, “Ta biết rồi, Tuyết Cầu Nhi nhà Nhị ca chẳng phải là con thỏ tầm thường, sao ăn này đó được” Nói xong, hắn tự mình lấy hộp gỗ lim đựng thức ăn bên cạnh, đưa về phía Tuyết Cầu vẫy vẫy tay, “Tuyết Cầu nhi, tới đây nào”

Tuyết Cầu hơi ngẩng đầu lên, lại tiếp tục cụp tai xuống chẳng thèm để ý tới Vân Nhị gọi. Người cho là con chó nhỏ thích gọi tới là tới sao!

“Ồ? Ta còn tưởng Tuyết Cầu Nhi thích ăn thịt nướng như người phàm chứ, nên đã mang về một bát thịt heo kho thơm ngào ngạt về cho ngươi này” Vân Nhi có vẻ tiếc đặt hộp đựng thức ăn lên bàn, “Nhi ca, Tuyết Cầu nhi không ăn, huynh và đệ cùng thưởng thức thứ tươi ngon này đi” Nói xong, hân hở hộp đựng thức ăn ra, bất giác mùi thịt tỏa ra thơm ngào ngạt.

Tuyết Cầu giật giật tai, khịt khịt mũi, lại nhìn Vân Cảnh chẳng thay đổi mặt mũi nào. Cuối cùng không ngăn được mùi thịt thơm dụ hoặc, há mồm cắn ồng tay áo của Vân Nhi.

“Í! Tuyết Cầu Nhi, sau này trước khi ngươi cắn nên gọi ta một câu trước nhá, cũng để cho ta chuẩn bị thật tốt đó” Vân Nhi trừng mắt nhìn Tuyết Cầu hoạt bát, không giận, nụ cười trên mặt lại càng tỏa ra xán lạn như ánh mặt trời.

Tuyết Cầu nhìn Vân Nhi phát hiện ra hân cũng không đáng ghét như trước nữa, nên mượn lực nhảy lên bàn, ngoan ngoãn ngồi xồm một góc, đợi Vân Cảnh cho nạng ăn thịt.

Chỉ là giờ phút này Vân Cảnh sớm đã giận trong lòng vẫn chưa phát tác, đâu biết Tuyết Cầu thực chất vẫn thực lòng nghĩ về hân. Vì thế trong mắt hân bộ dáng đáng thương tội nghiệp của Tuyết Cầu lại bề cong thành vẻ đắc ý hả hê với hân.

Tuyết Cầu nhìn Vân Cảnh tới mệt mỏi mà Vân Cảnh lại chẳng chút động tĩnh nào, còn Vân Nhi ở cạnh lại rất săn sóc tới Tất Phương gấp cho hân một đĩa nhỏ đầy, đem thịt trên bàn xé từng miếng nhỏ vào trong đó, rồi đẩy cái đĩa tới trước mặt nạng.

Tuyết Cầu uất ức nhìn Vân Cảnh vẫn lạnh lùng như khối băng, bụng bắt đầu kêu gào đòi ăn cùng cực, nên đành vui đầu bắt đầu ăn.

Bữa cơm này ngoài Vân Nhi, hai người kia ăn đều chẳng thấy ngon, tâm tư cứ đặt hết lên người đối phương, sao lại có thể ăn ngon lành tới thế được chứ. Mãi cho tới khi ăn xong, mới chính thức bùng phát tranh chấp không lớn không nhỏ.

Ăn một trận như gió cuốn mây tan, Vân Nhi thỏa năn lấy khăn lụa lau miệng, lại săn sóc thay Tuyết Cầu xoa xoa khuôn mặt bóng loáng trơn nhẵn của nạng, không phát hiện ra Vân Cảnh ở bên kia đã lặng lẽ đưa tay xuống dưới bàn, trong tay rõ ràng đang cầm một chiếc khăn lụa sạch sẽ.

Vân Nhi thấy Tuyết Cầu không cần cần người thì tỏ ra rất biết điều, cộng thêm tính thích ăn thịt thì rất thích thú, liền nửa đùa nửa thật ôm Tuyết Cầu trên bàn lên, nói với nạng, “Tuyết Cầu nhi, Tứ điện hạ rất tốt với ngươi, có muốn cùng Tứ điện hạ về nhà không hả?”

Tuyết Cầu vốn tâm tình không tốt, là bởi thái độ của Vân Cảnh mà thấy ghen một bụng, từ trước tới nay chẳng nói một câu gì. Lúc này nạng nghe thấy Vân Nhi nói thế, lập tức mở to đôi mắt đỏ của thỏ, chẳng hiểu nhìn Vân Nhi cười mãi.

Vân Nhi thấy Tuyết Cầu ngờ ngạc chẳng có phản ứng gì, thì lại mở lời đùa đùa với Vân Cảnh, “Nhi ca, đệ thấy Tuyết Cầu nhi rất thích đệ, hay tặng nạng ấy cho đệ đi”

Vân Cảnh vốn đã nghe qua chuyện xưa của Vân Nhi nhắc lại, trong lòng sớm đã thấy căng thẳng, sợ Tuyết Cầu dối, vì đoạn thời gian này hân đã lạnh nhạt mở miệng đồng ý. Không ngờ nạng chưa nói chuyện Vân Nhi đã tới đây hỏi ý kiến mình. Hân còn biết nói gì nữa chứ? Không phải đã sớm quyết định, hiện giờ hân tạo cơ hội tốt cho Tứ đệ của hân mà buông tha hoàn toàn, hân còn do dự gì nữa?

Tuyết Cầu, ngươi nghĩ thế nào? Ngươi có cam tâm tình nguyện đi theo Vân Nhi không? Vân Cảnh nghĩ vậy, lại vẫn không nói ra mà chôn sâu tận đáy lòng, nhàn nhạt mở miệng, “Tứ đệ thích, thì tặng cho đệ đó”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Oan gia vui mừng

Oan gia vui mừng

“Thật sao?” Vân Nhi lập tức vui vẻ ra mặt ôm lấy Tuyết Cầu đứng dậy, xoa xoa bộ lông mềm mềm của nạng, cười nói, “Tuyết Cầu nhi, có nghe thấy không, sau này Tứ đệ sẽ là chủ nhân mới của ngươi đó!”

Tuyết Cầu bỗng dưng tránh né, thoăn thoắt nhảy thoát ra khỏi tay Vân Nhi, cũng chẳng biết rơi từ độ cao xuống dưới có đau không nữa, nhảy mấy bước tới trước mặt Vân Cảnh, oán hận cắn lấy cánh tay hân giấu dưới bàn.

Vân Cảnh bị đau, định lên tiếng dạy dỗ, cũng trong phút giây cúi đầu xuống ấy mắt thấy đôi mắt đỏ của con thỏ có nhiều điểm sáng lấp lánh, trái tim như bị bóp vậy, định đuổi nạng đi mà rốt cuộc chẳng nói nổi ra lời.

“Haizz, Nhi ca?” Vân Nhi thấy vậy chẳng hiểu gì, lại thấy Vân Cảnh như đang kinh ngạc không nói tiếp nên thử gọi, “Tuyết Cầu Nhi, nếu không chịu, thì thôi vậy, ha ha” Hân cười mỉa, cầm chiếc hộp gỗ lim đựng thức ăn trên bàn lên, vãi chào với Vân Cảnh, “Nhi ca, tứ đệ xin được cáo lui trước, ngày khác lại tới chơi”

“Nhị ca tiễn đệ” Vân Cảnh thấy Vân Nhị phải đi, nên biết bản thân mình cũng phải tiễn kahesh, vội vàng đứng lên cũng kéo theo cả tuyết Cầu treo trên tay đứng lên.

Tuyết Cầu thả lỏng miệng, mà Vân Cảnh cũng chẳng nhàn rồi để ý, đợi khi hần tiễn Vân Nhị trở lại trong cung điện đã không còn thấy bóng lông xù của Tuyết Cầu nữa.

Lòng Vân Cảnh nóng như lửa đốt chạy tới Thường Tuyết Các, lại không biết Tuyết Cầu đang ở đâu. Lăn tìm toàn bộ Thường tuyết các, hần mới thấy Tuyết Cầu xưa nay vốn dùng phòng nghỉ đang cuộn tròn một mình thành một quả cầu trắng ở một góc. Hần không biết Tuyết Cầu đã nằm ở tư thế này bao lâu rồi, lúc hần ôm nâng lên mới thấy cả thân hình nhỏ của nàng sớm đã lạnh buốt ẩm ướt.

“Người đây đang làm gì hả!” Ngón tay Vân Cảnh điểm một cái, trong phòng bất ngờ xuất hiện một lò lửa nhỏ, tiếng cháy nổ đom đóm, chỉ trong giây lát cả phòng đã ấm lên hần. Hần mở vạt áo ra áp Tuyết Cầu vào sát lồng ngực của mình, mỗi móng khê nhếch lên, mặt chẳng chút thay đổi dùng nhiệt độ thân mình sưởi ấm cho nàng.

“Vân Cảnh, người không cần ta nữa phải không?” Tuyết Cầu vẫn không nhúc nhích ghé sát vào ngực ấm áp của Vân Cảnh, mãi cho tới khi thân hình đông cứng dần có cảm giác, lúc này mới phờ phạc ỉu xiu hỏi áp ứng.

“Nếu có thể nói chuyện, thì không sao rồi, cứ nghỉ ngơi cho tốt đi” Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu đã bình thường dần, trong lòng còn muốn ôm nàng nhưng có một âm thanh trong lòng lại cứ mãi nhắc nhở hần, ôn tồn như vậy không được nên đành bắt đầu đi đặt nàng xuống.

“Đừng! Người vẫn chưa trả lời vấn đề của tôi” Tuyết Cầu cố sức cấn vạt áo Vân Cảnh, cố sức ghé trên người Vân Cảnh không cho hần bỏ ra. Trong đôi mắt to tích dần nước mắt trong suốt, uất ức đã nhịn nhiều ngày vậy cuối cùng cũng bạo phát hoàn toàn.

“Nếu muốn ở lại chỗ này, sau này ta sẽ không bao giờ nhắc tới nữa” Vân Cảnh than khê một tiếng, cuối cùng cũng thả tay xuống. Chỉ là hần sợ bản thân mình không kim được sự rung động và vui sướng trong lòng, hần sợ bản thân mình kim không được mà muốn giữ nàng lại cả đời, vĩnh viễn không muốn buông tay.

“Ta không đi, cung Nguyệt Miện đã là nhà của ta, có đuổi ta cũng không đi” Tuyết Cầu cố đứng lên nói cứ như mấy con trâu kéo cũng không lại vậy, nàng cũng không biết đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra nữa, tóm lại lúc nàng nghe được Vân Cảnh bảo sẽ tặng nàng cho cái kẻ gọi là Tứ điện hạ Vân Nhị kia, nàng đã không kim được muốn khóc, còn khó chịu gấp ngàn lần hơn là không có thịt ăn nữa.

Cứ vậy, một rống một thò cứ duy trì tư thế như vậy cho tới tận tối, sự im lặng và vắng vẻ trong phòng ấm áp bỗng trở nên trống rỗng.

Mãi cho tới Thẳng ngộ đẩy cửa vào, trước mắt đã hình thành một cảnh tượng: Vân Cảnh trong bộ quần áo dài trắng đang ngồi dựa mếp giường, đầu gối cột giường ngủ say, lông mi cong dài khê rung, đôi mày đẹp khê nhủ, nhưng rất mê người. Còn Tuyết Cầu thì vẫn ghé sát vào trong ngực áo Vân Cảnh mở hé, chỉ lộ cái đầu nho nhỏ ra bên ngoài, ngủ rất ngon lành.

Thẳng Ngộ thấy vậy thì lập tức ra hiệu với Tất Phương, nhẹ nhàng lui ra ngoài, khép cửa phòng lại cho cả hai người.

“Thẳng Ngộ, điện hạ lúc này thế nào?” Tất Phương hỏi, hần biết hôm qua chủ tử đã tìm con thỏ kia rất lâu, mà hần cũng tìm với chủ tử ước chừng mất hần cả buổi tối, mãi cho tới khi Thẳng Ngộ nói với hần về Vân Cảnh lúc này, rồi trở vào hai vành mắt sâu đen mới vội vàng chạy tới.

“Tất Phương, người đừng có sợ mà to giọng quá, điện hạ và tiểu tử tông đang ngủ bên trong đó, chớ quấy rầy làm họ tỉnh, cứ để cho họ ngủ đi” Thẳng ngộ tuổi còn lớn hơn Tất Phương chút, lại có thể biến hình, thì dĩ nhiên là nàng ta có tư cách dạy dỗ Tất Phương rồi.

“Gi? Cùng nhau ngủ á? Cái con thỏ này chẳng phải vẫn còn không thể biến hình đó sao” Tất Phương chẳng những không hạ giọng mà ngược lại còn nói to hơn.

“Tốt lắm, ở đây người với người mấy năm nay, chẳng học được gì khác, chỉ được mỗi cái này, hôm nay không dạy dỗ người không được, người dám không ngoan ty nào” Thẳng Ngộ đen mặt lại, chẳng khách sáo kéo túm lông trên đầu Tất phương hùng hổ kéo hần đi mất.

“Thẳng Ngộ giỏi rồi, đừng túm, túm ta sẽ trụi sạch như lông gà đó!” Tất Phương thống khổ kêu lên bi thương, nếu người khác thì hần có thể phun lửa dọa người rồi, chỉ mỗi Thẳng Ngộ, như khắc tinh của hần vậy, chọc cũng không dám chọc, đừng có nói là phun lửa với nàng ấy nhá.

“Biến thành gà trụi lông cũng rất tốt! Đỡ cho ta phải nhổ lông, rồi mất công đun nước” Thẳng Ngộ cũng không quay đầu lại kéo Tất Phương đi thẳng tới hướng phòng bếp, lời vừa nói ra khiến Tất Phương bất giác sợ tới mức người run lấy bầy, “Thẳng Ngộ giỏi quá, lời này nói thế nào, ta nghe sao chẳng hiểu gì hết vậy hả?” Nhỏ lông, đun nước, chẳng phải là muốn đem hần nấu chín đi đó hả?

Thẳng Ngộ dùng mạnh chân, hại Tất Phương ở đằng sau chẳng kịp phanh láo đảo một cái. Lúc thấy nàng ngằm bi thương quay đầu, nhìn Tất Phương thân hình to lớn như đã điều kia thì cười tà tà bảo, “Thành thật nói với người vậy, tiểu tử tông Tuyết Cầu nhà ta coi trọng người đã lâu rồi, đang đợi ta ra tay biến người thành món ngon cho nàng ấy đó. Đã nhiều ngày nay ty Chu Yếm được chủ tử sai đi học nâng cao tay nghề nấu ăn ở trần gian rồi, vốn đang định đợi ty ấy trở lại cũng không muộn, tuy nhiên nhìn biểu hiện hôm nay của người, vẫn thừa dịp người chưa kịp biến hình thì đem người nấu thành món ngon, đỡ phải gây họa cho người khác”

“Đừng mà!” Tất Phương kêu lên bi thương vang vọng khắp cả cung Nguyệt miện vào buổi sáng bị sương bao phủ. Các tiên thú đang trốn nghe được tiếng kêu thì thâm thì cùng đồng tình lắc đầu, xem ra cái con Tất Phương được tin cậy cực kỳ kia cũng chẳng may mắn thoát khỏi miệng mãnh thú kia rồi, vì thế xem ra kế hoạch giảm béo đúng là đại kế. Nghĩ vậy lại càng phải thất lúng bụng hơn, cứ để mặc cho cái bụng nó đói kêu òng ọc như mản

giao hưởng quanh quẩn ở tận sâu trong cung Nguyệt Miện vậy.

Tiếng kêu sợ hãi dần truyền vào tai, khiến cho Vân Cảnh đang say ngủ dần tỉnh lại, hần một môi hé mắt nhìn lúc này mới phát hiện ra vì ngồi cả đêm, thân hình đã sớm tê cả chẳng có cảm giác gì. Chỉ có cái con thỏ ngọc khiến người ta lo lắng kia vẫn còn đang áp trước ngực hần ngủ ngon lành, cái mũi chun chun, cái miệng nhỏ chẹp chẹp, khiến người xem ngửa ngáy con tim, thật muốn dúi nàng vào tận sâu trong lòng, cất giấu đi.

Lại cứ vậy mà ngồi trên giường kinh ngạc nhìn Tuyết Cầu thật lâu, Vân Cảnh lúc này mới thả nàng kéo ra khỏi lòng, còn thân hình nhỏ của Tuyết Cầu vừa tiếp xúc với không khí lạnh băng thì lập tức giật thót mình, theo bản năng hướng về phía ấm áp chui vào, lại lần nữa trở lại trong lòng Vân Cảnh, lúc này thì đến cả đầu cũng chui lọt vào hết.

Vân Cảnh dở khóc dở cười nhìn phản ứng của Tuyết Cầu đang liên tiếp khiến người ta vừa buồn cười vừa đau lòng, đánh bắt đắc dĩ nằm lại trên giường. Chỉ nằm vậy mà kéo dài cho tới tận trưa, mãi cho tới tận bữa trưa bé con trong lòng mới có động tĩnh khe khẽ.

Có thể là do lâu rồi khó chịu buồn bực, Tuyết Cầu mới thò đầu mạnh chui ra từ trong quần áo Vân Cảnh, thoải mái hít thở không khí trong lành, lúc này tâm tình con thỏ đúng là rất tốt mở to đôi mắt thỏ. Cái tron mắt này với Vân Cảnh chính là chạm phải đôi mắt bạc xinh đẹp không chút sợ hãi, khiến nàng bất giác ngây dại, chẳng biết phản ứng thế nào. Đã nhiều ngày rồi, nàng chưa bao giờ thấy ngủ thoải mái thế, lại vì tiếp xúc thân mật với Vân Cảnh mà thấy kích động, chỉ cảm thấy trong lòng rất loạn, muốn tránh đi.

“Vân Cảnh, mắt ngài đẹp quá, cứ như sao trên trời vậy đó, ha ha” Tuyết Cầu nở nụ cười ngây ngô, rồi đi sự chú ý của Vân Cảnh, bản thân thì lặng lẽ trườn xuống, chặm rãi từ trong lòng Vân Cảnh chui ra, ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

“Thế nào, đem biến ta thành lò sưởi lợi dụng xong rồi muốn chuồn hả?” Vân Cảnh không nén được cười, môi mông khê nhếch lên, ánh mắt sáng cười, tuần mỷ như thiên thần khiến người ta nhìn như si như say.

NHưng Tuyết Cầu lúc này đã là ốc không mang nổi mình ốc nữa, nào có lòng đi thương thức sắc đẹp khó gặp này được. Nàng ngừng hành động trốn tránh trêu chọc cười cười Vân Cảnh, “Thế nào, khách quan à, ta đây chẳng phải còn có việc đó mà”

Lời vừa nói ra, chiếc lúm đồng tiền bên má Vân Cảnh bất giác ngưng lại, mày kiếm lộ ra khí thế bức người.

“Khụ khụ, gì vậy, đầu năm nay xem nhiều phim truyền hình, thấy chuyện xuyên không quen lắm rồi, như bị ông trời lôi mất hồn đi vậy đó, nên mới không tự chủ được mà... ha ha. Ý tôi là, hôm qua ngài bảo muốn tặng tôi cho người ta, hôm nay tôi coi ngài như lò sưởi, chúng ta có qua có lại cũng coi như huê nhau rồi chứ” Tuyết Cầu biết mở miệng trêu đùa, nên vội vã giải thích, ai ngờ càng giải thích càng sai, rõ ràng là định khóc lóc om sòm đẩy hết mọi chuyện hôm qua lên trên đầu Vân Cảnh mà.

“Đầu người đựng gì trong đó thế? Còn nữa, chuyện hôm qua thì không tính nữa sau này ta cũng không nhắc lại, người cũng không cho phép trốn đi khóc đó” Vân Cảnh xoa xoa đầu Tuyết Cầu, cuối cùng lùi một bước, chuyện này cho tới giờ mới coi như hiểu rõ.

“Tôi đây sau này có thể còn tới thư phòng tìm ngài được nữa không?” Tuyết Cầu thấy thái độ Vân Cảnh mềm lại, thì lập tức chưa chịu từ bỏ ý định hỏi luôn.

Chỉ tiếc là lời vừa nói ra, nụ cười trên mặt Vân Cảnh đã biến mất, hần thả Tuyết Cầu lên giường, lập tức đẩy cửa ra ngoài. Chỉ có hần biết, hần cố nén ghê gớm để không phải thốt từ “Được” ở trong miệng ra.

“Vân Cảnh...” Đằng sau có tiếng Tuyết Cầu gọi yếu ớt, cũng khiến trái tim hần như bị gõ thùng thùng một cái, hai tay nắm chặt thành nắm cũng buông lỏng, hần không quay người lại, chỉ nói nhàn nhạt, “Sau này một ngày ba bữa, cứ để Thăng Ngộ mang người tới chỗ ta đi” Tóm lại là vẫn thương nàng, không bỏ nàng được, sự kiên trì của mình bị tiếng “Vân Cảnh” ý lại đánh bại.

Còn ở một chỗ khác trong phòng bếp.

“Tất Phương, người đây chẳng chịu dùng hết sức nè, cơm vẫn còn chưa được đó? Ta thấy nền cháy trong nhà còn mạnh hơn cả lửa của người đó” Thăng Ngộ một tay chống nạnh, thích chí đứng một bên hoa chân múa tay sai Tất Phương này đó.

“Thăng Ngộ, ta đây đã phun lửa hơn nửa canh giờ rồi, đã sớm đem hết bảy tám phần pháp lực phun lửa hết rồi đó” Tất Phương ngừng phun lửa, quay đầu khóc kể lể với Thăng Ngộ. Hần vốn tưởng Thăng Ngộ nhắc tới phòng bếp là định cho hần lên thốt gỗ làm thịt chứ, ai ngờ lại lợi dụng hần biết phun lửa mà đem đun thịt chân giò cho cái con thỏ thích ăn kia. Hại hần phun lửa tới sái cả quai hàm đau hết rồi mà chân giò vẫn chưa mềm, chắc chẳng phải chân giò heo đâu, mà hình như là chân giò đá vậy đó.

“Nghĩ nghĩ cái gì, tiếp tục ha! Hay người định muốn thay chân giò hả?” Thăng Ngộ thấy Tất Phương lén lười, lập tức mày dướn cao lên, chỉ thẳng vào Tất Phương trách.

Tất Phương chỉ đành khóc rống trong lòng, đem bi phần hóa thành ngọn lửa đun lên, muốn đốt lên để làm nát cái nồi ninh chân giò đáng giận này.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Có kinh vô hỉ

Có kinh vô hỉ

Từ sau khi Vân Cảnh đồng ý với Tuyết Cầu, Tuyết Cầu mới từ từ khôi phục lại sức sống như trước, thỉnh thoảng còn nũng nịu với Vân Cảnh đôi chút. Chỉ là cảnh thái bình này cũng không được vài ngày, kẻ không có chuyện gì Tử điện hạ Vân Nhị lại đăng ký xin tới chơi lần nữa.

Lần này Vân Nhị giống lần trước báii phóng được gặp mặt, còn Tất Phương cổ họng qua một tháng tình dưỡng mới trở lại như cũ, giờ phút này hần gặp Vân Nhị tới chơi ngoài cung điện, dĩ nhiên là rất cung kính khom người cúi chào, rồi đi vào thông báo cho Vân Cảnh biết.

Vân Nhị lập tức ngừng cười giữ Tất Phương lại, “Thôi, nói cho ta biết Nhị ca và Tuyết Cầu ở đâu, tự ta sẽ đi tìm”

“Bẩm Tứ điện hạ, Nhị điện hạ và Tuyết Cầu đang ăn trưa, vẫn còn đang ngồi ở nhà ăn đó ạ, cứ quẹo trái đi thẳng là tới ạ” Tất Phương cúi đầu đáp, mắt lại quay tròn nhìn thứ trong tay Vân Nhị mang tới.

“Vắt vả cho nguoi rồi, Tất Phương” Vân Nhị lại cười, hào phóng đi tới, khiến cho cung Nguyệt miện cứ lạnh lùng cả ngày bỗng như có tia sáng mặt trời rọi tới vậy.

Mà Tất Phương đợi lúc Vân Nhị đi rồi, về mặt lại bị thương tự nói, “Trong cung có thêm 1 vị tiểu tử tông đã đủ khiến người ta đau đầu, giờ lại thêm một vị nữa thế nào cũng sẽ như chó sủa gà bay cho mà xem”

“Nếu ăn xong rồi, thì về đi” Vân Cảnh nhìn thẳng vào Tuyết Cầu đang chui trong ngực mình, hạ giọng lạnh nhạt trực khách.

“Ta muốn được ngủ trưa trong lòng Vân Cảnh cơ” Tuyết Cầu đáng thương tội nghiệp cố sức níu lấy quần áo Vân Cảnh, muốn gần gũi với hần một lát, lại sợ hãi khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của hần.

“Nếu vậy, sau này nguoi cứ ăn ở trong viện của mình đi” Vân Cảnh ép mình phải nói lời ác độc ra.

Mãi lâu mà hần vẫn không thấy Tuyết Cầu nói chuyện, biết nàng chắc chắn sẽ khó chịu, trái tim bất giác mềm ra. Định mở miệng đồng ý, Vân Nhị như tia sáng mặt trời tươi cười giống trận gió vọt vào.

“Thật làm khó cho ta quá mà, haizz, Tất Phương chỉ sai hướng cho ta, Nhị ca, Tứ đệ ta đây lại nhìn thấy huynh và Tuyết Cầu Nhi rồi, ha ha, huynh không đề ý đó chứ”

Vân Nhị lúc nói chuyện đôi mắt xanh vĩnh viễn mang theo nụ cười âm áp từ tận đáy lòng, đôi môi xinh đẹp nhếch lên, khiến cho người ta cứ muốn nhìn theo mà thoải mái vô cùng.

“Tứ đệ, đệ...Sao không để Tất Phương dẫn đường cho đệ chứ, nào tới đây ngồi” Vân Cảnh lúc đầu thấy Vân Nhị thì cả kinh, rồi sau đó dẫn hần tới bên cạnh hai người ngồi đối diện nhau.

“Đệ nghĩ mình muốn đem tới cho nhóm huynh một tin vui, ai ngờ lại bị lạc đường trong cung Nguyệt Miện của huynh, may là trên đường gặp được Thằng Ngộ, nếu không còn lòng vòng mãi đó. Tất Phương này, sau này sẽ cho nó biết tay mới được, ha ha” Vân Nhị vừa nói xong, Tất Phương ở nơi xa bất giác run rẩy, nghĩ năm nay đúng là năm hạn mà, chẳng có lý do gì tự dưng run lên chẳng phải chuyện tốt gì, chắc phải đi một chuyến tới thế gian cầu một tấm bùa bình an mới được.

“Kinh thì có, mà chẳng biết chữ hi này thế nào?” Vân Cảnh nhẹ nhàng hất vạt áo trắng như không dính bụi trần lên, nói nhàn nhạt.

Vân Nhị chỉ cười không nói, mà ngược lại thần bí nhìn chăm chăm vào Tuyết Cầu đang ghé sát trên người Vân Cảnh, mở miệng cười ha hả nói, “Hi này thực ra cũng có liên quan tới Tuyết Cầu Nhi đó”

Tuyết Cầu vốn chẳng thêm đề ý tới Vân Nhị luôn tìm nàng phiền toái, giờ nghe Vân Nhị chủ động nhắc tới mình, mà vẫn là chuyện vui, dĩ nhiên tai phải dựng lên để nghe cho kỹ rồi.

“Ha, Tứ đệ không ngại thì nói nghe chút coi, chuyện tốt thế nào?” Vân Cảnh khề cong mày lên, nhắc ly trà hóp một ngụm nhỏ.

“Khà khà, Tuyết Cầu Nhi, Tứ điện hạ tốt bụng đem một thứ cho nguoi nè” Vân Nhị nhếch miệng cười, xoay người vẫy vẫy tay về phía Tuyết Cầu, còn một tay thì ngoặt sau lưng, không rõ là đang giấu gì nữa.

Lại là chiêu dụ con chó nhỏ, Tuyết Cầu ném ánh mắt trắng trợn về phía Vân Nhị, lại cũng không nhịn được tai giật giật tò mò, vừa mở to đôi mắt đồ ra nhìn chăm chăm tay phải của hần, chẳng rõ là hần đang tính toán gì nữa.

“Tuyết Cầu nhi, Tứ điện hạ cảm thấy nguoi ở cung Nguyệt Miện quá cô độc nên mang theo một con thỏ đực từ phương bắc về, nghe nói nó còn là một nữ nam thỏ trăm năm mới gặp trong bộ tộc thỏ của nguoi nữa đó, gọi là Trích Hiên, tuy nhiên còn phải một năm nữa mới có thể biến hình được. Thế nào, Tứ điện hạ đối đãi nguoi không tệ phải không?” Vân Nhị cười hà hề đắc ý lấy một chiếc lồng tơ vàng ở sau lưng ra, trong lồng có một con thỏ béo đen trũi đang ngồi xồm trong đó.

Tuyết Cầu bị một chiêu này của Vân Nhị khiến cho tức giận không nhẹ, ác độc trừng mắt lườm hần và cái con thỏ bỏ sủa kia, thân hình khề run lên, còn

khiến Vân Nhị nghĩ làm là nàng đây do cao hứng quá tới run lên thôi.

“Tuyệt Cầu Nhi, ta nghe Nhị ca nói, người không cần trưởng thành thì có thể biến hình được. Đợi người có thể biến hình được rồi, sẽ cùng sánh bước bên Trích Hiên, không được tự... A a” Vân Nhị thét lên một tiếng thảm thiết, Trích Hiên trong lòng thì nhin không được lòng xù lên. Hóa ra Tuyệt Cầu thể mà lập tức nhảy từ trong lòng Vân Cảnh tới bên Vân Nhị, chẳng nói câu nào há mồm cắn mạnh vào tay hắn.

Nếu Tuyệt Cầu cắn Vân Cảnh chỉ dùng ba phần lực, còn lúc trước cắn Vân Nhị thì dùng sáu phần lực, mà hiện giờ thì đã cố hết sức mình cũng chưa xả hết giận, chỉ muốn cắn cái người trước mắt này để cho hắn không dám xuất hiện trước mặt nàng nữa. “Vân Nhị, người khinh người quá đó! Đừng tưởng rằng người là đệ đệ của Vân Cảnh thì ta có thể nương nể người nhá” Lần đầu tiên Tuyệt Cầu mở miệng nói chuyện trước mặt Vân Nhị, nói ra khiến Vân Nhị sửng sốt, đang cười cũng quên cả khép lại luôn.

“Làm càn! Danh hào Tứ đệ để người gọi dễ thế sao? Nhá ra!” Dù Vân Cảnh cực kỳ bất mãn với chủ trương của Vân Nhị, nhưng vẫn duy trì uy nghiêm vốn có của Long Tộc, khiển trách Tuyệt Cầu.

“Nhị ca, đừng giận, đúng là Tứ đệ sai rồi, Tuyệt Cầu Nhi ngoan, nếu không thích Trích Hiên, thì ta mang nó về” Vân Nhị cố nén giận hạ giọng khuyên bảo, cũng làm cho Tuyệt Cầu thả lỏng miệng ra.

Ai ngờ, Vân Nhị này lại không sợ chết thêm vào một câu, “Nhị ca, Tứ đệ thật thấy kỳ lạ, thò cái thích thò được xinh đẹp là chuyện đương nhiên, hay đệ nhớ nhầm giới tính của Tuyệt Cầu nhi? A a a! Lúc này thật sự thật đều bị cắn đứt ra rồi, Tuyệt Cầu nhi, nhẹ chút nhẹ chút!”

Vân Cảnh thấy thế bước lên vài bước, ôm Tuyệt Cầu, nói giọng mềm mại, “Tuyệt Cầu, buông Vân Nhị ra, nếu chưa hết giận, Vân Cảnh cho người cắn thoải mái”

Tuyệt Cầu nghe qua lời Vân Cảnh nói thì lúc đầu thấy sửng sốt, sau đó đứng là cắn lên cánh tay phải của Vân Cảnh, chỉ một lát thấy có đóa hoa đỏ xuyên thấu qua đám quần áo trắng không nhiễm bụi trần, giống như một đóa mai đỏ kiêu diễm vậy.

Vân Cảnh không cau mày chút nào, ôm lấy Tuyệt Cầu ngồi xuống, nhìn Vân Nhị cứ ngẩn ngơ một bên thở dài bảo, “Nếu Tứ đệ có ý tốt như vậy, vậy thì giữ lại đi, chỉ là chuyện tình yêu do người tình ta nguyện, nếu Tuyệt Cầu không đồng ý, ta cũng không thể ép nàng ấy được”

“Ha ha, Nhị ca nói đúng lắm, đúng là Tứ đệ suy xét không chu đáo, Trích Hiên này thông minh lắm, nếu Tuyệt Cầu Nhi không thích, đợi khi nào hắn trưởng thành biến hình được, cũng có thể giúp việc cho Nhị ca mà” Vân Nhị đều không phải kẻ có lòng dạ hẹp hòi, chuyện này cũng không để ý tới Tuyệt Cầu có thái độ với hắn, cứ vui tươi hớn hở đặt cái lồng có con thỏ béo Trích Hiên lên bàn.

“Tuyệt Cầu, thế nào rồi?” Vân Cảnh cũng không thèm liếc mắt nhìn Trích Hiên cái nào, chỉ dịu dàng liếc nhìn Tuyệt Cầu, chấp nhận việc nàng chẳng có đủ răng nanh sắc bén cắn trên người mình, mang theo đau đớn và vui sướng dung nhập vào trong trái tim.

“Đừng có để ở Thượng tuyệt các cùng ta là được, ta không sao hết” Tuyệt Cầu buồn bã liếc mắt nhìn Trích Hiên trong lòng, phát hiện ra nó lấy ánh mắt tò mò nhìn mình, lập tức hừ một cái, chẳng thèm để ý tới nữa.

“Thắng Ngộ, mang con thỏ này tới trung đình, nuôi cùng những tiên thú khác là được rồi” Vân Cảnh nhàn nhạt phân phó Thắng Ngộ lúc nào cũng trực ở ngay bên ngoài nhà ăn đầy cung kính.

“Được ạ” Thắng Ngộ tiếp nhận cái lồng vàng đựng Trích Hiên, bước nhanh về phía trung đình. Trong lòng thầm thấy may mắn, may là chủ tử chỉ đối đãi tiểu tử tông khác mọi người thôi, chứ nếu thêm một vị nữa, e là có hai Thắng Ngộ cũng làm không hết việc.

“Đợi chút” Ai biết Tuyệt Cầu lại đột ngột mở miệng, nàng nhìn nhìn Vân Cảnh, lại nhìn chút cái lồng Thắng Ngộ đang cầm có con thỏ Trích Hiên kia, thay đổi chủ ý, “Giữ lại đi, có thêm một người bạn trò chuyện với ta cũng tốt”

Trong nháy mắt Vân Cảnh nắm chặt tay lại, vì sự thay đổi trong lòng tuyệt Cầu mà thấy căng thẳng. Không ngờ, hành động sau của Tuyệt Cầu đã khiến hắn tâm phiền ý loạn. Nhưng lại thấy Tuyệt Cầu chân sau gãi gãi xuống đất, nhảy mấy bước tới bên cạnh Thắng Ngộ, ngựa cổ nói, “Thắng Ngộ, mang chúng ta về đi” Cuối cùng nàng vẫn không quên quay đầu về phía Vân Nhị nói cảm tạ, “Tuyệt Cầu đa tạ ý tốt của Tứ điện hạ” Chỉ là nghe thế nào cũng bất giác thấy được trong đó xen lẫn vui sướng.

Tuyệt Cầu cùng Thắng Ngộ đi rồi, Vân Cảnh lại mất hứng nói chuyện với Vân Nhị, trong lòng lúc nào cũng đoán xem không rõ Tuyệt Cầu có thật sự thích Trích Hiên không. Nếu là vậy, vốn nên hết hy vọng nhưng tại sao hắn lại thấy từng đợt từng đợt không cam lòng thế.

Tuy nhiên có một ngày, Tuyệt Cầu vì chuyện giữ lại Trích Hiên mà thấy hối hận. Cái con thỏ béo này quả thật còn dính hơn cả kẹo mè xừng nữa, dính tới mức nàng đi tới đâu nó đi tới đó, Trích Hiên cứ theo sát không rời, muốn bỏ cũng không bỏ rơi được. Hơn nữa, dù nàng có cảnh cáo thế nào, Trích Hiên cũng chỉ ngây ngô cười với nàng, rồi lại tiếp tục đi theo. Nghiêm trọng nhất là, thời gian bữa tối, lúc Vân Cảnh nhìn thấy đi sau Tuyệt Cầu là con thỏ Trích Hiên nhắm mắt theo đuôi kia, thì bất giác sắc mặt sầm xuống, nói lạnh lùng, “Đã có thỏ làm bạn, sau này người vẫn nên về chỗ mình mà ăn đi” Nói xong cũng không cho Tuyệt Cầu có cơ hội giải thích đã phát tay áo rồi đi.

Từ đó Tuyệt Cầu cũng thấy khó chịu khi nhìn Trích Hiên, tuy vậy Trích Hiên vẫn cứ trước sau như một ngây ngô cười đi theo sau, còn mạnh mẽ hơn cả Tiểu Cường (con gián), dày hơn cả da trâu nữa.

May là tối tới, Tuyệt Cầu đều bỏ Trích Hiên vào trong lồng vàng của nó, lúc này mới thở phào một cái, khôi phục lại không gian riêng tư của nàng.

Nhoáng cái đã qua nhiều ngày, hôm đó tới giờ đi ngủ, ngay lúc Tuyệt Cầu đang nghĩ cách nói thuyết phục Trích Hiên thế nào để cách xa mình chút, thì

Vân Cảnh lại một mình lặng lẽ tới.

Dù không có đèn, nàng cũng có thể phân biệt rõ Vân Cảnh trong bóng đêm có mùi cỏ xanh thơm ngát và đôi mắt bạc sáng rực như vì sao kia. Một luồng ảo não chợt dâng tới, nàng không rõ vì sao Vân Cảnh lại đến trong phòng nàng soi mói vào lúc này nữa.

“Tuyệt Cầu, Vân Cảnh đánh thức ngươi rồi sao?” Đêm nay Vân Cảnh không hiểu vì sao, giọng mất đi vẻ trong sáng tao nhã ngày thường, lại còn có tia do dự, khiến Tuyệt Cầu dâng lên trận bất an.

“Không đâu, Vân Cảnh. ... Ngài làm gì thế!” Tuyệt Cầu bỗng mở to đôi mắt đỏ, thân hình không chịu nghe lời, mềm yếu đổ lên giường, đầu ngón tay Vân Cảnh vừa phát ra luồng sáng nhu hòa gắn lên người nàng, khiến cho nàng vô lực chẳng động đậy nổi.

“Tuyệt Cầu, Vân Cảnh đã nhiều ngày nghĩ cũng hiểu chút rồi, thực ra Vân Nhị cũng đang đứng nhắc nhở ta, Vương vị và người, nên lựa chọn kết quả thế nào” Vân Cảnh âm thầm ngồi xuống giường, ôm lấy thân hình nhỏ nhỏ của Tuyệt Cầu trong lòng bàn tay, ôm vào trong ngực, vô cùng dịu dàng.

“Vân Cảnh, có phải Tuyệt Cầu lại không ngoan, lại làm cái gì sai khiến cho ngài tức giận không?” Tuyệt Cầu trở mắt nhìn khuôn mặt bình tĩnh của Vân Cảnh, nói thật, Vân Cảnh như vậy khiến nàng rất sợ.

“Tuyệt Cầu, ngươi thích Trích Hiên thật sao?” Vân Cảnh không đáp lại, nghe không ra là vui hay giận nữa.

“Không thích” Tuyệt Cầu đáp không do dự, nghĩ gì nàng cũng không thể nào trở thành một con thú động tình được, dù sao nàng cũng chưa bao giờ coi mình là con thú thật sự.

“Từ lúc ta sinh ra cho tới giờ đã ba ngàn năm rồi, chỉ là trong một ngàn năm đầu, đi theo ta đúng thật là học vô số pháp thuật, đó là toàn bộ cuộc sống mỗi ngày của ta. Mà hai ngàn năm sau, thì lại đi theo phụ vương học tham chính, hơn nữa còn tiếp nhận chút việc không ảnh hưởng gì tới toàn cục. Hiện giờ ngẫm lại, ba ngàn năm không chống lại được mấy ngày ngắn ngủi với người. Vân Cảnh đã nhiều ngày nghĩ ngợi, trong đầu chỉ còn mỗi cảnh vui vẻ buồn cười mỗi lúc ở cùng người, quá khứ ba ngàn năm dường như rất mơ hồ tựa như cái bóng thời vậy” Vân Cảnh nói xong, ánh mắt dần nhu hòa hẳn lên, khóe miệng cũng chậm rãi cong lên, cả người như đóa sen băng nở rộ, hơi thở thơm ngát tao nhã tuấn tú, khiến người thường nhìn tới chói mắt không rời ra được.

“Vân Cảnh...” Tuyệt Cầu gọi khẽ, nàng nghe có chút không rõ, chẳng hiểu tại sao Vân Cảnh lại nói những lời này với nàng. Chỉ là nàng mới nói ra, thì đã bị Vân Cảnh dùng ngón tay bịt miệng lại, “Đừng lên tiếng, hãy nghe Vân Cảnh nói hết đã”

“Vương vị với ta mà nói từ trước tới giờ như vật trong túi dễ lấy ra vậy, chỉ là vương vị này không phải là mong muốn của ta, phụ vương có sáu đứa con, người nào người nấy thông minh linh hoạt lắm, người đừng có thấy Vân Nhị suốt ngày cọt nhả, tâm tư của nó cũng chẳng nhỏ hơn ta đâu, nếu là có trái tim. ... Lời này không thể nói ra được. Nhưng với người ta lại khác, nếu đem người nuôi ở bên cạnh ta cả đời cũng được, chỉ là người đứng đầu tới vợ và con cũng không bảo vệ được, ta sao có thể bảo vệ chu toàn cho thân hình nhỏ của người chứ. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể để cho ước nguyện của Vân Cảnh được đền bù mà thôi”

Nói xong Vân Cảnh xuất ra từ trong lòng một bé con ánh sáng lóng lánh, trong bóng đêm dù không thấy rõ, nhưng vẫn phân biệt được là một viên tròn nhỏ nhỏ sáng lóng lánh.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Tạm biệt Côn Lôn

Tạm biệt Côn Lôn

“Tuyệt Cầu, hãy kiên nhẫn chịu đau chút nhé” Vân Cảnh vừa nói vừa lấy viên cầu ánh sáng nhỏ trong tay ra, trong giây lát xuất hiện bên tai phải mảnh dài nhạy cảm của Tuyệt Cầu.

“A, đau quá, Vân Cảnh, đau chết mất” Tuyệt Cầu bị đau đột ngột thì co giật, mà kẻ gây đau này là Vân Cảnh trong lòng cũng đau từng đợt, chỉ hy vọng mình có thể thay nàng chịu khổ được phần nào.

Hơi nước trong suốt ở trong không khí ngưng tụ lại thành một cụm, chậm rãi bao trùm bên tai phải của Tuyệt Cầu, như loại cảm máu kỳ tích, càng thương tổn, thì lại càng để lại một lỗ tai nhỏ nhỏ mà thôi.

Vân Cảnh thấy thuật Thủy Liệu có tác dụng, nên thừa lúc cái lỗ nhỏ chưa khép lại, đã nhanh chóng cầm vật màu bạc nhỏ trong tay đem tới gắn lên tai phải Tuyệt Cầu.

Đau đớn trào ra, Tuyệt Cầu lúc này mới mở to hai mắt nhắm chặt, để mặc Vân Cảnh đeo cho nàng một thứ gì đó không biết tên, chậm chạp hỏi, “Vân Cảnh, đây là cái gì thế?”

Vân Cảnh chỉ cười không nói, lấy từ trong ngực ra một quả tròn sáng như thể, cũng tương tự như cách vừa rồi đeo lên tai trái của mình. Chỉ là cùng trải qua đau đớn như vậy, Vân Cảnh cũng không nhăn mày cái nào, chỉ khẽ buông tiếng thở dài bảo, “Người đau, ta cũng đau cùng người, như thế, cũng không có ai tách đôi ta ra được”

Tuyết Cầu nhìn theo ánh trăng cuối cùng cũng thấy rõ tai trái Vân Cảnh đeo thứ màu sáng đó. Viên tròn sáng nho nhỏ lại có hai Tiểu Long màu vàng trông rất sống động, ánh mắt rờn được khám bằng mã não đỏ nhìn thật xinh đẹp.

Vân Cảnh ôm lấy Tuyết Cầu, khẽ sát ngực mình, nói lẩm bầm, “Đây là đồng tâm hoàn mà mẫu hầu đưa cho ta lúc trưởng thành, nói là để lại cho con dâu tương lai, Vương hậu Phụ Hỷ tương lai. Đồng tâm hoàn không chỉ là vật đính ước, mà lại là chỉ bảo hiểm có, kim lòng xoay quanh đó là do Cổ Long Vương và Long mẫu nguyên hình tạo thành. Long Vương và Long Mẫu rất ân ái, lúc này mới sinh ra Long thần vĩ đại. mà Hai người mang theo đồng tâm hoàn, thì dù có cách xa nhau vạn dặm vẫn có thể ý hợp tâm đầu với đối phương. có nhiều cảm giác”

“Vi sao cho tôi?” Tuyết Cầu hỏi si ngốc, nàng chưa từng bao giờ nghĩ tới vương Hậu Phụ Hỷ là cái gì cả, nhưng nàng lại thông suốt ăn thịt thoải mái, sung sướng đến cả đời, đợi lúc nào có thể biến hình được thì sẽ đi bộ trên khắp thế gian, sống một cuộc sống tự do tự tại như thế mới đáng.

(Từ giờ mình đôi cách xưng hô giữa Vân Cảnh và Tuyết Cầu, do bây giờ quan hệ hai người đã được thẳng thắn rõ ràng, chỉ mỗi Tuyết Cầu vẫn còn ngây thơ, ngốc nghếch nên xưng hô như cũ)

“Tuyết Nhi, nàng muốn Cảnh đổi đôi tai nàng thế nào, Cảnh đây thành toàn cho nàng, đó là từ bỏ Vương vị mà chọn nàng, Cảnh đây thật lòng thương yêu nàng. Tuyết Nhi ngốc à, nàng có biết không?” Vân Cảnh khàn giọng bảo. Một chữ tình, cũng như cười ngửa xem hoa, đến mình còn nhìn không thấu bản thân mình, chỉ có xé nát trái tim ra mới biết được thực hư.

“Vân Cảnh, tôi...” Tuyết Cầu buồn rầu ngẩng đầu lên nhìn dung nhan tuấn tú thâm tình của Vân Cảnh, đôi mắt lạnh băng ngày thương kia, mày kiếm đều như hóa thành nước mùa xuân vậy ngập đầy tình yêu say đắm, mềm mại khiến nàng không tự chủ được như bị cuốn vào trong đó, quên mất tất cả chung quanh, cũng quên cả nỗi đau và sợ hãi lúc trước.

Cả hai kiếp ngắn ngủn cộng lại, cũng là lần đầu tiên được soái ca thổ lộ, vẫn là Nhị Hoàng tử Long tộc còn đẹp trai hơn cả thiên thần. Nếu đổi lại là người thường, e là đã không kìm được cao hứng. Chỉ là Tuyết Cầu lại có hứng với thịt mà trở nên ngây ngốc, bởi thế, Vân Cảnh thông báo rõ ràng cũng không thể khiến nàng thấy rõ lòng mình được mà ngược lại càng thêm hoang mang hơn. Rõ ràng là tâm động mà lại không biết, rõ ràng thích mà lại không phản ứng gì.

“Hết cách rồi, ta biết trong mắt nàng chỉ lúc nào cũng có mỗi thịt thôi, nếu Cảnh có thể lo cho nàng cả đời, dĩ nhiên có thể tin tưởng để nàng ở cạnh ta mãi không rời. Cảnh, vẫn còn rất nhiều thời gian” Vân Cảnh khẽ nhếch miệng lên, nụ cười bên môi trở nên giảo hoạt tà mị, hoàn toàn khác hẳn vẻ tao nhã dịu dàng vốn có của hắn.

“Cảnh Nhi, con thật sự muốn vì nàng ấy đến thế sao?” Phụ Hỷ Vương Vân Tuyên nhíu chặt hai hàng lông mày, đôi mắt bạc ẩn chứa đầy tức giận.

“Phụ vương, con tính mạng cả trái tim tặng cho nàng ấy rồi, trái tim con được nhật nguyệt chứng giám” Vân Cảnh cách ngày đã tới hành cung Côn Lôn, cầu kiến phụ vương và mẫu Hậu hân, báo cáo chuyện này, cũng tiện cho thấy quyết tâm một phen của bản thân.

“Giới cho câu nhật nguyệt chứng giám, Cảnh Nhi, con đây định vứt bỏ bộ tộc Phụ Hỷ ta không thèm để ý nữa sao?” Vân Tuyên tức giận vô cùng, đập bàn, chỉ vào điện hạ Vân Cảnh quát to.

“Phụ Vương, con tự nhận tư chất trong năm huynh đệ tỷ muội chỉ thường thường bậc trung thôi, nếu nói là thượng thừa, e là cả Vân Nhị còn siêu việt hơn cả kẻ làm ca ca này nữa. Con bất hiếu, cô phụ tâm lòng của phụ vương và mẫu hậu, đây cũng là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng không nghe lệnh phụ vương, mong phụ vương thành toàn” Vân Cảnh quý xuống trên đại điện, không thẹn ngượng cao đầu, nói vô cùng bình tĩnh êm tai.

“Được, được lắm, cảnh đã cứng cáp rồi. Ta, Vân Tuyên giờ đây hướng tới chúng thần Long tộc tuyên bố, đem đứa con Vân Cảnh của ta trực xuất khỏi tộc Phụ Hỷ, năm trăm năm sau mới được trở về!” Rốt cuộc cũng là huyết thống cha con, Vân Tuyên dù có giận cũng để lại cho Vân Cảnh đường sống, “Năm trăm năm này, con cứ ở bên ngoài suy nghĩ cho kỹ đi, ta sẽ thống cáo thiên hạ, cũng không hy vọng con có thể gia nhập nhóm của thúc phụ con”

Vừa dứt lời, Vương Hậu Phụ Hỷ Vân Uyển đã từ thiên điện vọt vào, cùng quý xuống đại điện với Vân Cảnh, “Điện Hạ! Xem tình cảm vợ chồng ngàn năm của đôi ta mà tha cho Cảnh Nhi đi, nếu muốn phạt thì cứ phạt nô tì, Cảnh Nhi còn nhỏ, sao có thể khiến cho nó cô độc phiêu bạt ở bên ngoài năm trăm năm chứ, điện hạ” Vân Uyển mắt rưng rưng, trong lòng vô cùng đau lòng với đứa con từ nhỏ đã rất nỗ lực nghiêm túc, kiểu gì cũng không dám trái lệnh cha mẹ bao giờ.

“Ý ta đã quyết, Uyển Nhi đừng nhiều lời nữa. Trăm năm chẳng qua chỉ là trừng phạt nhỏ, để nó nhớ kỹ” Vân tuyên biết tâm địa vợ mình cực mềm, nếu việc này còn kéo dài mấy ngày nữa, biết đâu chừng ông lại mềm lòng bỏ qua thì sao.

“Con xin đa tạ phụ vương thành toàn. Phụ Vương, Mẫu Hậu, xin báo trọng, đừng vương bận gì tới chuyện của con nữa. Năm trăm năm này con không có cách nào hầu hạ cha mẹ được, xin đợi năm trăm năm sau con tới tạ tội” Vân Cảnh dập đầu lạy ba cái, rồi ngẩng đầu lên, trên trán sớm đã đỏ một mảng.

Vân Uyển hết cách xoay chuyển, đành gạt nước mắt, nhìn đứa con mình yêu thương nhất cứ từng bước xa bà mà đi.

Vân Tuyên thấy thế cuối cùng cũng không chịu nổi, khéo léo mở lời thở dài, “Thôi mà thôi mà, Uyển nhi, nàng lát nữa đưa tiễn nó đi đi”

Đội Vân Uyển chạy đuổi theo sau tới cung Nguyệt Miện, Vân Cảnh sớm đã thu dọn xong xuôi, trong lòng đang ôm một cục bông trắng tai cụp tên Tuyết Cầu, Thăng Ngộ, Tất Phương và các tiên thú liên quan cũng đồng loạt tụ tập ở cửa đưa tiễn hai người họ. Mà Trích Hiên lúc nào cũng quán chặt lấy Tuyết Cầu như kẹo mè xừng thì đã bị Vân Cảnh hạ lệnh nhốt vào chuồng, ngăn cản nó tiếp tục đi theo.

“Mẫu Hậu!” Vân Uyển vẫn còn ở xa xa, Vân Cảnh lập tức đã phát hiện Vân Uyển ngồi phượng liễ bay tới, vội vàng bước nhanh nghênh đón.

Vân Uyển chậm rãi hạ phượng liễn xuống, nhìn về phía Tuyết Cầu, kéo tay Vân Cảnh nức nở mãi, trong lòng ngập tràn loại tình cảm quyến luyến không rời.

“mẫu hậu, đừng khóc, trăm năm cũng cứ coi như con đi dạo chơi bên ngoài vậy, đợi sau khi con trở về nhất định sẽ mạnh hơn, pháp lực cao hơn, đến lúc đó, không có ai dám bắt nạt tộc Phụ Hỷ của ta nữa” Vân Cảnh nhẹ giọng an ủi, trong lòng cũng vô cùng khó chịu không bỏ được nơi này.

Đội cảm xúc Vân Uyển bình tĩnh trở lại, bà dịu dàng ghé sát trên người Vân Cảnh sợ bản thân lại làm Tuyết Cầu bị trượt, cất giọng ôn nhu nói, “Ngươi là Tuyết Cầu hả?”

Tuyết Cầu thấy Vân Uyển nói chuyện với mình, lập tức hoảng hồn, mắt thấy suýt rớt, may cánh tay Vân Cảnh bao trọn, lại gọn gàng trở về trong lòng hân.

Tuyết Cầu vẫn chưa tỉnh hồn tai giật giật, lúc này mới nhớ tới vẫn chưa trả lời, lập tức cúi đầu cũng kính đáp, “Bẩm Vương Hậu, đúng là Tuyết Cầu ạ”

“Cánh Nhi nhà ta là bị vật nhỏ ngươi này làm cho mê mẩn tâm hồn hả? Ha ha, cũng có mấy phần ngây thơ đáng yêu quá” Vân Uyển nói xong mở tay phải ra, thấy trong tay một khúc cây xanh lá đón gió nở một bông sen nhỏ nhỏ, trong giấy lát, hoa nở lá rơi, hóa thành gió xuân rồi biến mất, chỉ còn lại một quả màu lam trong suốt mượt mà ở trong tay.

Tuyết Cầu vẫn mở to hai mắt chứng kiến kỳ tích này, còn Vân Cảnh thì quá sợ hãi, sắc mặt thay đổi liên tục trong nháy mắt, “Mẫu Hậu, ngươi đây là???”

“Thế sự vô thường, trăm năm Khô Vinh, khoảnh khắc phương hoa, đợi lúc ta xem thì mọi thứ đã lướt qua trong giây lát, tại sao lại cứ tiếc và hối hận chứ. Cánh nhi à, ta đem Khô Vinh đã bị phong ấn này tặng cho Tuyết Cầu của con, chỉ là Khô Vinh phải trải qua bảy bảy bốn mươi chín thiên tài mới có thể ấp trứng nở ra được, hãy nhớ lấy, nó chỉ nhận chủ nhân khi thấy lần đầu tiên, hãy đợi cẩn thận” Vân Uyển đặt quả cầu lam trong tay cho Vân Cảnh, rồi lại ngồi phượng liễn trở về.

“Tuyết Nhi, Mẫu Hậu tặng cho nàng là vật chí bảo, mau mau tạ ơn đi” Vân Cảnh đặt Tuyết Cầu trên đất, mà Tuyết Cầu dù không rõ Khô Vinh có kết quả là gì, những cũng hiểu được là vật hiếm, lập tức ngoan ngoãn nói tạ ơn, “Tuyết Cầu tạ ơn Vương Hậu ban ơn, nhất định sẽ không dùng sai, xin Vương hậu an tâm”

“Ừ” Vân Uyển gật gật đầu, nhìn về phía Vân Cảnh, “Mẫu Hậu sẽ chờ ở Côn Lôn này sau trăm năm đợi ngày con ta trở về” Nói xong thì ngồi phượng liễn thông thả mà đi.

Vân Cảnh thấy Mẫu Hậu mình đã đi rồi, thì xoay người tào nhả vuốt cằm nói với chúng tiên thú đưa tiễn, “Tốt lắm, trăm năm chỉ trong nháy mắt thôi, các ngươi cứ ở trong cung Nguyệt Miện đi, chỉ cần trong lòng còn có Nhị điện hạ ta là được” Nói xong thì vươn tay, Tuyết Cầu như ăn ý cắn cánh tay cứ thể nhảy lên lòng Vân Cảnh.

Nói xong Vân Cảnh đã dắt kiếm băng lam huyền thiết bên lưng, cô độc bay rời khỏi Côn Lôn, thúc giục đám mây dưới chân nâng hân bay về lãnh địa phía tây bên ngoài bay đi. Được làm bạn với hân, tới tận chân trời hay góc bể nào cũng được hết.

Mà sau một ngày Tuyết Cầu rời Côn Lôn đi không lâu, tin vui này tự dưng lan truyền từ trong cung Nguyệt Miện ra, nói là Nhị điện hạ Vân Cảnh mang theo thiên thú thích ăn thịt đi du lịch tứ phương rồi, trong vòng thời gian ngắn không trở về. Chúng thú nghe được đều thờ phào nhẹ nhõm, mãnh thú này vừa đi, phong trào giảm béo lập tức ngừng lại, cái gọi là răng tốt, có khẩu vị là tốt rồi, ăn uống thơm ngon thực sự sướng quá! Mà cũng bởi mấy trăm năm tính dường thành quả, lại thực ra để cho Tuyết Cầu lần nữa trở về mặt mày hớn hờ, một thời gian dài như có lộc để ăn, chuyện này nói sau, tạm thời chưa đề cập tới.

“Trích Hiên, làm tốt lắm” Ban đêm, trong một góc cung Nguyệt Miện, có một bóng lớn bóng nhỏ đang né tránh ánh mắt mọi người, bí mật thương nghị gì đó. Người nói nhìn không rõ diện mạo, chỉ thấy một đôi mắt sáng xanh phát ra trong bóng tối.

“Tứ điện hạ, Trích Hiên cái gì cũng chưa có làm” Trích Hiên, đúng là cái con thỏ béo mà Vân Nhị tặng cho Vân Cảnh một năm sau mới biến được kia, giờ phút này hân đang cung kính quỳ rạp xuống đất, cúi đầu phục tùng đáp lại.

“Ha ha, đừng khiêm tốn thế, nếu không có ngươi, Vân Cảnh hân sao hạ quyết tâm nhanh thế được, không thể bỏ qua công lao của ngươi được” Bóng đen vui thích cười khê, mà trong đêm khuya lại càng khiến lông tóc cứ dựng đứng lên.

“Tứ điện hạ, sau này Trích Hiên nên làm thế nào ạ?”

“Ngươi cứ ở kỹ chỗ này trong cung Nguyệt Miện cho ta, thay ta nhìn chăm chăm chút, chẳng qua chỉ là bọn ăn trộm thôi, dù không đủ gây họa song chỉ có thánh thú Tất Phương tộc của ta là không thể coi thường được. Ở nơi khác mười năm thì có thể biến hình, trước đó cũng không tạo thành uy hiếp gì.

Chỉ sợ trên trán hần ba mắt đã mở, lòng dạ nguoi không đủ ác, hần chỉ liếc mắt là có thể nhìn ra được, tự giải quyết cho tốt đi” Bóng đen nói xong, hóa thành luồng khói, nhất thời bóng biến mất.

“Trích Hiên cung tiễn Tứ điện hạ” Bóng đen đã đi rồi, Trích hiên vẫn quỳ rạp trên đất như cũ, mãi cho tới khi không còn bóng khói nào nữa, lúc này mới đứng lên đi vài bước về chỗ ở của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Vương tử ngón tay cái (1)

Vương tử ngón tay cái (1)

Câu chuyện cổ về Vương tử ngón cái

Ngày xưa có một cô gái xinh đẹp, nàng thực sự lúc nào cũng muốn có một đứa con lớn chút, nhưng mà nàng không biết nên làm thế nào mới có được, vì thế nàng đi gặp một vị tiên.

Vóc dáng nàng tiều tụy nhìn vị thần tiên nói, “Vâng, thần tiên vĩ đại, con rất muốn một đứa con nho nhỏ vô cùng, người có thể chỉ cho con biết phải làm sao mới có được không?”

“Haizz! Chuyện này dễ thôi!” Tiên nữ nói xong ban cho cô gái một hạt rau cúc vàng, “Nguoi cầm hạt rau cúc vàng này đi đi, nó không phải là một loại rau cúc vàng thật đâu, nó vừa không thể ăn, cũng không thể để cho gà nhà nguoi ăn được. Nguoi chôn nó xuống dưới đất, chẳng bao lâu ước nguyện của nguoi có thể đạt được”

“Thần kỳ vậy ư, thế mà ngài lại biết nhà ta nuôi gà chứ! Cám ơn ngài, thần tiên tốt bụng” Cô gái nói xong, đưa ba thỏi bạc cho tiên nữ sau đó về nhà chôn hạt rau cúc vàng xuống đất trong vườn.

Chẳng bao lâu, có lẽ là bảy bảy bốn mươi chín ngày vậy, chỉ trong một đêm hạt nảy mầm, lớn rất nhanh nở ra một đóa hoa vàng non mềm. Thoạt nhìn nó trông giống như một cây cúc vàng vậy, tuy nhiên lá xanh kia cứ bao bọc lấy nụ hoa, mà nụ hoa thì vẫn chưa nở như cũ.

“Ôi, đóa cúc vàng này đẹp quá!” Cô gái như Đại Ngọc chôn hoa vậy vừa nhìn thấy cảnh đẹp như thế thì không nhịn được chu cái miệng nhỏ xinh hồng hồng kia, hôn nhẹ lên đóa hoa màu vàng đó.

Tuy nhiên trong lúc nàng đang hôn, Đóa Hoa nhỏ bỗng nổ đõp một cái nở rộ hoàn toàn.

Hiện giờ chúng ta cuối cùng cũng thấy, đây đúng là một cây cúc vàng thực sự. Nhưng chính giữa đóa hoa, ngay trên mặt nhụy hoa, có một Hoàng tử nhỏ đang ngồi, bên hông đeo bội kiếm. Thoạt nhìn chàng vừa trắng nõn vừa đáng yêu, thân thể chỉ nhỏ bằng ngón tay cái, bởi vậy cô gái sung sướng gọi chàng là “Vương tử ngón cái”

Phiên bản Vương tử Ngón cái của thỏ ăn thịt

Ngày xưa có một con thỏ tham ăn, trong mắt nó ngoài thịt ra cũng chỉ có thịt mà thôi. Nếu có thể, nó hy vọng cả đời đều có thịt ăn mãi không hết. Vì thế, soái khí Long Tộc Vân Cảnh mới ném cánh ô liu yêu ra cho nó, “Ta biết trong mắt nguoi chỉ lúc nào cũng có thịt, nếu Cảnh đây có thể bao bọc nguoi cả đời, dĩ nhiên tin rằng sẽ cho nguoi cả đời không rời ta được, ta sẽ cho nguoi cả đời được ăn thịt mãi không hết”

Bởi vậy mẫu thân Vương tử Vân Cảnh đã tìm được con thỏ, bà là một cô gái vô cùng kiều diễm, xinh đẹp, có đôi mắt màu bạc, đôi môi xinh đẹp hình trái tim. Bà quan sát con thỏ một lát, cười hiền lành mở miệng hỏi, “Có muốn ở cùng một chỗ với con ta cả đời hay ăn thịt mãi không hết không?”

Con thỏ nghiêng đầu nghĩ ngợi một lúc, rồi toét miệng cười khà khà, “Muốn hết”

“Làm càn, từ xưa cá và tay gấu không thể muốn cùng lúc được, ta hỏi lại nguoi lần nữa, nguoi có muốn ở cùng một chỗ với con ta hay là muốn cả đời có thịt ăn không hết không?” Mẫu thân Vương tử vì con thỏ trả lời giao hoạt nên hơi tức giận chút.

“Bẩm Vương hậu, cá và tay gấu đều ngon hết, tuyệt... Tuyệt Cầu lấy hay bỏ cũng không được” Quả thật, trong mắt thỏ nó yêu nhất là thịt, sao có thể bỏ được một thử chứ.

“Mà thôi, nguoi cầm quả cầu lam này đi. Nó cũng không phải là quả thật, nó cũng không thể ăn, cũng không thể bị nguoi ăn. Nguoi đem nó mang theo bên nguoi, chẳng bao lâu nguoi có thể đạt được ước nguyện”

“Ta sẽ không ăn đâu!” Con thỏ nuốt nước miếng ực một cái, nó còn đang nghĩ làm cách nào ăn trái cây kia, “Cám ơn ngài, Vương Hậu tốt bụng” con thỏ nói xong, cũng cười cười với mẫu thân Vương tử, rồi tách khỏi vương tử trốn đi.

Chẳng bao lâu, có lẽ là bảy bảy bốn mươi chín ngày vậy, quả thật là cây đậu nảy mầm lớn lên giống cây táo, có quả sáng mùi vị nhìn mê người. Thoạt nhìn nó có vẻ như là loại quả ăn được vậy, tuy nhiên đã lâu rồi mà nó vẫn còn tươi non như cũ, chẳng có chút dấu hiệu bị hỏng.

“Ôi, ta đói bụng quá đi” Con thỏ hai mắt tỏa sáng nhìn quả ngon trước mắt, thừa dịp Vương tử Vân Cảnh không ở đó, nỏ con lên muốn ăn quả. Chỉ là quả táo nhỏ so với con thỏ nhỏ nhỏ thì lại quá mức khổng lồ, nó bắt đầu đi há cái mồm to như chậu máu ra, ngay trên quả phát sáng màu lam kia gặm một miếng.

Tuy vậy rằng nó cũng không được sắc cho lắm nên vừa chạm phải vỏ bên ngoài của quả ngon, quả ngon bỗng nổ độp một cái, vỡ làm hai nửa.

Hiện giờ rốt cuộc chúng ta cũng có thể thấy được đây quả thật không phải là một quả thật. Tại bên trong quả ngon kia không có tí thịt quả nào, mà giữa không gian nho nhỏ, có một vị Vương tử bé bỏng đang ngồi, trên người mặc áo màu lam, tóc dài phấp phới, ống tay áo bay nhẹ nhàng. Thoạt nhìn chàng vừa trắng nõn vừa đáng yêu, thân thể cũng chỉ lớn bằng ngón tay cái, bởi vậy con thỏ bỏ qua ý nghĩ muốn ăn chàng trong đầu đi, oán hận gọi chàng là “Vương tử Ngón cái”

Phiên bản đúng của Vương tử Ngón cái

“Vân Cảnh, đều tại Tuyệt Cầu làm hại ngài không nhà để về” Tuy Vân Cảnh nói là phải xa nhà, nhưng từ lúc Vương Hậu Vân Uyển tiến đưa thì có thể nhận ra được, chắc chắn đã phạm phải sai lầm nên không thể không ra khỏi nhà, mà khả năng lớn đó là bởi nàng.

“Không liên quan gì tới Tuyệt Nhi đâu, Cảnh từ nhỏ đã được Phụ Vương mẫu hậu an bài cho tới lúc trưởng thành như vậy, vì thế muốn được làm chủ. Tám phương đại lục này còn có rất nhiều cảnh đẹp thần bí, trăm năm biết đâu cũng không thể đi ngắm hết được một lần!” Mặt mày Vân Cảnh tươi rói nhìn về phía Tuyệt Cầu, trong lòng cũng thấy nặng nề việc bắt buộc phải rời khỏi nhà.

“Được, Tuyệt Cầu sẽ cùng Vân Cảnh đi ngắm cảnh non sông tuyệt đẹp nhất, ngắm cảnh ban mai dâng lên từ phía đông, hoàng hôn về chiều ở phía tây, thì cũng thấy cả một đời người trôi nhanh thôi” Thực ra Tuyệt Cầu trời sinh tính không phải thích yên tĩnh, nếu có cơ hội thì dĩ nhiên sẽ không dễ buông tha.

Còn Vân Cảnh lại coi câu nói có chút mờ ám này lý giải tình ý nảy mầm trong lòng Tuyệt Cầu, dĩ nhiên là vui sướng vô cùng, lại nhìn thấy mục đích trước mắt, trong nháy mắt như trên trời giáng xuống một tòa nhà nho nhỏ trên đỉnh núi vậy.

Núi này tuy nhỏ, nhưng lại được cây dâu bao phủ khắp nơi, màu xanh tươi tốt ngập trong mắt, nhưng cũng có một tư vị khác hẳn, hơn nữa núi này không có tung tích tiên thú hay yêu thú gì, vì thế hơi u tĩnh, thỉnh thoảng có tiếng gió thổi lá cây kêu sần sật.

Vân Cảnh nhìn thấu vẻ khó hiểu trong mắt Tuyệt Cầu, mỉm cười giải thích, “Núi này có tên là Tuyên Sơn, trong núi có một gốc cây dâu, có tên là Đế Nữ Tang, chính là nơi dùng để luyện tập biến hình rất tốt, cũng chính là nơi Long Tộc nhất định không thể lợi dụng được. Còn Long Tộc ta từ trước tới nay không cần gì đó trợ giúp, bởi vậy, nơi này mới hiếm thấy tung tích các loài thú. Mà Cảnh thì lại muốn nâng mau chóng biến hình nên mới mang nàng tới đây”

“Vân Cảnh, ta nhớ Thăng Ngộ có nói, tiên thú muốn biến hình được thì phải tu ngoài ngàn năm đó” Tuy nàng rất muốn lập tức biến hình, nhưng cứ nghĩ tới phải trải qua hơn chín trăm năm nữa thì có chút khó chịu.

“Nếu là tiên thú tầm thường dĩ nhiên là cần vậy, nhưng nàng thì khác, đã được linh khí hoa sen bảy màu, chẳng cần tới ngàn năm cũng có thể biến hình được rồi” Vân Cảnh cười nheo nhẽ, khẽ gật gật đầu với Tuyệt Cầu.

“Sao ngài không nói sớm! Ta đây có phải hiện giờ có thể biến thành người được không?” Tuyệt Cầu buồn bực với cách xử sự của Vân Cảnh chuyện quan trọng thế giờ mới cho nàng biết, không nói câu nào cắn chặt lên cánh tay Vân Cảnh phát tiết giận dữ trong lòng ra.

“Cũng chẳng sao” Vân Cảnh rõ ràng là quen bị cắn rồi, ngược lại còn cười to hơn. Nói xong dẫn Tuyệt Cầu tới một gốc cây to che hết cả trời. Hồng Vân, Hoa Cúc, Thanh ngạc, đúng là những loại hoa tiên như những chú bướm xinh bay lượn, có mặt để ong hút Đế Nữ Tang.

“Đế nữ tang, nó giúp cho tôi có thể biến hình được sao?” Tuyệt Cầu si ngốc nhìn Đế Nữ Tang trước mặt, chẳng hiểu sao trong lòng nổi lên tia cảm động lặng lẽ.

“Đừng vội, đợi Khô Vinh ấp trứng, có biến cũng không muộn đâu” Tay Vân Cảnh phát nhẹ, làn sương trắng bốc lên, chỉ trong khoảng khắc nhánh Đế Nữ Tang đã xuất hiện một gian phòng nhỏ đơn giản lịch sự tao nhã.

“Ý ngài là... Chúng ta ở lại chỗ này bảy bảy bốn mươi chín ngày, đợi cái tên không biết tên gì kia ấp trứng nở ra sao?” Tuyệt Cầu nhìn căn phòng nhỏ chỉ có thể xuất hiện trong truyền thuyết hồ tiên kia, nơi ẩn cư dị thể, nhả sĩ trong núi, thực sự rất hợp với Vân Cảnh.

“Nếu bị Khô Vinh nghe được, ông ấy không cao hứng lắm đâu, ta chỉ nghe mẫu Hậu có nói qua, Khô Vinh được một tuổi, tất cả mọi chuyện trên thế gian này ông ấy đều biết hiểu hết, là một nhân vật lớn trong truyền thuyết. Tuyệt Nhi, đừng lo, đợi khi nào ông ấy ấp nở ra, lại thêm Đế Nữ Tang trợ giúp, rõ ràng sẽ biến hình được ngay thôi” Vân Cảnh ở bên giải thích, ôm Tuyệt Cầu vào phòng, phòng tuy nhỏ nhưng đủ hết mọi thứ, cái gì cũng đều có, ngoại trừ...

“A, thịt của ta, ngài chẳng phải vừa nói ở đây không có thú lắm, vậy ta đây chẳng phải lại ăn cỏ sao?” Tuyệt Cầu kêu rên lên một tiếng, so với Khô Vinh, so với biến hình, nàng càng quan tâm tới thịt của nàng hơn.

Vân Cảnh liếc mắt nhìn nàng một cái, dở khóc dở cười bảo, “Núi này dù không có các loài thú chạy, nhưng loài chim bay thì số lượng không ít, Cảnh sẽ

giúp nàng đi bắt về” Trong lòng tràn qua một dòng nước ấm, nếu được cùng Tuyết Cầu sống ở một nơi u tĩnh không ai quấy rầy, ngày nào sớm chiều cũng được ở bên nhau, hẳn nhất định là cam tâm tình nguyện, chỉ là cái con thỏ ngốc nghếch kia cũng chắc không chịu nổi tịch mịch như thế.

Mặc dù đã giải quyết được vấn đề ăn uống, nhưng rốt cuộc Tuyết Cầu cũng oán trách cái đứa bé có tên là Khô vịnh kia quá lâu, nên cũng đành ở tạm sống với Vân Cảnh ở Đệ Nữ Tang Tuyên Sơn.

Ngày nào cũng có mỹ nam làm bạn, dĩ nhiên sẽ không thấy cô đơn. Mà mỗi ngày không có món ăn thôn quê nhắm nháp Tuyết Cầu sẽ vui mừng phát hiện ra, hai tay Vân Cảnh chẳng dính chút vật dơ bẩn cũng là một tay biết nấu ăn. Vừa hỏi mới biết, thì ra Vân Cảnh đã từng cùng Tất Phưong một ngàn năm trước cùng nhau ở ngay góc một khoảng thời gian, cũng đúng là thế gian chẳng có gì hay, chỉ có mùi thức ăn mới khiến cho hắn thấy hứng thú, vì thế mới cố gắng hết mình để học, cuối cùng cũng có kết quả.

“VẬY NGÀI SAO LẠI CÒN BẢO CHU YẾM HẠ PHẠM ĐI LÀM GÌ, SỚM BIẾT VẬY TÔI ĐÃ BẢO NGÀI NẤU CHO TÔI VÀ NGÀI CÙNG ĂN RỒI” Tuyết Cầu ngồi bên chiếc bàn nhỏ lâu bầu, bụng đói kêu vang sau khi ngửi được mùi thịt thơm bay tới đã thấy vui vẻ vô cùng.

“ĐƯỜNG ĐƯỜNG LÀ NHỊ HOÀNG TỬ TỘC PHỤ HỖY MÀ DÈO TẬP DÈ XUỐNG BẾP NẤU CHO NÀNG, NẤU CƠM CHO NÀNG, TUYẾT NHỊ QUẢ THẬT PHÁCH LỐI QUÁ RỒI” Vân Cảnh cười tươi bụng tới một nồi canh chim trĩ bốc hơi hổi hổi, khiến cái mũi nhỏ của Tuyết Cầu cứ khịt khịt mãi.

“Vào bếp cũng được mà lên phòng cũng xong mới đúng là tiêu chuẩn của một người chồng đó” Tuyết Cầu thấy có chuyện lạ nghênh nghênh đầu, đợi Vân Cảnh xé thịt gà ra từng miếng đưa cho nàng ăn.

“Tuyết Nhi đây là đang ám chỉ tới cái ngày lành thành thân với nàng phải không?” Vân Cảnh cười khẽ bóp thịt gà vào miệng Tuyết Cầu, chẳng ngại ngần ngón tay thon dài dính đầy thịt mỡ béo ngậy.

“Lời này sai rồi, tôi đây là đang rõ ràng khích lệ ngài cầm đầu đại đa số quần chúng nam tính đó chứ, muốn lấy cái này làm mục tiêu, vừa cưới được vợ yêu kiều về nữa mà” Tuyết Cầu nghe tới hai từ thành thân, suýt nữa ăn thịt gà bị nghẹn, nhưng vẫn không quên chỉnh lại lời mình nói.

“Cảnh thực ra có cảm giác, mình tương đối phù hợp một tiêu chuẩn. Tiếc là vợ yêu kiều trước mắt cũng không có, chỉ có mỗi một con thỏ tham ăn thôi. Haizz, Cảnh đây thật uất ức quá, hoàn toàn bị một con thỏ chẳng hiểu phong tình gì cau hờn đi mất rồi” Vân Cảnh giả bộ tiếc hận thở dài, chỉ là đôi mắt như cười kia rốt cuộc bán đứng loại tình cảm vui sướng của hắn.

“Tính tình thay đổi quá lớn, khả nghi khả nghi lắm” Tuyết Cầu trừng mắt liếc Vân Cảnh một cái, nói ra ý nghĩ chân thực nhất tận đáy lòng.

“Bản tính Cảnh chính là người như vậy, tuy nhiên chỉ ẩn giấu trước mặt người khác thôi. Tuyết Nhi với Cảnh mà nói, dĩ nhiên không cần giấu, Tuyết Nhi không tiếp nhận được sao?” Vân Cảnh từ bé đã bị dạy dỗ cần giấu vui cũng không biểu hiện ra, giờ lại thấy bản tính hắn trái ngược hẳn, hiện giờ đã bỏ đi gánh nặng, dĩ nhiên cũng bỏ cả tính tình lạnh lùng kia đi rồi.

“VẬY HA” Tuyết Cầu đáp lại nhàn nhạt, trái tim chỉ vì câu “Tuyết Nhi với Cảnh mà nói” kia tim đập mạnh hơn chút, miếng thịt ăn trong miệng trở nên ngọt hẳn. Thấy toàn bộ cứ rối loạn, rối loạn mãi.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Vương tử Ngón cái (2)

Wương tử Ngón cái (2)

Thời gian cứ vậy trôi qua rất nhanh, đảo mắt đã bốn mươi chín ngày trôi qua, Vân Cảnh và Tuyết Cầu ở bên nhau trải qua tiêu điều tự tại, thật thoải mái. Còn Tuyết Cầu có vẻ như ngày nào cũng tự hỏi, bản thân mình đến tột cùng là có tình cảm thế nào với Vân Cảnh. Điều này Vân Cảnh lại đi ra ngoài chưa bao giờ tìm cho nàng một chú chim nhỏ, mà cứ coi nàng như chủ nhân thật sự của hắn vậy. Chẳng có gì báo đáp, chẳng lẽ lấy thân báo đáp ư? Nếu muốn sống cả đời với Vân Cảnh, nàng thấy thực sự vui mừng mới đúng chứ, chỉ là loại tình cảm này không thể gọi là yêu say đắm được.

Tuyết Cầu không có việc gì làm thì nhìn chân trời nghĩ lung tung, một mình ở trong phòng nhỏ cùng Khô Vịnh chẳng chút động tĩnh nào. Nhắc tới quả thực cũng quá thần kỳ, không có rễ cũng có thể lớn lên, chẳng cần tưới nước cũng mọc mầm cao lớn mọc ra một quả táo to vậy.

Tuyết Cầu chỉ thấy màu quả táo có màu đỏ và màu xanh, lại chưa từng thấy quả táo nào có màu lam, bề mặt thì sáng bóng mê người, bên trên còn thoang thoảng mùi thơm ngát. Chỉ cần nhìn nó một lát, nàng chắc chắn nước miếng sẽ tứa ra ngay.

Thừa dịp Vân Cảnh tạm thời chưa về, Tuyết Cầu cứ quay chung quanh chiếc bàn, nhảy lên trên cái bàn có quả táo màu lam kia. Chiếc mũi nhỏ khịt khịt, mắt đỏ sáng lên sừng sờ nhìn không chớp mắt. Chỉ ăn một miếng thôi chắc chẳng sao đâu, chỉ cần một miếng nhỏ thôi mà, ừ...

Nghĩ đến thì muốn hành động ngay, đây là tôn chỉ mà Tuyết Cầu luôn thực hiện. Nhưng thấy nàng dè dặt thận trọng tiếp cận quả táo tròn kia như quả

thật, mở hé mồm ra, a hu một ngum định cắn lấy một miếng táo giòn non bên ngoài.

Sự thật chứng minh, trong vườn địa đàng, quả táo đúng là quả mà Eva vụng trộm ăn rồi bị trục xuất khỏi vườn. Ở Nước Anh, quả táo đập trúng đầu Newton, từ đó mới khiến ông ấy trở thành một người khổng lồ có hai bờ vai vĩ đại. Ở tám phương đại lục, quả táo thực sự không phải táo, mà là lọ chứa người nhỏ.

Ngay lúc Tuyết Cầu chuẩn bị ngậm miệng lại rồi tiện định cắn tiếp miếng thịt tiếp theo, quả thực trước mắt nàng bỗng nổ đốp một cái rồi tách ra.

Trong lòng tuyết Cầu biết là hỏng rồi, nếu là bởi một miếng cắn kia của nàng mà khiến cho cái tên Khô Vinh kia chết thẳng cẳng, thì nàng cũng chỉ còn cách cái chết rất gần. Vì đề bổ cứu, nàng lập tức lấy hai chân ngăn ngừa phía trước có ý che lại khe nứt kia.

Chỉ là nàng vừa dùng sức, quả thực kia tựa như đậu phụ bị vỡ nát vậy, Tuyết Cầu run lấy bầy cả người, lúc này nàng coi như toi rồi.

Đội nàng vì chưa ra đời mà Khô Vinh bị chết non lạng lẽ độc chú vãng sinh xong, nàng mới phát hiện rõ, hiện giờ vỏ quả kia thực sự đã vỡ nát, nằm bên trong là một người nho nhỏ, đúng thực là nhỏ vô cùng, ước chừng cũng chỉ là một nam tử xinh đẹp bé chừng ngón cái thôi.

Tuyết Cầu kè sát hơi thở ấm nóng tới gần để nhìn, bất giác vui vẻ. Chắc Khô Vinh chính là bé con mà tông miêng Vân Cảnh nói đây? Đứa bé tuy nhỏ, khuôn mặt lại cực đẹp mắt, lông mi cong cong, mày rậm môi mỏng, làn da sáng bóng non mềm như ngọc, cứ như một búp bê sứ tinh xảo vậy, bên trên trán có một cái bớt hình lá, lại càng tô điểm thêm vẻ đẹp tuyệt mỹ. Nó nằm trên bàn, tròn mắt khép chặt, hơi thở nhẹ nhàng, cứ như đang ngủ say vậy. Quần áo mặc trên người màu xanh ngọc, tóc đen dài như thác nước đối lập với làn da trắng nõn nà, càng khiến cho nó thêm xuất trần tuyết luân, cứ như giọt sương sớm mai, thuần khiết sạch sẽ, làm dịu linh hồn của người ta khi nhìn thấy nó.

Nếu nói Vân Cảnh đúng là thần tiên, Huyền Mặc đúng là yêu nghiệt, thì Khô Vinh đó là tinh linh, tinh linh là vật cực linh động và đẹp nhất.

Tuyết Cầu định kè sát mặt vào gần chút, nhìn cẩn thận nữ nam ngón cái đang ngủ này, đột nhiên Khô Vinh mở bừng hai mắt ra, cặp mắt trong suốt đen long lánh như mực khiến thần thái trở nên sáng láng không ai bì kịp, không cười nhưng lại có mùi phẫn thần khí.

Tuyết Cầu chớp chớp đôi mắt đỏ, Khô Vinh cũng chớp chớp mắt theo, sau đó nó tào nã đứng dậy, vỗ vỗ cái áo xanh ngọc thật sạch sẽ, hai tay khoanh lại thần khí, ngẩng đầu bề ngễ nói với Tuyết Cầu, “Là do ngươi con yêu vật mất đồ này làm âm ỉ khiến cho chỗ ngủ của ta bị nát sao?” Giọng Khô Vinh vang lên mạnh mẽ, tựa như tiếng chuông khiến người ta khẽ động.

Tuyết Cầu đương nhiên không thể thừa nhận mình là nghĩ muốn ăn hấn, nên mới không cẩn thận là hỏng phòng quả táo của hấn. Nàng quyết định lúc này giả ngu, giờ này nhìn không chớp mắt, giả bộ bộ đáng vô tội “gió lớn quá, ta nghe không rõ”.

“Ồ?” Khô vinh nghi hoặc cất tiếng thờ dài, hướng về Tuyết Cầu khoa trương nghe ngóng, sau đó hếch cằm nghĩ mãi dăm chiêu, “Kỳ lạ, yêu vật ngươi thế mà lại có linh chi khí thần tiên, này, con thỏ kia, yêu khí của ngươi chạy cả đâu rồi?”

Hừ, ta vốn chẳng phải là yêu vật nha, ở đâu ra yêu khí vậy hờ. Tuyết Cầu khinh thường trợn mắt nhìn Khô Vinh, thế mà Vân Cảnh còn nói hấn có thể thông hiểu thế gian vạn vật chứ.

“Con thỏ kia! Đừng cho là ta không phát hiện ra, ngươi vừa nãy liếc mắt đưa tình với ta nha!” Khô vinh giờ ngón tay cáo nhỏ xú chỉ Tuyết Cầu, lớn tiếng hét lên.

Một tiếng này suýt nữa làm cho mắt Tuyết Cầu không chớp được. Trong lòng nàng kêu to oan uổng quá đi, Long Tộc này sao chẳng có ai bình thường tới vậy nè, đầu tiên là Vân Cảnh không yêu giang sơn chỉ yêu con thỏ, tiếp đó là nữ nam khối băng lại biến thành một nữ nam cự kỳ dịu dàng. Lại thêm tinh linh nữ nam thanh thuần đáng yêu trước mắt này nữa, đúng là kẻ tự cuồng hiêm có. Lại còn cả yêu nghiệt Huyền mặc nữa, đúng vậy, sao nàng lại quên mất Huyền mặc nhỏ, yêu nam này có vẻ như đã nói là tới cung Nguyệt Miện nhận nàng mà. Ha ha, tới đón đi, đội trăm năm trôi qua, nàng sao còn phải sợ tên yêu nghiệt như hấn nữa chứ.

Chỉ cái gọi là xuất phẩm Long tộc, cam đoan người nào người nấy đều là tinh phẩm.

“Mà thôi mà thôi, Khô Vinh ta sao cũng được coi một đời là tiểu công tử nhẹ nhàng hiêm có khó tìm, ai ngờ đến cả con thỏ cũng bị sắc đẹp của ta làm điên đảo nữa chứ. Tốt lắm, ta vô cùng hài lòng với biểu hiện của ngươi, sau này ngươi chính là ghế chuyên dụng cho đại nhân Khô Vinh ta đây” Khô Vinh hoàn toàn không để ý tới ý nghĩ chân thực của Tuyết Cầu, lại càng thêm bề cong cái nhìn như mê hoặc kia của Tuyết Cầu thực ra là hành động xem thường, lại còn không ngừng đem trình độ tự kỷ cuồng của bản thân lên một tầm cao mới khiến người khác khó có thể sánh nổi, hơn nữa tự dung lại muốn một cái con thỏ không biết chạy chỉ biết nhảy làm ghế chuyên dụng của hấn nữa chứ.

Tuyết Cầu dĩ nhiên sẽ không để ý tới một bên Khô vinh tình nguyện, Vương Hậu Vân Uyển hình như có nói là Khô Vinh sẽ nhận người đầu tiên nhìn thấy là chủ nhân của nó, nói thế nào thì nàng cũng là chủ nhân của nó rồi, sao có kiểu chủ nhân biến thành ghế chuyên dụng tốt vậy chứ. Mà Tuyết Cầu còn hoàn toàn quên mất là, bản thân mình ngày nào cũng sai khiến Vân Cảnh làm này làm nọ, chẳng có kiểu đối đãi Vân Cảnh như chủ nhân tý nào cả.

Lỗ tai giật giật, xa xa có tiếng động nhỏ truyền vào tai, Tuyết Cầu biết Vân Cảnh đã trở lại. Nàng đang định nhảy cách xa bàn ra, không ngờ Khô Vinh lại nhanh chân hơn nàng bay một nhát chiếm cái lưng của nàng, ngồi tào nã, còn ngón tay như cây củi mò vào đầu nàng, hà hê đắc ý bảo, “Truy Phong, chủ nhân của ngươi đối bụng rồi đó, chúng ta đi tìm chút thức ăn đi”

Truy Phong. ... Tuyết Cầu bất giác cứng đờ người, đến nửa ngày cũng chẳng có phản ứng gì.

“Hả? Tại sao bất động vậy, người hầu hạ ta tốt, ta sẽ xem xét cân nhắc xem nên biến ngươi thành hình người, thấy sao thấy sao?” Khô Vinh thấy Tuyết

Cầu chẳng nhúc nhích, liền có ý khoe mẽ nhân kế để cho tuyết Cầu hành động.

“Tuyết Nhi. ...Đây là?” Tay Vân Cảnh đang cầm một con chim nhiều màu sắc đẩy cửa bước vào, lại phát hiện ra quả lam trên bàn đã vỡ tan tành, Tuyết Cầu thì ngồi xồm xuống mặt nhỏ nhắn nhỏ, trên lưng nàng còn có một người nhỏ đang tranh cãi ầm ĩ hơn cả chim sẻ nữa.

“Khà khà, chơi vui quá vui quá, đây không phải là Phụ Hỷ sao, tới đây làm chi?” Khô Vinh ở trên lưng Tuyết Cầu lắc lắc chân răng, trên mặt tươi cười rực rỡ, có lúm đồng tiền như hoa, cười còn đẹp hơn cả hoa hồng nữa.

“Người là Khô Vinh?” Sắc mặt Vân Cảnh vẫn chưa đổi mang con chim to vào bếp, lúc này mới rảnh tới đánh giá Khô Vinh chỉ nhỏ như một ngón tay có thể bị chụp chết bất cứ lúc nào.

“Haiz haiz haiz! Thăng nhóc nhà người này sao chẳng hiểu chuyện gì thế này, lão gia hỏa Long Thần kia không dạy qua cho người sao, phải gọi là đại nhân Khô Vinh!” Khô Vinh thần khí ngẩng cao đầu lên, nhất quyết la hét không tha.

Vân Cảnh nghe được bất giác méo xẹo cười, hắn đã sống tới vạn ngàn năm rồi mà vẫn bị coi là thằng nhóc, vậy Khô Vinh hắn hôm nay vừa được áp trướng trong quả lam ra thì gọi là gì nhỉ? Lại còn gọi lão gia Long Thần này nữa, thực sự là chẳng coi ai ra gì mà.

“Đúng là Vân Cảnh sai rồi, xin chúc mừng đại nhân Khô Vinh tái hiện thế gian”

Hóa ra Khô Vinh thật đúng là nhân vật hô mưa gọi gió cùng thời với Long Thần, chỉ vì tính tình quá mức tự đại, nên đắc tội Long Thần, bị Long Thần lấy thuật khế ước phong ấn vào trong lam ngọc, cũng truyền cho con cháu nối dòng. Mà nội dung khế ước đó là, chỉ có con nối dòng của Long Thần mới đem tinh lại, còn hắn vẫn phải đi theo người này cả đời, mãi cho tới khi không cần hắn giúp đỡ nữa, thì cũng thoát ly khỏi trời buộc khôi phục thân tự do. Chỉ là ngàn vạn năm nay, lam ngọc đời đời tương truyền, hoàn toàn bị Vân uyển dễ dàng tặng tới tay Tuyết Cầu, bởi vậy có thể thấy, từ đáy lòng bà đã coi Tuyết Cầu như con cháu của mình. Mà này đó, dĩ nhiên Vân Cảnh với |Tuyết Cầu không thể biết được.

“nếu ta đã đồng ý với lão gia hỏa kia, vậy sau này sẽ đi theo người” Khô Vinh vênh vào tự đắc cũng đúng như Vân Cảnh nói, tuy hắn tự đại cuồng vọng, song do bị phong ấn lâu trong lam ngọc, tâm trí như đứa trẻ con vậy, không nhất thiết có ý xấu gì.

Vân Cảnh mỉm cười lắc lắc đầu, “Khô Vinh đại nhân, lúc ngài tỉnh lại không phải thấy Vân Cảnh, mà là con thỏ Tuyết Cầu dưới thân ngài đó” Vân Cảnh biết đại danh Khô Vinh, liền có lòng bảo Khô Vinh đi theo bảo vệ Tuyết Cầu.

“Con thỏ này là nghề chuyên dụng của bản đại nhân, lại nữa, nói nàng, cũng đừng nghĩ tới ta chỉ điểm và dạy dỗ nhé” Khô Vinh vỗ nhẹ lên đầu Tuyết Cầu, không muốn thừa nhận chủ nhân sau này của mình là một con thỏ ngây ngốc hồ đồ.

“Truy Phong...” Tuyết Cầu vẫn còn chấn động tinh thần vì cái tên gọi nên vô thức thì thào ra lời, hoàn toàn không nghe được đoạn đối thoại giữa Vân Cảnh và Khô Vinh vừa rồi.

“Xem đi, ta đã nói nó ngốc rồi mà, một chút cũng chẳng sai” Khô Vinh cười to đứng đưa hai chân, trong mắt thần thái như trước, sáng ngời chói mắt.

“Khô Vinh đại nhân, Tuyết Nhi không ngốc” Vân Cảnh ngưng cười, giọng điệu tuy cung kính nhưng vẫn không nhận được biện giải cho Tuyết Cầu, “Hơn nữa Vân Cảnh hy vọng Khô Vinh đại nhân có thể mau chóng trợ giúp nàng biến hình, cũng để nàng sớm ngày học cách tự bảo vệ mình”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Sống lại làm người

Sống lại làm người

“Haizz, biết rồi biết rồi, cái tên nhóc thôi chết tiệt này thế mà lại thích cái con thỏ ngốc này. Thôi, bản đại nhân ta xem như nể mặt mũi lão gia cố sức giúp nàng ấy thông minh lên vậy” Khô Vinh mất kiên nhẫn khoát khoát tay với Vân Cảnh, hoa chân múa tay nói, “Người, nhóc quý Phụ Hỷ, bản đại nhân đối bụng rồi, trước làm điểm tâm lấp đầy bụng cái đã”

Vân Cảnh bất đắc dĩ cười khổ một cái, xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trơn bóng sạch sẽ, tiến vào bếp nấu nướng. Tuy là cùng làm bạn với mấy muỗi nhưng vẫn không ảnh hưởng gì tới khí chất tao nhã của Vân Cảnh, mà ngược lại càng tăng thêm mỹ hoặc.

Mà Tuyết Cầu giờ phút này mới phát hiện ra Khô Vinh vừa tỉnh dậy đã lúc nào cũng ngồi lên lưng nàng rồi, cảm thấy không vui, nhảy mạnh lên, hất Khô Vinh lên bàn. Khô Vinh trở tay không kịp, mặt bị đập xuống dưới hoa mắt chóng mặt, vừa định đứng dậy, trên người lại bị thêm một vật nặng, đè mạnh xuống.

Khô Vinh khổ sở quay đầu nhìn lại phát hiện ra Tuyết Cầu đang đem chính bộ móng lông xù của nàng đặt lên lưng Khô Vinh, thấy đắc ý vì mình hòa một

vấn.

“Truy Phong, người vốn chẳng coi lời đại nhân ra gì là bắt kính đó! Mau bỏ cái móng xuống đi!” Khô Vinh lớn tiếng la hét, bắt đắc dĩ hợp sức lại nhưng dĩ nhiên so với thân thể của hắn cũng chẳng lớn hơn Tuyết Cầu là mấy.

“Tuyết Cầu! Không phải Truy Phong, nhóc con, ta mới đúng là chủ nhân của ngươi, bảo không bỏ cũng sẽ không bỏ” Tuyết Cầu nói xong, như một ngọn núi ép xuống, đem thân hình nho nhỏ của Khô Vinh đặt hoàn toàn dưới thân mình.

Đội Vân Cảnh bung món canh gà thơm ngào ngạt tới, cũng thành công giải cứu Khô Vinh ra khỏi thân Tuyết Cầu, Khô Vinh giờ đã nghẹn thở tới tím mặt, ngón tay nhỏ chỉ Tuyết Cầu, muốn mắng mà chẳng có sức để mắng nữa.

“Tuyệt Nhi, cần quấy” Vân Cảnh nhìn cảnh đầu giữa một người và một thỏ, đành lắc lắc đầu, mang thịt gà chia làm ba phần, thành công dùng đồ ăn ngon tách lực chú ý của họ để họ hoàn toàn bị thu hút.

“Nhóc quý Phụ Hỷ, không xấu, sau này ngươi chính là đầu bếp ngự dụng của bản đại nhân” Mấy ngàn năm rồi Khô Vinh chưa được ăn gì đó, lúc này ăn miệng lấp đầy, cuối cùng vẫn không quên rung đùi đắc ý khen ngợi Vân Cảnh hai câu.

Tuyết Cầu thực sự không nghĩ ra, vì sao một tinh linh nhìn bề ngoài có vẻ không tranh giành sự đời, bản chất lại là một nhóc con háo thắng, tâm nhãn nhỏ như que diêm vậy. Hơn nữa Vân Cảnh lại còn muốn nhóc con này tới bảo vệ nàng, chỉ cần một quả núi cũng có thể đè chết hắn, đến tột cùng là ai bảo vệ ai đây.

Ăn uống no say rồi, Khô Vinh hài lòng dựa vào người Tuyết Cầu, coi Tuyết Cầu như bộ ghế lông nhung của thiên nhiên vậy, rất thích chí chẹp chẹp miệng, tự đắc vênh vẹo liếc xéo nhìn Vân Cảnh nói, “Nhóc quý Phụ Hỷ, đây là đầu vậy?”

“Tuyên Sơn”

“Thực ra thì cũng coi như chuẩn bị kỹ đi, cũng được có Đế Nữ Tang rất tốt” Khô Vinh cười tà tà, ngoắc ngoắc tay về Vân Cảnh. Vân Cảnh thấy thế, liền ghé sát vào hắn hỏi, “Đại nhân Khô Vinh, có chuyện gì?”

“Bản đại nhân nếu để cho con thỏ ngọc này biến hình, có phải có thể khôi phục lại tự do không?” Khô Vinh nghĩ rằng lần đầu tiên thấy con thỏ ngọc kia, con thỏ đó chính là chủ nhân của hắn. Nhưng con thỏ này có vẻ như không cần sự giúp đỡ của hắn, mà hắn cũng vô ý thay con thỏ bán mạng, biết đâu chừng lại trong họa được phúc, hắn có thể lập tức khôi phục lại tự do thân, lại lần nữa tiêu dao khắp tám phương đại lục đây.

“Chuyện này phải xem ý của Tuyết Cầu, Vân Cảnh không làm chủ được” Vân Cảnh cười thần bí, mắt bạc nhìn về phía Tuyết Cầu, nháy mắt nhu hòa.

“Truy...” Khô Vinh vừa thốt ra một từ, đã thấy Tuyết Cầu bỏ nhào người về phía mình, lập tức sửa lại miệng, “Khụ khụ, Tuyết Cầu à, ngươi xem coi thế nào, bản đại nhân giúp ngươi biến hình, ngươi liền thả tự do cho bản đại nhân, đây chính là ổn định mua bán không bồi thường đó”

“Không cần, ta cứ muốn để ngươi luôn đi theo ta đó” Tuyết Cầu thấy Khô Vinh như uy hiếp, dĩ nhiên là quyết tâm không buông, sao còn có thể khiến hắn được đền bù như ước nguyện chứ.

Khô Vinh giựt giựt khoe môi, lại nghĩ ngợi, ta đường đường Khô Vinh, sống trên vạn năm còn sợ gì con thỏ ngọc người thế này chứ! Sau này sẽ nghĩ mọi cách để thoát ra khỏi kẻ ước khó hiểu chết tiệt này. Nghĩ vậy cũng không muốn so đo nữa, mà ngược lại quay nhìn về phía Vân Cảnh, bảo, “Nhóc quý Phụ Hỷ, đã có Đế Nữ Tang rồi, ta lại thấy túi Càn Khôn bên hông ngươi cũng là đồ tốt, vậy thì đi hứng năm giọt Đế Nữ Quỳnh về, chắc chỉ cần năm giọt là đủ rồi”

Túi Càn Khôn của Vân Cảnh đúng thực kỳ danh, có thể đựng được vạn vật Càn Khôn, lại có thể thả ra thoải mái, là bảo bối hàng đầu, cũng là quà tặng do bộ tộc Thanh Loan tặng lúc hắn làm lễ trưởng thành.

Mà quỳnh lộ Đế Nữ còn lại thì phải tiến sâu vào trong cây dâu, lấy long huyết làm đường dẫn để lấy được nước mắt Đế Nữ Tang, cây dâu ngưng kết thành lệ gọi là quỳnh lộ Đế nữ. Quỳnh Lộ này dù không có cách dùng khác, nhưng cũng giúp cho người ta biến hình rất tốt, xứng đủ pháp lực, có thể tùy ý biến hình.

Chỉ một lát sau, Vân Cảnh dẫn mang theo túi Càn Khôn nho nhỏ trở về, bên trong lấy ra một bình ngọc, dĩ nhiên trong đó chứa quỳnh lộ Đế Nữ mà Khô Vinh nói rồi.

Khô Vinh chỉ vào chiếc bình ngọc cùng cỡ kia với hắn, nói, “Nè Truy, Tuyết Cầu, uống đi” Bộ dáng mình là duy nhất đầy kiêu ngạo, khiến Tuyết Cầu càng coi Khô Vinh không vừa mắt tý nào.

Tuy Đế Nữ quỳnh lộ vô hại, nhưng cũng có hại, cũng đáng giận là mùi rất đáng, bởi vậy, Vân Cảnh mới phải mất ít công phu, lúc này mới đỡ được Tuyết Cầu ngoan ngoãn uống vào trong bụng.

“Tốt rồi, nhóc quý Phụ Hỷ, mang đôi ta tới trước Đế Nữ tang đi” Nói xong Khô Vinh lại thả người nhảy lên lưng Tuyết Cầu. Vân Cảnh ôm Tuyết Cầu, làm theo lời Khô Vinh, đi tới trước cây Đế Nữ Tang kia.

Khô Vinh kéo kéo lỗ tai Tuyết Cầu, vẻ mặt đầy nghiêm túc bảo, “Tuyết Cầu, nghe rõ nhé. Hiện giờ đừng có nghĩ linh tinh gì trong đầu hết, chỉ cần nghĩ xem bản thân mình muốn biến thành bộ dáng gì, thì phải chăm chú hết lòng đừng nghĩ tới việc khác, hiệu quả mới được, càng năm giữ nhanh càng tốt. Phải làm trong đầu ngươi chỉ còn lại mỗi biến hình, rồi khuấy động luồng pháp lực quanh mình, pháp lực sẽ phối với suy nghĩ của ngươi mà tiến hành biến

hình. Chẳng qua là, nếu pháp lực quá cao thâm, chẳng hạn như nhóc quý Phụ Hỷ kia, thì chẳng cần hao tâm tổn sức cũng có thể biến hình theo ý muốn của mình, mà với tu vi của người, dĩ nhiên cũng có thể làm được như nó, hiện giờ phải làm thật cẩn thận từ đầu tới cuối đi”

Tuyết Cầu hiểu là mờ gât gât đầu, chẳng khách sáo gì thì Khô vinh xuống, bắt đầu luyện tập biến hình. May là lúc trước Thăng ngộ đã từng dạy nàng khuấy động pháp lực thế nào, chẳng phải đang bắt nàng học lại từ đầu hay sao, vậy loại biến hình này chẳng biết phải đợi tới năm tháng nào nữa.

Cũng tốn không quá nửa canh giờ, pháp lực quanh thân Tuyết Cầu đã sớm như đám mây bao bọc lấy nàng. Trong lòng Khô Vinh và Vân Cảnh đều biết đã tới lúc.

Lại qua một lúc lâu, pháp lực dần tan đi, một con dê con toàn thân trắng muốt, có hai cái sừng nhỏ trên đầu mồm kêu be be xuất hiện trước mặt hai người.

Vân Cảnh dở khóc dở cười vỗ trán thở dài, Khô Vinh thì cứ như con bọ chó bị chọc cho tức giận vậy nhảy lên chồm chồm, lớn tiếng la hét, “Đồ ngu, mất công ta nói rất kỹ rồi, thế mà người lại biến thành con dê lừa gât chúng ta chứ”

“Ta nghĩ đi nghĩ lại thấy thèm ăn, đột nhiên rất muốn ăn lẩu, vì thế nên...” mới biến thành Sơn Dương Tuyết Cầu uất ức chà chà bốn chân, haizz, thực muốn ăn lẩu quá đi.

“Lẩu là cái gì thế? Haiz, mặc kệ, người đồ ngu này, làm lại” Khô Vinh bất mãn chống nạnh, trong lòng ai oán đầy bi thảm rơi vào vận mệnh làm bảo mẫu, một ngày nào đó hẳn chắc bị con thỏ ngọc này làm cho tức chết mất thôi.

TRái qua vô số lần thất bại, đến cả Vân Cảnh cũng đều mất hy vọng với Tuyết Cầu. Mà Tuyết Cầu lại càng muốn, nàng, một con thỏ vĩ đại khôn khéo, học tập biến hình thất bại vô số lần, chẳng khác nào Edison vĩ đại phát minh ra bóng đèn, đó là gặp phải một sư phụ quá kém. Vì thế, nàng càng bị áp chế lại càng hăng hơn, biến hóa thành đủ loại dạng kỳ lạ, lại chẳng thoát khỏi một từ ăn tỹ nào.

“Thôi, Tuyết Nhi, thời gian vẫn còn dài, mai lại luyện tiếp vậy” Vân Cảnh đau lòng vì Tuyết Cầu dùng quá nhiều pháp lực trong một ngày khiến cho thân thể không chấp nhận nổi, đành mở miệng ngăn nàng tiếp tục thi pháp biến hình, định tiến lên ôm nàng trở về nhà nghỉ ngơi.

Nhưng đối mặt với Khô Vinh buồn ngủ và Vân Cảnh đầy hiểu ý người, Tuyết Cầu lại càng ngang ngược không chịu, thân hình nhỏ nhảy dựng lên, thoát khỏi cánh tay của Vân Cảnh duỗi ra trước mặt, không phục nói thêm, “Để cho ta thử lại lần cuối!” Nói xong, nàng lại nhắm mắt, chẳng để ý tới Vân Cảnh khó xử và Khô Vinh đầy khiêu khích châm chọc, vô cùng chăm chú ném thử lần cuối.

Kiếp này đã nhiều năm làm thỏ, kiếp trước nàng chỉ là làm người có một lúc. Bộ dạng trước kia đã phai nhạt từ lâu, chỉ nhớ rõ hình dáng gầy tong teo, khéo léo, chẳng xinh đẹp cũng chẳng khó coi.

Đúng rồi, làm người vẫn tốt hơn mà, nàng một khi đã được biến thành người, vậy cũng không cần biến về làm thỏ nữa. Nàng không cần bộ lông dày mềm mại, nàng muốn có làn da trắng nõn nhẵn nhụi như Vân Cảnh. Nàng không cần phải nhảy nháy khi đi đường nữa, nàng muốn có đôi chân thon dài để đi đường bình thường như Vân Cảnh. Nàng phải làm người trở lại... Ôm ấp mọi thứ trong lòng, sau đó có một ngày nàng chắc chắn cho Vân Cảnh người nàng yêu nhất thấy tâm ý của mình, quyết tâm làm bạn cả đời.

Tuyết Cầu không biết rằng nàng nghĩ như vậy quanh thân pháp lực nồng đậm như mây trắng đã vây quanh mình. Tiếp đó, thân thể như bị xé rách đau đớn truyền tới, khiến nàng không chịu nổi phát ra tiếng thống khổ thở dài, mà tiếng này vốn đã từ lâu rồi, nghe rất quen thuộc mà xa lạ, không còn là ngôn ngữ của con thỏ nữa, mà đúng là thứ tiếng êm tai thuộc về con người.

Gò má bừng nóng lên, lập tức chảy qua một tia rõ ràng, đây là sống lại làm người, là sự cảm động từ sâu trong đáy lòng.

Vân Cảnh nghe được giọng Tuyết Cầu, trong lòng bất giác run run, tiếng nói độc nhất thuộc về con gái đúng là xuất phát từ miệng Tuyết Nhi mà hắn yêu nhất, khiến hắn không kìm lòng được nắm chặt hai tay mong đợi, sẽ là bộ dáng gì đây. Thực ra khó nhìn cũng chẳng sao, như vậy Tuyết Nhi của hắn sẽ không bị kẻ khác ngó trộm, hắn mới có thể vĩnh viễn độc chiếm nàng, cả đời không buông tay, cả đời gắn bó bên nhau.

Uể oải, Khô Vinh mặt mũi một mối miễn cưỡng ngược mắt lên nhìn, chỉ trong nháy mắt cả kính tròng mắt phượng ngay ngốc há hốc mồm, nửa ngày cũng chẳng nói nên lời.

Mà Vân Cảnh thì nhất thời đỏ mặt, mắt bạc in đầy ánh ngược của làn da thịt trắng như tuyết kia, thân hình bé nhỏ, đường cong duyên dáng. Muốn rời mắt khỏi đó mà chẳng rời nổi. Mỗi một lúc sau, hắn mới bỗng nhớ tới Khô Vinh tồn tại, lập tức vung tay lên, thay Tuyết Cầu khoác lên bộ quần áo lụa mỏng màu sắc đơn giản. Chri là trong đầu không ngừng nhớ tới cái nhìn đầy mê người kia, khiến cho hắn thở khó khăn căng thẳng, mặt lại càng đỏ hơn.

Tuyết Cầu do thói quen cả bốn chân chạm đất nên biến thành người lại lần nữa chưa thích ứng được việc đứng trên hai chân đỡ sức nặng toàn thân, vì thế chân mềm nhũn suýt ngã xuống.

Vân Cảnh thấy thế lập tức xông tới, vững vàng tiếp nhận được Tuyết Cầu. Người ngọc trong lòng, cho dù là thiếu niên Vân Cảnh chưa từng tiếp xúc thế bao giờ cũng không nhịn được mà nhớ nhung người ngọc. Lại nhìn người trong lòng, da thịt trắng mịn như tơ lụa, mày liễu cong cong, mắt to tròn tròn, cái mũi hơi hếch, môi đỏ mọng bium lên, mang theo ba phần ngây thơ, ba phần đáng yêu, ba phần linh động. Dù không phải đẹp tuyệt đỉnh thậm chí còn không hơn hẳn nhóm các tỷ muội xinh đẹp của hắn nữa, song lại càng khiến cho người ta thêm yêu thương.

Chỉ có cặp mắt kia vẫn chớp chớp nhìn Vân Cảnh, mang theo đôi mắt to hoạt bát nhanh nhẹn vẫn là màu đỏ đậm, lại càng tôn thêm đáng điệu ngây thơ có thêm phần hơi thờ ơ yêu mị. Mà cực đáng tiếc chính là, cảm giác tóc trên tay không phải mềm như thác đổ, tóc của Tuyết Cầu mềm mại xỏa trên vai, ngắn tới mức chẳng thể búi được tóc nữa. Vân Cảnh cười dịu dàng, xoa xoa một đầu tóc đen ngắn ngủn của Tuyết Cầu, đau lòng ôm nàng vào trong

ngực, chỉ cần nằng tốt, vậy cũng không sao cả.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Hỏa phượng từ trên trời giáng xuống

Hỏa phượng từ trên trời giáng xuống

“Vân, Vân...” Tuyết cầu khẽ mở đôi môi hồng, lại phát hiện ra thời gian không mở miệng quá lâu vì thế định mở miệng nói gì lại quên mất.

Vân Cảnh cũng chẳng để ý tới điều này, nghe được tiếng Tuyết Cầu mềm mại gọi mình, lấy khăn lụa thêu bông mai trong lòng ra, buộc mỗi bên tóc Tuyết Cầu thành bím nhỏ, còn thắt cả nơ bướm bướm nữa, thoát nhìn cứ như có bướm bướm đậu trên tóc đen của Tuyết Cầu đang bay lượn vậy, càng thêm đáng yêu động lòng người.

Tuyết Cầu vươn bàn tay non mịn nhỏ bé như ngó sen sờ sờ vào chiếc khăn lụa trên đầu, cái miệng nhỏ khê a một tiếng, lộ ra chiếc răng ngà, mỉm cười ngọt ngào.

Vân Cảnh nghĩ tới ở nhân gian mà thấy chuyện keefu điếm lúc trước thì cảm thấy buồn cười, hiện giờ lại cảm thấy cảm động. Nếu không có Khô Vinh ở đây, biết đâu chừng hẳn không tìm được mà muốn âu yếm.

“Con thỏ ngọc này biến hình cũng chỉ có tư sắc mức này, còn tưởng là mỹ nữ cơ chứ” Khô Vinh từ trong cảnh trần trụi chợt hồi tỉnh, chặc chặc hai tiếng, tiếc hận nói.

Tuyết Cầu nghe thấy Khô Vinh ở bên nói mát, tức giận vô cùng, lại chẳng có cách nào với hắn. đành ngậm uất ức trừng to mắt, chớp chớp nhìn Vân Cảnh, như hỏi, nằng thực sự rất xấu xí sao?

“Không xấu, trong mắt Cảnh, vẫn thấy Tuyết Nhi của ta là thuận mắt nhất” Vân Cảnh cực kỳ biết tâm tư Tuyết Cầu, lập tức xoa xoa đầu tóc ngắn của nàng tán thưởng.

“Cái này được gọi là tình nhân trong mắt Đông Thi đó” Khô Vinh khoanh tay cất bước, cứ tự như người từng trải vậy, tự cho mình là nhìn thấu mọi vật thế gian.

“Đại nhân Khô Vinh, phải nói là tình nhân trong mắt Tây Thi chứ ạ” Vân Cảnh bình tĩnh chỉnh lại lỗi trong lời của Khô Vinh, tuy nhiên Tuyết Cầu không có định lực như Vân Cảnh, lập tức cười ngân vang không ngừng được. Tiếng cười đó như tiếng nước suối róc rách, chậm rãi lướt qua lòng Vân Cảnh, lại khiến hắn thêm vui mừng, quả thật muốn ôm chặt người trước mắt lại, cả đời mãi không rời xa nhau.

“Cười cái gì mà cười! Cái này gọi là mã thất tiền đề đó” Khô Vinh nghĩ mãi rất lâu, lúc này mới do dự mở miệng dạy dỗ.

“Đại nhân Khô Vinh, ngài không phải ngựa đâu” Vân Cảnh vẫn bình tĩnh như trước chỉnh sai lầm của Khô Vinh, mà Tuyết Cầu cười lại càng to hơn, hoàn toàn chẳng thêm để ý đến Khô Vinh đang thẹn quá hóa giận chửi ầm lên.

Do Tuyết Cầu vừa biến thành người, vốn đã quen làm thỏ, không chỉ có nói không theo thứ tự, mà những chuyện còn lại phải tự tay Vân Cảnh dạy mới được. Vì thế, cả ba người họ cứ ở tại Tuyên Sơn này như trước, ngày nào cũng cãi nhau ầm ĩ, rồi ngày cũng trôi qua nhanh. Mà thông qua nỗ lực nhiều ngày, Tuyết Cầu rốt cuộc cũng đã học xong cách dùng hai chân đi đường, dùng tay cầm thìa gấp thịt, không cần thì có thể dừng lại nói chuyện với Vân Cảnh. Biến hóa này không những chỉ Vân Cảnh thấy vui sướng mà cũng làm Tuyết Cầu thờ phảo, hóa ra muốn từ con thỏ biến trở về làm người cũng khó đến vậy.

Hai người sớm chiều ở chung, lại còn thân mật hơn cả lúc ở cung Nguyệt Miện trước, ngọt ngào như mật đó được thể hiện ở mỗi ánh mắt lúc gặp nhau lạng lẽ bùng ra, như dòng nước chảy ầm ập quần quanh bên người.

Do Tuyên Sơn không có dã thú chim bay, nên Vân Cảnh yên tâm mang theo Khô Vinh ngày ngày ra ngoài tìm kiếm đồ ăn, còn Tuyết Cầu thì ngoan ngoãn ở lại trong ngôi nhà gỗ nhỏ ấm áp, đợi hai người trở về. Cảnh việc nhà như thế, cũng là món muốn mà trước kia Vân Cảnh mong cũng không được, còn hiện thời hẳn chỉ cầu nguyện cả đời này cứ bình yên tĩnh lặng mãi mãi như thế.

Hôm đó đúng lúc Vân Cảnh Và Khô Vinh lại ra ngoài, trong phòng Tuyết Cầu lại bị cấm không hành động một mình, chẳng có việc gì làm thì lấy gương đồng mang theo bên mình ra soi bản thân từ trên xuống dưới mấy lần, rõ ràng vẫn còn chưa không phục được sự vui sướng tận trong lòng. Giờ đánh giá lại bản thân cẩn thận, nằng một tay chống má sờ sờ cái khăn lụa Vân Cảnh buộc trên đầu nằng, trong lòng thấy ngọt ngào, không kìm lòng được khẽ nở nụ cười.

Thực ra nằng cũng hiểu, Vân Cảnh đợi bản thân mình thật tốt quá, bất luận nhìn thế nào họ cũng chẳng có lý do gì soi mói. Mà trải qua nhiều ngày ở chung, nằng sợ không thể rời khỏi sự dịu dàng bao dung mà hắn dành cho nằng được nữa. Chỉ là hiện giờ nằng vẫn chưa có dũng khí đáp lại phần thâm tình kia của hắn, phải qua một thời gian nữa, đợi tới lúc, nằng nhất định sẽ chính mồm muốn nói điều hắn cần nghe nhất.

Nghĩ vậy Tuyết Cầu lại một mình cười si ngốc, mà cảnh này cũng trùng hợp lúc Vân Cảnh và Khô Vinh về bất gặp.

“Điên rồi, điên rồi, ta sớm đã thấy cái con thỏ này không bình thường mà” Khô Vinh cười nhạo lắc lắc đầu, thuận tiện nhảy từ trên vai Vân Cảnh xuống đất, tự cho mình soái khí xoay nhẹ một vòng, nhẹ nhàng rơi xuống đất. Nhưng hắn nào biết là hiện giờ hắn chỉ bé bằng ngón tay cái, như cây ngọc đón gió vậy, vụng về đụng tới một con như con sâu nhỏ thôi mà cũng không thấy.

“Vân!” Tuyết Cầu thấy Vân Cảnh trở về, cao hứng đá văng Khô Vinh chặn đường, nhào mạnh vào lòng Vân Cảnh. Tuyết Cầu vốn ngại phát âm chữ Cảnh vừa thấy phiền toái nên chỉ mở miệng là gọi Vân Cảnh thành Vân.

Vân Cảnh mở hai tay ra, để Tuyết Cầu tiện ôm hắn. Chỉ là trên tay hắn còn mang theo một con heo nui chop được ở núi bên cạnh, lúc này không thể ôm lại, chỉ đành cười dịu dàng liếc mắt nhìn thiên hạ đáng yêu mà hắn thấy nhớ nhung kia.

Ai ngờ, sự dịu dàng nhưng kiều diễm ấy lại bị một trận đánh nhau từ xa truyền tới kèm theo chú ngữ thi triển cất ngang.

Vân Cảnh và Khô Vinh đồng thời cau chặt mày lại, đưa thần ra do thám, Phát hiện thấy một người đang đại chiến với mấy người.

Lại một lúc sau, chỉ nghe một tiếng “thình thịch”, rõ ràng là có một vật nặng rơi cách Đế Nữ tang không xa, rồi sau đó tiếng đánh nhau biến mất, mà mấy người kai cũng dần cười mây bay đi.

Đội sau khi bốn phía khôi phục lại yên tĩnh, Vân Cảnh mới đặt heo trong tay xuống, nắm chặt tay Tuyết Cầu, che chở cho nàng, lập tức gọi Khô Vinh bị Tuyết Cầu đá sang một bên, cùng ra khỏi nhà. Khô Vinh trải qua mấy ngày nghỉ ngơi đã hồi phục, pháp lực trước đây cũng đã sớm khôi phục tới bảy tám phần, chẳng qua hiện giờ do thân hình hắn quá nhỏ tíu tít, nên cũng lười hành động, y quyết tung bay lên không bay tới cái khăn lụa bướm bướm của Tuyết Cầu trên đầu, thanh thoi như kẻ ăn chơi, để cho Tuyết Cầu biến hình tiện mang hắn đi lại chung quanh.

Đội cả ba người cẩn thận tới gần Đế Nữ Tang, ngưng thần thì thấy ở đây bỗng dung xuất hiện một con chim to thương tích đầy mình đang nằm hấp hối bên cạnh Đế Nữ tang, bộ lông nhiều màu nhiệm đỏ đã mất đi vẻ rực rỡ vốn có, mào đỏ tươi suy sụp, cái đuôi dài cũng rụng rất nhiều lông. Đôi cánh như quạt từng một thời tỏa sáng, giờ ảm đạm.

“Hỏa Phượng!” Mắt bạc Vân Cảnh híps lại, bộ tộc Phượng Hoàng ngoài năm đó đại chiến với tộc Cù Như, thì từ trước tới này tộc họ cũng không gây thù hằn gì. Xưa nay đều an ổn vững vàng, rất ít tranh đấu. Hiện giờ con hỏa phượng này bị thương nặng đến thế, đến tột cùng là đã đắc tội với ai rồi? Hay là hắn bị chính đồng tộc gây thương tích?

“Chắc chắc chậ, lại một con chim phượng tới nữa, thời buổi rối loạn quá mà” Khô Vinh ngồi trên chiếc khăn lụa, chẳng thèm ngó nàng tới hừ một tiếng, hoàn toàn chẳng để ý tới sống chết của con Hỏa Phượng kia.

“Phi, Khô Vinh, bây giờ đang là mùa xuân đó” Tuyết Cầu hiện giờ biết tóm lấy lỗi trong lời khô vinh nói ra làm chuyện vui rồi, thường thường thấy Khô Vinh tức giận mặt đỏ tía tai mà vẫn oa oa kêu to.

“Cái con thỏ ngốc này, ngươi cũng muốn đối lập với ta sao?” Khô Vinh giận dữ, lại bởi Tuyết Cầu quơ quơ đầu mà suýt nữa ngồi không vững, chặt vật tóm lấy góc khăn lụa, lúc này mới không rơi xuống, đã sớm tức giận cháy cả đầu, hiện giờ lại gào cũng mất hết cả khí thế. Khô Vinh thấy Tuyết Cầu không phản ứng lại mình, thì tự giác không thú vị, liếc mắt nhìn Vân Cảnh, lại liếc mắt nhìn Hỏa Phượng, cười nhạo bảo, “Nhóc quý Phụ Hỷ, bản đại nhân khuyên ngươi đừng có xen vào chuyện của người khác, quản tốt chuyện mình là được rồi”

Ý nghĩ của Vân Cảnh và Khô Vinh không mưu mà hợp, bởi vậy định chuẩn bị kéo Tuyết Cầu trở về nhà, làm như không thấy cảnh này vậy.

“Vân, Vân!” Tuyết Cầu không đi, ngược lại kéo ống tay áo Vân Cảnh, nghiêng khuôn mặt nhỏ đội chờ nhìn Vân Cảnh.

“Tuyết Nhi muốn cứu hắn mạng sao?” Vân Cảnh cau mày hiểu rõ cười cười.

Tuyết Cầu gật mạnh đầu, cười ngọt ngào nói mềm mỏng, “Để nuôi làm lương thực dự trữ, đội sau này béo rồi thì làm thịt ăn”

Mà cách không xa đó, con Hỏa Phượng bị thương khê vượt hai cái co quắp, lại không biết vì thương nặng, hay vì lời Tuyết Cầu nói mà lọt vào tai kích thích hắn.

“Được” Vân Cảnh cung chiêu xoa xoa tóc mềm của Tuyết Cầu, lại nhìn lên Khô Vinh đang ngồi trên khăn lụa, cung kính vái chào, “Đại nhân Khô Vinh, nếu Tuyết Nhi đã nói vậy, kính xin cùng Vân Cảnh đồng loạt ra tay tương trợ”

“Liên quan cái rắm gì tới bản đại nhân chứ! Không giúp!” Khô Vinh hai tay ôm ngực, vẻ mặt cao ngạo vô cùng.

“Khô Vinh, cầu xin ngươi đó” tuyết Cầu bắt chập tất cả, tự phát đem Khô Vinh xuống, bỏ vào tay áo Vân Cảnh, cười nói uy hiếp, “Nếu ngươi không giúp, com chiều ta cũng phần chia cho ngươi mà ăn sạch, dù sao chỉ đủ nhét kẽ răng của ta, bé con Khô vinh ạ”

“Ngươi! Suốt ngày ăn ăn, lại còn dám uy hiếp cả bản đại nhân ta nữa!” Khô Vinh chán nản, khuôn mặt nhỏ tuần tú từ đỏ chuyển sang tái, từ tái chuyển thành đen, cứ như đèn nê ông biến màu vậy, nhìn phần khích vô cùng.

“Hừ?” Tuyết Cầu chẳng khách sáo lờm lại, “Nếu ngươi muốn, cần dự trữ lương thực nha, có một nửa của ta, cũng có một nửa của ngươi nữa đó”

“Ta biết rồi” Khô Vinh cuối cùng thỏa hiệp, khuôn mặt đen sai Vân Cảnh mang hấn tới con Hỏa Phụng bị thương ở phía trước.

“Chắc chắn, đúng là do ảo cảnh thuật Thanh Loan gây thương tích rồi. Nếu không có bản đại nhân ở đây, e rằng con gà này mạng nhỏ khó bảo toàn đó” Khô Vinh tự kỷ nói, rồi vận dụng pháp thuật trị liệu bắt đầu trị thương cho Hỏa Phụng.

Vân Cảnh chau mày, thấy nghi hoặc, tộc Phụng Hoàng và tộc Thanh Loan ở lãnh địa phía nam ẩn cư một chỗ, cũng là phân ra nam bắc. tộc Phụng Hoàng ở phía nam và tộc Thanh Loan Thanh Khâu ở phía bắc vốn ở với nhau rất an bình, hiện giờ lại phát sinh chuyện tộc Thanh Loan công kích Hỏa Phụng, thực sự quá kỳ lạ, chuyện bình thường cuối cùng cũng chẳng tốt nữa rồi. Nghĩ vậy, Vân Cảnh lại nhìn tuyệt Cầu ở một bên, thấy nàng đang mở to mắt nhìn tò mò, tấm tắc khen Khô Vinh có pháp thuật chữa trị tuyệt diệu, hồn nhiên không biết rằng cứu Hỏa Phụng này có thể dẫn tới bao chuyện phiền toái. Mà thôi thôi, chỉ cần Tuyệt Nhi thích, đi theo cần quấy một trận cũng không sao.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Dứa thơm

Dứa thơm

Đội Phụng Lê tỉnh lại đã là mười ngày sau, hấn vốn tưởng đã trải qua trận chiến lúc trước nhất định khó tránh khỏi cái chết. Trước khi rơi xuống ngất đi hấn đã làm ra một quyết định, đợi khi nào đối diện đầu thai lần nữa, hấn nhất định sẽ không gọi là Phụng Lê nữa. Bởi vì lần thọ yến ở Côn Lôn trước, tên của hấn đã sa vào cảnh bị bộ tộc Phụng Hoàng chê cười lớn nhất rồi.

Làm cho hấn phải thức dậy chính là tiếng tranh cãi triền miên không dứt, hấn giùng giàng khẽ hé mắt nhìn, đập vào mi mắt chính là một cô gái mặc bộ màu trắng, mà cũng nàng tranh chấp không ngớt là một người nhỏ xíu chỉ bằng ngón tay cái. Cô gái không có làn tóc dài như thác nước, mà chỉ là làn tóc ngắn mềm mượt vai, được buộc một chiếc khăn lụa giống như cánh bướm đang bay múa trên tóc cô, lại tựa như ngọn lửa làm chói cả mắt. Đôi mắt rất to tròn mở lớn, linh động như nước suối trong veo, trong suốt lộ ra hơi thở sơ thần, dù không sinh đẹp mềm mại bằng cô gái Viêm Hoàng, nhưng lại có ánh mắt độc đáo mỉa mai hoặc hấp dẫn. Chỉ là... Đôi mắt kia ánh lên một loại sắc đỏ tươi, yêu vật...

Còn kẻ nhỏ người dài ba tấc kia, thân hình tuy nhỏ nhưng lại là một đạo vật tinh linh tiên, mắt phụng đen tuyền đầy thần thái, môi mông như cười như không, đứng là xuất trần tuyệt thế, diễm đảo chúng sinh.

“Bé con Khô Vinh, canh gà là canh tiên rất thơm, tiếc là thịt chẳng có mùi vị gì cả, vì vậy có muốn ăn thịt thì nướng là ăn ngon nhất đó!” cô gái phòng má, ngây thơ vô cùng. Hóa ra là họ đang thảo luận vấn đề ăn, Phụng Lê yếu ớt nghĩ, lại nhắm mắt lại. Hấn rõ ràng rất mệt mỏi, nguyên khí chưa hồi phục, hiện giờ động liên tục đều không động nổi.

“Người thì biết gì! Bản đại nhân đã ăn qua thịt ở khắp tám phương đại lục này rồi, thịt nướng, người không có kỹ thuật này thì không thể vớt thịt đi mất công thế được” Phụng Lê vô tình nghe lên, thì rõ ràng nghe thấy lời hai người nói, lại nghĩ, bé con này nói dối cũng không biết chừng. Ăn khắp cả tám phương đại lục sao, à, khẩu khí cũng ghê gớm thật đó.

“Hóa ra người đúng là tai họa mà, năm đó người mà không bị phong ấn thì chắc thời điểm này tám phương đại lục nhất định sinh linh đồ thác rồi, chắc chắn, bé con Khô Vinh, không ngờ được nha, người đúng là đại ma đầu ăn thịt không nhả xương đó” Cô gái đưa mắt từ thịt chuyển lên người kẻ nhỏ dài ba tấc, hóa ra người nhỏ xíu này tên là Khô Vinh, tên hay tới kỳ cực.

“Mặc kệ, con chim to này là ta giữ lại, vì thế ta mới có quyền quyết định là đem nó nướng hay nấu ăn” Cô tay giờ ngón tay mềm mại lúc lắc. Ồ, hấn vừa trợn mắt nhìn, thế nào mà ngón tay cô gái lại chỉ thẳng vào hấn chứ!

Phụng Lê sống lưng bỗng lạnh toát, chắc không phải mình vừa thoát khỏi hang hổ lại nhập vào hang sói đó chứ? Hấn vốn cho là mình được người ta cứu, ai ngờ, hai kẻ trước mắt này đang giành ăn vào hấn!

“Xem cái con chim to này đã tỉnh rồi nè!” Mắt cô gái phát hiện ra cây thơm có động tĩnh, vui sướng kêu lên, vung vẩy hai tay chạy tới trước mặt hấn.

Toi rồi toi rồi, mạng thật khổ mà! Phụng Lê tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, nghĩ trước khi họ nhỏ lông đùng có học thể gian dùng nước nóng dội lên người hấn mà dứt khoát cho hấn một đao, đỡ phải khổ thân hấn trước khi chết.

“Ồ, tại sao không động tĩnh nữa vậy, chắc không phải chết đói đó chứ?” Trên người cô gái thoang thoang mùi thơm, như nước hoa cam sạch sẽ vậy, còn lưu lại dấu tích, khiến cho người ta thấy nhớ nhung cả đời.

“Con thô độc này, hấn đang giả vờ ngủ đó, người mau đi gọi nhóc quý Phụ Hỷ về, bảo là con Phụng Lừa này tỉnh rồi, phải biết rõ tình hình cụ thể thế nào chứ, cần gì phải làm việc thừa. Hấn không chịu nói thì trực tiếp ném vào nồi nấu, dù sao thì hấn cũng là một kẻ tổn com thôi” Phụng Lê không tự chủ được run lên, không ngờ cái kẻ nhìn có vẻ xuất trần thoát tục giống tinh linh Khô Vinh này, lại ác độc đến vậy. Đợi chút, Phụ Hỷ à? Ở đây vẫn còn một vị Phụ Hỷ sao!

Phụng Lê khóc không ra nước mắt, Phụng Cửu đã dặn đi dặn lại việc này tuyệt đối không tiết lộ một chữ nào cho kẻ bên ngoài nhất là bộ tộc Phụ

Hý. Nếu bọn họ nghiêm hình bức cung, hẳn e là mình không sống nổi sớm khai ra, biết phải làm sao đây.

“Vân!” Tuyết Cầu thấy vẻ mặt Vân Cảnh mặt trắng yểu tụy đẩy cửa vào, lập tức vui vẻ tiến lên ôm lấy hắn. Nàng bây giờ là người, nên không thể giống trước đây động tý là cần Vân Cảnh, chỉ có thể coi hắn như củ cải mà ôm, tuy với nàng mà nói chẳng kém tý nào, nhưng Vân Cảnh có vẻ rất thích thú.

Mày kiếm Vân Cảnh khê cau lại, đã nhiều ngày nay hắn lúc nào cũng lo, cứ một con Phụng Lữ có lai lịch không rõ có thể khiến cả ba người bị liên lụy vào chuyện không rõ. Không những thế, hắn còn lục soát trên người được hoàn bội tượng trưng cho hoàng tộc Phụng Hoàng nữa. Từ trước tới nay tộc Thanh Loan rất cẩn thận đề dặt chỉ sợ là tộc Phụng Hoàng xuống tay nên việc này tuyệt đối không đơn giản.

Vì thế hắn nhiều ngày nay đi tới đi lui không ngừng ở lãnh địa phía nam và Tuyên Sơn, lại không ngừng thăm dò xem hoàng tộc Phụng Hoàng có người biến mất không, ngược lại càng khiến hắn thêm khẳng định chuyện này rất quan trọng.

“Vân! Cái con chim to kia tỉnh rồi, chúng ta cứ hỏi thẳng hắn thì biết ngay mà. Khô Vinh đã nói đúng, nếu không nói, thì trực tiếp nướng nó lên cho Tuyết Nhi ăn với cơm, ha ha” Tuyết Cầu thấy Vân Cảnh mãi không đáp, dĩ nhiên là biết hắn đang sầu muộn chuyện có liên quan tới họ không. Nàng hơi hồi hận, nếu lúc trước không cứu con hòa Phụng kia, biết đâu Vân Cảnh cũng không phải bận tâm nhiều ngày rồi. Đau lòng xoa mày đẹp cau của Vân Cảnh, ý đồ muốn áp sát vuốt ve, để đánh tan khuôn mặt u sầu như băng liên kia khiến người ta nín thở.

Vân Cảnh thấy thế, lập tức dịu dàng nắm tay mảnh khảnh của Tuyết Cầu, hơi dùng sức ôm nàng vào lòng, khe khẽ thở dài, “Cảnh không sao, đừng tự trách nữa” Nói xong môi mím khẽ nhếch lên, hôn nhẹ lên trán nàng, vô cùng quyến luyến.

Hai người thăm thiết ôm nhau, lại bỏ quên cả Khô Vinh và Phụng Lê.

Phụng Lê vừa thấy Vân Cảnh thì sợ ngây người, hắn không ngờ Phụ Hỷ trong miệng hai người lại là Nhị hoàng tử tộc Phụ Hỷ dâng tặng một đôi Ngũ Sắc Đan trong ngày thọ yến đó. Vốn hắn không biết Vân Cảnh sớm đã bị tộc Phụ Hỷ đuổi ra khỏi tộc, lại còn lo lắng chuyện tộc mình bị tiết lộ.

“Được rồi, cái con chim ngu xuẩn này, chúng ta đều vạch trần ngươi rồi, ngươi còn lên lút làm cái gì” Khô Vinh không nhận được thấy vợ chồng son Vân Cảnh VÀ Tuyết Cầu âu yếm thăm thiết chẳng coi ai ra gì, liền trút hết cơn giận lên trên người cây thom vô tội, chẳng khách sáo nhảy lên đỉnh đầu cây thom, kéo mạnh chiếc mào đỏ của Phụng Lê, rống to lên với hắn.

“Đừng cuồng, ta đứng đây là được chứ gì” Phụng Lê bị đau, đành bắt đắc dĩ nhấc thân hình vốn có của mình lao đảo đứng dậy, lại do chân bị sưng phù mà lao đảo không vững.

“Hừ, bé con Khô Vinh, ta đã nói là hắn dối rồi mà, ngươi còn không tin!” Tuyết Cầu nói xong, thì buồn Vân Cảnh ra, đi tới góc phòng mang một đồng quả tươi ngon, ân cần bưng tới trước mặt Phụng Lê, “Chim to, mau ăn đi, ăn xong rồi lên đường bình an nhé”

Phụng Lê định nói cảm ơn, thì lời nói cảm ơn này chưa kịp ra mồm người đã ngáy dại đi... Lên đường ư... Đây là muốn tiến về Tây Thiên đó sao?

“Sai rồi sai rồi! Xem ta này, giao hết mọi lời trong tim ra, ha ha” Tuyết Cầu ngây ngô cười, dĩ nhiên là nhìn về phía Phụng Lê đầy kinh ngạc mà mở miệng nhỏ nhắn ra, sửa lại, “Ý ta là, ngươi rất gầy, béo lên chút ăn mới ngon đó mà”

Phụng Lê bị banh miệng nhét vào một quả lê to, thực quả như bị chẹn ngang, suýt nữa không thở nổi muốn đi gặp Diêm Vương luôn. Thật khó khăn lắm mới nuốt xuống được, thì quả lê thứ hai đã được Tuyết Cầu tốt bụng nhét tới miệng hắn.

Phụng Lê đập cánh, liên tục trốn tránh đồ ăn Tuyết Cầu bón cho, rốt cuộc miệng cũng được rảnh liệu mạng rống to, “Đủ rồi, tự ta ăn”

“Chớ cần Lã Động Tân mà, chẳng thấy được trái tim người tốt tý nào” Tuyết Cầu tức giận cầm quả lê còn dư lại trong tay đặt xuống cạnh hắn, đảo mắt đã thấy Vân Cảnh ngây người ở bên.

Phụng Lê nghĩ, nếu nói tháng sau tuyết bay, thiên hạ kỳ oan, thì oan này của hắn xếp thứ hai, ai còn dám xếp thứ nhất nữa!

“Tại hạ là Vân Cảnh tộc Phụ Hỷ, mới rồi Tuyết Cầu không hiểu chuyện, mong các hạ đừng để ý” Vân Cảnh thấy hòa Phụng không chết được nhưng suýt nữa bị Tuyết Cầu ép chết tới ghen, tự thấy bần khoản, nên chủ động mở miệng báo ra thân phận danh tính mình, lấy lễ trả lễ, cũng không sợ con Phụng Lữ này ngậm chặt miệng không chịu thổ lộ từ nào.

“Nhị hoàng tử Vân Cảnh tộc Phụ Hỷ, vang như sấm bên tai, phụng Lê dĩ nhiên là biết rồi. Phụng Lê chính là người trong tộc Phụng Hoàng, nói vậy chắc điện hạ đã biết từ lâu. Phụng Lê cảm kích ơn cứu mạng của điện hạ, chỉ là chuyện Phụng Lê bị tập kích có liên quan tới danh dự tộc Phụng Hoàng ta, mong rằng Nhị điện hạ chớ hỏi tới” Phụng Lê nho nhã đáp lời, cũng trực tiếp ngăn câu hỏi tiếp theo của Vân Cảnh, có hỏi cũng không phải mà không hỏi cũng không phải.

“Hóa ra là biểu đệ của Phụng Vương Phụng Cửu, xem ra Vân Cảnh cũng không cứu làm người, chỉ là Phụng Lê điện hạ cũng là bị bộ tộc Thanh Loan đuổi giết, mà Phụng Vương lại không hề có ý truy cứu, thậm chí mấy ngày nay cũng không sai người đi tìm điện hạ, chuyện này thực sự quá kỳ lạ. Vân Cảnh tuy luôn xem tộc Phụng Hoàng có giao tình tốt với Long Tộc ta, nếu có thể giúp được, sao không để cho ba người chúng ta biết chuyện này chứ?” Vân Cảnh liệu định, Phụng Lê im miệng không nói nhất định có nguyên nhân, chủ ý của hắn dù không khí thế bức người, nhưng đã nhiều ngày Tuyết Cầu náo loạn muốn biết nhiều về bộ tộc Phụng Hoàng, nên hắn không thể không lợi dụng kẻ trước mắt này.

“Được thôi được thôi, ta thích nhất là vị thịt non mềm của tộc Phụng Hoàng xinh đẹp đó, để cho chúng ta giúp cũng tuyệt không vấn đề đâu” Tuyết Cầu chớp mắt to mướt mà, rặng ngời cười chờ đợi, lúc nói ra thì lại chẳng xứng với bề ngoài tý nào. Phụng Lê, hóa ra hắn là một quả Dứa Thom nha, Tuyết Cầu cười ha ha, nàng vẫn còn nhớ mãi ký ức về cây dứa đó nha.

Cô gái này quả là đáng sợ vô cùng, Phụng Lê nghĩ nếu để cho người đi, bộ tộc Phụng Hoàng biết đâu chừng sẽ trở thành đồ ăn trong mắt người này mất thôi.

“Ý tốt của cô nương và Nhị điện hạ, Phụng Lê xin nhận...” Phụng Lê vừa nói được một nửa, thì đã bị người ta cắt ngang mất.

“Để ta nói đã, người đã xin nhận rồi, vậy bản đại nhân lần nữa nể mặt mũi lão chim tộc Phụng hoàng nhà các người, chuyện này cứ đổ hết lên người bản đại nhân đi, người yên tâm đi!” Khô Vinh đứng cạnh cái đuôi dài của Phụng Hoàng, tiên tay rút một chiếc lông ra làm quạt, vừa quạt vừa bảo, “Đúng rồi, lão chim Phụng Tu kia mấy năm gần đây có khỏe không? Có còn là một kẻ đầu gỗ không thông suốt nữa không?”

“Cái tên cuồng đồ nhỏ nhỏ này dám ăn nói lỗ mãng thế sao, gia gia ta chính là Phụng Vương vĩ đại nhất tộc phụng Hoàng đó, sao có thể để người chửi bới một đời thanh danh của ông ấy chứ!” Phụng Lê nghe vậy lập tức nổi trận lôi đình. Tuyết Cầu thừa dịp Phụng Lê chưa chuẩn bị gì, rút một chiếc lông đuôi đỏ như lửa của hắn, cũng học Khô Vinh, cầm trong tay phe phẩy mãi. Vừa quạt vừa lên cười trộm, tên Phụng Lê này tính tình vẫn nóng nảy giống y ở thọ yến lúc trước, cứ tùy tiện cho một kích đã nhin không được tức giận rồi.

“Hừ, Phụng Tu hẳn thì tính gì chứ, truy đuổi con gái mà đuổi chẳng kịp nữa là, còn tự khoe khoang một đời anh danh. Nếu không có bản đại nhân truyền cho bí quyết theo đuổi con gái, các người nhóc quý tộc này vẫn còn ở trong bụng mẹ chưa chui ra được đâu!” Khô Vinh dĩ nhiên là không để ý tới lửa giận ngút trời của Phụng Lê, thần nhiên tự đắc quạt khê quạt lông, nhìn có vẻ giống Gia Cát Lượng tái thế vậy.

“Người!” Phụng Lê bị hắn làm tức ngã quỵ lên giường, lại bởi nguyên khí bị thương nặng chưa khôi phục được, chỉ oán hận trừng mắt nhìn Khô Vinh, lại chẳng có cách nào với hắn cả.

“Dứa thơm, đừng có giận nha, giận thì thân sẽ gãy không tốt đâu đó” Tuyết Cầu yêu thương lương thực dự trữ của nàng bị Khô Vinh chọc giận ngã, lập tức cất giọng ôn nhu an ủi, vẫn không quên cầm chiếc lông đuôi vốn của Phụng Lê ân cần quạt giúp hắn.

“Ta nhớ ra rồi, trên thọ yến có tiếng cười vang chắc là người rồi. Tên ta buồn cười tới vậy sao?” Phụng Lê bỗng trợn tròn mắt lên, giờ ngón tay run rẩy chỉ vào Tuyết Cầu, tiện đà suy sụp ngồi phịch lên giường. Dứa thơm, tốt quá, tên hiệu đã thay ngay cho hắn luôn rồi. Một nữ nhân tham ăn thành tính, một kẻ bé con xuất khẩu cuồng ngôn, chẳng coi ai ra gì, cộng thêm một Nhị hoàng tử Văn Cảnh thoát trông có vẻ bình thường, nếu bọn họ không phải là ân nhân cứu mạng của hắn, hẳn sớm đã không kim được lửa giận rồi.

“Không buồn cười đâu” Tuyết Cầu nhìn con chim to Phụng Lê rục rờ nằm trên giường, vẻ mặt thành thật đáp, “Nhưng mà ăn rất ngon”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Sóng ngầm mãnh liệt

Sóng ngầm mãnh liệt

Phụng Lê bắt đầu nhìn đằng sau mình chút, ngay hôm qua lúc hắn vừa khôi phục pháp lực lần nữa và sau khi biến thành hình người, bị cô gái áo trắng tên là Tuyết Cầu kia cười tùm tùm ném ra một câu, “Dứa thơm, ta rất vừa ý với người” Rồi kéo hắn vào địa ngục vạn kiếp bất phục.

Yêu vật quả nhiên vẫn là yêu vật, nhìn bề ngoài thì đáng yêu ngây thơ, thực ra trong bụng đầy ý đồ xấu xa. Phụng Lê khóc không ra nước mắt, từ sau khi sự kiện hư hư thực thực kia phát sinh, Văn Cảnh rốt cuộc cũng không thêm liếc mắt nhìn hắn, mà cả Khô Vinh tự cao tự đại kia cũng ý vào mình có phép thuật cao cường tùy tiện trên cột hắn. Hắn dám chắc chắn, cô gái này nhất định có ý đồ, tuy hắn mới đến chẳng hiểu quy củ gì, trên bàn ăn chưa được sự đồng ý của nàng đã cướp mất một cái đùi gà của nàng, liền bị nàng ghi hận mãi trong lòng mượn người khác có mục đích trả thù giúp mình.

Trải qua mấy ngày tiếp xúc, Phụng Lê mới dần hiểu rõ, cô gái mặt đỏ này chân thân thực sự đúng là con thỏ trắng tai cụp. Nói vậy hắn cũng có chút ấn tượng thật, trên thọ yến ngày đó trong tay Văn Cảnh ôm con thỏ chính xác là nàng ta không thể nghi ngờ.

Tiếp đó là Khô Vinh, nghe Tuyết Cầu tiết lộ tin này cho hắn, người nhỏ bé ấy nhìn có vẻ nhỏ yếu nhưng trải qua công kích cũng là một đại nhân vật Long thần nổi tiếng một thời. Chỉ là tính tình quá mức tự cao tự đại, chẳng coi ai ra gì, trách không được mà hắn dám ăn nói lỗ mãng với Vương gia gia Phụng Tu như thế.

Vì nhìn như rất mạnh, thực ra hắn là kẻ nhỏ yếu nhất như thịt cá trên dao thớt vậy, mặc người ta xúc phạm. Tuy hắn trước không đem kết quả trong tộc Phụng Hoàng đã xảy ra nói với ba người trước mắt này, nhưng vẫn bị họ bắt mang theo tiến về xích nguyên phía nam.

Xích Nguyên là vị trí trung ương thuộc lãnh địa phía nam, cũng đúng là nơi tộc Phụng hoàng cư ngụ, hơn nữa lại độc chiếm núi Đan Huyết làm lãnh địa của mình, từ trước tới giờ với tộc Bồ Lao nước sông không phạm nước giếng, cũng có nghĩa là có thể chúng sống hòa bình. Mà Thanh Khâu thì cách Xích Nguyên không xa về phía Bắc, cũng đúng là nơi cư ngụ của tộc Thanh Loan, hơn nữa cũng độc chiếm một núi làm lãnh địa của riêng mình. Bởi thời thượng cổ, tộc Thanh Loan và tộc Phụng hoàng vốn là một chi, rồi tiếp đó do bất đồng mà phân tộc vì thế hai tộc khác xa so với tộc hắn kết giao chặt chẽ, thường thường là tộc Phụng Hoàng và tộc Thanh Loan thông hôn với nhau.

Không nói tới tộc Thanh Loan, mà chỉ nói tới tộc Phụng Hoàng, nam là Phụng Lữ, nữ là Viêm Hoàng, lúc biến hình đều trở nên xinh đẹp không ai sánh kịp, nhất là Hòa Phụng, còn càng thêm sâu sắc hơn một bậc hơn Viêm Hoàng. Có thể nói nam thì tuấn nhã, nữ thì xinh đẹp, đặc biệt là phụng Vương và hoàng hậu là xinh đẹp nhất.

Giống y như trong truyền thuyết, lúc Vân Cảnh, Tuyết Cầu một đoàn bốn người đi tới Xích Nguyên, đưa mắt nhìn khắp núi tràn ngập cây ngô đồng, thực xứng với câu ngôn ngữ “Phụng Hoàng bên cây ngô đồng”. Mùa xuân này đúng là cảnh đầm chồi nảy lộc, là mùa vạn vật sinh sôi, khắp vùng xanh mướt, khiến tâm tình con người ta cũng thấy khá hơn.

Bộ tộc Phụng Hoàng đem hành cung và phòng ốc đều xây dưới chân núi Đan Huyết, Phụng Hoàng con chưa trưởng thành được cha mẹ chăm sóc ở trên núi Đan Huyết, sau khi trưởng thành mới xuống núi. Vì thế Phụng Hoàng ngàn năm mới mang thai một con, Phụng Vương và Hoàng Hậu đến vạn năm mới sinh ra một con.

Phụng Lê đứng chủ, vì thế hẳn là người thứ nhất từ trên đám mây hạ xuống. Quần áo màu đen, xinh đẹp không cách nào soi được, đây cũng là nam tử Hòa Phụng, xinh đẹp mà không tà mị, xinh đẹp mà không mềm mại đáng yêu. Còn Vân Cảnh thì kéo theo Tuyết Cầu đi tới vừng vàng, màu quần áo trắng bay múa, nhìn tuấn mỹ như thiên thần.

Phụng Lê vừa tới, thì đã có phần đông người tộc Phụng Hoàng kinh ngạc và vui sướng xông tới, vừa nhìn sơ qua thì thấy đầu đầu cũng là tuấn nam mỹ nữ cả.

“Điện Hạ Phụng Lê, ngài không sao thì tốt quá!” “Ta biết điện hạ Phụng Lê sẽ không xảy ra chuyện gì đâu mà” Người tộc này nhiệt tình vây quanh Phụng Lê, cứ anh một câu tôi một câu riu rít thân thiết.

“Điện hạ, Vương cho mời” Chẳng bao lâu, một lão già tiên phong đạo cốt cầm chiếc gậy triệu phụng trăm chim xuất hiện trước mắt mọi người, khí thế uy nghiêm ngăn chặn lời tất cả mọi người. Lập tức, ông ta vuốt cằm nhìn về phía Phụng Lê, truyền đạt mệnh lệnh của Phụng Vương Phụng Cửu.

Phụng Lê cung kính cúi người hành lễ với lão già, “Tề đại nhân, xin báo cho Vương huynh biết, Phụng Lê may mắn được Nhị điện hạ Phụ Hỷ cứu, nên đi cùng nhau”

Lão già có đôi mắt cực khôn khéo, từ lúc Phụng Lê mở miệng đã đem đánh giá cẩn thận ba người Vân Cảnh. Vì thế, ông cũng không do dự, gật đầu, rồi xoay người đi tới hành cung Xích Linh mà Phụng Vương ở.

Đi mãi, xuyên qua mấy tầng điện, cuối cùng cũng tới nội thất của Phụng Vương. Giống như Long tộc điều khắc lấy rồng làm chủ, thì nội thất Phụng Vương bất luận là vách tường hay trần nhà, hay bàn ghế, giường sập đều có hình thái khác nhau của phụng hoàng, nhìn rất sống động, cứ như sắp giương cánh bay vậy.

Phụng Vương tự mình ra tận cửa đón, mặt cười, dù thấy ông là người khiêm tốn cỡ nào. Tuyết Cầu liếc mắt nhìn một cái người này cũng khiến cho nàng có ấn tượng sâu sắc, hóa ra người xấu nhất ở trong thọ yến dĩ nhiên lại là tộc trưởng tộc Phụng Hoàng, Phụng Vương Phụng Cửu. Nói xấu cũng thật không đúng, bởi Phụng Cửu ngũ quan rất tinh xảo xinh đẹp, chỉ tiếc là bên má phải có một khối bớt đen, mặt trái lại có mấy vết sẹo vằn vèo như con rết trông thật đáng sợ, cùng với người kia đầu đầu cũng tuấn mỹ thì thực đúng là vô cùng xấu. Nhưng thấy Phụng Cửu thân mặc quần áo màu vàng hoa lệ, trên áo thêu đóa Mẫu đơn đen vàng, rất xứng với khí thế không giận mà uy, cũng có khí độ vương giả. Chỉ là bên hông giắt một chiếc lông chim màu xanh lam, nhìn có vẻ phá lệ bất ngờ, cũng không cho người ta thấy khó hiểu.

“Phụng Cửu ta thay mặt tộc Phụng Hoàng, tạ Nhị điện hạ đã ra tay cứu Phụng Lê, ừm, nếu không chê thì ở lại Xích Nguyên mấy ngày, để Phụng Cửu được biểu hiện lòng cảm kích” Phụng Cửu hai tay ôm quyền, hướng Vân Cảnh thi lễ, không xa lạ cũng chẳng quen thuộc, nhìn rất có phong cách chủ nhà.

“Phụng Vương khách sáo rồi. Tuy nhiên Vân Cảnh chỉ là nhắc tay chỉ lao thôi, muốn tạ thì nên tạ đại nhân Khô Vinh có pháp thuật cao siêu đó” Vân Cảnh nói một câu không những rất khiêm tốn có lễ, mà vẫn không quên nhắc tới Khô Vinh. Khô Vinh nghe thấy, lập tức kiêu ngạo ngẩng cao đầu, khinh thường hừ một cái, trong đầu thì vui sướng dạt dào.

“Phụng Cửu từng có hân hạnh được nghe Vương tổ phụ nói, đại nhân Khô Vinh chính là đại nhân vật nổi tiếng với Long Thần đại nhân, chỉ tiếc là vạn năm trước bị Long Thần đại nhân phong ấn rồi. Phụng Lê đúng là được đại nhân Khô Vinh cứu, quả thật là vinh hạnh của tộc ta” Phụng Cửu nghe xong, vẻ mặt lập tức chuyển hướng nhìn, thấy Khô Vinh đang rỉ rả mãi với Tuyết Cầu, cứ như khoe ra mình mạnh mẽ đó là thực lực danh tiếng chính vậy.

“Khà khà, thằng nhóc xấu này nói chuyện còn dễ nghe hơn cả Dứa thơm nữa. Rất biết điều, không hổ là con cháu do lão chim Phụng Tu một tay dạy dỗ” Khô Vinh sợ Phụng Cửu không thấy mình, lập tức đứng lên từ trên khăn lụa của Tuyết Cầu, cao ngạo ưỡn ngực ngẩng cao đầu, thần khí mười phần cất lời khen Phụng Cửu.

“Phụng Cửu mắt vựng về, xin hỏi các hạ là?” Phụng Cửu nghi hoặc nhìn Khô Vinh, chẳng biết con người nhỏ như tiểu tinh linh này là ai nữa.

“Phi, ta bảo ngươi thông minh thế nào, ai dè lại cũng là đồ ngu như thế! Ngươi dám coi con thỏ ngọc trở thành bản đại nhân sao? Nói cho ngươi biết thằng nhóc xấu kia, bản đại nhân chính là Khô Vinh nổi danh cùng lão gia hỏa Long Thần mà ngươi nói kia kia, phi, ai mà nổi danh với hắn chứ, hắn chẳng phải cứ lúc nào cũng thích bắt nạt ta mãi đấy thôi!” Khô Vinh tức giận vô cùng, không ngờ Phụng Cửu kia có mặt như mù, lúc trước thì ca ngạo hết lời, lại đúng là nói về Tuyết Cầu tay trái gà không chặt. Hắn bay một cái rớt xuống trên vai Phụng Cửu, chỉ vào mũi Phụng Cửu dạy dỗ.

“Đúng, Phụng Cửu sai rồi, mong rằng đại nhân Khô Vinh đại lượng, chớ cùng so đo với tiểu bối ta” Phụng Cửu ôm quyền vuốt cằm, đúng là Khô Vinh nhưng sao lại bé thế nhỉ, sau đó hắn thay đổi thái độ mà không ai mong đợi, cung kính chống đỡ, không kiêu ngạo, không siểm nịnh, thực sự có phong

cách và khí thế của Phụng Vương.

“Phụng Vương, thứ cho Vân Cảnh nói nhiều, bộ tộc Phụng Hoàng từ trước tới nay cùng tộc hân bình an vô sự, lần này lệnh đệ lại bị phản đồng Thanh Loan đuổi giết, mà người làm Phụng Vương thì lại chẳng tỏ về ý định tìm kiếm gì. Vân Cảnh nhận thấy, mấy ngày ở chung, phát hiện lệnh đệ không phải là loại người đại gian đại ác gì, cũng không mở miệng nói về chuyện này. Chuyện này liên quan tới chuyện riêng của tộc Phụng Hoàng, Vân Cảnh sẽ không hỏi gì thêm, nếu không phải thế, Phụng Vương có thể nói một chút cho chúng ta nghe xem sao, biết đâu chừng có thể việc lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa không chứ” Vân Cảnh đứng thản nhiên, mắt bạc lóe sáng, lập tức lạnh nhạt nói, hỏi thăm chuyện về Phụng Lê.

“Đi, tất cả lui ra hết đi, Phụng Lê, người cũng lui xuống nghỉ tạm đi, đã nhiều ngày khổ người rồi. Mẹ người rất nhớ người đó, vẫn khóc lóc với thúc phụ mấy lần rồi, mau trở về xem đi” Phụng Cửu khoát tay chặn lại, mọi người rời đi hết sạch, chỉ còn lại ba người Vân Cảnh và Phụng Cửu ở trong đại điện của nội thất.

“Nhị điện hạ có còn nhớ không, trên tiệc thọ yến của Mẫu hậu ngài xuất hiện một màn kinh hoàng là bằng nhuyễn kiếm Phi Di kia không?” Phụng Cửu khoanh tay thông thả bước tới gian phòng bên phải, lấy từ ngăn bí mật trên giá sách ra một chiếc hộp mộc tử kim đàn hương.

“Dĩ nhiên, kiếm đó chính là tộc trưởng Giao long Huyền Mặc tặng làm quà cho Mẫu Hậu ta, ngay lúc đó Phụng Vương cũng rất rộng lượng khiến Vân Cảnh bội phục vô cùng” Vân Cảnh thấy mà run sợ, chuyện này không phải là có liên quan tới tộc Phụ Hỷ đó chứ.

“Nhị điện hạ tán thưởng, nói ra thực xấu hổ” Phụng Cửu xoay người, đem mở hộp kim loại màu tím ra trước mặt mọi người, đích thực là chuỗi kiếm Phi Di trong suốt đã thấy trên thọ yến. “Sau thọ yến, Vương hậu lợi dụng lý do giao hảo giữa hai bên, đã mang thanh kiếm này tặng cho tộc Phụng Hoàng của ta. Phụng Cửu hiện giờ lại nghĩ tới, từ lúc tộc Giao long tặng kiếm lên thì nhất định là kiếp nạn của tộc Phụng Hoàng hôm nay rồi, thanh kiếm này giống như khối thuốc nổ có thể nổ tung bất kỳ lúc nào vậy”

“Ý Phụng Vương đều đúng, tất cả là do...”

“Nhị điện hạ, tất cả những điều này là do tự bản thân Phụng Cửu phỏng đoán mà thôi. Mà trước đó một tháng, tộc Thanh Loan liên tiếp có người trong tộc bị giết vô cớ, kiểm chứng ra, tất cả đều mất mạng bởi thanh kiếm Phi Di này. Vì thế, tộc trưởng tộc Thanh Loan có ý đi côn Lôn một chuyến để chứng thực mới biết được kiếm này luôn trong tay tộc Phụng Hoàng ta. Dĩ nhiên mũi nhọn này đều hướng về chúng ta. Mà Phụng Cửu và tộc trưởng Thanh Loan trước đó cũng đã có chút ân oán, vì thế lần này tộc Thanh Loan mới không phân biệt tốt xấu đại khai sát giới. Ta vốn định bình ổn chuyện này, cũng muốn nói rõ với tộc Thanh Loan về chuyện kiếm này chưa bao giờ ra khỏi vỏ, chứ đừng có nói là giết người. Tiếc là...” Phụng Cửu thở dài, đôi mắt ảm đạm hẳn đi. Mỗi một lúc sau, lại nói tiếp, “Chuyện này nói cho Nhị điện hạ nghe, cũng không phải Phụng Cửu muốn cố tìm ra xem kẻ đứng sau là ai, mà chỉ hy vọng Nhị điện hạ có thể thay ta đi tới tộc Thanh Loan một chuyến để chứng minh chuyện thật giả này, thay chiến tranh hai tộc thành hòa bình, mà Phụng Cửu cũng không so đo chuyện tộc Thanh Loan lạm sát tộc ta nữa. Nếu không, Phụng Cửu cũng chỉ đành ra hạ sách, quyết liều chết trong chiến đấu” Ánh mắt Phụng Cửu bỗng lóe lên, híp lại thành đường thẳng không giống người thường, hiện ra khí thế Vương giả.

“Vân Cảnh hiểu rồi, nếu chuyện này là do Phụ Hỷ ta dựng lên, dĩ nhiên sẽ cố hết sức làm” Vân Cảnh xoa cằm đồng ý với chuyện này, chỉ là trong lòng còn đang thấy có chỗ kỳ lạ. Nếu trên đời này chỉ có một thanh kiếm Phi di thôi, thì đó là thanh mà Mẫu Hậu Văn Uyển tặng cho tộc Phụng Hoàng kia. Nếu vậy, hung thủ giết người của tộc Thanh Loan làm sao thần không biết quỷ không hay đánh cắp được thanh kiếm này, dùng pháp lực cách không chủ yếu sát hại Thanh Loan, rồi sau đó lại lạng lã trả về chỗ cũ.

“Nếu vậy, Phụng Cửu xin cảm tạ Nhị điện hạ đã ra tay tương trợ trước. Nhị điện hạ và Khô Vinh đại nhân nếu không chê, có thể ở phòng khách thiên điện Hành cung Xích Linh ta đây đi, đợi tới tối, Phụng Cửu sẽ mở tiệc chiêu đãi ba vị” Phụng Cửu nói xong đã cho người dẫn đường, thay ban người Vân Cảnh an bài mọi việc.

“Nói tới thiết yến, kính xin Phụng Vương chuẩn bị nhiều thịt ngon chút nhé” Tuyết Cầu bị bỏ quên hồi lâu giờ phút này mới nghe được đề tài trọng tâm đây hứng thú, lập tức lên tinh thần thọc vào một câu, về mặt chờ mong ngốc nghếch cười cười.

Do Vân Cảnh không giới thiệu nên ngay từ đầu Phụng Cửu đã coi Tuyết Cầu như Khô Vinh đại nhân rồi nên giờ không rõ thân phận thật sự của Tuyết Cầu là gì, chỉ thấy nàng tuy là mất đồ nhưng trên người tràn đầy tiên linh khí thì cảm thấy tò mò. Sau đó lại để ý thấy nàng và Vân Cảnh một phải một trái đeo một đôi hỉ châu song long, lúc này mới nhớ lại Vương tổ Phụ Phụng Tu từng nói qua chỉ bảo đồng tâm hoàn Long Tộc, thì nhận định Tuyết Cầu đúng là người thương của Vân Cảnh. Giờ phút này, nghe được lời tuyết Cầu nói ra kinh người, dĩ nhiên là mỉm cười, trả lời rất phong độ, “Đó là dĩ nhiên, Phụng Cửu sẽ không bạc đãi ba vị khách quý đâu, sẽ khiến cho cô nương tận hứng mà về đó”

“Nhóc xấu, con thỏ ngốc này nói câu đầu tiên đều là ăn cả, người chỉ cần chuẩn bị nhiều đồ ăn ngon là được rồi, con thỏ ngốc nhất định sẽ ở lại nơi này của người, ta và tiểu quý Phụ Hỷ cũng dĩ nhiên sẽ để lại thôi” Khô Vinh và Tuyết Cầu vốn đã chẳng vừa mắt nhau rồi, lúc nào cũng đợi có cơ hội cười nhạo đối phương. Mà Tuyết Cầu cũng không cam lòng yếu thế đáp lễ với Khô Vinh, “Bé con à, có cần ta mỗi ngày đem người soi gương mấy canh giờ không, thật giống một cô gái ngại nói chuyện xấu với Phụng Vương nghe hay sao!”

“Người người người! Người chẳng phải là nói nhảm hã, nói thì nói hết rồi, còn hỏi ta làm cái gì!” Khô Vinh tức giận vô cùng, lại cùng Tuyết Cầu đấu khẩu.

“Ta đây rất thích nhìn tác phong của người đó mặt tía tai đỏ!” Tuyết Cầu ngồi đối diện nhìn Khô Vinh đứng trên quần áo Phụng Cửu làm mặt quỷ, cười rất vui vẻ.

Cả hai cứ như trẻ con đấu khẩu nhau vậy, khiến cho hai người khác ở đây đều không hên mà cười lắc lắc đầu. Phụng Cửu cảm thán, không ngờ tới nội điện này vốn rất nghiêm túc bỗng trong nháy mắt đã bị một cô gái linh động chẳng chớp mắt này khuấy đảo, chỉ một câu nói mà đã hóa giải tất cả, không rõ là trùng hợp hay cố ý nữa.

Chương 21: Thiên hạ đệ nhất

Thiên hạ đệ nhất

Tin tức nhóm người Vân Cảnh cứu Phụng Lê đang ở tạm hành cung Xích Linh đã lan truyền rất nhanh, dẫn tới phần đông nữ tử Viêm Hoàng ùn ùn kéo tới, danh thiếp cầu kiến chất đầy thư phòng của Phụng Cửu. Phụng Cửu vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ nhìn chồng danh thiếp cao hơn cả bàn, sai người lui. Ai bảo Nhị điện hạ Vân Cảnh sớm trong lòng có chủ rồi, hẳn đối với ai cũng nhe nhả lễ độ nhưng cũng không xa không gần, chỉ riêng với cô gái áo trắng Tuyết Cầu tóc ngắn thì lại dịu dàng như vậy, cười tươi như thế. Nếu vô cớ mà mang danh thiếp này đưa cho Vân Cảnh, sợ là Phụng Cửu hẳn bị liên lụy vô cớ, đặc tội với vị khách quý kia.

Mà Phụng Lê có vẻ như cũng không hiểu vì sao, khiến người trong lòng Vân Cảnh, cô gái này thật chẳng có việc gì thì đi bộ tới thư phòng hẳn quan tâm “Dứa Thơm” của nàng một chút, khiến cho hẳn thật dở khóc dở cười.

Phụng Cửu bên này đã bận đủ việc rồi, còn Vân Cảnh bên kia cũng chẳng được yên bình. Đã nhiều ngày nay, hẳn cứ xoay người một cái, thì đã chẳng thấy cái đuôi nhỏ đâu, hơn nữa lại chính là cái đuôi nhỏ lên chuẩn đi. Không phải đi tìm Phụng Lê thì lại trà trộn trong đám nam tử Hỏa Phụng nữa người nữa yêu xinh đẹp, lúc thì giật nhẹ cánh tay này, lúc thì tán thưởng liên hồi kẻ có cơ bắp cường tráng kia. Mà trong đôi mắt trong suốt lại lóe ra ánh sáng quý dị. Mỗi lúc thế, Vân Cảnh nhìn không được tóm lấy nàng, giận đùng đùng kéo nàng trở lại hành cung Xích Linh, cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn nàng, mà hành cung Xích Linh vốn không náo nhiệt cho lắm giờ lại càng thêm đông lạnh mấy phần.

Loại trò khôi hài này tuy trình diễn vài lần, Vân Cảnh quyết định tốc chiến tốc thắng, tiện dẫn Tuyết Cầu và Khô Vinh đi về phía Bắc Thanh Khâu để gặp tộc trưởng tộc Thanh Loan. Mọi việc này xong rồi sẽ lập tức cáo từ rời khỏi Xích Nguyên.

Thanh Khâu và Xích Nguyên có chỗ khác nhau, khắp cả bề mặt Xích Nguyên đều là cây ngô đồng, còn khắp Thanh Khâu thì toàn núi là núi. Người tộc Phụng Hoàng xinh đẹp động lòng người, mặc bộ đồ, người tộc thanh loan ôn nhu thẹn thùng, chuyên mặc màu xanh. Chẳng qua, Thanh Loan ít ỏi đều có đôi có cặp, vì thế nếu nói tộc Phụng Hoàng phồn vinh, tộc Thanh Loan lạnh lùng nhu nhược và độc lai độc vãng vì họ tự bảo vệ mình, cũng tiện luyện cho bản thân có một thân pháp thuật cao cường. một người có thể so với hàng vạn. Chỉ là nếu gặp chút nguy hiểm, họ cũng tụ lại cùng nhau, chung một mối thù.

Đều nói Phụng Hoàng giỏi múa, Thanh Loan giỏi ca. Mà ở tám phương đại lục này nếu nói về giọng hát thì không ai có thể sánh được với tộc trưởng tộc thanh Loan Thanh Thương, nhưng cũng chưa từng có ai nghe được giọng hát tuyệt vời như mộng như ảo của hắn. Chỉ là Thanh Thương làm người vô cùng quái gở, cực ít xuất hiện trên yến hội các tộc sum vầy, vì thế cho tới nay gặp qua bộ mặt thật của Thanh Thương vẫn chỉ có mấy người mà thôi.

Hành cung Đan Hoa Thanh Loan xây dựng dựa vào đỉnh núi, trên đỉnh cao ngất có chín tầng mây bao quanh, thân cây vào lúc bấy giờ không thấy một vị thành niên nào của Thanh Loan, mà nhóm Vân Cảnh đi thẳng một mạch cũng không gặp được bóng người nào của tộc Thanh Loan. Tuy là mùa xuân, lại không duyên cớ khiến cho người ta thấy hiu quạnh mãi.

Trước kia Vân Cảnh từng nghe nói, tộc Thanh Loan ít ỏi nên khi họ xuất hiện trước mặt trái tim đề phòng và phòng bị phải rất cẩn thận. Bởi thế, trước khi ba người rời xuống hành cung Đan Hoa, đã bị mười Thanh Loan biến hình cao lớn bao quanh, có thấy cũng không thể trách được.

Chỉ rõ Tuyết Cầu là không rõ tình hình, thấy mười người nam nữ nhìn mềm mại đáng yêu hoặc nhe nhả xinh đẹp xuất hiện cứ mặc một màu xanh mát xuất hiện trước mặt nàng, hai mắt mở to kích động, được Vân Cảnh ngăn lại đằng sau, nhìn không được muốn xông lên trước. bắt đầu động tay động chân với những người này cất lời khen ngợi chặc chặc.

“Xem cái eo nhỏ nhắn này nè, chẳng chút sẹo nào, không xấu” “Da thịt mịn màng, cả lông cũng mềm nữa nè” “Haizz, không được rồi mà, người gầy quá, không thể vì chuyện xinh đẹp mà xem nhẹ cân nặng nhé. Các đồng chí à, chẳng lẽ các người chưa từng nghe thấy câu danh ngôn kinh điển của Tuyết Cầu sao: Vì Tuyết Cầu có thể lấp đầy bụng, kiên quyết chống lại tất cả hành vi giảm béo!” Tuyết Cầu tự nhiên bình luận từng người từng người một, cũng vô hình đánh tan sát khí đang bành trướng của nhóm Thanh Loan ở đó. Mọi người mắt đều choáng váng, chẳng biết cô gái khéo léo cổ quái có một không hai này tới đây đến cùng là tìm cái gì tra cái gì nữa.

Nghĩ vậy liền hỏi, một nam tử trẻ tuổi thanh tú trong nhóm sừng sờ mở miệng, “Các người là tới tìm kiếm hay là tìm ăn đó?”

Tuyết Cầu dừng chút, đột nhiên nở nụ cười tươi có chiếc lúm đồng tiền gây thơ khả ái, như đóa hoa nở nhụy, thơm ngát bốn phía, như nước chảy nhẹ nhàng, trong suốt linh động. Lại thấy nàng hai tay xoa cằm, ngây ngốc trả lời mềm mại, “Bản Ni và sư huynh tới đây hóa duyên, mong rằng các vị thí chủ rộng lòng từ bi, có thể cống hiến toàn lực cả người, nếu không cam lòng thì tặng chân cánh cũng được mà”

Lời vừa nói ra, trong lòng tất cả mọi người nổi lên thì thầm, đây tốt cùng là người xuất gia cứu khổ cứu nạn hay là ác ma cực ác gặp ai cũng cắn đây? Ai nấy mở đôi mắt tròn xoe nhìn bộ dáng khả ái gây thơ của cô gái trước mắt, cùng với dấu hiệu của tính yêu dị là mắt đỏ, tất cả đồng loạt có đáp án khẳng định là kẻ sau rồi.

Vân Cảnh vừa thấy biểu hiện của nhóm Thanh Loan này, thì biết là Tuyết Cầu đã đùa quá trớn rồi, lập tức tiến lên, kéo Tuyết Cầu sang một bên, áp sát

bên mình, thuận thế ôm lấy nàng, khẽ sát tai nàng nói nhỏ, “Tuyệt Nhi, chơi nữa thì những người Thanh Loan này sẽ đại khai sát giới đó. Còn nữa nha, trong đầu nàng nghĩ gì thế, lại còn đem người xuất gia ra chơi nữa, nàng nói xem là gan nàng lớn thế nào nhỉ?” Giọng Vân Cảnh mang theo ý cung chiều nồng đậm, cũng không rõ chút trách cứ nào. Mất bạc ẩn chứa tia lạnh lẽo quét ngang mười người Thanh Loan một lượt, quanh người tỏa ra khí thế bức người khiến họ thở cũng không dám thở mạnh.

“Con bà nó, hai người các người kẻ tai thì thầm, lại còn giúp cái đồ ranh con kia làm ảo cảnh thuật nữa” Khô Vinh đang ngồi lên ghế chuyên dụng, lại chỉ thấy một rỗng một thỏ cứ ghé tai thì thầm to nhỏ thì khí thế như vậy lại kinh người vô cùng.

“Ha ha!” Tuyệt Cầu không kìm được cười to, “Bé con Khô Vinh, người thật chẳng hiểu đạo lý gì cả, cường giả kiếm thiên hạ đệ nhất là vậy đó!” Chỉ một câu mà bao hàm cả cách chức lời nói tới tai Khô Vinh, lại bị hấn tự động chuyển thành tán dương mình nên lập tức đắc ý dạt dào, “Đúng vậy, lão tử sống mấy vạn năm rồi, lần đầu tiên cảm thấy con người ta sáng tạo ra ngôn ngữ thật đúng là giỏi, học mãi mà không hết, hiện thời mới hiểu được chút. Con thỏ ngọc, sao nào? Lão tử nói khí thế như thế là đủ rồi chứ!”

Hóa ra, ở một thời gian ở Xích Nguyên, hành cung Xích Linh có nuôi một con quạ đen khổng lồ, cũng học được rất nhiều lời bên ngoài, mà quạ đen này đúng là đông dài, gặp người đều nói. Khô Vinh mặc dù sống trên vạn năm, lại ít đi thế gian, chứ đừng nói là tiếp xúc với lời nói thô tục của đám con buôn, vì thế khi hắn nghe được từ “Mụ nội nó” phát ra trong miệng con quạ đen kia, thì lại khoe khoang là thiên hạ không gì hắn không biết hàm nghĩa bên trong là gì, ngạo mạn mờ mịt hỏi Tuyệt Cầu.

Tuyệt Cầu ngày thường vốn trêu chọc Khô Vinh quen rồi, giờ phút này thấy hắn không những có chuyện cầu nàng, mà còn hỏi vấn đề ngu ngốc này nữa, dĩ nhiên là không bỏ qua thời cơ tốt, lập tức uốn ba tấc lưỡi, giải thích như vậy: “Bé con Khô Vinh, đây là ý trời. Ở thế gian, phạm là người nào bị kị với danh hiệu thiên hạ đệ nhất này, mới có tư cách nói lời này. Mà con quạ đen may mắn được hạ phạm một lần trăm năm khó gặp được người thiên hạ đệ nhất, lại vinh hạnh học trộm được một hai câu độc nhất vô nhị, cuối cùng lại còn khiến cho đại thần vĩ đại thiên cổ nhất là người nghe được. Người nói không phải ý trời thì là gì? Nếu người không nói, sẽ không ai thừa nhận người, ngược lại sẽ có người tới chất vấn người cái danh tự phong thiên hạ đệ nhất đó”

“Thúi lắm, bản đại nhân thiên hạ đệ nhất, còn cần những kẻ đó tới chất vấn ta nữa sao?” Khô Vinh khinh thường hừ mũi, mắt xích không tự giác liếc cái con quạ đen đang hoảng sợ không ngừng kêu la a a một hồi, lỗ tai càng vểnh lên khoa trương, sợ lọt một câu.

Tuyệt Cầu không ngờ Khô Vinh không những tin là thật mà còn sử dụng cao hứng phần chân vô cùng. Vì đề phòng lời bản thân nói dối bị vạch trần, mà ngược lại sẽ bị Khô Vinh trả thù, dĩ nhiên là vượt mong đợi a dua theo, chớp bất kỳ cái gì, “Đúng vậy, lời này chỉ có đại nhân Khô Vinh tài năng mới ra nói có hương vị khác hẳn. Thế gian này thiên hạ đệ nhất thì là gì, ai có thể so được với người? Tuyệt Cầu bội phục quá!”

“Từ từ, lão tử vừa ra, ai dám tranh?” Khô Vinh kiêu ngạo bề ngẩng nhìn người xung quanh, cái mũi được Tuyệt Cầu chụp lên càng ngày càng cao, quả thật là mừng rỡ quên hết tất cả.

Mọi người không hiểu nhìn cái người nhỏ xíu xinh đẹp như tiên giáng trần kia cứ mở miệng thì một câu, hai câu “lão tử” đều tán thưởng vô cùng, đầu năm nay heo mẹ biết leo cây, tinh linh thích nói tục, hóa ra đều có thể tất.

Vân Cảnh lấy ngón tay chạm nhẹ vào môi hồng của Tuyệt Cầu, ý bảo nàng chờ môi miệng, đỡ cho Khô Vinh này mở miệng ra không khép lại được nữa, mất bạc dính trên người tuyệt Cầu như gió xuân ôn hòa lấp lánh, làm lòng người nhộn nhạo.

Tuyệt Cầu nhu thuận gật gù đầu, không nói chuyện nữa, Vân Cảnh rảnh rồi, lúc này mới buông Tuyệt Cầu ra. Đối mặt với người tộc Thanh Loan, biểu hiện giây lát đã phai nhạt nhiều, lại thấy hắn cất cao giọng nói, “Tại hạ Vân Cảnh tộc Phụ Hỷ đặc biệt tới gặp tộc trưởng Thanh Thương tộc Thanh Loan”

Thanh Loan này thấy Vân Cảnh một thân quần áo trắng như tuyết, nhẹ nhàng phát trong gió, gió thổi bay làn tóc đen huyền như mộng như ảo, khí chất lạnh băng, mà cao quý tao nhã, cộng thêm đôi mắt bạc đặc biệt của tộc Phụ Hỷ thì tin mấy phần. Rồi hoài nghi quan sát một phen người nhỏ xíu xinh đẹp như tinh linh đang cãi nhau âm ỉ với một yêu nữ mặt đỏ cổ quái, rồi có một nam tử do dự chạy về phía cung nội hành cung, xác nhận là đi báo cáo với Thanh Thương.

Đội người đó trở ra, thái độ quả nhiên là cung kính vô cùng, rồi lại thấy hắn khom người thật sâu cúi chào Vân Cảnh, “Tộc trưởng của tộc ta cho mời Nhị điện hạ Vân Cảnh và tùy tùng của ngài đi vào nói chuyện” Nói xong cũng bộ dáng phục tùng dẫn đầu đi trước.

“Này này này, người nói rõ ràng cho ta, mụ nội nó ai là tùy tùng vậy, lão tử sống lâu như thế mà còn chưa làm tùy tùng của ai đâu đó, chỉ có thể miễn cưỡng đem con thỏ ngọc này làm thú cưỡi thôi. Mụ nội nó chứ, người chán sống rồi à, lão tử liền hào phóng ban thưởng người chết chắc” Khô Vinh bức bội trách móc, mà Thanh Loan dẫn đường đằng trước thì uất ức học máu, bản thân mình chỉ rập khuôn nguyên bản lời tộc trưởng nói, mà kẻ nhỏ xíu này cũng chẳng phân biệt tốt xấu gì cả.

Qua một thời gian, Tuyệt Cầu lúc này mới kinh dị phát hiện, bố cục ở chỗ này khác hẳn chỗ hẳn. Không có vàng bạc rực rỡ, trạm trổ long phượng, tùy ý nhìn thì đều thấy cả hành lang toàn gỗ mộc giản dị, cây cột, dụng cụ không tính xóa hoa lệ như hành cung, mà đồ này giống như đang đi vào toàn nhà cô kính cao rộng, sự tinh xảo khéo léo được chủ nhà thể hiện khác hẳn người thường. Vì thế, khi họ bước vào một gian sảnh chính thom mùi trà, nhìn thấy Thanh Thương trong truyền thuyết tuần tú cao ngạo kia, không những Tuyệt Cầu mà cả Vân Cảnh cũng nhận không được thở dài tận đáy lòng.

Tuyệt Cầu mới gặp Thanh Thương, trong đầu bỗng toát ra một câu nói như thế này, “Như dự kiến bên trong, nhưng cũng ngoài cả dự đoán”

Chương 22: Đa tình tự nhiều

Vương đúng là Vương, cũng là Vương cực cao ngạo lạnh bạc, Thanh Thương không những một thân lạnh lùng với Vân Cảnh, mà còn cao ngạo hơn cả kẻ chẳng coi ai ra gì là Khô Vinh nữa, tùy tiện liếc mắt quét một lượt, đã đủ cho người ta không đủ định lực thấy hổ thẹn. Đôi mắt màu đen lạnh lạnh cũng lộ ra ý coi thường, khóe miệng hơi cười, cũng không phải cười, đường nét duyên dáng trắng nõn trên cổ như hoa văn Thanh Loan vậy, nhìn xinh đẹp vô cùng. Đó là tượng trưng Vương, không ai bì nổi về cao ngạo lạnh lùng, lại còn thanh nhã tuyệt thế ôn nhu hơn hẳn cả phụ nữ. Thanh Thương, quần áo màu xanh lại còn có cả khó thể bề nghệ thiên hạ nữa.

“Người tộc Phụ Hỷ tới đây là vì chuyện gì?” Giọng Thanh Thương mềm mại mà không mị, lại như con gió nhẹ thoảng qua, khiến lòng người thêm tê dại.

“Lần này Vân Cảnh tới, cũng là vì chuyện người trong tộc bị kiếm Phi Di giết chết” Vân Cảnh khoanh tay đứng, khí độ và phong phạm của hắn cũng không thua gì Thanh Thương trước mặt.

“Thanh Thương trước đây có phái người qua tộc Phụ Hỷ, biết việc này không liên quan tới tộc ngài. Hơn nữa nghe nói Nhị điện hạ Vân Cảnh sớm đã bị tộc Phụ Hỷ trục xuất khỏi bộ tộc, Thanh Thương xin hỏi, ân oán giữa tộc ta và tộc Phượng Hoàng liên quan gì đến ngài chứ?” Phạm Long tộc hắn đều khách sáo mà cung kính, còn Thanh Thương trước mặt cũng không coi Vân Cảnh ra gì, thái độ lãnh ngạo thần nhiên tự xử khiến Vân Cảnh không chịu được cau mày.

“Con bà nó chứ, tên này thẳng nhóc chưa dứt sữa đúng là kiêu ngạo thật đó, lão tử năm đó cũng không dám đối mặt với lão gia hỏa Long Thần nói vậy đâu. Thật đúng là “Thanh” xuất phát từ “lam” mà nên quá mức “lam” rồi” Khô Vinh dĩ nhiên không ngờ rằng trên đời này còn có kẻ chẳng coi ai ra gì hơn cả hắn, nhìn không được nhảy bật ra ngoài, liếc nhìn Thanh Thương một thân quần áo xanh, thì sửa sang lại áo dài màu lam của mình, hừ lạnh hỏi đầy sắc ý.

Thanh Thương chắc nhúc nhích chút nào, chỉ lạnh lạnh liếc mắt nhìn Khô Vinh, tiếp tục nói với Vân Cảnh, “Nếu Phượng Cửu bảo ngài đến, dĩ nhiên là cầu hòa không cầu chiến rồi, được lắm, kính xin Nhị điện hạ nói cho Phượng Cửu biết, nếu muốn cầu hòa tự mình đến, người còn lại xin miễn cho Thanh Thương không muốn gặp. Nếu không có việc gì, kính xin Nhị điện hạ về đi, thứ cho Thanh Thương không cách nào chiêu đãi các vị được”

“Vân, đừng giận đừng giận, chúng ta về Xích Nguyên đi, ở đó còn tốt hơn bất nạt đó” Tuyết Cầu thấy Vân Cảnh và Thanh Thương va chạm, lập tức kéo tay hắn, cười ngây ngô lắc lắc đầu an ủi hắn.

Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu quan tâm mình như vậy, lập tức cười dịu dàng lại với nàng, cũng vuốt cằm nói với Thanh Thương, “Nếu vậy, Vân Cảnh chắc chắn sẽ chuyển lời, nhưng mong rằng tộc trưởng Thanh Thương chớ vì nhất thời tức khí khiến cho mảnh đất đang vốn yên lành này biến thành máu chảy thành sông”

“Đa tạ Nhị điện hạ đã nhắc nhở, lời này cũng kính xin nói cho Phượng Cửu” Thanh Thương cười lạnh, liếc nhìn ba người Vân Cảnh, trong mắt càng lạnh hơn.

“Vân” Tuyết Cầu kéo ống tay áo Vân Cảnh, vừa chớp chớp đôi mắt đỏ to tròn đầy giáo hoạt cực đáng yêu, trừng mắt nhìn Thanh Thương, cất giọng ôn nhu mềm mại, “Hắn không phải nhất thời khí phách đâu, mà đúng là đa tình nhưng lại bị vô tình nên bức đó”

Vừa dứt lời, một làn ánh sáng đầy sát ý như tia chớp lóe lên đánh thẳng vào Tuyết Cầu. Chỉ trong chớp mắt, làn ánh sáng kia lập tức bị một làn bạc và lam chặn lại, tan đi.

“Con bà nó chứ, thẳng nhóc chẳng coi ai ra gì dám đánh lén, nếu không có lão tử ra tay kịp thời, cái con thò ngóc kái đã sớm bị nướng rồi” Khô Vinh chẳng chút hoang mang vỗ vỗ vật áo màu xanh ngọc, nhìn về Thanh Thương với ánh mắt sắc lạnh.

Vân Cảnh đau lòng kéo Tuyết Cầu lại, xác định là không bị thương gì, mới thờ phào nhẹ nhõm, tiện đà mắt bạc đổi màu, lạnh lùng chất vấn Thanh Thương, “Tộc trưởng Thanh Thương, Tuyết Nhi và ngài không thù không oán, thế mà ngài dám đẩy nàng tới chỗ chết, không rõ là ý gì? Vân Cảnh tự khoe không phải là pháp lực cao gì, những cũng không để cho ngài bất nạt đâu” Giọng điệu lạnh lẽo, Vân Cảnh đúng là nổi giận thật sự.

“Đa tình lại bị vô tình bức, tốt, nói đúng lắm, ha ha ha!” Thanh Thương không đáp lại mà cười, trong miệng cứ lặp lại mãi câu nói như cắn vào vết thương kia của hắn, tiện đà ngưng mắt nhìn Tuyết Cầu, con ngươi lạnh lạnh lại hiện lên chút đau khổ, “Nếu không yêu, thì dùng hận để nhớ mãi cả đời, thử hỏi Thanh Thương làm thế có gì sai chứ? Đi đi, cũng không còn sớm nữa, ta đồng ý để các người ở lại đây một đêm, sáng sớm hôm sau thì về tới Xích Nguyên của Phượng Cửu vô tình kia đi” Từ xưa đến nay chỉ có một chữ tình này mới quấy nhiễu lòng người, cả người cao ngạo như Thanh Thương cũng chạy không thoát.

Trong lòng Vân Cảnh không vui, đang định cự tuyệt, lại bị Tuyết Cầu kéo kéo góc áo, thì cảm thấy nghi hoặc, lại thấy nàng cười cười nhìn Thanh Thương đáp, “Vậy làm phiền rồi, bữa tối nên có nhiều thịt ngon nhé, Tuyết Cầu cũng không soi mói thêm nhiều đâu”

TRên đường đi tới phòng nghỉ, Vân Cảnh khó hiểu hỏi, “Tuyết Nhi, Thanh Thương người này tâm cao khí ngạo, suýt nữa đã lấy mạng nàng rồi, vì sao nàng còn muốn kiên trì ở lại đây một đêm chứ?”

“Đúng vậy nha, con thỏ ngọc này nhất định đã bị cánh vừa nãy làm cho choáng váng đầu óc rồi” Khô vịnh hai tay chống nạnh rung đùi đắc ý bình luận.

“Một mình hẳn rất cô đơn, chỉ đêm nay thôi, để cho chúng ta ở trong cung điện lạnh lạnh này chọc người đó giận đi” Tuyết Cầu khó được cười, nàng nghĩ tới một mình vất vả tới thế giới này, bên người chẳng có ai nói chuyện, đúng thật một mình rất cô đơn.

Vân Cảnh bình tĩnh nhìn Tuyết Cầu, môi mím nhấp nhệ lại không nói gì. Nhưng khô vịnh lại vẫn muốn ăm ỉ như trước, “Nói cho cùng, đêm nay lão tử khiến cho cung điện này gà chó không yên, cam đoan hẳn không dám lấy pháp thuật đối phó với chúng ta đâu”

Kỳ thực từ lúc ở cung Nguyệt Miện, sau khi Vân Cảnh tổng xuất song đồng tâm hoàn, ban ngày một tác cũng không rời không nói, cứ cả đêm ở bên trong, cũng kiên trì ngủ trên sạp với Tuyết Cầu. Còn Tuyết Cầu tướng ngủ vô cùng xấu, lúc đầu là bộ dáng con thỏ hoàn hảo, chấp nhận hoặc ép thể nào cũng không ảnh hưởng tới một đêm Vân Cảnh ngủ ngon. Nhưng sau khi biến hình, Vân Cảnh thỉnh thoảng nửa đêm lại bị đá xuống giường, hoặc là bị Tuyết Cầu cắn trong lúc ngủ mơ. Từ đó về sau, buổi tối Tuyết Cầu đi ngủ sẽ bị Vân Cảnh yêu cầu biến về con thỏ, bản thân nàng cũng cực kỳ yêu sự ăm ăm da lông, dĩ nhiên không cự tuyệt.

Ban đêm, Tuyết Cầu luôn ngủ say lại quý dị khác khoải tính lại giữa đêm hôm, vừa tỉnh lại đã thuận tiện nhảy ra khỏi sự ăm áp của Vân Cảnh, nhỏ giọng nhảy ra phòng ngoài trong đình viện biến thành bộ dáng tóc ngắn bé bông, đi tìm chỗ vệ sinh.

Trời giá lạnh đất đóng băng, đợi lúc nàng run rẩy trở về nhà vào giờ tỵ, đằng sau lưng bỗng nổi lên trăn da gà, nàng nhảy cảm phát giác ra, cứ như có một ánh mắt nhìn chặt khóa nàng, không kim lông được run lấy bầy.

Tuyết Cầu tự hỏi nàng đã đi qua cả địa phủ của Diêm Vương rồi, lại rất hiểu rõ Đầu Trâu mặt ngựa và Diêm Vương, quý còn không sợ, tự đứng không động chạm gì cả vật sống. Chỉ là hôm nay lại không hiểu tại sao, chỉ riêng có ánh mắt của kẻ không biết tên kia trong lòng lại sinh ra hoảng hốt.

“Hà, yêu nghiệt phượng nào, mau mau hiện hình, đừng ép ta niệm tâm kinh Bàn Nhược Ba Ba mật đó” Tuyết Cầu không dám quay đầu, dưới chân chẳng còn sức để bước, chỉ dả nói ra cho khoải lười, hạ thấp giọng thành uy hiếp cũng để có chỗ chống đỡ.

Kèm theo tiếng gió sần sạt, phía sau Tuyết Cầu từ xa truyền lại tiếng bước chân chậm rãi, từng tiếng một rõ ràng.

“A đi đà phạt, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh. Ôi, A men, chủ vạn năng, ai tới cứu cứu tín đồ đáng thương của các người đi, đem tên yêu nghiệt vạn ác diệt trừ cho ta với, đừng để hấn dọa người lúc nửa đêm mà” Tuyết Cầu bắt đắc dĩ càng sợ hãi, chân lại như mọc rễ vậy chẳng bước được bước nào.

“Ha ha, Tuyết Cầu Nhi, tâm kinh Bàn Nhược Ba La Mật là vật gì vậy? Thái Thượng lão quân và A Men là thần thánh phượng nào thế? Còn nữa chủ nhân của người là ta là tộc trưởng giao long tuần nhĩ phong lưu, sao lại bị người nói thành kẻ yêu nghiệt chứ” Bỗng một bóng hồng nhạt xuất hiện dưới ánh trắng như quý nị, lặng yên không tiếng động tới sau Tuyết Cầu, nghiêng đầu than nhẹ đẩy yêu nị bên tai, hơi thở nóng rực phun lên da thịt mềm mại của nàng, khiến da thỏ trên người nàng như bị mọc gai sau cơn mưa vậy.

Tuyết Cầu thầm kêu xui xẻo, lại nghĩ tới bản thân mình đã không phải là bộ dáng con thỏ lúc trước rồi. Chỉ cần nàng phủ nhận, nghĩ tới tên yêu nghiệt hoa đào ấy cũng chẳng có cách nào ép nàng thừa nhận được.

“Khụ khụ, thí chủ nhận lầm người rồi, bản ni chính là một tăng nhân khổ tu, cũng không nhận ra thí chủ là bậc cao nhân” Tuyết Cầu lập tức làm hai tay thành chữ thập, nghiêm túc phủ nhận. Nàng cũng không biết mình sai ở chỗ nào, không sợ trời sợ đất, chỉ sợ mỗi tên yêu nghiệt Huyền Mặc, phong lưu hoa đào này.

“Thật là hư!” Huyền Mặc nhất quyết không tha cho Tuyết Cầu cứ phun hơi thở ăm áp bên tai nàng, mùi thơm nhàn nhạt trên người hấn tỏa ra quanh quần hai người, càng khiến cho không khí mập mờ quý dị thêm, “Hương vị của Tiểu Cầu nhi vừa ngủ là biết ngay, người có hóa thành tro bụi ta cũng vẫn nhận ra. Tiểu Cầu Nhi, Huyền mặc thực sự đau lòng quá mà, ta đẩy cả người có mũi vị dễ ngủ sao lại không thể cho người nhớ ta chứ. Ngược lại có người mới quên người cũ, người nói xem, ta có chỗ nào hầu hạ người không tốt chứ?” Huyền Mặc nói xong, hai tay như rắn quấn bên hông mềm mại của Tuyết Cầu, trên đầu tóc đỏ rực quấn sát bên tóc đen, như đôi tình nhân thì thảo to nhỏ, nổi lên tia mờ mịt mêng màng.

Tuyết Cầu định từ chối đi, trong giây lát Huyền Mặc xoay người, bị đụng phải Huyền Mặc đã lâu không thấy. Huyền Mặc vẫn là yêu nghiệt tuyệt luân khiến vạn vật điên đảo như cũ, cho dù dưới ánh trắng hiền hòa vẫn phát sáng rạng ngời. Nốt ruồi đỏ trên trán như giọt lệ tương tư tình nhân vậy, khắc sâu vào trái tim nắn nã không nở đi, dây dưa cả đời. Mà đôi môi hồng mọng kia nhếch lên kêu gọi cùng chiếc lúm đồng tiền quyến rũ lòng người, thừa dịp Tuyết Cầu ngơ ngẩn, cúi đầu phủ nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, trần trọc lưu luyến.

Tuyết Cầu nháy mắt mở trừng hai mắt đỏ, mà Huyền Mặc có đôi mắt hoa đào và nụ cười giảo hoạt kia cứ lặng nhìn nhau. Đầu lưỡi Huyền Mặc linh hoạt liếm trên đôi môi Tuyết Cầu mím chặt, hàm răng trắng ngà gặm cắn môi nàng nhẹ nhàng sung đỏ lên, dẫn dụ nàng cùng múa với hấn. Mãi sau Tuyết Cầu mới từ trong ngơ ngác tỉnh táo lại, bắt giác vừa thẹn vừa cáu, đẩy mạnh Huyền Mặc đang ôm chặt ra, cổ hít thở lấy không khí trong lành, lúc này mới khiến cho nàng thở được.

Nào biết, Huyền Mặc bị đẩy ra vẫn chưa từ bỏ ý định quấn quít lấy Tuyết Cầu, bên miệng cười càng đậm, từ sau chuyện lần trước, thẳng nhĩ này lúc nào cũng tâm niệm chuyện ăn của nàng, “Yêu nghiệt, khụ, ta sai rồi, đại ca, chủ nhân! Ta tất cả nói sẽ đem con chim trĩ đà điều kia hiến cho ngài bữa ngon, ngài lão sao còn lăm bầm muốn ăn ta chứ. Như vậy đi, ta va]froi đã cho ngài ăn đậu hũ rồi, ngài cũng coi như là được ăn rồi đi, đôi ta huề nhau. Sau này ngài đi đường lớn của ngài, còn ta đi cầu độc mộc của ta, đôi ta cả đời không qua lại với nhau nữa”

Thần sắc Huyền Mặc không đổi, mặt càng dán sát hơn, trong mắt hoa đào mang theo mấy phần uất ức nói, “Thế nào, vừa rồi chẳng phải là người đem ta ăn còn gì? Ăn xong rồi thì muốn phì mông chạy lấy người sao? Thiên hạ này sao dễ dàng như vậy chứ, thế nào, cùng Huyền Mặc về Tuyết Nguyên, đợi cho ta được thoải mái trên giường lớn, chúng ta sẽ chậm rãi thảo luận vấn đề ăn và được ăn nhé”

Tuyết Cầu không tự chủ được run lẩy bẩy, cười ngây ngô đẩy Huyền Mặc cách xa ra chút, “TA lắm xương ít thịt lắm, sợ không hợp dạ dày ngài, tám phương đại lục này có rất nhiều mỹ nữ có dáng người đầy đặn, ha ha, đại ca ngài đại nhân đại lượng, thả cho tiểu muội một con ngựa đi” Tuyết Cầu sao không biết từ ăn và được ăn trong miệng Huyền Mặc kia chứ. Nghĩ kế sách hiện giờ có thể kéo dài được thì kéo, tốt nhất là kéo tới hừng đông đợi Văn Cảnh tỉnh lại, nàng sẽ không phải một mình đối mặt với tên yêu nghiệt đầy tâm ý với nàng nữa.

“Bản yêu nghiệt được ăn một miếng quá tốt rồi, tốt lắm, thời gian không còn sớm nữa, chúng ta lập tức xuất phát về nhà đi” Huyền Mặc nói xong, liền ôm lấy chiếc eo nhỏ của Tuyết Cầu, định bay lên không.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tâm động gang tấc

Tâm động gang tấc

“Chậm đã!” Tuyết Cầu cả kinh hét to một tiếng, ngăn lại Huyền Mặc, trong lòng thấy kỳ lạ vì sao hai người họ nói chuyện mà Văn Cảnh và Khô Vinh ở trong phòng cách đó không xa lại như chẳng nghe thấy câu nào vậy, ngủ còn say hơn cả bình thường nữa.

“Ha ha, may là Huyền Mặc cho thêm một tầng cách âm giữa hai ta nên chẳng sợ gì bị tiếng to của người đánh thức” Huyền Mặc điểm mũi của Tuyết Cầu vô cùng thân thiết, cười giảo hoạt dị thường.

Hồ ly ... Cứu mạng a, lúc này nàng coi như gặp hạn hoàn toàn rồi! Hóa ra tên yêu nghiệt này đã sớm lên kế hoạch tất cả, chẳng lẽ, chẳng lẽ nàng thật sự phải rời khỏi Văn Cảnh bị bắt tới nương tựa vào tên yêu nghiệt Huyền Mặc này sao? Trong lòng thoáng qua tia đau đớn, nàng coi mình chưa từng bao giờ rời khỏi Văn Cảnh, nàng coi như đã thành thói quen có hắn ở bên, nếu cả cuộc đời này không thấy thì phải làm sao.

Tuyết Cầu biết hiện giờ không muốn biết những điều này lúc này, lập tức đề bản thân mình đình chỉ nỗi nhớ nhung đó, lập tức nghĩ tới một vấn đề, “Đội chút! Người sao biết ta ở trong này?”

“Cái này được gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ đó, Tiểu Cầu nhi và Huyền mặc hữu duyên, dĩ nhiên đi đâu thì đều có thể bị Huyền Mặc gặp phải thôi, ha ha” Huyền Mặc ôm siết lấy Tuyết Cầu vào lòng, mùi hoa, nước thơm, người say, lòng say.

“Ta nói nghiêm chỉnh nhé, người đừng có xả chút chuyện mơ hồ tới người ta” Tuyết Cầu mất kiên nhẫn đẩy mạnh Huyền Mặc ra.

“Tốt, thực ra là ta tới nhận thuộc hạ của ta, Tiểu Cầu Nhi chắc là không biết rồi, Thanh Phong vốn là người tộc Thanh Loan, lần này thả hắn trở về thăm nhà, khá khá” Huyền Mặc cười xoa xoa đầu tóc ngắn của Tuyết Cầu, cảm xúc mềm mại tốt lắm, tất cả điều này không dừng lại được.

Tuyết Cầu nghe hắn nói vậy mới nhớ lại, trước đó vài ngày trên tiệc thọ yến kia người tùy tùng thanh tú có tên Thanh Phong dâng Thất Thái Hàn Linh Thiên lên, hóa ra lại là bộ tộc Thanh Loan, chẳng hiểu tựa sao lại trở thành thuộc hạ của tộc giao long chứ.

Huyền Mặc đột nhiên cười thần bí, hạ thấp giọng xuất thì thảo bên tai Tuyết Cầu, “Nên nói cũng nói rồi, không nên nói cũng đã nói, Tiểu Cầu Nhi, kẻ phá hỏng không khí cũng tới rồi. Lần sau gặp lại Huyền Mặc, Huyền Mặc chắc chắn sẽ tự mình dẫn người về, trước đó, thả cho người một mạng” Nói xong, hắn hôn trộm lên môi thơm của Tuyết Cầu đang không có phản ứng gì một cái, rồi mới sung sướng cười cười nhìn bóng hình đứng cách đó không xa, thân hình nhoáng một cái biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Tuyết Cầu khẽ nhếch miệng chẳng rõ Huyền Mặc này dễ dàng rời đi thế nào, không rõ vì sao hắn vô duyên vô cớ cắn miệng nàng. Điều không rõ này còn chưa nghĩ cẩn thận, khuôn mặt tuấn tú của Văn Cảnh thẹn quá hóa giận đã xuất hiện ở trước mặt nàng rồi.

“Ta cũng không biết nàng còn có liên quan tới tộc trưởng Huyền Mặc của tộc Giao long nữa đó!” Lúc trước Văn Cảnh ngủ trong nhà, giấc ngủ hắn vốn rất mong manh, bỗng dưng tỉnh lại, phát hiện bên người thiếu mất con thú vốn ngủ say bất tỉnh cả buổi tối, không phát hiện hoảng hồn, lập tức ra khỏi phòng tìm kiếm. Cũng đang đẩy cửa thì thấy nàng và Huyền Mặc đang thân mật ôm hôn nhau, tức giận trong lòng dâng lên dĩ nhiên không nói cũng biết.

“Ban đầu ta cũng cảm thấy lạ, sen bảy màu nằm chính giữa Dao Trì Côn Lôn, ngoại trừ thi triển pháp thuật thì nàng lúc đó không có khả năng tự dung xuất hiện đột ngột ở đó, nghĩ đến cũng đúng là hắn giúp cho nàng rồi. Tuyết Nhi, Cảnh nhớ được lúc mới gặp nàng lúc ấy, nàng nói là do cái tên thần nhân Jesu gì đó cho nàng ăn Kim Phong Ngọc Lộ, vậy Jesu đó đích thực là Huyền Mặc rồi, nàng chắc hẳn đã sớm biết trước hắn rồi đúng không?” Sắc mặt Văn Cảnh nhăn nhó khó coi, đôi mắt bạc trở nên phát lạnh, sợ nghe được một tiếng phái từ Tuyết Cầu.

“Đương nhiên là không biết rồi! Văn, huynh đừng có nghĩ lung tung nữa, Jesu và Huyền mặc không liên quan gì đến nhau đâu! Tuyết Nhi không thích cái tên yêu nghiệt kia, Tuyết Nhi sợ hắn lắm” Tuyết Cầu đáng thương tội nghiệp nhìn Văn Cảnh, hiểu hiện của Văn Cảnh đúng thật là đáng sợ, khiến trái tim nàng cũng run rẩy theo. Trời ơi, trí nhớ Văn Cảnh kia cũng tốt quá đi, vẫn còn bản khoản tới chuyện Jesu kia, nhưng chẳng qua là nàng thuận miệng nói linh tinh thôi mà, lại khiến cho hắn đem Jesu liên quan một chỗ với Huyền Mặc.

Tay nhỏ bé lạnh lẽo của Tuyết Cầu ôm lấy eo Văn Cảnh, cũng hóa giải ngay cơn tức nhất thời của hắn. Văn Cảnh bắt đầu dĩ thờ dài, ôm Tuyết Cầu vào

trong phòng ẩm áp, dưới ánh nến phát hiện môi hồng của nàng hơi sưng đỏ, vừa hận vừa lấy tay không tự chủ xoa môi nàng.

“Vân...” Tuyết Cầu bị Vân Cảnh sờ mềm nhẽo lây nhiễm, không kim lòng được thì thảo gọi tên của hắn, sau một giây lại bị Vân Cảnh lấy môi bịt chặt. Cả đêm hai lần gặp phải, được hai nữ nam gần bó như môi với răng, sợ cũng chỉ có mình Tuyết Cầu thấy tui thân mà thôi.

Nàng có thể đẩy Huyền Mặc ra, cũng không dám đẩy Vân Cảnh, sợ hắn vừa hận bản thân mình. Mà Vân Cảnh mang chút cảm giác môi mỏng là dịu dàng áp trên môi hồng của Tuyết Cầu, không có Huyền Mặc bá đạo xâm lược, lại có thể khiến nàng nổi lên cảm động vô hạn.

Trên môi truyền tới ngọt ngào nhẹ nhàng thuộc về Vân Cảnh, hơi giống bánh ngọt Quế Hoa, khiến con tim Tuyết Cầu thấy ngửa ngửa, không kim lòng nổi mở cái miệng nhỏ nhắn ra, khẽ liếm môi Vân Cảnh, đôi mắt mang theo ý nghịch ngợm cười cười.

Mà hành động đó, cũng đúng là sự dụ hoặc cự độ với Vân Cảnh, lập tức liền đem nụ hôn lướt nhẹ biến thành nụ hôn yêu đầu lưỡi cuốn nhau, tuy kỹ thuật hơi ngây ngô, nhưng ứng phó với Tuyết Cầu thì dư dả.

Mà Tuyết Cầu trực tiếp biến thành biến cố này không rõ ý tưởng cứ mở to trừng mắt, bị nụ hôn ngập tình yêu của Vân Cảnh tác động, trái tim bỗng nổi lên tia gọn sóng. Nàng không thích Huyền Mặc đụng vào, lại cùng mừng vì sự thâm tình của Vân Cảnh mà bất giác lún mình vào.

Vân Cảnh sống hơn một ngàn năm, dù chưa yêu bao giờ cũng biết chuyện xảy ra giữa đôi tình nhân là gì. Hiện giờ tự mình trải qua thực tiễn, vừa thấy vui sướng dần tới sung sướng. Dội hôn xong, thấy Tuyết Cầu không xấu hổ không bức bối, cứ ngây ngốc nhìn hắn thì nổi lên lòng triu mến hơn.

“Vân...” Tuyết Cầu thấy Vân Cảnh không tức giận nữa, ánh mắt bạc vốn sắc lạnh, giờ phút này cũng dịu dàng, lúc này mới yên tâm mở giọng mềm yếu, “Ta hình như hơi có chút thích huynh đó”

Lời vừa nói ra, Vân Cảnh đang tức giận bỗng tan thành mây khói, chỉ còn lại cười bất đắc dĩ, hóa ra Tuyết Nhi của hắn giờ mới thích hắn chút ít. Mà thôi, chỉ cần thích là được. Hóa ra Tuyết Cầu chưa bao giờ mở miệng nói câu thích Vân Cảnh, chẳng trách khiến Vân Cảnh tự ngộ nhận là yêu đơn phương Tuyết Cầu. Hắn nào biết thực ra từ lúc trước ngày nào cũng tích lũy dần, Tuyết Cầu dĩ nhiên đã biến từ tình cảm tốt đẹp chuyển thành thích và ý lại hắn. Đều là người ngốc này, chuyện tình cảm thì cứ như sương bên bờ hồ, mơ hồ rồi mãi cũng hiểu ra.

Hôm sau Tuyết Cầu trước khi rời đi Thanh Khâu đã một mình đi tìm Thanh Thương, mà Khô vinh và Vân Cảnh đi đi theo bị nàng cự tuyệt. Vân Cảnh hơi lo lắng chút, dù sao hôm qua Thanh Thương còn suýt lấy mạng Tuyết Cầu. Mãi cho tới Khi Tuyết Cầu ra khỏi hành cung Đan Hoa, bay vọt vào lòng Vân Cảnh thì lúc này trái tim thấp thỏm của hắn mới buông xuống.

Trên đường về Xích Nguyên, Vân Cảnh như vô tình song thực ra để ý hỏi Tuyết Cầu bên cạnh, “Tuyết Nhi lúc trước nói gì với tộc trưởng Thanh Thương vậy?”

“Bảo điển binh ôn chiến hòa tình yêu thôi” Tuyết Cầu kiêu ngạo khịt khịt mũi, lại nhìn chút tay đang nắm chặt tay Vân Cảnh, cười vui vẻ đáp.

“Con thỏ ngốc nói mê sáng rồi” Khô vinh khinh thường phì ra nói, lại nhìn thấy Tuyết Cầu và Vân Cảnh quan hệ thân mật hơn trước, cũng càng muốn châm chọc khiêu khích Tuyết Cầu mãi.

BA người cứ cãi nhau sau khi trở về Xích Nguyên, lập tức được mời vào hành cung Xích Linh. Gặp lại Phượng Cửu, Tuyết Cầu cười cười thần bí với hắn, lại khôi phục bản tính cũ, kêu gào muốn đi gặp Dừa Thom. Chỉ là Vân Cảnh sao dám thả nàng một mình đi gặp Phượng Lê chứ, Tuyết Cầu thấy Vân Cảnh không chịu thả người mới yên lặng rúc vào bên cạnh hắn, không tranh cãi âm ỉ nữa.

“Phượng Vương, tộc trưởng Thanh Thương tộc Thanh Loan nhờ Vân Cảnh chuyển lời, nếu muốn cầu hòa thì bản thân Phượng Vương tự mình tới Thanh Khâu, đám còn lại hắn không muốn gặp. Vân Cảnh dù chưa thể khuyên được tộc trưởng Thanh Thương, nhưng cũng hiểu được Phượng Vương nhất định sẽ lấy đại cục làm trọng, nếu có thể không đánh mà hóa giải được chuyện này, Vân Cảnh cho rằng có thể làm được”

“Phượng Cửu châm chước, đã làm Nhị điện hạ phí tâm rồi, ngày mai là con gái của Phượng Triển thức, Hoàng Lâm dự hòa niết bàn, là ngày trưởng thành ngàn năm, toàn bộ tộc Phượng Hoàng ta đều phải tụ họp ở từ đường. Nhị điện hạ nếu có ý, có thể ở lại cùng tham dự” Phượng Cửu nghe được tên của Thanh Thương, đầu tiên là về mặt ngăn ra, rồi lập tức mỉm cười khéo léo chuyển đề tài tới chuyện ngày mai.

Vân Cảnh từng nghe qua, Phượng hoàng nếu muốn trưởng thành thì phải tự thu thập hương mộc để tự thiêu rồi sống lại, sau khi thành niên năm trăm năm thì lại phải tuần hoàn lập lại một lần. Chỉ là nghi thức quan trọng nhất là lần đầu, có rất nhiều Phượng Hoàng vị thành niên trong lúc niết bàn mà chết. Mà niết bàn sống lại, thì càng mưa to gió lớn hơn, âm thanh này càng thanh, thần pháp càng cao, pháp lực thăng tiến. Chỉ là có rất ít người ngoại tộc có thể nhìn thấy cảnh rầm rộ thế này, mà họ lại vinh hạnh được Phượng Cửu mời, nên Vân Cảnh hơi chút kính sợ.

“Nếu vậy, Vân Cảnh cũng không từ chối, đa tạ ý tốt của Phượng Vương, vậy lại làm phiền thêm hai ngày nữa rồi” Vân Cảnh xoa cằm nói cảm ơn, chẳng trách mà cha con hắn trải qua độ tán này khiến khí độ làm người của Phượng Vương tăng thêm, quả thật là vương giả nổi bật.

Còn Tuyết Cầu đứng cạnh cũng không bình tĩnh hơn Vân Cảnh là bao, ngàn năm có một sự kiện chim chò tự thiêu, mà toàn bộ chim to về tề tựu cùng nhau, nếu toàn bộ ném trong biển lửa, mùi thịt thơm nức bốn phía, sống mơ mơ màng màng. Nghĩ đi nghĩ lại thì bất giác Tuyết Cầu nở nụ cười tươi, khiến thị vệ đứng bên đồng loạt run lên. Hóa ra thừa dịp hôm qua không có Tuyết Cầu, Phượng Lê và bọn họ nói chuyện với nhau, mới biết cô gái áo trắng nhìn có vẻ nhu nhược, thực ra là kẻ thích ăn thịt kinh người, là bảo bối thích ăn thịt nhất. Mà trong mắt nàng ta, toàn bộ vật sống chỉ có đồ ăn là đồ ăn, bị nàng nhìn trúng, e rằng chẳng trốn được vận mệnh bị ăn thịt.

Vân Cảnh thấy Phượng Vương chẳng đã động gì thêm về chuyện phi Di, liền cáo từ, mang Tuyết Cầu có bộ mặt khát khao ăn trở về nhà nghỉ, tuyệt đối không để nàng có cơ hội chạy loạn khắp nơi.

Chương 24: Biến cố niết bàn

Biến cố niết bàn

Hôm sau, Vân Cảnh và Tuyết Cầu đều thay quần áo trắng sạch sẽ, trên cả hai áo đều thêu bông mai đỏ, như một đôi người ngọc, đi tới đầu chói mắt người ta tới đó. Còn Khô vinh thì vẫn như thường lệ vẫn bộ quần áo màu lam dài, chỉ cần không mở miệng thì hẳn là tinh linh thuần khiết nhất trên thế gian này.

Theo lời Khô vinh nói, vì niết bàn ngàn năm, nên Phụng Vương Phụng Tu có đi du lịch xa với người vợ trước đây trước đây nữa cũng sẽ cố gắng trở về. Vì thế mới cùng Vân Cảnh và Tuyết Cầu đi tới núi Đan Huyết này cũng không phải tới xem cái cảnh vợ vẫn tự thiêu gì, mà chính là muốn được ôn lại chuyện cũ với Phụng Tu, cũng tiện khoe ra bản thân mình loại tình cảm vui sướng chuyển khắp tám phương đại lục này như thế nào.

Địa điểm niết bàn được định cử hành ở một gốc cây ngô đồng vạn năm trên đỉnh núi Đan huyết, cây ngô đồng che chở cho bộ tộc Phụng Hoàng phồn thịnh, cũng chứng kiến mỗi một lần một Hỏa Phụng Viêm hoàng xinh đẹp lột xác, nó chính là tượng trưng cực kỳ thần thánh cho tộc Phụng Hoàng.

Khi họ tới đỉnh núi Đan Huyết đứng giờ, đại đa số Phụng Hoàng có vóc dáng tiều tụy đã quỳ lạy bên cây ngô đồng vạn năm thành vòng tròn, ở chính giữa có một con Viêm Hoàng bảy sắc nho nhỏ, khác hẳn Hỏa Phụng, mà Viêm Hoàng và ba lông đuôi đều có màu vàng lóa mắt. Chạn mẹ của Tiểu Viêm Hoàng này đang quỳ một bên thay nàng ta cầu nguyện, hy vọng nàng ta có thể bình an vượt qua niết bàn lần này. Mà đứng đầu bộ tộc Phụng Hoàng Phụng Vương Phụng Cửu thì trước khi nghi thức bắt đầu, đã tiến lên một bước, ban cho tiểu Viêm Hoàng lời chúc phúc tốt đẹp và linh khí hộ thể.

Vân Cảnh là ngoại tộc tuy được phép tham dự nhưng cũng không đáng tin cậy, chỉ có thể đứng ở xa xa cùng Tuyết Cầu, lẳng lặng chờ đợi nghi thức thần thánh này bắt đầu. Còn Khô Vinh có vẻ như phát hiện ra bóng Phụng Tu, rất hưng phấn, nhưng cũng bắt đầu yên tĩnh khi nghi thức bắt đầu.

Phụng Cửu tự mình đốt cả đám gỗ Hoàng Lâm chất quanh Viêm Hoàng, ngọn lửa bắt đầu bùng lên, hương mộc đang cháy. Ánh lửa dưới tác dụng của cơn gió thổi tới tận trời, nhanh chóng bao phủ cả tiểu Viêm Hoàng đang run rẩy bên trong. Tiểu Viêm Hoàng ở giữa rừng lửa thiêu phát ra tiếng tiếc nuối sắc bén, còn gương mặt mọi người nhìn vô cùng chăm chú và bình tĩnh.

Tuyết Cầu không đành lòng nhìn nên tựa đầu chui sâu vào lòng Vân Cảnh, Vân Cảnh lập tức săn sóc lấy tay che hai tai nàng. Nghi thức này tàn nhẫn quá mức, dù là hẳn cũng không chịu nổi cau mày lắc đầu.

Trận lửa lớn cháy chừng nửa canh giờ mới tắt dần, còn bóng tiểu Viêm Hoàng đã hòa tan cùng với ngọn lửa, hóa thành đám tro tàn nhẹ, quanh quẩn bên tai vẫn còn tiếng kêu tiếc nuối giữa lần cuối của nàng ta, cũng sẽ là tiếng hát vang lần đầu tiên nếu sống lại.

Mọi người nín thở, nếu như không ngoài ý muốn, đợi lửa tắt thì sẽ thấy một Viêm Hoàng xinh đẹp sống lại trong đám tro bụi, ánh sáng rực trời.

Ở trong cảnh ngàn cân treo sợi tóc, trên núi Đan Huyết bỗng vang lên một tiếng ngựa hí. Phía chân trời bên cạnh, nhanh chóng mọc ra một con thần thú thiên mã tuyết trắng bay nhanh như tia chớp vụt qua, thần thú ngậm trong miệng một dụng cụ làm bằng gỗ. Do nó bay với tốc độ quá nhanh, dụng cụ bất ổn, làm sóng sánh rớt ra một giọt nước óng ánh trong suốt. Mà giọt nước này lại không khéo, chỉ rơi trên đóm lửa nhỏ phía trên hương mộc, chỉ nghe phũ một cái, lửa đã hoàn toàn bị dập tắt.

Thần sắc Phụng Cửu biến đổi, lập tức tiến lên điều tra, phát hiện ra giọt nước kia thể mà ngưng kết không tan, vẫn giữ nguyên trên cây hương mộc đã bị đốt thành than. Phụng Cửu nhíu mày thờ dài, “Thiên ý, đúng là nấu chảy ra bạc!” Lời này vừa nói ra, tất cả người tộc Phụng Hoàng sắc mặt đều tái nhợt, mà mẫu thân của Tiểu Viêm Hoàng chấp nhận niết bàn thì ngất xỉu ngay tại chỗ cạnh phu quân bà.

“thúc phụ, xin nín bi thương” Phụng Cửu xoay người, vẻ mặt lộ ra bị thương sâu sắc với sự bất hạnh của người cha Phụng Triển có đứa con chết non, cất lời an ủi.

Phụng Triển Mộc liếc mắt nhìn Phụng Cửu, dĩ nhiên là nhờ người khác chiếu cố cho phu nhân của mình, còn bản thân thì tiến lên quỳ xuống trước đám tro tàn còn sót lại của hương mộc kia, run run hai tay, đỡ lấy đồng tro tàn trong tay, “Lâm Nhi, cha thật có lỗi, cho con nhận hết mọi đau đớn mà không được sống” Nói xong nước mắt chảy từ gò má xuống đọng tr tàn, đây là tình yêu chia tay cuối cùng của ông đối với cái chết oan của con gái. Mọi người nhìn thấy cảnh này, đều là chã rơi lệ.

“Tại sao lại vậy!” Tuyết Cầu không tin nổi cảnh trước mắt, nước mắt cũng không kiềm được rơi xuống thánh thót. Mặc dù nàng thích ăn thịt rất nhiều, nhưng cũng không chịu nổi một sinh mệnh đang sống như vậy cứ theo cách đó mà xong đời. Hóa ra sống lại mới là lời nói dối lớn nhất, hóa ra, niết bàn đúng thật là kiếp nạn lớn nhất, sinh lý tự biệt mới giã vò người ta đến thống khổ không chịu nổi như vậy.

“Là bọn họ! Cũng bởi vì có bọn người ngoại tộc ở đây nên mới khiến cho Hoàng Lâm bị nhận vô số điều xấu!” Ở đây vì có Hỏa Phụng viêm hoàng

cảm xúc kích động quá mức, mà coi cái chết của Hoàng Lâm đều hướng thẳng về phía đám người Vân Cảnh. Lời này vừa ra, dĩ nhiên là kích động vô số người bộ tộc Phụng Hoàng, ai ai cũng đều dùng ánh mắt thù hận trừng trừng nhìn về phía họ, chỉ ngại có Phụng Cửu ở đây nên không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Đều im miệng đi!” Phụng Cửu lớn tiếng trách mắng, bắt giác khiến toàn trường hỗn loạn bị áp lại. Hắn lạnh lùng nhìn các tộc nhân chung quanh, không mất uy nghiêm mở miệng, “Thúc phụ tang nữ đã là người đau xót không ai chấp nhận nổi rồi, các ngươi lại còn muốn quấy lớn việc này nữa sao! Nguyên nhân là thủy ngân bắt hạnh rút xuống, là thiên ý không thể trái, để cho thúc phụ một mình đưa tiễn Lâm Nhi lên đường đi” Phụng Cửu nói xong, đi đầu rời khỏi đỉnh núi Đan Huyết, mọi người cũng lục tục một lúc đi xuống núi.

Tuyết Cầu quay đầu nhìn bóng dáng hiu quạnh đang khuất kia, cuối cùng không đành lòng bị Vân Cảnh kéo xuống núi.

Đội mọi người trở lại hành cung Xích Linh, Vân Cảnh được Phụng Cửu gọi tới có việc thương lượng với hắn, nên cùng Tuyết Cầu đi tới thư phòng Phụng Cửu. Còn với Khô Vinh chuyện này đã sớm quen nhìn người ta sống chết, dĩ nhiên là không sao, thậm chí hắn còn có chút sung sướng muốn một mình đi tìm Phụng Tu ôn chuyện.

“Nhị điện hạ cũng biết thủy ngân này rơi xuống như thế nào trên hương mộc rồi chứ?” Phụng Cửu thấy Vân Cảnh tới, thì cho thuộc hạ lui đi, mở miệng hỏi luôn.

“Như Vân Cảnh không nhìn lầm, lúc ấy chân trời thoáng qua một bóng màu trắng là thánh thú Anh Chiêu của bộ tộc Bồ Lao ở phía nam, mà giọt thủy ngân kia rút xuống cũng chính là từ trong lọ nó ngâm rơi xuống. Chỉ là Phụng Vương, chuyện này cũng không phải lỗi của Anh Chiêu, hơn nữa Vân Cảnh cũng không muốn Phụng Vương vì chuyện này mà kết thù với tộc Bồ Lao” Vân Cảnh đem mọi tâm sự ngập trong mắt, bình tĩnh nói ra. Chỉ là hắn cảm thấy chuyện xảy ra liên tiếp này đều kỳ lạ tới mức khiến người ta thấy lạnh người, đầu tiên là tộc Phụ Hỷ tặng tộc Phụng Hoàng kiếm Phi Di lại bị một kẻ không rõ tên lợi dụng, giết chết mấy người tộc Thanh Loan, khiến cho hai tộc xung đột vũ trang. Rồi lại đúng lúc tộc Phụng Hoàng niêm bàn thì lại chỉ vì cử chỉ vô tâm của thánh thú tộc Bồ Lao mà thất bại trong gang tấc. Kỳ lạ nhất là thủy ngân chính là đặc sản của nơi có thủy ngân ở phía nam, độ nóng cao vô cùng người phi thường dụng vào thi chấy, còn với bọn hắn thì vô dụng. Mà phương hướng Anh Chiêu đi đúng là từ nơi có thủy ngân tới, cũng chính là chỗ ở của Vương Bồ Lao ở Phù Ngọc.

“Dĩ nhiên, Phụng Cửu cũng không phải muốn truy cứu người vô tâm, chỉ là thủy ngân là đối chọi tối kỵ với bộ tộc Phụng Hoàng niêm bàn của ta từ trước tới nay, vì thế lần này thủy ngân thực sự rút cũng quá mức trùng hợp. Phụng Cửu khó hiểu, kẻ đằng sau này chĩa về các tộc có âm mưu gì, chỉ có một điểm Phụng Cửu dám khẳng định, bất hạnh của tộc Phụng Hoàng cả hai lần đều bị liên lụy trong đó. Nếu Nhị điện hạ có lòng, thì nên tìm hiểu tra rõ nguồn gốc kẻ này, nếu không có lòng, Phụng Cửu cũng đành chỉ đứng sau cổ sức toàn lực làm việc vì toàn tộc, giữ chặt lấy mình” Trong con người của Phụng Cửu lóe lên tia đen tối, trực giác nói cho hắn biết, đội lúc âm mưu này bao phủ toàn bộ tám phương đại lục thì cũng là lúc tranh đấu và hủy diệt bắt đầu – niêm bàn lần này không biết còn có thể sống lại nữa hay không.

Vân Cảnh nhủ mấy suy tư mãi, lúc này mới mở miệng nói, “Vân Cảnh tự nhận lực lượng có hạn, nhưng cũng không thể chấp nhận mặc kệ cho kẻ khác làm xằng làm bậy được. Phụng Vương, chuyện Phi Di, mong rằng nên xử lý thích đáng, đừng tiếp tục khơi dậy phân tranh nữa. Hôm đó Vân Cảnh sẽ đi tới Phù Ngọc, cũng Vương Thúc Bồ Lao hỏi cho rõ, cũng làm chủ cho Phụng Vương”

“Vậy xin làm phiền Nhị điện hạ rồi”

Tại Nguyệt đài Hồ Yêu Phụng Thanh Xích Nguyên

“Con bà nó chứ, lão tử năm trăm năm sau sẽ lại là một hảo hán!” Trong mắt phượng của Khô Vinh lóe lên thần thái cao ngạo không ai bì nổi, mà nói chuyện cùng hắn chỉ có mỗi mình Phụng Tu. Bộ tộc Phụng Hoàng khác với tộc của hắn, sau năm trăm năm niêm bàn sẽ được luân hồi và sống lại, vì thế năm trăm năm nay họ sẽ không giống Khô Vinh duy trì mãi bộ dáng thanh xuân đẹp trai, họ cũng sẽ từ từ già đi, giống như Phụng Tu trước mắt mặt đầy nếp nhăn vậy, nhưng vẫn không giảm phong độ. Trải qua niêm bàn sống lại họ gần như trút đi toàn bộ tuổi già, khôi phục lại dung mạo tuổi trẻ, pháp lực tinh tiến, dung mạo càng ngày càng xuất sắc.

“Năm trăm năm nay làm khó cho người rồi?” Phụng Tu mỉm cười liếc mắt nhìn Khô Vinh trước mặt chỉ nhỏ bằng đầu ngón tay, lại chột như nhớ tới những năm tháng trước đây thế này, lúc đó ông chẳng qua cũng chỉ là một con Họa Phụng vừa trưởng thành, chưa thừa kế được đại thống hoàng tộc Phụng Hoàng, lại giống như những họa phụng còn trẻ, tâm cao khí ngạo, chẳng coi ai ra gì.

Chẳng qua, cũng khác với ông khi đó, Khô Vinh sớm đã là nhân vật nổi danh khắp tám phương đại lục, thậm chí còn nổi danh ngang với Long Thần vĩ đại. Mới ra đời, như con nghé mới sinh chẳng biết sợ cạp là gì, Phụng Tu trong lúc đi du lịch vô ý đắc tội với một đại nhân vật chẳng coi ai ra gì này, có thể nghĩ, dĩ nhiên là bị giáo dục tới cực điểm, nhưng cũng không phải không hòa thuận, từ đó đã trở thành bạn thân với Khô Vinh.

Từ sau khi Khô Vinh bị phong ấn, Phụng Tu cũng lựa chọn giao phó tộc Phụng Hoàng cho con mình rồi cùng người vợ đi du lịch. Hôm nay trở về, nhưng lại gặp lại bạn cũ đã kết giao vạn năm trước cùng uống rượu, trò chuyện, tất nhiên là vui sướng vô cùng, hai người cứ như được trở về lúc đó vậy, hiện giờ nhìn thấy đúng là như cách một thế hệ.

Phụng Tu không ngờ, Long Thần phong ấn Khô Vinh không những phong ấn cả chân thân, mà còn bị ảnh hưởng cả pháp thuật, tính cách và trí lực, như trăm năm rồi có vẻ khôi phục như cũ. Nhìn Khô Vinh đã lâu chưa gặp cứ uốn ba tấc lưỡi thì đầy lời thô tục, tính tình càng cao ngạo hơn trước, chỉ là tâm nhãn không bằng không, mà ngược lại càng đáng yêu thuận mắt hơn nhiều.

“Chỉ tiếc là lão tử cho tới bây giờ vẫn bị khế ước chết tiệt cột chặt, đợi lúc nào lão tử thu phục được tự do từ con thỏ ngọc kia, Khô Vinh nổi tiếng vĩ đại của ngươi sẽ lại lần nữa vang danh khắp tám phương đại lục ngay thôi” Phụng Tu trải qua lễ rửa tội vạn năm, sớm đã mất đi tâm tính năm đó, giờ phút này lại thấy Khô Vinh đầy sức sống và kiêu ngạo như vậy, cũng thấy cảm khái vạn phần, vô cùng hâm mộ.

“Nói thế, năm trăm năm nay ngươi cứ đi phiêu bạt bên ngoài với đứa con Vân Cảnh của Phụ Hỷ Vương Vân Tuyên sao?” Phụng Tu nghe nói tới chuyện Vân Cảnh bị trục xuất ra khỏi tộc Phụ Hỷ, tình hình cụ thể lúc đó mặc dù không hiểu rõ lắm, nhưng cũng biết được chuyện này nhất định phạm vào đại kỵ của Vân Tuyên, vì thế mới khiến cho hắn hạ loại mệnh lệnh này.

“Sai, là bọn họ đi theo lão tử!” Khô Vinh có đánh chết cũng không nguyện thừa nhận mình mới là người hầu đi theo hai người kia, khuôn mặt nhỏ nhỏ tuấn tú tràn đầy khinh thường.

“Rất tốt, Phụng Tu đúng là có một chuyện, lại cũng bởi có chút xích mích với Kim Loại Man Ngưu bên kia, chẳng nể mặt già của lãnh địa Đông Phụng này tý nào cả, vậy chắc phải mời Khô Vinh thay Phụng Tu đi gặp một lần được chứ?” Phụng Tu nghe Khô Vinh nói thế, vui mừng quá sức, hy vọng có thể nhờ Khô Vinh đi giải quyết chút phiền não mới gặp gần đây.

“Kim Loại Man Ngưu, là thằng nhóc Kim Can đáng giận của tộc Tù Bò kia sao? Hai người các ngươi trước đây như nước với lửa, sao tới mức mà cả mặt mũi cũng không muốn gặp nữa là thế nào?”

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, hiện giờ cũng đã qua nhiều năm rồi, không nhắc tới cũng thế” Phụng Tu vẽ mặt lộ ra đầy khó xử thờ dài, cầm lấy hộp gấm trên bàn đá bên cạnh, lấy ra từ trong hộp một quả trứng lấm tấm vàng, quả trứng này lớn chừng hai nắm tay, “Ngươi nói chính là nhận được vật ấy sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Mừng bắt được quả trứng khổng lồ

Mừng bắt được quả trứng khổng lồ.

Khô Vinh nhìn lòng vòng quả trứng còn lớn hơn cả người hắn quan sát một lúc, lúc này mới cả kinh nói, “Kỳ lạ, đây chẳng phải là trứng rồng Tù Bò đó sao, sao lại ở trong tay ngươi thế?”

Phụng Tu dè dặt đặt trứng rồng Tù Bò cẩn thận trên tay, nhẹ nhàng nói ra lai lịch quả trứng này, “Chẳng dẫu gì ngươi, mấy ngày trước, ta và ái thể đi dọc núi Bắc Hào hiểm ác nhất của lãnh địa Đông Phụng, thấy có một đám chim tước đang vây quanh trứng rồng Tù Bò này. Trứng rồng dĩ nhiên vô rất cứng rồi, nếu là loại tước có lòng chắc cũng có thể mổ vỡ quả này, ăn sạch bên trong. Lòng ta không chịu nổi, mới cứu quả trứng này ra, khiến cho nó may mắn thoát khỏi miệng loài tước. Chỉ là Phụng Tu thấy khó hiểu, vì sao trứng rồng Tù Bò lại xuất hiện ở núi Hắc Bảo chứ. Lại ngại quan hệ với Kim Loại Man Ngưu kia nên cũng không tiện đi hỏi cho rồi!”

“Phụng Tu, ngươi giao phó làm người rồi, trứng này để ở chỗ ngươi an toàn hơn, nếu mà bị con thỏ ngốc kia coi trọng ấy à, chẳng bị luộc thì cũng bị rán chui vào bụng nàng ta thôi” Khô Vinh thấy Tuyết Cầu không có mặt, dĩ nhiên là yên tâm to gan nói phóng đại lên trình độ tham ăn của nàng.

Mà vào lúc này...

“Vân, huynh thực sự muốn quản chuyện nhân rồi này sao?” Đến cả Tuyết Cầu luôn chẳng màng tới cái gì cũng mơ hồ nhận ra âm mưu to lớn đằng sau chuyện này, nàng luôn là người: người không phạm ta thì ta không phạm người, nếu đã phạm vào thì nàng cũng phải để ý. Nàng không phải là loại người tốt bụng gì, không thể đại từ đại bi làm được chuyện lớn cứu vớt muôn dân, nàng chỉ cần cũng người mình yêu vui vẻ cả đời, vì thế nàng hy vọng mình không thích Vân Cảnh bị liên lụy vào. Bởi vì thường thường đã nhóm lửa lên trên người rồi thì phần lớn không sao dập tắt nổi.

“Như hắn chỉ đem mũi nhọn chọc vào tộc hắn còn chưa tính, nhưng nếu hắn có ý đồ với tám phương địa lục, đó là có ý muốn cả tộc Phụ Hỷ cuốn vào trong đó, vậy Cảnh cũng không thể không quản” Vân Cảnh biểu hiện nghiêm túc dị thường, hắn và Tuyết Cầu đang chuẩn bị tìm Khô Vinh, rồi cùng hắn ta chạy tới chỗ ở của Bồ Loa ở hành cung Phù Ngọc.

Hai người hỏi qua mới biết Phụng Tu từ sau khi niết bàn xuống núi, thì luôn đứng ở bên hồ yêu nguyệt đài Phụng Thanh Sích Nguyên, nói vậy, Khô Vinh cũng nhất định là đang ở đó.

Đợi tới lúc đi tới Yêu Nguyệt Đài, vừa vặn thấy một lão giả tiên phong đạo cốt đang nâng trên tay một quả trứng đà điều màu nâu lớn, còn bé cợn Khô Vinh thì đứng một bên nhảy lên nhảy xuống không biết đang nói gì nữa. Vân Cảnh chậm rãi đi tới trước mặt Phụng Tu và Khô Vinh, quét mắt nhìn quả trứng trong tay Phụng Tu, nghi hoặc nói, “Đây chẳng phải là trứng rồng Tù Bò đó sao?”

“Đúng thế” Phụng Tu nhìn Vân Cảnh, mỉm cười vuốt cằm, nói, “Nói vậy vị này chính là Nhị điện hạ Vân Cảnh rồi, cha ngài Vương Vân Tuyên mấy năm nay có khỏe không?”

“Cám ơn sự quan tâm của Phụng Vương, Phụ vương từ trước tới nay đều vẫn an khang” Vân Cảnh thấy lão giả mặc quần áo đầy khí chất phong độ, lập tức hiểu rõ người này chính là tiền nhiệm Phụng Vương Phụng Tu đáng kính của cả tộc Phụng Hoàng, nên cung kính thờ dài đáp lại.

“Vị này là?” Phụng Tu để ý tới Tuyết Cầu có đôi mắt đỏ bên cạnh Vân Cảnh, dĩ nhiên xuất phát từ lễ tiết mở miệng dò hỏi.

Vân Cảnh lập tức kéo Tuyết Cầu tiến lên một bước, thay hai người giới thiệu, “Tuyết Nhi đúng là người thương của Vân Cảnh, tuy mắt đỏ nhưng không phải là yêu vật. Tuyết Nhi, Phụng Vương chính là nhân vật cùng thời với đại nhân Khô Vinh, danh dự cực cao, là người khiêm tốn lắm”

“Ha ha, hóa ra người chính là con nhóc tham ăn kia sao, ta đã nghe Khô Vinh nói qua rồi, tính tình này thực ra rất hợp khẩu vị của ta, thật thú vị quá” Phụng Tu cũng giống như Tuyết Cầu lại tán thưởng thêm, hai người hẳn cũng không biết là Khô Vinh nói gì với Phụng Tu mà khiến cho ông ta cảm thấy thú vị đến thế.

“Tuyết Cầu bái kiến Phụng Vương, có thể được Phụng Vương thưởng thức, đúng là vinh hạnh của Tuyết Cầu” Tuyết Cầu nhu thuận làm lễ, cười ngây ngốc, xem như cũng thấy nàng rất tán thưởng lời của Phụng Tu.

Phụng Tu gật gù đầu, lập tức chuyển ánh mắt tới Vân Cảnh, bảo, “Nhị điện hạ tới đúng lúc lắm, ta vừa cùng Khô Vinh nói tới chuyện quả trứng này, nên muốn mời Nhị điện hạ tham gia” Phụng Tu cẩn thận đem quả trứng cầm trong tay đặt vào trong hộp gỗ, lúc này mới nói ra lời thỉnh cầu cho Vân Cảnh nghe.

“Vân Cảnh chỉ là tiểu bối, lại được Phụng Vương coi trọng như thế, quả thật là may mắn của Vân Cảnh, Phụng Vương cứ nói đừng ngại” Vân Cảnh không kiêu ngạo không siểm nịnh đáp ứng chuyện này.

Phụng Tu nghe vậy thì nói ra lai lịch của quả trứng, “Do không phải Phụng Tu lười, mà là có hiềm khích quá saau với Kim Loại Man Ngưu kia, không tiện lộ diện, chỉ đành mời Nhị điện hạ thay ta đi chỗ đó” Nói xong, Phụng Tu liền mang hộp trứng đưa cho Vân Cảnh.

“Vân Cảnh chắc chắn sẽ mang trứng rồng này tới nơi bình an, chỉ là trước đó Vân Cảnh còn phải đi một chuyến tới hành cung Phủ Ngọc, lui lại mấy ngày cũng đành phải chịu”

“Dĩ nhiên, trứng này tới tay ngài rồi, thì tùy ngài đưa tới cho Kim Loại Man Ngưu lúc nào cũng được, ta sẽ không nhúng tay vào nữa. Đúng rồi, Phụng Tu còn có mấy điều kiện, một là đừng nói với Kim Loại Man Ngưu là ta cứu được quả trứng này, hai là đừng để người thương cùng chiều của ngài đem quả trứng này luộc ăn đó” Phụng Tu nói xong còn nghịch ngợm nháy mắt về phía Tuyết Cầu, chỉ là ám chỉ liếc mắt về phía Khô Vinh, xoa xoa râu bạc cười ha hả.

Vân Cảnh và Tuyết Cầu nghe xong, cả hai cùng đỏ mặt. Vân Cảnh dĩ nhiên là vui rồi, còn Tuyết Cầu thì chẳng nói lời giải thích, mà tông lòng còn thấy tia ngọt ngào lan tràn, mặt mũi cũng đỏ bừng lên đầy đáng yêu.

Rồi lập tức Tuyết Cầu bỗng nhớ tới chuyện Phụng Tu làm sao biết mình là tham ăn thành tính, vội vàng giải thích, “Phụng Vương đừng có nghe kẻ tiểu nhân gian xảo nịnh nọt nào đó tâng hót, Tuyết Cầu vốn là tham ăn nhưng cũng biết chừng mực đó ạ” Tuyết Cầu tức giận trừng mắt nhìn Khô Vinh, chẳng để ý tới hẳn ta đang la oang oang hoảng loạn phản bác, chỉ hỏi đôi Vân Cảnh trứng rồng trong hộp kia, đặt vào trong tay yêu thích không buông.

“Thế là tốt rồi” Phụng Tu thấy cả ba người trước mắt cãi nhau ầm ĩ, tự đáy lòng thấy hâm mộ Khô Vinh còn mang tâm tính tuổi trẻ. Lại thấy đã muộn rồi, mới từ biệt ba người tạm về cung điện của mình nghỉ, tính toán đợi vài ngày sau sẽ cùng ái thiếp lần nữa lên đường đi ngao du sơn thủy.

Còn Vân Cảnh và Khô Vinh nói chuyện Anh Chiêu, lại được Khô Vinh báo cho biết không sao, bắt đầu đi đánh nhẵn nại ở lại Xích Nguyên một lúc, đợi một mình Phụng Cửu đi Thanh Khâu trước. Cũng không biết kết quả ông ta thương lượng với Thanh Thương thế nào, lại như lời Tuyết Cầu nói lúc trước, đợi sau khi Phụng Cửu trở về bình an thì tuyên bố hai tộc chiến hòa đã bình ổn, mới khiến cho cả bộ tộc đều hân hoan nhảy nhót.

Tuyết Cầu nhìn chiếc lồng chim màu xanh bên hông Phụng Cửu kia, lại mỉm cười thần bí, không khách sáo đá đá Khô Vinh bên cạnh, đặc ý nói, “Bé con Khô Vinh, nhìn đi kia, ban đầu là ai nói châm chích khiêu khích ta nhỉ? Người nào đó thua thiệt lại còn tự khoe khoang cái gì cũng biết tuốt, vô duyên cho con thỏ ngọc ta đây còn cười nhạo người là thiên hạ đệ nhất nữa đó”

Khô Vinh bị tuyết cầu nói trắng ra thì mặt lúc tái lúc xanh, lớn tiếng la hét, muốn nói thắng là đem trứng kia luộc ăn. Cheri là Khô Vinh vì sao nói lời này? Hóa ra, Tuyết Cầu dù tham ăn nhưng cũng chỉ riêng có trứng rồng này lại yêu thích hơn, cả ngày cứ ôm ấp mãi không chịu thả, bảo là muốn dùng nhiệt độ của cơ thể ấp quả trứng này. Cả Vân Cảnh luôn bị Tuyết Cầu coi trọng cũng đã bị bỏ lơ nhiều ngày, chứ đừng nói gì tới Khô Vinh.

Trước kia, Khô Vinh và Tuyết Cầu vừa nhìn thấy nhau thì đã tranh giành, ngày nào cũng cãi nhau ầm ĩ, Khô Vinh cũng coi chuyện này rất quen, càng ầm ĩ càng thấy vui vẻ. Giờ trong mắt Tuyết Cầu chỉ có mỗi quả trứng kia mà thôi, căn bản chẳng rảnh bận tâm hẳn, hẳn càng trêu chọc, Tuyết Cầu ngoài cười ngậm ngùi ra thì cũng không chịu mở miệng đấu khẩu với hẳn. Ngược lại Khô Vinh lại cảm thấy mất hứng, qua mấy ngày, trong đầu càng thấy mất hứng thêm, cứ trách móc mãi lão chim Phụng Tu chẳng ý có tốt gì, có ý định đoạt mất niềm lạc thú mỗi ngày của hẳn. Đến cuối cùng, trong đầu hẳn vẫn chưa thông suốt chỉ đành nghĩ ra chiêu cuối cùng đẩy ôi thiu, cũng định uy hiếp muốn ăn quả trứng này, tuyết, cũng có thể đổi lại Tuyết Cầu trọn mắt nhìn hung ác, nói một hồi.

“Người dám!” Tuyết Cầu vung một chân lên đá bay Khô Vinh đi, hừ một tiếng, đem quả trứng trong lòng dịch dịch, lúc này mới cảm thấy mãn nguyện làm nũng với Vân Cảnh đòi ăn.

Vân Cảnh cũng chiều nhìn dáng điệu ngây thơ của Tuyết Cầu, nhưng trong lòng cũng thấy khó hiểu vì sao cái quả trứng xấu như đá kia lại đạt được sự coi trọng của nàng ấy thế, nói không ghen mới lạ. Hẳn từng nhắc tới với nàng, ấp trứng rồng này không phải là chuyện một sớm một chiều, có thể là một năm, cũng có thể là vài năm, tất cả đều phải dựa vào tình hình trứng rồng trưởng thành mà định. Còn Tuyết Cầu lúc này thì cũng ngoại lệ chẳng thèm nghe lời Vân Cảnh nói, vẫn trân trọng thêm. Vân Cảnh đành bó tay với nàng, cũng đành mặc kệ.

Mà hai nam nhân như họ soa biết, chuyện này ứng với câu “lòng phụ nữ như mò kim đáy bể”. Nếu họ hiểu được, trên đời này cũng không không có

nhiều chuyện tình này sinh đáng ghét được, Tuyết Cầu chẳng qua là nhìn thấy quả trứng non này, đột nhiên nảy sinh tình mẫu tử, nghĩ nếu trong trứng ấp ra một đứa bé, cũng khiến cho người ta thấy vui rồi. Lại càng ra sức muốn ấp trứng, cũng chẳng được như người ta mong đợi, trứng này cứ thế chẳng có chút phản ứng, cứ như vật chết vậy. Chỉ là trứng này ngoan cố, lại không theo kịp tính nghiêm túc bền bỉ đầy ngang ngược mạnh mẽ của Tuyết Cầu, cứ theo thường lệ mỗi ngày mang theo bên người, không rời không bỏ. Chỉ có tới giờ ngủ, sợ tương ngũ bản thân quá đáng sợ sẽ làm vỡ trứng, mới bằng lòng để xa người, cũng chỉ có thế, Vân Cảnh mới rảnh mà có thể được ôm người ngọc thơm hương trong lòng mình đêm ngày tưởng niệm thôi.

Tộc Phụng Hoàng và tộc Thanh Loan sau khi bình ổn phong ba, Vân Cảnh tự thấy chẳng còn lý do gì tiếp tục ở nữa, nên nói rõ với Phụng Cửu, ngay hôm đó chạy tới Phù Ngọc tìm hiểu hình hình. Phụng Cửu vốn còn muốn Vân Cảnh ở lại thêm mấy ngày nữa, thấy hấn kiên trì, cũng đành bỏ, chỉ bảo đi đường cẩn thận, lại chuẩn bị cho Tuyết Cầu một bữa ăn phong phú đi đường, tính đi tiễn.

Ở chung lâu dĩ nhiên có chút không nỡ, thiên hạ bữa tiệc nào cũng phải tàn,. Bởi vậy, Tuyết Cầu nhồi thịt đầy miệng, nói lung búng ước định với Phụng Cửu, “Phụng Vương, sau này nếu còn có dịp ta sẽ bù lại chuyện ăn uống không công với ngài đó. Nhớ bảo Dứa Thơm ăn nhiều chút đợi ta trở lại bỏ hấn vào nồi nấu ăn”

Buổi nói chuyện đến đây đều bị mọi người cười át đi loại tình cảm sinh ly tử biệt, Phụng Cửu càng cười vui vẻ nói, “Được, Phụng Cửu bất cứ lúc nào cũng hoan nghênh các người tới đây ăn không. Còn phần Phụng Lê, nếu Tuyết Cầu cô nương cao hứng, Phụng Cửu cũng có thể thực hiện theo quân pháp” Phụng Cửu khó được nói đùa một lần, lời này vừa nói ra, chỉ mình phụng Lê mặt nhăn nhó như ăn mướp đắng, những người còn lại thì cười to mãi, chỉ cảm thấy Phụng Vương của họ bình dị gần gũi hơn trước.

Mà những thị vệ và tỷ nữ của hành cung Xích Linh, cũng quen biết lâu với Tuyết Cầu rồi, cũng biết bản tính nàng tốt vô cùng, nói chuyện cứ như trẻ thơ chọc người ta cười, hiện giờ thấy nàng phải đi ngược lại ném hết thấy chuyện nàng muốn ăn họ ra sau đầu, tình cảm tha thiết vương đầy trên mặt. Cứ nghĩ hành cung Xích Linh này khó có được một người thích vui đùa, khiến cho ai cũng cười mãi, giờ tự dung đi rồi, chẳng biết tới bao giờ mới được gặp lại.

Chỉ là Tuyết Cầu tâm tư lúc nào cũng vô tâm nên không biết mọi người thực ra rất yêu thích nàng, vẫn chỉ để ý ăn thịt đầy mồm, còn thiện gặp lấy mấy miếng mình thích hào phóng cho Vân Cảnh, rồi lại không quên ôm quả trứng rồng trong lòng. Lân ly biệt này cũng không ảnh hưởng lắm tới nàng, mà ngược lại càng mong đợi những nơi sẽ tới còn có nhiều đồ ăn ngon đợi nàng hơn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Lượng băng hỏa nặng

Lượng băng hỏa nặng

Côn Lôn vốn có Dao Trì là nơi tiên linh hồn đệ nhất thiên hạ, còn Phù Ngọc có Kiếp Trước Không Tang độc nhất vô nhị. Kiếp trước Không Tang không phải núi cũng không phải nước, chỉ có một vách tường bạch ngọc chứa đầy những chữ văn thượng cổ kỳ dị. Vách tường này cao chừng tường cung điện, được thành bao quanh, ở giữa có chỗ trống là con đường duy nhất tiến vào Kiếp Trước Không Tang. Kiếp Trước Không Tang vì có loại văn cổ kỳ dị thần bí, nên ở trong đó đều là ảo cảnh, nếu người có duyên, thì có thể thấy chuyện cũ trước kia; nếu không có duyên, thì cứ theo đường bên trong Kiếp Trước Không Tang đi dạo một vòng rồi ra, mộng tưởng hão huyền.

Tục truyền rằng, Kiếp Trước Không Tang tuy không phải là thần vật như hạt sen bảy màu, cũng khiến cho con người ta đau triệt nội tâm đột nhiên hiểu ra công hiệu kỳ diệu, người tiến vào trong đó đều được thoát thai hoán cốt, cũng có nguyên nhân hiểu rõ duyên kiếp trước của mình. Vì vậy, Bồ Lao Vương Thổ Thân hạ lệnh cấm, nếu không có Kiếp Trước không Tang tự mình chỉ định người hữu duyên, tự tiện xâm nhập coi thường mạng sống, một khi phát hiện, tất sẽ nghiêm trị. Chỉ là Kiếp Trước Không Tang thực sự là khối vật chết, sao biết chỉ định người hữu duyên chứ? Trong này cũng có hiệu quả sử dụng, từ lúc bộ tộc Bồ Lao xây hành cung vào Phù Ngọc Thần, ngay lúc đó Bồ Lao Vườn liền sai người gắn ở vách tường bên ngoài một chiếc chuông đồng, kiếp trước Không Tang tự có linh tính, phàm là người hữu duyên tiếp cận, chuông mặc dù không vang cũng tự vang, người tộc Bồ Lao coi như thần tích càng thành kính đợi.

Vân Cảnh tuy bị Vân Tuyền trục xuất khỏi tộc Phụ Hỷ, nhưng vì lời đồn dĩ vãng nên đâu đâu cũng được chào đón. Vì thế khi hấn đi đến Phù Ngọc Thần, không những không bị tộc Bồ Lao xua đuổi bài xích mà ngược lại còn được nhiệt tình tiếp đón, rồi nhanh chóng được truyền triệu tới gặp Bồ Lao Vương Thổ Thân.

“Cảnh Nhi!” Trên đại điện bồng truyền tới một giọng vang như chuông đồng, người tới thoát nhìn là một nam tử khí chất hào sảng, mặc toàn thân bộ long bào màu tơ vàng, có râu dài.

“Cảnh Nhi bái kiến thân thúc phụ” Vân Cảnh rõ ràng rất thân với Bồ Lao Vương, cũng không theo lễ tiết xưng hô Thổ Thân một câu Bệ hạ, mà gọi một câu thân thiết là “thân thúc phụ”

“Chuyện của cháu, ta đã nghe từ cha Vương cháu rồi, đừng đau lòng, thúc phụ nhất định sẽ cố gắng khuyên nhủ cha cháu” Thổ Thân làm người ngay thẳng, cho dù thân là đế vương cũng không phải là người nhiều kế, bởi vậy cũng do tính bộc trực mà đặc tội không ít người, nên Vân Cảnh thật ra rất thích vị thúc phụ không có tâm cơ này tỳ nào, từ nhỏ đã gần gũi vô cùng.

“Phụ Vương dụng tâm lương khổ, trăm năm này Vân Cảnh dĩ nhiên sẽ đi ngao du, thân thúc phụ chớ lo cho Cảnh Nhi” Vân Cảnh một thân quần áo trắng

đơn thuần, nhưng không giảm chút khí chất vương tôn quý tộc nào, khuôn mặt càng trầm tĩnh như nước, tuy đi đường dài nhưng vẫn không thấy sắc mặt mệt mỏi.

“Cảnh Nhi khó có được tấm lòng này, thằng nhóc Vân Tuyền kia thật quá may mắn, có được đứa con như thế. So với thúc phụ ta, haizz” Thổ Thân quả thật nói một là một, mắt thấy Vân Cảnh xuất sắc như thế, lại liên tưởng tới đứa con nối dòng của mình càng phiền não thêm.

“Các người còn nói bao lời khách sáo nữa đây, tiểu quý Phụ Hỷ, người chẳng phải có việc tới tìm Thổ Thân này hay sao!” Khô Vinh thấy họ cứ người nói đi tôi nói lại mãi, liền la hét cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người, khiến Thổ Thân phải toàn lực chú ý tới mình.

Thổ Thân hí hóp mắt quan sát rất lâu, lúc này mới không khách sáo hỏi, “Thằng nhóc bé con nhà người kha khá lớn thật, người là ai hả?”

Khô Vinh nghe vậy, lập tức nhảy lên người Thổ Thân, hung hăng kéo mạnh râu đẹp đầy kiêu ngạo của ông ta, vênh vào tự đắc lườm ông ta một cái nói, “Thằng nhóc to mồm nhà người này, lão tử và lão gia hỏa Long thần kia lúc thời điểm đầu pháp thì người vẫn đang đòi bú sữa mẹ người đó, ai mới là nhóc con chứ, ha ha!”

Vân Cảnh thấy sắc mặt Thổ Thân khó chịu, vội vàng giải thích, “Thân thúc phụ, vị này là Khô Vinh đại nhân, tính tình ngài ấy đã thế rồi, tuyệt đối không có ác ý, chớ giận dữ với ngài ấy”

Thổ Thân mặc dù lúc nhỏ có gặp qua Khô Vinh một lần, nhưng cũng là chuyện nhiều năm trước rồi, lại không phải cái con người nhỏ xiu như ngón tay cái trước mắt này, vì vậy, dù biết thanh âm này của Khô Vinh còn gào to với tộc ông ta hơn thì cũng không thể hình dung, nhận ra được vị Khô Vinh này năm đó đã bị Long Thần phong ấn lại nữa. Khô Vinh tuy thân là trưởng bối Thổ Thân, lại vì miệng chẳng chút đắn đo chọc giận ông. Vì thế Thổ Thân chỉ khề hừ một tiếng rồi phớt lờ hần luôn, không phải lễ phép đối đãi như là Phượng Cửu. “Cảnh Nhi, lần này cháu đến, là có chuyện gì thế?” Thổ thân biết Vân Cảnh trời sinh tính đăm đặng, nếu không chủ động mời, nhất định cũng không vô duyên vô cớ tới tìm ông ta.

“Thân Thúc phụ à, chẳng dám giấu gì thúc, Cảnh Nhi thời gian trước luôn ở chỗ Phượng Vương Xích Nguyên, còn được vinh dự tham gia nghi thức niêm bàn của tộc Phượng Hoàng nữa, chỉ tiếc là niêm bàn thất bại” Ánh mắt Vân Cảnh sáng quắc ngược mắt nhìn Thổ thân trước mặt, nói tiếp, “Không may chính là nguyên nhân khiến niêm bàn thất bại là thù hận thù Anh Chiêu của bộ tộc Bồ Lao thúc phụ mang tới. Cảnh Nhi không rõ vì sao Anh Chiêu lại có trên người thủy ngân, nếu không không có Phượng Vương anh minh, bình ổn con tức của mọi người tộc Phượng Hoàng, thì e là cả hai tộc sẽ không thể không có khả năng bắt hòa ả”

Thổ Thân nghe xong, mặt biến sắc, vội vàng quát thuộc hạ lui ra, lúc này mặt mới nặng nề, nắm chặt tay, ngửa mặt lên trời than, “Nghiệt tử mà, Thổ thân sao lại sinh ra một nghiệt tử như vậy chứ!”

“Thân Thúc phụ, ý người là?” Vân Cảnh chỉ biết Thổ Thân có mỗi hai đứa con gái, còn đứa con trai thứ hai kia trời sinh ra tư chất bình thường, chưa tốt cũng chưa tính, mà chỉ e khiến thiên hạ không loạn, chung quanh không chuốc họa mới không yên. Thổ Thân vốn có nhân duyên không tốt, cộng thêm hai đứa con ngu xuẩn, lại càng đắc tội thêm vô số người, khuôn mặt u sầu này dĩ nhiên lúc nào cũng đều có cả.

“Nghiệp chương Thổ Thanh kia! Thúc phụ cũng chẳng sợ mất thể diện nữa, dù sao gương mặt già này sớm đã quen rồi. Cảnh Nhi có còn nhớ trên thọ yển của Mẫu Hậu cháu từng từ chối món quà thần long chỉ bảo Thất Thái Hàn Linh Thiên mà tộc giao lòng dâng tặng không?” Thổ Thân vừa nhắc tới con ông, trên mặt ai oán tự trách, lập tức trông như già đi rất nhiều, chẳng còn khí chất hào sảng lúc trước nữa.

Vân Cảnh sớm đã thấy đúng là loạn cả rồi, lại là tộc giao long, Huyền Mặc, người đang bày ra chuyện gì, vô số chuyện đều có liên quan tới người, không cam lòng bị đuổi ra khỏi tám phương đại lục thì có ý đồ trả thù sao? Nếu như không phải, sao trùng hợp này lại khiến người ta sợ hãi quá mức chứ. “Như Cảnh Nhi nhớ không nhầm, Thất Thái Linh Thiên kia thực sự là vẫn chưa tặng ra, vì thế chắc vẫn còn trong tay tộc giao long”

“Cháu có điều không biết rồi, chuyện này chính là một sỉ nhục lớn của bộ tộc Bồ Lao ta, Cảnh Nhi, thúc phụ cũng không sợ cháu chê cười gì cả!”

“Thân thúc phụ nếu tin tưởng Cảnh nhi, Cảnh Nhi dĩ nhiên sẽ không nói ra một chữ nào với kẻ khác” Vân Cảnh bình tĩnh nhìn thổ thân, môi mông khề nhếch, mắt bạc cũng toát ra vẻ lạnh nhạt.

“Thực ra thúc phụ đúng là sau khi nghiệp chương kia gặp chuyện không may mới biết được việc này. Hóa ra ngay từ lúc trên thọ yển đó, nghiệp chương kia thấy vật thì nổi lòng tham, đợi lúc về Phù Ngọc, nó liền gạt chúng ta một mình chạy tới cánh đồng tuyết hoang. Nó tự cao nín thở dùng pháp thuật ẩn thân thực hành lên bậc cao nhất, nhưng lại tiến hành hoạt động ăn trộm, đem chỉ bảo Thất Thái Hàn Linh Thiên mà tộc giao long người ta cất giữ ăn trộm được. Thế còn chưa tính, ta đem gương mặt già này bỏ qua, tự mình đưa về cùng người nhà, chuyện đã thế rồi. Ai ngờ nghiệp chương kia lại phạm vào si, cứ tưởng Thất Thái Hàn Linh Thiên này là quả táo ngon, mới nuốt trọn, lúc này sự việc đã bại lộ, nên ta mới biết được việc này”

Vân Cảnh nghe rõ, bất giác không kìm được kinh hãi lắp bắp, không ngờ Thổ Thanh ngu ngốc, coi linh vật thế như đồ ăn bị hần nuốt sạch.

“Con bà nó chứ, to mồm, thằng nhóc ngu xuẩn nhà người kia coi Thất Thái HẦN Linh Thiên là thập toàn đại bổ sao, thích nuốt thì nuốt, ha ha, xem ra là nó không cần cái mạng nhỏ nữa rồi” Khô Vinh hiểu biết rộng, dĩ nhiên biết Thất Thái Hàn Linh Thiên luôn bên cạnh Long Vương rồi, nhớ ngày đó hần còn có chủ ý động tới bảo bối này, cuối cùng bị Long Vương phát hiện ra nên không đoạt được. Ai ngờ tới khi hần tỉnh lại từ trong phong ấn, mới hiểu biết chút ít kỷ nhân dị sử của tám phương đại lục, mà chính là so với hần nghe thấy nhìn thấy còn khiến người ta cứng lưỡi.

“Vân...” Tuyết Cầu kéo kéo ống tay áo Vân Cảnh, nàng không phải người của tám phương đại lục, nên tất nhiên không rõ sự quan trọng bên trong, liền mở miệng hỏi, “Không thể ăn được sao?”

Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu lộ ra bộ dáng ngây thơ tò mò, trong lòng nổi lên gợn sóng, ánh mắt nhu hòa nhìn nàng, tiện dãi xoa xoa đầu tóc ngắn của nàng, mở miệng giải thích, “Thất Thái Hàn Linh Thiên đúng là chỉ bảo tu luyện tăng lên pháp lực cho chủ nhân, lại chỉ có một điều, nó chính là hần vật đệ nhất

thiên hạ, còn lạnh lợi hại hơn cả hồ hàn băng. Mà biểu đệ Thổ Thanh đem vật ấy nuốt vào, nếu không mau chóng bức ra ngoài cơ thể thì cũng bị hàn tiềm phân phế, sẽ bị đông lạnh thành một khối băng, đồng thời cũng là nơi cư ngụ của hàn thiên”

Tuyết Cầu tắc tắc cái lưỡi thom tho, suy nghĩ chút cười cười, “Xem ra sau này Tuyết Nhi cũng không thể tham ăn như vậy, nhờ đâu ăn nhầm loại thực vật gì đó, biết đâu chừng mạng nhỏ sẽ đi đời”

Vân Cảnh mỉm cười, đột nhiên nhớ tới hiện trạng của Thổ Thanh, vội vàng quay đầu về phía Thổ Thân, lo lắng hỏi, “Thân Thúc Phụ, vậy biểu đệ Thổ Thanh hiện giờ tình hình thế nào rồi? Nói thế, Anh Chiêu ngày đó cùng với thủy ngân, thực sự là vì muốn giảm bớt hàn khí của biểu đệ Thổ Thanh mà đặc biệt mang về sao?”

“Không tệ, nghiệp chương kia dù sao cũng là cốt nhục của thúc phụ, ta mặc dù chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng không thể trơ mắt nhìn nó bị hàn khí hoành hành, nên mới sai Anh Chiêu đi một chuyến lấy thủy ngân, muốn đem vật cực nóng đối chọi với vật cực lạnh. Chỉ là thủy ngân mà so với hàn thiên cuối cùng cũng không đỡ nổi cỗ hàn khí kia, mất thấy Thanh Nhi sắp không chống đỡ được nữa rồi” Thổ Thân nghẹn ngào, cốt nhục tình htaam, sao có thể khiến ông người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh chứ.

“Hừ!” Khô Vinh ở cạnh cười nhạo khinh thường, đôi mắt phượng lông lánh chuyển động, môi mông bữu lên, đôi mắt đẹp thuần khiết như tinh linh khiến người ta nhìn cũng không hòa được với kiêu tính tình tự cao tự đại so đo vô lại của hắn được. “Vọng tưởng dùng thủy ngân nấu chảy mà hóa giải hàn khí của Thất Thái Hàn Linh thiên sao, quả thật là lấy chứng chọi đá, không biết tự lượng sức mình”

“Hả? Nói vậy thì thiên hạ đệ nhất Khô vinh đại nhân chắc là có cách đối phó với hàn thiên này rồi nhỉ?” tuyết Cầu thấy Khô vinh bày ra bộ dạng như thế, lập tức hiểu ngay, hẳn nhất định có cách, nhưng chắc chắn sẽ không dễ cho biết. Vì để lo giúp cho Vân Cảnh chút, muốn dùng phép khích tướng này khiến Khô Vinh nói ra.

“Đồ là dĩ nhiên, thiên hạ rộng lớn, còn có chuyện gì lão tử không biết sao?” Khô Vinh bị sự tăng bốc càng dạt dào đắc ý, liếc mắt nhìn Tuyết Cầu, thần khí không ai bì nổi.

“Như thế thì nói mọi người cùng nghe chút đi” Tuyết Cầu cũng không giận mà ngược lại cười tủm tỉm mang Khô vinh trở lại lòng bàn tay, mở to đôi mắt trong suốt nhìn thẳng hắn, long lanh lấp lánh.

Khô Vinh bất giác hoảng hốt, lại cũng không đến nỗi quá ngốc, lập tức biết ngay Tuyết Cầu có thái độ vậy nhất định là muốn biết cách giải quyết trong miệng hắn rồi, trong lòng bất giác bốc hỏa, ngoảnh đầu sang chỗ khác nhất định không chịu mở miệng.

“Cứ tưởng là người biết đó chứ, hóa ra là nói khoác đi. Đi đi đi, cách xa ta ra một chút, ta muốn tiếp tục ấp trứng tiểu bảo bảo” Tuyết Cầu thấy Khô Vinh không chịu nói, thì mắt hứng đuôi hắn đi, tự tay Vân Cảnh lấy trong bọc to ra bọc trứng rồng đưa cho nàng, yêu quý ôm trong ngực, mắt to thỉnh thoảng liếc nhìn về phía Khô Vinh.

Trong lòng Khô vinh vốn đang tức giận, thấy Tuyết Cầu tha cho hắn rồi lại quan tâm tới quả trứng đá chó má kia, lập tức con giận trào ra, oa oa hét to, “con thỏ ngọc kia, ai bảo lão tử không biết chứ, Thất Thái Hàn Linh Thiên đó thích nhất là cây thánh mộc Mạn Đao nước, dùng cây nước này là có thể dẫn nó chui ra. Chậc chậc chậc, Long vương và Long Mẫu chết rồi, vì thế bí mật này cũng chỉ có mình lão tử và lão giao hỏa Long thần kia biết thôi, các người dám nhóc thối này còn dám dùng thủy ngân nấu chảy rồi hơi, đây chẳng phải muốn đim người ta chết chệt bên trong đó sao” Khô Vinh nói xong mới biết mình bị Tuyết Cầu một kích đem toàn bộ lỗ miệng nói ra, lập tức nhất quyết không tha quần lấy Tuyết Cầu giận dữ mắng liên tục.

Tuyết Cầu cười duyên điểm nhẹ lên trán Khô vinh nho nhỏ một cái, có chút vô tội nói, “Ai bảo người không thích dùng kích như vậy, tuy nhiên vẫn nên cảm ơn người đó” tuyết Cầu nói xong, cúi người xuống hôn nhẹ lên cái bớt đỏ trên trán Khô Vinh một cái, có tính biểu dương.

Khô vinh vốn đang còn bức bối vì chuyện bị búng trán, nhưng sau đó bị một cái hôn lướt nhẹ bắt ngờ trên trán, kinh ngạc há miệng thờ đốc, chẳng nói ra câu nào.

“Ha ha ha, bé con Khô Vinh, đùa người thật vui quá đi” Tuyết Cầu thấy vậy thì cười ngả vào lòng Vân Cảnh, bên hông căng thẳng, đúng là Vân Cảnh ghen cầu nhẹ bên hông nàng, thần sắc có chút không vui.

Thổ Thân vốn là người rất hào sảng, dĩ nhiên không rõ sóng tình ngầm bắt đầu khởi động này, từ tận đáy lòng cảm tạ Tuyết Cầu ra tay giúp đỡ, vội vàng xoa cảm ngấm nghĩ tạ ơn. Cũng không quên tạ ơn Khô Vinh đã nói ra, hơn nữa còn gọi thánh thú Anh Chiêu bay tới.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Người loạn tâm cũng loạn

Người loạn tâm cũng loạn

Thánh thú Anh Chiêu tộc Bồ Lao và thánh thú Tất Phương tộc Phụ Hỷ khác nhau, rõ ràng Anh Chiêu trưởng thành mới biến hình, cũng tập được một thân pháp thuật mạnh hơn. Chỉ là mỗi một thánh thú chỉ biến hình vào mỗi giờ, tự thân đều khó có thể bù lại khuyết điểm, chẳng hạn như Tất Phương sau

khi thành niên ba mắt mới mở được một mắt, cho dù có biến hình thì cũng không dấu được mắt thứ ba trên trán. Còn Anh Chiêu tiến vào đại điện tuy có bộ dáng một nam tử trẻ tuổi, nhưng hai cánh trắng như tuyết trên lưng cũng không ẩn đi được, hơn nữa còn có chút giống miêu tả về thiên sứ ở Phương Tây có áo dài trắng với hai cánh trắng muốt nữa.

“Thiên sứ thiên sứ! Vâng, Tuyết Nhi lần đầu tiên nhìn thấy thiên sứ đó!” Tuyết Cầu tự dưng không biết người này là Anh Chiêu, còn tưởng là thần trên Phương Tây cái gì cũng có, rất hưng phấn kéo ống tay áo Anh Chiêu lại, lại không ngờ trong tay áo Anh Chiêu sớm lộ ra vũ khí trường kích, định chém yêu vật mắt đỏ ghé sát vào người hắn thành hai nửa.

“Anh Chiêu, không được tùy tiện!” Thổ Thân thấy thế lập tức ngăn hành vi của Anh Chiêu lại, cất giọng trầm mắng, ‘Vị cô nương này là ân nhân của Thanh Nhị’

“Vâng” Anh Chiêu thu trường kích lại, cung kính cúi đầu đáp, cũng không tránh né nữa, tùy ý để Tuyết Cầu giờ trò với cánh của hắn.

Vân Cảnh dùng cả hai tay ôm lại, mang Tuyết Cầu vô tâm vô phé vào lòng mình, cũng chẳng quan trên sân còn có ai, áp nhẹ lên vành tai của Tuyết Cầu, nhìn rất ái muội, thực ra lại như ghen tị hỏi, “Tuyết Nhi, thiên sứ là cái gì? Cảnh hôm nay thấy nàng lại hôn Khô Vinh, rồi lại ôm Anh Chiêu, đợi khi nào không còn ai định tính sổ món nợ này với nàng đây”

Tuyết Cầu biết Vân Cảnh ghen nhất định không dễ tha cho nàng, lập tức vô cùng nhu thuận lấy lòng nói, “Tuyết Nhi ngoan rồi, không bao giờ làm cản nữa, hôn Khô Vinh là cho hắn chút ngon ngọt, sau này cũng khiến hắn nghe lời chút. Thiên sứ được coi là một người chim, mang cánh trên người không phải là chim nữa, vì vậy nên người có cánh thì đúng là người chim mà ha ha” Vừa cứu vãn cho khối băng Vân Cảnh hóa thành vũng nước mềm, vừa có chút khiến cho Khô Vinh mặt lạnh và Anh Chiêu nhất thời đứng thẳng bất động ngay tại chỗ.

Khô Vinh oa oa kêu to không nghe theo nói, “Còn bà nó chứ, cái con thỏ ngọc này chiếm tiện nghi của lão tử mà còn khoe mẽ!”

Mà Anh Chiêu thì thầm nói trong lòng, quả nhiên thiên sứ còn dễ nghe hơn là người chim nữa, nhưng hắn rõ ràng là ngực, kiểu gì cũng nên là chim ngựa mới đúng chứ.

Mặc dù Thổ Thân không rõ chuyện gì lại ầm ĩ vui vẻ như thế nhưng cũng hòa theo vui vẻ hắn lên, mãi cho tới khi nhớ tới chuyện chính của mình, lúc này mới ngừng cười, ho khẽ một cái, nghiêm túc phân phó với Anh Chiêu, “Lần trước sai người đi lấy thủy ngân nấu chảy, lại làm hỏng việc lớn niết bàn của tộc phượng hoàng, chuyện lần này người tự mình chịu tội đi, tuy nhiên niệm người một lòng vì chủ nhân nên không phạt người. Bản Vương sau khi được đại nhân Khô Vinh chỉ điểm mới biết được, lấy cây Thánh Mộc Vạn Đới nước làm mới mới có thể dẫn Thất Thái Hân Linh Thiên trong cơ thể Thanh Nhị ra được, nhiệm vụ này liền giao cho người. Chính là Thánh Mộc Vạn Đới này lúc nào cũng được thánh thú Hồn Độn tộc Nhân tám phương trông coi, nếu muốn lấy được cây nước này sợ rằng không dễ, Anh Chiêu người xem thế nào?”

“Anh Chiêu dĩ nhiên là có hết sức mình” Anh Chiêu tiến lên quỳ một chân xuống, ôm quyền đáp lại, ngược mắt nhìn Bồ Lao tộc đầy trung thành và quyết tâm

Chuyện này vừa xong, Thổ Thân còn chưa kịp mở miệng mời Vân Cảnh ở lại, ngoài điện đã vang lên một giọng thánh thót truyền tới, “Phụ Vương, nghe nói Cảnh biểu ca tới đây, sao người không cho con biết chứ ạ!” Giọng cô gái cất lên trong sáng vui thích, cứ như cánh bướm mùa xuân vậy, toàn thân ngập tràn màu vàng nhạt bay vọt vào đại điện. Tiếng cười ngân nga vang vọng khắp đại điện, rất xứng với gò má đẹp đẽ kia, thật sự như một đóa sen mới nở vô cùng kiều mị.

Nàng đó vừa nhìn thấy Vân Cảnh một thân quần áo trắng tuyết, lập tức tươi cười ngọt ngào nhào vào trong lòng Vân Cảnh hét to, “Cảnh biểu ca, đã lâu không gặp, Lạc Nhi rất nhớ huynh!”

“Lạc Nhi, con gái à, đừng có mắt mặt thế nữa, mau xuống ddaay!” Thổ Thân thấy con gái Thổ Lạc của mình hoàn toàn chẳng để ý gì tới đạo lý nam nữ thụ thụ bất thân, cứ như hồi còn nhỏ nhào vào lòng Vân Cảnh, biết là không ổn, lập tức lên tiếng khiển trách. Chỉ là con gái duy nhất này của ông, lại là một trong ba đứa con có tư chất cao nhất, dĩ nhiên là được ông cưng chiều từ bé tới lớn, vì thế lời Thổ Thân răn dạy cũng như gãi ngứa chẳng để vào tai. Ngược lại Thổ Lạc còn quay đầu làm mặt quỷ với Thổ Thân, cười cười nghịch ngợm nói, “Không cần đâu, lần thọ yến trước của phụ vương huynh cũng không chịu mang con đi, hừ!” Nói xong, nàng ta còn trừng mắt lườm Vân Cảnh, “Cảnh biểu ca, huynh bảo Lạc Nhi có lý không, muội cùng huynh ít nhất đã mấy năm không gặp rồi. Phụ vương lại lúc nào cũng khuôn phép, muội mới không thêm để ý tới ông ấy, ha ha”

Hóa ra tộc Bồ Lao luôn rất gần gũi với tộc Phụ Hỷ, vì thế Thổ Thân thường xuyên mang theo con gái chưa trưởng thành Thổ Lạc tới Côn Lôn thăm đệ đệ Vân Tuyền, Thổ Lạc trời sinh tính hoạt bát sáng sủa, thường dùng lời trẻ con chẳng chút kiêng kỵ trêu đùa Phụ Hỷ Vương và Vương Hậu cười thoải mái. Còn Thổ Lạc cũng ngẫu nhiên biết tới Vân Cảnh lúc đó, nên cũng giống Vân Nhị bám riết lấy hắn, chỉ là Thổ Lạc và Vân Nhị bất tự không hợp nhau nên thường tranh giành Vân Cảnh mà đánh nhau tui bụi, Vân Cảnh bị trọc lợi biến thành dở khóc dở cười. Do tính tình Thổ Lạc, Vân Cảnh cũng có chút thích tiểu biểu muội này, nếu mà nàng ta và Phụ vương nàng tới Côn Lôn ở lại vài ngày, hẳn tất nhiên sẽ đi thăm. Chỉ là từ sau khi Long Tộc thành niên đến nay đã ít qua lại, vì thế mấy năm không gặp cũng là chuyện bình thường.

Vân Cảnh liếc mắt nhìn Tuyết Cầu bên cạnh, phá lệ không cự tuyệt chuyện Thổ Lạc nhiệt tình ôm ấp. Đôi mắt bạc vốn sáng chợt lóe lên sáng hơn, đôi môi mỏng khẽ gọi bất giác cong lên cười ôn hòa yếu ớt, càng tăng thêm vẻ tuyết đọng.

“Lạc Nhi, thân thúc phụ nói rất đúng, sau này cần phải nghe lời thúc phụ nói, đừng có như trước tùy ý làm bậy nữa” Vân Cảnh biết Thổ Thân nhức đầu nhất đó là Thổ Lạc không sợ trời không sợ đất này, song cũng rất cưng chiều, chỉ nhân dịp khuyên mấy câu. Vừa nói xong tay phải giờ nhẹ lên, thay nàng xoa mấy sợi tóc bay rối, trong mắt ẩn chứa tia yêu thương của huynh trưởng với muội muội.

Thổ Lạc cười mặt mày nhăn tít lại, đôi mắt xinh đẹp như ánh trăng lấp lánh cười, nghe thấy lời lão thái Vân Cảnh nói, càng dựa vào trong lòng hắn cười như nắc nẻ, đắm liên tục vào ngực hắn cười duyên bảo, “Trời ơi, Cảnh biểu ca sao có thể bắt chước về lão thái của phụ vương muội hay thế, làm Lạc

Nhi chết cười mất!”

Chỉ là đôi mày cong cũng đường nét khuôn mặt mỹ nhân khiến cả nhà vừa mừng vừa vui. Như thọ yến lúc ấy, Vân Cảnh bị mấy cô gái quần quít, Tuyết Cầu đứng ngoài xem cuộc vui. Nhưng hiện giờ thấy cảnh này, trái tim lại thấy se sắt, cứ như có ngàn mũi kim châm vào lòng, có chút đau đớn, cứ như có một khối bàn là nóng ở trong lòng mình vậy, đau, chát, khổ cứ bùng lên, muốn trào ra khỏi cổ họng hóa thành tiếng nước nở bi thương. Tuyết Cầu cắn chặt môi lại, lúc này mới áp chế được cơn đau tràn ra, đôi con ngươi linh động trong suốt trước đây giờ lấp lánh nước. Nàng cúi đầu nhắm mắt lại, cố chịu cơn đau sắp trào nước mắt ra, bỗng hiểu được bản thân mình vì sao mà đau, vì ai mà bị thương tổn, là cái gì làm đau nhói mắt nàng, làm lòng nàng nóng bỏng.

Hóa ra, một chút kích thích kia cứ tích lũy dần, năm này tháng nọ bắt gặp tích đầy thành một khối yêu say đắm cực nóng tận sâu trong lòng. Vân Cảnh trong lòng nàng chiếm dần từng chút từng chút một trở thành một vị trí không thể thiếu được.

Chỉ là, nỗi buồn đau này không chỉ mình Tuyết Cầu. Trong đầu đầy rối loạn, ánh mắt mông lung hay là trái tim rối loạn, thực đúng là tổn thương tinh thần. Khối Ngọc cực thuần khiết như ngũ sắc vạn năm này, sau vạn năm lần đầu tiên mở bừng hai mắt, nhìn thấy đó là nàng. Cứ vậy cũng không rõ là trời định hay vận mệnh trên cột nữa, Trên mặt đỏ bừng làm nóng bỏng lòng hân, mặc dù hân ngu dốt không rành thế sự, giờ chạm phải rung động và nhịp đập con tim thì đều chứng minh đó là nếu đi thẳng về phía trước thì sẽ là vực sâu vạn trượng không quay đầu lại được. Chỉ là con đường này tóm lại không dung được mãi là hân, cả ba người không thể thành một hàng, mà hân vẫn là kẻ cô đơn ngoài cuộc, nhất định là thiệt nát xương tan.

Khô Vinh trăm năm, chỉ trong nháy mắt, dù chuyện gì cũng đều lạnh nhạt quên đi, chỉ có mỗi chữ tình sâu tận đáy lòng, cho mãi tới khi biến thành tro bụi mới có thể đánh tan sạch sẽ. Khô Vinh ơi Khô Vinh à, uống cho người sống trên vạn năm, nhưng lại nhìn không thấu, luyện tiếu không bỏ được, nhất định một mình chịu tương tư dày vò, thừa nhận sự ghen tị thống khổ, nhưng vẫn cứ vui vẻ chịu đựng. Lần này sợ rằng chân chính đã gặp hạn rồi.

Vân Cảnh thấy thế nào cũng không nhìn ra thay đổi của Tuyết Cầu, hân vốn là vì thái độ ái muội của Tuyết Cầu mà nóng lòng, định mượn Thổ Lạc gần gũi để nhìn lòng nàng thế nào. Dự định vui đùa lớn, song khiến người trong lòng hân lại thấy khó chịu muốn khóc, sao hân không đau lòng thương tiếc chứ. Vân Cảnh lập tức thu hồi chuyện vui đùa lại, lặng lẽ đẩy Thổ Lạc cuốn quít chặt hân ra.

Thổ Lạc bực bội dậm chân, “Cảnh biểu ca, thừa lúc thăng nhót thói Vân Nhị kia không có ở đây, muội phải chiếm huynh nhiều hơn mới được” Thổ Lạc mặc dù đã trưởng thành, những vẫn còn tính trẻ con, làm việc nói chuyện đều bừa bãi, chẳng thích vòng vèo loanh quanh, tình cảm với Vân Cảnh cũng thế. Chỉ là Vân Cảnh coi nàng như muội muội, không nói tới tình yêu nam nữ, nếu có sớm đã có, sao còn cơ hội cho Tuyết Cầu chiếm lòng hân nữa.

“Lạc Nhi, muội nên học chút Vân Nhị, đệ ấy cũng đã sớm không gần với ta nữa rồi, sao muội chẳng có chút tiến bộ như đệ ấy vậy” Vân Cảnh biết, chỉ cần lấy Vân Nhị ra làm đề tài, Thổ Lạc tính muốn đánh người nhất định sẽ không chịu thua Vân Nhị. Quả thật thế, Thổ Lạc nghe Vân Cảnh nói vậy, lập tức hừ khê nói, “Lạc Nhi có thể mạnh bằng Vân Nhị hân, nói không đánh huynh thì sẽ không đánh huy nữa” Tuy nói thế ánh mắt ấy vẫn liếc nhìn về phía Vân Cảnh không cam lòng.

Vân Cảnh thấy đuổi được Thổ Lạc đi rồi, lập tức kéo Tuyết Cầu vào lòng, lại phát hiện ra nàng mắt hừng bửu môi, đôi mắt giấu trong tóc dù nhìn không rõ song môi thấy được lệ lấp lánh.

Cơn đau đớn lan tràn từ trái tim ra toàn thân, Vân Cảnh ôm chặt Tuyết Cầu không buông, giọng mềm nhẹ hỏi khẽ, “Sao khóc?” Đồng tâm hoàn đỉnh ước tượng trưng cho hai người đang ôm nhau, ở đó có ảnh ngược của mỗi người trong đó, loại nỗi lòng nào, nói không rõ thì không rõ chứ.

“Muội còn tưởng là huynh với ai cũng cách xa ngàn dặm chứ” Tuyết Cầu lúc nói chuyện xen chút nước nở, nhưng hai tay vẫn túm chặt lấy quần áo Vân Cảnh, lại mãi không chịu ngừng đầu nhìn thẳng hân.

Vân Cảnh đưa mắt nhìn Tuyết Cầu hồi lâu, bỗng hiểu ra gì đó, trong lòng không kìm nổi vui mừng. Hân dịu dàng lau từng giọt nước mắt trong suốt từ trong mắt Tuyết Cầu chảy xuống, lập tức áp nhẹ môi lên trán nàng hôn, tất cả đều thể hiện mọi thứ không cần phải nói.

Tuyết Cầu không ngờ Vân Cảnh lại dám làm thế trước mặt mọi người, dùng hành động thể hiện rõ lòng mình, khuôn mặt nhỏ cứ thế đỏ bừng lên, mãi chẳng lên tiếng. Chỉ là trái tim chưa xốt kia cũng được nụ hôn nhẹ của Vân Cảnh ve vuốt dần bình tĩnh an tâm trở lại. “Vân, Tuyết Nhi hiểu trong lòng mình đang nghĩ gì, vì thế muội nghĩ muốn được vĩnh viễn ở cùng với huynh” Nếu đã rõ, vậy đừng do dự nữa, cuối cùng nàng lấy hết dũng khí đáp lại tình yêu của hân, không rời không bỏ.

Trong đôi mắt bạc của Vân Cảnh nở rộ lên ánh sáng khác lạ, cũng dịu dàng vui sướng và cảm động thâm tình, hân bắt chước có người khác ở đây, chỉ muốn ôm chặt Tuyết Cầu vào lòng, cùng hân chịu phần vui sướng áp chế khó có được trong lòng.

Lại nhìn Khô Vinh, kinh ngạc nhìn tai phải của Tuyết Cầu lóng lánh chiếc vòng có hai kim long quấn nhau, không rõ là khổ sở hay chưa chát. Làn tóc dài đen như mực rối tung trên chiếc trường bào màu xanh ngọc, đã mất đi thông dong chỉ còn lại hiu quạnh, đôi mắt phượng đẹp lóng lánh nhìn cảnh người ta ôm chặt lấy nhau, đã mất hết ánh sáng trở nên âm trầm. Khuôn mặt như một tinh linh thuần khiết nhuộm sắc màu bi ai, bên tai bỗng vang lên một tiếng động xa xôi gần như quên mất, “TRên đời này chỉ có một Thao Thiết, thì nhất định phải chịu cả đời không có bạn cô đơn tịch mịch. Nếu chịu không nổi phần cô đơn này, thì nên đi tìm người con gái mà yêu đi. Chỉ là nàng nhất định không phải đúng là một Thao Thiết cái, bởi vì trên đời này chỉ có người là độc nhất vô nhị”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 28: Chuyện cũ trước đây

Chuyện cũ trước đây

“Đồng tâm hoàn, Cảnh biểu ca, sao huynh lại đem nó tặng cho người chứ!” Thổ Lạc là một cô gái ngay thẳng ruột đẽ ngoài da, đầu tiên là thấy Vân Cảnh sắc sảo dịu dàng như thế với Tuyết Cầu, nụ cười ấy ấm áp chưa từng thấy bao giờ. Rồi sau đó lại thấy hai người mang đồng tâm hoàn đính ước tượng trưng cho một đời một kiếp thì biết quan hệ của hai người. Mà nàng từ nhỏ đã thích Vân Cảnh rồi, dù không phân biệt được rõ đến tốt cùng là tình yêu nam nữ hay tình huynh muội, chỉ là một lòng nhận định phải là vợ của Vân Cảnh. Không ngờ hiện giờ lại biến thành kết cục thế này, bất giác không chấp nhận nổi, nên tức giận giậm chân một cái, chạy nhanh như gió ra khỏi đại điện, thực đúng là tới vội vàng mà đi cũng vội vàng.

“Cảnh nhi, Lạc Nhi trời sinh tính như thế, đừng để ý” Thổ Thân tuy có trái tim coi Vân Cảnh như một nửa con trai của mình, nhưng cũng sớm nhìn ra cả trái tim Vân Cảnh đã đặt lên hết trên người cái cô gái mắt đỏ nhìn có vẻ ngốc nghếch thực ra lại cực kỳ thông minh này, nên chân thành chúc phúc nói, “Được rồi, biết đâu chừng thúc phụ có thể nhanh chóng được uống rượu mừng của Cảnh Nhi đó”

“Thân thúc phụ lại đùa rồi” Vân Cảnh cười rất hạnh phúc, trong đầu vẫn đang nghĩ xem Tuyết Cầu mặc quần áo cưới vào thì trông thế nào. Tuyết Cầu nghe thấy, càng thêm xấu hổ, vui tròn cả mặt vào lòng Vân Cảnh. Cứ nghĩ rằng thế cũng tốt, cột lại rồi thì không còn sợ cô gái khác nhìn trộm Cảnh của nàng nữa.

Tâm sự trong lòng Thổ Thân đã rõ, dĩ nhiên là thấy dễ chịu hơn nhiều, nên đề nghị Vân Cảnh và Tuyết Cầu cùng đi dạo quanh Phù Ngọc, thưởng thức cảnh đẹp chỉ có ở Phù Ngọc. Vân Cảnh vui vẻ đồng ý, liền dắt tay Tuyết Cầu, mang theo Khô Vinh đang kinh ngạc cùng Thổ Thân ra khỏi hành cung.

Một đường đi thẳng tới Kiếp Trước Không Tang, thì thấy thủ vệ ở đây đông gấp đôi chỗ khác. Vân Cảnh cũng biết diệu dụng của Kiếp Trước Không Tang, lại chưa từng gặp qua lần nào. Thổ Thân dĩ nhiên cũng hiểu tâm tư mọi người, nên hào phóng dẫn cả ba người đi thẳng tới vách tường bạch ngọc Kiếp Trước Không Tang.

Chỉ là, người chưa tới gần thì cái chuông đồng treo trên vách đồng đã tự mình vang lên hai cái. Tiếng chuông của Kiếp Trước Không Tang khó có thể nghe thấy khiến thủ vệ ào ào tụ lại một đồng, cũng cùng quỳ gối xuống trước mặt đoàn người Thổ Thân.

Người tộc Bồ Lao đều biết, nếu tiếng chuông đồng vừa vang lên, nhất định là người hữu duyên của Kiếp trước Không Tang đã xuất hiện, nên đồng loạt quỳ xuống nhận, chỉ tôn trọng với người hữu duyên của Kiếp Trước Không Tang mà thôi.

Thổ Thân thấy thế, vuốt râu cười to, “Cảnh Nhi, hay quá! Các cháu hôm nay vừa tới thì tiếng chuông Không Tang đã vang lên, đủ thấy là khách quý của tộc Bồ Lao ta rồi. Tiếng Chuông đồng vang lên hai hồi, thì đó là hai vị người hữu duyên của Kiếp Trước Không Tang đã xuất hiện tại đây. Đây cũng là lần đầu tiên thúc phụ gặp được chuyện lạ thế này, hay là cả ba người các cháu cùng đi vào thử một lần xem, nếu có duyên, có thể nhìn thấy chuyện cũ trước kia, nếu vô duyên cũng có thể trải qua ảo cảnh Linh Hư một lần, có ích vô hại”

Vân Cảnh cảm thấy cũng không thể từ chối, xoa cằm cảm ơn. Còn Tuyết Cầu bên cạnh thì lại thấy vách cung điện cao thế này có khắc đầy văn tự cổ quái thì chẳng có chút cảm tình nào, do dự không dám tiến lên. Vân Cảnh an ủi nắm nhẹ tay nàng, nói mềm nhẹ, “Tuyết Nhi đừng sợ, Cảnh đi vào trước một vòng, nếu không sao, nàng lại đi vào. Đây là cơ duyên, cũng là ý tốt của thúc phụ đó”

Tuyết Cầu nghe thấy ngọc hoàn cổ quái này biết người kiếp trước, chợt nhớ tới chuyện cũ trước đây xa xôi của mình, bỗng mũi đau xót, suýt rơi lệ. Lại thấy Vân Cảnh dịu dàng an ủi thì ngoan ngoãn gật đầu với hắn, yên tĩnh đứng lặng ở bên ngoài Kiếp Trước Không Tang, nhìn Vân Cảnh một thân quần áo trắng như tiên phiêu diêu đi vào, ngạc nhiên hòa hợp một thể với khối bạch ngọc kia.

Một lát sau thì Vân Cảnh từ trong đi ra, biểu hiện có vẻ bình tĩnh dị thường, lạnh nhạt không nhìn ra khác thường nào. Lúc Thổ Thân đem ánh mắt nhìn về hắn, thì tiếc nuối lắc đầu. Xem ra người hữu duyên này đúng là Tuyết Cầu và Khô Vinh nắm tay cái rồi.

“Đừng sợ, Tuyết Nhi, đi nào” Vân Cảnh dắt bàn tay nhỏ có vẻ lạnh của Tuyết Cầu, dẫn nàng tới trước Kiếp trước Không Tang kia, con mắt lộ ra dịu dàng vô cùng.

Tuyết Cầu do dự một lát, cuối cùng dưới sự cổ vũ của Vân Cảnh, cất bước tiến vào bên trong. Nàng vừa mới đi vào, màn sương trắng sáng trong nháy mắt vây quanh nàng, ở giữa không trung lơ lửng vô số văn tự thượng cổ, linh khí dồi dào. Tuyết Cầu giật mình mở to hai mắt, vì ngay lúc những văn tự kia biến mất trong nháy mắt, nàng đích xác thấy được kiếp trước của nàng, tất cả đều là những vật hiện đại mà nàng hoài niệm.

Còn chưa kịp nhớ lại, thì cảnh tượng bốn phía lại biến đổi, chỉ là lần này khác hẳn lần trước, quá mức chân thật khiến cho Tuyết Cầu gần như tưởng rằng ảo cảnh bên trong chính là cảnh thật trước mắt nàng.

Trong ảo cảnh xuất hiện một cô gái, mặc váy lam nhạt dài, dung mạo tuy không cực đẹp nhưng cũng thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần, chỉ là lông mày xa xa như đang chau nhẹ, có vẻ ưu thương bi sầu. Mà loại tình cảm bi thương này cũng ảnh hưởng tới Tuyết Cầu, khiến nàng không kim lòng được cũng bi thương theo, trong lòng cảm thấy từng cơn đau.

Sương trắng xa xa dần dần thấy một chàng trai đi tới, quần áo màu xanh ngọc, phiêu dật tiêu sái, khuôn mặt mơ hồ nhìn không rõ, nhưng cũng hiểu nhất định là không tầm thường. Cô gái thanh nhã mới gặp chàng trai, lúc đầu thì vui sướng, sau đó phát hiện ra bên cạnh chàng trai có thêm một cô gái kiều diễm nữa, nổi vui sướng kia trong nháy mắt hóa thành đau xót vô tận. Tuyết Cầu chẳng hiểu tại sao, tâm tình cô gái kia cứ chuyển hết lên người nàng, khiến nàng cũng vui mừng và bi thương theo. Nhưng thấy cô gái lên lau đi nước mắt, mỉm cười ngênh đón, nói gì đó với chàng trai. Chàng trai không kiên nhẫn đẩy mạnh cô gái ra, kéo mạnh cô gái quyền rũ bên cạnh xoay người rồi đi.

Cảnh tượng lại thay đổi, lần này lại là chàng trai mặc quần áo xanh ngọc đang giao đấu với một con rắn to, con rắn to này cả thân hình cứ như một tòa nhà lớn, cái đuôi cứng như thép có thể vung lên chém nát cả tảng đá to thành mảnh vụn. Dù lợi hại như thế, con rắn lớn và chàng trai đánh nhau vẫn không thắng được mà dần dần bị rơi vào thế thua.

Ngay lúc sắp phân thắng thua, từ xa lại có con rắn to hai đầu phi tới, hình thể lại nhỏ hơn con lúc trước một chút. Chỉ là cái đuôi thì quấn chặt một cô gái, đúng là cô gái thanh nhã kia. Tuyệt Cầu nhìn thấy cảnh này, trái tim sớm đã co thắt lại. Vân Cảnh có nói, nơi này là Kiếp Trước Không Tang, nàng nghe thấy nhìn thấy, chẳng phải là so với nàng lúc ở hiện đại của kiếp trước nữa mà chung quanh tất cả đều cực kỳ giống tám phương đại lục. Hay cô gái đau khổ lưu luyến ấy là nàng, tại tám phương đại lục này...

Chàng trai thấy cô gái bị bắt, lúc đầu là ngẩn ra, rồi lập tức cười lạnh nói mấy câu với con rắn lớn, rồi không để ý tới sống chết của cô gái lại cùng giao đấu với rắn lớn. Chỉ là lần này có thể nhìn rõ tâm tư chàng trai không còn đặt ở trong trận đánh nữa, không những lực lượng giảm đi, mà cả pháp thuật cũng không đủ nữa.

Cô gái cũng nhìn ra tâm tư chàng trai đang bị nàng ảnh hưởng, nên lớn tiếng nói hai câu với chàng trai. Chàng trai không tin được quay đầu nhìn về phía cô gái, thì thấy cô gái đã cười sáng lạn, nàng thanh nhã mặc kệ giờ phút này cười rất đẹp, kinh tâm động phách, khiến cho người ta không nhìn được nín thở say mê vì nàng. Nói thì chậm mà lúc đó xảy ra rất nhanh, cô gái không rõ lấy sức lực ở đâu ra, vẫn bị đuôi rắn lớn cuốn chặt bỗng thò ra một tay, biến thành một con dao nhọn sắc, đâm thẳng vào trái tim mình. Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, chỉ có đôi mắt cô gái vẫn mãi dừng trên người chàng trai, thâm tình mà cố chấp, thủy chung không cam tâm rời đi.

“Đừng mà!” Tuyệt Cầu biết là ảo cảnh, nhưng vẫn không nhìn được bỏ nhào vào người phía trước định ngăn cô gái kia lại. Đợi lúc phản ứng kịp bản thân mình phí công, trên gương mặt nàng đã sớm đông đầy nước mắt long lánh, không ngừng rơi xuống đất.

Còn chàng trai kia rõ ràng cũng bị chấn động, lập tức như bị điên vậy, điên cuồng chém rớt hai đầu rắn lớn, cứ như ác quỷ A Tu La ngơ ngác đứng trong biển máu, chấp nhận vật dơ bẩn bắn tung tóe lên mặt mình lên người mình. Tiếp đó, chàng trai tiến từng bước về phía cô gái, nhìn nàng nằm trên mặt đất an tĩnh như ngủ vậy, khóe miệng vẫn còn nụ cười tuyệt mỹ như cũ, mà trong ngực lại cảm một con dao nhỏ nhìn chói mắt chàng.

Động tác của chàng trai cứ thông thả như trải qua ngàn năm vậy, thấy hân khom người xuống, nhẹ nhàng ôm cô gái vào lòng, tay giúp nàng vén tóc rớt xuống, lại rút con dao nhỏ ra, dùng pháp thuật cầm máu đang chảy ở miệng vết thương trên người cô gái lại. Tất cả nhìn như không có chuyện gì xảy ra, cô gái coi như đang ngủ thật sự, ngoan ngoãn nằm trong lòng chàng trai, đẹp như thế, thật xứng.

Cảnh sinh ly tử biệt này khiến trái tim Tuyệt Cầu đau đớn, yêu nhau lại dùng thương tổn để thay, bị thương lại dùng cái chết để kết thúc, cuối cùng là yêu hay là quá yêu mà dẫn tới tổn thương quá mức.

Tuyệt Cầu chỉ cảm giác trái tim mình như bị cái gì đó chọc ra, khó chịu không cách nào nhìn nổi, chậm rãi thông thả vô lực ngã xuống Kiếp Trước Không Tang được Vân Cảnh nghênh đón đỡ vào lòng. Tuyệt Cầu bị thương khốc lốc thất thanh trong lòng Vân Cảnh, chỉ muốn đem tất cả bị thương hóa thành nước mắt chảy mãi. Kiếp trước nàng rất khổ, may mắn đời này có hắn, có hắn làm bạn, nàng nhất định sẽ không làm lộ ra biểu hiện đau thương khiến người ta đau lòng kia nữa.

Đến lượt Khô Vinh, hân liếc mắt nhìn Tuyệt Cầu khóc rống trong lòng Tuyệt Cầu, cô đơn phi thân vào Kiếp Trước Không Tang.

Cũng giống như cảnh Tuyệt Cầu lúc đầu tiến vào Không Tang, cũng có làn sương trắng vây quanh, có văn tự thượng cổ. Rồi sau đó thấy xuất hiện trước mắt một đôi nam nữ tuổi trẻ, nam từ tuổi thiếu niên, nữ từ độ tuổi xinh đẹp, tay phải cô gái nắm một bé trai tinh xảo đặc sắc. Trước mặt họ có một chiếc giường nhỏ, trên giường có một đứa bé nhỏ. Cả ba người vây quanh nhìn bé con, có biểu hiện chẳng giống nhau. Nam từ bình tĩnh, nữ từ mất bình tĩnh, đứa nhỏ thì khinh thường.

Khô Vinh giật mình nhìn ảo cảnh trước mắt, thanh âm lúc trước lại vang lên bên tai hắn, “Vi sao lại là Thao Thiết, khiến số ta khổ vậy” Thao Thiết ư? Hắn không phải, hắn là Khô Vinh, Khô Vinh trăm năm, trong nháy mắt là ngàn năm.

Ảo cảnh biến hóa không ngừng, pháp lực từ nhỏ đủ để cho hắn từ khi ra đời đã có thể duy trì thành hình người, khác hẳn đứa nhỏ kia, hắn càng mạnh hơn đứa nhỏ ấy. Chỉ là trong miệng cả nhà ba người này không dung được đứa nhỏ, đúng vậy, bởi vì hắn không phải là rồng, mà hắn là Thao Thiết.

Ánh mắt Khô Vinh mê man thống khổ dần rõ ràng, hắn nhớ lại rồi, đây không phải là kiếp trước, mà đây là chuyện cũ hắn vốn đã quên đi vạn năm trước, từ khi ra đời cho tới khi bị phong ấn, mỗi một chuyện ở trong Kiếp Trước Không Tang đều nhớ lại rõ ràng, gồm cả nàng, mà hắn thì cực lực muốn quên mất nàng.

“Trên đời này chỉ có một Thao Thiết, thì nhất định cả đời sẽ tịch mịch không có ai làm bạn. nếu không chịu nổi phần tịch mịch này, thì nên tìm người phụ nữ để yêu đi. Chỉ là nàng ấy nhất định cũng không phải là một Thao Thiết khác, cũng bởi vì trên đời này chỉ có ngươi, là độc nhất vô nhị” Nương, con làm theo đúng lời người nói, lại làm sai rồi, phần nợ nần này lung tung cuối cùng cũng không trả nổi. Tịch mịch vẫn có thể tiếp tục làm bạn, vậy nàng ấy thì sao? Mãi mãi vẫn không phải là của hắn.

Trong ngực dâng lên một luồng ngọn ngọt, Khô Vinh đứng là ói ra máu tươi, cứ vậy mà ngất đi bên trong Kiếp Trước Không Tang.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29: Vương tử lớn lên

Vương tử lớn lên

Ở bên ngoài Kiếp Trước Không Tang, Tuyết Cầu chợt cảm thấy mí mắt kinh hoàng, dường như ma quái đang ào ào tới vậy, vội vàng ngẩng đầu túm lấy ống tay áo Vân Cảnh, lo lắng kêu lên, “Vân, Vân! Khô Vinh hấn...”

Vân Cảnh thấy thế, lập tức kéo Tuyết Cầu bước nhanh tiến vào Kiếp Trước Không Tang, đã thấy Khô Vinh gục ở phía trước, trước ngực một mảng máu đỏ tươi, mảy cau chặt lại, cũng không còn bộ dạng lớn như ngón cái nữa mà đã khôi phục hình dạng con người bình thường.

Hóa ra ở bên trong Kiếp Trước Không Tang tuyệt đối không thể dùng pháp thuật được, vì thế, Vân Cảnh và Tuyết Cầu hợp lực kéo người Khô Vinh đi ra, lập tức thi pháp giúp Khô Vinh xóa tan vết máu tích tụ. Khô Thân có vẻ như biết trước sẽ xảy ra tình trạng này, sớm đã sai người dọn phòng riêng, đợi Vân Cảnh thi pháp xong liền bảo thị vệ mang Khô Vinh đi nghỉ.

Tuyết Cầu cuộn tròn mình trong lòng Vân Cảnh run lấy bầy, nhìn thấy một góc áo bào xanh càng lúc càng xa, hỏi khẽ, “Vân, Khô Vinh không sao chứ?”

“Thật sự là không sao, linh khí trong áo cảnh quá mạnh, Khô vinh đại nhân chưa thể khôi phục được pháp lực cũ, dĩ nhiên là không chịu nổi rồi. Tuyết Nhi đừng sợ, chúng ta đi thăm hấn chút vậy” Vân Cảnh an ủi ôn nhu, ra sức ôm Tuyết Cầu đang run lấy bầy, nhưng trong lòng lại thấy khó hiểu, đến hấn còn chưa từng phát hiện ra dị trạng của Khô Vinh, vì sao Tuyết Cầu lại là người đầu tiên biết tới, hay là nói là người hữu duyên có tâm linh tương thông đây? Thêm nữa, nghe Mẫu Hậu hấn nói, Khô Vinh do bị phong ấn đã lâu, vì thế ít nhất trăm năm nữa mới khôi phục được tình trạng bị phong ấn lúc trước. Biến hóa này chắc không phải là Kiếp Trước Không Tang nổi lên trợ giúp có hiệu quả đó chứ, nếu nói vậy, Khô vinh coi như trong họa được phúc rồi.

Hai người đi tới căn phòng mà Thổ Thân chuẩn bị cho họ, lại thấy Khô Vinh đã được đặt nằm ở trên giường rồi. Giờ phút này hấn ngủ thật an tĩnh, lông mi khẽ run run, hơi thở nhẹ nhàng, cũng chỉ có thể mới giật mình phát hiện ra hấn thật sự là một tinh linh chân chính, tốt đẹp điềm tĩnh như vậy. Sau khi Khô vinh khôi phục chân thân, thật sự là một nam tử xinh đẹp như tiên giáng trần, thuần khiết tới mức khiến người ta phải nín thở, khiến người ta không muốn cho thêm chút màu đậm nào khác tại một nơi vô cùng hoàn mỹ như thế. Đúng vậy, lịch lãm vạn năm, giờ Khô Vinh ngủ say như một tờ giấy trắng tinh tới mức không nhiễm một hạt bụi vậy. Chỉ là trái tim đó sớm đã bị cô đơn lấp đầy, không ai dạy hấn phải làm thế nào, hấn cũng chỉ đành dùng cách mà hấn cho là đúng nhất khiến người ta để ý, hy vọng yêu và quan tâm hấn. Vạn năm tịch mịch, một thân kiều ngạo.

Tuyết Cầu bỗng bật miệng, vận kim không được bị thương trong lòng, nước mắt cứ giọt giọt rơi xuống. Nàng thực sự hiểu! Nhìn Khô Vinh ngủ say yên tĩnh như vậy, nàng lại hoàn toàn biết, về điểm này được tích lũy hư không tịch mịch bao bọc tinh linh mà lam thuần khiến nhất lại, khiến cho hấn không thở nổi, kêu cứu không ra. Một chuyến đi Kiếp Trước Không Tang, lại nhìn thấy hết tang thương vô thường.

“Vân, chúng ta tuyệt đối đừng vứt bỏ Khô Vinh!” Tuyết Cầu nghĩ đến đây, lập tức xoay người nhìn Vân Cảnh, đôi môi anh đào nhếch lên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn còn vương nước mắt, đôi mắt đỏ mọng hiện giờ càng thêm kiên trì.

“Dĩ nhiên rồi” Vân Cảnh đau lòng ôm Tuyết Cầu vào lòng, “Chỉ cần là Tuyết Nhi yêu cầu, Cảnh đều nghe hết. Hơn nữa đã nhiều ngày như vậy, hấn với chúng ta đã sớm là người một nhà rồi, sao có thể vứt hấn đi không để ý chứ?”

Vân Cảnh không biết Tuyết Cầu ở Kiếp Trước Không Tang nhìn thấy kết quả gì, nhưng cũng miễn cảm nhận ray thay đổi ở Tuyết Cầu, cái người Tuyết Nhi ngủ ngon trước kia khác với hiện giờ, đã biết đề ý đến tình cảm người khác. Hấn không biết, kết quả này với nàng là tốt hay xấu, thôi, chỉ cần nàng vẫn là nàng thì tốt rồi. Hấn giờ phút này chỉ có thể làm được một điều đó là dịu dàng an ủi, nhận lời.

Hôm sau, Anh Chiêu mang trên người đầy vết thương, thậm chí còn bị hong một cánh mới đem được số Mạn Đoái thụ nước mang về không được nhiều. Lòng Thổ Thân thấy áy náy, đem pháp thuật cấm kỵ của tộc Bồ Lao biến cho cánh thánh thú Anh Chiêu sống lại, lại hao tổn thêm hơn nửa pháp lực, mất mấy năm mới có thể khôi phục hoàn toàn.

Như đúng lời Khô vinh nói, Mạn Đoái thụ nước quả nhiên thành công dẫn dụ Thất Thái Hàn Linh Thiên cư ngụ trong cơ thể Thổ Thanh ra, hàn khí khó hiểu quanh thân Thổ Thanh cũng dần hết nguy hiểm. Mà Thất Thái Hàn Linh Thiên không thể ở mãi trong hoàn cảnh nóng bức quá mức được, nhất là tiết trời nóng ở lãnh địa phía nam. Thổ thân vì phòng linh hồn bị tổn hại, đã suốt đêm sai người lấy huyền băng tạo ra một cái hộp tinh xảo để linh hồn thiên trong đó, tính đợi lúc nào ông rảnh, Thổ Thanh cũng khôi phục lại nguyên khí thì tự mình đi Cảnh đồng Tuyết Hoang mang trả về cho bộ tộc giao long.

Mọi người ở lại Phù ngọc vài ngày, lúc Khô vinh khôi phục lại pháp lực, Tuyết Cầu cũng đã quen với cuộc sống này rồi, cứ như trải qua kiếp trước chỉ là một giấc mộng, tỉnh mộng rồi lại tiếp tục sống tiếp. Khô Vinh lại như thường lệ ngày nào cũng cãi nhau với Tuyết Cầu, Tuyết Cầu cũng như thường lệ ngày nào cũng quan tâm tới vấn đề ăn bả bữa thịt của nàng, thứ bên trong trứng rồng Tủ Bò cũng chẳng có động tĩnh gì nên càng coi cẩn thận hơn. Mà đôi mắt với sự kiên trì mười phần là Thổ Lạc ngày nào cũng tìm tới Vân Cảnh, Tuyết Cầu cũng không phải kẻ dễ bị bắt nạt, cứ thường thường một tay ôm trứng rồng Tủ Bò, một tay bám chặt trên người Vân Cảnh, thể hiện rõ cho thấy: trứng này là ta ấp, người này là ta chiếm, nếu muốn hỏi ta thì chỉ có hai từ: đừng mơ!

Thổ Lạc qua vài lần không cam lòng phản kích, Tuyết Cầu đầu vừa quay, cũng không cam lòng yếu thế vùng thương lên. Thường là tay trái kéo Khô Vinh, tay phải cầm trứng rồng, giấu Vân Cảnh trong nhà, sau đó hùng hổ vọt tới chỗ cung điện Thổ Lạc ở, đẩy Khô Vinh về phía trước, phối hợp với hấn gào lên kinh thiên động địa, “Lão tử cướp bóc đây!” Tuyết Cầu cứ ngốc ngốc thò đầu ra sau Khô vinh thăm dò, mở miệng bồi thêm, “Cướp thật!”

Mấy lần như thế, thị vệ, người hầu to nhỏ của hành cung Phù Ngọc đều biết tinh linh Khô vinh miệng đầy từ con buôn và Tuyết Cầu ôm quả trứng khổng lồ tham ăn. Có thể nói không làm thì khó mà biết được, Thổ Lạc chỉ trong mấy ngày gần gũi dỗi chú ý lên người Tuyết Cầu, cũng dần dần thích tính tình chân chất không xấu của Tuyết Cầu, hai người chẳng còn gì giấu nhau trở thành bạn tốt, thân thân là gặp quá muộn. Còn Khô Vinh thực ra lại rất

đáng thương, sau khi bị lợi dụng xong lại bị Tuyết Cầu vứt sang một bên, hấn hện tới mức nghiến răng trèo trẹo, đánh bó tay với nàng. Tất cả những điều này Vân Cảnh đều thấy hết, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ một lần cho rằng Kiếp Trước Không Tang vẫn đúng là chưa tạo ra ảnh hưởng gì cho hai người đó.

Ban đêm, thừa dịp Vân Cảnh bị Thổ Thân kéo đi thương nghị chuyện quan trọng, Khô Vinh lên lút kéo Tuyết Cầu, lừa Vân Cảnh dẫn nàng ra khỏi hành cung Phù Ngọc, men theo ánh sáng của trăng trên cao bay tới một chỗ có cảnh sắc thanh nhã trên đỉnh núi, hơn nữa còn chọn cái cây to nhất ngồi lên đó. Ánh trăng nhu hòa như dát bạc rơi trên hai người, nhìn loang lổ, nhiều hoa văn, cũng có cảm giác tình thú khác.

“Khô Vinh, ngươi không phải là muốn cho ta nhìn thứ gì tốt chứ, sao lại mang ta tới chỗ này làm gì?” tuyết Cầu khó hiểu nghiêng đầu nhìn xuyên qua bóng đêm về phía tinh linh Khô Vinh, trong lòng vẫn không quên ôm chặt lấy trứng rồng.

“Con bà nó chứ, lão tử không muốn nhóc quý Phụ Hỷ nhanh như vậy tìm được, làm hỏng hưng phấn của lão tử, nên mời chọn rồi xa chỗ Phù Ngọc đó” Khuôn mặt tinh xảo tuyết luân cực thuần khiết chẳng hợp với những lời đầy thô tục, khiến Tuyết Cầu cũng cảm thấy ngượng, “Khô Vinh, thực ra, thực ra ta lừa ngươi thôi, người thiên hạ đệ nhất cũng sẽ không ai nói lời như thế, thực sự xin lỗi” Tuyết Cầu bỗng ngược mắt lên, đôi mắt to sáng lấp lánh mượt mà nhìn về phía Khô Vinh, trong mắt lộ ra tia hối lỗi.

Khô Vinh bị Tuyết Cầu làm vậy đột nhiên hơi bối rối, lo lắng kinh ngạc nhìn bộ dạng ngây ngốc linh động đầy đáng yêu kia, mãi mà chẳng phản ứng được, mặt lập tức ngượng ngùng, mắt né tránh, nói, “Ngươi cho là lão tử không biết ý xấu của ngươi đó sao, lão tử nói quen rồi, nên thích nói thế, không được sao!” Lúc này mới nói có hai câu, Khô Vinh lại như thẹn quá cất giọng cao vút lên mấy phân, chỉ là tiếng vẫn thánh thót dễ nghe như trước, dưới đêm trăng như tiếng ve kêu không tới mức quá đột ngột.

“Ha ha, Khô Vinh ngươi chơi hay quá, may là ngươi không thay đổi đó. Lúc trước ta sợ ngươi khôi phục chân thân và pháp lực xong, tính tình đáng yêu kia cũng biến mất theo chứ” Tuyết Cầu đứng đưa đôi chân thon thon, giọng mềm mại ôn nhu, khiến cho Khô Vinh bất giác được khen cũng đỏ mặt, may mà dẫn nàng ấy đi vào buổi tối, mới không bị nàng nhìn thấy vẻ luống cuống của mình, không bị nàng cười nhạo vô cớ.

“Ngươi cho là lão tử cũng ngốc như ngươi sao?”

“Ngươi vốn là cùng nhà với ta suốt ngày bực bội mà, ngươi mới ngốc ấy!”

“Con bà nó chứ, trứng đá rằm thối này, lão tử vốn chẳng muốn gặp nó!”

Ai biết vừa bình tĩnh một lát, hai người không hẹn lại cùng nháo lên. Mãi cho tới khi tuyết Cầu kêu gào bảo Khô Vinh đưa nàng về bên cạnh Vân Cảnh, lúc này Khô Vinh mới không lên tiếng cãi đầu, nói khẽ, “Ngồi một lát nữa đi, cho ngươi xem đồ tốt kia xong, ta sẽ đưa ngươi về”

Tuyết Cầu thấy Khô Vinh nói nhỏ nhẹ, dĩ nhiên không cùng đối chọi gay gắt với hấn nữa, liền ngoan ngoãn không lên tiếng, trong lòng thấy tò mò muốn nhìn một cái xem đồ tốt mà Khô Vinh nói là cái gì.

Khô Vinh giơ tay phải lên, trong lòng bàn tay đột nhiên hội tụ ra ánh sáng bảy màu, tiếp đó hợp lại thành một hình sao sáu cánh, cầu vồng bảy sắc, chiếu sáng bốn phía. Ở trong ánh sáng bảy màu có một đám người nhỏ xíu không rõ là nam hay nữ, ai ai cũng đều tinh xảo đặc sắc, mặc các loại quần áo khác nhau, đều nằm ngủ trong tay Khô Vinh, chưa tỉnh lại.

Tuyết Cầu kinh ngạc nhìn cảnh trước mặt, đột nhiên cầm ống tay áo Khô Vinh, hưng phấn hét toáng lên, “Nữ vương ác độc và bảy chú lùn!”

“Cái gì với cái gì thế” Khô Vinh lăm lăm một câu, định làm cho bảy người nhỏ bảy màu tỉnh lại, bỗng hiểu ra nghĩa của lời Tuyết Cầu nói, lập tức mặt nổi lên tức giận mắng, “Con thỏ ngọc này, ngươi nói ai tâm địa độc ác chứ! Nếu lão tử ác độc, vậy còn có thể cho ngươi nhìn thứ tốt này sao!”

Tuyết Cầu biết lại đắc tội người này rồi, thực sự cũng yêu thích bảy người nhỏ xíu đáng yêu trong tay Khô Vinh không rời, định chộp chơi, lập tức lại thay đổi thái độ đoan chính, rất biết điều, nói lời đầy ắp này thành thật, “Đại nhân Khô Vinh vĩ đại à, Tuyết Cầu sai rồi, ngài là công chúa Bạch Tuyết xinh đẹp nhất, không phải là nữ vương tâm địa độc ác đâu”

“Công chúa Bạch Tuyết, là thứ chó má gì thế? Đừng có nói những lời vớ vẩn để lão tử chẳng hiểu gì nhá!” Khô Vinh ở bên vừa trách móc vừa lay tỉnh bảy người nhỏ xíu kia.

Những người nhỏ này ở trong tay Khô Vinh xoa xoa mắt nhập nhèm buồn ngủ, cả đám mở to đôi mắt đáng yêu, màu mắt lại cùng màu quần áo trên người. Đỏ, da cam, xanh biếc, lam, lục, xanh da trời, tím, bốn nam ba nữ cùng đồng loạt đứng dậy nhìn Khô Vinh không chớp mắt, đều có phản ứng khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Bảy chú lùn

Bảy chú lùn

“Khô Vinh đại nhân! Từ Nhi rất nhớ ngài, nào tới ôm hôn một cái đi!” Cô gái mặc bộ màu tím quyền rũ kích động bay vọt lên, lao thẳng tới đôi môi mỏng của Khô Vinh, lại bị Khô Vinh nghiêng đầu một cái, khéo léo tránh thoát, rồi sau đó mũi nhân ngón cái do dùng sức quá độ, lại bay thẳng tắp tới cây khô phía sau Khô Vinh, bắt giắc sao bay đầy trời.

“Khô vinh đại nhân, gọi lão tử lên làm gì chứ, lão tử chẳng có tâm tình gì giúp ngài xử lý những chuyện hư hỏng kia đâu!” Nam tử mặc áo đỏ lại có tính cáu kỉnh như Khô vinh, tự cao tự đại không ai bì nổi.

“Ta đói, ta đói rồi, đại nhân Khô Vinh, ta đói!” Nam tử mặc bộ lục có mặt như trẻ con cắn một miếng tay áo Khô Vinh, bụng kêu lên ồm ồm, bắt chước Khô Vinh hất tay áo thể nào cũng cứ cắn chặt lấy đôi ả. Khô Vinh khinh bỉ liếc mắt nhìn Tuyết Cầu đang hưng phấn, trong lòng thầm nói, thực ra vị rất giống cái con thỏ ngọc kia.

“Ta sớm đã thấy khó chịu với ngươi rồi, chẳng phải ta sinh ra sớm chút sao, làm gì mà ngươi cứ đứng xếp trước ta chứ! Chanh đầu chanh đuôi, ngươi vẫn nên đổi lại thành quả cam thì tốt hơn”

“Tôn ti trưởng ấu, đại nhân Khô Vinh không phải dạy qua ngươi rồi sao, hể là ai cũng phải có thứ tự trước sau, ngươi về sau, về tình về lý ngươi vĩnh viễn đều xếp sau ta, Vàng không sợ lửa, chẳng phải cứ gầy như que củi đó sao?” Nam tử mặc bộ màu vàng chanh và nam tử bộ màu vàng thật đúng là sinh đôi, lớn lên có khuôn mặt nhỏ giống nhau như đúc, tình cảm lại khác, suốt ngày cứ tranh cãi nhau không ngớt.

“Các ngươi đừng làm phiền, mặt đại nhân Khô Vinh đều tái cả rồi” Người khuyên là một cô gái mặc áo xanh, giọng mềm mềm mại mại ôn nhu, bộ dạng trông rất yếu đuối, nàng thấy sắc mặt Khô Vinh càng ngày càng tái, bản thân cũng suýt nữa bị dọa khóc rồi.

“Phù phù” Chỉ có cô gái áo lam, chẳng bị cảnh huyền ảo chung quanh ảnh hưởng chút nào, vừa được Khô vinh đánh thức, mới mở mắt ra, đã ngả đầu ngủ mất rồi, cứ điềm tĩnh an lành như một thiên sứ vậy.

“Mụ nội nó im miệng hết cho ta!” Khô Vinh gào to một tiếng, cuối cùng cũng ngăn lại được trò khôi hài vĩnh viễn này, bảy người nhỏ cùng đồng loạt mở to mắt nhìn bảy màu nhìn trừng trừng về phía Khô Vinh, cũng không rõ là bị Khô vinh gào lên làm cho choáng hay là sợ bị choáng nữa.

“Khô vinh đại nhân, có đúng là thằng nhóc thối áo đỏ kia dạy hư ngài không? Sao ngài lại học cách nói chuyện của hắn thế!” Từ Nhi đau lòng bỏ nhào lên vạt áo Khô Vinh, nhất quyết khóc rống lên. Khô vinh ngai tiếng khóc kia nghe đáng ghét quá chừng, chẳng chút thương hương tiếc ngọc hất nàng ta bay ra. Vì thế Từ Nhi lại bị đập mạnh vào cây khô to, rốt cuộc ngất đi.

“Con bà nó chứ, nói nghe này. Được, lão tử sau này cũng nói vậy, đủ khí phách!” Hồng Nhi khoanh tay đứng trên nhánh cây đi một vòng rồi gật đầu lia lại.

“Ta đói ta đói, Khô vinh đại nhân, ta có thể ăn quả trứng đà điều kia được không?” Lục Nhi đói bụng tới mức hoảng lên, mắt theo dõi quả trứng rồng Từ Bò trong lòng Tuyết Cầu, chưa đợi Khô Vinh lên tiếng, đã tự quyết định bay lên trên trứng rồng, há mồm cắn một cái.

Tuyết Cầu giận vô cùng, cũng chẳng quản mặt mũi Lục Nhi này khiến người ta thích tới cỡ nào, tay phải vung lên, như bắt muối vậy bắt Lục Nhi một cái tóm lên nói đầy uy hiếp, “Lần sau mà còn dám để ý tới tròn tròn nhà ta, ta đây ngươi xuống nòi ngay!”

“Vừa rồi là ngươi đâm ta, đừng cho là ta không phát hiện ra nhá!” Vào lúc này, Hoàng Nhi nhéo mạnh vạt áo Chanh Nhi, đại chiến vô cùng căng thẳng.

“Ta còn chưa trách bị ngươi đẩy một cái đó, đồ ác ôn cáo trạng trước!” Chanh Nhi cũng không yếu thế hung hăng tóm lấy bả vai Hoàng Nhi.

“Các ngươi đừng vậy nữa, mặt Khô vinh đại nhân xanh hết rồi” Thanh Nhi nói lời này xong lại liếc nhìn sắc mặt Khô Vinh, trong lòng thoáng thấy sợ muốn khóc.

“Phù phù...” Lam Nhi bị tiếng gào khó hiểu của Khô vinh làm cho tỉnh lại, lại lập tức gục đầu xuống ngủ, cứ như chẳng có gì quan trọng bằng ngủ vậy.

Tuyết Cầu cảm thấy nhóm bảy bé này chơi rất vui, cứ ồn ào mãi không chịu. Nàng tóm Chanh Nhi và Hoàng Nhi đang lải nhải lên, trên nhánh cây thô to dùng linh lực khoanh thành vòng tròn, đem hai người ném thẳng vào trong vòng tròn, “Có sức gào ầm ĩ không bằng tức giận, ai ra khỏi vòng tròn trước thì người ấy thua, trước đó không cho phép dùng pháp thuật. Ngươi” Tuyết Cầu chỉ thẳng vào Thanh Nhi đang khóc sụt sùi, nói, “Ngươi tới làm trọng tài, cấm không được phép làm xấu, trước khi chưa phân thắng bại mà khóc ta đem ngươi và Lục Y kia đẩy xuống tận đáy nòi đó”

Thanh Nhi bị Tuyết Cầu uy hiếp, một bên mặt nhỏ nhắn còn vương nước mắt lập tức sợ tới mức ngừng khóc, ngoan ngoãn làm trọng tài. Còn Chanh Nhi và hoàng Nhi cũng thấy dùng cách này thực tế hơn, nên xoa tay nóng lòng muốn thử.

Tuyết Cầu giải quyết xong ba kẻ gây rối loạn, lập tức cười ngây ngô nghi ngờ thò tay vào trong túi Càn Khôn lấy ra một hộp gỗ lim đựng thức ăn bằng bàn tay. Hóa ra Tuyết Cầu thấy túi Càn Khôn của Vân Cảnh dùng quá tốt, nên quần lấy đôi bằng được, dùng để đựng đồ ăn nàng yêu nhất, ra cửa cũng thấy thuận tiện hơn rất nhiều.

Tuyết Cầu mở hộp đựng thức ăn, một mùi hương thịt thơm phức phiêu tán ra, lập tức hấp dẫn Lục Nhi luôn mồm kêu đói. Hắn sững sờ nhìn chằm chằm hộp thức ăn trong tay Tuyết Cầu, khỏe miệng không tự chủ được chảy nước miếng.

Tuyết Cầu thấy thế, đắc ý hua hua hộp thức ăn trong tay, khẽ cười bảo, “Có muốn ăn không? Sau này đi theo ta, muốn ăn gì cũng được, gọi ta một tiếng chủ nhân đi nào”

Lục Nhi do dự ngẩng đầu nhìn lên Khô Vinh, lại mạnh mẽ hít hít ngửi ngửi, song lại rất có cốt khí quay đầu, để mặc bụng mình kêu tán loạn vẫn vui vẻ.

“Được rồi, được rồi, đã đói vậy rồi còn vậy mạnh, có chút giống Khô Vinh, ngốc mà đáng yêu, ha ha” Tuyết Cầu cười tủm tỉm đẩy hộp thức ăn ra trước mặt Lục Nhi. Lục Nhi lại ngó nhìn Khô Vinh, hít mạnh chày nước miếng, vẫn chưa dám đụng.

“Con bà nó chứ, cho người ăn thì ăn đi, lại còn do dự gì nhiều thế, con thỏ ngốc này chưa bao giờ chia thịt cho ai hết, còn nể mặt người hơn cả lão từ đây này!”

Khô Vinh cúi đầu cười mắng, ngược lại nhìn về phía Tuyết Cầu trong mắt toát ra tia cưng chiều và đầy dịu dàng.

Lục Nhi bị Khô Vinh gào vậy, giật mạnh mình một cái, cuối cùng lại nhìn về phía thịt quuyến rũ rất lâu, cũng bất chấp làm cho quần áo màu lục của mình bị bẩn, há to mồm bắt đầu ăn.

“Ha ha...” Tuyết Cầu bị bé con này chọc cười, cứ cười to thoải mái, không ngờ được Khô Vinh lại nói thứ này thực sự chơi rất vui. “Khô Vinh, họ từ đâu tới vậy?”

Khô Vinh thấy Tuyết Cầu cười, dĩ nhiên cũng vui vẻ theo, cũng nghe được vấn đề âm thầm của Tuyết Cầu, đem Từ Nhi bị đụng choáng váng cùng Lam Nhi đang ngáy ở ồ ồ cẩn thận khép lại thành một khối, lúc này mới hạ giọng đáp, “Bảy người nhỏ bảy màu này thực ra đều là phân thân của ta, cũng có thể nói là do ta chế tạo ra, là các con của ta” Khô Vinh nói xong, giọng càng phát ra cô đơn, tự cao tự đại trong mắt phượng hấn đã hết sạch, quần quanh hui quanh và đau thương, nhớ lại sóng triều còn ngập tràn trong đầu, niềm vui ít ỏi vô cùng. Hấn mỉm cười, biết Tuyết Cầu nhất định là nghe không hiểu rõ hết, tiếp tục giải thích, “Chỉ cần đủ pháp lực cường đại, thì có thể đem linh hồn mình phân giải, tạo ra phân thân. Khô Vinh vạn năm tới nay đều độc thân một mình, tịch mịch không có ai nói chuyện cùng, tức giận cũng không người an ủi, vui sướng không người chia sẻ, nên muốn nghĩ ra cách này, họ vì thế mới có thể sinh ra.

Cũng không biết bắt đầu từ lúc nào, bảy người nhỏ âm ỉ bỗng trở nên yên tĩnh vây quanh Khô Vinh, người thì ôm góc áo hấn, người thì dựa trên người hấn, biểu hiện của mọi người như không muốn rời xa đầy tin cậy, họ là đứa con của Khô Vinh, cũng chính là một phần của Khô Vinh, lại càng là bản thân Khô Vinh.

“Khô Vinh, người còn có chúng ta, sẽ không cô đơn nữa, Tuyết Nhi tuyệt đối sẽ không vứt bỏ người một mình đâu” Mấy ngày trước Khô Vinh té xỉu trong Kiếp Trước Không Tang, Tuyết Cầu cảm ứng được sự tịch mịch mà Khô Vinh truyền lại, cứ như hòa tan sâu trong máu thịt vậy. Nghiêng người ôm lấy Khô Vinh bên cạnh, nhưng cũng không thích nhìn thấy Khô Vinh có biểu hiện đau lòng đến thế. Thời gian trôi qua đã lâu cho tới nay, ba người họ vẫn như hình với bóng, sau này nhất định sẽ có nhiều náo loạn nhỏ gắn kết với nhau tuyệt không chia lìa.

Chỉ là, trong lòng Tuyết Cầu, ba người họ gắn bó và tồn tại với nhau như người nhà, mà trong mắt Khô Vinh thì lại càng thêm đau lòng hơn. Người ngày nhớ đêm mong ôm hấn giờ phút này, trong lòng thoảng mùi hương thân thể thơm ngát mềm mại lại càng khiến hấn muốn đưa tay ra ôm lại, song người vốn nhất gan không dám động, sợ một giây sau nàng lại rời xa đi mất.

Y Y à, Khô Vinh phụ nàng cả đời, hiện giờ cuối cùng cũng có thể hiểu được tâm tình của nàng ngày đó, nếu đây là trừng phạt, Khô Vinh nguyện cam chịu, chỉ ước ao có thể được làm bạn dài lâu bên nàng. Có lẽ, có một ngày Khô Vinh sẽ không vì cô đơn mà phải gọi bảy người bảy màu nhỏ ra nữa.

“Khô Vinh đại nhân, nếu định mang Tuyết Cầu đi chơi, kính xin nói trước cho Cảnh một tiếng, miễn cho Cảnh phải đi tìm người khắp nơi” Song đứng vào lúc này, Vân Cảnh quần áo trắng từ đám mây hạ xuống cảnh to của một cây to khác, lạnh lùng liếc Khô Vinh, nói lạnh nhạt.

Chỉ là Vân Cảnh vẫn bình tĩnh, Tuyết Cầu lại càng phát hiện ra hấn đang giận, lập tức buông Khô Vinh ra, cười ngây ngô mở hia tay ra, đợi Vân Cảnh ôm nàng xuống dưới.

“Hừ!” Khô Vinh khoanh tay ôm ngực, không vui ngoảnh đầu sang một bên, không lên tiếng. Vân Cảnh phi thân một cái, bay lên kéo Tuyết Cầu vào trong ngực, rồi nhẹ nhàng hạ xuống đất, trầm mặc liếc nàng, không lên tiếng.

“Vân, Khô Vinh cũng chỉ tốt bụng thôi mà, huynh đừng có giận chúng ta nữa đi” Tuyết Cầu nhìn Vân Cảnh, cười ngọt ngào, bắt giắc hóa giải đi cơn giận của Vân Cảnh mất hơn nửa. Giọng ngọt ngào ấm áp kia lướt qua tim hấn, bắt giắc thấy mềm lòng hấn, sao còn bất an và giận dữ nữa chứ.

Mà Vân Cảnh cũng không có ý trách Khô Vinh, song thấy Tuyết Cầu như vậy cũng đành thôi. Chỉ là lạnh nhạt nói với nàng, “Sau này cấm được chạy loạn, ở đây không phải là cung Nguyệt Miện, chúng ta không được làm càn, nếu muốn đi nơi khác, cũng phải để cho Cảnh đi cùng. Tuyết Nhi, nhớ kỹ chưa?” Nói xong, Vân Cảnh như vô tình liếc mắt nhìn Khô Vinh ngồi cô độc trên thân cây. Ở mặt này hấn dù không miễn cảm lắm, song còn tốt hơn Tuyết Nhi ngốc rất nhiều, đã nhiều ngày nay tâm tư Khô Vinh thay đổi, hấn cũng mơ hồ đoán ra nguyên nhân bên trong. Chỉ là ba người cùng đồng hành, nếu không chọc phá, hấn cũng để cho hấn đi theo. Dù sao với mình mà nói, Tuyết Cầu là quan trọng nhất.

“Ừ, không có lần sau đâu” Tuyết Cầu cười thề son sắt cam đoan, Vân Cảnh yêu thương che chở nàng dịu dàng đến vậy càng khiến nàng thêm yêu thích và ý lại. Đúng vậy, còn có cả Khô Vinh nữa, nàng đã cùng hứa hẹn với hấn rồi, tuyết sẽ không nuốt lời...

“Muộn rồi, về đi” Vân Cảnh cuối cùng cũng thu lại một thân khí lạnh, tiện xoa đầu tóc ngắn Tuyết Cầu, dắt tay nàng định bay trở về Phù Ngọc.

“Khô Vinh, về đi” Tuyết Cầu vẫn không quên ngẩng đầu nhìn Khô Vinh lawnjgim trên cây la lớn.

Khô Vinh thu lại tất cả đau lòng, thần thái phấn khởi khẽ nhếch miệng lên, ánh mắt vẫn cao ngạo không ai bì nổi. Hấn vỗ vỗ vạt áo, cười nói, “Con bà nó chứ, lão từ không phải là trẻ con, không cần người nhắc nhở” Chỉ là nụ cười lại không duyên cớ có xen lẫn chua xót và bất đắc dĩ. Vừa nói xong, hấn liền cẩn thận đặt Hồng Nhi và Từ Nhi đang ngủ trong lòng bàn tay, đám người nhỏ còn lại cũng đầy ắp ý tứ lấy góc áo hấn, theo hấn cùng về hành cung

Phù Ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Bé cung ra đời

Bé cung ra đời

Mọi người lại trở lại hành cung Phù Ngọc thì đã là nửa đêm, dọc theo đường đi, Khô Vinh và Tuyết Cầu đều không nói thêm câu nào, đến cả bảy người nhỏ xíu hay cãi nhau cũng ít nhiều trở nên trầm mặc ít nói hẳn đi.

Mãi cho tới khi họ từ đám mây hạ xuống, Tuyết Cầu bỗng đứng mới nghĩ ra một chuyện, vội vàng kéo tay áo Vân Cảnh, tò mò hỏi, “Vân, làm sao huynh lại tìm được chúng ta thế?”

Vân Cảnh cười khẽ không nói, một lát sau cũng gỡ tay phải lên, ngón tay xoẹt qua đồng tâm hoàn Tuyết Cầu đeo bên tai phải, lập tức nhàn nhạt giải thích, “Tuyết Nhi đã quên mất vật này rồi sao, nếu mà nàng và ta cách nhau không xa, Vân Cảnh liền có thể dựa vào nó đi tìm được nàng thôi”

Tuyết Cầu chợt bình tĩnh hẳn ra, nghĩ có đồng tâm hoàn thật là tốt, có nó không còn sợ tách ra cùng Vân Cảnh nữa..

Ai nào biết, lời hai người này còn chưa nói hết, đã có một giọng kiêu mị mang theo mười phần vui sướng từ chỗ Khô Vinh truyền đến, cắt đứt không khí đang nảy nở tốt đẹp giữa hai người. “Nam tử tuấn tú quá ha! A, huynh tên là gì? Ta tên là Từ Nhi, có thể cho Từ Nhi thơm huynh một ái được không?” Hóa ra Từ Nhi nằm trong lòng bàn tay Khô Vinh bất giác tỉnh lại, nàng mới mở mắt đã nhìn thấy Vân Cảnh một thân quần áo trắng thanh tao phong nhã, chẳng chút do dự quên phắt ngay chủ nhân Khô Vinh của mình, chẳng nói câu nào bay vọt tới Vân Cảnh, hai mắt quẫy rữ như nước mùa xuân nhấp nháy xao động, nhìn có vẻ hưng phấn vô cùng.

Vân Cảnh từ nhỏ đã bị Vân Nhi và Thổ Lạc quẩn quít quen rồi, nên tập kích đột ngột thế rất có kinh nghiệm, theo phản xạ ngựa đầu, tránh thoát cái miệng nhỏ nhắn nhiệt tình của Từ Nhi, mà Từ Nhi do dùng sức quá độ, bị đập mạnh đột ngột lên cột đá hành cung. Cột đá hành cung không thể do với thân cây được, lần này bị rất mạnh, không những làm Từ Nhi ngất đi mà trên đầu còn nổi lên mấy cục u to nhỏ.

Tuyết Cầu buồn cười đem Từ Nhi bé bỏng danh xứng với người xách lên từ dưới đất, trả lại cho Khô Vinh, cũng không ghét hành vi lỗ mãng của Tiểu Hoa Si này, mà cju lại còn cảm thấy Từ Nhi có tính cách dám yêu dám hận thực sự đáng yêu vô cùng. Khô Vinh khinh thường hừ một tiếng, cắt một câu bất mãn oán trách, “Đáng đời”, nhưng miệng cứng mà lòng mềm thay Từ Nhi làm tan cục u bầm, đặt cạnh Lam Nhi đang ngủ say.

“Con bà nó chứ, khuya khỏa rồi còn ầm ĩ cái gì! Lão Từ nên đi vào cũi tiên một mát, các người cứ người nào cũng đều trèo lên đầu lão từ là sao!” Hồng Nhi rống mạnh lên, trong ban đêm càng to tới mười phần.

Vân Cảnh khẽ chau mày, không hiểu hỏi nghi hoặc, “Sao vô duyên vô cớ xuất hiện một vị Khô vinh đại nhân là thế nào?”

“Con bà nó, lão từ chỉ có một, ở đâu ra người thứ hai! Hồng Nhi, lão từ vẫn chưa lên tiếng, người cầm miệng lại cho lão từ!” Khô Vinh bị Vân Cảnh nói vô tâm thì tái mặt, lập tức rống lên với Hồng Nhi. Quả thật gừng càng già càng cay, khí thế của Khô Vinh ào qua, Hồng Nhi như đồng tình với hắn, cũng không lên tiếng.

Tuyết Cầu không khách sáo đá một đá về Khô Vinh, cộng thêm lời trách cứ ác độc, “Hơn nửa đêm rồi, còn gào loạn cái gì, định đem cả tộc Bồ Lao đánh thức hết sao!” Khô Vinh uất ức xoa xoa chân bị đá, vừa ác độc trừng mắt nhìn Hồng Nhi như không có chuyện gì, đành ngậm bồ hòn, muốn giận dữ gì cũng đành nuốt trong bụng.

“Khô Vinh đại nhân, Lục Nhi vẫn đói..” Lúc trước ăn no chút thức ăn Tuyết Cầu chia cho, Lục Nhi khẩu vị lớn kia bụng đáng thương lại kêu lên ọc ọc, tội nghiệp đòi ăn với Khô Vinh.

Khô Vinh đau đầu xô cùng xoa trán, chỉ rõ một con đường đi thoáng cho Lục Nhi, “Tự người tới phòng bếp hành cung Phù Ngọc tìm ăn đi, đừng tới làm phiền lão từ nữa” Lục Nhi được lệnh, dĩ nhiên là mừng húm hướng về thánh địa chất đầy thức ăn là phòng bếp bay đi.

Còn Hoàng Nhi và Chanh Nhi tối ngày cãi nhau giờ này lại vô cùng an tĩnh, hóa ra vừa mới thức dậy, Tuyết Cầu dạy họ cách thức đem đồ vật ra phân thắng bại, chỉ tiếc hai người không những có bề ngoài giống nhau mà sức cũng tương đương, đúng là so mãi cũng không phân ra thắng bại, hiện giờ lại so vòng tròn trên người Khô vinh nữa, vẫn tiếp tục độ sức không ngừng, lại nhất định không chịu thua. Còn Thanh Nhi nhu nhược yếu đuối lại vô cùng nghe lời làm trọng tài, hơi chút không tuân theo quy định thì lập tức sửa lại cho đúng.

“Hừ..” Chỉ có Lam Nhi thì vẫn cứ ngủ ngon mãi, xem tình hình này thì dù trời có sụp xuống nàng ấy vẫn lấy giường làm chiếu, lấy tời làm chăn tiếp tục ngủ bù.

Ở trong cảnh huyền ảo, một tiếng vỗ búp đột ngột từ trên người Tuyết Cầu truyền đến, mọi người ồn ào ngừng hoạt động, đồng loạt nhìn, Tuyết Cầu không hiểu nhìn sang bên hông mình, tiếng vỗ đúng là từ trong túi Càn Khôn vang ra.

“Tuyệt Nhi, hay là quả trứng kia...” Vân Cảnh khẽ lên tiếng nhắc.

Tuyệt Cầu nghe ra, bắt giác nóng nảy, vội vàng cẩn thận lấy trứng rồng Tù Bò màu nâu trong túi ra, đã thấy có một vết rách thật sâu, “Vân! Trứng vỡ, làm sao đây, bé cưng trứng có thể không còn được ấp nữa sẽ chết chứ?” Tuyệt Cầu tưởng cú đá Khô Vinh vừa rồi dùng quá sức nên mới ép cho trứng bị vỡ. Nàng nghĩ đến rằng mấy ngày nay mình dốc lòng chăm sóc chiếu cố đã công cốc, lập tức tự trách khóc lóc.

“Tuyệt Nhi, trứng rồng cứng như đá, tuyệt đối không dễ vỡ vật, theo Cảnh thấy, đúng là không phụ lòng người, nó biết nàng ngày nào cũng ngóng trông nên sinh ra sớm trước mà thôi” Vân Cảnh mỉm cười ôm Tuyệt Cầu vào ngực, cất giọng an ủi, nhưng thấy khuôn mặt nhỏ Tuyệt Cầu vẫn còn treo đầy nước mắt thì vừa đau lòng vừa buồn cười.

Đúng như lời Vân Cảnh nói, chỉ lát nữa thôi, trứng rồng Tù Bò lại nứt một đường mới, rồi lập tức một mảnh vỏ trứng rớt xuống, kèm theo một bé cưng Tù Bò toàn thân trắng như tuyết, mỏ nhọn mình rồng thò cái đầu nho nhỏ ra, mắt vẫn chưa mở, cái miệng đã há ra kêu mãi không ngừng. Chẳng boả lâu vỏ trứng cũng rã đã nứt vỡ, bé cưng Tù Bò đáng yêu đã cuộn tròn thành một cục, cái đuôi linh hoạt cuộn nhẹ trên tay Tuyệt Cầu, đầu dúi vào trong lòng nàng, kêu dịu dàng khe khẽ, chẳng bao lâu cái miệng chẹp chẹp nhỏ nhắn khép lại ngủ rất say.

Trên mặt Tuyệt Cầu vẫn còn đọng lại giọt nước mắt trong veo, chỉ là con người hưng phấn và vui sướng không cần nói cũng biết. Nàng cao hứng ngược khuôn mặt nhỏ lên, làm động tác bảo mọi người không được lên tiếng, lúc này mới cảm thấy mũi mũi ấm bé cưng Tù Bò bước trở về phòng, thậm chí còn bỏ quên Vân Cảnh một bên nữa.

Vân Cảnh và Khô Vinh lần đầu tiên chứng kiến một sinh mệnh mới ra đời, nửa ngày cũng không nói được câu gì. Vân Cảnh thấy Tuyệt Cầu vút hất trở về phòng, tổng quát chỉ có bé cưng Tiểu Long mới ra đời, tuy hơi ghen, nhưng cũng cưng chiều cười cười đi theo về. Còn Khô Vinh thực ra lại mừng mừng khinh thường bé cưng Tù Bò mới sinh, đợi Tuyệt Cầu đi rồi mới thì thầm, “Lại được một cái bánh bao trắng như cục bột nữa”

Bánh bao cục bột như lời Khô Vinh nói, là thay thế cho địa vị đồ ăn, chiếm vị trí quan trọng nhất trong cảm nhận của Tuyệt Cầu, cũng khiến cho Vân Cảnh nảy sinh ý niệm nhanh chóng thành thân với Tuyệt Cầu.

Do bé cưng Tù Bò sinh ra, hành cung Phù Ngọc lại một trận bận bịu, không nỡ vì bé cưng mới sinh đúng là của tộc Tù Bò, mà cũng bởi trăm năm qua trong hành cung chưa từng có nguyên nhân sinh mệnh mới sinh ra, vì thế ai ai cũng cưng chiều bé cưng, ai cũng yêu thích nó.

Sức ăn Tù Bò không lớn, lại cũng đúng là có hoàn cảnh yêu cầu hà khắc, chỗ nào có Tù Bò thì có tiên nhạc làm bạn, bộ tộc họ cũng lấy nhạc khí và âm nhạc thể hiện sự vui sướng cổ chấp quá sức tưởng tượng của mọi người. Còn bé cưng Tù Bò dù vừa sinh ra nhưng cũng đam mê hết thảy mọi âm thanh, duy nhất không thích tiếng chuông của tộc Bồ Lao kia. Vì thế, những ngày sau này bé cưng khóc to, Tuyệt Cầu đau lòng, Vân Cảnh cười khổ, Thổ Thân đau đầu, Khô Vinh tức giận mắng, thực sự rất náo nhiệt.

Mà bé cưng sinh ra chưa lâu, Tuyệt Cầu lại vì chuyện bé cưng mà thấy phiền lòng mãi. Nàng vốn muốn cho bé cưng đi theo họ Tuyệt của nàng, chỉ là Vân Cảnh lại bảo tộc Tù Bò đều có họ Kim, sau này bé cưng cuối cùng cũng nhận tổ quy tông, tất không thể làm hồng quy củ. Vì thế bé cưng lấy một cái tên vang rầm, ai ai cũng có thể nói là hao tổn rất nhiều tâm tư.

Bảy người nhỏ bảy sắc của Khô Vinh nói, nếu cùng họ đồng nhất xuống thế gian, thì đó là duyên phận trời định, phải cùng họ cùng tên, gọi là Kim Nhi. Lời vừa nói ra, cả bảy người nhỏ đều bị Tuyệt Cầu chẳng chút lưu tình đá bay ra ngoài phòng. Cục cưng của nàng giới tính là nam, sao lại có thể lấy tên con gái đặt cho được chứ. Ý kiến này không những bị Tuyệt Cầu bác bỏ, mà còn trừng mắt lườm họ bên ngoài một cái, cấm họ tranh cãi âm ỉ, ảnh hưởng bé cưng nghỉ ngơi.

Còn Khô Vinh thì tắc nghẽn, định lấy một cái tên bá đạo để gọi, dù sao này diện mạo không đủ dọa người thì khí thế cũng có thể chấp áp kẻ địch, kiêu gì cũng phải gọi là Kim đại gia hay là Kim lão đại mới được. Tuyệt Cầu khó hiểu, nếu theo lời Khô Vinh nói, chẳng lẽ cục cưng của nàng chuyên tìm người đánh nhau sao. Vì thế Khô Vinh đang hào hứng phấn chấn nói cũng bị Tuyệt Cầu đá một đá bay ra ngoài cửa, cùng cảnh ngộ với bảy phân thân của hắn, lại còn bị uy hiếp cấm hắn không được nói bất kỳ lời bất nhã nào trước mặt bé cưng, miễn cho sau này học theo lớn lên trở thành kẻ thô tục như hắn. Khô Vinh nghe xong, tức giận suýt sôi trào, lão tử, một cái tên gọi đầy khí thế, lại hoàn toàn bị cách chức thành bất nhả và tục khí chứ.

Còn bản thân Tuyệt Cầu thì lại như chìm trong cái tên Kim Nguyên Bảo và Kim Thịnh Khang, bởi hồi thống khổ lựa lựa chọn chọn.

“Con bà nó chứ, cái tên chó má gì thế, còn không thấy lão tử đặt cái tên dễ nghe thế sao!” Khô Vinh bị giam ở bên ngoài không phục gào lên.

“Người thì biết cái gì, cái này cũng được gọi là cùng giờ đều tiến. Kim Thịnh Khang có nhiều nước phong tình. Còn về Kim Nguyên Bảo đó cũng là Tuyệt Nhi hy vọng bé cưng nhà ta sau này com áo không lo, sống cuộc sống giàu có đó” Tuyệt Cầu hung ác trừng mắt lườm Khô Vinh ồn ào ngoài cửa, hoàn toàn không thèm để ý tới lời giễu cợt của hắn.

Vân Cảnh ở một bên tao nhã xoa đầu vỗ trán, khóe miệng khẽ run lên cười khe khẽ không che được, do nín cười quá lâu mà thống khổ vô cùng. Cung chẳng biết trong đầu Tuyệt Nhi của hắn có chứa biết bao thứ ly kỳ cổ quái, nếu thực sự gọi vậy, biết đâu chứng cha mẹ ruột bé cưng mà biết chắc phải tức tới xỉu luôn mất.

|Bỗng linh quang chợt lóe, Vân Cảnh lại nhìn bé cưng cuộn tròn ôn nhu trong lòng Tuyệt Cầu, mắt bạc cong lên cười cười đề nghị, “Lúc trước Mẫu Hậu thay Cảnh gọi là Thìn, đúng lúc cũng nghe được ở thế gian một thành ngữ, Cảnh Sao Khánh Mây, ý bảo là cát tường. Nếu là thế, chẳng bằng gọi là Kim Tinh, cũng có ý là ngôi sao may mắn”

Tuyệt Cầu chớp chớp đôi mắt trong veo nhìn Vân Cảnh, đợi sau khi hắn nói ra ý của mình, lập tức cười ngây ngô gật đầu đáp, “Vân tốt nhất, còn tốt hơn Khô Vinh nhiều. Vậy thì gọi là Kim Tinh, nhũ danh Nguyên Bảo” Tuyệt Cầu dù nói vậy, trong lòng lập tức lại nghĩ ra chuyện thích thú gì đó, vui mừng

duôn mây, càng nghĩ càng thấy cái tên Kim Tinh đúng là rất hay.

Còn Vân Cảnh sao đoán được điểm tâm tư nghịch ngợm này của Tuyết Cầu, thấy nàng vẫn kiên trì muốn gọi Kim Tinh bé nhỏ với nhũ danh là Nguyên Bảo, thì cười cười, vui cùng nàng. Vì thế, bé cưng Tủ Bò có cái tên chính thức là Kim Tinh, dù có một cái tên rất tục nhưng đáng yêu là Nguyên Bảo, lại khiến cho bảy nhười nhỏ lải nhải, có tính cách khác xa bảo mẫu người lùn, cũng có dáng điệu ngây thơ tham ăn giống mẹ thỏ, chỉ là người làm mẹ này cũng thực sự cổ quái, nhũ danh cũng không gọi, lại cứ muốn gọi bé cưng Kim Tinh thành Quả Nhi, khiến ai nấy đều khó hiểu, còn nàng chỉ thần bí cười cười, cuối cùng vút lại một câu, “Chuyện này không thể diễn đạt hết bằng lời, nói tóm lại là, có nói các ngươi cũng không hiểu đâu” Rồi đem đuôi sạch mọi người về hết.

Chỉ là thân phận Vân Cảnh và Khô vinh hơi xấu hổ, Tuyết Cầu nghĩ mãi lúc này mới ôm bé cưng Kim Tinh có đôi mắt tím xinh đẹp đáng yêu mới mở mắt giờ phút này nhìn nàng không chớp, chỉ về phía hai người kia nói, “Quả Nhi, người mặc áo lam kia gọi là Khô vinh gia gia, còn người mặc áo trắng gọi là Vân phụ thân, cần phải nhớ rõ nha”

Lời vừa nói ra, Vân Cảnh vốn trong mắt đang ôn nhu hiền hòa bất giác đầy ý cười, hóa ra trong lòng để ý tới bé cưng Kim Tinh cướp đi tuyết Cầu là một chuyện, giờ phút này lại nghe Tuyết Cầu nói vậy cũng thích liền, càng nhìn bé cưng càng thuận mắt, càng nhìn càng thích.

Chỉ là Khô Vinh nghe xong thì rất không hài lòng, thấy hấn lập tức có chút tức giận mắt với tuyết Cầu, “Con bà nó chứ, lão tử thì sao? Dựa vào cái gì mà thẳng nhóc quý Phụ Hỷ được gọi là Phụ thân, còn biến lão tử thành gia gia chứ!” Nói xong, hấn còn ác độc trừng mắt lườm bé cưng Kim Tinh, cất giọng gào lên, “Nhóc quý, phải nhớ gọi lão tử là Khô Vinh phụ thân đó!”

Kim Tinh bé cưng nghe tiếng nhìn về phía Khô Vinh, cũng bị tiếng rống giận của hấn, mím chặt miệng, vùi vào trong lòng Tuyết Cầu, khóc bi ba bi bô lên, biểu hiện bị dọa sợ không nhẹ.

“Khô vinh!” Tuyết Cầu hận giậm chân một cái, giọng còn vang hơn cả giọng Khô vinh rống lên lúc trước mấy phần, Khô vinh rụt cổ lại, biết mình không những chọc giận Tuyết Cầu, lại còn khiến cục thịt nhỏ trong lòng nàng khóc nữa, bị chửi cũng thấy đáng. Quả thật Tuyết Cầu đang bực nổi giận nói với Khô Vinh, “Sau này ngươi cách xa ta và Quả Nhi ra mười trượng, nếu còn dám tới gần, đừng trách ta trở mặt không nhận ngươi đó”

Trong lúc họ lại cãi nhau, đám mây phía trên hành cung Phù Ngọc, có bộ quần áo trắng bay bay trong gió, thoang thoang mùi hoa. Mà ở trước mặt mọi người này, lơ lửng một đám mây ngưng tụ lại thành một bọt nước rất to, bọt nước ấy rơi đúng vào đám người Tuyết Cầu. “Ha ha ha, Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc thực dung túng ngươi quá rồi sao?” Trong không trung vang lên tiếng cười âm âm, lại khiến lòng người ta dựng đứng lên. Tuyết Cầu phía dưới không biết bản thân mình đã chọc giận yêu nghiệt của nàng đang nhìn coi mình, vẫn còn cười rất hạnh phúc. Cũng là yêu nghiệt lại muốn làm loạn một phương, có tội cũng thành vô tội.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Bé cưng tự thuật

Bé cưng tự thuật

Ta gọi là Kim Tinh, mới tròn một tháng, nhưng nương Tuyết Nhi ta nói, vì chỉ số thông minh của ta rất rất cao nên ta đã tương đương với một thẳng nhóc tầm thường khoảng mười tuổi, hoặc là còn lớn hơn nữa chưa biết chừng.

Muốn hỏi ta chỉ số thông minh là gì, thực ra ta cũng không biết, nương Tuyết Nhi bảo chỉ số thông minh là đại diện cho trình độ thông minh của ta, chỉ số càng cao thì càng thông minh. Người khác là một trăm, còn ta là đồ ngốc độc nhất vô nhị. Hình như đúng là cao thật đó.

Còn phần nương Tuyết Nhi sao giờ mới phát hiện ra chỉ số thông minh của ta rất cao đó, chuyện này nói ra thì dài lắm. Thực ra lúc còn ở bên trong trứng, ta ngày nào cũng nghe nương nói lải nhải bên ta cái gì mà nhớ kỹ mong ngóng ta ra đời, vì thế tuy ta giờ chưa thể mở miệng nói chuyện được, nhưng lúc vừa sinh ra cả ánh mắt thậm chí cũng chưa thể mở ra được, nhưng nghe giọng của nương Tuyết Nhi thì ta đã biết ngay, ngày nào cũng ôm ấp ta chính là nương. Lại qua không biết bao lâu nữa, để nương Tuyết Nhi phát hiện ra ta chưa bao giờ cướp đồ ăn của nương, nương ấy liền tán thưởng là ta có IQ ngốc rất cao. Nhưng nương Tuyết Nhi không biết là, người ta thích nhất là nương, sao dám ăn cướp thức ăn của nương chứ.

Nương Tuyết Nhi của ta rất xinh đẹp, nương có một đôi mắt vừa to vừa đỏ, còn ta lại ghét mình có đôi mắt màu tím rất khó coi, điều này khiến ta buồn mãi. Tuy nương Tuyết Nhi lúc nào cũng khích lệ ta bảo mắt ta giống thạch anh tím nhìn rất đẹp mắt, nhưng ta vẫn cho rằng chẳng bì nổi với mắt đẹp của nương Tuyết Nhi. Nương lại còn có một cái đầu tóc ngắn rất mềm mại, ở giữa còn thắt một cái khăn lụa hình con bướm, nghe nói là Vân phụ thân tặng cho nương Tuyết Nhi vật đính ước. Đính ước là gì nhỉ? Nhìn Vân Phụ thân và nương Tuyết Nhi, ta lại nghĩ muốn ta đại khái cũng giống như nương Tuyết Nhi làm vậy, vì thế ta ngày nào cũng phiền não nên dùng cái gì làm vật đính ước cho nương Tuyết Nhi mới tốt đây.

Nhưng cực quấy nhiễu ta nhất là vì chỉ số thông minh của ta quá cao lại rất được hoan nghênh, nên một tháng nay, lúc nào cũng có nhiều nữ tử có mùi hương ngào ngạt đầy người cứ tới ôm ta khiến ta suýt ngạt chết, ta ghét nhất là các nàng ấy. Ta vẫn thích ngửi mùi hương thơm thoang thoang dễ chịu trên người nương Tuyết Nhi thôi, tuy rằng trên người phụ thân Vân có mùi hương cỏ xanh thơm ngát thanh nhã cũng rất dễ chịu. Còn có một chuyện khiến ta thấy phiền, là chuyện phụ thân Vân cấm ta không được cả ngày quần lấy nương Tuyết Nhi, vì thế chỉ cần ta có cơ hội là ta sẽ dùng cái đuôi nhỏ uqqns lấy eo nhỏ mảnh mai của nương Tuyết Nhi, kiên quyết không rời nương đi.

Đúng vậy, ta bù lại còn có một nhũ danh tên là Nguyên Bảo. Từ Nhi luôn nói, Nguyên Bảo là tên chán nhất. Bởi vì với nàng ấy mà nói Kim Nguyên Bảo là cận bã, ánh vàng rực rỡ cũng chẳng đẹp bằng mắt của gia gia Khô Vinh. Nhưng đây là tên nương Tuyết Nhi đặt cho, nên ta rất thích nhũ danh này, hơn nữa phụ thân Vân đều gọi ta là Nguyên Bảo, nói rõ ta là bảo bối của họ mà.

Chỉ kỳ quái nhất là, chỉ có nương Tuyết Nhi không giống người khác gọi ta là Kim Tinh bé cưng hay là Nguyên Bảo, nương cứ gọi ta là Quá Nhi, còn bá đạo lắm không cho ai được gọi ta như vậy. Quá Nhi Quá Nhi, ta đầu óc thế nào cũng đoán không ra tại sao nương Tuyết Nhi lại gọi ta là Quá Nhi. Tuy vậy nhớ có một lần Vân phụ thân diu dàng có hỏi qua nương Tuyết Nhi đáng yêu vấn đề này, ta ở cạnh nghe, cuối cùng phát hiện ra, phụ thân Vân còn ngốc hơn cả đồ ngốc ta nữa, bởi vì ông ấy nghe cũng không hiểu.

Nương Tuyết Nhi nói như vậy nè, “Kim tinh, là hóa thân của yêu lẩn xinh đẹp của Venus, mà Venus lại đúng là tượng trưng cụt tay của Phương Tây. Hả, cũng không phải, cụt tay là tượng trưng cho yêu đồng tính, dù sao các người có nghe cũng không hiểu đâu. Còn có một tên nổi như cồn nữa là Đồng Phương cụt tay, vì thế, bé cưng Kim Tinh cũng được gọi là Quá Nhi, Quá Nhi là Kim tinh bé cưng. Quá Nhi, tối gọi Thanh cô cô cho ta nghe coi, ta đây trên danh nghĩa là tiểu Long nữ, ha ha ha...”

TA nhớ không sót một từ nào, tiếc là ta nghe chỉ hiểu được chút ít, ta cũng là Kim tinh, cũng là Quá Nhi. Nhưng Nương Tuyết Nhi lại cứ kiên trì bảo ta gọi nương là cô cô, xưng hô thật cổ quái. Còn phần Long Nữ, nếu nương Tuyết Nhi đúng là con thỏ, còn ta và phụ thân Vân đều là nam rỗng, vậy Long nữ kia...chẳng lẽ là ngón tay lớn gọi là Thổ Lạc sao?

Nương Tuyết Nhi cũng thật cổ quái, song Khô Vinh gia gia còn cổ quái hơn cả nương Tuyết Nhi nữa cơ. Chẳng hạn như, lúc nào trong miệng cũng tuôn ra mụ nội nó và lão tử. Nương Tuyết Nhi đã dạy ta nói, bảo đó là lời của người già, ta là bé cưng, không nên học. Ủ, muốn giống Khô Vinh gia gia có tài ăn nói như vậy, Quá Nhi lại hiểu. Lại chẳng hạn như, Khô Vinh gia gia thừa dịp phụ thân Vân quần lầy nương tuyết Nhi, thô lỗ vô cùng đánh thức ta từng trong mộng dậy, lên bảo ta gọi ông ấy là Khô Vinh phụ thân. Khô Vinh gia gia rất lợi hại, ông ấy có thể nghe hiểu lời ta, nhưng nương Tuyết Nhi lại nghe không hiểu, vì thế ta không thể nói lừa ông ấy được, thấy ông ấy tội nghiệp đáng thương như thế, ngay lúc phụ thân không có mặt, cứ gọi ông ấy một tiếng phụ thân Khô Vinh khiến ông ấy vui vẻ. Haizz, Khô Vinh gia gia thật đáng thương...

Mà bây giờ người nhỏ của Khô Vinh gia gia đều bị nương tuyết Nhi chiếm đoạt cả, trở thành bảo mẫu chuyên dụng của ta. Bảo mẫu là được, ta ăn thì do họ phụ trách, ta khóc họ phụ trách dỗ ta, ta quấy khóc họ phải phụ trách hát dỗ ta ngủ. Chỉ là bây giờ bảo mẫu này tốt đến cổ quái, cũng cổ quái giống y Khô Vinh gia gia.

Hồng Nhi và Khô Vinh gia gia có bộ dạng rất giống nhau, tính cách cũng giống, cứ miệng phun ra thì là mụ nội nó và lão tử, nên ta đoán, năm nào lớn lên, rồi lại già đi mà có bộ dạng còn nhỏ hơn cả ta, Hồng Nhi thật đáng thương.

Chanh Nhi và Hoàng Nhi có bộ dạng giống nhau như đúc, ta chẳng phân rõ ai là ai, vì họ suốt ngày ôm nhau đưa qua đưa lại, miệng còn không ngừng tranh cãi nhau gì đó. Nương Tuyết Nhi bảo đánh nhau nhiều thì yêu lắm, càng ồn ào ầm ĩ nhiều càng thân thiết. Hóa ra họ đang thân thiết, được rồi, ta đây cũng sẽ không so đo giọng của họ còn đáng ghét hơn cả giọng của di Thổ lạc đây huyền ảo nữa.

Lục Nhi còn tham ăn hơn cả nương Tuyết Nhi ta, lúc nào cũng chảy nước miếng với ta, chỉ cần nương Tuyết Nhi không có mặt, hẳn liền cắn cái đuôi nhỏ đáng thương của ta, vừa cắn vừa nói mơ hồ cái gì mà “bánh bao” linh tinh. Ta bị đau, những cũng không bỏ rơi được hẳn. Đợi sau này ta lớn có răng có miệng, ta sẽ ăn Lục Nhi luôn, đỡ phải để hẳn ăn mất cái đuôi của ta vào bụng mà còn suốt ngày kêu gào đói bụng nữa.

Thanh Nhi thì đúng là người mít ướt, còn thích khóc hơn cả ta, ta tùy tiện đùa nàng ấy chút, chẳng hạn như ngửa bụng lên giả chết, thì lập tức sợ tới mức khóc tướng lên, khóc còn to hơn cả tiếng mưa rơi từ trên trời xuống nữa cơ. Nghe nói thế gian ồn ào nhất chính là nạn hạn hán, sau này cứ để cho bọn Thanh Nhi khóc đi, cam đoan sẽ có lũ ngay. Thanh Nhi vẫn ngoan ngoãn làm trọng tài cho Chanh Nhi và Hoàng Nhi, chỉ cần nhìn thấy họ một khắc ngừng thân thiết, đợi thân thiết xong, lại phán xem hai người ai lợi hại hơn ai ngay.

Lam Nhi thì cứ ngốc bên cạnh ta ngáy khò khò, nương Tuyết Nhi bảo ta là bé cưng, vì thế nên ăn nhiều ngủ nhiều. Nhưng Lam Nhi không phải là bé cưng nữa vì sao lúc nào ta cũng thấy nàng ấy ngủ say mãi thế nhỉ?

Ta nhớ đầu nhất là Từ Nhi, nàng ấy ý vào bản thân mình biết bay, ngày nào cũng chạy đi mất nhỏ của ta, chẳng bù cho ta không thể giống phụ thân Vân và Khô Vinh gia gia biết né chuẩn xác đến vậy. Vì thế đành âm thầm thề, sau này nàng ấy tới gần chút nữa ta sẽ dùng cái đuôi này chụp lấy nàng ấy, tuyệt đối không nể mặt nữa.

Mãi cho tới một buổi tối, phụ thân Vân đợi ta ngủ rồi, mới ôm lấy nương Tuyết Nhi nói thầm. Thực ra ta vốn không ngủ, nên lén dựng tai lên nghe. Chẳng phải ta cố ý nghe lén đâu nhé, chỉ là vì họ thảo luận đề tài là ta, nên ta bắt giác mới...

“Tuyết Nhi, ta biết nàng rất thích Nguyên Bảo, nhưng dù sao nó cũng là con của tộc Từ Bò, sớm hay muộn chúng ta cũng phải đưa nó về” Phụ thân Vân đêm nào cũng phải ôm nương Tuyết Nhi ngủ, nghe nói tướng ngũ của nương Tuyết Nhi rất xấu, nên trời vừa tối thì sẽ biến thành bộ dáng con thỏ. Nhưng mà sau buổi tối ngày đó, phụ thân Vân cũng sẽ không cho nương Tuyết Nhi làm vậy nữa, còn muốn ôm nương thật chặt để ngủ mới yên tâm. Tộc Từ Bò là gì nhỉ? Ta không phải là bé cưng Quá Nhi của nương Tuyết Nhi sao? Đưa trở về, là định đưa đi đâu, vậy nương Tuyết Nhi thì sao, có đi cùng ta không?

“Vân, muội luyến tiếc Quá Nhi, Quá Nhi cũng luyến tiếc muội” Nương Tuyết Nhi nhưng đang khóc vậy, giọng nghèn nghẹn, lòng ta cũng nghèn nghẹn theo. Phụ thân Vân cũng thật quá trớ trêu, sao có thể chộc cho nương Tuyết Nhi của ta khóc chứ!

“Tuyết Nhi, ngoan nào, hiện giờ Cảnh không thể về Côn Lôn được, sao có thể yên tâm mang Nguyên Bảo vừa mới sinh ra đi theo chúng ta phiêu bạt chứ. Hơn nữa, Phượng Vương nói rất đúng, mang vứt bỏ Nguyên Bảo ở núi Hắc Bào, chuyện này về tình về lý là không nên. Thêm nữa, Cảnh còn một điểm chưa nói với muội, mắt tím của Nguyên Bảo đúng là tượng trưng cho Hoàng tộc, nói vậy Kim Can Vương thúc cũng tuyệt không dễ vứt bỏ huyết

mạch hoàng thất của mình, trong này chắc có ẩn tình” Phụ thân Vân nhủ lại rất nhanh, ta hình như hơi hiểu, phụ thân Vân định tiến ta đi, sau này cũng không còn gặp lại nương Tuyết Nhi nữa. Ta không cần! Ta không cần huyết mạch hoàng thất gì cả, ta chỉ cần làm bé cưng Quá Nhi của nương Tuyết Nhi thôi.

Thừa dịp phụ thân Vân và nương Tuyết Nhi kêu một ngủ rồi, ta lén gạt họ, chui ra khỏi giường ấm áp, đi ra bên ngoài. Ta tuyệt đối không muốn rời khỏi nương Tuyết Nhi, tiếc là ta không biết bay, nếu không ta có thể lẩn đi xa hơn. Ta cần cho phụ thân Vân biết tầm quan trọng của ta, đến lúc đó ông ấy cũng không còn nghĩ cách đưa ta đi nữa.

Ta vừa leo ra khỏi phòng ở, bất cẩn đụng phải một người, người đó bế ta lên, cho ta nhìn rõ mặt ông ta. Ánh mắt màu vàng như Mặt Trăng, lại đẹp như đóa hoa, trán ông ta còn có một nốt ruồi đỏ chói, một đầu tóc đen dài, có xen lẫn mấy lọn tóc đỏ rực bất giác cứ bay lên. Ta còn lần đầu tiên nhìn thấy người trông còn hoàn hảo hơn cả phụ thân Vân và Khô Vinh gia gia nữa. Tuy vậy so với nương Tuyết Nhi, vẫn còn kém chút.

“Bé con, Tiểu Cầu Nhi không nói cho người biết sao, tối thế này không được chạy loạn khắp nơi. Ha ha, nếu bị Huyền Mặc tóm được, vậy không khách sáo mượn người chứ” Một nam tử toàn thân tỏa mùi thơm nhìn rất được, người rất thích, ta còn chưa kịp phản ứng xem ông ta nói gì thì đã mệt rồi ngủ mất rồi.

Đợi lúc ta tỉnh lại thì trời đã sáng. Ta nhìn quanh mình, có cái đệm mềm, âm nhạc nhẹ nhàng, mùi thơm thơm, là một cung điện nhỏ còn đẹp hơn cả hành cung Phù Ngọc nữa. Mà... thực sự lạnh quá. Ta theo hướng ấm áp rụt vào trong chăn, không có nương Tuyết Nhi có đẹp cũng chẳng thích.

Chẳng bao lâu, ngay lúc ta đang hơi sợ sợ, thì nam tử đẹp mắt lúc trước mặc toàn thân màu trắng tung bay tiến vào, thoát nhìn như vậy, trông ông ta cứ như một đóa hoa. Nam tử đẹp mắt cười rộ lên rất xinh đẹp, nhưng chẳng chút lo lắng tí nào, ta mới nhìn qua cũng cảm thấy càng lạnh hơn trước.

“Bé con, tỉnh rồi hử?” Nam tử đẹp mắt nói chuyện, giọng mềm mại mà không mỉ, còn sẽ nghe hơn cả hành cung Phù Ngọc, cứ như tiên nhạc êm tai vậy. Chẳng qua ta vẫn cảm thấy lạnh. Thấy đôi mắt xinh đẹp của ông ta lóe sáng tới hoa cả mắt, ta gật đầu một cái, xem như đã trả lời.

“Đã đói bụng chưa?” Đói, nhưng ta càng muốn nương Tuyết Nhi hơn, sớm biết vậy tối qua sẽ không nông nổi làm vậy.

Nam tử dễ nhìn cũng như hiểu được lời ta, hần cười ngồi xuống cái đệm trên giường, đem ta ôm chặt vào trong lòng đầy mùi hoa của hần. Ta không kim lòng nổi khẽ run lên, cả thân hình cuộn tròn lại thành một đống.

“Sợ ta sao? Điamond cũng hơi giống Tiểu Cầu Nhi đó. Huyền Mặc đáng sợ đến thế sao? Ha ha ha...” Nam tử đẹp mắt cười si ngốc trên đầu ta. Tiểu Cầu Nhi đúng là nương Tuyết Nhi sao, hi hi, hóa ra bé cưng Quá Nhi và nương Tuyết Nhi thật giống nhau, tốt quá.

“Mà thôi, Minh Nguyệt”

“Có thuộc hạ” Nghe thấy nam tử đẹp mắt gọi, ngoài cửa tiến vào một nam tử thanh tú trẻ tuổi, hần quỳ một chân xuống đất. Ta nhìn hần, lại nhìn nam tử đẹp mắt, bọn họ đến tột cùng là ai thế?

“Vật nhỏ này đúng là tâm can bảo bối của Tiểu Cầu Nhi, đã nhiều ngày người phụ trách chăm sóc nó, hầu hạ cẩn thận, không được lơ lửng” Nam tử đẹp mắt rút cuộc đặt ta xuống, sau đó thông dong đi ra ngoài, còn bảo cái người tên là Minh Nguyệt kia chơi với ta. Chẳng qua không có nương Tuyết Nhi, Minh Nguyệt cho dù đối đãi tốt với ta cũng không vui. Ta đã từng thử rồi đi, nhưng Minh Nguyệt không cho. Nương Tuyết Nhi, người còn ở đó không, Quá Nhi nhớ người lắm...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Cánh đồng tuyết hoang

Cánh đồng tuyết hoang

Ngay sau buổi tối của một tháng nào đó bé cưng Kim Tinh sinh ra, bé cưng mất tích kỳ trong phòng. Đợi tới hôm sau khi Tuyết Cầu tỉnh lại, mới phát hiện ra không thấy bé cưng nữa. Tiếp đó, chuyện này đã huyền ảo khiến cả tộc Bồ Lao bàng hoàng, Bồ Lao Vương Thổ Thân phát động toàn tộc đi tìm, nhưng cũng không tìm được. Khắp cả vườn Bách Lý này, sao lại vậy? Không thấy bóng cục cưng đâu.

Mãi cho tới khi Tuyết Cầu khóc sung cả mắt, Vân Cảnh và Khô Vinh đã lật tung cả lãnh địa phía nam lên vài lần rồi, lúc này mới có một thị vệ nghiêng ngả lão đảo chạy tới, thất kinh báo có khách cầu kiến, chỉ đích tên Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu nghe nói, đứng bật dậy, kéo luôn cả Vân Cảnh vẫn an ủi nàng bên cạnh đi thẳng tới cung điện Phù Ngọc. Đợi khi họ đi tới đại điện, bỗng phát hiện ra người đứng ở đại điện đó chính là Thanh Phong người đã dâng Thất Thái Hàn Linh Thiên trên thọ yến Côn Lôn ngày đó. Tuyết Cầu trong nháy mắt tỉnh ngộ sắp lại, tức giận không kim được nắm chặt tay, chẳng quản xem bên trong đại điện có những ai, tiến thẳng một bước tới níu chặt cổ áo Thanh Phong cất giọng khàn khàn giận dữ hỏi, “Có phải yêu nghiệt nhà người cướp bé cưng của ta đi không, mau mau mang trả Quá Nhi cho ta!”

Tuyết Cầu nói năng hơi lộn xộn hướng Thanh Phong phát tiết cơn giận của mình, Vân Cảnh thấy thế lập tức kéo Tuyết Cầu ra, ôm chặt vào lòng mình.

“Tuyệt Nhi, nàng đừng kích động, hãy nghe hần nói hết lời đã rồi mới định đoạt” Nói xong mắt bạc hần lóe lên tia lạnh sát ý, hàn khí ẩn chứa ấy quét thẳng về phía Thanh Phong, mang theo khí lạnh khiến người ta thấy sợ.

Thanh Phong trước khi đến đã nghe Huyền Mặc dặn dò rồi, tuy bị ánh mắt Vân Cảnh chấn định, song rốt cuộc cũng là người bên cạnh Huyền Mặc. Giờ phút này hần lập tức khống chế cơn hoảng loạn trong lòng, không nóng nảy bức tức cúi người hành lễ về phía Thổ Thân và Vân Cảnh, cất cao giọng nói, “Thanh Phong lần này tiến đến đúng là chịu gửi gắm của đại nhân tộc trưởng Huyền Mặc của chúng ta, đặc biệt đến nói một câu với Bồ Lao Vương một tiếng. Thất Thái Hàn Linh Thiên của tộc ta đã được quý tộc mượn một thời gian rồi, xin đặc biệt trả lại”

Thổ Thân nghe ra, trên mặt bắt gặp chút đầy hối lỗi, không ngờ con mình trộm chỉ bảo nhà người ta, người ta cũng rất có lễ tới dùng một từ có thể thay thế cho chiến tranh biến thành tơ lụa và vàng ngọc, người khác chủ động đưa thêm ra, khiến hần không thể không nổi lên lòng kính nể với khí phách của tộc giao long. “Không dám, bản vương tự biết xấu hổ, nếu sứ giả Thanh Phong đã đến, bản vương dĩ nhiên sẽ dâng trả lại ngay” Nói xong, Thổ Thân liền sai người hầu đi mang Thất Thái Hàn Linh Thiên tới.

Mà Vân Cảnh và Tuyệt Cầu đứng bên nghe, trong lòng lại thấy buồn bức hần lên. Nếu Thanh Phong là vì chuyện Thất Thái Hàn Linh Thiên mà tới, chẳng lẽ bọn họ lại hiểu lầm tộc giao long, thực ra bé cưng Kim Tinh cũng chẳng liên quan gì tới tộc giao long. Nếu thế vì sao không tìm thấy tung tích bé cưng chứ.

“Chậm đã” Thanh Phong thấy Thổ Thân định đi lấy Linh hồn thiên, lập tức cất lời ngăn lại, “Bồ Lao Vương chậm đã, Huyền Mặc đại nhân nói, ông ấy còn có một điều kiện hy vọng Bồ Lao Vương có thể đáp ứng”

“Mời sứ giả cứ nói”

“Huyền Mặc đại nhân nói, nếu muốn lấy lại Linh Hồn Thiên, nhất định phải tự Tiểu Cầu Nhi của ngài ấy mang tới Cánh đồng Tuyệt hoang tìm ngài ấy, ngài ấy mới nhận. Đại nhân còn nói, Bồ Lao Vương nếu không để ý chuyện này đem pha ra ngoài, tộc ta dĩ nhiên cũng không để ý mạng chỉ bảo này chấp tay nhường cho quý tộc đâu”

“Ngươi!” Thổ Thân vốn còn nghĩ tộc giao long không đáng giận như lời đồn, ai ngờ nghe được câu nói khinh thường đầy uy hiếp của Thanh Phong kia mà thẹn quá thành giận. Tuyệt Cầu vốn là người của Vân Cảnh, ông một trưởng bối sao dám mở miệng, đi cầu xin một tiểu bối vì danh dự tộc Bồ Lao mà hy sinh bản thân mình chứ, hơn nữa lại đi tới chỗ đúng là nơi ở Cánh đồng Tuyệt Hoang của tộc Giao Long hung ác nữa.

Vân Cảnh biết Thổ Thân nhất định khó xử, hần nhìn thấy Tuyệt Cầu cả trái tim đã đặt lên hết trên người bé cưng không rõ an nguy, trong lòng dù phần nộ với hành vi ti tiện của Huyền Mặc, nhưng cũng thương Tuyệt Cầu một thân một mình đi tới Cánh Đồng Tuyệt Hoang, thật khó có thể chọn.

Thanh Phong thấy không có ai trả lời, than thầm một câu Huyền Mặc liệu sự như thần. Hóa ra Huyền Mặc đã sớm đoán được loại tình cảnh này, từ lâu đã nghĩ xong kế sách vẹn toàn, hơn nữa còn dặn dò hần, khiến hần chỉ có thể dưới tình hình thế, nói ra toàn bộ, “Đại nhân Huyền Mặc nói, Nhị điện hạ Vân Cảnh tộc Phụ Hỷ nếu không yên tâm cũng có thể đi cùng. Nhưng Tiểu Cầu Nhi của ngài ấy không thể không đi, vì đại nhân Huyền Mặc vẫn còn có món quà mừng cần tặng, đợi khi nào tới Cánh Đồng Tuyệt Hoang tất cả sẽ rõ”

Lời này vừa ra, Tuyệt Cầu bỗng ngẩng đầu lên, đáp lại chẳng chút do dự, “Được, ta đi! Ngươi về nói với yêu nghiệt kia, nếu hần dám thiếu một mảnh vảy rồng của Quả Nhi nhà ta, ta sẽ nhổ sạch vảy rồng của hần”

Vân Cảnh biết chắc chắn Tuyệt Cầu sẽ đồng ý, cũng không cất tiếng ngăn lại, chỉ là trong lòng thoáng xoẹt qua cảm giác bất an, chuyện này khả năng đều không thể thuận lợi như họ vẫn nghĩ.

Thanh Phong thấy Tuyệt Cầu đồng ý, liền mỉm cười hạ thấp người, đúng lúc mọi người đang căng như dây đàn thì lướt gió mà đi.

“Tuyệt Nhi, Huyền Mặc có mục đích mà đến, Cảnh lo lắng cho nàng đi” Vân Cảnh nhíu mày than nhẹ, tộc giao long luôn luôn hung bạo và giáo hoạt, mà tạo ra cảnh này liên tiếp chính là tên đầu sỏ đó gây ra, càng khiến hần sao thấy yên tâm chứ.

“Nhị điện hạ, xin phép Anh Chiêu đi cùng ba vị để trả ơn lớn với tộc Bồ Lao của ta” Đứng bên đại điện, Anh Chiêu cung kính đi ra, quỳ một gối xuống trước đám người Vân Cảnh. Qua hơn một tháng tu dưỡng, vết thương của hần và Hồn Điện triển đấu đã gần khỏi hẳn. Trên cánh do được Thổ Thân dùng cấm thuật đã khôi phục như bình thường, thậm chí còn xinh đẹp chói mắt hơn trước.

“Cảnh Nhi, thúc phụ thẹn với các cháu, nên để Anh Chiêu đi theo đi” Mặt Thổ Thân lộ vẻ hổ thẹn, nói xong liền sai người mang hộp đựng Thất Thái Hàn Linh Thiên ra, trình trọng giao vào tay Vân Cảnh.

Ngay lúc Thanh Phong rời đi Phù Ngọc phía nam một ngày, Vân Cảnh cũng trình trọng cáo từ với Thổ Thân, mang theo Tuyệt Cầu, Khô Vinh có thêm Anh Chiêu đi cùng, chuẩn bị kịp thời chạy tới nơi tộc giao long ở là Cánh Đồng Tuyệt Hoang.

Thổ Thân sai người mang ba con tọa kỵ có thể đâm đường bay được ngàn dặm, còn Khô Vinh tạm thời thu lại bảy người nhỏ của hần, để tránh giữa đường phát sinh tình huống khó đoán trước được.

Vì thế, Anh Chiêu hóa thân thành thiên mã Anh Chiêu, Vân Cảnh, Tuyệt Cầu và Khô Vinh bốn người liền mang theo Thất Thái Hàn Linh Thiên, đi theo yêu cầu của Huyền Mặc, hướng về ngàn dặm bên ngoài, xuất phát về Cánh Đồng Tuyệt Hoang nằm ở nơi cực bắc lạnh vô cùng.

Cánh đồng Tuyệt Hoang, là phía bắc của tám phương đại lục, mà nhóm Vân Cảnh đi ngang qua lãnh địa phía nam và lãnh địa phía bắc mới có thể tới nơi. Một đường đi về phía Bắc, nhiệt độ càng ngày càng lạnh, Vân Cảnh biết Tuyệt Cầu sợ lạnh, lợi dụng pháp thuật biến ra màn hào quang trong suốt không chịu ảnh hưởng của khí lạnh bên ngoài, bảo bọc Tuyệt Cầu bên trong, cũng ngăn cản khí lạnh bên ngoài, cũng có thể ngăn cản cả thú dữ rình mò

bắt ngờ công kích.

Hóa ra, Cánh đồng Tuyết Hoang nguy hiểm không những ở đó rét lạnh khác thường, mà lại càng bởi có nhiều loại thú ăn thịt người tồn tại phần đông, loại mãnh thú này bị tám phương đại lục đuổi ra đều là loại rất hung ác, tuyệt đối không vật nào sánh bằng. Chẳng hạn như Thổ Đế, Cùng Kỳ, Minh Dữ, Bụng Ngựa, con nào con nấy đều là mãnh thú răng nanh dài sắc nhọn, rất thích hành động thành đàn, để mất tới con mồi nào thì con nấy không may mắn thoát được, đều tan xương nát thịt.

Mà chỗ tộc giao long ở lại là chỗ duy nhất Hồng Nghê còn lại trên Cánh Đồng Tuyết Hoang có hoa tươi cỏ lạ nở rộ, cây cối này nằm đầy kỳ tích. Những thú dữ kia e ngại lực lượng của tộc giao long, nên toàn bộ cánh đồng tuyết hoang cũng chỉ có mỗi Hồng Nghê là ít có mãnh thú tới.

Xuất phát từ suy tính lần này, sau khi họ tiến vào Cánh đồng Tuyết Hoang, thì sẽ tự giác bảo vệ Tuyết Cầu vào giữa là người dễ bị công kích nhất. Anh Chiêu đi trước dẫn đường, Vân Cánh và Khô Vinh một phải một trái đều nín thở thu thần lại.

Cỏ cây Cánh đồng Tuyết Hoang quanh năm bị băng sương làm đông lại, vì thế mãnh thú cũng vì muốn lấp đầy bụng mà điên cuồng cướp đoạt thức ăn, quanh năm suốt tháng nơi này không còn là chim muông hay dã thú tầm thường nữa. Mà mãnh thú ăn thịt người thì thường kết thành đàn đi lại, thường thường hai phe gặp nhau thì một trận ác đấu xảy ra, máu thịt nát vụn.

“Nhóc quý Phụ Hỷ, lão tử đã lâu không được hoạt động gân cốt rồi, đợi đến lúc phải tận hứng mà chơi đùa cho đã, cái con thỏ ngọc kia giao cho người bảo vệ chắc không sao chứ” Khô Vinh liếc nhìn trộm Tuyết Cầu ngáy khò khò trong lòng, đôi môi mỏng cong lên vênh ra, đôi mắt xéch đầy thần thái lóe lên, rất hưng phấn chờ mong.

“Khô Vinh đại nhân yên tâm đi, những tên kia sợ là tới gần người Tuyết Nhi cũng không được đó” Biểu hiện trên mặt Vân Cánh không đổi, giọng điệu cũng vẫn bình tĩnh như thế. Đây cũng là lần đầu tiên hấn bước chân vào lãnh địa của tộc giao long, đằng trước có gì đợi họ, hấn cũng không biết, chỉ đành cảnh giác gấp trăm lần. Nghĩ đến đây, hấn liền cao giọng sai Anh Chiêu, “Anh Chiêu, người cứ việc dẫn đường, đừng có kị chúng ta nhá”

Anh Chiêu cũng không quay đầu lại mà đáp rờ, “Vâng” Rồi vùng hai cánh ra bay, lướt nhanh về phía trước.

Quả thật là chưa bay được xa thì đồng nam thạch bên cạnh đã xuất hiện mấy trăm Thổ Đế. Thổ Đế nhìn rất giống dê, trên đầu có bốn sừng, răng nanh sắc bén vô cùng, mà da cũng cứng dày như giáp sắt. Còn Trộm Chi hàng năm sinh hoạt tại phía nam ấm áp, giờ tới cánh đồng rét lạnh dị thường này, vốn sợ lạnh mà dần có chút vô lực, không cách nào bay cao đi được, tốc độ cũng chậm lại. Thời cơ này cũng để cho Thổ Đế có dịp chớp lấy, mấy trăm Thổ Đế đều tấn công đồng loạt, chỉ e sẽ có trận ác chiến xảy ra.

Vì thế theo suy tính của Khô Vinh, thủ thế trước Vân Cánh, gọi Hồng Nhi ra ném ra phía sau Vân Cánh, rồi lên thay đổi phương hướng, đi lẻ một mình để dụ toàn bộ Thổ Đế đi.

Vân Cánh biết Khô Vinh nhất định sẽ không sẽ bị Thổ Đế làm cho bị thương, hơn nữa có Hồng Nhi trong tay, cũng không sợ đến lúc đó không hội hợp được, nên yên tâm, cùng Anh Chiêu tiếp tục đi về phía Hồng Nghê.

“Con bà nó chứ, lão tử này thời điểm tung hoành trên tám phương đại lục, chỗ nào dung được con kiến hôi các ngươi kiêu mặt trước mặt lão tử chứ” Khô Vinh thấy Thổ Đế đều đổi hướng đi theo mình, TRộm Chi liền bay lên không lâu vỗ vỗ cánh sợ tới mức run lấy bầy, chỉ thị cho nó ngừng bay, lập tức tung người nhảy xuống đất.

Đúng vào lúc này, phía chân trời xanh thẳm bỗng xuất hiện từng bông tuyết nhỏ, khiến cho cả trời đất trắng xóa này càng thêm hù quạnh tịch mịch. Từng mảnh bông tuyết trong suốt nhẹ phe phẩy khuôn mặt Khô Vinh, lưu lại trên áo dài xanh ngọc của hấn, xoay người hóa thành bọt nước long lanh có vết tích âm đạm. Giống như nam tử thần tiên thủy tinh đứng trên mặt đất, có loại khoáng khắc đẹp đến mê ly.

Đám Thổ Đế dĩ nhiên không biết Khô Vinh là loại người nào, những thấy chúng nó nhẹ răng gặm nhẹ thì đã chuẩn bị tấn công xong. Chỉ cần đợi thủ lĩnh ra lệnh tất sẽ tấn công ngay.

Quanh thân Khô Vinh chậm rãi nổi lên màu sáng lam nhạt, từng bông tuyết trắng bay phiêu diêu xuống, từ từ chạm tới chóp mũi Khô Vinh. Trên mặt tuyết lấm chấm nhiều điểm đỏ đậm cứ như đóa hồng liên nở rộ vậy, lan tràn khắp chung quanh, bốn phía đâu còn bóng Thổ Đế nào nữa.

Tóc đen như tơ lụa tung bay càng khiến kinh tâm động phách, tinh thần rạng rỡ trong mắt phương kia giờ xuất hiện tia giễu cợt, hợp với cái môi nhếch lên, lại nhìn vô cùng thánh khiết. Quần áo sạch sẽ dù không dính chút đỏ tươi nào nhưng trong không khí lại tản ra một mùi khác loại, cứ như nơi này từng có sinh linh tồn tại vậy.

“Con bà nó chứ, ai ngờ cũng dám tới gần TRộm Chi chứ” Khô Vinh ngừng cười, lúc này mới phát hiện ra cả tọa kỵ của hấn cũng biến thành đóa hồng liên đỏ trên tuyết, chẳng còn tung tích gì. Hấn vỗ vỗ vạt áo chưa tan hết tuyết, lấy tâm linh cảm ứng chỗ Hồng Nhi, rồi cười gió bay đi, một mình đi trước tụ họp với nhóm Vân Cánh.

Dùng máu mà vẽ thành hồng liên đứng là cảnh sinh linh cuối cùng tuyệt diệu, tuyết càng rơi nhiều, bị mặt tuyết bao trùm. Cả vạn vật đều thành phần mộ tuyết, cũng giống như đóa hồng liên cuối cùng tàn rồi tan hết.

Chương 34: Một trận ác chiến

Một trận ác chiến

Cùng lúc đó, ngay tại đằng trước không xa, nhóm Vân Cảnh cũng gặp phải kẻ đánh lén, chỉ là cùng lúc khác hẳn tình huống bảo vệ trước mấy trăm Thổ Đất, lần này trước mặt họ xuất hiện một đàn Minh Dữ đối kháng. Minh Dữ khổng lồ này vốn luôn trốn trong mà sương kết sau nham thạch lớn, vô cùng thông minh nín thở chậm rãi đợi. Ngay lúc nhóm Vân Cảnh sắp tới gần, thì phun ra đồng nước bọt đầy hôi tanh, chẳng chút do dự lặc mình ra, cả thân thể to lớn giống như gò núi ngăn cản hướng đi của họ, ngửa mặt lên trời gầm lên giận dữ, làm cho tọa kỵ Trộm Chi trong nháy mắt khiếp sợ không dám bay tiếp về trước nữa. Anh Chiêu dẫn đường, liền hóa thành người, về mặt nghiêm túc nhìn Minh Dữ chăm chăm, cảm vũ khí là trường kích lên.

Quanh người Minh Dữ đều là da lông màu nâu, còn phía trước Minh Dữ lại có đám da lông màu đỏ ánh kim. Vân Cảnh từng nghe nói qua về Minh Dữ thứ mãnh thú đứng đầu trong truyền thuyết ở Cánh Đồng Tuyết Hoang, thừa nhỏ lúc hần còn sinh hoạt bên cạnh cha hần là Vương Vân Tuyền có che chở tới lãnh địa phương Tây, chưa bao giờ biết đến mãnh thú, chỉ biết Minh Dữ là loại thần thú Chúc rồng con thời viễn cổ. Tương Truyền Chúc Long thần thú mặt người thân rồng, miệng đầy bọt, ở lãnh địa phía tây không ngày nào là sáng sủa, còn có khí hậu thần lực lay động cả đất trời. Còn Minh Dữ tuy là Chúc Long sinh ra, nhưng cũng lại là mặt người thân bò, tính cách cực kỳ hung tàn, ác một phương. Sau Chúc Long làm hại một phương, khắp nơi máu chảy thành sông. Mà khí lực và khẩu vị Minh Dữ rất lớn, một con có thể cắn nuốt trên trăm cầm thú, gây thành tai họa, cuối cùng Long Thần liền hợp đem trục xuất ra khỏi lãnh địa Tây Bắc, lập tức dừng chân ở vùng Tuyết Hoang nguyên sơ này.

Mà bên trong Minh Dữ, màu vàng là màu tượng trưng cho thủ lĩnh mạnh nhất. Con Minh Dữ này có ánh mắt màu vàng sắc bén dị thường, tuy người đầy vết thương cũ, khí thế lại đúng kinh người, rõ ràng là thủ lĩnh tranh giành sa sút thất bại, bị Minh Dữ tuổi trẻ đầy sức khỏe thay thế. Chỉ là hoàn hảo như thế, Minh Dữ trước mắt sợ cũng chưa từng được ăn, bụng đã sớm đói vang, hai mắt rực đỏ, hung ác vô cùng. Ngày thường hung ác thành tính, giờ phút này lại càng thêm khó ứng phó. Hiện giờ tự đứng có đồ ăn đưa tới miệng, cả hai bên, bên nào cũng không tránh được một trận ác chiến tới chết.

Mà Minh Dữ nguy hiểm cũng không chỉ có thế, năm đó Long Thần vì duyên cớ Chúc Long cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt bộ tộc Minh Dữ. Dự liệu ra sao, Minh Dữ cũng không cảm kích, cứ thừa dịp Long Thần lơ lửng là xoay ngược lại, hướng toàn tộc trị thương chưa khỏi cũng vẫn tấn công giết hại tộc Li Vãn, đã giết phần đông người tộc Li Vãn. Long Thần tức giận, cuối cùng mới đuổi Minh Dữ tới tận cánh đồng tuyết hoang, cũng ra lệnh cấm tuyệt đối không cho phép bộ tộc của hần bước chân vào tám phương đại lục nữa.

Vân Cảnh nheo mắt, trong lòng hần biết rõ Minh Dữ Đan Chi trước mắt càng khó ứng phó hơn với cả đàn mãnh thú. Xét cho cùng là vì an nguy của Tuyết Cầu, hần gọi Trộm Chi chở Tuyết Cầu ra sau mình, rồi lại bảo Hồng Nhi đi theo bên cạnh Tuyết Cầu. Tiếp đó, xuất ra từ bên người một thanh kiếm huyền thiết bằng lam, thúc giục linh khí, ánh sáng chói mắt dần bao bọc quanh người, cuối cùng mới phối hợp với pháp thuật hộ thể bao phủ cả mình và Tuyết Cầu vào trong.

Mà thủ lĩnh tiền nhiệm Minh Dữ này cũng đã sống hơn một ngàn năm rồi, biết rõ Anh Chiêu và Vân Cảnh rất khó đối phó, không muốn ham chiến, nhưng thân hình lại nhoáng lên một cái, trực bức Tuyết Cầu phía sau Vân Cảnh đi.

Mặc dù Vân Cảnh đã toàn lực chuẩn bị, lại vẫn không kịp tốc độ của Minh Dữ. Hần thật không ngờ Minh Dữ nhìn thân hình khổng lồ vậy mà hành vi lại nhanh nhẹn vô cùng. Hần càng không ngờ được con Minh Dữ giao hoạt này lại biết cân nhắc lợi hại, lựa chọn một trong ba người là Tuyết Cầu không có lực phản kích duy nhất. Trong nháy mắt Minh Dữ liền dùng lân giáp cứng như sắt đánh mạnh vào pháp thuật hộ thể của Vân Cảnh, mà nguyên nhân sức mạnh lần này, pháp thuật biến mất, trong nháy mắt lộ ra Tuyết Cầu đang nằm ngửa say sưa bên trong ngay trước miệng máu to đầy răng nanh của Minh Dữ.

Trong cảnh mãnh chỉ treo chuông, Vân Cảnh khẽ niệm thủy hệ huyền dời pháp thuật, đồng thời xuất kiếm, chỉ trong nháy mắt dời Tuyết Cầu đi chỗ khác, thoắt lúc Minh Dữ đặt toàn bộ tâm tư lên người Tuyết Cầu, một kiếm bay ra, đâm mạnh vào bụng mềm mại nhất của Minh Dữ.

Máu tươi hôi tanh rải khắp nơi, nhưng cũng không lấy mạng Minh Dữ. Minh Dữ bị đau, gầm lên giận dữ, tung ra một chưởng, song lại bị kiếm huyền thiết bằng lam rạch nát bụng nó.

Anh Chiêu thấy tình hình vậy lập tức vùng trường kích đâm theo, xuyên thẳng sống lưng Minh Dữ từ trên xuống dưới, tỏa ra mùi máu tanh tươi. Càng như thế lại càng khiến Minh Dữ thêm hung hăng. Thấy nó ngửa mặt lên trời hét lên điên cuồng, thanh âm vang rung chuyển trời đất, tuyết đọng rơi ào ào từ trên sườn núi xuống. Hóa ra, Minh Dữ bị chọc giận, thì muốn nhóm Vân Cảnh cùng chết chung, chẳng tiếc tạo ra cảnh tuyết lở nguy hiểm. Chỉ là còn chưa kịp đợi tuyết lở, nó đã ném mất Anh Chiêu, mở cái to như chậu máu ra lao thẳng tới cổ của Vân Cảnh.

Vân Cảnh vẫn chưa tránh đi, mà sót ruột niệm pháp thuật, từ trong tay tụ ra một đốm lửa đỏ sậm, trong giây lát ngọn lửa biến thành một quả cầu lửa. Ngay lúc Minh Dữ lao đánh về phía Vân Cảnh thì cùng lúc tay phải hần vùng lên, đem quả cầu lửa trong tay ném thẳng vào cái miệng khổng lồ đầy máu của nó. Vân Cảnh lập tức bước chân một cái, xoay người rất đẹp trong không trung, tránh thoát khỏi răng nanh nguy hiểm đầy bọt nước kia, nhẹ nhàng rơi xuống vùng đất tuyết phía trên, không chút hoảng loạn và bất an.

Ngọn lửa vào bụng thì như gặp nước dập tắt cũng không xong. Minh Dữ chỉ cảm thấy ngọn lửa trong cơ thể nóng bỏng thiêu đốt đến kinh người, cả thịt xương đều bị cháy nổ đom đóm rung động. Dù là thế nó vẫn ổn định thân hình, ánh mắt oán độc bắn về phía Vân Cảnh bình thản. Máu tươi vẫn tuôn trào không ngừng từ trong miệng vết thương ra, nhuộm đỏ cả mảng tuyết, lướt nhìn mà giống như một đám máu đến kinh hãi đáng sợ.

Lại một lúc sau, Minh Dữ cuối cùng cũng chống đỡ không nổi, thân thể cao to lặc lư, ngã xuống, thân hình chìm trong mảng máu đỏ tươi trên nền tuyết

lạnh băng, chỉ là đôi mắt đỏ rực như chuông đồng không nhắm lại. Bản thân mình là niềm vinh quang trong dân tộc mấy trăm năm, thế mà sau khi thất bại lại rơi vào kết cục như thế, thật sự không cam lòng cũng thấy hối hận. Minh Dữ từ nhỏ đã hiểu chiến, đối với nó, chiến đấu tới chết còn thể thảm hơn cả chết đói rất nhiều, dù không cách nào nhắm mắt cũng có thể vắng sinh chuyển thế.

Chỉ là Vân Cảnh xuất ra ngọn lửa tể dù Minh Dữ có chết cũng chưa tắt, loại pháp thuật hệ hỏa này mạnh ở điểm đó là, chỉ có ký chủ bị đốt tới sạch sẽ thì ngọn lửa mới tắt. Nếu không cho dù xương cốt có hóa thành tro bụi cũng vẫn còn chút lửa tinh. Vì thế, con Minh Dữ cuối cùng này về với bụi đất chẳng để lại chút dấu vết gì trên cõi đời này.

Sóng trước chưa dừng thì sóng sau đã tới, Tuyết Cầu sau khi bị trận đánh đánh thức, khi tỉnh lại phát hiện ra tọa kỵ TRộm Chi cùng bản thân mình bị vây trong trời đất tuyết rơi, Vân Cảnh cho rằng pháp thuật hộ thể đã bị Minh Dữ đánh vỡ, dĩ nhiên không còn tác dụng giữ ấm được nữa. Tuyết Cầu bị đông cứng lại thì giật mình, liền nhảy lên tung tung, khuôn mặt nhỏ bị hàn khí bao quanh nháy mắt đỏ bừng. Lúc nàng nhập nhèm xoa mắt ngẩng đầu lại kinh hãi thấy Anh Chiêu với Vân Cảnh đứng cách đó không xa, rõ ràng là vừa chấm dứt đại chiến xong tinh thần vẫn chưa phục hồi lại. Nàng nóng lòng như lửa đốt, biết giờ phút này không trì hoãn được nữa, lập tức dùng trộm chi tiến lên, kéo theo Vân Cảnh ngồi lên tọa kỵ, rồi hướng về phía Anh Chiêu chưa có phản ứng gì kêu to, “Tuyệt lộ, bay lên chỗ cao, càng cao càng tốt!”

Phản Anh Chiêu thì nhanh chóng biến hình, hướng lên cao bay tránh thoát thác nước tuyết nghiêng đổ xuống, còn trộm chi của Tuyết Cầu bị sức nặng của hai người, lại vừa bị chịu sự kinh hãi từ Minh Dữ, sớm đã sợ tới mức hành động không nổi. Mắt thấy tuyết như sóng lớn ụp xuống, đôi mắt Vân Cảnh trầm xuống, trong lòng biết hiện giờ xử dụng thuật bay lên không không còn kịp nữa. Ở nơi này dưới sức nặng của trận tuyết lớn lập tức sẽ vùi lấp hai người, một luồng ánh sáng chói mắt bỗng xuyên qua lớp tuyết dày trắng bay thẳng tới chân trời.

Lại vừa thấy ở trong đám mây trắng như tuyết, thậm chí có một bạch long xinh đẹp lấp lánh ánh sáng rất uy phong. Còn Tuyết Cầu đứng lúc ngồi lên trên thân long, còn chưa tỉnh hồn nhìn cảnh tuyết lở dưới chân trong nháy mắt bao trùm cả vùng đất lớn.

Lại một luồng ánh sáng trắng lóe lên, Vân Cảnh lại lần nữa biến thành hình người trần định tự nhiên ôm nhẹ Tuyết Cầu chưa bị chút thương tổn gì vào trong lòng.

“Con bà nó chứ, lão tử mới rời đi có một lúc thôi, sáo thế nào mà các người lại đụng phải tuyết lở thế này!” Khô Vinh vội vàng chạy tới phát hiện ra ba người Vân Cảnh tránh thoát tuyết lở ở trên không, lập tức thu hồng Nhi đứng trên vai Tuyết Cầu lại không ngừng oán giận, lại thân thiết nhìn Tuyết Cầu một chút, tiện đà bắt mắt nhìn về phía Vân Cảnh la hét.

Vân Cảnh mỉm cười, chỉ là dịu dàng liếc nhìn Tuyết Cầu, cũng không có bất kỳ lời giải thích nào.

“Nhị điện hạ mời xem, đã tới Hồng Nghê rồi” Ở cách đó không xa, Anh Chiêu đứng trên đám mây nhìn ra phương xa, phát hiện ra nơi có linh khí bao phát ra phủ ánh sáng bảy màu, lập tức sung sướng ôm quyền báo cho Vân Cảnh biết.

Mọi người lập tức quên tiết cảnh nguy hiểm lúc trước, tinh thần càng thêm hưng phấn. Vì so với mãnh thú mà nói, bộ tộc giao long đa đoan giáo hoạt càng khiến người ta không thể không đề phòng được.

Hồng Nghê đẹp là ở đây, nó là nơi dừng chân bao trọn cả tộc giao long bên trong dùng ánh sáng bảy màu đẹp để bao phủ, đỏ như cầu, trắng như mây, như mặt hồ, vì thế Hồng Nghê sẽ khiến cho người ta có cảm giác như mình lạc vào tiên cảnh tuyệt vời vậy. mà ở mấy vạn năm trước, cảnh đồng tuyết hoang này không có thánh địa cảnh đẹp này. Mãi cho tới một vạn năm trước, sau khi dị tộc giao long bị Long Thần chụp lên cái mũ hung tàn truy sát, cứ các tộc đem trực xuất tộc giao long ra khỏi tám phương đại lục, hơn nữa còn lập ra quy củ, từ đây tám phương đại lục không có chỗ cho tộc giao long sống.

Ngay lúc đó tộc trưởng tộc giao long Huyền Hiên cũng bị thua, bí mật trốn đi chỉ báo thủy kính của tộc Li Vãn. Mà với tộc Li Vãn mất đi chỉ báo, nhưng không một ai biết là do Huyền Hiên gây ra. Vì thế chuyện này cho tới tận bây giờ vẫn lâm vào u mê, dù Long Thần cũng thấy Hồng Nghê đột nhiên xuất hiện thì nghi ngờ, song lại không có chứng cứ nên đành thôi.

Mà Thủy kính có thể được tộc Li Vãn xưng là chỉ báo, là vì nó có thể có công hiệu kêu mưa gọi tuyết đỏ. Do tộc Li Vãn công kích không tốt nên chỉ có thể lấy sức tự nhiên để phòng ngự kẻ thù bên ngoài xâm nhập. May mà dưới sự thống trị của Long Thần, quyền uy Long Tộc từ trước tới nay không ai dám lay động, vì thế mất chỉ báo, cũng vẫn có thể đảm bảo an toàn cho toàn tộc Li Vãn.

Huyền Hiên lợi dụng trộm được thủy kính, chỉ trong mấy năm ngùn ngụt đã thiết lập được một Hồng Nghê có thể sánh được với cả Dao Trì.

Nói một chút về thủy kính vì sao có thể ẩn trong tộc giao long tới vạn năm mà không bị phát hiện, là do tộc giao long lợi dụng bản thân mình có trăm huyền thạch kết hợp với thủy kính, có thể chế tạo ra ảo cảnh trăm huyền thạch hơn nữa còn gọi thêm được mưa tuyết sương đỏ thủy kính nữa, nên hiện thời đặt thủy kính ở huyền điện nằm chính giữa Hồng Nghê.

Vì thế, tộc giao long dù có bị đuổi ra khỏi tám phương đại lục cũng không vì vậy mà nghèo túng, lại càng thêm sinh sôi nảy nở, trải qua vạn năm ẩn dấu thực lực, hiện thời khó mà gặp đối thủ. Mà Long thần thực lực cường đại nhất từ trước tám ngàn năm trước đột nhiên mất tích, thậm chí có người còn đoán Long Thần là vì pháp lực biến mất đã lặn lẽ qua đời rồi.

Lúc bốn người từ đám mây đáp xuống mặt đất trắng non này, lập tức có vô số sát khí ẩn hình tràn ngập tới. May mà họ đều không phải là người gặp nguy lâm laoj, còn Tuyết Cầu thì hoàn toàn chẳng cảm giác được gì, vì thế vốn là người kinh sợ sát khí thì lại chẳng có tí ảnh hưởng nào.

“Con bà nó chứ, lão tử tuy đã ngủ mấy vạn năm rồi, mà thắng nhóc tới Huyền Hiên kia lại dám đi trên đầu lão tử đây” Có thể được đại khai sát giới cũng chưa đã, giờ phút này Khô Vinh đứng là cười phô trương ánh sáng màu lam bao quanh người tới chói mắt, chỉ cần vung tay lên là có thể chém giết vô số sinh mệnh giống lúc trước.

“Khô Vinh đại nhân xin hạ thủ lưu tình, là do Thanh Phong báo chậm đã va chạm với các vị khách quý” Một nam tử mặc áo xanh từ xa chạy tới, đứng là Thanh Phong mang theo lời nhắn tới Phù Ngọc mấy ngày trước. Khô Vinh và Vân CẢnh vừa tiến vào Cánh đồng tuyết hoang kia, thì mỗi cừ chi hàng động đều lọt cả vào mắt Huyền Mặc, sao không biết rõ một kích lợi hại của Khô Vinh thế nào chứ. Vì thế Thanh Phong vội vã chạy tới, mặt sớm đã cả kinh trắng bệch, chỉ sợ pháp thuật kia một khi thi triển ra, tộc giao long cả vạn năm trước có thể bắt phân thắng bại với Long Thần sẽ bị Khô Vinh tiêu diệt một nửa.

SẮt ý theo Thanh Phong tới đã nháy mắt biến mất, Vân CẢnh không thể không bội phục tộc giao long dũng mãnh thiện chiến và đoàn kết nhất trí mới có thực lực cường đại thế.

“Xin thứ lỗi cho, nếu các người ngắn sống rồi, cũng có thể ra tay, lão tử vẫn đang lo không được chơi đó, ha ha!” Khô Vinh cao ngạo nhìn quanh bốn phía, ngửa mặt lên trời cười to hai tiếng.

“Khô vinh đại nhân nói đùa rồi, người đâu” Thanh Phong mỉm cười hướng về nhóm Vân Cảnh cúi chào gấp người, rồi lập tức gọi hai thị vệ có võ công tộc giao long tới. “Mang Khô Vinh đại nhân, Nhị điện hạ và thánh thú sứ giả đi vận cung chiều dài khách quý nghỉ chút” Nói xong, hắn lại nhìn nhóm Vân Cảnh xin lỗi giải thích, “Chư vị khách quý, thứ cho tộc trưởng tộc ta chiều dài không chu đáo, nhưng đại nhân Huyền Mặc có nói, kính xin ba vị đi trước, ông ấy muốn mời một mình cô nương Tuyết CẦU mang theo Thất Thái Hàn Linh Thiên tới cung điện Hồng Nghê”

“Được!” Tuyết CẦU ngăn Vân Cảnh định nói lại, lập tức cười ngây ngốc với thần sắc lo lắng của hắn, rồi cầm hộp huyền băng lên, tiến lên một bước, nói nhẹ nhàng, “Kính xin dẫn đường”

Thanh Phong cúi thấp người thi lễ, lập tức dẫn Tuyết CẦU hướng về phía cung điện Hồng Nghê đi. Chỉ còn lại Vân Cảnh lo lắng mãi cùng Khô Vinh ở đó, quan sát một lúc, cuối cùng cũng bắt đầu đi theo hai thị vệ tới Vận Cung.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Yêu rồng diễn thỏ

Yêu rồng diễn thỏ

Tuyết Cầu đi theo Vân Cảnh cũng coi như đã biết hết các loại cung điện lớn nhỏ, bất luận là hành cung Côn Lôn hoa mỹ hay hành cung Xích Linh trang nghiêm, hay hành cung Phù Ngọc đại khí, có thể nói là cả tập tòa kiến trúc to lớn nhất thiên hạ. Song, cung điện Hồng Nghê xuất hiện có ánh sáng bảy màu chiếu rọi trước mắt Tuyết Cầu vẫn khiến nàng thấy khiếp sợ. Cột lưu ly và đèn đá quý bao trọn cả tòa cung điện chìm trong ánh sáng mờ ảo đẹp lung linh, có mùi hoa thơm chim hót, tiền nhạc lượn lờ, vách tường chuyên dụng có khắc rồng bay, nhìn tinh xảo đẹp tuyệt. Nếu không biết trước, thậm chí nàng còn cho rằng nơi đây là Tiên cung Thần đế trong truyền thuyết nữa.

“Cô nương Tuyết Cầu, đại nhân ở ngay bên trong cung điện đợi cô, xin mời đi thẳng, Thanh Phong xin tiễn đến đây thôi” Vừa bước chân vào cánh cổng lớn rực rỡ của cung điện, Thanh Phong liền dừng bước xoay người, cung kính cúi đầu chào, ý bảo Tuyết Cầu cứ tiếp tục đi về trước.

Tuyết Cầu gật gù đầu, tuy bị cảnh sắc và sự trang trí đầy hoa mỹ quanh mình cuốn hút, rốt cuộc cũng không cấp bách bằng chuyện muốn được gặp bé cung Kim Tinh. Lập tức theo lời Thanh Phong tay nâng hộp huyền băng, bước nhanh vào trong.

Lúc Tuyết Cầu đi vào toà cung điện cuối cùng kia, tức là chỗ ở của Huyền Mặc, đưa mắt nhìn khắp thấy toàn là lụa mỏng dát bạc tầng tầng lớp lớp, rồng bay phượng múa đan xen, khí thế huy hoàng không cần nói cũng biết, chỉ có điều toàn bộ tấm điện thảm đầm mùi hoa thơm trông cũng thông thoáng hơn sự hoa lệ và chói mắt vốn có, bất giác trở nên hiền hòa ít kiêu diễm hơn chút.

“Tiểu Cầu Nhi, người xem này, Huyền Mặc không nuốt lời đó chứ. Lần này ta ngại gặp mặt, Huyền Mặc thật sự đã dẫn được người về nhà rồi. Ha ha...” Giọng Huyền Mặc từ sâu trong điện truyền tới, mang theo dụ hoặc câu hồn người, dẫn dắt Tuyết Cầu càng đi sâu vào trong nội thất thần bí.

Màu hồng tươi đẹp, đây là ấn tượng đầu tiên của Tuyết Cầu. Nội thất bên trong Huyền Mặc là một thế giới màu hồng, mùi hoa đào thơm ngát xộc thẳng vào mũi, các dụng cụ đơn giản cũng phủ kín hoa tươi, bên ngoài cửa sổ có một gốc đào đang trổ lá non, càng tăng thêm quyền rũ. Nhưng có người nằm trên chiếc giường lớn mềm mại được lớp lụa hồng mỏng phủ lên, nhìn xuyên qua lớp lụa mỏng, có thể nhìn thấy Huyền Mặc lười nhác đang dựa trên giường.

“Lại đây” Huyền Mặc miễn cưỡng mở miệng nói, hoàn toàn ra lệnh, mang theo khí thế không cho cự tuyệt. Còn Tuyết Cầu bưng hộp, do dự chút cũng không nhúc nhích.

“Ha ha, vứt cái hộp vương gia đi, lại đây” Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu mãi không nhúc nhích, cất giọng nhắc nhở nàng, cũng cảnh cáo nàng không thể phải nói lần thứ ba.

Sợ Huyền Mặc, tên yêu nghiệt có diện mạo cực đẹp này luôn là khắc tinh của nàng. Mà hẳn lúc nào cũng tóm được nhược điểm của nàng, khiến nàng lúc nào cũng phải thỏa hiệp, cuối cùng dẫn dắt tới bên mình. Tuyết Cầu nghe lời đặt hộp huyền băng lên trên bàn, động tác thông thả chậm rãi đi khó

khăn tới chiếc giường có lớp lụa hồng mỏng kia.

Lúc bàn tay trắng nõn nhỏ bé vừa chạm tới màn lụa, Huyền Mặc đã sớm không đợi nổi nữa lập tức nghiêng người, cầm chặt tay nàng, kéo thẳng vào bên trong.

Tuyết Cầu bị hành động đột ngột của Huyền Mặc như vậy, cả kinh chẳng biết làm sao, dưới chân lao đảo, nhưng lại lấy bảy ngã nhào lên giường, lúc mở mắt ra phát hiện người nằm bên cạnh là yêu nghiệt tà mị tươi cười Huyền Mặc.

“Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc cuối cùng cũng nhìn thấy ngươi rồi” Đôi mắt hoa đào màu vàng nhìn chăm chăm lên thân hình bé bỏng đáng yêu của Tuyết Cầu, đôi môi hồng khê nhếch lên làm điên đảo chứng sinh, đúng thật là chưa bao giờ thấy sung sướng và vui mừng đến thế. Giọng nói vốn quyến rũ giờ phút này càng thêm mê người khăn khăn, đầy mị hoặc. Chiếc áo trắng rộng buông lỏng khoác lên người, lộ ra mảng ngực trắng nõn, hai điểm đỏ nhỏ nhỏ kia có thể nhìn thấy xuyên qua quần áo mỏng.

Lúc đầu Tuyết Cầu bị đóa sen yêu nữ mới nở làm rung động, chỉ si ngốc nhìn. Mãi sau mới chợt nhớ tới mục đích tới đây của mình, bất giác then quá hóa giận, cũng quên phất cả chuyện nam nữ thụ thụ bất thân, càng không bận tâm tới giờ phút này hai người nằm trên giường có không khí mờ ám thế nào. Thấy nàng ác độc túm lấy vạt áo mở rộng của Huyền Mặc, định mở miệng lại thấy Huyền Mặc cười càng thêm vui vẻ, “Tiểu Cầu Nhi, ngươi cứ vậy chẳng đợi kịp nữa sao, định cho Huyền Mặc hầu hạ ngươi à?” Tiếng à cuối cùng kia như được phát ra từ tận sâu trong cổ họng, mị hoặc mềm xương, cũng hoàn toàn khiến cho hai má Tuyết Cầu đỏ rực lên.

Huyền Mặc thấy thế, chậm rãi đứng dậy, chậm rãi áp sát mặt vào khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực đáng yêu của Tuyết Cầu, mắt nhìn hai phiến môi sắp kề nhau. Tuyết Cầu chợt bừng tỉnh, đẩy mạnh, đem Huyền Mặc đẩy ngã trên giường. Trong lòng nàng biết đối phó với yêu nghiệt, người yếu thế thì hẳn sẽ mạnh, mà người mạnh thì hẳn ít nhất cũng không thể mạnh hơn. Vì thế, Tuyết Cầu thay đổi sách lược, cũng chẳng quản Huyền Mặc bị Tuyết Cầu đẩy vậy quần áo mở lộ ra cảnh mê hoặc vô hạn, chống nạnh hai bên, tròn tròn đôi mắt đỏ lên uy hiếp, “Yêu nghiệt, ngươi đừng có đắc ý vênh váo, cẩn thận ta hiếp ngươi đó”

Còn chưa nói hết, Huyền Mặc sớm đã buồn cười đến rung người, đôi mắt mị hoặc liếc Tuyết Cầu, ra vẻ bộ dạng chấp nhận hy sinh thân mình, cứ như đang mời mọc Tuyết Cầu vậy, lại như đang nói: đến đây đi, ta cam tâm tình nguyện nê.

Tuyết Cầu biết bản thân mình uy hiếp hơi quá, vội ho khê thu lại, hạ giọng mềm mại, “Yêu nghiệt, ta chẳng có thời gian chơi đùa với ngươi đâu, ngươi nói vui sướng ở đâu hả?” Bé cưng Kim Tinh hiện giờ đang trong tay người ta, về tình về lý nàng đúng là chịu thiệt, cường long còn dám áp đảo rắn đất nữa chứ, hơn nữa nàng cũng chỉ là con thỏ mà thôi.

Huyền Mặc vô tội liếc nhìn mị hoặc, cười bảo, “Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc cũng không có nói đùa, vui sướng này chẳng phải xa tận chân trời gần trong gang tấc đó thôi, Huyền Mặc hiến thân cho ngươi, ngươi nói xem, điều này chẳng lẽ không phải là một niềm vui sướng nhất đó hay sao?” Nói xong cả người tiến lên, quần quít ôm chặt lấy Tuyết Cầu, kích hoạt mùi hoa tỏa ra khắp nơi.

“Yêu nghiệt, ngươi đây đang đùa ta sao! Chỉ một câu, con ta đâu?” Con thỏ bị chọc giận cũng sẽ cắn người, lời này một chút cũng không phải giả, hơn nữa lại là con thỏ Tuyết Cầu mắt đỏ thích ăn thịt chứ. Thấy Huyền Mặc vẫn cười không đáp lại, Tuyết Cầu giận vô cùng, cắn một miếng lên vai Huyền Mặc, khiến Huyền Mặc phải kêu rên lên một tiếng, chỉ là thanh âm đó lại thay đổi, không phải bị đau mà như thêm rên rĩ hơn.

Còn Tuyết Cầu thực không biết, thật ra Huyền Mặc đã sớm bảo Minh Nguyệt ôm bé cưng Kim Tinh đợi ở bên ngoài nội thất. Mà giờ khắc này, Minh Nguyệt ôm bé cưng Kim Tinh đang ngủ ngon lành trong ngực, trong tai ngẫu nhiên lại truyền ra tiếng rên rĩ của một trong hai người khiến người ta mặt đỏ tim đập, mặc cho người nào cảm thán lắc đầu, hai người trên giường sao lại âm ỉ lợi hại đến thế. Minh Nguyệt biết nghe lén là sai, nhưng đã được lệnh, lại không dám rời đi, đành mặt đỏ đứng ngoài, cố sức dời sự chú ý đi chỗ khác.

“Con á? Tiểu Cầu Nhi, ngươi đã sớm sốt ruột vậy sao, đã muốn có con rồi hả, Huyền Mặc thực ra có thể thỏa mãn yêu cầu của ngươi. Chỉ là sinh nam hay nữ thì do ta quyết định, chẳng bằng chúng ta sinh mấy đứa, tóm lại cũng đều là con cả, ha ha” Huyền Mặc chỉ cảm thấy có thể chơi đùa Tuyết Cầu mặt đỏ tía tai thì là chuyện thú vị vô cùng, lại càng thêm đánh mất với nàng, quyết không chịu gọi Minh Nguyệt tiến vào. Trên vai truyền ra cơn đau đốn mơ hồ, lại càng khiến hắn muốn cất tiếng cười to hơn.

“Ai muốn sinh con với ngươi chứ!” Tuyết Cầu nhả miệng, đỏ mặt phun mắng một câu, lại bỗng phát hiện ra Huyền Mặc đây rõ ràng là đang vòng vèo với nàng, lại càng bức thêm, đâm mạnh vào ngực Huyền Mặc quyết không tha.

Nắm đầm Tuyết Cầu đánh lên người Huyền Mặc cứ như gãi ngứa cho hắn vậy, khiến trong lòng hắn như được thân mật vậy mà sọt tư vui sướng lướt qua, cứ như đã lâu rồi chưa từng có ai làm nũng đùa giỡn như thế. Hắn là yêu nghiệt, nhất là sau khi trải qua sự kiện kia, lại càng không có người nào dám làm cản trước mặt hắn thế. Vì thế Tuyết Cầu làm vậy càng khiến hắn vui vẻ hơn.

Đợi Tuyết Cầu đánh mệt rồi, vẫn thấy Huyền Mặc có bộ dáng cọt nhả vô lại, tóm lại có chút vô lực, đành không nói nữa mà trừng mắt nhìn Huyền Mặc, giận mà không dám nói gì. Chỉ cầu hắn nhanh tha cho mình, đừng có trêu chọc dọa người như vậy nữa.

Huyền Mặc biết Tuyết Cầu nhẫn nhịn hết mình rồi, liền thu hồi lòng trêu chọc, ôm nàng vào ngực, ôm chặt không cho nàng động, cả hai cứ tư thế ái muội như thế nằm trên giường. Tuyết Cầu định đẩy ra, lại nghe được giọng nói nhẹ nhàng của Huyền Mặc bên tai, “Đừng động, ta sẽ cho ngươi thấy nó”

Tuyết Cầu nghe vậy, lập tức ngoan ngoãn ngừng lại, đôi mắt to linh động chớp chớp, đôi môi đỏ mọng ngay lúc này như mời chào Huyền Mặc nhắm nháp thấy mê người. Yêu nghiệt là cái gì, nghĩ là làm liền, vì thế Huyền Mặc cũng chẳng khách sáo thừa dịp Tuyết Cầu vô cùng nghe lời, chẳng báo trước bịt kín cái miệng thơm ngọt tưởng niệm đã lâu kia. Lập tức búng tay một cái, Minh Nguyệt ngoài cửa cung kính ôm bé cưng Kim Tinh bước vào bên trong.

Tuyết Cầu không ngờ mình vừa buông lỏng cảnh giác thì đã bị Huyền Mặc cướp được. Định đẩy hẳn ra, lại thấy bé cưng Kim Tinh cuộn tròn như cục tuyết trắng đang ngoan ngoãn nằm trong lòng Minh Nguyệt ngáy khò khò, thì chẳng quan tâm tới Huyền Mặc nữa. nàng cố sức tránh thoát ôm ấp của Huyền Mặc, nhảy xuống giường lao thẳng tới trước Minh Nguyệt, cướp luôn bé cưng Kim Tinh qua, kích động kêu lên, “Quá Nhi, nương Tuyết Nhi đây, tỉnh tỉnh lại”

Bộ dáng tiểu long của bé cưng Kim Tinh chep chep miệng nhỏ, khịt khịt cái mũi, từ từ mở to đôi mắt màu tím, nhìn Tuyết Cầu trong nháy mắt, rồi cái đuôi mảnh mai lập tức quấn ngay trên vòng eo nàng, đầu cúi thẳng vào lòng Tuyết Cầu, mồm bi ba bi ba không ngừng.

“Ồ, Quá Nhi, con có vẻ nặng hơn trước nhiều nha, cả thân hình cũng mập ra nè, chẳng trách mà Khô Vinh bảo con giống như bánh bao lên men vậy, thật giống quá đi” Tuyết Cầu thấy bé cưng Kim Tinh bình an vô sự, bất giác yên tâm, quan sát kỹ một lượt mới giật mình thấy bé cưng thay đổi.

“Bé con, tới chỗ này của Huyền Mặc nào” Huyền Mặc nằm nghiêng trên giường, mắt hoa đào liếc nhìn bé cưng Kim Tinh đang kích động, gọi cảm mở miệng lưỡi nhác nói.

Không ngờ bé cưng Kim Tinh lại ngẩng phát đầu từ trong lòng Tuyết Cầu lên, lưu luyến nhìn mãi Tuyết Cầu chút, rồi lại quay đầu nhìn Huyền Mặc cười nghiêng ngả. Do dự một lát, lại bay từ trong lòng Tuyết Cầu tới bên cạnh Huyền Mặc, Tiểu Long đặt móng lên trên quần áo hắn, ngoan ngoãn ngửa đầu kêu lên.

Chỉ là với Tuyết Cầu mà nói, thời khắc bé cưng Kim Tinh bỏ qua nàng chọn Huyền Mặc, chẳng biết lúc nào đột ngột không ngờ được thấy khiếp sợ mãi, “Quá Nhi!” Tuyết Cầu buồn bực dậm chân, cứ như đứa nhỏ bị cướp mất đồ chơi yêu thích vậy tức giận cáu kỉnh.

Bé cưng Kim Tinh nghe thấy Tuyết Cầu đang gọi nó, định bay trở về, lại bị Huyền Mặc giữ chặt đuôi không thể động được, đành khó hiểu nhìn Huyền Mặc, miệng vẫn kêu u u.

“Bé con, bảo nương Tuyết Nhi của mình lại đây, chúng ta ở đây đợi xem nàng ấy có bỏ được người không” Huyền Mặc đặt tay lên bé cưng, gãi gãi dưới cằm, bé cưng Kim Tinh lập tức thoải mái nhắm mắt lại, bi bõm hai tiếng, xem ra có chút hưởng thụ, đã quên hoàn toàn Tuyết Cầu đang nổi nóng.

“Yêu nghiệt, người!” Tuyết Cầu tức giận vô cùng, lại chỉ đành đứng tại chỗ trừng mắt.

“Thế nào, không dám lại đây? Minh Nguyệt, một nhà ba người chúng ta khó lắm mới được đoàn tụ, người lui ra đi, đừng quấy rầy chúng ta hưởng thụ niềm vui gia đình” Huyền Mặc nhú mày nhìn Tuyết Cầu, lại lặng lẽ đuổi Minh Nguyệt đi.

Tuyết Cầu biết rõ đây là phép khích tướng của Huyền Mặc, lại vì bé cưng trong tay hắn, nên đành hừ khế một tiếng, ngoan ngoãn nhảy lên giường, đoạt lại bé cưng, “Quá Nhi con là đồ phản bội, không những rời nhà trốn đi mà còn nhận giấc làm cha nữa” Nói xong Tuyết Cầu làm bộ vỗ nhẹ bé cưng Kim Tinh hai cái trừng phạt.

“Ha ha, Tiểu Cầu Nhi, người chẳng lẽ không tò mò vì sao bé con chỉ trong mấy ngày ngắn ngủn đã học được cách bay hay sao” Huyền Mặc vô cùng hưng phấn nhìn từng cử chỉ hành động của Tuyết Cầu, khoe miệng cười nhiều hơn.

Tuyết Cầu liếc mắt hai ba cái, chẳng khách sáo hừ một tiếng, “Muốn nói thì người tự dung sẽ nói, ta còn nói thêm làm gì cho về chuyện. Khó mà lại bị người lợi dụng, lấy việc này uy hiếp ta”

“Tiểu Cầu Nhi của ta thật thông minh, không uống công Huyền Mặc đối đãi với thay đổi cách nhìn của người” Huyền Mặc cười đem Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh ôm gọn vào lòng, đoán chắc Tuyết Cầu sợ làm bé cưng bị thương nên không dám lộn xộn, lại càng làm càn tựa đầu trên vai Tuyết Cầu, thờ dài hải lòng.

“Người đã nói không được động chân động tay cơ mà?” Quả nhiên Tuyết Cầu sợ bản thân mình lộn xộn sẽ khiến bé cưng Kim Tinh bị thương, chỉ đó một kỳ quái, còn dùng lời nói trong miệng chống cự cuối cùng.

“Không động tay động chân, vậy dùng tài hùng biện nhá” Huyền Mặc cười tà mị, ra vẻ định nghiêng người hôn lên. Tuyết Cầu sợ hãi quá, vội vàng sửa lại, “Quân tử không động mồm nhưng động tay, vì người là yêu nghiệt, vì thế vừa không được động miệng cũng không được động chân tay”

Huyền Mặc ghen cười rụt đầu về, tâm tình thật tốt thả lỏng cho Tuyết Cầu, cứ vậy mà ôm hai kẻ dở hơi một lớn một nhỏ vào lòng, thì thầm nói ra bí mật vì sao chỉ mấy ngày ngắn ngủn mà bé cưng Kim Tinh lại có thể biết bay.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quyết định khó khăn

Quyết định khó khăn

“Lúc trước Long Thần đem đuôi tộc giao long ta tới chỗ này chẳng có một cọng cỏ cần nào, ai ngờ tộc trưởng tiền nhiệm tộc giao long, cũng là phụ

vương Huyền Linh của ta ở chỗ này phát hiện ra một bí mật động trời. Hóa ra, Long Vương và Long mẫu thời thượng cổ lúc trước cảm sát hài hòa, ân ái vô cùng, nhưng không ngờ Long mẫu mất sớm hơn Long Vương, khiến Long Vương bị thương mãi, lập tức lừa toàn bộ con nòi dòng kẻ cả Long thần đang ẩn nấp không rõ tung tích, mà hiện giờ phần mộ của Long Vương Long mẫu trên tám phương đại lục chẳng qua chỉ là mộ chôn quần áo và di vật thôi. Vào ba ngàn năm trước, phụ vương ở cánh đồng tuyết hoang phát hiện ra mộ chính của Long Vương và Long mẫu hợp táng” Huyền Mặc cố ý hạ thấp giọng, lại khiến cho câu chuyện mọi người thêm hưng phấn tò mò, mà cô gái ngọc tóc ngắn trước mặt này cùng với đồng bột mì trắng hồ đồ trong ngực nàng kia lại có gương mặt chán nản, thậm chí có xu thế ngủ gà ngủ gật.

Huyền Mặc mỉm cười đặt tay bên hông Tuyết Cầu, cố ý thờ nhẹ luồng khí nóng bên tai nàng, cất giọng khàn khàn, “Tiểu Cầu Nhi nếu thấy nhàm chán, hay chúng ta làm chút chuyện thú vị rồi mới tiếp tục cái đề tài kia đi”

Tuyết Cầu bị miệng thờ khí nóng phun tới sợ tới mức run lên một cái, trên người lập tức nổi đầy da thò, nàng ưỡn mặt nghiêm trang cười lấy lòng bảo, “Ngài cứ tiếp tục, ta nhất định sẽ nghiêm túc nghe không lọt một chữ” Tuy nói là nói thế, trong lòng cũng thầm nghĩ Huyền Mặc mấy lần. Cả Tuyết Cầu cũng thấy kỳ lạ, rõ ràng Huyền Mặc là yêu thật, kiểu gì cũng là một mỹ nam tử khó gặp, nhưng nàng với hắn hiện giờ bất kể thế nào tìm không có cảm giác đập mạnh, mặt không đỏ, chỉ thấy nhiều nhất là bị hành động phong tình ngẫu nhiên và dung mạo tuyệt thế của hắn làm run lên mà thôi.

Huyền Mặc cũng đang nháy mắt với Tuyết Cầu, giọng điệu trở nên oán trách, “Bí mật này người khác có dụng lỗ tai lên nghe cũng chẳng được, mà tới chỗ người ngược lại biến thành tiết mục ngán thối miên, người bảo sao Huyền Mặc không tức chứ”

Tuyết Cầu thấy thế, da đầu tê dại, lập tức lấy lòng nhích vào trong lòng Huyền Mặc, chỉ mong hắn dừng ngay lời đối thoại tê người này lại, “Ta đang có tinh thần phấn chấn nghe đó, lão đại à, ngài nói mau đi. Ta biết, bí mật thôi mà, ghen lâu cũng chẳng tốt với thân thể đâu. Ngài không nói không vui, ta cũng sẽ chăm chú lắng nghe, chúng ta sẽ nói chuyện này xong nhanh lắm” Tuyết Cầu chỉ mong nhanh nói lời cáo biệt với hắn, lại nghe được lời ái muội xuyên tạc của Huyền Mặc, ánh mắt như nhá tơ mờ hoặc người.

“Ồ đằng sau Hồng Nghê, có một tòa núi Trường Bạch quanh năm tuyết đọng, có loài chim bay mãi không ngừng, tẩu thủ cũng không tìm thấy tung tích. Ba ngàn năm trước, phụ vương vì sinh nhật của Mẫu Hậu, một mình đặt chân lên núi Trường Bạch dị thường, muốn hái đóa hoa đẹp nhất thế gian là Diệp Vũ Tuyết Liên xuống cho Mẫu Hậu. Loại tuyết liên tổng cộng có ba đóa, mỗi một đóa có mười hai cánh hoa, lúc nở rộ như bướm bướm giang cánh nhẹ nhàng bay múa, đẹp không sao tả xiết. Ngay lúc phụ vương đặt chân lên vách đá hái được Tuyết Liên, lại phát hiện ra vách đá tầng tầng lớp lớp quần quanh bị băng tuyết bao trùm tình vợ chồng. Tình vợ chồng này rất khỏe mạnh, nếu không nhìn cẩn thận, thì không nhìn ra, chỉ là phụ vương nhìn cái này mãi mà thấy giật mình, bởi vì tình vợ chồng này là từ trong một ổ nhỏ tràn ra, nhìn tuổi thì ít nhất cũng có trên vạn năm

Phụ Vương sợ lấy được Tuyết Liên sẽ dập nát, nên cẩn thận ôm đóa hoa mềm này vào trong ngực trở về Hồng Nghê, Mẫu Hậu dĩ nhiên là rất vui. Rồi sau đó Phụ vương gạt mọi người lại lên núi Trường Bạch một chuyến, hơn nữa dựa vào trí nhớ tìm được cái hang nhỏ kia. Trong động bò đầy tình vợ chồng, đợi bỏ rộng miệng hang ra chui vào động, phụ vương phát hiện băng quan của Long Vương và Long Mẫu, vẫn là bộ dáng như cũ năm đó, cũng đã không còn sống nữa. Phụ Vương liền đoán nhất định là Long Vương mất vợ, thống khổ, nên chọn nơi có Diệp Vũ Tuyết Liên sinh sống mà ở bên, rồi gieo xuống tình vợ chồng tượng trưng, cùng táng với Long Mẫu tại chỗ này”

“Hóa ra Thất Thái Hàn Linh Thiên lúc nào cũng có bên cạnh Long Vương lại ở trên tay tộc giao long, tồn tại là thế” Tuyết Cầu lúc đầu cảm thấy nhàm chán, rồi dần bị lời Huyền Mặc nói thu hút, bất giác nghe tới mê mẩn. Đợi Huyền Mặc nói xong, lập tức cất tiếng ngắt lời hắn, cuối cùng còn chớp mắt đo to đầy đắc ý phi thường, linh động.

Huyền Mặc đang nói vào vấn đề chính, đột nhiên bị Tuyết Cầu cắt ngang, cứ như đang ăn bị mắc xương cá vậy ghen đến khó chịu, liền trừng phạt dưới ngón tay búng một cái lên trán trắng nõn của Tuyết Cầu, thấy Tuyết Cầu uất ức ôm trán, lại thấy buồn cười, nên cũng không so đo nhiều, nói tiếp, “Đúng như lời Tiểu Cầu Nhi nói, Thất Thái Hàn Linh Thiên kia thực sự được phát hiện ở ngay cạnh di thể của Long Vương và Long Mẫu, hơn nữa không chỉ xa xa có những này. Động này còn có huyền cơ, nó là một phần tương liên với núi Trường Bạch, nên khối băng đông lạnh Long Vương và Long Mẫu cũng chịu ảnh hưởng của độ ẩm trong động có dấu hiệu hòa tan, mà phía bên kia do tiếp xúc nhiều năm với băng hàn cực lạnh của núi Trường Bạch, nên vạn năm nay, khối băng này vẫn duy trì nguyên trạng, không hòa tan mà càng đông lại.

Điều khiến người ta thấy kinh ngạc không phải mỗi thế, bản thân Long Vương và Long Mẫu linh khí do bị đóng băng mà không phát tiết ra ngoài, mà nước băng hòa tan lại mang theo linh khí càng làm dịu đi tình vợ chồng trong hang, hơn nữa tình vợ chồng này không phải vật nào khác mà chính là vạn vật của Chúc Long tại đây. Vật ấy đã sớm tụ tập ở tám phương đại lục, không ngờ ở đây lại mọc rễ nảy mầm, rậm rạp. Chúc ta này một năm chỉ kết một quả, lại thăm thấu linh khí của Long Vương và Long Mẫu trong đó, nên Huyền Mặc cho vật nhỏ này ăn một quả, cũng tương đương với pháp lực trăm năm của nó tăng lên, dĩ nhiên có thể học xong cách bay lượn là chuyện quá nhỏ” Huyền Mặc xoa xoa đầu bé cưng Kim Tinh, cười đắc ý nói.

“Yêu nghiệt, ngài không có khả năng vô duyên vô cớ nói chuyện này với ta chứ, tâm tư ngài thế nào, cứ nói rõ với ta đi” Tuyết Cầu mặc dù vui mừng thấy bé cưng Kim Tinh có thể không công mà được hưởng trăm năm tu luyện thành pháp lực, nhưng cũng biết thiên hạ này không có chuyện ăn miễn phí, hơn nữa thì ân cho bé cưng Kim Tinh lại là yêu nghiệt Huyền Mặc.

“Ha ha, nói chuyện cùng Tiểu Cầu Nhi thật sáng khoái, không cần tâm cơ cũng không cần lòng vòng” Huyền Mặc mặt mày cong cong, thuận thế cào mái tóc ngắn mềm của Tuyết Cầu, thương thức trên tay, “Hóa ra vật nhỏ này muốn biến trở thành người phải mất ngàn năm, tuy nhiên Huyền Mặc có thể suy xét đem một quả chúc ta cho nó, ít nhất mười năm thì có thể biến hình rồi”

“Ngươi tốt bụng thế sao? Điều kiện gì?”

“Huyền Mặc rất rất thích một cô gái giống như Tiểu Cầu Nhi vậy. Điều kiện à, trước khi bé cưng Kim Tinh biến thành hình người nhất định phải ở cùng nó tại Hồng Nghê này, từng bước cũng không được rời Huyền Mặc đi”

“Ta sao biết người nói thật hay giả, nếu người dối ý, dùng điều kiện này cột ta ngàn năm, yêu nghiệt, người tính toán như thế thật sự là tốt quá đi” Tuyết Cầu khịt nhẹ, mười năm, nàng sao dám khẳng định ngày ngốc cạnh bên yêu nghiệt này những mười năm chứ.

“Huyền Mặc đã nói bí mật này cho người biết, còn không phải thành ý sao, chẳng nhẽ là muốn Huyền Mặc này móc tìm ra cho người nhìn một cái sao?” Huyền Mặc giống như rắn cuộn quít quanh người Tuyết Cầu, y như oán phụ bị vứt bỏ vậy cứ mở miệng là ngập tràn oán niệm.

“Vậy Vân và Khô Vinh thì sao?” Tuyết Cầu hơi chút dao động, dù sao thì mười năm biến hình là mộng ai chẳng muốn, nàng cũng hy vọng sớm có ngày nhìn thấy bé cưng Kim Tinh biến hình thành người có bộ dạng khả ái thế nào.

“Hai người họ là người Long Tộc, dĩ nhiên là không thể ở đây lâu rồi” Huyền Mặc khinh thường nói, giọng bỗng chốc lạnh lẽo hẳn lên.

“Vậy Tuyết Cầu cũng không ở lại, cáo từ” Nói xong, Tuyết Cầu liền ôm lấy bé cưng Kim Tinh định tránh ôm ấp của Huyền Mặc.

“Đã nhiều ngày Huyền Mặc thường đi thăm vật nhỏ này, nghe bé con nói, nó thích nhất là nướng Tuyết Nhi của nó, vì thế có nằm mơ cũng cứ muốn gọi một câu nướng Tuyết Nhi cho người nghe. Bé con, Huyền Mặc cũng hết cách rồi, mẹ người không muốn ở lại, vậy người đành đợi ngàn năm sau bản thân mình biến hình đi” Huyền Mặc cố ý đem lời nói xoay chuyển, đôi mắt nhìn thẳng vào bé cưng Kim Tinh. Quả nhiên bé cưng nghe được, lập tức mặt mũi phờ phạc ỉu xiu, đôi mắt tím xinh đẹp mờ mịt hẳn đi.

Thấy bộ dạng bé cưng Kim Tinh như vậy, trái tim Tuyết Cầu cũng lập tức co đau, đúng vậy, ai mà không mong tới ngày được gọi nướng của mình một câu chứ, có thể có tay chân được nhào vào làm nũng trong lòng nướng mình chứ.

“Mười năm, tám phương đại lục chẳng có gì khác, ở đây mười năm tuy nhiên chỉ trong nháy mắt. Tiểu Cầu Nhi, người có thể tưởng tượng được thì tốt lắm, Huyền Mặc không ép người, hiện giờ người muốn đi, ta lập tức cho người đưa đi ngay”

“Ba ngày, cho ta thời gian ba ngày để suy nghĩ chuyện này” Tuyết Cầu cúi đầu, lại không biết nên mở miệng nói chuyện này với Vân Cảnh thế nào.

“Được, Minh Nguyệt, mang Tiểu Cầu Nhi đi đi” Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu có dấu hiệu xuống nước, dĩ nhiên cũng không có ý làm khó. Trong mắt hẳn mang theo tự tin cười cười, coi như chắc chắn Tuyết Cầu sẽ ở lại vậy.

Đợi Tuyết Cầu ôm bé cưng Kim Tinh trở lại chỗ nhóm Vân Cảnh ở Vận cung, định nói muốn ở lại đây thế nào nhỉ? Không nói ra, lại thấy trong mắt Vân Cảnh ánh lên quan tâm, miệng Khô Vinh cứng mà trong mềm lòng, nếu muốn cách biệt mười năm, lại khó khăn và đầy bi thương tới cỡ nào.

“Kỳ lạ, bánh bao tằm bột này mới không thấy mấy ngày mà lại càng ngày càng giống đồng bột mì trắng rồi” Mắt phượng Khô Vinh mở to, nhìn vòng quanh người bé cưng Kim Tinh một lượt, cũng thấy bé cưng có thay đổi thì không nhận được cất lời tâm tặc kỳ lạ, “Xem ra tộc giao long cũng không bạc đãi nhóc quý này đâu nhỉ”

Tuyết Cầu hưng phấn phụ họa thêm hai câu, Khô Vinh sợ ý kia dĩ nhiên là không nhìn ra đầu mối gì, còn Vân Cảnh nhạy cảm thì lại cảm thấy, từ sau khi ở cung điện Hồng Nghê của Huyền Mặc về, Tuyết Cầu có vẻ nhiều tâm sự, cả ăn cơm cũng không thiết lắm nhìn chẳng vui vẻ tí nào.

Ban đêm, Tuyết Cầu trần trọc khó ngủ, Vân Cảnh dĩ nhiên cũng không thể ngủ nổi. Ánh mắt nhu hòa khóa chặt trên bóng hình nhỏ bé yêu thương xinh đẹp kia, Vân Cảnh thở dài, chủ động phá vỡ không khí yên tĩnh có một không hai này, “Tuyết Nhi, Huyền Mặc nói gì với nàng sao?”

“Không, không có gì” Tuyết Cầu cứng đờ cả người, lập tức hạ giọng đáp lại, rõ ràng tránh né và lẹ loi.

Lại là tiếng thở dài liên tục, Vân Cảnh ôm chặt Tuyết Cầu vào trong lòng, nói mềm nhẹ, “Chỉ cần nàng và Nguyên Bảo bình an vô sự là được rồi, Cảnh cũng chẳng cầu mong gì hơn” Tuyết Cầu nghe vậy thân hình lại khẽ run lên, cũng chịu đựng không nói lời nào, cứ vậy không nói gì mà ôm nhau trọn một đêm.

Sáng sớm hôm sau, Vân Cảnh liền bảo Anh Chiêu về Phù Ngọc phía nam trước, mang tin tức Thất Thái Hân Linh Thiên và sự bình an của mọi người tới Cảnh đồng Tuyết Hoang báo cho Bô Lao Vương Thổ Thân biết, còn phần Tuyết Cầu cũng bởi vì kiên trì ở lại Hồng Nghê ba ngày. Ba ngày này tộc giao long thực ra phụng chỉ đối đãi thượng khách, cung kính hữu lễ, đối đãi với Tuyết Cầu đều là chiêu đãi thật cá cả.

Chỉ là ba ngày qua đi, cả Khô Vinh cũng phát hiện ra Tuyết Cầu không bình thường, nếu đối lại là trước kia, nàng nhìn thấy chiêu đãi phong phú như thế đúng là cười không khép được miệng, hiện giờ lại cả ngày như chứa tâm sự, thỉnh thoảng còn ngăn người chẳng thèm động đũa với món thịt yêu thích nhất.

“Này, nhóc quý Phụ Hỷ, con thô ngốc mấy ngày nay sao thế?” Khô Vinh cố ý cướp miếng thịt trong bát Tuyết Cầu, kỳ tích là không bị nàng đánh chửi, bởi vậy, hẳn đành phải hỏi Vân Cảnh gần gũi Tuyết Cầu nhất.

“Vân Cảnh cũng không biết” Vân Cảnh lắc lắc đầu, nhìn về phía Tuyết Cầu trong đôi mắt bạc lại càng thêm nghĩ ngợi và suy tính, chẳng qua nàng không nói, hẳn cũng không hỏi.

Mà nhaoáng một cái, ước định ba ngày với Huyền Mặc đã hết, Tuyết Cầu sau khi dùng bữa tối xong liền đem bé cưng Kim Tinh ở lại Vận Cung, để Vân Cảnh lo lắng với Khô Vinh nghi hoặc trong mắt theo Thanh Phong tới điện Hồng Nghê. Lúc này lại đi, trong lòng nàng đã thầm hạ quyết tâm, chỉ là không biết quyết định này sẽ gây ra sóng gió gì giữa họ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Ly biệt sắp tới

Ly biệt sắp tới

Yêu nghiệt quỳn rũ vẫn nằm xinh đẹp trên chiếc giường lớn, âm thanh gọi cảm tới tận xương truyền từ màn lụa đến, “Đã quyết định rồi?”

“Ừ, Tuyết Cầu ở lại đợi cho tới khi Quá Nhi biến hình, tuy vậy, nhiều nhất là mười năm thôi” Tuyết Cầu nhìn chăm chăm màu hồng nhạt sau màn lụa mỏng, không phải giả dựa mà cuối cùng không phân được trái tim ra với bé cưng Kim Tinh, “Hon nữa, ta sẽ tự mình nói với Vân, không cần người lên tiếng” Nói xong, Tuyết Cầu dứt khoát xoay người rời đi, không để ý tới tiếng cười khê trầm trầm kia, kết quả mang theo chưa xốt thế nào.

Tuy nhiên trong một nén nhang thời gian, Tuyết Cầu đã từ cung điện Hồng Nghê của Huyền Mặc trở lại, hon nữa vừa về là kéo Vân Cảnh vào phòng, vớt Khô Vinh không rõ chân tướng ở bên ngoài.

“Vân, Tuyết Nhi có chuyện muốn nói cùng huynh” Tuyết Cầu ngược đôi mắt đỏ to đẹp mượt mà lên nhìn, trong mắt lấp lánh nước, đôi mi thanh tú cau lại khiến Vân Cảnh nhìn thêm đau lòng, “Nếu mà dùng mười năm đổi lấy ngàn năm tu luyện, huynh có chịu không?”

Vân Cảnh cười khỏ, nói như vậy, hẳn sớm hiểu chuyện Tuyết Cầu sắp nói là gì rồi, nhưng không thành thật đáp lại, “Dĩ nhiên là đồng ý rồi”

“Tuyết Nhi đã đồng ý với yêu nghiệt bởi hẳn mười năm, đổi lại cho Quá Nhi ngàn năm được biến hình” Tuyết Cầu càng nói giọng càng nhỏ, cuối cùng cũng không dám nhìn thẳng vào Vân Cảnh, sợ Vân Cảnh tức giận khiến nàng thay đổi chủ ý.

“Đây là quyết định của nàng hay là hẳn ép nàng?” Giọng Vân Cảnh bỗng lạnh nhạt mấy phần, hàn ý trong mắt bạc lóe lên.

Tuyết Cầu cảm thấy Vân Cảnh rõ ràng tức giận, đành rụt cổ lại nói, “Huynh đừng trách hẳn, cũng đừng trách con” Nàng bình thường dù ít chú ý đến chuyện người khác, lúc này không hiểu sao lại đồng ý ở lại, nếu toàn bộ là vì bé cưng Kim Tinh, cũng không phải tự nhiên, có lẽ nàng không cự tuyệt nổi nụ cười đầy hoảng hốt và run sợ không che giấu nổi và đầy cợt nhả của yêu nghiệt kia, vì sao mà hoảng, vì sao mà sợ run chứ...

Vân Cảnh không nói lời nào, có vẻ khôi phục lại như người trước kia Tuyết Cầu gặp, không có tình cảm, không có độ ấm, lạnh băng lạnh nhạt.

Ban đêm, Tuyết Cầu nhìn bóng người quay lưng lại phía nàng mà ngủ, đành bức tức khịt khịt mũi, cuối cùng cũng không chống lại được cơn buồn ngủ, đành túm lấy một góc áo Vân Cảnh, cứ vậy mà ngủ luôn.

Nghe được tiếng thở đều đều của người nằm đằng sau, Vân Cảnh không hề ngủ nhẹ nhàng thờ dài, đứng dậy chuẩn bị đẩy cửa phòng bước ra.

Bằng pháp thuật hệ thủy tránh né thị vệ tộc giao long đi tuần tới trước tẩm cung Hồng Nghê của Huyền Mặc, nhìn thấy ngọn đèn ngọc lưu ly cung đình sáng như ban ngày hẳn biết là đã tới đúng chỗ.

“Người tới là khách, nếu Nhị điện hạ đã đến đây, vậy thì mời vào” Giọng Huyền Mặc từ sâu truyền ra, giữa không gian khuya vắng tĩnh mịch càng thêm rõ hơn.

Vân Cảnh hóa hình trốn bằng thuật hệ thủy, tự biết ở trước mặt Huyền Mặc như múa rìu qua mắt thợ. Hẳn mới nhớ ra lúc ban đầu nghe được tên Huyền Mặc, phụ vương của hẳn cũng nghiêm túc nói cho hẳn biết, tám phương đại lục kẻ duy nhất không muốn chọc vào chính là tộc trưởng tộc giao long Huyền Mặc.

Vân Cảnh mặc quần áo trắng chậm rãi bước vào giữa tẩm cung đèn đuốc sáng trưng, Huyền Mặc trước mắt đang dựa ngòai trên sập, đôi mắt hoa đào màu vàng lấp lánh sáng tà mị dưới ánh nến. Yêu chính là yêu, ban đêm chẳng qua càng tăng thêm vẻ yêu mị của hẳn hơn ban ngày mà thôi. “Nếu đã vậy, Vân Cảnh liền nói thẳng vào vấn đề. Chuyện tộc trưởng Vân Cảnh cũng biết sơ sơ từ chỗ Phụ Vương, trăm năm trước...”

“Ha ha, nói vậy Nhị điện hạ không phải là tới ôn lại chuyện cũ trăm năm trước với Huyền Mặc đó chứ, hon nữa trăm năm chỉ trong nháy mắt, ta đã quên cả rồi, Long Tộc các người cần gì phải nhắc lại chuyện xưa nữa” Tuy Vân Cảnh mới nói hai câu, đã bị Huyền Mặc không khách sáo cắt lời, trong đôi mắt vàng càng thêm lạnh lẽo hơn, khóe miệng nhếch xuống đầy máu tanh mỉm cười, chỉ e Vân Cảnh mà nói thêm một câu nữa thì chắc không dễ ra khỏi cung điện Hồng Nghê này đâu.

Vân Cảnh lạnh lùng liếc nhìn Huyền Mặc trên sập, môi mỏng mím nhẹ, mày kiếm hơi nhíu. Mãi lâu sau mới mở miệng, “Nếu tộc trưởng cũng không muốn nhắc lại, vậy Vân Cảnh cũng không tốt bụng nhắc lại nữa. Tuyết Nhi cũng đã nói với ta quyết định của nàng ấy, ta không phản đối, chẳng qua mười năm này nếu tộc trưởng dám chạm tới nàng ấy, ta cũng sẽ không từ bỏ ý định đâu” Hẳn ý trong mắt Vân Cảnh lóe lên chẳng kém Huyền Mặc chút nào, tuy Huyền Mặc tuổi ít nhất cũng lớn hơn hẳn ngoài ngàn năm, nhưng khí phách cũng chẳng kém người ta.

“Ha ha, chuyện nhỏ ấy Nhị điện hạ cứ yên tâm đi, chơi đùa Tiểu Cầu Nhi thích như vậy, chỉ là mười năm Huyền Mặc còn thấy quá ngắn ấy chứ. Dĩ nhiên, sau mười năm, Tiểu Cầu Nhi phải đi, Huyền Mặc cũng sẽ tuyệt không ngăn cản. Hon nữa người đã khẳng khái từ bỏ thứ yêu thích, ta sẽ giúp đỡ cứu tộc các người, mười năm nay ta nhất định sẽ không gây ra cái gì bất thường, như thế thì yên tâm rồi chứ?” Huyền Mặc yêu thích nở nụ cười, trong tiếng cười ấy cứ quẩn quanh mãi trong cung điện, chỉ khiến người ta thêm nổi da gà mà thôi.

“Vậy thì tốt, tộc trưởng Huyền Mặc, ngài nhớ kỹ một điểm cho, chỉ có Tuyết Nhi, ta tuyệt đối sẽ không nhường được” Vân Cảnh tin rằng, dù mười năm

không có hấn bảo hộ, Tuyết Nhi của hấn vẫn sống đầy vui vẻ như trước. Chỉ là mười năm này tuyết đối không cắt đứt được liên hệ của họ, tuyết đối...

Hôm sau, lúc Tuyết Cầu tỉnh lại phát hiện ra mình đang nằm trong lòng Vân Cảnh, mà Vân Cảnh thì đang dịu dàng nhìn mình, bắt gặp hơi ngượng và luống cuống, sợ Vân Cảnh vẫn còn đang giận, nên thử mở miệng nói nhỏ nhẹ, “Vân, huynh vẫn còn giận sao?”

Vân Cảnh nhếch môi, khẽ lắc đầu, vuốt tóc hỗn độn giúp Tuyết Cầu, “Cảnh nghĩ thông rồi, mười năm này, ta sẽ đi theo đại nhân Khô Vinh học tập, sau này mạnh mẽ rồi sẽ không để cho bất kỳ kẻ nào cướp được nàng ở bên cạnh ta nữa. Cảnh đợi nàng sau mười năm có thể dẫn theo Nguyên Bảo biến hình trở về bên cạnh ta, đến lúc đó, nếu Nguyên Bảo không chịu trở về tộc Tù Bò, Cảnh cũng có thể để nó đi theo cạnh chúng ta, chúng ta chính là cha mẹ của nó”

“Vân!” Tuyết Cầu cảm động dụi đầu vào trong lòng ngập tràn mùi cỏ thơm của Vân Cảnh, quả nhiên mùi thơm của người như mùi cỏ khiến tâm tình vui vẻ hẳn lên.

“Tuy nhiên” Vân Cảnh khẽ cười nâng đầu Tuyết Cầu lên, hôn lên trán nàng một cái, “Mười năm sau, nàng nhất định phải học được thuật bay lên mới được, đừng để tiểu Nguyên Bảo cười mẹ Tuyết Nhi của nó đấy” Nói xong, ánh mắt Vân Cảnh khẽ thay đổi, áp sát vào tai Tuyết Cầu dặn dò, “Tuyết Nhi, mười năm sau, Cảnh ở lãnh địa phương Bắc gần Cảnh đồng tuyết hoang này đợi nàng, có còn nhớ chỗ đó không? Tới gần đây, Cảnh chỉ dám cá cho nàng xem, nói với họ ở lãnh địa Phương Tây chúng ta có loài chim Man Man có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu, chỉ thành đôi mới có thể hành động”

Tuyết Cầu chớp chớp đôi mắt to đáng yêu, gật đầu lia lịa. Đám cá bi đực này nàng vẫn luôn nhớ kỹ đó chứ. Đó là thân cá béo múp, nếu kho tàu dĩ nhiên mùi thơm xộc thẳng vào mũi. Hơn nữa vĩnh viễn xuất hiện có đôi có cặp, đó cũng đủ lấp đầy bụng nàng rồi.

“Được, nếu thế, thì nhớ kỹ nhé, mười năm sau, ở đầm suối cá bi đực lãnh địa phương bắc, không gặp không về” Vân Cảnh lo lắng nhắc lại lần nữa, tiện đà thò ngón tay thon dài ra chạm nhẹ vào tai phải Tuyết Cầu, nói nhỏ, “Trong vòng trăm dặm gần cách, đồng tâm hoàn này sẽ gặp phúc chí tâm linh nhắc nàng, nếu tâm linh hai người tương thông, cũng có thể dùng đồng tâm hoàn này bất cứ lúc nào để hiểu nhau. Đừng để Huyền Mặc biết được huyền bí trong đó, nhớ chưa?”

Tuyết Cầu lại gật đầu lia lịa, tựa đầu vào lòng Vân Cảnh cọ cọ, như không bỏ được làm nũng trước khi chia tay.

“Con bà nó chứ, thằng nhóc thối giao long kia nhất định lừa ngươi ở lại rồi, lão tử muốn xối tung Hồng Nghê này lên!” Khô Vinh là người biết tin cuối cùng, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp thuần khiết kia lập tức nổi giận đỏ bừng, tiếp đó cũng khiến bé cung Kim Tinh trong lòng Tuyết Cầu sợ tới mức cất tiếng ai oán, cả thân bình béo tròn run run trong lòng Tuyết Cầu, cái đầu nho nhỏ chẳng dám nhìn về phía Khô Vinh tý nào.

“Khô Vinh!” Tuyết Cầu lớn tiếng chặn lại cơn giận của Khô Vinh, tiện đà cúi đầu an ủi bé cung Kim Tinh trong lòng đang bị dọa sợ, nói khẽ, “là Tuyết Nhi tự nguyện, ngươi đừng nhiều lời nữa, chỉ cần mười năm này các ngươi không được quên ta là được” Tuyết Cầu mang tất cả nỗi bi thương trong lòng đẩy lên, trên mặt cứ cười ngây ngô, cho dù khác cũng không muốn lấy bi thương sang người ta. Nàng tùy tiện hơn bất kỳ ai song cũng cẩn thận hơn bất kỳ ai.

“Sao có thể quên được chứ” Khô Vinh lắm bả một câu, chỉ là giọng kia quá nhỏ, nên Tuyết Cầu mãi lo lắng dỗ bé cung Kim Tinh cũng không nghe thấy.

Cuối cùng Khô Vinh vì vẫn tức giận khó tiêu dùng pháp thuật hủy đi chỗ Vận Cung họ đang ở, dù chẳng làm bị thương người nào cũng khiến cho người tộc giao long từ cao xuống thấp lo lắng một trận, suýt nữa thì biến thành trận chiến bùng nổ.

Thấy thị vệ tộc giao long mặt mày hằm hằm tay cầm vũ khí như muốn giết người, Tuyết Cầu nhếch miệng cười giải thích, “Khô Vinh vì đại của chúng ta đang nghiên cứu thuốc nổ thì thất bại, chẳng may nổ bay mất một tòa cung điện của các vị, không có chuyện lớn gì cả, tất cả giải tán hết đi”

Mọi người đã nhiều ngày quan sát sắc mặt lời nói để làm việc, cũng nhìn ra tộc trưởng của mình yêu tha thiết cô gái mặc bộ quần áo trắng có tóc ngắn này, thật sự cung chiêu nàng ấy mặc nàng ấy làm vậy. Cũng chỉ có thể sai một người chạy đi báo chuyện hoang đường này với tộc trưởng nghe, những người còn lại thì ngượng ngùng chạy trốn.

Ở lại lâu cũng sẽ chọc cho Huyền Mặc mất vui, vì thế Vân Cảnh và Khô Vinh thương lượng xong, quyết định tìm một nơi u tĩnh, chuyên tâm tu luyện pháp thuật. Còn điều không thể tránh khỏi đó là muốn chào từ biệt với Tuyết Cầu.

“Con thỏ ngọc này, lão tử để Tử Nhi ở lại, nếu có chuyện thì có thể báo tin trước cho chúng ta biết nhá” Đứng bên cạnh Hồng Nghê, đưa mắt nhìn bốn phía đều là tuyết trắng, Khô Vinh từ trong tay biến hóa thành một luồng ánh sáng tím, Tử Nhi quỳ rụi bé bóng xuất hiện trước mặt mọi người. Chỉ là lúc này, Tử Nhi định bay lên thơm thơm trên mặt Khô Vinh một cái thì bị Khô Vinh không khách sáo đập bộp một cái khiến cho bé cung mặt mày đầy sao quay quay, ngất đi.

Bé cung Kim Tinh vừa thấy Tử Nhi bay tới đầu tiên thì cả kinh, lập tức thấy nàng trợn ngược hai mắt bất tỉnh nhân sự, lập tức quay đầu bắt nạt Tử Nhi, cái đuôi nhỏ cuộn cuộn, đầu lưỡi liếm liếm, chơi thật sự chẳng thấy vui chút nào.

“Vân!” Tiễn tay ném bé cung Kim Tinh vào lòng Khô Vinh, Tuyết Cầu vọt thẳng vào lòng Vân Cảnh, cuối cùng không chịu nổi cái giọng ghen ngào.

“Tiểu Cầu Nhi, khóc đủ rồi thôi, ha ha” Huyền Mặc cất giọng cười sang sảng cất lên đằng sau mọi người, Tuyết Cầu theo bản năng run lấy bầy cả người, sợ hãi nhìn Vân Cảnh.

“Tuyết Nhi, đi nào, mười năm, Cảnh đợi nàng” Vân Cảnh như vô tình đặt tay lên bên tai trái, ám chỉ Tuyết Cầu đừng quên chuyện đồng tâm hoàn. Hấn

buông Tuyết Cầu ra, túm lấy Khô Vinh đang giận phát tiết với Huyền Mặc, cũng nói với Huyền Mặc đang cười rạo rỡ, “Tộc trưởng Huyền Mặc, Vân Cảnh và đại nhân Khô Vinh xin cáo từ. Tuyết Nhi xin phở thác cho tộc trưởng, mong rằng tộc trưởng chớ nuốt lời”

“Đĩ nhiên” Huyền Mặc cười càng tươi hơn, hôm nay hấn khác hấn lúc trước, mặc một bộ áo bào đỏ thẫm, ống tay áo thêu từng đóa mẫu đơn vàng đầy hoa lệ, tao nhã khác thường.

Bé cưng Kim Tinh từ trên tay Khô Vinh lao đảo bay trở lại lòng Tuyết Cầu, mở to đôi mắt tím khó hiểu nhìn cảnh không nổi đi của Vân Cảnh và Khô Vinh, lồm bồm như đang tự hỏi vì sao nương Tuyết Nhi của nó không đi cùng với phụ thân nó.

Nước mắt vẫn đọng trên má, trên mái tóc vẫn còn khăn lụa thất hình nơ bướm bay múa, chỉ là hai người động tình, xa cách những mười năm.

Tuyết Cầu xoay người, thấy Huyền Mặc một thân đỏ tươi, môi hồng hoàn mỹ đang cười cợt rung rinh, đâm chọc trái tim.

Làn tóc đen có mấy sợi đỏ như máu biến mất càng lộ ra yêu dị, cứ như đóa hoa nở rộ đối diện với địa ngục vậy, là đóa Mạn châu Sa Hoa. Bỗng Tuyết Cầu hiểu ra, yêu Huyền Mặc là hoa, chỉ là nàng không tìm thấy từ nào để hình dung hoa của hấn cả, hiện giờ nàng tìm được rồi, là Mạn Châu Sa Hoa. Huyền Mặc, lúc nào cũng dùng bề ngoài xinh đẹp yêu dị để che giấu linh hồn âm đạm bên trong, còn nàng lại sợ hấn chính là nhìn thấy hơi thở đầy từ khát tuyết vọng tràn ngập mê hoặc kỳ dị từng trong hấn.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Tổ hợp nữ tử

Tổ hợp nữ tử

Từ khi Vân Cảnh và Khô Vinh đi, Huyền Mặc lợi dụng lý do Vạn Cung bị hủy, miếng nhỏ không chứa được Phật lớn, buộc Tuyết Cầu phải ở trong cung điện Hồng Nghê với mình. Từ đó tộc trưởng tộc giao long đại danh鼎鼎 yêu nghiệt Huyền Mặc lúc nào cũng có cái đuôi đi theo sau, mà cái đuôi này vẫn dùng một loại thùng chắc buộc chặt lại.

Vì thế, mới có vài ngày Tuyết Cầu trở thành kẻ địch của toàn bộ phụ nữ trong tộc giao long. Phải biết rằng giống như trình độ Vân Cảnh được hoan nghênh ở Long Tộc, bề ngoài Huyền Mặc chẳng kém Vân Cảnh tý nào, hơn nữa thân phận tộc trưởng đó, Huyền Mặc chưa cưới vợ nạp thiếp quả thật thành vết chàm tay nóng bỏng của tộc giao long.

Huyền Mặc ngày nào cũng xuất cung để thực hiện nghĩa vụ và chức quyền của một tộc trưởng, vì thế Tuyết Cầu mới bị lệnh cưỡng chế đi theo dần dần trở thành mũi tên của nhiều ánh mắt ghen ghét, dần dà, bé cưng vốn thích quần quít nàng nhất cũng chỉ lúc này đành luẩn quẩn thân hình bé nhỏ được Minh Nguyệt chăm sóc trong lòng, ở lại trong cung điện đội Tuyết Cầu và Huyền Mặc trở về.

Tuyết Cầu không phải không thấy những ánh mắt khó chịu này, lập tức trừng mắt nhìn yêu nghiệt áo trắng Huyền Mặc bên cạnh, bất mãn nói thầm, “Đói khát quá mà, thực sự là đói khát quá mà”

Huyền Mặc nhún mày cười khẽ, “Sao nào, Tiểu Cầu Nhi lại đói bụng rồi hả?”

“Ta nói chính là nữ nhân tộc giao long này như sài lang hổ báo vậy đó, ai ai cũng đều nhìn chăm chăm khối thịt béo là người đây này. Ta nói rồi mà, buổi tối lúc người đi ngủ không sợ trên giường đột ngột xuất hiện thêm một phụ nữ, rồi ngang nhiên chiếm đoạt người hay sao?” Tuyết Cầu chẳng khách sáo thò tay véo mạnh hông Huyền Mặc, chắc chắc thò dài. Sớm chiều ở chung cùng Huyền Mặc một thời gian ngắn, nàng dần mới phát hiện ra, thực ra Huyền Mặc cũng có chỗ đáng yêu, đồng thời cũng không sợ hấn nữa mà ngẫu nhiên nàng ở trước mặt hấn không bị ảnh hưởng tý nào.

Huyền Mặc đem móng vuốt của Tuyết Cầu cắm vào trong lòng bàn tay, cười sung sướng nói, “Ta khối thịt béo này hiện thời đã bị người chiếm mất rồi, các nàng ấy chỉ đành thêm rõ ràng mà thôi. Hơn nữa đêm nào chúng ta cũng cùng chung chăn gối, muốn chiếm đoạt mạnh ta, chỉ có quả bóng nhỏ nhà ta mới dám thôi” Lời Huyền Mặc vô cùng mờ ám vang lên không nhẹ, lại khiến cho người người chung quanh đều nghe rất rõ ràng.

Tên bản tới ào ào, Tuyết Cầu oán hận rút tay lại, đành cắn chặt răng nuốt cục tức vào lòng. Cái gọi là chung giường gối tuy là thật nhưng cũng là kết quả yêu nghiệt một khúc hai nháo ba đôi thất cô mới có.

Mà Huyền Mặc ở một bên cười vui vẻ nhìn khuôn mặt nhỏ vì giận mà càng thêm đáng yêu, lúc trước đe dọa dụ dỗ mới mới đòi lấy được đêm nào cũng chơi đùa vui vẻ với Tiểu Cầu Nhi này rồi mới ngủ được, hiện thời nghĩ tới cũng thật đáng giá. Trăm năm qua đêm nào đi ngủ cũng gặp ác mộng mà từ khi có nàng cũng biến mất hoàn toàn, ngày nào hấn cũng thỏa mãn ngủ an ổn cho tới tận hừng đông.

“Hồng Nhi bái kiến đại nhân Huyền Mặc” Huyền Mặc đi thẳng một mạch tới chỗ trưởng lão điện Tiên Nguyệt của tộc Giao long, thì có một cô gái mặc đồ đỏ chân thành ra nghênh đón, dáng người đầy đặn, khuôn mặt xinh đẹp, đúng là một vụ vật.

Tuyết Cầu ca thán một câu, lắc mình lùi lại sau chút. Xuất hiện rồi, bị tổ hợp phụ nữ xanh xanh đỏ đỏ chặn ngang cuối cùng ngày nào cũng phải gặp. Hóa ra, phụ nữ ái mộ Huyền Mặc có ba người tranh giành mạnh nhất, lại đều là con gái của trưởng lão giao long, Huyền Hồng áo đỏ, Huyền Hoàng áo vàng

và Huyền Luật áo xanh. Ba người này người cũng như tên, đều được Tuyết Cầu coi là tổ hợp phụ nữ đèn xanh đèn đỏ lên sàn diễn.

Mà ba cô gái này vốn cho là vợ đẻ Huyền Mặc chọn, vì thế cả ba nàng cố trở hết tài năng. Nhưng không ngờ được giữa đường nhảy ra một cục bông trắng thích ăn thịt, thực lực các nàng bỗng giảm mạnh, càng uy hiếp nghiêm trọng vị trí phu nhân tộc trưởng của các nàng.

Có thể nghĩ, các nàng ấy đúng là hận Tuyết Cầu tới thấu xương, dù có biến thành tro cũng chưa hả giận. Đừng có nói là Huyền Mặc cả ngày lẫn đêm mang Tuyết Cầu đi bên mình, càng thêm cung chiêu. Tuyết Cầu thì lại nghĩ, nếu bị những phụ nữ này ghen thì biết, đêm nào nàng cũng không bị tà niệm được tình nhân trong mộng của các nàng ôm đi ngủ, sợ là giờ phút này sớm đã có vô số đao nhỏ sáng ngời chém vút tới nàng rồi.

Mùi son phấn nồng đậm truyền tới, Huyền Mặc mắt kiên nhẫn cau mày lại, vẫn thấy mùi thơm trên người Tiểu Cầu Nhi là thơm nhất dễ người nhất, điểm này của hắn thực ra rất giống bé cưng Kim Tinh.

Biểu hiện tuy mắt kiên nhẫn, tuy vậy làm tộc trưởng Huyền Mặc vẫn giữ lễ tiết mỉm cười vuốt cằm nói, “Cha ngươi có không?”

Huyền Hồng thấy Huyền Mặc nhìn nàng cười, cả đầu choáng váng mơ hồ giờ phút này càng chẳng phân biệt được rõ hướng đông tây nam bắc là hướng nào, lập tức ân cần nhích lại gần Huyền Mặc, cất giọng thánh thót nói, “Phụ thân có, Hồng Nhi xin được dẫn đường cho đại nhân”

“Không cần” Huyền Mặc phẩy tay với Huyền Hồng, ôm thẳng Tuyết Cầu trốn sau lưng đi một mạch. “Đường này ngày nào ta cũng đi, cả Tiểu Cầu Nhi của ta còn biết rất rõ nữa là, ngươi nói thế nào, Tiểu Cầu Nhi”

Trong lòng Tuyết Cầu lại than một tiếng. Yêu nghiệt Huyền Mặc này chưa từng tốt bụng thế bao giờ. Ngày nào cũng mang nàng theo bên cạnh, chẳng qua là coi nàng như tấm lá chắn, ám chỉ với nữ nhân đối khát này rằng yêu nghiệt đã là hoa có chủ. Làm vậy rất tốt, hẳn mới được yên tĩnh, làm hại nàng trở thành kẻ địch của toàn bộ phụ nữ. À không, hiện tại nên tính toán lợi dụng đèn đỏ Huyền Hồng giận để tránh trận này đi.

Ôm Tuyết Cầu mảnh mai vào lòng, Tuyết Cầu đành bắt đắc dĩ hít sâu một hơi, lập tức nở nụ cười tươi rói dựa hẳn vào người Huyền Mặc, lập tức cười ngây ngô nói, “Đúng vậy, đèn đỏ tỷ tỷ à, Tiểu Cầu Nhi có thể dẫn đường thay chủ nhân nhà ta, không làm phiền tỷ tỷ đâu, xin tỷ tỷ người cứ đi đi ạ”

Huyền Mặc thấy thế rất vừa lòng cười, lập tức điểm nhẹ lên chóp mũi Tuyết Cầu, buồn cười hỏi, “Nghịch ngợm, sao lại gọi là đèn đỏ tỷ tỷ vậy hử?”

Tuyết Cầu cố nén cười, kiên trì trả thẳng vào Huyền Hồng đang trừng mắt ghen tị, tiếp tục nói đủ làm chết người đối thoại, “Đèn đỏ tỷ tỷ đợi Tuyết Cầu tốt lắm, đây là biệt danh Tiểu Cầu Nhi đặt cho đó, còn có cả Lục Đăng tỷ tỷ và Hoàng Lăng tỷ tỷ nữa đó”

“Lục Đăng tỷ tỷ và Hoàng Đăng tỷ tỷ là người nào thế?” Huyền Mặc ra vẻ không muốn ngừng cuộc đối thoại này, phát huy tinh thần lòi phong không sợ chết của Tuyết Cầu, ham học hỏi thành trò giỏi hỏi thêm

“Dĩ nhiên là tỷ tỷ Huyền Hoàng và tỷ tỷ Huyền Luật ruột thịt của tỷ tỷ Đèn đỏ rồi”

“Hóa ra là muội muội Tiểu Cầu nhi ha” Tuyết Cầu vừa dứt lời, đằng sau vang lên tiếng nói mỉa mai hoặc ngán chết người.

Tuyết Cầu không kìm được rụt cổ lại, lấy tay cố dè đám da thỏ đang nổi đầy gai ốc lại, lúc này mới cười rõ tươi quay đầu nhìn, cũng bắt chước giọng nói ngọt ngào như mía lùi đáp, “Hoàng Đăng tỷ tỷ đó à, thật khéo quá, Tiểu Cầu Nhi vừa nói tới tỷ, thì tỷ đã chui ra rồi”

Huyền Hoàng rõ ràng quan sát cẩn thận lời ăn tiếng nói hơn Huyền Hồng. Nàng ta thấy Tuyết Cầu được sủng ái, đã vốn ghen tị vô cùng, còn hiểu được những lời nói móc hơn Huyền Hồng, biết Tuyết Cầu không dễ chọc, nên đối đường thẳng tắp thành đường cong. Nhìn như cùng Tuyết Cầu xưng hô tỷ muội, tình cảm thâm sâu, lại luôn hướng tới hỏi thăm Tuyết Cầu trên danh nghĩa quản cả ngày bên Huyền Mặc, cuối cùng vẫn bị ánh mắt mắt kiên nhẫn của Huyền Mặc lạnh dọa sợ, lúc này mới giảm bớt lui tới.

Còn Tuyết Cầu sao không biết điểm tâm tư nhỏ ấy của Huyền Hoàng, tuy nhiên nàng xưa này không có tình cảm nam nữ với Huyền Mặc, nên cũng vui vẻ làm nhiều loạn chút Huyền Mặc, cũng chẳng có tâm tình để xưng hô tỷ muội với Huyền Hoàng.

Diện mạo Huyền Hoàng một thân váy áo vàng nhạt thanh tú, nhìn có mấy phần tiểu thư khuê các, vốn nhìn thấy Huyền Mặc, Tuyết Cầu và Huyền Hồng đang đứng ở cửa cung Tiên Nguyệt, Huyền Hồng vốn đang bức mình thì nhanh chân bước tới, ngẩng lên thấy bản thân mình không cam lòng yếu thế mới đâm một gậy. Ai ngờ khuôn mặt tươi cười dịu dàng thanh lịch kia của Tuyết Cầu có một câu cũng đủ để chọc cho người chết cũng “chui ra”, giờ cứng đờ người giữa đường trường. Chui ra, tình cảm của nàng ta cũng thực sự là từ trong động chui ra thật.

“Hoàng Đăng tỷ tỷ, tỷ sao thế?” Tuyết Cầu như quyết tâm giữ chặt tay Huyền Hoàng vậy, tiện quên luôn Huyền Mặc đang thừa dịp ăn đậu hũ của nàng, đôi mắt đỏ to mọng mà mở lớn. Đồng thời còn ảo não cau cau nhíu nhíu, vừa vỗ ngực vừa than, “A A, Tiểu Cầu Nhi thật sợ sệt, quên nói với tỷ tỷ, thế gian này có một loại bệnh, gọi là mặt than đó. Nếu cười to thì sẽ dễ bị lây bệnh này, ta thấy mặt mũi tỷ tỷ có khuynh hướng mặt than rồi, sau này cũng đừng có cười vậy nữa, tới lúc đó có cười cũng cười không nổi đâu, khóc cũng khóc không được, ăn cơm không xong, ngủ thì chảy nước miếng, thì muộn rồi đó”

Vì vậy, khuôn mặt thanh tú của Huyền Hoàng vốn đã cứng ngắc giữa đường giờ càng thêm cứng ngắc, nghe thấy lời dẫn dò tha thiết của Tuyết Cầu xong, hoảng hồn lấy tay xoa khuôn mặt bảo bối của mình, làm thành động tác buồn cười, xác nhận bản thân vẫn chưa tới trình độ mặt than, lúc này mới yên lòng. Có muốn nhìn Huyền Mặc mỉm cười, lại không dám cười, biểu hiện cứng ngắc dở khóc dở cười ấy ngược lại càng thêm tức cười hơn.

Đôi mắt hoa đào câu hồn màu vàng của Huyền Mặc khóa chặt trên người Tuyết Cầu, nhìn nàng một kẻ dở hơi đang đùa cợt một kẻ khác, định cười lại nhớ tới thân phận tộc trưởng của mình, suýt nữa bị nội thương, chỉ đành mang bộ mặt cười tiết lộ cảm xúc của mình.

“Huyền Mặc đại nhân!” Một chớp màu lục không báo động trước bay vọt thẳng vào trong lòng Huyền Mặc, cô gái xinh xắn lạnh lợi, giọng vang dội. Huyền Mặc thuần thục xoay người, khéo léo tránh thoát trận đánh lên này, còn cô gái mặc đồ xanh kia vốn đánh lên thất bại n lần, chật vật ngã xuống mặt đất.

Tuyết Cầu liếc mắt nhìn màu lục chộc người trù mẩn dưới đất, hiểu rõ mà thảm than, tổ hợp phụ nữ đèn xanh đèn đỏ cuối cùng đã tụ lại. Huyền Hồng xinh đẹp, Huyền Hoàng thanh tú và Huyền Luật bé bỏng, nếu thả ở hiện đại, nhất định có thể trở thành tổ hợp thần tượng, chỉ là ở đây, các nàng chỉ có ý nghĩ đơn giản, là tổ ba người tranh giành tình nhân.

“Hu...” Huyền Luật đáng thương tội nghiệp ngã trên đất ngẩng đầu, đôi mắt như tơ liếc Huyền Mặc, cái miệng nhỏ bĩu lên, trong mắt lập tức ngập đầy nước mắt, “Huyền Mặc đại nhân, Luật Nhi ngã đau lắm”

Huyền Luật quỳ rạp trên mặt đất, giang hai tay ra đợi Huyền Mặc đỡ dậy, trong mắt Tuyết Cầu lại biến thành hình ảnh quý dị. Cứ như con cá thân bị mắc cạn vậy, nhìn thật buồn cười.

Huyền Mặc dĩ nhiên là không thêm để ý tới Huyền Luật làm nũng, bỗng như nhớ ra gì đó, kéo Tuyết Cầu đang bị Huyền Hoàng ép buộc một bên, nói xin lỗi tổ hợp phụ nữ đèn xanh đèn đỏ kia, “Nghe Tiểu Cầu Nhi của ta nói, ba người các người thân mật như vậy, thật sự không dám quấy rầy các người nữa, bản tộc trưởng còn có chuyện quan trọng tìm các vị trưởng lão thương lượng, xin đi trước một bước” Nói xong, Huyền Mặc bá đạo ôm lấy Tuyết Cầu, mỉm cười cách xa ba đại phiến toái ra, đi thẳng vào trong nội cung Tiên Nguyệt.

Tổ hợp ba phụ nữ đèn xanh đèn đỏ bị trơ lại cùng nhìn nhau, bất mãn, tiện dãi hừ lạnh một tiếng, rồi tản ra đi tắt.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Cơ hội hạ phàm

Cơ hội hạ phàm

“Đại nhân, có tin tức!” Trong đại điện, trưởng lão đứng đầu Huyền Dữ vừa thấy Huyền Mặc thì kích động quỳ một chân trên đất, ngẩng cao đầu cất giọng nói.

“Ở đây không phải chỗ nói chuyện, Huyền Dữ, theo ta vào điện” Huyền Mặc mỉm cười, nghĩ tới tin tức trong miệng Huyền Dữ kia thì vô cùng hài lòng.

“Đại nhân, cái này...” Huyền Dữ khó xử nhìn Tuyết Cầu bên cạnh Huyền Mặc, mày hoa râm hơi nhăn lại.

“Tiểu Cầu Nhi không phải người ngoài” Huyền Mặc nói xong, kéo Tuyết Cầu đi trước bước vào đại điện.

“Xin mời đại nhân xem” Huyền Dữ vừa vào nội điện liền trình lên một chiếc hộp tím, trong hộp nằm lặng một viên Minh Châu to bằng nắm đấm. Quanh Minh Châu tỏa ra ánh sáng trắng nhu hòa, nhìn thật xinh đẹp.

“Cái này... Huyền Dữ, từ đâu có vậy?” Huyền Mặc tiếp nhận chiếc hộp kim loại tím trong tay, cẩn thận nhìn Minh châu trong hộp một lúc, giọng điệu khó nén nổi vui mừng.

“Tiên long châu này là con trai thần tự dung có được ở thế gian. Đại nhân, chúng ta đau khổ tìm nó, cũng vè vẹn mười ba năm, không ngờ nó lại rơi ở thế gian. Nếu không có khuyến tử hạ phàm ngẫu nhiên phát hiện ra hạt châu này, chỉ e là mười năm cũng khó tìm ra tung tích của nó”

“Vô Nhan, ha ha, thực sự làm ta khổ quá đi ha” Huyền Mặc lấy tay vuốt ve bên ngoài bóng loáng của tiên long châu, khoe miệng nhếch lên cười tà mị, mắt vàng hắt lên ánh sáng trắng của hạt châu, thêm lung linh nhiều màu sắc.

“Vô Nhan, là tình nhân của người à?” Tuyết Cầu cũng không quan tâm lắm tới Vô Nhan trong miệng Huyền Mặc, mà ngược lại thêm rõ dãi long tiên châu xinh đẹp trong tay hắn. Thấy thế nào cũng chỉ thấy một hồ to tròn đầy cá lớn cá bé, nổi lâu nha, là nổi lâu nàng ngày nhớ đêm mong nha.

“Tiểu Cầu Nhi, người nói thế làm Huyền Mặc đau thấu tim luôn đó. Trái tim này của ta đều móc ra cho người cả rồi, sao người lại hoài nghi người ngoài sau lưng ta ăn trộm của người chứ” Huyền Mặc liếc mắt lườm Tuyết Cầu, giọng có vẻ rất uất ức. Lúc thấy cặp mắt to linh động của Tuyết Cầu chỉ lo lảng nhìn tiên long châu trong tay hắn, hắn lập tức ngầm hiểu đưa cho Tuyết Cầu, “Xem này, ta một người sống sờ sờ ra đây, lại còn chẳng bằng một con long tiên châu có sức quyến rũ nữa. Đây, cho người”

Tuyết Cầu đặt long tiên châu lớn trong lòng bàn tay, thực ra bản thân cũng chẳng có ý kiến gì với hạt châu này. Nàng thấy vẻ mặt Huyền Mặc ai oán liếc nhìn mình, bỗng muốn bật thốt lên câu “Ta muốn ăn lâu cơ” thì đành nuốt nước miếng xuống tận bụng.

Huyền Dữ đứng cạnh thấy bình thường mình rất sợ tộc trưởng, giờ phút này sắc mặt còn thay nhanh hơn cả lật sách, cứ đứng bất động giữa chừng chẳng có phản ứng gì. Mãi cho tới khi Huyền Mặc thôi cười, hỏi hắn kỹ tình huống có liên quan tới long tiên châu, lúc này bản thân mới hoàn toàn tỉnh táo thấy cử chỉ cuồng cuồng của mình, vội vàng khom người cung kính nói tất tật những gì mình biết ra cho hắn.

“Đại nhân, theo khuyến tử báo về, thế gian có hai nước lớn có thực lực tương đương, là Thục Quốc và Ngô Quốc. Hiện giờ chính là hai nước đang ở thế giằng co, bình dân dân chúng phải chịu khổ vì chiến tranh, cuộc sống càng thêm khổ sở không chịu nổi. Còn khuyến tử vô tình đi tới Thục Quốc gọi là Đan Thành, tại một nhà trong thành của người phạm tội nhận có cửa hàng kinh doanh độc quyền châu báu tiên phẩm, gọi là Tàng Ngọc Hiên, là long tiên châu này tìm được trong Tàng Ngọc Hiên. Khuyến tử vừa thấy viên châu này, thì như gặp điềm lành, lập tức hỏi thăm chủ cửa hàng lấy nó từ đâu. Lòng vòng nhiều thế, cuối cùng cũng không phụ lòng người, có nói là người đánh cá ở một làng chài nhỏ phía nam Thục Quốc lấy mang đi bán trên, cuối cùng cũng được ông chủ Tàng Ngọc Hiên có mắt nhìn ngọc thu được”

Huyền Dữ nói chuyện một hồi, Tuyết Cầu nghe cũng mất hứng. Trong lòng thấy khinh thường, Huyền Dữ cứ lần nào cũng nhắc tới con của ông ta, chẳng qua là muốn tranh công trước mặt Huyền Mặc thôi. Xem ra, bất kể là người hay tiên thú, lòng tính toán hơn thiệt ở đâu cũng có cả.

“Bách Hoa vô Nhan, Xuân Thảo Vô Hương, không ngờ người đường đường là Vô Nhan cũng luân lạc tới đây. Huyền Dữ, chuyện này làm tốt lắm, chuyện lớn nhỏ trong Hồng Nghê này tạm thời giao cả cho người xử lý, bản tộc trưởng tự mình đi thế gian một chuyến trở về” Nói xong, Huyền Mặc lạnh lùng liếc mắt nhìn trên mặt Huyền Dữ lộ lên tia vui sướng, chẳng hỏi đâu mà để ý tới ông ta nữa, đem kéo Tuyết Cầu lại gần mình, búng nhẹ lên chóp mũi nàng, hỏi dò ôn nhu, “Tiểu Cầu Nhi có muốn đi thế gian chơi với Huyền Mặc mấy ngày không?”

Tuyết Cầu vốn đang chìm đắm nỗi sầu trong mộng, thấy Huyền Mặc nói chuyện thế với nàng, lúc này mới sững sờ ngẩng đầu lên, cái môi nhỏ đỏ hơi bĩu lên hé mở, hỏi ngây ngốc một câu, “Quá Nhi cũng được đi cùng sao?”

“Quá Nhi vẫn chưa thể biến hình được, nếu dùng thân rồng để đi thế gian nhất định sẽ chọc cho người ta dè dặt, sợ là không thể”

“Vậy ta đây cũng không đi” Bảo muốn đi thế gian thì có thể, Tuyết Cầu vốn rất vui mừng thích thú. Nhưng hiện giờ bé cưng Kim Tinh còn quá nhỏ, một ngày cũng đều không rời xa nàng. Vì thế, mặc dù trái tim nàng ngứa ngáy khó chịu, nhưng cũng hiểu thời gian còn dài, không nên gấp gáp vội vàng làm gì.

Yêu nghiệt Huyền Mặc chưa bao giờ làm ra vẻ nhượng bộ với người khác, cuối cùng cũng thỏa hiệp với Tuyết Cầu trước mặt chẳng chút tâm tư gì. Hắn một tay ôm eo Tuyết Cầu, một tay vuốt ve mái tóc ngắn của nàng, cười bất đắc dĩ nói, “Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc này đã mấy ngàn năm nay, chỉ mỗi mình người hết cách rồi. Có còn nhớ ta từng nói với người về đóa Điệp Vũ Tuyết Liên đẹp nhất trên thế gian không?”

Tuyết Cầu gật gù đầu, nàng cũng thấy hoài nghi với cái gọi là đẹp nhất trên thế gian này, nhưng cũng vui sướng nếu tới được đó.

“Điệp Vũ Tuyết Liên nổi tiếng hậu thế không phải chỉ mỗi cái đẹp của nó, mà còn bởi mỗi đóa Tuyết Liên kia được Thần Hi chiếu xuống lần thứ nhất thì ngưng kết ra lộ. Lộ này đó chỉ là trong chớp mắt, lát sau gặp ánh mặt trời sẽ bốc hơi hết không còn. Mà trên núi Trường Bạch thì rét lạnh vô cùng, vì thế vừa xuất hiện lộ thì càng ít người biết càng tốt. Mà ngọc lộ cũng có một công hiệu kỳ diệu, sau khi ăn vào sẽ duy trì một tháng biến hình, cho dù để Quá Nhi uống lộ của Điệp Vũ Tuyết Liên, thì lập tức có thể biến hóa thành hình người, đi cùng chúng ta tới thế gian cũng không việc gì”

“Ta phát hiện ra, lão nhân gia Long Thần ông ta tính toán có thể nhầm rồi. Chú ý của ông ấy là định đuổi các người tới một nơi cần cỗi chẳng có một ngọn cỏ nào, hiện giờ xem ra, lại là một nơi có phúc cực kỳ đó” Tuyết Cầu liếc xéo Huyền Mặc khó hiểu thờ dài, song trong lòng lại thấy có Quá Nhi đồng hành cùng thì cao hứng mãi.

“Tiểu Cầu Nhi, cái gọi là nơi phúc đó cũng do lúc người gặp khó khăn lắm mới có kỳ ngộ gặp phải, Huyền Mặc dù không dám nói chuyện vạn năm trước, tuy nhiên có thể tưởng tượng ra lúc ấy tộc giao long của ta bị thương rất nặng, sau đó đã tìm đến nơi này, cuộc sống sau này chắc chắn cũng chẳng dễ chịu gì. Khuất nhục, không cam lòng, giận dữ, tư vị như thế đã đi cùng vạn năm với tộc ta, đến giờ vẫn còn đó” Huyền Mặc lúc nói tới đề tài này, biểu hiện có vẻ nặng nề, thậm chí không kìm được lộ ra sát ý, khiến cho Tuyết Cầu bất giác thấy ảo não mãi.

Mà Huyền Dữ ở bên lại càng thêm khiếp sợ. Có thể nói, ông ta nhìn Huyền Mặc lớn lên. Mà Huyền Mặc trưởng thành cũng hơn một ngàn năm rồi, kể nhiệm tộc trưởng cũng trên trăm năm, một nữ tử bên người cũng chưa từng có, vị trí phụ nhân tộc trưởng đã tới lại càng tới thêm. Chỉ là chuyện trăm năm trước dù nghe thấy khiến người ta sợ hãi, nhưng cũng là một góc quyền lợi của tộc giao long người người hiểu rõ, tám phương đại lục cũng chỉ có nhân tài hoàng tộc Long Tộc này đôn qua thôi. Ông ta cũng chỉ là một người tận mắt chứng kiến chuyện đó, từ đó về sau ông cũng chưa từng ngừng sợ Huyền Mặc, yêu nghiệt, Huyền Mặc chấp nhận cách gọi này. Mà ngày thường Huyền Mặc cũng tương tự được nhiều cô gái trong tộc ưu ái, ông vốn tưởng rằng, theo tính cách của Huyền Mặc sẽ không cho phép bất cứ người yếu ớt nào tiếp cận với mình, hiện thời xem ra, là ông đã đoán sai rồi. Cô gái mất đồ tên Tuyết Cầu này đúng thật là chiếm vị trí quan trọng bậc nhất trong lòng Huyền Mặc, nếu không cả một thế hệ yêu nghiệt sao lại dễ dàng tha thứ cho sự vô tình mạo phạm của nàng ấy chứ.

“Chúng ta đây đợi khi nào thì nó sẽ lớn ra?” Tuyết Cầu không nhìn ra được con giận của hắn, sợ là người khác tức giận vì mình, vì thế nàng khéo léo chuyển đề tài.

Quả nhiên, Huyền Mặc thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ấy ngửa cổ nhìn mình, khuôn mặt lập tức giãn ra mỉm cười, bất giác như ngọn gió xuân thổi vào mặt, rất cảm động.

“Huyền Dữ, người lui xuống trước đi” Hắn đuổi Huyền Dữ đi, thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia vẫn nhìn ngưỡng mộ hắn như thế, mang theo dáng điệu ngây thơ vô cùng, liền nhìn không được gõ nhẹ lên cái trán trơn bóng ấy một cái nói, “Chúng ta hả? Như Huyền Mặc nói hơn nửa đêm thì phải dậy, lại còn phải chạy tới trên đỉnh núi tuyết hứng gió lạnh để tìm Điệp Vũ Tuyết Liên nữa, đợi lúc tìm được thì phải đợi Thần Hi (bình minh) lớn lên, người còn tích cực như vậy nữa không?”

Tuyết Cầu bị búng đau trán đỏ ửng, rụt cổ lại, cái đầu lắc lư như trống bỏi trông rất vui vẻ.

“Quá Nhi là con trai của người, người sẽ không phải tự mình lấy ngọc lộ ra làm quà tặng nó chứ?” Huyền Mặc cười xấu xa tiếp tục kích thích ý chí bạc nhược của Tuyết Cầu.

Tuyết Cầu khó xử nhìn Huyền Mặc chút, lại cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hổ thẹn hạ giọng đáp, “Nhưng tuyết CẦU rất sợ lạnh lại tham ngủ nữa”

“Ha ha ha...” Cuối Cùng Huyền Mặc cũng vỗ trán cười to, hẳn không ngờ Tuyết Cầu lại nói thẳng ra khuyết điểm của mình như thế. Trong lòng bỗng nổi lên vui mừng, vẫn không thoát được bản tính thích trêu chọc, ôm lấy Tuyết Cầu, gục vào gáy nàng thoảng mùi thơm, hơi thở nhẹ nhẹ nói, “Sợ lạnh Huyền Mặc thật ra có thể dùng pháp thuật can giá lạnh cho người, chỉ là tật xấu tham ngủ này thì phải xem chính người rồi”

Tuyết Cầu nghe xong lại nhũn mỳ nghĩ rất lâu, lúc này mới đẩy Huyền Mặc ăn đủ đậu hũ của nàng ra, hai mắt đầy kiên quyết nói khẽ, “Đêm nay Tuyết Cầu Nhi sẽ đi ngủ sớm chút, yêu nghiệt à, ngày mai người bắt kẻ dùng cách gì cũng được, nhất định phải đánh thức ta đó, ta sẽ cùng người lên núi Trường Bạch đi lấy lộ về”

Huyền Mặc nhìn bộ dáng anh dũng hy sinh của Tuyết Cầu, cười rất vui vẻ, vội vàng gật đầu đáp, “Dĩ nhiên không thành vấn đề” Dùng cách gì cũng được, ha ha ha.

Ban đêm, Tuyết Cầu quả nhiên rửa mặt ngủ sớm chút, còn phá lệ giục Huyền Mặc đang bận rộn thổi tắt đèn đi ngủ sớm nữa.

Huyền Mặc nghe thấy, tâm tình lập tức tốt hẳn lên, mặt mày đẹp bất giác cười tươi như hoa. Vui tươi hơn hờ nằm xuống cạnh cục nợ trên giường, hai tay không thành thật kéo Tuyết Cầu vào trong lòng mình, ôm rất chặt.

Tuyết Cầu từ chối hai lần, thấy chẳng có kết quả gì. Sức Huyền Mặc rất lớn, đêm nào nàng cũng giãy dụa mà công dã tràng, đành phải theo lệ thường không tránh né nữa. Cuối cùng, nàng cũng đành nhẫn nhịn mặt nhỏ, cất giọng thâm thương trung cầu ý kiến với Huyền Mặc đòi chút quyền lợi cho bản thân, “Ta nói yêu nghiệt này, người có thể dùng đêm nào cũng đặt người ngủ bên cạnh được không?”

“Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc sợ nhất là buổi tối, không dám ngủ một mình đâu” Huyền Mặc uất tức chớp chớp đôi mắt hoa đào, môi mông cong lên, yêu mị mười phần.

Lại nữa rồi, lý do này nàng nghe trăm lần rồi. Tuyết Cầu bắt đầu dĩ nhượng tất, biết quyền lợi tranh thủ đêm nay đã thất bại, liền uể oải chấp nhận, dưới sức mạnh của rắn đất, nàng vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời bảo vệ mạng nhỏ thì tốt hơn, chẳng qua là bị ôm ngủ thôi mà, cứ coi như nàng có thêm một đứa con nữa đi.

Nghĩ vậy, Tuyết Cầu cũng chẳng nghi ngờ gì nữa nhích vào gần trong lòng ấm áp của Huyền Mặc, chẹp chẹp miệng nhỏ ngủ.

Mà giờ khắc này nếu Tuyết Cầu tỉnh lại sẽ phát hiện ra Huyền Mặc dùng ánh mắt ôn nhu chưa từng có nhìn nàng, đêm nào cũng thế, chỉ là dịu dàng ấy ngày thêm sâu. Mà biến hóa này, đến cả bản thân Huyền Mặc cũng không phát hiện ra.

Chỉ là Huyền Mặc quên mất một điểm, hẳn là yêu nghiệt, lại bị Tiểu Cầu Nhi hình dung hẳn như đoá Mạn Châu Sa Hoa bên bờ sông địa ngục.

Bi Ngạn Hoa, một ngàn năm nở, một ngàn năm tàn, hoa lá vĩnh viễn không bao giờ gặp nhau. Tình không đầu quả, duyên nhất định phải sống chết.

Bi Ngạn Hoa nở, là thời giờ hoa bên bờ địa ngục nở, chỉ toàn mảng lửa đỏ; hoa nở không có lá, lá không nở hoa; chỉ tiếc nhớ nhưng không gặp được nhau, cứ một mình lẻ loi bên đường. Không phải là đoá hoa được chúc phúc...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cữu Vĩ Yêu Hồ

Cữu Vĩ Yêu Hồ

Ngứa quá... Tuyết Cầu đang ngủ vô ý thức né tránh, khẽ cau mày, lăm lăm hai câu rồi ngủ tiếp.

Chỉ là kẻ đầu sỏ gây ra có vẻ như không muốn buông tha cho cơ hội này, cọ nhẹ lên gáy trắng nõn của Tuyết Cầu, bên môi cong lên cười nhẹ, có vẻ hưởng thụ.

“Bốp!” Một tiếng vang rất to, Tuyết Cầu chợt tỉnh lại, sờ sờ cổ mình, oán trách, “Sao hôm nay vẫn có muỗi thế?” Vừa nói xong thấy vẻ mặt phẫn nộ của Huyền Mặc đang nhìn nàng chăm chăm, tay phải ôm nửa mặt, mắt vàng ngật trần uất ức và khó chịu.

“Ta nói rồi mà, hóa ra tên yêu nghiệt muỗi nhà người” Tuyết Cầu bĩu môi cười, cũng không thèm nhìn bên mặt xinh đẹp của Huyền Mặc bị một chưởng kia của nàng đánh sưng tới cỡ nào, ngáp ngáp mấy cái rồi lại hướng về phía Huyền Mặc đang nằm nghiêng hét to: “Yêu nghiệt, dẫn đường!”

Huyền Mặc cười khở đứng dậy, đợi tới lúc hai người xuất phát thì bình minh đã sắp lên. Huyền Mặc vung tay lên, có vòng sáng bạc bao quanh hia người, hàn khí không cách nào chui lọt bên trong. Do Tuyết Cầu vẫn chưa biết bay nên không có pháp thuật, đành để Huyền Mặc chủ động kéo bản thân nàng và mình cùng ngự gió phi hành. Huyền Mặc là ai nào, sao dám bỏ qua dịp làm càn quang minh chính đại chứ, dĩ nhiên là ôm eo Tuyết Cầu quá chặt, gian

kể đạt được ôm theo Tuyết Cầu hướng về phía Bắc Hồng Nghê đi tới núi Trường Bạch.

Tuy Huyền Mặc cũng đã từng tới núi Trường Bạch, cũng vào trong động có mộ hợp táng của Long Mẫu và Long Vương nhiều lần, nhưng Diệp Vũ Tuyết Liên do quá ít mà chưa từng thấy bao giờ.

Giờ phút này, hai người bay lên chỗ vách núi đen của Trường Bạch, cả tòa núi đen lớn đã bị tuyết trắng bao phủ, vì thế cho dù mặt trời chưa xuất hiện thì vẫn sáng như ban ngày. Chỉ là phóng tầm mắt ra xa thấy cả một mảng trắng tinh, sao thấy lá xanh hoa đỏ chứ.

Hai người tìm kỹ rất lâu, vẫn không thấy bóng dáng xinh đẹp của Diệp Vũ Tuyết Liên đâu, mắt thấy chân trời bắt đầu trở nên trắng, lại bị ánh hồng sắp chiếu sáng cả vùng đất rộng này mất rồi.

“Sớm biết thế, nên phái người tới đây điều tra trước” Huyền Mặc hơi ảo não liếc Tuyết Cầu đang ngáp ngắn dài trong lòng hần, định khuyên là về Hồng Nghê trước, sau này tính sau.

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt!” Tuyết Cầu ngẩng phất đầu lên, chỉ thẳng vào một chỗ trên đỉnh núi Trường Bạch, kích động bảo Huyền Mặc, “Ồ đó lấp lánh kia”

Huyền Mặc nghe vậy, lập tức ôm Tuyết Cầu, dọc theo vách đá bay lên đỉnh núi, quả nhiên thấy một đóa hoa nhỏ đỏ nở rộ giữa vùng gió tuyết. Quan trọng nhất là ba bông có mười hai cánh hoa như bướm bay múa trong tuyết, thực sự xứng đáng là đẹp nhất trên thế gian.

Ngay lúc Tuyết Cầu nhìn đóa hoa tím đỏ Diệp Vũ Tuyết Liên kia đầy si ngốc, Huyền Mặc lại phát giác ra một tia khác lạ, trong không khí thoang thoang mùi máu tươi nhàn nhạt. Núi Trường Bạch rất ít có sinh linh xuất hiện, hơn nữa trèo lên đỉnh núi khó như vậy sao lại có máu tanh bất thường này chứ.

Tuyết Cầu từ trước tới nay đã quen với mùi này, dĩ nhiên không ngửi ra, thấy đóa Diệp Vũ Tuyết Liên trong truyền thuyết thì giục Huyền Mặc tiến lên.

“Tiểu Cầu Nhì” Huyền Mặc lấy từ trong ngực ra một chiếc bình ngọc óng ánh trong suốt đưa cho Tuyết Cầu, “Lúc Thần Hi xuất hiện trong nháy mắt kia, ngay lúc ba bông Diệp Vũ ngưng kết thành giọt sương đầu tiên thì ngửi dùng bình này hứng nó.

Vậy còn ngửi thì sao? Câu hỏi này của Tuyết Cầu chưa kịp ra khỏi miệng thì đã được Huyền Mặc mang tới bên cạnh Diệp Vũ Tuyết Liên trên đỉnh núi, tiện tay đeo một sợi tơ hồng có treo một cái gương nhỏ lên cổ nàng.

“Cứ ở trong này, làm theo đúng lời Huyền mặc đã dạy ngươi” Huyền Mặc dặn dò cẩn thận xong, lập tức làm động tác không được lên tiếng, rồi khỏi Tuyết Cầu bay về phía một đỉnh núi bên cạnh.

Tuyết Cầu biết Huyền Mặc sẽ không vô cớ rời nàng mà đi, lại thấy chiếc gương nhỏ treo ở cổ nàng mà Huyền Mặc đưa cho sau khi rời đi tự động khỏi động ra một làn sương trong suốt, bọc nàng và Diệp Vũ Tuyết Liên bên trong.

Còn Huyền Mặc sau khi bay tới một đỉnh núi khác, liền biết bản thân mình dự đoán không nhầm, hơn nữa đi mòn gót giày lại gặp, tự dưng chẳng mất tí sức nào mà được một niềm vui quá lớn.

Huyền Mặc tao nhã hạ xuống đất, đứng linh hoạt trên mặt tuyết, có thể nhìn thấu dấu chân ẩn dưới tuyết. Mà ở trước tầm mắt hắn có một chuỗi vết máu đỏ tươi, nếu không có máu dẫn đường, thật khó mà phát hiện ra trên mặt tuyết còn nằm một con Cửu Vĩ Hồ toàn thân trắng như tuyết. Máu da lông trắng sáng như đầm lầy, chín cái đuôi vô lực ở phía sau thân hình, hai mắt nhắm nghiền, ở bụng có máu không ngừng tràn ra, rõ ràng là bị thương rất nặng.

Khi con cửu vĩ hồ kia nghe thấy tiếng động bỗng mở to đôi mắt đỏ như máu, nhưng lại không để ý tới bản thân đang chảy máu, nhảy dựng từ dưới tuyết lên, bày ra thế tấn công.

“Ha ha, vốn tưởng là con cửu vĩ hồ bình thường, ai ngờ đầu vẫn là Cửu Vĩ Yêu Hồ chứ, thực sự trời giúp tộc ta rồi” Huyền mặc vừa nói vừa tiến lên, hoàn toàn không để ý tới con yêu hồ trước mắt đang nhe nanh uy hiếp.

Mà con Cửu Vĩ Yêu Hồ kia sau khi nghe thấy lời Huyền Mặc nói, lập tức thu lại thế tấn công, nằm sấp xuống trên mặt tuyết liếm liếm miệng vết thương, miệng háp hổi cất tiếng người nói, “Vốn tưởng rằng chạy trốn tới nơi này thì có thể an tâm, không ngờ ông trời cũng muốn giết ta, khiến cho ta đụng phải một thể hệ tộc trưởng yêu nghiệt của tộc giao long. Ha ha, Cơ Vũ ta coi như sống trên ngàn năm, muốn chém muốn giết hay lóc thịt xin cứ tự nhiên” Giọng nói kia bỗng đầy tuyệt vọng, đôi mắt đỏ cũng không còn sáng rực nữa, cứ như nàng cũng đã thật sự hết hy vọng sống rồi.

“Ha ha, ai cũng biết Cửu Vĩ hồ đều là kẻ nói vớ vẩn, quả thật không giả. Ngươi thật tưởng rằng Huyền Mặc sẽ vì những lời này của ngươi mà buông lỏng cảnh giác, để cho ngươi có cơ hội cắn ngược lại ta một miếng sao? Hiện giờ ngươi đã bị người ta đánh trở lại nguyên hình, pháp lực đã mất, thì đánh cuộc tính liều sao, e là cũng khó mà làm tổn thương tí nào tới Huyền Mặc ta được” Huyền Mặc thông thả chậm rãi bước tới trước mặt Cơ Vũ, nhìn nàng ta từ trên cao xuống cao ngạo, khóe miệng cười lạnh, trong tay nổi tia ánh sáng pháp thuật.

Cơ Vũ thấy Huyền Mặc khí phách như thế, bất giác run rẩy hần lên, hơn nữa thực sự là bị thương quá nặng, đôi mắt đỏ hiện lên tia không cam lòng, xuôi cùng gục đầu ngã xuống đất, dùng giọng nói khó lắm mới nghe được bảo, “Thôi, tính hôm nay phải chết trong tay ngươi rồi, mà Cơ Vũ ở trên núi Tuyết Đại Sơn này cũng chẳng sống nổi được mấy ngày, cứ ra tay đi”

Tay phải Huyền Mặc vung nhẹ pháp quyết, lập tức có luồng ánh sáng màu trắng bọc lấy chân Cơ Vũ, thần kỳ nhất là, vết thương vốn đang chảy máu bỗng chậm rãi khép lại. Còn cơ vũ vốn đang nhắm mắt tuyệt vọng thì lại mở to hai mắt khó hiểu nhìn về phía Huyền Mặc, không rõ vì sao tộc trưởng giao long vang danh hung ác thiên hạ lại tha cho mình.

“Ha ha, không hiểu vì sao ta cứu ngươi hả? Ta ra ơn cứu ngươi dĩ nhiên là ngươi có chỗ cần dùng, hơn nữa ngươi cũng có một đôi mắt đỏ xinh đẹp giống quả bóng nhỏ của ta” Huyền Mặc nghiêng ngàm cười cười, thay Cơ Vũ giải đáp nghi vấn của nàng ta, “Ngươi bị thương nặng thế cũng là vì muốn báo thù khỏi động Đồng Sơn sao?”

Lời này vừa nói ra, quả nhiên Cơ Vũ phản ứng ngẩng phắt đầu lên trong mắt dâng lên tức giận, lặng lẽ gật đầu.

“Tốt lắm, nếu không muốn chết, ta đây sẽ thành toàn cho ngươi. Chẳng qua mạng của ngươi là do ta cứu, dĩ nhiên là của ta. Sẽ giúp ngươi báo thù, mạng này cuối cùng vẫn thuộc về ta, nếu ngươi không nguyện, hiện giờ ta sẽ lấy mạng ngươi ngay. Nếu nguyện ý, ta đây sẽ cho ngươi kéo dài hơi tàn lâu hơn”

Cơ Vũ do dự một lát cuối cùng cũng gật đầu. Huyền Mặc hài lòng nở nụ cười, môi mông khê nhúc nhích, trong tay bắn ra luồng sáng đỏ, tia sáng ấy tụ dần hình thành một hoa văn giao long trên trán Cơ Vũ. “Từ giờ trở đi, mạng của ngươi là của ta, nếu có chút phản bội, ta chỉ trong nháy mắt cho ngươi chết ngay” Lúc nói chuyện, cả vùng trời nên trắng xóa, vùng mặt trời đỏ từ từ dâng lên.

Huyền Mặc biết Cơ Vũ không có cách nào đi lại, liền ôm lấy nó, giọng nói lạnh lùng, “Thu tám cái đuôi của ngươi lại, đỡ làm cho quả bóng nhỏ của nhà ta sợ” Cơ Vũ mặc dù không rõ Tiểu Cầu Nhi trong miệng Huyền Mặc là ai, nhưng hiện thời mạng được hần cứu, đành ngoan ngoãn thu lại chín cái đuôi tượng trưng cho thân phận Cửu Vĩ chỉ để lại một đuôi, thoát nhìn như một con tiểu hồ ly bình thường, trông cũng vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu.

Lúc Huyền Mặc lẳng không bay trở lại bên cạnh Diệp Vũ Tuyết Liên, trong tay Tuyết Cầu đang nắm chặt bình ngọc, đặt thân mình bên đỉnh núi, còn bên cạnh nàng đã có một cô điều khổng lồ màu nâu xung quanh lao xuống, hướng nàng tấn công.

Cô điều ăn thịt người, hiện thời con cô điều đói khát này đang từ xa nhắm tới Tuyết Cầu đang chăm chú hứng giọt lộ vừa xuất hiện, mãnh liệt phát động công kích. Chỉ là cứ mỗi lần nó lao xuống trước lại bị một luồng lực mạng ngăn lại, khiến cho nó không thể nào tiếp cận được với miếng thịt béo trước mắt này.

Còn Tuyết Cầu nghe theo lời hướng dẫn của Huyền Mặc, ngay lúc ánh sáng mặt trời rơi xuống thành công đem Diệp Vũ Tuyết Liên ngưng thành giọt sương thì hứng vào trong bình ngọc. Đúng lúc tâm tình vui sướng, thì thấy một con chim to bay về phía mình, nhưng cứ cách mười thước thì như bị cái gì cản lại, cứ lập đi lập lại thế, thậm chí còn đổi thành mấy hướng, vẫn bị như vậy. Tuyết Cầu dĩ nhiên không biết Huyền Mặc đưa cho nàng chiếc gương nhỏ kia là có tác dụng bảo vệ mình, còn tưởng là chim đặc biệt trên núi Trường Bạch này đang nhảy vũ đạo kỳ lạ, nên cũng vui vẻ thưởng thức theo, tiện đợi Huyền Mặc trở về.

Huyền Mặc thấy cảnh này trong mắt, quanh thân sớm đã hiện lên luồng sát khí, Cơ Vũ trong lòng hần đều bị luồng sát khí này làm cho sợ hãi run lấy bầy. Chỉ có con cô điều kia như vẫn không rõ tình cảnh của mình, vẫn tiếp tục nghĩ cách đem đồ ăn ngon Tuyết Cầu trước mắt cắn xé nuốt vào bụng.

Đúng lúc cô điều lại chuẩn bị tấn công xuống, đằng sau nó đột nhiên bắn ra một ngọn lửa cực nóng, bao trọn nó bên trong, nó thậm chí còn chưa kịp gào thét một tiếng thì lập tức đã bị thiêu thành tro bụi.

Huyền Mặc lập tức bay trở về cạnh Tuyết Cầu, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn theo thi cốt của giống ăn thịt người tan thành tro bụi kia.

“Ta thấy ngươi thả ra một ngọn lửa, còn tưởng là ngươi muốn nướng món ăn thôn quê cho ta ăn chứ, sao lại đốt thành tan tành thế!” Tuyết Cầu không rõ thực hư kéo Huyền Mặc, còn nghĩ tới đồ ăn ngon bị Huyền Mặc hủy mất nên tâm tình không tốt. Tuyết Cầu nào đâu biết rằng, đồ ăn ngon trước mắt nàng thì nàng lại là miếng thịt ngon trong mắt người ta.

“Không có mới tốt, Hồng Nghê muốn ăn gì cũng có, sau này sẽ bảo Thanh Phong Minh Nguyệt bắt về cho ngươi ăn, cái con cô điều này chết không tiếc” Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu không sao, vẫn còn băn khoăn chuyện ăn, lúc này mới buồn cười hiền hòa, oán trách nói.

“Được rồi được rồi, coi như yêu nghiệt ngươi chú ý. Xem này, xem ra đã thu được lộ rồi, nó ở trong bình này đó” Tuyết Cầu lúc nào cũng chẳng có nhiều tâm tư, thấy không có đồ ăn thì thôi, ngược lại còn đưa chiếc bình trong tay ra như hiện vật quý mìm cười trước mặt Huyền Mặc, cười hả hê đắc ý.

Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu cười ngây ngô tranh công với mình, bất giác thấy vui mừng, định ôm lấy nàng vào lòng, lại bỗng dưng phát hiện ra trong lòng mình còn một chướng ngại, lập tức mất vui cau mày, hành vi ấy sỗ sàng như không đặt được.

Còn Tuyết Cầu lúc này mới để ý thấy trong lòng Huyền Mặc có một con thú nhỏ lông xù, mỏ nhọn tai vênh, toàn thân màu trắng như tuyết đúng thật là tiểu hồ ly. Định bảo hồ ly là kẻ địch với thỏ, chỉ trách kiếp trước Tuyết Cầu chưa từng thấy qua hồ ly chân chính, mà vì làm con thỏ năm trước năm trước, lúc sinh hoạt ở rừng cây bên bên trong cũng không mấy hồ ly lui tới, sau đó lại được Vân Cảnh mang về hầu hạ toàn thịt cá. Vì thế trước mắt nàng đột nhiên xuất hiện một con hồ ly nhỏ, nàng vốn sợ hãi thì lại vui mừng đoạt lấy Cơ Vũ trong tay Huyền Mặc, ôm nó đầy yêu thích trong lòng, cứ vuốt ve, lén mò rồi khen liên tục, “Lông này thật đúng là lông chồn bạc thượng đẳng nha, nhìn mập mập lông mượt quá à, yêu nghiệt à, ngươi không phải bắt được đem tặng cho ta đó chứ. Ha ha, tám da này mà làm một bộ y phục nhỏ cho Quá Nhi thì tốt quá, đợi khi nào nó biến hình, thì đem con hồ ly này thịt, để lại một ít cho ta nếm nhè”

Cơ Vũ vừa gặp Tuyết Cầu, giờ mới hiểu được Tiểu Cầu Nhi trong miệng Huyền Mặc hóa ra là một cô gái mắt đỏ nhìn có vẻ vô hại trước mặt này, nhìn cũng giống yêu vật nhưng lại chẳng có chút yêu khí, ngược lại có tiền linh khí mười phần, khiến nàng ta ghen tị vạn lần. Lại thấy nàng ấy không sợ hãi yêu nghiệt Huyền Mặc chút nào, lại chú ý tới bản thân mình. Huyền Mặc ấy thế mà cung chiều nàng ta như thế, không ổn rồi, bản thân mình thực sự sẽ bị lột da nấu thịt mất thôi.

Nghĩ đến đây, Cơ Vũ bất giác run rẩy, hối hận bản thân mình vì sao lại đặt chân lên đỉnh Đại Tuyết Sơn, quả thật vừa thoát khỏi miệng hổ, lại nhào vào hang soi, có trốn cũng trốn không thoát.

“Tiểu CẦU Nhi, con hồ ly này tạm thời không thể ăn. Huyền Mặc giữ lại cho nó còn để dùng, trước tiên nuôi làm sủng vật đi đã. Quá Nhi cũng có một bạn tốt đi cùng chẳng phải sao?” Huyền Mặc đỡ khóc đỡ cười xoa xoa tóc ngắn Tuyết CẦU, hần lần đầu tiên nhìn thấy con thỏ dám ăn một con hồ ly. Thật đúng là, Tiểu CẦU Nhi của hần còn không sợ hần, ăn một con Cửu vĩ hồ đã là gì.

Tuyết Cầu nghe ra, trên mặt đầy thất vọng, cứ vuốt ve lông mềm Cơ Vũ mãi, than nhỏ, “Tiểu Hồ Ly, Tiểu CẦU Nhi không ăn người, nhưng người nhất định phải ở chung cùng với Quá Nhi nhà ta nhà”

Quá Nhi, Quá Nhi là ai thế? Trong lòng Cơ Vũ nghi hoặc cực độ, đầu tiên là tộc trưởng tộc giao long, lại tới cô gái mắt đỏ, rồi lại thêm một Quá Nhi. Sau này nàng ta dần mới hiểu ra, từ Quá Nhi hai người cứ nhắc đi nhắc lại trong miệng thì ngược lại còn khủng bố gấp ngàn vạn lần so với hai người này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Kết thù kết oán vì thỏ

Kết thù kết oán vì thỏ

“Yêu nghiệt, tiểu hồ ly này tên chưa?” Tuyết Cầu ôm Cơ Vũ, Huyền Mặc ôm cả hai, hai người lao vội về hướng Hồng Nghê. Vừa lấy được lộ, Tuyết Cầu dĩ nhiên tâm tình không tệ, đang nghĩ có nên đặt tên cho con chồn bạc trong lòng này một cái không.

“Tiểu CẦU Nhi, người bảo nó tự mình nói cho người biết không được rồi sao” Huyền Mặc cứ thế nhìn về phía Tuyết CẦU ngịch ngợm không chớp mắt, vốn khuôn mặt mang theo chút tà mị, giờ phút này nói ra đáng yêu cực kỳ.

Chỉ tiếc là Tuyết Cầu chẳng thấy sắc đẹp trước mắt tý nào, mà ngược lại mặt kinh ngạc giờ Cơ Vũ lên nói với nó, “Tiểu Hồ Ly, người biết nói sao?”

Cơ Vũ đúng là Yêu Hồ, rất ít khi đi lại cùng đồng tộc, lại càng không nói tới người ngoại tộc, vì thế tính tình nó cực lạnh, nếu không có chuyện quan trọng, cũng lười mở miệng. Vì thế, Tuyết Cầu luôn nghĩ nhầm Cơ Vũ là một con hồ ly bình thường. Còn Cơ Vũ thấy Tuyết Cầu hỏi nó, thì lại thấy sống chết của mình đều do một tay Huyền Mặc nắm nên nghiêng ngả nhìn lại nàng ta, miễn cưỡng nâng mí mắt lên, gật đầu.

Nhưng không ngờ cử động này trong mắt Tuyết Cầu lại như phát hiện ra một đại lục mới vậy, nàng giờ cao Cơ Vũ lên, khuôn mặt đáng yêu cứ thế cười to vui vẻ, mắt vốn to giờ phút này sáng long lanh, “Hóa ra có thể nói được á, vậy người tên là gì? A quên mất, quên mất, ta nên tự giới thiệu nhà, ta gọi là Tuyết Cầu, là một con thỏ”

Cơ Vũ vốn chẳng thấy có hứng thú gì với vẻ hưng phấn kia của Tuyết Cầu, nhưng đột nhiên nó nghe được Tuyết Cầu tự giới thiệu mình là thỏ, thân hình nhỏ lập tức không hiểu run rẩy, mở miệng nói, “Người là con thỏ sao?”

Tuyết Cầu mở to hai mắt, cười cười gật đầu, lại xoa đầu Cơ Vũ, chẳng ngại hỏi lần thứ ba, “Ta đã giới thiệu qua mình rồi, vậy người vẫn chưa nói tên của người đấy”

Chẳng qua Cơ Vũ vẫn đắm chìm bị đá kích trong thân phận thật của Tuyết Cầu, cũng phớt lờ câu hỏi của Tuyết CẦU. Cơ Vũ nàng ta, đường đường là Cửu Vĩ Yêu Hồ, pháp lực ngàn năm, nhưng lại bị tình huống trọng thương, cáo trắng rút xuống bị thỏ bắt nạt, suýt nữa còn trở thành món ăn ngon trong miệng con thỏ nữa. Thời thế đổi thay, con thỏ cũng đổi thay, hồ ly làm sủng vật, con thỏ ăn xong rồi thịt.

Tuyết Cầu thấy Cơ Vũ chẳng thèm để ý đến mình, liền ngược khuôn mặt nhỏ lên khó hiểu nhìn về phía Huyền Mặc, ấp úng hỏi, “Tiểu hồ ly không để ý đến ta, nó có tên sao?”

Huyền Mặc nghe thấy câu hỏi vừa rồi của Cơ Vũ thì biết Cơ Vũ nhất định bị đá kích rồi. Hần ho khẽ một tiếng, giải thích thay nó, “Lúc trước Cơ vũ bị thương, sợ là tạm thời chưa khôi phục lại được”

“Cơ Vũ ư? Còn chẳng bằng ta đặt một cái tên dễ nghe cho nó đâu” Tuyết CẦU thấy Cơ Vũ có tên, vẻ mặt ửng oải đau khổ, ta không ý thức vuốt ve lông nó không ngừng.

“Nếu Tiểu Cầu Nhi muốn đổi, cũng không phải không được. Chỉ là không biết người đến tột cùng nghĩ ra cái tên dễ nghe thế nào, hay nói cho Huyền Mặc nghe chút được không?” Huyền Mặc cười liếc Tuyết Cầu, biết rõ là không dễ nghe chút nào nhưng vẫn muốn đùa với nàng một trận.

“Kem sữa” Tuyết Cầu nghe thấy Huyền Mặc nói vậy, cứ tưởng có hy vọng đổi tên, lập tức như hiến vật quý vậy đem chuyện mình nghĩ ra cái tên hay lớn tiếng nói ra.

Chỉ là, tên này đổi lại khiến cả Cơ Vũ lẫn Huyền Mặc cùng nhàu mày, “Tên này có ý gì vậy?” Huyền Mặc khó hiểu hỏi.

“Là loại đồ ngon mà mát lạnh lạnh, thơm ngon ngào ngạt, giống như tiểu hồ ly vừa trắng vừa mềm, ăn ngon lắm!” Tuyết Cầu biết có giải thích thế họ cũng không rõ, chỉ đại khái khoa chân máu tay, cũng có chút thương cảm trào lên trong lòng, tiếc là trọn đời này nàng sợ rút cuộc không được thưởng thức

mùi vị thơm ngon như thế nữa.

Quả nhiên Huyền Mặc nghe được cũng không hiểu gì, nhưng cũng lưỡng lự trước được cái tên nàng nói ra ấy nhất định có liên quan tới đồ ăn. Bất giác cười cười bóp bóp mũi Tuyết Cầu, “Người nói ăn ngon thế chắc là ăn ngon rồi, chẳng qua Cơ Vũ sao lại đồng ý chứ, tên đó người tự mình cất giữ trước đi”

Tuyết Cầu thất vọng cúi đầu, thấy Cơ Vũ vô lực nằm sấp trong lòng nàng. Ăn ngon ư... Cái con thỏ này cứ vậy rất muốn ăn con hồ ly là nó sao?

Lúc nói chuyện đợi Tuyết Cầu ôm Cừu Vĩ Yêu Hồ Cơ Vũ và Huyền Mặc cùng trở lại cung điện Hồng Nghê, bé cung Kim tinh sau khi tỉnh lại không thấy hai người họ đâu sớm đã lo lắng vòng vòng trong cung lắm rồi, cứ quần lấy Minh Nguyệt kêu a a đòi hỏi.

Minh Nguyệt dĩ nhiên cũng không rõ sáng sớm tỉnh mơ Huyền Mặc mang theo Tuyết Cầu đi đâu, chỉ nhỏ giọng an ủi, trong lòng lại oán hận hai kẻ không hiểu đứa trẻ mất tích cha mẹ kia tý nào.

Hóa ra sau khi Tuyết Cầu ở lại Hồng Nghê, Huyền Mặc cũng mặt dày gọi bé cung Kim tinh là Quả Nhi, tuy bị Tuyết Cầu trừng nhiều lần, sửa lại nhiều lần, nhưng vẫn làm theo ý mình như cũ, đành bất đắc dĩ ngậm cho phép.

Vì thế mọi người mới ào ào nhận định ngoài hai kẻ này cứ một câu Quả Nhi hai câu Quả Nhi ra thì những người khác không được gọi nhũ danh này, tình cảm hai người họ được bé cung Kim Tinh coi như cha như mẹ vậy.

Mà giờ khắc này Minh Nguyệt luôn miệng kêu khổ, tay phải thì ôm thân hình sôi sục của bé cung Kim Tinh, cứ an ủi không ngừng. Còn tay trái thì dẫn theo Tiểu Hoa Sĩ Tử Nhi, trong miệng nàng vẫn cứ la hét, “Mĩ nhân Minh Nguyệt, cho Tử Nhi hôn một cái nào”

Mà Thanh Phong đứng bên cứ như nhìn kịch vui thấy Minh Nguyệt quá bận bịu, cũng chẳng nhúng tay, biết rõ ngọn lửa này thiêu cháy mộng thì phiền toái không nhận, sợ lửa bám lên người. Vì thế hắn chỉ biết dùng ánh mắt nhìn Minh Nguyệt đồng tình và lực bất tòng tâm.

Ngay lúc Minh Nguyệt bị ép tới sắp chết, thì phía chân trời xuất hiện hai bóng trắng, đúng là Tuyết Cầu và Huyền Mặc. Mà hai kẻ dẫn tới ngòi nổ này giờ phút này cũng vẫn thành thói trò chuyện không cảm giác được bản thân mình mất tích gây ra phiền toái cho hắn tới mức nào.

Bé cung Kim Tinh dĩ nhiên là mắt sắc phát hiện ra Tuyết Cầu ở tận trên trời chưa kịp hạ xuống, nó lập tức lắc thân hình béo tròn bay lên, bi bô kêu nghênh đón.

Chẳng qua nó định nhào vào trong lòng Tuyết Cầu thì đột nhiên phát hiện ra trong lòng vốn thuộc về nó có thêm một con bạch hồ bé nhỏ, cũng cả người trắng như tuyết như nó, cũng có cái đầu nho nhỏ như nó, còn có bộ lông mềm mại hơn cả nó nữa.

Bé cung Kim Tinh lập tức ngơ ngẩn cả người, nó thấy khó hiểu vì sao nương Tuyết Nhi của nó lại ôm một con vật xấu xí đến thế. Nhìn đồng bóng trắng gì đó tự dung cứ độc chiếm mình nương Tuyết Nhi, bé cung Kim Tinh bỗng thò đuôi rông ra, phi thẳng tấp vào đầu Cơ Vũ đang nằm cuộn tròn trong lòng Tuyết Cầu.

Cơ Vũ dường như không hiểu rõ cái gì, tự dung thấy trên đỉnh đầu có cái gì đó vụt thẳng tới mình, có muốn tránh cũng chẳng kịp, kết quả bị đau chút. Cơ Vũ lập tức hơi choáng váng đầu mắt hoa, bé cung Kim Tinh dù chưa có lực nào những sức thì cũng chẳng nhỏ, lần này đánh là vào đầu Cơ Vũ, cho dù là Cừu Vĩ Yêu hồ sống ngàn năm đi chăng nữa cũng bị một trận choáng váng.

Mà bé cung Kim Tinh rõ ràng không muốn tha cho Cơ Vũ, lại định giơ đuôi lên định tấn công lần hai, định đánh thẳng vào vị trí chuyên thuộc về nó.

Huyền Mặc thấy thế lập tức vung ra một quang ánh sáng, giam bé cung Kim Tinh vào trong đó không thể động đậy nổi, bản mặt lập tức nghiêm lại nói, “Quả Nhi, không biết nặng nhẹ! Nếu đánh phải mẹ người thì làm sao hả”

Bé cung Kim tinh uất ức ghé lên vách tường sáng, nức nở nhìn về phía Huyền Mặc, thân hình nhỏ gầy dựa hướng về Tuyết Cầu kêu la không ngừng.

Tuyết Cầu nghi ngờ hỏi Huyền Mặc, “Quả Nhi nói gì thế? Yêu nghiệt, phiên dịch dùm cái”

Thực ra Huyền Mặc nghe được từ phiên dịch sơ sơ, cũng không biết ý này là gì, mãi cho tới khi Tuyết Cầu bảo thuật lại lời Quả Nhi cho nàng nghe, hắn mới tận tâm tận trách đảm đương trách nhiệm công tác phiên dịch này.

“Quả Nhi bảo người không cần nó nữa” Huyền Mặc chỉ chỉ Cơ Vũ trong lòng Tuyết Cầu, lúc này mới nói nhàn nhạt.

Tuyết Cầu lập tức đưa Cơ Vũ thẳng cho Huyền Mặc, cười ngây ngô bù lại sai lầm của mình, “Quả Nhi, con là bảo bối của nương, nương sao có thể không cần con chứ. Cái con hồ ly kia gọi là Cơ Vũ, là yêu nghiệt thúc thúc mang về làm bảo mẫu cho con, Tử Nhi phạm phải hạo sắc, sẽ chiếu cố hồ ly của con hơn, nương cũng yên tâm rồi. Yêu nghiệt, đem quang ánh sáng kia rút đi đi”

Huyền Mặc vừa làm tan quang sáng, bé cung Kim tinh báo đạo quần lấy eo Tuyết Cầu, như ngày thường chui sâu vào trong lòng, cũng bị ba bi bô làm nũng. Vốn không cho sao cả, ai ngờ mọi người vừa lo lắng, bé cung Kim tinh lại quay đầu há mồm cắn cái đuôi lông xù của Cơ Vũ một cái, cái cắn này đôi lại là một tiếng kêu thảm thiết.

Hiện thời Cơ Vũ ruột rối như tơ vò hối hận, nó không ngờ được cảnh nó chứng kiến hôm nay, đúng là một kẻ còn hung hãn hơn. Đợi Tuyết Cầu khuyên can mãi bé cung Kim Tinh mới nói lòng miệng ra, đuôi hồ li của Cơ Vũ vốn sinh đẹp bóng loáng sớm đã sơ xác, lông tơ bay lên. Đây cũng là cái đuôi của chín cái biến thành một cái, có thể nghĩ nếu mà thò hết ra thì cảnh sắc còn thê thảm tới cỡ nào nữa.

Cả hai mẹ con một lớn một nhỏ bận rộn từ sáng tinh mơ, vẫn chưa có gì vào bụng, giờ phút này cũng đói meo cả bụng. Tuyết Cầu không vội vàng đem chuyện ngọc lộ cho bé cưng Kim Tinh biết, mà ngược lại khẩn cấp thúc giục Huyền Mặc đòi ăn sáng.

Huyền Mặc hưng trí ngẩng cao đầu nhìn họ àm ỉ một trận, giờ phút này nghe thấy Tuyết Cầu làm nũng đòi ăn cơm, lúc này mới dặn dò Minh Nguyệt và Thanh phong cung kính đứng đợi một bên bảo họ thu xếp.

Hiểu lầm dù được giải trừ, tuy vậy bé cưng Kim Tinh và Cữu vĩ Yêu Hồ Cự Vũ như kết thành thù vậy. Trong cuộc sống sau này, không thiếu chuyện va chạm xung đột. Bé cưng Kim Tinh ghi hận mãi trong lòng chuyện Tuyết Cầu ôm qua Cự Vũ, thỉnh thoảng cắn nó mấy cái để phát tiết cơn giận. Còn Cự Vũ thì ngại bé cưng Kim Tinh được Huyền Mặc và Tuyết Cầu ưa thích, muốn đánh muốn phạt cũng không được, trách móc chửi bới cũng không được, có thể trốn được thì trốn, không tránh được thì công hiến cái đuôi của mình ra cho bé cưng Kim Tinh, dù sao rút mấy cọng lông đuôi mà thôi, nhìn cái đuôi có vẻ hơi xấu xí chút thôi.

Đợi tới khi một lớn một nhỏ ăn no hài lòng xong, Huyền Mặc vẫy tay bảo Minh Nguyệt bụng tới một chén trà bảy màu đến.

Huyền Mặc hài lòng xoa cằm nói, ‘Minh Nguyệt, người mang Cự Vũ đi đi, nó có thương tích trong người, đừng để người khác làm bị thương nữa. Tất cả còn lại lui ra hết đi’

Sau khi bảo mọi người đi cả, Huyền Mặc bùng tách trà lên, nhẹ giọng nói, ‘Nước trong chén trà này là dùng chân hỏa đem hòa tan huyền băng mà thành, lại phù hợp với Ly Tang cực nóng màu lam, cũng không đến nỗi làm Quá Nhi bị rét lạnh. Thuốc này là thuốc dẫn để dùng lộ kia, Tiểu Cầu Nhi, ôm Quá Nhi tới đây’

Tuyết Cầu gật gật đầu, ôm bé cưng khó hiểu sự thật như cũ đi tới trước Huyền Mặc.

“Quá Nhi à, không biết lớn chừng nào rồi nhỉ?” Huyền Mặc đưa mắt nhìn tò mò về bé cưng Kim Tinh, vẻ mặt còn nghiêm túc hơn cả trước.

Bé cưng Kim Tinh vừa nghe, lúc đầu còn chưa hiểu, rồi sau đó lập tức bi bô hét lên hai tiếng, đầu cứ gật liên tục.

Huyền Mặc cười cười ôm lấy bé cưng Kim Tinh trong tay Tuyết Cầu, cẩn thận áp vào lòng, điểm cái đầu nhỏ của nó nói cưng chiều, “Quá Nhi, trước tiên đem uống ngay chén nước có đóa hoa Ly Tang này cùng đi” Nói xong Huyền Mặc lại móc từ trong ngực ra bình ngọc, “Đây là sáng tinh mơ nương người đi thu thập lộ vừa đọng, có thể giúp người biến hình được một tháng. Nhưng vì pháp lực người còn thấp, là dùng ngoại vật ép biến hình, thân hình nhất định sẽ rất đau, có thể chịu được không?”

Bé cưng Kim Tinh còn chưa đáp, Tuyết Cầu đã đau lòng mở miệng hỏi, “Yêu nghiệt, rất đau sao?”

Huyền Mặc khẽ gật đầu, mắt vàng liếc bé con trong lòng, môi mỏng cong lên đợi câu trả lời của nó.

Bé cưng Kim Tinh nhìn nhìn vẻ mặt thân thiết của Tuyết Cầu, cất giọng bi bô, lại dùng cái đuôi nhỏ cuộn tách trà trên bàn lên, rút vào miệng, lập tức nhìn về phía Huyền Mặc thể hiện quyết tâm của mình.

Huyền Mặc thấy thế, mở nút bịt kín bình ngọc ra, từ bên trong xuất ra một giọt sương đã ngưng trong suốt, đúng là lộ mà Diệp Vũ Tuyết Liên nhà ra.

Bé cưng Kim Tinh do dự nhìn chằm chằm viên tròn sáng tương như vô hại kia, vươn đầu lưỡi mềm mềm liếm lộ vào miệng.

Mãi lâu, bé cưng Kim Tinh bỗng kêu lên một tiếng đau đớn, nhảy từ trong lòng Huyền Mặc bay lên, rồi lại nhanh chóng rút xuống mặt đất, thân hình nhỏ cứ quay quay run rẩy không ngừng, người khác nhìn thấy cũng biết là thống khổ vạn phần.

Tuyết Cầu càng không nhìn được nghĩ muốn tiến lên ôm lấy lại bị Huyền Mặc ngăn cản, đành lời kéo ống tay áo của hắn, sốt ruột dậm chân bình bịch.

Mãi một lúc sau nữa thân hình tuyết trắng của bé cưng Kim Tinh dựng thành một luồng ánh sáng màu tím, ép chặt nó vào bên trong, ánh sáng càng chói không thể nhìn thẳng vào được.

Ước chừng khoảng sau một chén trà, ánh sáng chói mắt tan dần, trên mặt đất một bé con cuộn tròn mình, thân thể tròn bóng không thấy vật dẫu, chỉ có một đầu tóc đen dài bóng, lại nổi lên màu lam mờ mờ.

Sắc mặt Huyền Mặc chợt thay đổi, nói thất thanh, “Bản Long”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thố Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bảo có cha mẹ

Bảo có cha mẹ

Tuyết Cầu dĩ nhiên không phân biệt nỗi âm thanh Ban Long kia đến tốt cùng là gì, nàng kích động chạy lên csm ôm chặt bé cưng Kim Tinh toàn thân tràn trệ vào lòng, sợ nó bị lạnh, vừa sốt ruột quay đầu về Huyền Mặc quát lên, “Trước mặt kệ cái gì mà Bàn Long hay không Bàn Long, có thể cho Quá Nhi mặc quần áo được không?”

Sắc mặt Huyền Mặc nặng nề chăm chú nhìn một lát, lúc này mới vung tay áo lên, thay cho bé cưng Kim Tinh một bộ quần áo hồng nhạt vừa người, chỉ là mắt vàng kia chớp động miệt mài theo đuôi suy tư.

Bé cưng Kim Tinh nhất thời không chịu nổi cảnh biến hình quá nặng, bất giác ngất đi. Giờ phút này chậm rãi tỉnh lại thấy mình nằm trong lòng Tuyết Cầu, lập tức muốn tung cái đuôi nhỏ ra cuốn lấy nương mình yêu nhất, lúc này mới phát hiện ra chẳng thấy đuôi nữa, được thay bằng một đôi chân béo ụ ị trắng nõn.

Trong mắt Tuyết Cầu, bé cưng Kim Tinh biến hình thành một đứa bé nhân loại chừng ba bốn tuổi, có chân tay mềm mại và răng nhỏ, khuôn mặt nhỏ bụ bẫm cùng đôi mắt tím to ngập nước, tóc rơi xuống trán. Mặc trên người bộ quần áo Huyền Mặc cho nó, hai chân tay đập đập không ngừng, rõ ràng là thấy bộ dạng biến hình của mình chẳng tốt chút nào.

Tuyết Cầu buồn cười ôm bé cưng Kim Tinh, hôn khẽ lên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của nó, cười vô cùng vui vẻ.

Còn bé cưng Kim Tinh rốt cuộc cũng thấy mình hóa thành hình người giống y Tuyết Cầu, cái miệng nhỏ a a, hai tay ôm choàng lấy cổ Tuyết Cầu, hôn bẹp bẹp mấy cái lên mặt Tuyết Cầu, cũng không quan xem nước miếng có theo mấy cái hôn của mình dính lên không nữa.

Tuyết Cầu vui mừng lau nước miếng bên miệng bé cưng Kim Tinh, định hướng dẫn bé mở miệng nói chuyện, “Bảo bối Quá Nhi, tới gọi nương một tiếng nghe xem nào”

Bé cưng Kim Tinh vừa biến hình, chắc sẽ không nói, giờ phút này thấy vẻ mặt chờ mong của Tuyết Cầu nhìn bé, lập tức chớp chớp đôi mắt to, cố gắng há mồm thật to, nhào vào trong lòng Tuyết Cầu, mở miệng nói thật to, “A...a, Hi Nhi lang” Giọng còn non nớt, chứa phần đặc biệt mềm nhẹ của trẻ nhỏ.

Hi Nhi Lang... Tuyết Cầu cười ngất cứng đờ, chẳng bằng gọi mừng sói đó chứ. Bất đắc dĩ nàng đành nhẫn nại như Vân Cảnh lúc trước, sửa từng câu từng chữ cho bé cưng Kim Tinh phát âm, “Quá Nhi, không phải là Hi Nhi lang, là Tuyết, Nhi, Nương”

Mà Huyền Mặc rõ ràng không muốn tìm tòi nghiên cứu trước mặt bé cưng Kim Tinh phản nghi ngờ trong lòng hấn, hiện giờ nghe thấy bé cưng Kim Tinh nói không rõ, gọi Tuyết Nhi nương thành Hi Nhi Lang, bất giác mặt mày rạn rờ cười ha ha không ngừng.

Bé cưng Kim Tinh thấy Huyền Mặc cười, lập tức cũng cười theo, tay trắng nõn bé dướng về phía Huyền Mặc gọi “Mỗi ngày. Mỗi ngày”

Tuyết Cầu nghe chẳng hiểu gì, nàng ôm bé cưng Kim Tinh đi tới trước mặt Huyền Mặc, nghi ngờ hỏi, “Mỗi ngày là cái gì thế?”

Huyền Mặc cười không đáp lại, ngược lại còn nhận bé cưng Kim Tinh trong tay Tuyết Cầu, điểm nhẹ lên mũi bé, nói, “Quá Nhi, gọi lại một tiếng nào”

“Mỗi ngày!” Bé cưng Kim Tinh ngoan ngoãn há mồm gọi, còn ôm lấy cổ Huyền Mặc, nước miếng văng tứ tung lên áo hấn.

“Ngao quá” Huyền Mặc vỗ nhẹ lên lưng bé cưng Kim Tinh, hoàn toàn không để ý tới quần áo mình bị dính nước miếng của bé cưng Kim Tinh.

Tuyết Cầu vẫn không hiểu nổi màn đối thoại của hai người họ, nhìn trái ngó phải, cũng chẳng buồn bảo giải thích.

Huyền Mặc thấy thế, lập tức tốt bụng thay Tuyết Cầu giải thích, “Trong miệng Quá Nhi mỗi ngày có ý là phụ thân, con thấy có đúng không?” Bé cưng Kim Tinh lập tức a a phụ họa theo, ôm lấy Huyền Mặc cứ gọi liên tục “Mỗi ngày”

Tuyết Cầu chẳng nói hai lời đoạt lại bé cưng trong tay Huyền Mặc, điểm nhẹ lên cái trán trắng nõn của bé, dạy, “Quá Nhi hư, nhận giặt làm cha, cha con phải là Vân phụ thân chứ”

Bé cưng Kim Tinh chớp chớp mắt, chẳng để ý tới Tuyết Cầu, cứ tiếp tục la hét, “Hi Nhi Lang! Mỗi Ngày!”

Đội tất cả mọi người chơi mệt rồi, Huyền Mặc liền gọi Minh Nguyệt kinh ngạc tới, bảo hấn mang bé cưng Kim Tinh đi nghỉ, rồi kéo Tuyết Cầu lại bên cạnh, về mặt có vẻ nghiêm túc nói, “Tiểu Cầu Nhi, ngươi nói thật với Huyền Mặc, Quá Nhi đến tốt cùng là từ đâu mà tới”

Tuyết Cầu biết Huyền Mặc sẽ hỏi vậy, nhất định có chuyện quan trọng, nên kể chi tiết mọi chuyện từ việc Phượng Vương Phượng Tu cứu được bé cưng Kim Tinh ở lãnh địa đông phương núi Bắc Hào ra, rồi kể lại những chuyện nàng đã trải qua nói hết cho Huyền Mặc.

Huyền Mặc sau khi nghe xong trầm tư rất lâu, Tuyết Cầu cũng an tĩnh ngồi bên cạnh, trong lòng cũng đang nghĩ ngợi, bé cưng Kim Tinh rõ ràng là đứa con của tộc Tù Bò, vì sao Huyền Mặc sau khi nhìn thấy nó biến hình thì lại gọi to một câu là Bàn Long, vậy Bàn Long này đến tốt cùng là loại rồng gì thế?

“Tiểu Cầu nhi, ngươi nghe cho kỹ đây, những điều này đều là do Huyền Mặc đoán, vì thế ngươi phải ghi nhớ kỹ trong lòng, tuyệt đối không được nói ra với bất cứ ai”

Tuyết Cầu cười gật đầu, dù sao cũng đều là rồng cả, có thể nào cũng chẳng thay đổi được.

“Tiểu Cầu Nhi, ngươi có biết Bàn Long là gì không?”

Tuyết Cầu thành thật lắng đầu, nói thực, vào kiếp trước nàng cũng chẳng quan tâm tới trên đời này có loại rồng hay thần vật gì tồn tại cả, mấy ngày ở cùng một chỗ với Vân Cảnh mới hiểu được rồng cũng chia thành nhiều loại, đây cũng là lần đầu tiên nghe thấy từ Bàn Long này.

“Nói vậy người cũng biết, rồng được chia thành nhiều loại, Long Thần và Long Vương với Long Mẫu sinh ra, mà con rồng thứ chín là do Long Thần sinh ra, sở dĩ tám phương đại lục đều lấy cửu tộc họ là tôn quý nhất. Tiếp đó là Long Tộc dị chủng, tức là tộc Li Long, là tộc rồng có sừng, dĩ nhiên là gồm cả bộ tộc giao long chúng ta nữa. Còn trong long tộc có dị chủng chỉ có bộ tộc có thân phận vào hàng long hạ đẳng, đó là tộc Bàn Long. Tộc Giao long cũng bởi không có sừng mà được gọi là long chủng hạ đẳng, nếu không phải tộc ta đứng mãi dị thường, cũng không sống được yên. Còn Bàn Long không có sừng cũng không có vảy, có liên quan sâu xa với nước, không cách nào biết bay. Vì thế tộc Bàn Long đời Long Tộc chỉ định được phép sinh hoạt tại vùng có hồ nước, tám phương đại lục, thậm chí cả vùng Tuyết hoang này cũng không có chỗ sống yên”

“VẬY QUÁ NHÌ...”

“Tiểu Cầu Nhi, Huyền mặc đang muốn nói điểm quan trọng nhất. Bàn Long bởi thường xuyên sống trong nước nên vì thế lúc trưởng thành biến hình thì màu tóc trở nên sáng. Huyền Mặc giữ tóc có sắc đỏ đúng là được hưởng từ phụ vương mẫu hậu, cũng chính là liên quan tới tổ mẫu Huyền Mặc, điều này không cần nói tới. Nhưng ở tám phương đại lục này, nhất định không có loại rồng thứ hai sau khi biến hình lại xuất hiện ra màu tóc kỳ dị như Quá Nhi. Nếu nói là dị tộc thông hôn, Quá Nhi lại hoàn toàn là thân rồng, vì thế có khả năng đúng là Long tộc đã sinh ra Quá Nhi. Trên căn bản Quá Nhi vốn thừa kế đặc thù của tộc Tù Bò, mà mắt tím vẫn tượng trưng cho hoàng tộc, trùng lại xuất hiện ở lãnh địa Đông Phương, vì thế Huyền Mặc mới phỏng đoán nung của Quá Nhi đúng là con gái trong hoàng thất tộc Tù Bò. Chỉ là màu tóc kia lại chứng minh, Cha Quá Nhi đúng là loại Bàn Long hạ đẳng nhất, bởi vậy Tù Ngưu Vương mới có thể không chấp nhận nỗi đũa nhỏ này, đem vứt nó tới Bắc Hào” Ánh mắt Huyền Mặc sáng ngời nhìn về phía Tuyết Cầu, nói gần từng tiếng một, “Người tính toán đời lúc nào Quá Nhi biến hình sẽ đưa nó trở về tộc Tù Bò, Huyền Mặc có thể nói thế này, nếu Tù Ngưu Vương đã không thừa nhận đứa bé này, lại sợ bêu xấu làm tổn hại thanh danh bộ tộc ông ta, vậy Quá Nhi trở về rất có khả năng bị tất cả sát hại, cho dù miễn cưỡng ở lại cũng sẽ không được đãi ngộ như hoàng tộc”

“Ý yêu nghiệt là, Quá Nhi nhất định là khác loại với Tù Bò sao?” Huyền Mặc nghiêm túc gật gù đầu, xem như trả lời.

“Ha ha, không ngờ con ta lại là con lai, chẳng trách có bộ dạng đáng yêu đến vậy. Yêu nghiệt, đừng có nói là tặng nhá, nếu cướp đoạt cũng không được. Quá Nhi là bảo bối của ta, ai ta cũng không cho”

Huyền Mặc hơi kinh ngạc thấy phản ứng của Tuyết Cầu, nghĩ lại cũng thấy cực phù hợp với tính tình của nàng, nên mỉm cười bảo, “Tiểu Cầu Nhi, nếu là thế, chuyện này chỉ có ta và người biết, đời sau mười năm, Huyền mặc sẽ tìm cách giấu đi màu tóc của Quá Nhi nhé”

“Không cần” Tuyết Cầu lắc đầu, “Quá Nhi là Quá Nhi, chẳng cần giấu cũng có cha mẹ yêu thương, cần gì xem người khác thế nào chứ. Cha của nó không phải là Bàn Long, mẹ của nó không phải là Tù Bò, nó chính là Quá Nhi của ta thôi” Trong mắt Tuyết Cầu ánh lên nhiều yêu thương, tươi cười rạng rỡ đỏ bừng hai má khiến cho Huyền Mặc ở bên chột hoảng hồn.

Huyền Mặc sớm đã muốn hạ phạm ngay, nhưng bởi bé cưng Kim Tinh vừa biến hình đã lớn, không biết dùng hai chân đi đường, nói chuyện cũng lộn xộn. Vì thế thế, họ liền ở lại Hồng Nghê mấy ngày, may mà bé cưng Kim Tinh thông minh vô cùng, chẳng cần mấy ngày đã học xong biết gọi mẫu thân phụ thân đầy ắp nụ.

Tuy bị Tuyết Cầu dạy dỗ quá nhiều nhưng do bởi Huyền Mặc dung túng, bé cưng Kim Tinh vẫn làm theo ý mình gọi Huyền Mặc là phụ thân, lại vô cùng thân thiết với hần. Huyền Mặc dù chưa kết hôn, nhưng lại thấy hành vi của bé cưng Kim Tinh gọi mình là phụ thân thì rất vừa lòng, suốt ngày cười, còn sai Minh Nguyệt chuẩn bị mấy bộ quần áo trắng cho bé, có vẽ ra oai làm cha. Hai người tình cảm cha con sâu nặng, hoàn toàn chẳng coi Tuyết Cầu đang giận ra gì, Tuyết Cầu bất đắc dĩ đành kệ. Nhưng một câu “Hi Nhi lang” hai câu “Hi Nhi lang” thì mãi không đời được, cuối cùng đành ép bé cưng gọi là “nuong nuong”

Đào mất đã qua mấy ngày, vì đi thăm dò núi Trường Bạch có chỗ nào có Diệp Vũ Tuyết Liên, Huyền Mặc lại sai Minh Nguyệt đi lấy năm giọt lệ vừa ngưng ra, giữa phòng tình huống bất trắc. Cứ vậy, công tác chuẩn bị hạ phạm cũng đã chuẩn bị xong.

Sáng tinh mơ ngày hôm đó, Huyền mặc thật sự không lay được Tuyết Cầu ngủ say trên giường, lại khó sai người rửa mặt chải đầu cho nàng đang ngủ, đôi lại thân quần áo đơn giản. Lúc này mới nói cho nàng biết, “Hôm nay chúng ta hạ phạm, muốn ngủ tiếp Huyền Mặc để cho người ngủ lại Hồng Nghê, đi một mình!”

Nghe thấy Huyền Mặc uy hiếp nhàn nhạt, Tuyết Cầu lập tức tỉnh táo, vội vàng mở to đôi mắt to hét lên, “Ta không ngủ không ngủ nữa, dù sao thì cũng phải cho người ta ăn cơm rồi mới đi chứ, nếu không ta đây còn chưa tới thể gian thì đã đói chết dọc đường rồi”

“Người cho là đi thể gian thì mất mấy ngày sao?” Huyền Mặc nhẹ giọng cười nhạo, lập tức sai người bưng mấy món điểm tâm Tuyết Cầu thích ăn nhất, giục nàng mau mau lấp đầy bụng.

Một trận rối ren, Minh Nguyệt cũng ôm bé cưng Kim Tinh một thân tuyết trắng đi tới nội điện. Bé cưng Kim Tinh hiện giờ đã biết nói chuyện lưu loát, vẫn thích làm nũng để người khác ôm. Cũng vào mấy ngày trước Tuyết Cầu nói cho bé biết bé có thể được đi cùng cha và nương bé ra khỏi nhà đi du ngoạn, lại cao hứng vô cùng, tuy bé cũng chưa rõ lắm thể gian là gì.

Vì vậy, ước chừng một buổi trưa, Huyền Mặc mới đem Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh chuẩn bị tinh tươm, bay thẳng ra cánh đồng tuyết hoang.

Làm Tuyết Cầu không ngờ được rằng, thời điểm nàng cùng Vân Cảnh và Khô Vinh tới, có mãnh thú công kích không ngừng. Mà lần này lại thái bình vô cùng. Hóa ra những thú dữ kia vừa thấy Huyền Mặc đã lần tránh rất xa, đâu còn tự dâng mình lên cửa tìm chết nữa.

Cứ thế hồi lâu, lúc Huyền Mặc mang theo hai người họ từ không trung hạ xuống, Tuyết Cầu mới kinh dị phát hiện ra, vị trí hiện thời của nàng đúng là cái thảo nguyên mênh mông mà lúc trước gặp Vân Cảnh lần đầu vậy.

Bên cạnh thảo nguyên vẫn là hình ảnh rừng cây lúc nàng còn trong hình thái con thỏ sinh hoạt, chuyện cũ như hiện ra trước mắt, bất giác thấy cảm khái vô cùng.

“Ngần người gì thế?” Huyền Mặc khẽ nhíu mày, thấy Tuyết Cầu vừa tỉnh đã lặng lẽ nhìn ra phía xa, chẳng biết trong lòng nàng nghĩ gì.

Tuyết Cầu mở miệng nói, “Nơi này là nơi ta sinh hoạt năm năm, cũng chính là nơi sơ ngộ Vân lần đầu. Tiểu Cầu Nhi đang nghĩ, nếu lúc trước ta cứ lẩn quẩn mãi trong đám rừng nhỏ này, chắc sẽ không gặp được Vân, lại càng không có kỳ ngộ sau này. Yêu nghiệt, chắc là do thiên ý rồi”

“Hừ, Vân Cảnh á? Mười năm nay, người đừng có nghĩ tới hần nữa” Sắc mặt Huyền Mặc biến sắc, lạnh lùng néo hồng Tuyết Cầu, rồi lướt theo thảo nguyên và rừng cây tới cuối mà đi, không cho Tuyết Cầu có cơ hội nhớ lại nữa.

Đội tới nơi cuối cùng, đúng là mảng sương mù dày trắng đặc, phía trước hoàn toàn bị sương mù bao phủ, nhìn không rõ tận cuối.

Tuyết Cầu hơi chu miệng lại, quay đầu hỏi Huyền Mặc, “Yêu nghiệt, người đừng có nói với ta, đây là chỗ tương thông giữa thế gian và tám phương đại lục nhà”

“Vậy người cho là thế nào?” Huyền Mặc cũng không ngần đầu lên đáp, nói xong, liền một tay ôm bé cưng Kim Tinh, một tay ôm lấy eo Tuyết Cầu, thả người nhảy

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: BMW Lộ thực

“A a a...” Tuyết Cầu còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì thì đã trải nghiệm một lần trong đời rơi từ trên trời cao xuống, hai mắt nhắm chặt, sợ tới mức ôm chặt lấy Huyền Mặc – người có thể dựa vào duy nhất. Chỉ thấy có tiếng gió gào thét qua tai, rồi cho tới khi thấy từng con đau buốt nổi lên.

Đội lúc gió ngừng, bên tai lại nghe thấy tiếng Huyền Mặc cười khẽ, “Sao vẫn còn nhắm tịt mắt thế, đã tới rồi”

Lúc này Tuyết Cầu mới mở mắt ra, phát hiện bé cưng Kim Tinh đang mở to hai mắt tò mò nhìn mình, rồi lại liên tưởng tới sắc mặt thay đổi đáng sợ kia của mình thì lập tức đỏ mặt, tức giận hừ một tiếng, chẳng thèm để ý tới tiếng cười nhạo của Huyền Mặc nữa.

Quan sát bốn phía, Tuyết Cầu phát hiện ra chỗ họ đang đứng là một ngọn núi lớn non xanh nước biếc, tuy xinh đẹp nhưng chẳng có người ở. Nghĩ đến cũng đúng, đây là chỗ liên thông giữa thế gian và tám phương đại lục, nếu có người đi lại thì chắc sẽ khiến người ta để ý.

Lúc trước thời điểm ở Hồng Nghê, nghe Huyền Mặc giới thiệu đại khái về thế gian, là nước Ngô Thục, thì nàng nhất định phải biết tam quốc Ngô Thục. Đội nàng quay đầu định hỏi vì sao lại ở đây, thì đã thấy Huyền Mặc thi triển pháp thuật, lại vừa thấy hần và bé cưng Kim Tinh có một đôi mắt màu tím đã biến thành một màu đen tuyền. “Tiểu Cầu Nhi, giờ tới lượt người” Vừa dứt lời, Huyền Mặc lại lấy tay che trước mắt Tuyết Cầu, đội lúc lấy ra, đôi mắt đỏ đã biến thành đôi mắt màu đen, lóng lánh như trước.

Tuyết Cầu từ sau khi tự sinh tự diệt liên tục trong rừng cây, dù đi theo Vân Cảnh, cũng hiểu rõ toàn bộ cảnh sắc ở tám phương đại lục. Hiện giờ, khó có dịp trở lại nhân gian, chưa từng trải qua cuộc sống của người cổ đại, dĩ nhiên là mong chờ vô cùng, nhanh chóng giục Huyền Mặc dẫn đường, đưa họ xuống núi.

Huyền Mặc cười gật đầu véo nhẹ mũi Tuyết Cầu một cái, nhấc nhẹ tay nàng lên, một tay ôm bé cưng Kim Tinh đi xuống núi.

Thực ra các tộc ở tám phương đại lục rất ít hạ phạm, cũng không tiếp xúc nhiều với người phạm, vì thế cũng không hiểu quy củ ở thế gian này lắm. Hai người và một đứa bé cứ thế đi từ trên núi xuống, bước chân vào một trấn nhỏ, cộng thêm bề ngoài không chút tầm thường như thần tiên vậy đã dẫn tới mọi người chú ý.

Huyền Mặc từ nhỏ đã quen với chút ánh mắt xúm xít chung quanh, giờ phút này mắt hần ánh lên tự đắc thần nhiên, chẳng chút câu nệ. Còn Tuyết Cầu thì ngược lại bị những ánh mắt như thế nhìn chằm chằm, cảm thấy cả người mất tự nhiên, sau này nghĩ mình vẫn còn kém Huyền Mặc rất nhiều, chẳng qua là vì đứng cạnh bên hần nên tính toán làm sao có thể hòa đồng được. Nghĩ vậy cũng thấy thích, lập tức thả lỏng người tính toán làm sao có thể ăn được thật nhiều ở thế gian này chút. Dù sao đồ ăn ở tám phương đại lục có ngon cũng chẳng bằng khẩu vị mà mình hoài niệm của kiếp trước.

Lại nhìn bé cưng Kim Tinh, từ lúc sinh ra tới nay đã mấy tháng rồi, chưa từng bao giờ thấy nhiều người muôn hình vạn trạng như vậy, đến cả tiếng gào to buôn bán đầu đường cũng có thể hấp dẫn bé.

Còn Huyền Mặc dĩ nhiên không giống Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh bị cảnh trí này thu hút, hẩn nhìn quanh, cuối cùng chọn một cửa hàng son phấn đi tới.

Ông chủ cửa hàng son phấn thấy cả ba đều ăn mặc sang trọng, cứ tưởng là buôn bán lời, lập tức nở nụ cười tươi rói đón chào.

Huyền Mặc khinh thường liếc nhìn ông chủ kia một cái, lấy từ trong ngực ra một thỏi bạc, ném cho ông chủ kia, hỏi, “Ông chủ, trong trấn này có xe ngựa cho thuê không?”

Ông chủ cửa hàng bán son phấn thấy Huyền Mặc đưa tiền mà không mua đồ chỉ hỏi đường lập tức vui vẻ ôm tiền vào lòng, lúc này mới chỉ về phía xa xa nói, “Vị công tử này, nếu ngài muốn thuê xe ngựa, thì đi về phía trước ba ngõ nhỏ, thấy trước cửa đậu mấy cỗ xe ngựa thì có thể thuê là được”

Ra cửa hàng, Tuyết Cầu ngạc nhiên hỏi, “Ta không biết huynh lại còn chuẩn bị cả bạc nữa cơ đấy, định thuê xe ngựa làm gì?”

“Ở thế gian phải làm việc theo quy củ của họ, chưa chuẩn bị tiền thì đừng có mơ làm gì nhé. Còn nữa ta đây là đi tìm người, tự dung cũng không muốn bứt dây động cò, theo lệ cũ, cũng không dám trì hoãn thêm mấy ngày nữa, còn có thể cho các người ở chỗ này chơi thêm mấy ngày.” Huyền Mặc nói có tình có lý, Tuyết Cầu không thể bội phục suy nghĩ của hắn, không ngờ yêu nghiệt này nhìn qua có vẻ thiếu đung dắn, thực ra cũng là một người không đơn giản chút nào.

Huyền Mặc dựa theo lời chỉ dẫn của ông chủ cửa hàng bán son phấn, kéo Tuyết Cầu đi qua ba ngõ nhỏ, quả thật tìm được trạm dịch cho thuê xe ngựa. Sau khi thỏa thuận giá cả với người trạm dịch, Huyền Mặc rõ ràng được lợi, mua được một cỗ xe ngựa có vẻ chắc nhất trong đám. Người cho thuê xe ngựa thấy mỗi làm ăn lớn, lập tức ân cần nói, “Công tử, nếu xe đã mua rồi, vậy thì nên chọn một con ngựa tốt đi. Ta thấy phu nhân và tiểu công tử của ngài đều là người quý giá, cũng không dám ép. Nếu vớ phải ngựa tồi thì chắc họ cũng không được yên đâu ạ”

Huyền Mặc khẽ cười bảo, “Chỉ sợ con ngựa của người cũng không có gan dám kéo ba người chúng ta đâu, đi xem chút xem, biết đâu chừng có thể từ mù vô được thì sao”

Người đó nghe chẳng hiểu thâm ý Huyền Mặc, còn tưởng là nói đùa, nên phụ họa hai câu, dẫn Huyền Mặc đi tìm ngựa trong chuồng.

Quả nhiên lúc Huyền Mặc vừa xuất hiện trước cửa chuồng kia, ngựa vốn đang ăn cỏ hoặc nghỉ ngơi như thấy hổ báo vậy kinh hoảng cả lên, chẳng bao lâu nhũn nhũn ngã lăn ra đất.

Còn thương gia kia chưa từng thấy cảnh tượng thế bao giờ, bất kể ngựa tốt hay xấu đều chấn kinh ngã lăn xuống đất, ông ta cũng tự dung đổi sắc, liên tục giải thích với Huyền Mặc, “Kỳ lạ, ta nuôi ngựa bán ngựa ít nhất cũng mười mấy năm rồi, thật đúng là chưa từng thấy chuyện quái lạ thế bao giờ. Công tử, sợ là ngựa trong chuồng này của tiểu nhân cũng không có con nào xứng với ngài, khiến ta xấu hổ quá” Ông ta chỉ nói là ngựa mình không tốt, có ai ngờ đâu rỗng thật lại ở đây, loại cầm thú bình thường ở thế gian này sao không bị dọa sợ chứ. Như vậy có thể thấy, trông mặt mà bắt hình dong là không ổn rồi, nếu so ra động vật còn nhìn thấu hơn cả con người nữa.

Huyền Mặc mỉm cười, ánh mắt lia xuống chuồng ngựa, mấy con ngựa nhát gan thậm chí còn sợ sùi bọt mép ngay tại chỗ. Mà người gây họa thì vẫn còn tiếc hận thờ dài, “Như thế thật tiếc quá, bản công tử tự mình đi tìm vậy, không nhọc người nữa” Nói xong hắn quả quyết đi ra khỏi chuồng quần áo bay phấp phới.

Thấy trời đã tối, Huyền Mặc đem gửi xe ngựa ở trạm dịch, lại nhớ tới đi lên trấn trên tìm khách điểm nghỉ trọ.

Ban đêm, Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh có vẻ ngủ say, liền lấy ra một cái dây có chiếc gương nhỏ treo trên cổ Tuyết Cầu, bao quanh người họ là một quang sáng trong suốt. Nếu giờ phút này có người thấy thì cũng không biết là vật gì, cũng có thể thành màng bảo vệ cho những người bên trong khỏi bị tổn thương.

Làm xong tất cả những điều này, Huyền Mặc liền ẩn thân đẩy cửa ra, bay lên không đi, một lát sau đã bay ra khỏi trấn nhỏ cách xa trăm dặm.

Bay thẳng về phía Bắc khá lâu, Huyền Mặc bay đến chỗ thác nước. Qua ánh trăng quan sát thác thước cao vút trong mây này, lại thấy bốn phía hơi nước bốc lên lượn lờ mờ mờ, nước chảy róc rách, có vài phần giống tiên cảnh.

Huyền Mặc rẽ từ đám mây phiêu diêu bay xuống, hạ xuống bên cạnh con suối, cảnh sắc kia bị pháp thuật che mắt giờ phút này đã khôi phục lại như cũ, lóe lên ánh tà mị sáng chói. Mà tương ứng, dưới thác nước bọt tung trắng xóa cũng lóe lên vô số ánh sáng xanh trong suốt.

“Hừ, bọn người định công kích Huyền Mặc, sợ là sớm vụn nát rồi” Huyền Mặc mỉm cười tao nhã, giọng đầy khinh thường, “Gọi thủ lĩnh của các người ra đây”

Lời vừa dứt, ánh sáng xanh biến mất, rồi mặt nước khôi phục lại yên tĩnh. Một lát sau, một nam tử mặc áo đen trẻ tuổi từ trong nước chui ra, quanh người chẳng dính chút nước nào, nhìn trong sáng như vàng trắng vậy.

“Giao long tới Thiên Tuyền Thác này có ý cần gì?” Giọng nam tử từ bên ngoài vang lạnh lạnh như tiếng nước suối reo sáng khoái.

“Mượn tộc người dùng chút, để kéo xe ngựa cho ta mấy ngày” Huyền Mặc liếc xéo nam tử mặc áo đen đứng thẳng trên mặt nước, trong lòng vốn đã bội phục, thế gian lại có người phân lĩnh lực tu luyện thành người, thật không đơn giản.

“Đem tộc Lộc Thực của ta làm ngựa kéo phổ thông, e là chỉ có tộc trưởng tộc giao long như ngài đây mới dám mở miệng thôi” Nam tử chẳng chút xấu hổ nhàn nhạt mở miệng đáp hai câu, ý trào phúng.

“Chuyện đó nói sau, Huyền Mặc tới đây cũng không sợ người không cho mượn” Huyền Mặc cũng không để ý tới sự giễu cợt của nam tử áo đen, cất lời uy hiếp nặng.

“Mà thôi, tộc Lộc Thục ta từ xưa tới nay chẳng muốn cùng kết giao với Long Tộc, hy vọng sau này tộc giao long đừng có tới quấy rầy sự an nhàn của tộc ta nữa” Nam tử châm chọc một lúc, lúc này mới cất lời nhẹ nhàng nói ra điều kiện trao đổi.

“ Dĩ nhiên, Huyền Mặc nói được thì làm được”

“Linh Ngừ” Nam tử áo đen khẽ gọi, lập tức có một nam tử linh khí hơi yếu ớt xuất hiện trên mặt nước quỳ xuống một chân, “Vị trước mắt này chính là tộc trưởng tộc giao long, người đi theo ngài ấy, đợi khi nào ngài ấy trở về thì người hãy về” Nói xong trên mặt nước tự dưng dâng cao lên thành cột lớn, đợi lúc cột nước lớn hạ xuống thì bóng nam tử áo đen cũng không thấy nữa. Chỉ còn duy nhất nam tử tên Linh Ngừ kia vẫn đang quỳ một gối trên mặt nước mà thôi.

Huyền Mặc cười ha hả, lạnh lùng liếc Linh Ngừ, “Mấy ngày sau làm phiền tới người xuất lực rồi” Nói xong hắn bay lên không hướng về trấn nhỏ.

“Vâng” Linh Ngừ cúi đầu đáp, cũng bay theo sau Huyền Mặc mà đi.

Đội Tuyết Cầu hôm sau tỉnh lại, trong chuồng khách sạn đã sớm có một con ngựa vằn bảy màu đuôi đỏ, thần khí vô cùng. Đội Huyền Mặc đưa nạng đi ngắm khá lâu, Tuyết Cầu rất thích con ngựa có đầu lớn này, cứ tấm tắc khen, “Yêu nghiệt, người thật có bản lĩnh quá, ngựa này có tên chưa?”

Huyền Mặc buồn cười nghĩ thầm, sợ là Tuyết Cầu không đặt tên thay cho Cơ Vũ trước được nên chắc giờ thấy ngựa ngáy. Nghĩ lại người tên Linh Ngừ này dù sao cũng không quá giống tên ngựa, nên lắc lắc đầu để nạng đặt tên.

Tuyết Cầu thấy Huyền Mặc lắc đầu, lập tức mừng rỡ vuốt lưng ngựa, nói giọng khờ khạo, “Ngựa ngoan à, sau này mày gọi là Truy Phong nhá” Đỡ cho Khô Vinh nghĩ ngợi là nạng lấy tên hiệu đáng sợ kia đặt cho hắn, hiện giờ tên này đã có chủ, nạng cũng không sợ bị chụp mũ lấy danh hào Truy Phong nữa.

Huyền Mặc và Linh Ngừ cũng không biết chút tâm tư của Tuyết Cầu, Huyền Mặc thầm nghĩ, tên này quá mức bình thường nên cũng không để tâm. Nhưng Linh Ngừ thật ra lại rất bất mãn thờ phỉ phỉ hai cái trong mũi, đập đập móng, lòng oán trách bản thân mình bị một cái tên thế tục chụp lên không chịu nổi.

Đội Huyền Mặc nắm lấy Linh Ngừ đã bị đổi tên là Truy Phong đi thẳng tới trạm dịch, khi ông chủ trạm dịch vừa thấy con ngựa, lập tức hai mắt mở to như cái chuông, đi lòng vòng quanh Linh Ngừ vài vòng, cứ tấm tắc khen nói, “Ngựa tốt, tiểu nhân cả đời duyệt ngựa vô số, chưa từng thấy con ngựa nào xuất sắc như thế. Công tử quả thật lợi hại, có thể cho tiểu nhân biết con ngựa này lấy ở đâu không ạ? Tiểu Nhân cũng muốn được hiểu biết một chút”

“Ha ha, anh hùng không hỏi nguồn gốc, đừng có nói là con ngựa tốt hiếm có này, chẳng phải bản công tử keo kiệt gì, quả thật chẳng cách nào nói được, mong rằng ông chủ chó đẻ ý, chỉ là coi như chưa từng thấy qua con ngựa này là được” Nói xong, Huyền Mặc đem Linh Ngừ ngoắc vào xe ngựa, lại đỡ Tuyết Cầu lên xe, chỉ nói lại một câu, “Thục Quốc đan thành” rồi để mặc Linh Ngừ kéo xe ngựa chở họ đi thẳng về hướng Đan Thành.

Không cần người đánh xe, xe ngựa tự động mà đi, sợ là chỉ riêng mình họ mới thể, còn ông chủ trạm dịch thì sớm đã choáng váng mất rồi. Bụi đất tung bay, trấn nhỏ cũng dần bị lùi ra xa, có tìm cũng không tìm thấy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Một đường phong ba

“Đan Thành Thục Quốc, chúng ta đi tới đó làm gì?” Tuyết Cầu lần đầu ngồi xe ngựa cổ đại, dĩ nhiên là hưng phấn mãi, cứ nháp nhồm ngồi tồng xe, rồi lại kéo cửa sổ ra ngắm cảnh, cuối cùng, lại hỏi một câu không đầu không đuôi.

“Tôi sẽ biết” Huyền Mặc tựa vào vách xe ngựa, hai mắt khép hờ, có chút ỉu xiu phờ phạc. Lại thấy bé cung một bên, chỉ lo lẳng ghé mắt vào cửa sổ, nước miếng cứ chảy ròng ròng thưởng thức cảnh sắc kỳ dị bên đường mà bé chưa thấy bao giờ.

Tuyết Cầu nghiêng đầu nhìn gò má Huyền Mặc trở nên tái nhợt, di chuyển nhẹ nhàng tới bên hắn, huych nhẹ vào tay hắn hỏi khẽ, “Yêu nghiệt, người chắc không phải say xe đó chứ?”

“Lắm lời, ta hỏi qua người khác rồi, từ đây tới Đan Thành ít nhất cũng mất mấy ngày, người có sức quan tâm tới ta choáng váng say xe, chẳng bằng giữ sức nghỉ ngơi đi thì tốt hơn” Trên mặt Huyền Mặc đồ ửng khả nghi, thừa dịp Tuyết Cầu cười to thì giờ tay kéo nạng lại bên mình, ôm chặt lấy Tuyết Cầu đang tràn đầy tinh lực chớp mắt cùng hắn tỵ.

“Ta chỉ không ngờ, yêu nghiệt cũng bị say xe, ha ha Tuyết Cầu bị Huyền Mặc ôm chặt vào lòng, không tránh được, chỉ đánh khoái trá mở miệng cười to.

Còn bé cưng Kim Tinh thì vẫn ghé sát cửa sổ, lập tức gọi bé lại, “Quá Nhi, đường còn dài, tới nương nào”

Bé cưng Kim Tinh thấy Tuyết Cầu gọi bé lại thì lập tức đập đập cánh tay nhỏ mập, cười khanh khách chui vào giữa hai người, đôi mắt tím chớp chớp nghẹo trái nghẹo phải nhìn, cái miệng nhỏ cong lên phun đầy nước bọt kêu lên khoan khoái, “Phụ thân! Nương nương!”

Bị bé cưng Kim Tinh dày vò một trận như thế, sắc mặt Huyền Mặc lại thêm tái thêm, đôi mi thanh tú hơi nhú lại, khoe miệng vẫn cố cong lên mỉm cười.

Tuyết Cầu thấy thấy lập tức hôn khẽ lên miệng nhỏ của nó, nói khẽ, “Quá Nhi, yêu nghiệt thúc ... của con. ... Phụ thân yêu nghiệt của con sức khỏe không được ổn, chúng ta nên ngoan ngoãn, đừng làm âm ỉ đến người” Tuyết Cầu một câu “thúc thúc” chưa nói hết, thì thấy sắc mặt Huyền Mặc đã khó coi hơn, vội vàng sửa lại.

Bé cưng Kim Tinh ngoan ngoãn gật đầu, lập tức không nói nữa, hai tay mềm yếu cầm vạt áo Huyền mặc, tay khác kéo tay Tuyết Cầu, chớp chớp mắt, chẳng mấy chốc thì bé đã nhanh chóng ngủ say.

Tuyết Cầu thấy Huyền Mặc không lên tiếng, cũng yên lòng, giúp bé cưng Kim Tinh lau nước miếng chảy trong lúc ngủ mơ, rồi bản thân cũng chìm vào mộng đẹp.

Giữa tiếng xóc nảy của xe ngựa, đảo mắt đã chạng vạng tối. Huyền mặc sau khi nghỉ một buổi chiều con hoa mắt chóng mặt cũng giảm xuống, thấy một lón một nhỏ ngủ say sưa trong lòng. Đêm không tiện chạy, Huyền Mặc định lay Tuyết Cầu và bé cưng tỉnh lại, rồi định tìm một trấn nhỏ nghỉ qua đêm. Bỗng khẽ cười, theo lệ thường lấy ra kính hộ thể nàng giống tối qua, bản thân lắc mình đứng dậy xốc mình ngựa lên, dựa vào trên cổ xe ngựa ngồi.

Huyền Mặc vỗ nhẹ lên Linh Ngự, ý bảo hấn dừng lại. Linh Ngự hí lên một tiếng, đầu ngựa ngẩng cao, trong ánh chiều hoàng hôn hiền hòa, càng khiến cho hấn như được tăng thêm một quang vàng xinh đẹp, nhìn khí thế bức người như vậy, tư thế tao nhã.

“Bọn chuột nhắt các ngươi thật buồn cười, đã bị ta phát hiện mà vẫn muốn tiếp tục làm kẻ trộm trốn ở đó hả” Huyền Mặc lười nhác mở miệng, giọng nói xen lẫn khàn khàn. Cặp mắt hoa đào xinh đẹp giờ phút này đang liếc về một chỗ khác, trong mắt lóe lên ánh sáng khiếp người.

Huyền Mặc vừa dứt lời, từ tầm mắt hấn nhìn quả nhiên có bốn năm người vạm vỡ đi ra, người nào người nấy cầm trong tay đại đao sáng chói. Một trong kẻ đó như như cảm đầu tiến lên một bước, cất giọng vang dội kêu lên, “Tục ngữ có nói, cò này là ta tài, hoa này ta mờ, chỉ một câu, cướp đoạt!”

Tên to con vừa nói xong, lập tức bên cạnh còn có một giọng nhỏ cãi lại, “Đại ca, sai rồi, hấn nên nói là cây này ta trồng, đường này ta mờ. Hơn nữa ăn cướp là hia từ, không phải một từ”

Gã to con then quá hóa giận, bất giác lại cất giọng hùng hổ đáp, “Lão tử ăn cướp, bắt chấp nó đúng hay sai!”

Huyền Mặc chau mày, giọng nói người này vang như vậy, sợ là làm âm ỉ tới Tiểu Cầu Nhi và Quá Nhi của hấn, trên mặt lại càng tươi cười hài hòa, “Ăn cướp, cướp gì?”

Gã to con thấy Huyền Mặc hỏi tới điểm quan trọng, lập tức đặc ý hạ hê chống nạnh hét lớn, “Cướp sắc, lão tử chẳng lạ gì; giết tiền, thấy người ngoài quần áo trên người đáng giá ra chẳng có gì. Hãy để con ngựa này của người lại, lão tử để cho người toàn thân”

“Toàn thân sao? Cũng được, bản công tử cũng không muốn nhìn thấy máu thịt ghê tởm văng tung tóe khắp nơi” Huyền mặc khẽ cười quý dị, giữa lúc những đại hán kia đang ngờ ngác, tay phải lặng lẽ vung pháp quyết ra. Ai nấy còn chưa phục hồi tinh thần, thì đã tắt thở ngã xuống, chỉ còn sót lại tên thủ lĩnh to con vẫn còn sống. Hấn khó hiểu tại sao trong chớp mắt tất cả mọi người đã bị giết hết vậy.

Huyền Mặc ngồi trên xe ngựa ngao ngễ nhìn kẻ to con hấp hối trên mặt đất kia, cười lạnh nói, “Giữ lại mạng nhỏ của người, về nói cho ông chủ trạm dịch kia biết, nếu còn dám có ý đồ với bản công tử, cả đời này sợ rằng ông ta có muốn bán ngựa cũng không xong đâu” Nói xong, Huyền Mặc vỗ nhẹ lên Linh Ngự, ý bảo nó chạy tiếp, lúc này mới chui vào trong xe ngựa.

Bên trong xe, Tuyết Cầu đã tỉnh, vẫn ôm bé cưng Kim Tinh ngáy khò khò tòng tòng, thấy Huyền Mặc tiến vào, thì ngược mắt nhìn hấn một cái, rồi lại quay đầu ngo ra cửa sổ ngắm phong cảnh.

“Người đã thấy hết rồi?” Huyền Mặc cười cợt nhả ngồi xuống cạnh tuyết Cầu, ôm chặt lấy eo nàng, tựa đầu lên vai nàng hỏi khẽ.

“Ừ” Tuyết Cầu đáp nhẹ một câu, cũng không nhìn Huyền Mặc, chỉ là cứ nhìn ra ngoài cửa sổ không chớp mắt.

“Tiểu Cầu Nhi đồng tình với họ sao?” Huyền Mặc nhìn thấy tâm tư Tuyết Cầu, liền khẽ cười, hỏi thêm một câu nữa.

“Ta không biết họ, vì sao lại đồng tình chứ”

“Nếu thế, có chuyện gì không vui vậy?”

“Sau này nếu người muốn giết người, nên cách xa Quá Nhi và ta một chút, ta không muốn để cho Quá Nhi có ấn tượng xấu gì” Tuyết Cầu không kiên nhẫn đẩy Huyền Mặc ra, trong mắt giận tái đi.

Huyền Mặc nở nụ cười, quả thật ý Tuyết Cầu trong hấn là nếu nàng đáp mình đồng tình với người kahcsm biết đâu hấn sẽ mất hứng với nàng. Thiên hạ như thế, thật sự rất hợp khẩu vị với hấn mà. Phát huy giống sức mạnh Tiểu Cường, có da mặt dày, Huyền Mặc lại áp sát Tuyết Cầu, cất giọng mềm mại nói, “Chỉ lần này thôi, không có lần hai. Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc thật sự càng ngày càng thích người, ha ha”

“Ngươi tại sao lại biết bọn cướp này có liên quan với ông chủ trạm dịch chứ?” Tuyết Cầu cũng không muốn thảo luận sâu thêm với Huyền Mặc về vấn đề này nữa, nên nói lảng sang chuyện khác, khéo léo lái đi.

Huyền Mặc hơi bất mãn liếc nhìn Tuyết Cầu đầy oán, thấy nàng vẫn bình tĩnh, thì khôi phục lại đứng đắn, môi mòng hé mở, “Chẳng dám giấu ngươi, Truy Phong đúng là Huyền Mặc hướng tộc Lộc Thục mượn dùng chút, nhất định phải là con ngựa bình thường, kẻ thô kệch này sao có thể nhận ra Truy Phong không phải là vật thường chứ? Nhưng chúng vừa tới thì đã chỉ thẳng tên muốn cướp nó. Chúng ta tuy mới hạ phạm có hai ngày, sao họ lại để mất tới chúng ta được, ngoại trừ ông chủ trạm dịch, Huyền Mặc thật không nghĩ ra kẻ nào thêm rõ dãi với Truy Phong nữa”

Tuyết Cầu gật gù đầu rất bội phục Huyền Mặc, nhưng không nghĩ Huyền Mặc lại thừa dịp Tuyết Cầu sơ sẩy bắt đầu động tay chân ăn đậu hũ của nàng.

Tuyết Cầu không kim lòng được run lấy bầy, ác độc đẩy mạnh Huyền Mặc cách xa mình ra, “Đi đi đi, sang bên kia, đừng trách ta chưa nhắc nhở nhở ngươi, đến lúc ngươi say xe lại ối ra không liên quan tới ta đâu”

Thừa dịp Tuyết Cầu nói, lúc xe ngựa tới thôn kế tiếp thì tìm khách sạn trọ, cả khuôn mặt Huyền Mặc đã tái nhợt như tờ giấy, chẳng buồn hừ một câu nào về phòng ngủ trước.

Ba ngày sau, lúc họ một hàng ba người đi một mạch tới Đan Thành, Huyền Mặc đã sớm mềm nhũn vô lực. Say xe nhiều ngày khiến cho hần đường được là tộc trưởng tộc giao long phải chịu nhiều khổ sở suốt dọc đường đi, trong mắt Tuyết Cầu, cuối cùng vẫn chưa từng cất lời chế nhạo hần mà còn cố gắng chăm sóc cho Huyền Mặc hết lòng, cũng để hần mềm như bún dựa hết lên người nàng.

Xe ngựa đi vào thành, với vóc dáng và thân thể khỏe mạnh văn võ của Linh Ngữ cũng khiến cho mọi người đều quay đầu nhìn. Đan thành ở Thục quốc cũng gần như đô thành Đại Thành vậy, trong thành thương nhân rất nhiều, cửa hàng đông, tiếng rao hàng tấp nập, cũng phồn vinh phú quý hơn hẳn mấy trấn nhỏ trước đó. Vì thế nhiều người biết nhìn ngựa, thấy Linh Ngữ thì ồ ào tán thưởng một trận, lại thấy con ngựa này không cần người điều khiển mà vẫn biết đường thì lại càng hâm mộ vô cùng.

Tuyết Cầu vừa dẫn Linh Ngữ dẫn họ tới thẳng khách sạn, Huyền Mặc tựa đầu trên vai nàng mặt trắng bệch, khoát tay với nàng bảo, “Không tới khách sạn, ngươi hỏi đường xem tìm hiệu cầm đồ tên Thanh ở Đan Thành, chúng ta tới đó”

Tuyết Cầu tuy biết rõ vì sao Huyền Mặc tới hiệu cầm đồ trước, nhưng cũng biết rõ hần chắc chắn chẳng có sức đâu mà đáp lại nàng nên ngoan ngoãn gật đầu, chui ra khỏi xe nói với Linh Ngữ dừng xe, hỏi người đi đường xem hiệu cầm đồ ở đâu, rồi còn cùng Linh Ngữ cho xe ngựa chạy thẳng tới hiệu cầm đồ.

Xe ngựa chạy thẳng tới hiệu cầm đồ tên Thanh còn chưa kịp dừng hần đã thấy một đôi vợ chồng già đứng ở trước cửa hiệu cầm đồ, lão già tiên phong đạo cốt, người vợ cũng có phong cách vậy. Cả hai thấy Tuyết Cầu đỡ Huyền Mặc xuống xe thì cung kính đón chào, tiếp nhận Huyền Mặc được Tuyết Cầu đỡ xuống.

Tuyết Cầu rảnh tay, lại xoay người vào xe ngựa, ồ ào một lúc mới đánh thức bé cưng Kim Tinh tỉnh ngủ ôm xuống. Đợi xuống xe thì thấy khiến Tuyết Cầu bất giác sững sờ, nếu nàng nhớ không nhầm, Huyền Mặc không phải bị say xe mới toàn thân mềm nhũn được nàng chăm sóc hay sao? Sao chỉ trong nháy mắt mà đã khôi phục lại trạng thái bình thường, vui vẻ rồi.

Huyền Mặc mỉm cười đỡ đôi vợ chồng già đang hành đại lễ đứng dậy, định nói chuyện, thấy Tuyết Cầu xuống xe ngựa về mặt phần nộ nhìn mình, lập tức bỏ quên ngay đôi vợ chồng già, xoay người ôm lấy Tuyết Cầu, uốn ba tấc lưỡi cố giải thích nát miệng, “Tiểu Cầu Nhi, nhắc tới cũng kỳ, chân Huyền Mặc vừa chạm đất thì tật xấu say xe tự dừng lại khỏi, ha ha”

Tuyết Cầu liếc nhìn Huyền Mặc, buồn bực quát vài tai hần, “Yêu nghiệt, ngươi lừa ta! Bản lãnh Ngươi giả vờ bất tỉnh trên xe cũng không nhỏ ha”

Huyền Mặc vô tội chớp chớp mắt hoa đào vàng, khoe miệng cong lên tà mị, ghé sát tai Tuyết Cầu lầm bầm, “Nếu không thế, sao Huyền Mặc được hưởng thụ vô có chuyện Tiểu Cầu Nhi chăm sóc chứ. Hơn nữa, Huyền Mặc say xe là thật, tuy nhiên ngày thứ hai đã quen. Vì thế chỉ có thể nói biết mà không nói, chứ không được bảo Huyền Mặc đây đang lừa ngươi nha”

“Yêu nghiệt, ngươi!” Tuyết Cầu nghe Huyền Mặc vô lại giải thích, càng giận dễ sợ, gior chân đá mạnh lên đùi Huyền Mặc.

Huyền Mặc bị đau, nhưng cũng không buông Tuyết Cầu ra, lại càng an ủi hơn, “Không sao, Huyền Mặc đang định giới thiệu bọn họ cho ngươi biết đây. Đây là vợ chồng lão thật ra cũng là cha mẹ của Minh Nguyệt, đã nhiều năm trước ta sai họ hạ phạm, mở một cửa hiệu cầm đồ bình thường tại đây, hiện giờ đúng lúc cần dùng rồi”

Lão già kia cung kính cúi chào nói, “Đại nhân, ở đây không tiện nói chuyện, xin mời đi vào rồi bàn luận thêm”

Huyền Mặc gật đầu, đi theo vợ chồng lão già cũng chính là cha mẹ Minh Nguyệt vào hiệu cầm đồ.

Đợi vào trong phòng sau khi Huyền Mặc ngồi, hai vợ chồng già cũng quỳ xuống hành đại lễ, “Minh Liễu và Minh Châu bái kiến đại nhân Huyền Mặc”

“Hai vị là trưởng bối của Huyền Mặc, làm lễ lớn thế, khách sáo rồi, xin mời đứng lên cho” Huyền Mặc hất nhẹ tay, trong mắt cũng chẳng có vẻ khiêm tốn của văn bối tý nào.

Lão già đứng dậy vẫn cung kính cúi đầu như cũ nói, “Tiểu Nhi thông qua Bách Huyết x Thuỵ Kính và Minh Liễu đã nói rõ chuyện hạ phạm cho đại nhân rồi, Minh Liễu tính toán chắc chắn đại nhân hạ phạm sẽ tới tìm chúng tôi, nên trong mấy ngày nay đều an tĩnh đợi, hôm nay thấy linh khí đột nhiên hiển linh

ngoài thành, trong lòng cũng biết đại nhân cuối cùng cũng tới, lúc này mới ra ngoài cửa đợi đón”

“Minh Liễu có lòng rồi” Huyền Mặc mỉm cười xoa cằm, đang định nói chuyện, bé cưng Kim Tinh vốn đang ngủ say trong lòng Tuyết Cầu chợt tỉnh, chớp chớp đôi mắt mơ hồ, ngẩng đầu nhìn Tuyết Cầu, rồi lại cười khanh khách đưa hai tay về phía Huyền Mặc, “Phụ thân bé, phụ thân bé”

Huyền Mặc mỉm cười, nhận lấy bé cưng Kim Tinh đang cười ngây ngô chỗ Tuyết Cầu, véo nhẹ khuôn mặt bụ bẫm của bé, đùa một lát rồi nói “Quá Nhi ngoan, phụ thân đang bận, cứ để mẹ con bé con một lát, lát nữa đổi lại cho phụ thân được không?”

Bé cưng Kim Tinh chớp chớp đôi mắt to cười, vung tay trắng mập về phía Tuyết Cầu, cất giọng non nớt nói, “Quá Nhi ngoan, nương nương bé”

Cứ thế chẳng cần Huyền Mặc giới thiệu thì Minh Liễu và Minh Châu cũng lập tức hiểu ra quan hệ ba người là gì. Bất giác cả hai cùng cảm thán, không ngờ họ ở lại thế gian có vài năm, tộc trưởng của họ không những cưới vợ mà còn có con nữa rồi.

Huyền Mặc mỉm cười, trong mắt lóe lên giảo hoạt, tiện cười cười, trầm giọng hỏi Minh Liễu, “Đã điều tra ra tung tích Vô Nhan chưa?”

“Minh Liễu không phụ lòng đại nhân chỉ bảo”

“Tốt lắm, mấy ngày ba người chúng ta sẽ ở tạm nơi này, người thay chúng ta chuẩn bị chút ngân lượng, tý nữa đi ra thì phát”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Tử lâu kỳ ngộ

Tử lâu kỳ ngộ

Sau khi sai vợ chồng Minh Liễu Minh Châu đi, Huyền Mặc mới khôi phục bản tính quần lấy Tuyết Cầu, cất giọng khàn khàn, “Thế nào, vẫn còn oán ta gạt người sao?”

“Người bây giờ chính là cha mẹ com áo của ta và Quá Nhi, ta sao dám oán người chứ” Tuyết Cầu hừ nhẹ rồi đem tiểu phản đồ bé cưng đưa cho Huyền Mặc.

“Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc đây chẳng phải đang bồi tội sai, nhiều ngày cùng các người đi dạo thế gian. Chuyện tìm người ta sẽ dò lại, người xem, Huyền Mặc đối đãi người thật tốt quá còn gì” Huyền Mặc khẽ chớp chớp đôi mắt hoa đào, tiếc là hành động câu hồn như thế, cũng chẳng có tác dụng gì với Tuyết Cầu.

“Người phụ trách trả thù lao, ta mang Quá Nhi đi dạo là tốt rồi” Nếu rêu rao cùng tên yêu nghiệt này trên đường, sợ là nàng sẽ bị đả ngộ y như ở Hồng Nghê vậy, phụ nữ nếu ghen tỵ thì thật đáng sợ.

“Cũng được, ta đúng lúc cũng có chuyện muốn thương nghị với Minh Liễu, để Minh Châu đưa các người đi”

Tuyết Cầu thấy Huyền Mặc không có biểu hiện thương lượng đành không cam tâm tình nguyện gật gật đầu.

Hôm sau, Huyền Mặc bế bé cưng Kim Tinh, bên cạnh có Minh Châu mang theo ngân lượng, cả ba người cùng ra cửa. Tuyết Cầu vừa tới Đan Thành dĩ nhiên phải do Minh Châu đã sinh hoạt nhiều năm ở thế gian dẫn đường, vừa đi vừa giới thiệu sơ lược cho nàng biết về Đan Thành và các thương hội lớn.

Hóa ra Thực quốc có Đan Thành, Ngô quốc cũng có Không Dương, cả hai nước này đều có thương nhân phú hộ tụ tập rất đông. Chẳng hạn như cửa hàng tơ lụa nhà Vân Cẩm, ngân hàng tư nhân Ân Gia Phong Hành, kinh doanh cả tử lâu và khách sạn, Hoa Gia Vân Thủy các và Diệp gia Tàng Ngọc Hiên đều có long tiên châu. Đan Thành chia ra bốn cửa Đông Tây Nam Bắc, chiếm khá đông, nếu muốn đi hết cả bốn cửa này thì ước chừng hai canh giờ mới xong. Cửa hàng tập trung nhiều nhất là ở chung quanh Đông Tây Nam Bắc, trong thành ngoài các hộ Đại Thương, mỗi tòa phủ đệ đều rộng lớn ngang với hoa viên Hoàng gia vậy.

Ngoài các cửa hàng nhiều màu sắc ra, chỗ ăn chơi giống trống khua chiêng cũng chẳng kém, nghe diễn ở viện Lưu thương và chốn Lạc Thần đang điểm ăn chơi.

Tuyết Cầu nghe qua Minh Châu giới thiệu, bất giác vui sướng đi tới, chần chừ rồi vẫn quyết định đi thẳng tới nhà kinh doanh tử lâu để nhắm nháp đồ ăn ngon của nhân gian.

May mà vợ chồng Minh Liễu Minh Châu sống ở thế gian hai năm chuyên kinh doanh cảm đồ nên của cải cũng giàu có, hơn nữa được Huyền Mặc chiếu cố, Tuyết Cầu vừa nói muốn tới tử lâu tiên trước thì lập tức dẫn đường luôn.

Đang vào buổi trưa, Đan Thành thì kẻ có tiền chiếm phần đông, vì thế cho dù tiền tử lâu giá cao nhưng toàn thấy người là người. Tuyết Cầu vốn đã tính toán chấp nhận ở dưới lầu một, không ngờ Minh Châu bọn họ tự mở hiệu cảm đồ ở Đan Thành cũng có danh tiếng, cộng thêm quan hệ giao lưu bên

ngoài rộng nên chường quầy tủ lâu kia vừa thấy người quen mặt đã tươi cười lấy lòng dẫn tới một phòng riêng, dẫn ba người Tuyết Cầu đi vào.

Phòng riêng ở gần cửa sổ, vừa vặn có thể quan sát cả cảnh trí xung quanh tủ lâu. Tuyết Cầu cảm thấy hưng phấn, nên nói với tiểu nhị một câu, “Cứ có gì ngon thì mang lên hết đi” rồi cùng bé cưng Kim Tinh nhào gác lên cửa sổ, mắt nhìn người đến người đi trong Đan Thành không chớp mắt.

Tiểu Nhị lập tức ngây người, hần từng tiếp đãi rất nhiều khách quý đêm không xuể, nhưng chưa từng thấy qua khách nào tới tủ lâu bọn họ mà bảo mang toàn bộ thức ăn ngon lên, huống chi là cô gái nhỏ trước mắt cùng đứa ba tuổi này, lại thêm một vị Minh Châu trung tuổi nữa, tuy nhiên cả ba người sao ăn được hết mọi thứ đồ ăn chứ.

Tiểu Nhị nghe thấy hai chữ “phu nhân” thì lập tức liếc qua Tuyết Cầu chẳng có chút khí phái phu nhân gì, miệng vội vàng đồng ý, rồi xoay người ra khỏi phòng riêng. Hần thăm nghĩ, vốn hiệu cầm đồ đã có tiếng rồi, lại chưa từng nghe qua vợ chồng họ còn hầu hạ cả phu nhân lão gia gì đó nữa, nghĩ đến lai lịch cô gái này chắc chắn không nhỏ rồi.

Tuy nhiên quy củ trong nhà định ra rất nghiêm, không cần hỏi không hỏi, không nên nói không nói, tiểu nhị kia chẳng qua cũng chỉ thăm nghĩ trong đầu, thông suốt cũng tuyệt không dám nói linh tinh ra bên ngoài.

Đội Tuyết Cầu ngửi thấy mùi đồ ăn hấp dẫn, mới phát hiện ra đồ ăn đã sớm đặt trên bàn nên vui mừng ôm bé cưng Kim Tinh tới cạnh, nhanh chóng cầm đĩa lên ăn.

Lướt nhìn qua một lượt màu sắc hương vị đủ thứ trên bàn ăn, Tuyết Cầu lẩm bẩm nhàn nhạt, “Quả thật không hổ là đại tủ lâu nổi tiếng, nếu ăn lúc trước ta điểm, tủ lâu bình thường nhất định cũng chỉ có vậy cả cá muối quá đắt tiền mà thôi. Hiện giờ mắt thấy mấy thứ đồ ăn này chẳng tầm thường, chắc là có một sư phụ lành nghề luyện ra rồi, ha ha, cũng đủ tự tin, chẳng biết hương vị thế nào nhỉ”

Mà Tiểu Nhị vừa mang thức ăn lên nghe thấy, bỗng lạnh cả người, nếu không phải Chu sư phụ ngăn lại, sợ rằng giờ phút này cô gái áo trắng kia thật sự muốn hần bụng vậy cả muối lên bàn ăn thật. May mà tủ lâu này mới mở chưa lâu, trong lòng hần càng khẳng định thân phận Tuyết Cầu khác hẳn, nên càng hầu hạ cẩn thận và dè dặt hơn.

Thức ăn vào miệng, mùi thơm nức, hốc mắt Tuyết Cầu bỗng có chút ươn ướt, nàng như đã nhiều năm rồi chưa từng được ăn thức nào ngon đến vậy, đó là hương vị quê nhà nhàn nhạt nàng sớm đã gần quên. Nói tới nàh, nàng như chưa từng bao giờ thấy Huyền Mặc có người thân nào, ngoài thuộc hạ được gọi là tộc người kia. Ngày mai cũng phải kéo hần tới đây cùng ăn, nghĩ vậy chiếc đĩa trong tay khua càng chăm chỉ hơn.

Còn bé cưng Kim Tinh ở bên cũng bị mùi ngon hấp dẫn, chỉ là bé còn nhỏ chẳng cách nào dùng tay ngăn nắp kia cầm chiếc đĩa được, kéo ống tay áo Tuyết Cầu, sốt ruột đập đập hai chân nói, “Nương nương, Quả Nhi, ăn”

Tuyết Cầu đợi sau khi thưởng thức một lượt thức ăn trên bàn xong, lúc này mới lựa theo khẩu vị của bé cưng Kim Tinh, nặn chạy phối hợp dứt cho bé.

Bé cưng Kim Tinh ăn rất vui vẻ, mắt mày đẹp cứ cong lên cười, cái miệng nhỏ nhồi đầy thức ăn, vẫn cứ luôn mồm la hét, “Còn muốn, còn muốn!”

Tuyết Cầu buồn cười véo nhẹ khuôn mặt nhỏ bụ bẫm trắng nõn của bé, nói, “Đội nuốt xong rồi lại ăn tiếp” Nói xong nàng mới rành gắp cho mình hai miếng.

Ăn uống no đủ, đội Minh Châu gọi Tiểu Nhị tới thu dọn, tiểu nhị kia vừa vào phòng riêng lập tức sợ ngây cả người. Trên bàn vốn bày ngập tràn mười món ăn thế mà chỉ một canh giờ đã chẳng còn thừa tý nào, hần kinh hãi, sao ba người có thể nuốt nhiều thế nhỉ.

Bé cưng Kim Tinh sau khi ăn no lại cuộn tròn trong lòng Tuyết Cầu, miệng chẹp chẹp muốn ngủ trưa. Còn Tuyết Cầu thừa lúc tiểu nhị đang thu dọn thì miễn cưỡng hỏi, “Sư phụ nơi này các người có hay vào phủ nấu ăn không?”

Tiểu Nhị nghe thấy Tuyết Cầu hỏi thế thì lập tức cung kính đáp, “Phu nhân đã hỏi vậy, tiểu nhân cũng xin nói thẳng. Tiên tủ lâu này của chúng tôi rất nổi tiếng đều là dựa hoàn toàn vào tay nghề của mấy vị sư phụ, có thể nói, mặt của họ còn lớn hơn cả chường quầy chúng ta nhiều. Nếu muốn mời họ, trừ phi họ tự nguyện nếu không cũng thật hơi khó chút đó ạ”

“Vậy cũng chỉ cần mời nhóm sư phụ nấu ăn lên chỗ chúng tôi một chút được không?” Tuyết Cầu vừa nghĩ, cùng chuyện ngày mai kéo Huyền Mặc tới ăn chẳng bằng mời sư phụ người ta tới phủ nấu cho họ, cũng tiết kiệm nhiều hơn.

“Haizz, vậy tiểu nhân sẽ hỏi giúp cho phu nhân, nếu Chu sư phụ không chịu, sợ là chường quầy ra mặt mời cũng chịu, vì thế tiểu nhân ở trong này đánh tiếng chào hỏi trước với phu nhân một câu”

“Cũng vì sinh sống cả, dĩ nhiên cũng không làm khó các người đâu” Tuyết Cầu vuốt tóc tóc roi giúp bé cưng trong lòng, cũng không ngần đầu lên đáp.

Nửa ngày, có một nữ tử trẻ tuổi mặc quần áo dầu bếp dính mỡ đi theo sau tiểu nhị vào phòng riêng.

“Phu nhân, sư phụ đã tới, tiểu nhân xin được cáo lui trước”

Cô gái trước mắt cúi đầu, tóc được tết lại nhìn không rõ diện mạo. Tuyết Cầu quan sát một lúc, lúc này mới mở miệng khen, “Sư phụ có mấy món ăn hương vị thật ngon, con ta và ta ăn cũng rất thích”

“Phu nhân quá khen, có thể được phu nhân khen là vinh hạnh của tiểu nhân rồi” Giọng cô gái vang lên dễ nghe, đáp lại càng lễ độ. Chỉ là Tuyết Cầu bỗng thấy động trong lòng, giọng nói này, nghe mới quen thuộc làm sao...

“Lão gia nhà ta hôm nay bận việc không tiện đến, nhưng ta cũng muốn ông ấy ném thử hương vị nơi này của các ngươi, vì thế mới rồi hỏi tiểu nhị ca, chỉ cần sư phụ nguyện ý, thì có thể tới phủ ta trở tài, chẳng biết sư phụ có lòng hi xả, giúp chúng ta nấu một bữa ăn ở nhà được không?” Tuyết Cầu mở to hai mắt nhìn cô gái chăm chăm, trong lòng lại đang không ngừng nhớ lại thanh âm quen thuộc này, nàng đến tận cùng là nghe qua đâu rồi nhỉ.

Còn Minh Châu đứng cạnh thì cũng kinh ngạc mãi, trước khi ra khỏi nhà Huyền Mặc đã dặn đi dặn lại, bảo phu nhân trước mắt chưa bao giờ tới thế gian, cứ để nàng ấy làm, không cần phức tạp. Ai ngờ phu nhân này đối mặt với phản nhân cũng có thân phận đối đáp cực trôi chảy, thì triển hết phong phạm của một nhà, cũng chẳng giống người chưa hạ phẩm bao giờ.

Nàng kia nghe Tuyết Cầu nói vậy thì giọng vẫn không đổi, “Tiểu nhân tạ phu nhân và lão gia ưu ái, chỉ là từ lâu làm ăn cũng tốt lắm, các sư phó chưa bao giờ có ý ngù lại. Nếu tiểu nhân đồng ý chỉ sợ con người không đủ, các sư phó khác bận không qua được, lại còn oán giận tiểu nhân tự chủ trương làm việc thiện. Vì thế xin thứ cho tiểu nhân không biết phân biệt, kính xin phu nhân sau này có rảnh đi cùng lão gia tới từ lâu, đến lúc đó tiểu nhân xin làm món ngon đầy bàn bồi tội với hai vị” Nói một hồi tiến lui hợp lý, chẳng gây ra giọt nước nào khiến cho người ta không tìm được lý do phản bác nàng ta.

“Nếu là vậy thì thôi. Nếu ta khí thế bức người thì là ta sai. Làm phiền sư phụ đi lên một chuyến, chỉ là ta còn có chuyện vẫn thấy nghi hoặc, ta nghe giọng sư phó rất quen, lại bất giác không nhớ ra. Sư phụ, ngươi và ta đều là nữ cả, cũng chẳng có gì phải kiêng kị, phải chăng sư phụ nên ngẩng đầu lên cho ta nhìn cho rõ có được không?” Đáp án miêu tả sinh động, Tuyết Cầu hơi sốt ruột, cũng không kỳ có Minh Châu ở đây, nói rõ ràng dứt khoát nghi ngờ và yêu cầu của mình ra.

Cô gái nghe được, do dự một lát lúc này mới chậm rãi ngẩng đầu lên, con ngươi đen lánh, da mềm mại thanh tú. Minh Châu thầm nghĩ một câu thật đáng tiếc, tướng mạo tốt, chẳng qua đôi tay ngọc thon thon kia không chạm dây đàn mà lại đụng muôi xào, khiến người ta bất giác tiếc hận thay cho nàng ấy.

So với Minh Châu, phản ứng của Tuyết Cầu cũng khác thường, lúc nhìn thấy khuôn mặt cô gái trong nháy mắt, con ngươi trong sáng của nàng khó nén nổi kích động, như chợt nhớ ra gì đó có chút bi thương, cuối cùng khôi phục lại bình tĩnh. Nàng cũng nói với Minh Châu, “Quả Nhi chưa bao giờ được ăn qua kẹo hồ lô, phiền trưởng bối thay Quả Nhi mua một cây kẹo hồ lô có được không?”

Minh Châu dù sao cũng đã sống lâu năm, lập tức hiểu được Tuyết Cầu mượn cớ đuổi khéo bà đi, cũng thức thời biết ý, lui ra khỏi phòng riêng.

Thấy Minh Châu đã đi ra, Tuyết Cầu lúc này mới cẩn thận đặt bé cưng Kim Tinh lên ghế, tiến lên một bước, nhìn cô gái một lát, đôi mắt như hạt châu long lánh mờ mịt hẳn lên, hơi nước từ trong hốc mắt như sắp rơi xuống.

Cô gái khó hiểu vì sao họ vừa nói nửa vờ thì Tuyết Cầu đã bảo Minh Châu đi mua kẹo hồ lô, hiện thời thấy nàng có xu thế sắp khóc, lại càng thêm khó hiểu vạn phần.

Tuyết Cầu thấy cô gái vẫn chưa nhận ra mình, bỗng nhớ tới mình và cô gái quen trước mắt biết nhau trước khi biến hình, nên cũng mỉm cười tiêu tan, xoa xoa hốc mắt ẩm ướt, cất giọng khàn khàn gọi, “Chu Yếm, là ta, Tuyết Cầu nè”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tâm linh tương thông

Tâm linh tương thông

“Tuyết Cầu của Nhị điện hạ?” Chu Yếm mở to hai mắt, không thể tin được Tuyết Cầu đã biến lớn trước mặt.

“Ừ Chu Yếm, không ngờ ở đây lại đụng ngươi” Tuyết Cầu vừa nhìn thấy Chu Yếm, lại nghĩ tới Vân Cảnh xa cách, nghĩ tới lúc trước Vân Cảnh cố ý nói câu kia, “Ta vốn đã phái Chu Yếm hạ giới đi theo những người đó, xuống học nấu ăn, ngươi không trở lại vậy thì thôi đi” Không ngờ, hẳn thật sự phái Chu Yếm hạ phạm thật.

Tuyết Cầu hơi kích động kéo tay Chu Yếm đã lâu không gặp, cùng nàng ngồi xuống chuyện trò, kể rõ Vân Cảnh bị tộc Phụ Hỷ đuổi ra trăm năm, rồi mười năm chia lìa xa cách với nàng để đổi lấy chuyện Quả Nhi biến hình. Nói nhiều lại không ngừng muốn có Vân Cảnh, nghĩ đi nghĩ lại lại rút nước mắt không ngừng.

Chu Yếm nghe xong cảm thán thế sự vô thường, lập tức nói cho Tuyết Cầu quyết định của mình, “Nếu Nhị điện hạ không còn ở cung Nguyệt Miện nữa, vậy Chu Yếm ở lại thế gian này học thêm nâng cao tay nghề, đợi sau trăm năm ta và Tắt Phương, Thảng ngộ cùng đợi các ngươi trở về”

Tuyết Cầu nghe xong đỏ mắt ôm lấy Chu Yếm, trong đầu nhớ Vân Cảnh không chịu nổi. Mãi cho tới khi nghe tiếng Minh Châu gọi bên ngoài, “Phu nhân, Minh Châu đã trở lại, vẫn chưa tiến vào” nàng bỗng ngẩng đầu, cất giọng chặn lại đáp, “Minh Châu, ta vừa gặp một tỷ tỷ quen biết, ngươi trước tiên cứ ở dưới lầu đợi ta, ta cùng nói chuyện với tỷ tỷ xong sau đó sẽ lại tìm ngươi”

“Vâng, phu nhân” Minh Châu cũng không đợi liền đáp lại rồi xuống lầu.

Chu Yếm bỗng nghĩ tới một chuyện, liền hỏi, “Phu nhân, Chu Yếm nhìn như vậy, nhưng lại không mấy may phát hiện ra linh khí của phu nhân và tiểu điện hạ, không rõ là sao?”

“Chu Yếm, phu nhân gì chứ!” Tuyết CẦu nghe nàng nói vậy lập tức đỏ mặt, trong đầu đều ngọt ngào.

“Nhị điện hạ vì phu nhân mà dám làm trái Bệ Hạ, tiếng phu nhân này, Chu Yếm som muốn gì cũng phải gọi, chẳng bằng hiện giờ nên gọi thì hơn” Chu Yếm mỉm cười nhìn Tuyết CẦu, thấy phản ứng nàng trong mắt, chẳng biết thế nào mà thở dài một tiếng, đúng là số khổ duyên ương chẳng biết khổ đến bao giờ mới được ở cùng nhau đây.

“Nói đến linh khí, đại khái là do Huyền Mặc thi pháp giúp chúng ta đánh tan đi, nghĩ đến sợ có người phát hiện ra thân phận của chúng ta” Tuyết CẦu nghĩ có lẽ là vậy không sai.

Chu Yếm gật gật đầu, lại nhìn đồng tâm hoàn màu bạc bên tai phải của Tuyết CẦu, hỏi tiếp, “Phu nhân đã từng dùng đồng tâm hoàn này cùng liên hệ với Nhị điện hạ lần nào chưa?”

Tuyết CẦu nghe Chu Yếm nói vậy thì lập tức tỉnh táo tinh thần, vội vàng kéo tay nàng ta, vội vã mở miệng nói, “Chu Yếm, ngươi biết đồng tâm hoàn này dùng thế nào sao? Vãn đã nói nếu có tình thì có thể tâm linh tương thông, mà ta thử rất lâu rồi cũng chẳng tím được trọng điểm, vì thế cho tí nay cũng không liên lạc được với huynh ấy”

Chu Yếm trước khi hầu hạ Vãn Cảnh đã từng là tỳ nữ bên cạnh Vương HẬu Phụ Hỷ Vãn Uyên, vì thế có biết một chút bí quyết mà Tuyết CẦu gọi là đường dẫn. Nàng ta chỉ chỉ đồng tâm hoàn rồi cười bảo, “Đây đối với đồng tâm hoàn không phải cứ đeo vào là tâm linh tương thông đâu, phu nhân đã từng thử đem rót linh lực của mình vào bên trong chưa?”

Tuyết CẦu lắc lắc đầu, vì thế Chu Yếm nói tiếp, “Đó chính là, Nhị điện hạ chắc chắn không nói cho phu nhân hiểu rõ được. Nếu phu nhân một lòng chỉ nghĩ đến Nhị điện hạ mà không nghĩ tới việc khác, đồng thời đem rót linh lực của mình vào bên trong, thử gọi Nhị điện hạ xem, xem có hiệu quả thế nào”

Tuyết CẦu cũng có linh lực nắm giữ cũng vô dụng, giờ phút này nghe Chu Yếm nói thế thì cũng chỉ đành gật gật đầu thử một lần. Trong đầu chỉ nhớ kỹ người ngày nhớ đêm mong, đồng thời dùng linh lực thông qua ngón tay rót vào trong đồng tâm hoàn. Nàng từ từ nhắm mắt lại cũng không biết, trên tay lúc khoảng khắc chạm vào, bên trong ngân hoàn phát ra một tia sáng chói mắt. Chu Yếm mỉm cười biết đã tới lúc liền nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng riêng, đi xuống lầu.

Tùy ý tâm động, Tuyết CẦu do dự một lúc lâu cuối cùng khẽ gọi nhẹ “Vãn”

Chỉ là loại yêu cầu này cần pháp thuật cao cường, cho dù là Vãn Cảnh cũng cần phải mất mấy ngày mới tiêu hóa được, mà nếu muốn sống để tu tiên cũng tốn mất vài ngày. Quay mắt nhìn về phía Khô Vinh chẳng tốn tư tưởng xấu cười nhạo, Vãn Cảnh cũng chỉ cười cười. Như thế thật tốt, hẳn sẽ không nghĩ thì cũng đã nghĩ tới [Tuyết Nhi rồi, nghĩ tới thì trái tim lại đau, càng không kim được chỉ muốn xông tới cánh đồng tuyết hoang dẫn nàng về bên mình, vĩnh viễn không xa không rời.

Ngay lúc hần im lặng luyện quyết, lại ma quái nghe thấy được một tiếng ‘vân’ mà thấy sơ-j hãi, trái tim bỗng chùng xuống, cùng lúc đó đồng tâm hoàn bên tai trái cũng rung lên hai cái. Vãn Cảnh lập tức ngưng thần, chân chờ tận đáy lòng hỏi thăm không xác định, “Tuyết Nhi?”

“Vân! Đúng là Tuyết Nhi, Tuyết Nhi quá ngu ngốc, lâu vậy mới học được cách dùng đồng tâm hoàn tìm được huynh”

Vãn Cảnh chậm rãi nhắm mắt lại mắt thêm dịu dàng, môi mông khê nhếch lên cười, “Tuyết Nhi, Huyền Mặc không bạc đãi nàng chứ? Nguyên Bảo khỏe không?”

“Yêu nghiệt đối ta tốt lắm, ngày nào cũng đều hầu hạ thịt cá cả, Quả Nhi cũng tốt lắm. Vãn, ta có rất nhiều lời muốn nói cùng huynh, cũng chẳng biết nói từ đâu nữa”

“Vậy hiện giờ nàng đang ở đâu?” Nghe thấy giọng nói này vẫn như ngày nào, Vãn Cảnh yên tâm. Nghĩ lại, sao Huyền Mặc để Tuyết CẦu một mình, khiến nàng có cơ hội dùng đồng tâm hoàn chứ, nên đem nghi ngờ của mình hỏi ra.

“Ta đang định nói với huynh đây! Ta và Quả Nhi hiện giờ không ở Hồng Nghê, mà được yêu nghiệt mang tới thế gian, trước khi xuất phát hẳn cho Quả Nhi ăn một loại bảo bối rất tốt gọi là lộ, có thể cho Quả Nhi biến hình trong một tháng. Quả Nhi rất đáng yêu, hiện giờ còn biết gọi phụ thân và nương nương nữa đó, trông nó như đứa trẻ mới ba bốn tuổi, suốt ngày đòi ta bế nữa” Tuyết CẦu vừa nhắc tới chuyện Kim Tinh thì vui vẻ mãi không ngừng được.

Còn Vãn Cảnh thì cau mày, hỏi lạnh nhạt, “Quả Nhi gọi Huyền Mặc là phụ thân ư?”

Tuyết CẦu dừng chút, lúc này mới tức giận mở miệng, “Quả Nhi là tiểu phản đồ, thế mà nhận giặc làm cha, yêu nghiệt đối nó tốt lắm, nó liền thân thiết với yêu nghiệt vô cùng. Vãn, huynh đừng để ý, ở trong lòng Tuyết Nhi, phụ thân Quả Nhi chỉ có mình huynh thôi. Hiện thời nó còn nhỏ, nếu tách ra lâu thì sau này nó sẽ quên yêu nghiệt ngay”

Lòng Vãn Cảnh rối loạn cũng do dự, lúc trước bản thân mình tôn trọng ý Tuyết CẦu, để nàng ở lại bên cạnh Huyền Mặc, kết quả là đúng hay sai? Trong đầu tưởng tượng ra cảnh ba người hài hòa ở bên nhau, được Nguyên bảo gọi Huyền Mặc là phụ thân sáng khoái, hẳn không nhìn được nắm chặt tay lại, bảo không ghen là giả.

“Hắn... Mang các nàng đi thế gian chỉ để chơi thôi sao?” Vân Cảnh nhớ tới lời hứa hẹn của Huyền Mặc với hắn, mười năm không động tới Long Tộc, hiện giờ hắn ta đang chơi trò gì thế không biết.

“Nghe nói là đi tìm người, rất thần bí, còn chẳng cho dùng pháp thuật nữa. Vân, ta lúc trước không biết pháp thuật bay tốt thế nào, đợi mấy ngày ngồi xe ngựa điên đảo mới hiểu được, vẫn dùng pháp thuật là tốt nhất, tính toán là tiết kiệm sức nhất”

Vân Cảnh mày cau chặt hơn, tìm người, thế gian còn có người nào có thể đi tìm nữa... “Tuyệt Nhi, Cảnh cầu nàng một chuyện được không?”

“Đương nhiên là được, mười chuyện đều được mà. Chỉ cần đừng ép ta không được ăn thịt, cái khác đều được tất” Tuyệt Cầu cau mày nhỏ, một mình trong phòng riêng cười đầy vui tươi hơn hờ.

Vân Cảnh bị lời nàng chọc cười, cũng cười nhẹ theo, rồi nói biểu hiện nghiêm túc, “nếu Huyền Mặc tìm được người đó, thì nói cho Vân Cảnh biết hắn là ai nhé, có hình dáng thế nào, Huyền Mặc cần hắn thế nào nhé, được không?”

“Được, Tuyệt Nhi nhớ rồi. Đứng rồi, Vân, ta ở thế gian gặp được Chu Yếm, chính là nàng ấy dạy ta biết cách dùng đồng tâm hoàn đó. Hiện giờ nàng là đầu bếp thế gian, nấu ăn rất là ngon, ta và Quá Nhi hai người ăn thỏa mãn vô cùng. Nàng ấy còn nói đợi sau khi chúng ta trở về Côn Lôn sẽ ngày nào cũng nấu ăn cho chúng ta”

“Thật không, thế là giỏi rồi”

“Vân... Khô Vinh có khỏe không?” Tuyệt Cầu hưng phấn nói nửa ngày giờ mới nhớ tới bản thân mình quên sót mất Khô Vinh. Nghĩ đến bộ dạng tự cao tự đại của hắn, liền không nhịn được lè lưỡi, nếu không ân cần thăm hỏi một câu, sợ là lại chọc cho hắn chửi một câu: mụ nội nó thôi.

“Đại nhân Khô Vinh hiện giờ đang dạy Cảnh học pháp thuật cao siêu hơn, từ khi ông ấy khôi phục pháp lực bị phong ấn và tâm trí, thường xuyên đi tìm bạn bè trò chuyện, coi thế là may rồi”

“Ha ha, vậy là tốt rồi” Sau khi nói xong, cả hai cùng trầm mặc rất lâu. Mãi sau, Tuyệt Cầu lại nhẹ nhàng mở miệng hỏi, “Vân, Huỳnh có nhớ tới Tuyệt Nhi không?”

Vân Cảnh cũng trầm mặc rất lâu, mãi mới cất giọng khàn khàn đáp, “Nhớ”

Tuyệt Cầu cũng dâng lên tia chua xót, hốc mắt cũng đỏ lên theo, “Tuyệt Nhi cũng nghĩ đến Vân, ngày nào cũng nhớ hết”

Nghe thấy Tuyệt Cầu đang làm nũng với mình, Vân Cảnh cũng cố sức lắm mới kìm được câu, “nếu nhớ thì trở về đi” kia, chỉ là trái tim vẫn không ngừng run rẩy đầy tưởng niệm.

“Mười năm này cảm không được đi tìm nữ nhân khác”

“Ừ”

“..Mười năm này ngày nào cũng đều phải nhớ Tuyệt Nhi”

“..Ừ”

Tuyệt Cầu cứ nói ra mỗi một yêu cầu, Vân Cảnh lại đáp ôn nhu, mãi cho tới sau đó nàng mới phát hiện ra mình đã sớm lệ rơi đầy mặt, bất giác, sắc trời bên ngoài cửa sổ cũng đã ngả về chiều.

“Vân, thời gian đã muộn, sau này Tuyệt Nhi lại nói chuyện với huynh” Mang theo lưu luyến nồng đậm, Tuyệt Cầu chào tạm biệt Vân Cảnh. Xoa xoa nước mắt, lúc này mới ôm lấy bé cưng Kim Tinh ngủ say cả buổi chiều lên.

Bé cưng Kim Tinh vẫn còn buồn ngủ ngáp một cái thật to, lúc này mới phát hiện ra Tuyệt Cầu khác thường, vội vàng ôm lấy cổ Tuyệt Cầu hỏi vội vàng, “Nương nương, khóc, bắt nạt, ai?” Vì nói quá nhanh, nên nói điên đảo hết cả.

Tuyệt Cầu buồn cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ của bé cưng Kim Tinh, lúc này mới cười đáp, “Quá nHĩ ngoan, nương là nhớ cha con quá đó thôi” Nói xong, nàng liền ôm bé cưng đi xuống lầu.

Dưới lầu chương quầy tiền lầu vừa thấy Tuyệt Cầu đi xuống, lập tức đưa ra một hộp đựng thức ăn khuôn mặt tươi cười nghênh đón, “Phu nhân, đây là Chu sư phụ làm riêng cho ngài và tiểu công tử ăn, sư phụ còn nói, sau này nếu muốn mời nàng ấy tới phủ nấu nước thì sai người tới thông báo một câu là được”

Tuyệt Cầu tiếp nhận hộp thức ăn thân nhiên nói tiếng cảm ơn, lại hộp cùng Minh Châu vẫn đang đợi nàng, tiếp nhận kẹo hồ lô trong tay Minh Châu, đặt vào tay bé cưng Kim Tinh, lúc này mới đi cùng Minh Châu về hiệu cầm đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47

Trở lại hiệu cầm đồ, mặt Huyền mặc đã đen kịt đợi ở chính sảnh, nhìn thấy Tuyết Cầu thì lập tức trách mắng, “Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc cho ngươi mang Quá Nhi đi chơi, chẳng phải cho ngươi đi mãi tới tới mới về đâu?” Tuy có Minh Châu đi theo, nhưng dù sao Tuyết Cầu mới hạ phàm lần đầu, vì thế Huyền Mặc mãi vẫn chưa thấy các nàng trở về, nên càng nóng lòng hơn. Vì thế, giọng có chút nặng.

Tuyết Cầu đưa bé cưng Kim Tinh đang liếm kẹo vui vẻ cho Minh Châu, lúc này mới đáp lạnh nhạt, “Chẳng phải là trở về rồi sao, ta và Quá Nhi đều đói bụng rồi, ăn cơm đi”

Huyền Mặc cau mày, y quyết lóe lên đi tới trước mặt Tuyết Cầu, chẳng khách sáo bóp chặt cằm Tuyết Cầu, ép nàng nhìn thẳng hăn, nói giọng đầy ác liệt hỏi, “Ngươi đã khóc hả?”

Tuyết Cầu xoa tay Huyền Mặc, mắt vui ném lại một câu về hăn, “Không có”, mà cho dù có nàng cũng sẽ không ăn ngay nói thật đâu.

“Không sao?” Huyền Mặc cười lạnh một tiếng, kéo Tuyết Cầu vào lòng, ôm chặt lấy hông nàng, lập tức nhủ mày cười quyến rũ, “Tiểu Cầu Nhi, Huyền mặc hiểu rõ ngươi như lòng bàn tay, mỗi một biểu hiện của ngươi ta đều biết ngươi có gạt ta hay không. Nói, ai làm ngươi khóc!” Nụ cười kia nhìn dân dữ tợn, mắt hoa đào lóe lên sắc bén.

“Có nói hay không đều không có!” Tuyết Cầu tuy rất sợ Huyền Mặc nhưng tính tình nàng cũng không chấp nhận mình thua, lập tức mở to hai mắt nhìn thẳng, quai hàm banh ra, miệng nhỏ buồn bực bĩu lên.

Huyền mặc thấy bộ dạng Tuyết Cầu như thế, lửa giận lập tức bị nén xuống, ma xui quỷ khiến thế nào liền ép sát môi mỏng của mình lên cái miệng nhỏ, nhẹ nhàng cuộn lấy, hấp thu cái miệng nhỏ thơm ngọt của nàng, hòa cùng mùi của mình một khối, trần trọc triền miên.

Tuyết Cầu không lường được Huyền mặc lại đột ngột áp tới, đầu óc như chết đứng, đợi lúc khôi phục lại được thì Huyền mặc đã lè lưỡi liếm đôi môi sưng mọng của nàng, cười cười rồi đi sự tươi ngon ngọt đỏ hồng của nàng.

Tuyết Cầu ngơ ngác nhìn đôi mắt hoa đào cười của Huyền Mặc, hỏi chậm chạp, “Đang nói chuyện, ngươi sao lại đột nhiên tập kích thế?”

Huyền mặc bất giác vì Tuyết Cầu chẳng hiểu phong tình gì mà buồn cười ngi ngờ, tức giận lúc trước biến mất tăm, hăn tựa đầu lên vai Tuyết Cầu, cắn vành tai ngọt mà của nàng nhẹ giọng uy hiếp, “Đừng cho là ta không biết ngươi lừa ta chuyện gì, sau này để ta phát hiện được ngươi vì hăn mà khóc, ta sẽ giữ ngươi lại bên cạnh ta cả đời, cho ngươi không bao giờ còn gặp lại được hăn nữa”

“Ngươi!” Tuyết Cầu tròn trĩnh mắt nhìn, một tay vừa đẩy Huyền Mặc cách xa mình ra, vừa cắn giận nhưng không phát tiết ra được.

“Ta thật lòng đối đãi Quá Nhi như con mình, ngươi trong lòng lại còn muốn người khác, bảo ta sao chịu nổi hả. Mười năm nay nếu ngươi ngoan ngoãn để ta trong lòng, trong mắt chỉ có mình ta, mười năm sau ta sẽ thả ngươi được tự do” Huyền Mặc cười khế lần lên, quần quít lấy Tuyết Cầu không chịu buông tay.

Tuyết Cầu than nhẹ, quần được người sao quần được trái tim chứ, chỉ là kẻ hoãn binh thôi, nàng cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Chỉ là không ngờ tới, hôm sau, Huyền mặc mang theo Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh đang ngủ lên xe ngựa, chẳng cho Tuyết Cầu nói một câu gì với Chu Yếm, nói với người kéo xe Linh Ngữ sơ lược hướng đi, đi thẳng tới mục đích của hăn, một làng chài nhỏ ven biển biên cảnh Thực quốc.

Đợi lúc Tuyết Cầu tỉnh lại thì xe ngựa đã sớm đi được một canh giờ rồi, mà Đan Thành đã cách họ rất xa đằng sau. Tuyết Cầu ai oán Huyền Mặc tự chủ chương, vừa cắn lên vai hăn trút giận, ai ngờ Huyền Mặc lại vui vẻ cười to, cặp mắt hoa đào tà mị kia nháy nháy cười to nói, “Tiểu Cầu Nhi, đánh là thương trách là yêu, cứ tiếp tục yêu thương Huyền mặc đi, đừng có ngừng lại nha, ừ...”

Tuyết Cầu không ngờ được làm thế đều bị Huyền Mặc hiểu sang ý khác, lại còn ra vẻ hường thụ nữa, nàng nhìn bé cưng Kim Tinh bàng quan, vô lực nhả miệng ra, định sửa lại con đường đi.

Chỉ là với Huyền Mặc giao hoạt như hồ ly mà nói, mặc kệ Tuyết Cầu có thái độ thế nào với hăn, hăn cứ luôn miệng lấy con giận của Tuyết Cầu ra cười, đối hăn cũng chẳng còn cách nào.

Vì thế, dưới con mắt người ngoài nhìn vào thì thấy hai vợ chồng làm âm ỉ vài ngày rồi ổn, sau đó cứ ban ngày họ chạy, tối lại tìm khách sạn ngủ trọ, nếu không có khách sạn thì chấp nhận ngủ trong xe ngựa một đêm. Có Huyền mặc ở đây, cho dù là dã ngoại cũng chẳng sợ bất cứ dã thú nào công kích, hơn nữa Huyền Mặc còn dùng pháp thuật che giấu xe ngựa đi, nên không sợ kẻ xấu thấy lúc nhóm họ ngủ say mà đánh lén.

Cuối cùng tới ngày thứ sáu, họ rốt cuộc đã tới làng chài nhỏ ở biên cảnh cực xa xôi, cũng là mục đích chuyến đi này của họ.

Do nhóm người Huyền mặc quần áo sang trọng, nên vừa tiến vào làng chài thì lập tức náo động cả làng chài, mọi người ai nấy đều tưởng là lão gia nhà ai mang theo phu nhân và đưa bé tới du sơn ngoạn thủy ở đây nữa.

Huyền Mặc khách sáo ra khỏi xe ngựa, ngăn chặn một người trẻ tuổi lại, hỏi hăn, “Tiểu huynh đệ, ngươi cũng biết trong làng chài các ngươi có ai bán loại hạt châu này không? Phu nhân ta thấy đã thích rồi, nên cầu xin ta tới mua thêm mấy viên nữa” Huyền Mặc lấy từ trong lòng ra viên long tiên châu mà con

Huyền Dữ ở trong đan thành tại Tầng Ngọc Hiền mua được, hạt châu ở trong tay Huyền mặc ánh lên tia sáng nhu hòa, xinh đẹp không ai bì nổi.

Người trẻ tuổi kia vừa thấy hạt châu thì lập tức lộ ra bộ mặt khinh bỉ, hừ lạnh nói, “Chẳng dám giấu lão gia, đúng là ở ven biển thôn nam kia có một hộ gia đình, là con của Dư lão đầu mang ra bán” Nói xong người trẻ tuổi nói thầm, mơ hồ có thể nghe thấy hắn đang nói cái gì mà bản thân mình cũng chẳng thèm quan tâm tới những người trong thôn khác nói linh tinh oán giận gì đó.

Huyền Mặc nghiêng ngẫm cười cười, trở lại xe ngựa, cũng nói với Linh Ngừ, “Chỉ là nghe thấy sao? Thôn Nam” Vừa dứt lời, Linh Ngừ liền hí một tiếng hướng về phía nam mà đi.

Bên trong xe, Tuyết Cầu nhớ lại lời dặn của Vân Cảnh, lập tức như hồi vô tình, “Yêu nghiệt, người người muốn tìm ở tại làng chài nhỏ ở đây sao?”

Huyền Mặc liếc mắt nhìn Tuyết Cầu một cái, lúc này mới cười ôm nằng vào lòng mình, hôn một cái lên trán trơn bóng của nàng, đáp, “Dĩ nhiên, cũng vì muốn tránh loại địa phương nhỏ này nên mới khiến cho Huyền Mặc phải đi tìm một trận đó nha”

“Hả? Nữ nhân nào lại lẩn trốn người nhanh thế, cam tâm tình nguyện ở lại nơi nhỏ này thế?” Tuyết Cầu chớp chớp đôi mắt to tiếp tục hỏi.

“Tiểu CẦU nhi đang ghen đó sao?” Tâm tình Huyền mặc sung sướng cười tươi mặt mày cong lên, liền tiếp hiện ra tóc đỏ ở giữa đám tóc, có loại tà mị câu hồn kinh tâm động phách.

“Ghen à? Ta nghĩ muốn được ăn hải sản” Tuyết CẦU ịu xù, chẳng chịu nghiêm chỉnh thảo luận với Huyền Mặc loại đề tài thiếu dinh dưỡng này.

“Ha ha, muốn ăn ấy à, đợi lát nữa Huyền mặc để Truy Phong đi bắt về cho ngươi”

Tuyết CẦU bỗng phản ứng kịp, mình bị Huyền mặc dẫn đi, nên mới tránh được trả lời vấn đề của hắn. Vừa định hỏi lại, xe ngựa đột nhiên ngừng, Huyền Mặc cười thần bí, cũng chọc Tuyết CẦU bĩu bĩu môi bảo, “Bé Quá Nhi lên đi, cùng ta xuống xe ngựa, sau này ngươi sẽ biết ngay”

Tuyết CẦU ôm lấy bé cưng Kim Tinh ngủ ngon chây dãi, cũng từ xe ngựa xuống. Ngoài xe, Huyền Mặc cột nhà cười cười giang hai tay ra đón, Tuyết CẦU nhảy vọt lên không có tay, đành chấp nhận để Huyền mặc sở sàng có ý tốt, để Huyền Mặc ôm nhẹ hai mẹ con nàng xuống xe ngựa.

Huyền mặc kéo Tuyết CẦU vào một ngôi nhà nhỏ rách nát ở ven biển phía nam, giờ phút này đang giữa trưa, vì thế bất kể là đang làm việc hay rời bên đều đã trở lại, hai phụ nữ nhà họ Dư đang ngồi vui vẻ một chỗ hưởng thụ ăn cơm trưa. Chợt thấy hai người nam nữ quần áo sang trọng, tướng mạo xuất chúng bước vào trong nhà mình, trong lòng người phụ nữ kia còn bế một đứa bé mập mạp đáng yêu, hai người phụ nữ bất giác cả kinh buông chén đĩa trong tay, chẳng hiểu gì nhìn người tới.

“Là Dư lão cha phải không?” Huyền Mặc dù là người vốn chẳng coi ai ra gì nhưng khi giao tiếp cùng người phạm thi lại không hàm hồ chút nào, có thể nói là nho nhã lễ độ, bình dị gần gũi khiến Tuyết CẦU cảm thấy thoải mái, yêu nghiệt không hề là lão hồ ly tu luyện mấy ngàn năm, có bản lĩnh dọa người cũng chẳng nói suông.

Lúc đầu Dư lão cha cũng bị sợ hãi, mình ở trong làng chài nhỏ này sinh hoạt cả đời, chưa từng thấy qua nhân vật nào giống Huyền Mặc, lại lễ phép như vậy với mình, dĩ nhiên là kinh sợ hẳn lên, đứng dậy run run trả lời, “Bẩm lão gia, đúng là tiểu nhân”

Huyền Mặc cười to nói, “Cha chớ kinh hoảng, ta chẳng qua là tới muốn hỏi mua thứ này của cha thôi” Nói xong, lại lấy long tiên châu ra, đặt trong tay thưởng thức, nói, “Phụ nhân nhà ta rất thích hạt châu này, ta trăm phương ngàn kế mới nghe được hạt châu này là từ trong tay cha mà có, nên muốn tới hỏi mua thêm mấy viên nữa”

Dư lão cha kia nghe thấy, lập tức quay đầu nhìn chăm chăm con gái mình đang cúi sâu đầu, tiện đà chà xát tay, hơi xấu hổ khom người về phía Huyền Mặc, “Vị lão gia này, thật sự có lỗi quá, hạt châu này cũng đúng là tiểu nhân rời bên ngẫu nhiên có được, chỉ có một viên, không còn viên nào khác”

“Thật không?” Huyền mặc cố ý lộ ra thất vọng. “Nếu như thế, thật vô duyên rồi. Cũng được, Dư lão cha, ta và phụ nhân còn muốn ở lại thôn này vài ngày, nếu ông rời bên mà tìm được, thì nhất định phải bán cho ta đó. Hạt Châu này chất lượng hơi tệ, bán ra cũng chỉ đáng hai ngàn thôi” Nói xong Huyền Mặc kéo Tuyết Cầu ra cửa, xoay người làm ra tư thế bảo Tuyết CẦU không được lên tiếng, trở lại xe ngựa, lấy ra một vật như con ốc biển vậy.

Chẳng bao lâu, bên trong con ốc biển truyền ra tiếng Dư Lão cha, hóa ra, ngay vừa nãy, Huyền mặc đã kịp thời dùng âm pháp dẫn, lấy âm loa này để nghe lén cuộc nói chuyện của cha con nhà kia.

“Thư Dung, hạt châu lần trước ngươi có còn nữa không?” Huyền Mặc vẫn còn cười lạnh, quả nhiên hắn đoán không nhầm, đúng là không có trên người Dư lão cha, mà ở trên người con gái tên Thư Dung của ông ta.

“Phụ thân, cha định làm gì ạ?” Giọng Thư Dung mang theo âm đặc biệt thuần phát của con gái trong thôn nhỏ, cứ như biến lớn vọng lại, như sóng nhẹ vỗ lên ghềnh đá, khiến người ta nghe thấy cực kỳ dễ chịu.

“Làm gì hả? Dĩ nhiên là bán cho đại lão gia kia rồi, người ta chắc chắn xuất ra hai ngàn, chúng ta không cần dựa vào đánh cá ở làng chài nhỏ này mà sống nữa, phụ thân còn có thể mua một phòng lớn ở trấn trên cho con, cho con được sống cuộc sống tiểu thư có tiểu nha hoàn hầu hạ nữa”

“Không được, phụ thân, con gái không mở miệng được”

“Nha đầu thối kia chết chẳng suy nghĩ, hắn nếu đã đưa cho ngươi, thì người hỏi thêm hắn một cái nữa có sao đâu? Ngươi là ân nhân cứu mạng của hắn, việc nhỏ như thế, hắn sao không đáp ứng ngươi chứ”

“Phụ thân!” Giọng Thư Dung mang theo tia tức nộ, rõ ràng là không đồng ý. Hai cha con tranh cãi rất lâu, cuối cùng Thư Dung cũng bị Dư lão cha thuyết phục, miễn cưỡng đồng ý đi đòi thêm một viên nữa.

Lúc Huyền Mặc nghe được, khóe miệng lập tức cong lên cười, hẩn thu loa nghe lại, rồi dùng thuật ẩn thân thay mình và Tuyết CẦU biến mất thân hình, mang theo Tuyết Cầu lặng lẽ xuống ngựa, đi theo đằng sau người tên Thư Dung kia.

Thư Dung đi dọc theo bờ biển về hướng đông, vòng qua vô số đá ngầm, đi tới một chỗ cao, mơ hồ có thể nhìn ra một gian nhà tranh nhỏ. Huyền Mặc đi xa phía sau, không tới gần, chỉ yên lặng quan sát.

Thư Dung hiện lên, gõ nhẹ vào cửa nhà tranh. Một lát sau từ bên trong cửa mở ra, một nam tử trẻ tuổi dung mạo thanh tú đi ra. Nam tử mặc một thân áo xanh đen, tóc dài cột sợi dây màu vàng, dáng người thon cao, mang theo mấy phân tao nhã cao thượng. Tà mị nhập tẩn, mắt phượng hẹp dài, quả nhiên là tuấn tú vô cùng.

Tuyết CẦU vừa định cất tiếng tán thưởng, không lường được thế gian lại có một mỹ nam như thế. Chỉ nghe Huyền Mặc bên cạnh cất tiếng cười khinh miệt một cái rồi lầm bầm, “Bách Hoa Vô Nhan, ngày đó người cao ngạo, cả bầu trời có đẹp cũng chẳng lọt vào mắt người. Ai ngờ lại bị một chữ tình trời buộc, Vô Nhan, chỉ bằng điểm ấy người có trốn cũng không trốn thoát đâu”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Vô Nhan Vô Hương

Vô Nhan Vô Hương

Thư Dung thấy Vô Nhan từ trong phòng đi ra, liền bỗng nhào vào lòng hắn, khuôn mặt nhỏ thanh tú vẫn vương đầy nước mắt. Hai người không nói một lời nào, bỗng Vô Nhan đẩy Thư Dung trong lòng vào cửa phòng, khóa ngay bên ngoài rồi lập tức ánh sáng lóe lên trong mắt, bắn thẳng về phía thân hình Huyền Mặc và Tuyết CẦU đang ẩn hình.

Hắn tà mị nhú mày, cất cao giọng nói, “Thuật ẩn thân chẳng có tác dụng gì với Vô Nhan, các hạ hiện thân đi”

Huyền Mặc cười ha ha kéo Tuyết CẦU lại đằng sau, lúc này mới đánh tan pháp thuật ẩn thân, áo trắng nhẹ nhàng xuất hiện bên sóng biển quay cuồng cùng cát trắng bên bờ, khóe miệng cười hơi quý dị, yêu mị vô cùng.

“Huyền Mặc, không ngờ được là người đích thân tới” Vô Nhan vừa thấy Huyền Mặc, đầu tiên là nao nao, rồi lập tức cao giọng cười to, “Người cho là người có thể tới lấy mạng ta được sao?”

“Ha ha, Vô Nhan, cho người chạy thoát mười ba năm, nhưng cũng không phải là không thu hoạch được gì. Hiện giờ người còn có thể tự tin mà nói người không sợ hãi chút nào sao? Ta bắt người thế nào à, ta chỉ phát nhẹ tay thôi thì có thể đem nữ tử người trăm phương ngàn kế che chở mất mạng ngay” Huyền mặc hai tay ôm ngực, đôi mắt hoa đào xinh đẹp giờ phút này bỏ hết màu đen ngụy trang, tái hiện ánh sáng, liếc xéo trong con người Vô Nhan đầy tự tin.

“Huyền Mặc, người trước sau vẫn giao hoạt hèn hạ như thế. Chỉ là người chẳng có tư cách gì chỉ trích Vô Nhan, cô gái áo trắng đằng sau người, người có thể nói là không có bất cứ quan hệ nào sao?” Trong mắt Vô Nhan lóe lên tia tức giận, giọng bỗng chốc lạnh băng hằn lên.

“Người nói Tiểu Cầu Nhi ấy hả? Nàng là nương của con ta, người nói quan hệ chúng ta thế nào đây?” Huyền mặc chẳng chút r dè nói toạc ra quan hệ mờ ám giữa hắn và Tuyết Cầu, khiến cho hiểu lầm càng sâu thêm chút.

“Ha ha ha ha!” Vô Nhan ngửa mặt lên trời cười to, gió thổi tay áo hắn bay múa, mắt phượng tinh quang càng sáng hơn, “Vậy Vô Nhan chỉ cần cầu nguyện con trai người không cần đi trên con đường xưa của người nữa. Đại biến trăm năm trước của tộc giao long đã khiến cho Vô Nhan nhìn người với cặp mắt khác xưa rồi, ai ngờ mới qua mấy chục năm người đã bắt đầu ra tay, hiện giờ sợ là có nhiều tộc mạng đều ở trong tay người rồi sao?”

“Ha ha, đúng thế. Tám phương đại lục này khó có người nào như Bách Hoa Vô Nhan nhà người khiến ta động tâm làm con mối nha, ta nhưng đã muốn người rất lâu rồi đó” Huyền mặc hoàn toàn chẳng để ý gì tới lời nói trào phúng của vô Nhan, càng cười to thêm, đôi mắt lại lạnh lẽo vô cùng.

Lúc mới bắt đầu, Tuyết CẦU nghe chẳng hiểu hai người này nói gì, chỉ biết là trăm năm trước tộc giao long từng phát sinh một chuyện lớn nào đó, mà cái tên nam nhân Vô Nhan này lại lịch cũng không nhỏ, khiến cho yêu nghiệt Huyền Mặc nhóm ngó chừng mười ba năm rồi. Con mối à... Chẳng lẽ là nam sắc mà yêu nghiệt này nhìn trúng sao? Tuyết CẦU nhìn nhìn Vô Nhan, rồi lại nhìn nhìn Huyền mặc bên cạnh, bắt giác gật gật đầu, ừ, có chút ý tứ.

“Tiểu Cầu Nhi đang nghĩ gì thế?” Huyền mặc thấy Tuyết CẦU chốc chốc trầm tư đánh giá hắn và Vô Nhan, rồi lát lại như bưng tỉnh hiểu ra cái gì, liền gõ nhẹ trán Tuyết CẦU một cái, hỏi cung chiều, tiện đánh tan không khí căng thẳng vừa nãy.

“Đang nghĩ người và Vô Nhan quả nhiên có gian tình nha” Dội nói xong, Tuyết CẦU mới phản ứng kịp là bản thân mình bắt giác đã nói hết suy nghĩ trong

lòng ra, khiến Vô Nhan mặt tái đi. Huyền mặc cũng ngắc tay. Tuy nhiên hai người chỉ một lát đã khôi phục lại bình thường, Huyền Mặc càng kéo Tuyết Cầu vào lòng, giro tay phải lên, nghiêm chỉnh cất lời thề, “Trời đất chứng giám, cả đời Huyền Mặc này muốn có gian tình với ai, Tiểu Cầu Nhi, người là người đầu tiên cũng là người cuối cùng”

Tuyết Cầu cúi đầu nghĩ ngợi, lại nữa rồi. Lập tức đẩy Huyền Mặc vẫn quán lấy mình ra, nghiêm mặt nói, “Vậy hẳn đến tốt cùng là ai hả? Ngươi dẫn ta đến, dù sao cũng phải nói với ta một tiếng chứ”

Huyền mặc nhìn Tuyết Cầu mãi, cuối cùng cười bảo, “Cũng được, nam tử đứng ở đằng kia cũng chính là Vô Nhan trong miệng ta nói, hẳn cũng từ tám phương đại lục hạ phạm tới. Là Trưởng lão Bách Hoa đại danh鼎鼎 tộc Ứng Long, cũng đúng là một con yêu rồng Vô Nhan chỉ vạn năm mới có một. Mà tương đương, tộc Ứng Long còn có một trưởng lão Xuân Thảo, cũng đúng là một tiên rồng Vô Hương vạn năm chỉ có một trong tộc Ứng Long. Thế nào, thú vị chứ hả, một yêu một tiên, vốn là thủy hỏa bất dung, lại đều là trưởng lão bộ tộc”

Tuyết Cầu nghe vậy sùng sốt, Huyền mặc thấy thế thì buồn cười điểm nhẹ lên môi hồng của Tuyết Cầu đang bĩu lên, tiện mím cười nói, “Chơi đùa còn ở đằng sau nữa, vị nữ nam Vô Nhan này của chúng ta nhưng thật sự cự tuyệt tất cả phụ nữ, kể cả nữ nhân Vô Hương đẹp như tiên của chúng ta nữa. Mà yêu rồng này còn có một đặc điểm, là do bản thân yêu khí quá nặng, nên mỗi trăm năm đều phải thừa nhận toàn thân đau đớn xé rách một lần, sau đó pháp lực sẽ tăng tiến, chỉ là nếu không chịu nổi yêu khí mà phản phệ sẽ chết. Bấy trăm năm trước, Vô Nhan suýt nữa vì thế mà chết. Ngươi có biết sau này thế nào không?”

Nghe như lâm vào con mê, thấy Huyền Mặc nói ta điểm quan trọng lại dừng lại hỏi nàng, Tuyết Cầu lập tức nhất quyết không tha kéo ống tay áo Huyền Mặc giục, “Bấy trăm năm trước ta vẫn chưa sinh ra mà, ta sao mà biết được chứ, nói mau đi!”

Huyền mặc thấy vậy ịu xiu, nói tiếp, “Vô Hương không đành lòng người mình thương cứ vậy mà chết đi, nên đã dùng thân thể mình đem yêu lực phản phệ luyện hóa dung hợp. Bản thân mình thay thế Vô Nhan chết đi. Nhưng lại truyền hết một thân tiên khí cho hắn, khiến hắn sau này không phải chịu trăm năm đau xót kia nữa. Vì thế như ngươi chứng kiến đó, Vô Nhan còn sống được tới giờ, vẫn còn có sức mà nói với ta đó kia” Nói xong Huyền mặc chẳng có ý tốt gì nhìn về phía về mặt bị thương của vô Nhan, khỏe miệng bỗng dưng cười lãnh khốc hẳn lên.

“Vô Nhan phạm phải đắc tội, Vô Nhan sẽ dùng cả đời này bù lại, không cần giao long như ngươi tới nhắc nhở ta. Tội nghiệt của ngươi so với ta chỉ có hơn chứ không kém, thực....” Giọng Vô Nhan vừa nói ra miệng từ “thực” kia ra, Huyền mặc liền chém một đạo thiên lôi bất ngờ, hướng thẳng tới ngôi nhà tranh đằng sau Vô Nhan.

Vô Nhan quá sợ hãi, vội vàng biến về chân thân, dùng thân thể mình thay cho Thư Dung trong phòng kia đỡ một đạo thiên lôi này. Thân thể khổng lồ, ánh vậy long lân lóe sáng rọi vào trong đôi mắt của Huyền mặc, khiến hắn không nhìn được mà thêm cười máu lạnh.

Một trận gió to nổi lên, trong nháy mắt Tuyết Cầu nháy mắt, trước mắt lại xuất hiện một con rồng màu đen, không có vẩy. Bộ dáng mặc dù không đẹp bằng Ứng Long, nhưng lại mang theo cỗ khí thế kinh người, khiến người ta không dám nhìn gần.

“Ha ha, Vô Nhan, nếu mà miệng ngươi không dẫn đo, Huyền mặc lần sau sẽ không hạ thủ lưu tình nữa” Rồng màu đen không ngừng xoay tròn trong không trung hóa ra là chân thân của Huyền Mặc, nói xong, hắn cười to xông tới hướng Ứng Long Vô Nhan. Hai con rồng phía chân trời quán lấy nhau, khiến cho biển trời cũng biến sắc.

Tuyết Cầu bỗng như nhớ ra gì đó, vội vàng thừa dịp họ chưa chuẩn bị thì chạy tới chỗ ngôi nhà tranh trên cao kia. Đi đến trước cửa nhà đẩy cửa ra đã thấy Thư Dung một mặt bị thương nhìn xuyên thấu qua cửa sổ trong phòng nhìn lên bầu trời, khổ sở động lòng người. Chợt thấy Tuyết Cầu đẩy cửa vào, lập tức lùi lại tới góc tường, kinh ngạc nhìn Tuyết Cầu cười.

“Trời ơi, họ đánh nhau kịch liệt như vậy, cứ tùy tiện lôi cái gì phách phịch ra, nguô trốn trong phòng cũng không thoát được đâu. Nam nhân đánh nhau, chúng ta nói chuyện phiếm nhé, nào đến đây” Tuyết Cầu chẳng nói hai lời liền lạng lẽ kéo Thư Dung ra khỏi nhà tranh.

NHưng vào lúc này, Vô Nhan chém cho Huyền mặc một đạo lôi quang từ đằng sau đuôi, lại bay thẳng tới căn phòng nhỏ mà Tuyết Cầu và Thư Dung vừa đi.

Tuyết Cầu chỉ cảm thấy trước mắt sáng lòa, lại nghe thấy phía chân trời giọng Huyền Mặc cất lên khàn khàn, “Tiểu Cầu Nhi!” Tuyết Cầu kéo Thư Dung theo bản năng nhắm tịt hai mắt lại, mãi nửa ngày mới phát hiện ra hai người chẳng tổn hao gì, mà ở phía trên các nàng vì nàng khởi động, ngăn trở công kích màn kia của Song Dực Vô Nhan.

Thừa nhận hai lần trực tiếp dùng sấm đánh, lại cường đại như Vô Nhan cũng lực bất tòng tâm, lão đảo hai cái, định xoay người đón đánh Huyền mặc, thì từ trên trời giáng xuống một tấm lưới màu vàng, trói chặt hắn vào trong đó, càng giã lưới thu càng chặt, thậm chí còn rút sạch pháp lực quanh người hắn. Cuối cùng Vô Nhan biến về hình người, ngã phịch một cái rớt cạnh bên các nàng, tà mi nhũn chặt lại, rõ ràng là thống khổ vô cùng.

Còn ở bên kia, Huyền Mặc cũng vội vàng theo đám mây chậm lại, long thân biến mất, ôm lấy Tuyết Cầu, kiểm tra cẩn thận một hồi, lúc này mới hết lo, hỏi, “May mà Vô Nhan đỡ được, có bị thương không?”

Tuyết Cầu lạnh lùng đẩy Huyền Mặc đang nóng lòng quan tâm nàng ra, nhìn thư Dung bỏ nhào lên người Vô Nhan khóc to mãi, tức giận dăng đầy mặt, “Ngươi định xử lý hắn thế nào?”

Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu không sao, lúc này mới lạnh lùng liếc nhìn Vô Nhan bị trói trong lưới, hừ cái nói, “Chẳng liên quan tới ngươi, đừng có hỏi nhiều”

“Sao chẳng liên quan tới ta là thế nào, kiểu gì hắn cũng coi là ân nhân cứu mạng ta đi, ta suýt chút nữa đã bị ngươi bỏ sấm sét tới biến thành con thỏ nước

rồi mà” Tuyết Cầu thấy thái độ Huyền Mặc như thế, bất giác giận dữ sợ, kéo vạt áo Huyền Mặc tức giận chỉ trích.

“thì tính hán không cứu, ta cũng sẽ cứu thôi” Huyền Mặc trợn mắt, nói lạnh nhạt.

“Thả hán ra”

“Không thể”

“Ngươi nuốt lời”

“Tùy ngươi nói gì thì nói, chỉ có chuyện Vô Nhan Huyền Mặc nhất định không thỏa hiệp”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Kẻ trộm Ly Minh

Kẻ trộm Ly Minh

“Vô Nhan, chàng không sao chứ?” Một bên truyền đến tiếng khóc kinh sợ của Thư Dung, rõ ràng là Vô Nhan đã tỉnh lại.

Tuyết Cầu và Huyền Mặc lập tức đều ngừng cãi nhau, cùng nhìn ào ào về phía vô Nhan thương tích đầy mình.

“Dung Nhi...” Vô Nhan phát hiện thân mình vẫn trong lưới, trong mắt bất giác suy sụp hẳn. Lại cố dùng toàn lực đẩy Thư Dung bên cạnh một cái, cố ý quay đầu đi chỗ khác nói lạnh lùng, “Vô Nhan coi như đã báo ơn cứu mạng của ngươi, hiện giờ một mạng đền một mạng, đừng có dây dưa tới chuyện chúng ta nữa, đây không phải là chuyện một người phạm có thể quản, ngươi, đi thôi”

Thư Dung chảy nước mắt nhào tới trên người Vô Nhan, khóc bi hỉ]ong nói, “Ta không đi, người đó nếu muốn dẫn chàng đi trừ phi Dung Nhi chết”

Vô Nhan thấy không khuyên được nàng, liền liếc mắt nhìn sang Tuyết Cầu nói, “Ta biết cô nương thiện tâm, có thể đồng ý một thỉnh cầu của Vô Nhan không, mang Thư Dung rời đi chỗ thị phi này, nếu có thể đánh tan ký ức của nàng là tốt nhất, nếu không tan, cũng xin trước khi Vô Nhan rời đi đừng cho nàng ấy tiếp cận ta”

Tuyết Cầu nhìn hai người họ, trong lòng lại nổi lên ai oán nhất là Huyền Mặc chia rẽ người có tình, lúc đầu là nàng và Vân Cảnh, rồi giờ lại là Vô Nhan và Thư Dung, gặp hán cũng không được yên, lại còn chẳng chịu để tâm cười nữa.

Huyền Mặc đưa tay định ngăn Tuyết Cầu lại cười lạnh nói, “Trách không được ta nói Vô Nhan ngươi làm sao lại bị sắc đẹp mê đảo tâm hồn chứ, hiện giờ xem ra cô gái này đúng thật có bảy tám phần giống Vô Hương, thế nào, ngươi coi đây là bồi tội với nàng ấy sao, thấy chân thân cả ta và ngươi, sao Huyền Mặc có thể để nàng ấy còn sống tiếp được nữa chứ”

“Vô Hương... Đúng vậy, Vô Nhan mới gặp Dung Nhi thật đúng là xem nàng như Vô Hương vậy. Đúng vậy!” Vô Nhan bỗng nhìn về phía Thư Dung, ánh mắt kiên định nói với nàng, “Vô Hương là Vô Hương, Dung Nhi là Dung Nhi. Vô Nhan cả đời này thẹn với người là Vô Hương, mà đời này cảm tạ lại là Dung Nhi”

“Nhắm mắt làm ngơ, ngươi định chia rẽ duyên ương trước mặt ta, ta dĩ nhiên sẽ không đồng ý” Ý Tuyết Cầu là không để Huyền Mặc kéo mẹ con các nàng liên lụy vào. Nàng vừa nói, bé cưng Kim Tinh trong lòng vừa tỉnh ngủ, nhìn thấy Huyền Mặc, lập tức vươn đôi tay béo mập nganwsn ngùn ra, hét to giọng khờ khạo, “Phụ thân, phụ thân bé bé!”

Trong lòng Tuyết Cầu tức giận, gõ nhẹ lên cái đầu nhỏ của bé cưng Kim Tinh một cái, giọng đầy căm hận nói, “Phụ thân phụ thân cái gì, hán là cha con sao? Con cần hán vậy nương sẽ không cần con nữa”

Bé cưng Kim Tinh nghe vậy, cái miệng nhỏ méo xệch nghẹn lại khóc òa lên.

“Quá Nhi ngoan, có phụ thân thương con là được rồi” Huyền Mặc cười khò tự tay tiếp nhận bé cưng Kim Tinh dự dõ, ôn tồn. Thấy Tuyết Cầu một bên quay đầu rời đi, không chịu để ý tới hai cha con nữa.

“Oa! Nương nương đừng đi, phụ thân, mang Quá Nhi đi tìm nương nương đi, bảo nương nương đừng đi mà” Bé cưng Kim Tinh bình thường nói một câu chẳng rõ ràng mà giờ phút này lại nói một câu nhanh chóng cấp tốc dị thường, khuôn mặt nhỏ vương đầy nước mắt, từng giọt từng giọt tí tách rơi xuống đất.

Huyền Mặc đau đầu vỗ trán, bất đắc dĩ thở dài, “Tiểu Cầu Nhi, trở về! Không thấy con trai ngươi khóc thành như vậy rồi hả?”

“Con ta sao? Nó chẳng phải gọi ngươi là phụ thân đó ư? Đâu có chuyện liên quan tới ta chứ!” Tuyết Cầu hừ một tiếng, tiếp tục đi về phía đầu thôn.

“Quá Nhi, mẹ con quá ác độc, phụ thân sẽ tìm nưon nưong mới cho con thương con hơn” Huyền Mặc lau nước mắt đầy mặt bé cung, đôi mắt hoa đào thỉnh thoảng liếc nhìn Tuyết Cầu càng lúc đi càng xa.

“Oa hu hu, Quá Nhi không cần nưong nưong mới đâu!” Bé cung nghe thấy Huyền mặc muốn buông Tuyết Cầu đi tìm cho nó một mẫu thân mới, lại càng không thuận theo, tiếng khóc càng đầy thương tâm hơn truyền thẳng tới tai Tuyết Cầu cách đó không xa, khiến trong lòng nàng đau đớn không kìm được.

“Tốt lắm, Huyền Mặc thật sự chẳng có cách nào với hai mẹ con các người nữa, đành tạm thời bỏ qua cho bọn họ vậy” Huyền Mặc khẽ nhú mày, cuối cùng cũng thỏa hiệp. Nhưng thấy tay phải hấn vung lên, trong khoảng khắc, trên trán Vô Nhan liền xuất hiện một hoa văn giống y như Cửu Vĩ Yêu hồ Cơ Vũ vậy, “Vô Nhan, Huyền Mặc liên tha cho người mười năm, giờ khắc này người đừng có trốn nữa. Huyền Mặc vẫn muốn khuyên người, người phạm tui chỉ sống nấy thập niên, đợi nữ nhân kia khi nào già đi, người có còn muốn che chở nàng ấy nữa không, hoặc nàng ấy có thể chấp nhận người không? Ha ha!” Huyền Mặc cười lớn thu lại cái lưới, ôm bé cung Kim Tinh vội vàng đuổi theo hướng Tuyết Cầu mà đi.

Ánh mắt Vô Nhan phức tạp nhìn theo Huyền Mặc tha cho mình, lập tức ngửa mặt lên bầu trời vô tận trắng xanh nhẹ giọng lầm bầm nói, “Vô Hưong, hiện giờ Vô Nhan đau nhưng lại để ngư[ư]i trải qua trăm ngàn năm tan nát thương tổn còi lờng ư?”

“Nưong nưong, nưong nưong!” Về tới xe ngựa, bé cung Kim Tinh liền tụt xuống khỏi lòng Huyền Mặc, di chuyển đôi chân ngắn ngủn mập mạp vội vàng lao tới Tuyết Cầu đang ngồi dựa trên xe ngựa. Bé ôm lấy cổ Tuyết Cầu khóc òa lên, nước mắt nước mũi cọ sạch lên trên quần áo trắng của Tuyết Cầu.

Huyền Mặc cũng thả lỏng người nhảy lên xe ngồi xuống một bên, nhẹ giọng sai khiến, “Linh Ngữ, lái xe” Lập tức vỗ nhẹ bé cung hướng về Tuyết Cầu cười khổ dụ dỗ nói, “Mang theo con nhỏ đi làm việc thật phí công phí sức chẳng có kết quả gì cả”

Tuyết Cầu nghe vậy, lập tức quăng ánh mắt sang hấn, lúc này mới tức giận hỏi, “Người tìm Vô Nhan là vì chuyện gì?”

“Thế gian này sao chỉ nói một câu là hết được? Phật nói rằng, không nói thì không thể nói được” Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu chịu để ý tới hấn, lập tức cọt nhả ghé sát, ôm nàng vào trong ngực cười ha hả mãi.

“Người nghĩ ta thích nghe lắm sao!” Tuyết Cầu thấy Huyền mặc ra vẻ thần bí thì tức giận mãi.

“Hiếm lạ hiếm lạ, sao không lạ chứ, tiểu cầu nhi của ta là của hiếm mà” Đôi mắt hoa đào của Huyền Mặc cong lên thành vành trăng, nhân cơ hội hôn trộm lên mặt Tuyết Cầu một cái. Nhưng trong lòng lại thấy âm ỉ, không phải là hấn muốn giấu, mà biết là nếu nói ra, sợ tuyết Cầu sẽ oán hận hấn không bao giờ cho hấn tiếp xúc gần gũi nữa.

Chuyện này cuối cùng cũng chấm dứt, Huyền mặc vì muốn Tuyết Cầu được vui nên đồng ý cho nàng ở lại thế gian mấy ngày. Ngày hôm đó, xe ngựa lại tiến lên trên con đường của Ngô quốc, xe ngựa vốn đang đi vững vàng thì đột ngột dừng lại. Do quán tính sẽ bị bay ra ngoài nên Huyền Mặc ôm chặt Tuyết Cầu và bé cung Kim Tinh vào trong lòng để phòng họ bị thương, Huyền Mặc lạnh lùng hướng ra ngoài dò hỏi, “Chuyện gì phải dừng lại vậy?”

Bên ngoài truyền đến tiếng ngựa hí, Huyền mặc bỗng cau mày lại, Tuyết Cầu trong lòng hấn cũng tối sầm. Yêu nghiệt, thì ra là ngựa biết nói, “Chuyện gì vậy?” Nàng kéo Huyền mặc hỏi khẽ.

“Không có chuyện gì lớn, hình như là quan binh Ngô quốc bắt được một kẻ cắp chuyên nghiệp, chẳng hiểu sao tên trộm này lại trốn tới chỗ này” Nói xong hấn lại cất giọng sai Linh Ngữ một câu, “Đi tiếp thôi, chẳng liên quan gì tới chúng ta, đi vòng qua họ là được”

Tuyết Cầu thật ra lạ rất ngạc nhiên vì sao tóm một kẻ trộm lại phải ra tận đường như vậy, nên xốc màn cửa sổ xe lên, lén nhìn ra ngoài một cái. Một con búp bê sứ môi hồng răng trắng, đôi mắt sinh động lòng người đầy quật cường, y phục rách rưới cũng không ngăn được ánh sáng lóe lên từ bên trong, tuổi còn nhỏ cũng là một báu vật thần vận.

Định thần nhìn bé cung Kim Tinh cuộn tròn ngủ một góc, dù cũng không kém nhiều, song do tuổi tác còn nhỏ cộng thêm mập mạp chút nhưng cũng không xinh đẹp như đứa bé bên ngoài kia. “Dừng xe dừng xe!” Tuyết Cầu lớn giọng kêu lên, đứa bé xinh đẹp như thế, nàng sao để cho quan binh bắt đi được chứ. Hơn nữa, bị bắt rồi cũng chẳng có kết cục tốt đẹp nào, vì trong dĩ vãng nàng đã từng gặp nhiều trường hợp thế này lắm rồi.

Huyền Mặc hoài nghi liếc mắt nhìn tuyết Cầu, cũng tùy ý để Linh Ngữ dừng xe ngựa, ôm lấy Tuyết Cầu, thì thảo bên tai nàng nói, “Thế nào, định làm người tốt hả?”

“Ta đây không muốn thấy đóa hoa của Tô quốc cứ vậy mà bị đưa chuột đập cho hỏng thôi” Trong mắt Tuyết Cầu lóe lên giảo hoạt, biết Huyền mặc không thể chống cự được nàng làm nũng.

“Đưa chuột chẳng phải để ăn đó sao? Đóa hoa sao có thể bị đưa chuột bắt nạt được chứ?” Huyền Mặc cũng không hiểu rõ ý của Tuyết Cầu lắm, mở miệng tò mò hỏi.

Tuyết Cầu bị hấn hỏi vậy thì vui vẻ quá, nằm sấp trong lòng hấn không dám cười to, đợi cười đau cả bụng rồi lúc này mới đấm hấn một cái bảo, “Trời ơi, người đừng có chọc ta cười nữa, thay ta làm chuyện đứng đắn này đi”

Quả nhiên, Huyền Mặc vô cùng nghe lời, chỉ thấy hấn mỉm cười buông Tuyết Cầu xuống, dáng người trác tuyệt ra khỏi xe ngựa. Không cần một lúc hấn đã xách cổ một đứa trẻ do dấy bản thù, tóc tai rối bù đang giãy dụa tiến vào. Rồi sợ bản thì thả tay ra, đứa bé kia nhanh nhẹn như thỏ nhảy đến một góc xe ngựa cảnh giác nhìn Huyền mặc và Tuyết Cầu.

Dự tính thế nào mà đứa bé lại ở ngay bên cạnh bé cung Kim Tinh đang ngủ say, giờ phút này bé đang nằm mơ ngọt ngào ngủ trở mình, ôm lấy chẳng

chân gầy gò của đứa bé trai vào miệng, há mồm cắn, cuối cùng lại nhả ra miệng còn chẹp chẹp hai cái nôi thằm, “Nương nương khó ăn quá đi”

Tuyết Cầu và Huyền Mặc thấy vậy thì cả hai cùng cười ngặt trong xe, còn bé trai thì nhìn nước miếng của bé cưng dính đầy trên quần sách rười, mãi sau mới giật nẩy mình, muốn lòi nhanh ổng quần ra khỏi bé cưng Kim Tinh. Chỉ là nó lui về sau một phần thì bé cưng lại bị nó kéo về trước một phần, thật giống một cái khăn lau nhân công vậy. Chỉ có cái tay kia vẫn mãi không buông, có thể là do ngày thường bé cứ quần lấy Tuyết Cầu đã thành quen rồi.

“Ha ha, thằng nhóc kia, Quá Nhi nhà ta thật ra thích người rồi đó” Tuyết Cầu ôm bụng cười hoài, hoàn toàn chẳng có hình tượng làm mẹ tý nào, mà ngược lại giống như một đứa bé tùy thích làm gì. Bé trai kia hừ một tiếng chẳng hề để ý.

“Haiz, nói cho tỳ tỳ biết người tên là gì đi nào, thời điểm chúng ta đến thị trấn sẽ tha cho người, đỡ để người phải đi theo con ngựa hoang này với chúng ta cho mất tự nhiên” Tuyết Cầu chớp chớp đôi mắt to ướt, nhìn về phía bé trai tỏ vẻ sự chân thành.

“Ly Minh” Bé trai mãi nửa ngày sau mới để lại một giọng nhẹ đáp lại.

“Nghe nói thằng nhóc này còn tạo thành tổ chức, chuyện trộm này nọ nữa” Huyền Mặc liếc mắt lạnh nhìn về bé trai Ly Minh, nói thần nhiên.

“Chỉ là cướp của người giàu chia cho người nghèo thôi mà đúng không?” Tuyết Cầu chẳng hiểu sao, trong đầu thoáng hiện lên hình tượng anh hùng hiệp nghĩa ăn trộm có tư thế oai hùng, khinh công rất cao.

“Hừ!” Ly Minh chỉ hừ một tiếng, không đáp lại. Đã từng nhìn thấy một Khô vịnh kiêu ngạo, giờ phút này Ly Minh trong mắt Tuyết Cầu chẳng qua là một đứa trẻ cầu kinh, vốn chẳng đáng nhắc đến. “Ta đây đoán thử nhé, Ly Minh nhà người nhất định không phải là tên thật rồi, là tên gọi trong tổ chức, chính là người đặt cho họ hả?”

Thằng nhóc dù sao cũng là trẻ con, bộ dạng Tuyết Cầu không khủng bố cũng nhanh giải trừ chút cảnh giác của Ly Minh.

Nhưng vào lúc này, bé cưng Kim Tinh bên chân Ly Minh lại nói mê dói bụng, mà Ly Minh định mở miệng nói chuyện cũng nuốt trở lại.

Tuyết Cầu dở khóc dở cười ôm lấy bé cưng Kim Tinh, ném qua tay Huyền Mặc bảo, “Con trai người dói bụng rồi, cho nó bú sữa đi”

Lúc này tới phiên Huyền Mặc cũng cười không nổi mà khóc không ra, hần là một người đàn ông thì lấy đầu ra sữa chứ? “Tiểu Cầu nhi, chuyện bú sữa thì phải do phụ nữ làm chứ” Lời vừa nói ra, Tuyết Cầu lập tức trừng mắt nhìn lại, “Ta á? Ta lấy gì cho nó hả? Đừng có để ý, người cứ hiển tay mình hay chân mình cho nó cắn chút đi, dù sao răng nó cũng chưa mọc hết, có cắn cũng chẳng sứt mẻ tỳ thịt nào của người đâu”

Ly Minh có thể chưa từng thấy qua loại cha mẹ thế này, cái miệng nhỏ bất giác há to như có thể nuốt gọn được một quả trứng đà điều vậy.

“Haiz, Ly Minh tiểu đệ ề ề à, ề ề vẫn còn chưa có nói với tỳ tỳ đó” Tuyết Cầu chẳng để ý tới cặp cha con Huyền Mặc đang oán hận đằng sau kia, mà ngược lại nhìn Ly Minh mỉm cười, cảm thấy hứng thú hỏi.

Ly Minh lúc này mới phục hồi tinh thần, gật gật đầu, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp nổi lên hai đóa hoa ửng đỏ, “Thần Hi, Hương Nhan, Tịch Nhan, Hoàng Hôn, và ta nữa là năm người”

Tuyết Cầu đáp liên tục, “Trình độ đặt tên của đệ rất cao, haiz, nói đi, người làm sao mà lại bị bắt vậy?”

Vừa nói tới đây, trên mặt Ly Minh bất giác bất bình căm giận hằn lên, rồi quay đầu đi, giọng khàn hằn, “Không muốn nói”

“Không muốn nói thì thôi. Yêu nghiệt, người mang hạt châu kia ra đi” Tuyết Cầu duỗi tay về phía Huyền Mặc, chẳng khách sáo đòi hỏi,

“Giả vờ gì nữa, lấy ra đi”

Huyền Mặc uất ức bĩu môi, đôi mắt mị nhân liếc Tuyết Cầu bảo, “Tiểu Cầu Nhi, người đây là có người mới quên người cũ, Huyền Mặc so ra có kém thằng nhóc thối chưa phát dục kia đâu? Muốn đáng người có đáng người, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, có tài có thân phận, vẫn cùng người sanh ra Quá Nhi đó thôi” Huyền Mặc càng nói càng quá, mặt Tuyết Cầu càng thêm khó coi. Nàng chẳng khách sáo lấy tay mò trên người Huyền Mặc mò mãi mà chẳng thấy long tiên châu đâu.

Còn Huyền Mặc thì bị Tuyết Cầu quang minh chính đại số sàng lần đầu tiên vậy, ngược lại có vẻ hưởng thụ rên rĩ hai tiếng, cuối cùng còn dựa hần vào người Tuyết Cầu, nói mị hoặc, “Tiểu Cầu Nhi, ở đây nhiều người như vậy, trở lại khách sạn chúng ta tiếp tục nhé, đừng có gấp, ngoan nào”

“Đúng vậy đó, ta vội đó, ta muốn người nhanh chóng một chút, tiện còn có thể lấy cháo chung đầu ăn được rồi” Lúc nói chuyện, Tuyết Cầu lục soát ra được viên long tiên châu to bằng nắm tay, lại chẳng để ý tới Huyền Mặc không đứng đắn, như hiến vật quý vậy đưa cho Ly Minh, thấy khuôn mặt nhỏ kia chân kinh quá độ, thì mỉm cười bảo, “Ly Minh, hạt châu này chính là vô giá nha, tỳ tỳ tặng cho người. Sau này cho tổ chức các người nổi danh rực rỡ nha, ha ha”

Ly Minh kinh ngạc nhìn hạt châu trong tay Tuyết Cầu, lập tức hừ một tiếng, “Ai thèm hạt châu của người chứ, không có người, chúng ta cũng vẫn nổi danh rực rỡ như thường thôi”

“Không thèm hả, vậy được, để lại, sau này làm vật để nhận biết với tỳ tỳ, ta ngược lại muốn xem xem các người làm ra trò trống gì, thế nào, có dám lấy không? Nếu sau này thành tên ăn mày nhỏ, để ta mà thấy, ta đây sẽ chẳng chút do dự cười nhạo người ngay” Tuyết Cầu đắc ý quơ quơ long tiên châu trong tay, không nhanh không chậm kích thích chí khí của đứa bé tên Ly Minh kia.

“Hừ, cảm thì cảm, sợ người thì ta không phải Ly Minh nữa” Ly Minh nhận lấy long tiền châu, dè dặt cẩn thận để vào trong túi vải bên hông.

Nhìn như thế, Ly Minh và Tuyết Cầu càng gần gũi hơn, đợi tới lúc đến trấn nhỏ thì cũng là lúc tạm biệt lại càng không cam lòng. Tuyết Cầu nằm dài bên cửa sổ, nhìn theo bóng nó đi xa dần thành chấm nhỏ rồi biến mất, tay nhỏ bé vẫy vẫy mãi vẫn chưa rời.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Mười năm trong nháy mắt

Mười năm trong nháy mắt

“Nhanh vậy đã trở về Hồng Nghê rồi ư? Yêu nghiệt, chơi thêm hai ngày nữa nhá” Tuyết Cầu vừa nghe nói Huyền Mặc muốn dẫn nàng về, lập tức quần lay hấn không rời, hy vọng được thư thả thêm vài ngày.

“Tiểu Cầu Nhi, thời gian còn dài, sẽ đi chơi tiếp, trái tim người và Quả Nhi đã ở thế gian này rồi, ta có nói gì cũng vô ích thôi” Huyền Mặc cố ý dạy dỗ.

Cuối cùng hai phe cũng lùi từng bước, Huyền Mặc đồng ý hàng năm đều mang Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh hạ phạm chơi một tháng, mà được lớn là, ngày nào trước khi đi ngủ Tuyết Cầu cũng phải ngoan ngoãn hôn lên má yêu nghiệt một cái. Cứ vậy, cuối cùng đợi trước khi bé cưng Kim Tinh biến hình thì đã về tới trấn nhỏ lúc trước mua xe ngựa.

Ông chủ trạm dịch trấn nhỏ từ xa nhìn thấy xe ngựa Linh Ngữ kéo, đã trải qua chuyện lần trước thuê người ăn cướp, ông chủ kia cũng thêm sợ Huyền Mặc hơn, có thể trốn được thì trốn. Không ngờ, xe ngựa lại đi tới trạm dịch của ông ta thì dừng lại, rõ ràng là đi về hướng ông ta. Ông chủ bất đắc dĩ đành giả vờ bị bệnh trốn trong phòng, bảo thuộc hạ tiểu nhị giúp đuổi họ đi.

Đội xe ngựa dừng hẳn, Huyền Mặc ôm Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh xuống xe, chỉ thấy có mình tiểu nhị chào đón, lập tức đã hiểu ra bảy tám phần. Hấn cũng không cố ý làm khó dễ, mà ngược lại mỉm cười nói với đám tiểu nhị kia, “Xe ngựa của lão gia đây gửi lại chỗ các người, một năm sau lại tới lấy, có vấn đề gì không?”

Đám tiểu nhị kia đã nghe ông chủ phân phó xong, dĩ nhiên là nhanh chóng đồng ý. Đang định kéo Linh Ngữ và xe ngựa vào hậu viện, Huyền Mặc khoát tay chặn lại, nói, “Đem dỡ dây cương ngựa xuống, ngựa này lão gia muốn dẫn đi” Nói xong, hấn lạng lẽ lườm một lượt, khỏe miệng chứa đầy chút cười lạnh.

Tiếp đó, Huyền Mặc một tay kéo Tuyết Cầu, một tay bế bé cưng Kim Tinh, đi sau là chú ngựa Linh Ngữ, cả ba người ngựa đi lên núi. Đợi tới giữa sườn núi, Huyền Mặc quay đầu nói với Linh Ngữ, “Được rồi, Huyền Mặc và Tiểu Cầu Nhi phải về trời rồi, xin đa tạ người nhiều ngày qua” Tuyết Cầu ôm lấy đầu Linh Ngữ không tha nói, “Truy Phong, Tuyết Cầu sẽ nhớ người lắm, thấy hai tháng nay kéo xe đã gầy đi rồi. Nhớ ăn béo lên chút, sang năm sau chúng ta gặp lại nhé”

Linh Ngữ trải qua ở chung hai tháng, cũng thấy lưu luyến với ban người trước mắt. Giờ phút này, hấn dùng pháp thuật biến thành người, quỳ một chân trên đất, trầm giọng nói, “Linh Ngữ chờ mong tộc trưởng Huyền Mặc, tộc trưởng phu nhân và tiểu công tử sang năm, tạm biệt”

Trước khi chia tay, Huyền Mặc đột nhiên xoay người gọi một câu “Linh Ngữ” rồi lập tức đưa bé cưng Kim Tinh cho Tuyết Cầu bế, bản thân mình thì kéo Linh Ngữ về một phía, về mặt nghiêm túc nói với hấn, “Linh Ngữ, hai tháng nay Huyền Mặc đã coi người như người một nhà, hiện giờ cũng muốn người thay ta làm một chuyện”

“Xin tộc trưởng cứ nói, nếu Linh Ngữ có thể làm được thì nhất định sẽ cố hết sức”

“Được, thay ta đi hỏi thăm tộc Bàn Long chút, trong tộc hấn mấy năm nay có người trong tộc và nữ tử tộc Tù Bò trên trời yêu nhau không. Tìm ra kẻ này, nếu được thì giết chết; nếu không giết được, thì tạm gác lại đợi ta tới thì nói cho ta biết, Huyền Mặc sẽ tự mình ra tay” Huyền Mặc giọng lạnh lẽo vô cùng, đôi mắt màu vàng giờ phút này lóe lên máu tanh lạnh lẽo.

“Vâng, Linh Ngữ đã hiểu” Nói xong, hai người liền chia tay nhau mà đi.

“Tiểu Cầu Nhi, chúng ta về nhà” Huyền Mặc mỉm cười kéo Tuyết Cầu đang đợi một bên, mang nàng đi lên núi.

Lúc này Tuyết Cầu đột nhiên nổi lên tia cảm động trong lòng, nhà... Cũng như Huyền Mặc nói hiện giờ, có nàng và bé cưng thì Hồng Nghê đã là nhà của họ rồi. Thực ra nàng luôn biết rõ, gần một năm ngủ cùng giường, xuất hành làm bạn, nàng càng thêm hiểu rõ Huyền Mặc trong ngoài khác nhau. Lúc thì là một người mạnh mẽ, trong nội tâm lại hoảng hốt vô tận, sợ cô đơn, cũng e ngại người khác tiếp cận, song hấn sợ nhất chính là bản thân hấn.

Chỉ một câu lạnh nhạt về nhà đã nói lên hết nỗi phiền muộn trong lòng.

Khắp núi hoa đào đã tàn chỉ còn trơ lại mùi thơm, Huyền Mặc hơi nghiêng đầu, ánh mắt nhu nhược mềm yếu như nước mùa xuân dừng bên cạnh Tuyết

Cầu, đôi mắt màu vàng lạnh như ánh trăng mỗi đêm giờ dần đã ảm áp, chẳng còn sắc bén, trào phùng giống dĩ vãng nữa. Với hân hôm nay mà nói, mười năm, sợ là hơi ngắn, cả đời hy vọng làm bạn thì quá xa vời rồi. Nắm tay nhau không tự chủ được nữa phần, khỏe miệng cười càng thêm hui quanh.

“Người yên tâm đi, ta nói được thì làm được, nhất định sẽ không mang Quá Nhi trốn đâu” Tuyết Cầu bỗng mở miệng nói chuyện, tuy câu nói không rõ đầu đuôi, lại như một kỳ tích khiến cho Huyền Mặc mở lòng, cười ảm áp. Nàng lập tức nhìn Huyền Mặc, lúc này cũng cười theo. “Cuối cùng người cười thuận mắt chút, sau này tâm tình không tốt có bất nạt ta chút cũng không sao, dù sao ta bị người bắt nạt thành quen rồi, đã sớm đao thương bất nhập”

Huyền Mặc ngẩn ra, ngốc vậy và cũng chẳng biết quan tâm an ủi lại phát ra từ miệng của Tiểu Cầu Nhi nhà hân, là đến từ Tiểu Cầu Nhi cách hân xa ngàn dặm. Hân cười hờn nhẹ lên trán Tuyết Cầu một cái, lúc này mới nói mềm giọng đi, “Sao có thể gọi là bất nạt chứ, Huyền Mặc thích người không kịp nữa là”

Tuy Huyền Mặc thường xuyên nói chữ thích liên tục, nhưng lấy loại người có tới chết cũng không dịu dàng tí nào mà nói ra từ này, cũng là lần đầu thấy. Tuyết Cầu mặt hơi đỏ chút, trong lòng bất giác có một giọng nói nhắc nhở nàng, không đáng tin, tìm không được loạn. “Trở về đi” Nàng đưa tay ra ngăn lại đôi mắt xinh đẹp của Huyền Mặc, tiếp đó cũng can nột thâm tình của hân lại. Trong đầu đã có một người, sớm đã không có vị trí của hân, không có nữa...

Huyền Mặc có vẻ không để ý đến cong miệng lên, mang theo chút tâm tình kỳ lạ đưa Tuyết Cầu trở lại tám phương đại lục. May mà hai người này một người lòng dạ quá sâu, một người tâm tư quá nhỏ, nhanh chóng quên mất đi đoạn ngoài ý muốn này, chẳng còn ai nhắc lại nữa, cũng tùy ý để tình cảm mơ hồ không rõ chậm rãi phát sinh, nảy mầm mọc rễ.

Thế gian mười năm, xuân đến đông đi, cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt trên tám phương đại lục, mười năm có thể dài thay đổi được rất nhiều chuyện vật, mười năm có thể hình thành trong giây lát mà thôi. Bề ngoài, tính cách, tình cảm, dã tâm, cái gì cũng dần thay đổi, có cái gì vẫn như trước không đổi e là chỉ còn trái tim đầy nhớ nhung mà thôi.

Như hai năm trước, Vân Cảnh và Khô Vinh liền quyết định ở con suối Bỉ Dực lãnh đại phương Bắc đã ước định hẹn gặp, chuyên tâm luyện một loại pháp thuật cuối cùng cũng là loại pháp thuật khó luyện nhất. Mười năm nay hân và Tuyết Cầu có thể sử dụng đồng tâm hoàn liên lạc tâm linh tương thông khá ít, theo lời Tuyết Cầu nói, Huyền Mặc gần như giờ khắc nào cũng đều ở bên cạnh nàng. Còn Huyền Mặc cũng tuân thủ ước định, trong mười năm nay, tám phương đại lục coi như được khôi phục yên bình như trước, chẳng còn sóng gió trùng hợp xuất hiện nữa.

Còn lần mười năm trước hạ phạm, Tuyết Cầu sau đó có nói cho Vân Cảnh, Huyền Mặc muốn tìm một tộc trưởng long tộc tên là Vô Nhan Ứng Long, sau đó lại tha cho hân, Vân Cảnh liền cảm thấy hơi bất an. Yêu rồng Vô Nhan nghe nói là đột nhiên mai danh ẩn tích theo tộc Ứng Long vào một ngày nào đó, không ngờ Huyền Mặc lại tìm được hân ở thế gian, hơn nữa kết quả là vì chuyện gì, Tuyết Cầu cũng không nghe được lời nào từ miệng Huyền Mặc nữa. Hân chỉ có thể để nghi ngờ trong lòng mình, chẳng phân biệt được ngày đêm khiến mình trở nên mạnh mẽ, mạnh mẽ hơn...

Vân Cảnh mười năm như một vẫn chịu khó luyện tập pháp thuật mà Khô Vinh dạy cho hân, chỉ là hân biết, mười năm này, hân và Khô Vinh cũng có thay đổi chút, thay đổi này đều là từ sau khi Tuyết Cầu rời họ đi mới có.

Con suối Bỉ Dực, nước quanh năm chảy, trong suốt tận đáy cũng có một đôi cá bỉ dực màu vàng gần bó cận kề bên nhau, khoan khoái bơi lội, tự do tự tại, nếu không có ngoại lực, thì cả đời họ sẽ vĩnh viễn bên nhau cả đời không bao giờ rời xa.

Nước suối bên đó, có một đứa bé năm tuổi đang ghé sát mép nước có ý muốn bắt mấy con cá Bỉ Dực lên bờ chơi, đôi mắt màu tím xinh đẹp tràn đầy hưng phấn và vui sướng, cứ luôn mồm hét lên âm thanh ngu ngốc, “Con cá con cá”

Đứng cạnh đứa trẻ là một cô gái áo trắng tóc dài, trên cổ cô đeo một chiếc gρον nhỏ tinh xảo, tai phải đeo một chiếc khoen bạc hình rồng, trên đầu còn buộc một chiếc khăn lụa đỏ, “Quá Nhi, hiện giờ cha con không thấy, nếu bị rơi xuống nước, thì có ai tới cứu con nữa chứ” Giọng cô gái thật êm tai dễ nghe, cũng mang theo dáng điệu ngây thơ nhẹ nhàng giống đứa trẻ, âm thanh ấy khiến người ta tâm động.

“Nương nương, con cá con cá!” Đứa bé bỗng xoay người lại, bàn tay nhỏ ướt đầm đang cầm đuôi một con cá Bỉ Dực, còn một nửa kia của nó đang quẫy mạnh khiến nước suối văng cao.

“Quá Nhi, cha con đã chuẩn bị không ít đồ ăn ngon cho chúng ta, thả con cá này đi” Cô gái chỉ chỉ túi Càn Khôn bên hông mình, xoa xoa đầu đứa bé, lại nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ bụ bẫm đang tươi cười đáng yêu của nó, phá lệ không đem con cá Bỉ Dực thành thức ăn của mình.

Đứa bé có vẻ khó hiểu, nhưng vẫn rất nghe lời gật đầu, khó khăn lắm mới bắt được con cá đã thả nhẹ nó xuống suối. Con cá Bỉ Dực kia vào trong nước suối liền bơi tới bên nửa kia của mình, cả hai con cùng sánh vai nhanh chóng bơi tới tận chỗ nước sâu nhất.

“Tuyết Nhi..?” Vân Cảnh vội vã từ lại bên suối khi đồng tâm hoàn nhận được cảm ứng, thấy một cô gái quần áo trắng, tóc dài như tơ lụa, cô gái đang nắm tay một đứa bé mặc quần áo trắng, quay lưng lại phía hân đứng lặng bên suối. Lòng hân bỗng dưng thấy ghen, lại bị kích động, cất giọng khàn khàn gọi tên cô gái khát vọng trong lòng.

Cô gái nghe được âm thanh xa cách mười năm kia, vừa nhu tình vừa dịu dàng không đối ấy gọi, bỗng cứng ngắc cả người. Mãi sau, mới lấy hết dũng khí kéo đứa bé xoay người lại. Đôi mắt đỏ linh động mượt mà, cánh môi biau đáng yêu, cùng với giọt nước mắt treo trên má, đúng là Tuyết Cầu mà mười năm Vân Cảnh chưa gặp một lần ấy. Hiện giờ tóc nàng không còn ngắn nữa, tóc đen dài tới tận eo, gợn tay nhắc chân có vẻ thành thực dịu dàng, nếu bên tai không có đồng tâm hoàn rủ xuống cùng với con bướm bướm thất bằng khăn lụa trên đầu, sợ là Vân Cảnh không thể tin nổi, cô gái trước mắt chính là Tuyết Cầu mà hân khắc sâu tưởng niệm nhớ nhung nhiều năm.

Mà trong mắt Tuyết Cầu, Vân Cảnh cũng không giống với mười năm trước mấy. Lúc ấy mới gặp thì lạnh lùng, ở cùng nhau lâu dài thì dần dịu dàng, mà xa cách mười năm gặp lại, hân vẫn là hân nhưng dường như không còn là hân nữa. Khuôn mặt vẫn tuần dật như trước, chỉ là trong mắt bạc ấy ngập tràn

thâm tình giờ thêm chừng chạc và từng trải hơn, mười năm lịch lãm đã tôi luyện cho hắn trở nên chói mắt, lại càng thêm có phong phạm vương giả đầy ngạo khí không ai dám tới gần. Môi mỏng mấp máy, mày kiếm hơi nhíu, hiện giờ Vân Cảnh như một loại rượu hạ thổ lâu năm thơm ngọt thuần hậu tới mê người, sợ là phụ nữ mê đảo hắn càng nhiều thêm mà thôi.

Tuyết Cầu kéo bé cưng Kim Tinh đã có thể tự mình dùng lực lượng của mình biến thành, chậm rãi tiêu sái đi tới nam tử mà nàng ngày nhớ đêm mong suốt mười năm, giờ phút này trong mắt hắn lộ ra loại thần tiên thâm thúy mà bình tĩnh, nhưng cũng ẩn sóng bất ngờ mà người thường khó phát giác ra được.

Thấy Tuyết Cầu không đáp lại mình, Vân Cảnh lại cất giọng khàn khàn lên lần nữa gọi, “Tuyết Nhi...”

“Vâng” Nước mắt Tuyết Cầu không kìm được trào ra tuôn rơi, đưa tay ra ôm chặt lấy vòng eo gầy, đầu chôn sâu trong lòng mùi thơm ngát đã lâu, khóc rống lên, lần lượt gọi ngốc nghếch, “Vân, mây...”

Vân Cảnh cũng không kìm được nổi nhớ nhung dâng trào, ôm thật chặt Tuyết Cầu vào lòng, cũng muốn đem nàng nhập sâu vào mình thành một thể, không bao giờ tách ra nữa.

Nhưng lúc này, bé cưng Kim Tinh lại tưởng Vân Cảnh bắt nạt nướng nướng yêu nhất của nó, lập tức chu cái miệng nhỏ lên, nắm đấm đánh vào đùi Vân Cảnh, vừa đánh vừa nói, “Không được bắt nạt mẹ ta, nguoi là nguoi xấu, mau thả nướng nướng ta ra”

Vân Cảnh thấy vậy thì buồn cười, hắn buông Tuyết Cầu ra rồi ôm lấy bé cưng Kim Tinh, mặt mày rạng rỡ cười bảo, “Nguyên Bảo đã lớn vậy rồi à, phụ thân Vân thích mẹ con còn không kịp nữa là, sao dám bắt nạt nàng ấy chứ”

Ai ngờ bé cưng Kim Tinh không sợ trời không sợ đất, được Huyền Mặc cưng chiều mười năm ở Hồng Nghê, càng muốn gió được gió muốn mưa được mưa (ý là muốn gì được nấy đó). Tự dưng không hiểu sao, nó vừa vào trong lòng Vân Cảnh thì khóc rống lên, vừa khóc vừa dùng dằng vung về phía Tuyết Cầu, ôm cổ nàng khóc lóc kể lể, “Nướng nướng. Quá Nhi hơi sợ. Quá Nhi muốn phụ thân, nướng nướng, chúng ta trở về tìm phụ thân đi” Bé cưng Kim Tinh vẫn luôn duy trì phong cách của nó, lúc khóc mà nói chuyện vẫn có trật tự trời chảy.

Sắc mặt Tuyết Cầu tái nhợt trong nháy mắt, Vân Cảnh cũng chẳng khá hơn tí nào, hắn lập tức hiểu phụ thân trong miệng bé cưng Kim Tinh không phải là hắn, mà là Huyền Mặc, mười năm không gặp, chỉ có mấy tháng lúc trước quả nhiên bé cưng Kim Tinh đã không còn biết hắn nữa.

“Quá Nhi ngoan, lúc trước không phải đã nói hết rồi sao, đợi con trưởng thành rồi có thể trở về thăm phụ thân. Hơn nữa, Vân phụ thân cũng rất thương Quá Nhi sao, đừng sợ, ngoan nào” Tuyết Cầu dùng lời ngon ngọt dỗ dành bé, chỉ là bé cưng Kim Tinh không nghe khuyên, cứ khóc nháo mãi không thôi.

“Con bá nó chứ, lão đại tử từ xa đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc rồi, đưa bé nào lại phiền vậy chứ!” Từ xa truyền tới một giọng vang dội, vượt qua cả tiếng khóc gào của bé cưng Kim Tinh nữa.

Còn bé cưng áo ngắn Từ Nhi trong túi ngủ vừa nghe thấy âm thanh kia, lập tức mở mắt ra, chẳng nói câu nào bay thẳng tới chỗ có âm thanh phát ra ấy.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Lại hạ phàm

Lại hạ phàm

“Khô Vinh đại nhân!” Từ Nhi vừa nhìn thấy bóng màu lam lập tức xông tới, “Từ Nhi mười năm không gặp ngài, mau cho Từ Nhi hôn cái đi!”

Khô Vinh có tính phản xạ nhanh lập tức nghiêng đầu, Từ Nhi đáng thương dùng sức quá mạnh trực tiếp đập thẳng vào cây to đằng sau Khô Vinh, lại lần nữa giống vết xe đổ năm đó, ngã đi.

Còn Khô Vinh thấy Từ Nhi thì bỗng bừng tỉnh, lập tức bước nhanh chân về trước. Chỉ thấy bên cạnh Vân Cảnh có một cổ gái tóc dài ôm một đứa bé, nếu không có đôi mắt đỏ linh động ấy, thì hắn cũng chẳng cách nào nhận ra cô gái này còn xinh đẹp hơn mười năm trước rất nhiều chính là người mà hắn ngày nào cũng lăm bằm con thỏ ngốc Tuyết Cầu. Cô hòng hơi nghẹn nghẹn, câu nhớ nhưng mười năm với con thỏ ngốc ấy hiện giờ lại nghẹn ngào trong cổ muốn nói cũng không nên lời.

Còn Tuyết Cầu thật ra nhìn thấy Khô Vinh vẫn có tinh thần như mười năm trước, thì lại vui vẻ vô cùng ôm bé cưng Kim Tinh tới trước mặt hắn, cười bảo, “Khô Vinh! Đã lâu không gặp, ta là Tuyết Cầu, còn nhớ rõ ta chứ. Quá Nhi, đây là Khô Vinh gia gia, có còn nhớ không?”

“Vô nghĩa, lão tử cũng chưa thật già mà, chỉ có mười năm thôi, sao có thể lại dễ quên vậy. Vẫn là con thỏ ngốc nhà nguoi nói gì thế, cái gì mà Khô Vinh gia gia, ta đã già như vậy sao?” Tuyết Cầu bị một trận nói chặn lại, Khô Vinh cũng khản trương giống lúc trước ném lại một câu, gào thét về phía Tuyết Cầu rất hòng, tuy nhiên nụ cười xinh đẹp như tinh linh mãi treo trên miệng, đôi con nguoi đen nhánh cũng cứ nhìn mãi trên người Tuyết Cầu, nhìn thế nào cũng không đủ vậy.

“Chào gia già” Bé cưng Kim Tinh hơi sợ hãi chút tránh sau lưng Tuyết Cầu, gọi Khô Vinh một tiếng gia già, lại vẫn bị Khô Vinh tức giận kêu gào thật to.

“Tuyết Nhi” Vân Cảnh đi từ đằng sau tới, ôm lấy eo Tuyết Cầu kéo nàng vào lòng, ôn nhu hỏi, “Mười năm này sống tốt không?” Tuy chỉ là câu hỏi, cũng đang bá đạo hướng về Khô Vinh tuyên cáo Tuyết Cầu là của mình.

“Ừ, còn huynh?” Tuyết Cầu đưa tay mềm yếu xoa mặt Vân Cảnh, vuốt ve, như muốn khắc sâu gương mặt yêu cả đời trong lòng không nở vứt đi.

“Ngoài ngày nào cũng nhớ nàng ra, tất cả đều tốt hết” Nếu không có người ở đây hẳn đã sớm hôn lên dung mạo khát vọng lâu ngày kia rồi, hiện giờ chỉ có thể ôm chặt lấy nàng vào ngực, ôm thế nào cũng thấy không đủ.

Khô Vinh không nhìn nổi hai người dịu dàng chẳng coi ai ra gì, cảm thấy ảm đạm, liền xuất bảy người nhỏ ra, mang theo bé cưng Kim Tinh đi qua bên chơi. Vân Cảnh thấy thế liền ôm Tuyết Cầu ngồi bên bờ suối Bi Dục, nhìn bé cưng Kim Tinh xa xa, hỏi nặng nề, “Tuyết Nhi, ta vừa thấy bộ dạng nguyên Bảo đã muốn hỏi, Huyền Mặc có từng nói với nàng, tóc của nó có màu lam...”

Tuyết Cầu gật gật đầu, tựa vào lòng Vân Cảnh, nói khẽ, “Đã nói rồi, mười năm trước đi thế gian lần đó đã nói qua. Quá Nhi đúng là bé cưng của tộc Tù Bò và tộc Bàn Long sinh ra, nên tóc mới có màu như thế. Vân! Chúng ta không thể đưa bé trở lại tộc Tù Bò được, đồng ý với Tuyết Nhi, để nó ở lại bên cạnh chúng ta đi” Tuyết Cầu đột nhiên hơi kích động cầm vạt áo Vân Cảnh, giọng cũng vống cao mấy phần. Nhớ lại mười năm trước Vân Cảnh nói với nàng, muốn đưa về trở về tộc của mình, không hiểu sao nàng lại gật đầu đồng ý.

“Ừ, không đưa về nữa” Vân Cảnh nhìn con suối Bi Dục xanh lam, đáp nhàn nhạt. Tay hắn hơi vuốt chút tóc dài của Tuyết Cầu, trong mắt là hình ảnh con suối, trong lòng hẳn sâu rộng bình thản ấy lại như bị một hòn đá làm rối loạn gợn sóng.

Ở nơi phía xa chân trời có một bóng áo trắng đang đứng, đầu tóc dài như thác nước xen lẫn mấy lọn tóc đỏ, đôi mắt hoa đào màu vàng giờ phút này nhìn không ra cảm xúc, hẳn ở phía trên bầu trời, trái tim lại ở bên con suối Bi Dục kia, trên bóng một lớn một nhỏ, hẳn cho là họ đã là người một nhà, đời này người nhà không tách ra, thậm chí còn muốn vì nàng buông tha cho tâm nguyện tới nay.

Nàng và hắn cũng trải qua mười năm xa nhà, về bên cạnh người nàng yêu. Hai tay nắm chặt thành nắm, Huyền Mặc áo bay trong gió, hẳn dứt khoát xoay người bay về phía hồng Nghê trong cánh đồng tuyết hoang, không muốn lưu lại chút gì, không muốn có bất kỳ nhớ nhung gì, lại cũng không muốn ôm bất cứ hy vọng gì.

“Vân, vài thập niên tiếp theo chúng ta tiếp tục đi thế nào cho tốt đây?” Cùng Vân Cảnh kể rõ mười năm xa cách tưởng niệm và quyền luyện xong, Tuyết Cầu cũng biết đi du sơn ngoạn thủy vài thập niên chẳng bằng tìm một mảnh đất an cư lạc nghiệp, cả đời này cũng cần pháp thuật của Vân Cảnh tịnh tiến mới có lợi, cũng là vì bé cưng Kim Tinh còn quá nhỏ.

“Tuyết Nhi, chúng ta đi thế gian được không, chẳng quản chuyện của tám phương đại lục nữa, ở thế gian là đôi vợ chồng tự do tự tại được không? Tuyết Nhi, gả cho Cảnh làm vợ nhé” Vân Cảnh vừa thâm tình ngắm Tuyết Cầu, vừa nói ra lời thề trọn đời.

Tuyết Cầu bỗng dung đỏ mặt, cả hai kiếp cộng lại cũng là lần đầu tiên được người cầu hôn, không có nhẫn cũng không có hôn lễ, nàng cũng sẽ đồng ý. Trong đầu đột nhiên hiện lên phân biệt với Huyền Mặc lúc trước, nụ cười nồng đậm trong mắt hắn, lại nghĩ tới lúc trước vì nàng mà Vân Cảnh bị đuổi ra khỏi nhà. Khuôn mặt nhỏ bất giác xụ xuống, nàng vui đầu vào trong lòng Vân Cảnh, khóc nức nở nói khẽ, “Được, tuy Tuyết Nhi vẫn hy vọng có thể được Vân phụ thân và mẫu thân tán thành, vì thế đợi chúng ta trở về cung Nguyệt Miện ở côn Lôn, đến lúc đó, Tuyết Nhi nhất định thông suốt thoải mái mặc áo cưới, gả cho Vân làm vợ”

“Cũng được, Tuyết Nhi, ngày mai chúng ta sẽ đi thế gian đi” Hiện giờ Vân Cảnh chỉ nghĩ tới bảo vệ mẹ con Tuyết Cầu dưới đôi cánh của mình, không muốn có liên quan gì tới Huyền Mặc nữa.

Hôm sau, họ một nhà lần nữa hạ phàm trở lại thảo nguyên mà Vân Cảnh và Tuyết Cầu gặp nhau lần đầu lúc trước, tuy trong mười năm này, Tuyết Cầu và Huyền Mặc mang theo bé cưng Kim Tinh tới rất nhiều lần, vẫn không nhận được tức cảnh sinh tình, cảm khái rất nhiều.

“Tuyết Nhi, có còn nhớ nơi này không?” Vân Cảnh quay đầu hỏi Tuyết Nhi bên cạnh, ánh mắt nhu hòa, mười năm trước chỉ có mỗi con thỏ tham ăn lỗ mãng đụng vào người hắn, mười năm sau hắn mang theo con thỏ tham ăn trở về chốn cũ. Khi đó họ chưa từng dự liệu tới, có một ngày họ sẽ nắm tay nhau cùng đi tới một chỗ, ngày ngày ngắm mặt trời lặn về tây, ngắm mây bay nước chảy.

Tuyết Cầu không kìm được hốc mắt đỏ hồng, nếu lúc trước nàng không đi ra khỏi cánh đồng này, nàng sẽ vẫn là một con thỏ bình thường, sẽ không gặp được Vân Cảnh, thì sẽ không có tiếp đời sau này của nàng nữa. Chỉ là hiện thời, nàng cũng không còn sợ hãi không thấy tương lai nữa, bởi đã có hắn làm bạn bên mình, lên núi đao xuống biển lửa cũng đi cùng.

Khô Vinh ảm đạm nhìn hai người, mười năm rồi, hắn nghĩ rất nhiều. Bản thân mình đến tột cùng là thích Tuyết Cầu hay là tham luyện một lòng trung thành với nàng, chỉ là muốn mà chẳng có đáp án. Có phải có một ngày, họ sẽ vứt hắn mà đi, có phải trên trời đã định, hắn vĩnh viễn cô độc như vậy, một thân một mình sống tiếp.

“Khô Vinh, Khô Vinh! Ngươi còn đứng đó làm gì thế!” Tuyết Cầu buồn cười nhìn về mặt đại ra của Khô Vinh, tay nhỏ bé quơ quơ trước mắt hắn khiến hắn giật mình, cuối cùng cũng gọi hắn hoàn hồn trở về.

“Gi thế?” Khô Vinh bỗng bừng tỉnh ngẩng đầu, thấy bé cưng Kim Tinh không tình nguyện kéo Vân Cảnh cười ngây ngô với Tuyết Cầu, còn Tuyết Cầu thì đang chìa tay về phía mình.

“Cái gì cái gì thế! Chúng ta muốn đi thế gian, nào, tới kéo tay ta đi” Tuyết Cầu mỉm cười giữ chặt lấy tay Khô Vinh, bắt mắt nũng nịu nói khẽ, “Cứ muốn

để ta chủ động kéo người cơ, cái mặt người cũng vênh quá lên rồi đó”

Trong tay hắn là cảm xúc mềm mại của con gái, lòng bàn tay truyền tới cảm xúc dịu dàng ấm áp ngựa ngựa, Khô Vinh không kiềm được mặt đỏ bừng, cùng tươi cười hẳn lên. Đúng vậy, nghĩ nhiều làm gì, chỉ cần ở cùng một chỗ là được, chỉ cần có thể ở cùng nàng, cùng một chỗ với họ là được, cho dù tình cảm này không phải là tình yêu nam nữ.

Đường hạ phàm, Tuyết Cầu đi về đã tương đối quen, quy củ cũng biết rất rõ. Còn Vân Cảnh cũng hiểu được đoàn người họ, ngoài Khô Vinh ra, thì dung mạo cũng khiến cho người ta hiểu nhầm là đặc thù của yêu quái, nên dùng pháp thuật che giấu màu bạc, màu tím hay màu đỏ. Lúc Tuyết Cầu nói cho Vân Cảnh biết hàng năm nàng đều cùng bé cưng Kim Tinh tới thế gian một lần, Vân Cảnh đành phải cung chiêu, lại dùng ảo thuật, khiến cho giống người phàm, để bé cưng biến thành một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Lúc đi tới trấn nhỏ dưới chân núi, Tuyết Cầu quen thuộc mang theo nhóm Vân Cảnh tới trạm dịch. Mười năm trước ông chủ trạm dịch đang tuổi trung niên giờ đã biến thành người già, chỉ có Tuyết Cầu, ngoài tóc dài ra, tính tình ổn định, thì bộ dáng vẫn như mười năm trước.

Sau khi ông chủ thấy Tuyết Cầu, cũng chẳng kinh ngạc gì nhiều, mười năm nay năm nào cũng gặp, hàng năm đều cảm thán Huyền mặc và Tuyết Cầu bảo dưỡng nhan sắc, dù sao bé cưng Kim Tinh cũng đều dùng ảo thuật che giấu nên vì thế ông ta cũng không thấy khả nghi. Chỉ là lúc này ông chủ lại thấy bên cạnh Tuyết Cầu có hai nam tử xinh đẹp như tiên giáng trần ở đằng sau, thì lập tức cười hỏi, “Phu nhân, lão gia lúc này không đi cùng ngài sao? Bên cạnh ngài là hai vị công tử đứng không?”

Vân Cảnh kéo nhanh Tuyết Cầu, rõ ràng không hài lòng với câu hỏi kia của ông chủ. Khô Vinh lại càng dứt khoát hừ một tiếng, chẳng thèm để ý.

“Lão gia nhà ta có việc, bảo ta mang theo hai vị đệ đệ trong nhà tới lấy xe ngựa, sau này cũng không gửi lại chỗ lão bản ông nữa” Tuyết Cầu mỉm cười đáp lại nghi hoặc của ông chủ, ngôn hành cử chỉ lễ tiết, giờ chân nhắc tay quý khí mười phần, khiến người ta không nắm bắt được nhược điểm gì.

“Haiz, tiểu nhân đã hiểu” Nói xong, lão bản kia sai người kéo cỗ xe ngựa tới. Thấy không có ngựa xứng với xe, Tuyết Cầu có chút khó khăn, nhanh ý hướng Khô Vinh truyền âm, “Đại nhân Khô Vinh, ngựa thế gian mà thấy ta thì nhất định chán kinh, chẳng bằng tạm thời thu linh khí và pháp lực trên người lại, tính toán tiếp theo”

“Con bà nó chứ, thật phiền toái!” Khô Vinh mất kiên nhẫn nhíu nhíu mày, nhưng cũng ngoan ngoan thu lại linh khí và pháp lực bá đạo vào tận trong cơ thể không để lộ ra ngoài.

Còn ông chủ thực ra lại bị Khô Vinh làm cho hoảng sợ, ông ta không ngờ được công tử áo lam còn xinh đẹp hơn cả con gái lại nói ra toàn lời thô tục của phò phưởng, thực sự là ngoài tưởng tượng của ông ta, bất giác sững sờ chẳng có phản ứng gì.

“Ông chủ, hôm nay chúng tôi không mang ngựa tới, chắc phải vào trong chuồng ngựa của ông tìm một con ngựa tốt chạy tạm vậy được không?” Tuyết Cầu cất lời mới khiến ông chủ bị dọa hoảng hồn, lập tức đáp lời đi tới chuồng. Chẳng bao lâu, đã dẫn một con ngựa đực trẻ đi ra. Con ngựa này toàn thân đen bóng sáng ngời, ánh mắt sáng đầy thần, đầu ngựa ngẩng cao, thật là một con ngựa câu sáng rực. Không ngờ Khô Vinh chỉ liếc mắt nhìn khinh thường, hứng thú đặt cho con ngựa thiếu niên này cái tên “Khô coi vậy gọi là Đen Than đi” Con ngựa kia như nghe được bản thân mình bị nói khó coi, với tên đặt thế, lập tức bắt đầu cất hia tiếng phì phì trong mũi, lắc lư cái đầu.

Tuyết Cầu thấy vậy cũng không để ý lắm, nàng lấy tiền từ trong túi Càn Khôn ra, liền dẫn người ta thắng dây cương ngay, rồi cùng Vân Cảnh ngồi lên xe ngựa. Khô Vinh cũng muốn lên xa, lại bị Tuyết Cầu đẩy ra đằng trước, bảo hắn phụ trách đánh xe. Tuy Khô Vinh bất mãn mắng hai câu, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm người đánh xe, “Con thô ngốc này, chúng ta đây chuẩn bị đi đâu vậy?”

“Người cứ chạy thẳng về hướng bắc, chúng ta đi đô thành Tuyên Dương Ngô quốc, hiện giờ hai nước đang có chiến tranh, vì thế thực lực một nước Ngô quốc mạnh hơn là lựa chọn đầu tiên, cũng là nơi an toàn nhất là đô thành Tuyên Dương của hoàng Đế Ngô quốc ở” Tuyết Cầu trong xe chẳng hề nghĩ ngợi đã dẫn họ tới điểm dừng chân nào nhiệt ở Tuyên Dương phồn hoa. Khô Vinh nói thầm hai câu, nhưng cũng chẳng nói to, làm theo lời Tuyết Cầu nói đánh xe đi về phía Đông Bắc. Bé cưng Kim Tinh thì đã thích ứng qua một đêm, sớm đã gần gũi rất nhiều với Khô Vinh, nói cái gì mà cũng muốn chen chúc bên cạnh hắn làm người đánh xe. Tuyết Cầu biết Khô Vinh chắc chắn sẽ bảo vệ bé cưng nên cũng yên tâm cùng Vân Cảnh chui vào trong xe ngựa.

“Tuyết Nhi, xem ra người còn quen thế gian hơn cả Vân Cảnh và đại nhân Khô Vinh nữa” Vân Cảnh vừa lên xe ngựa đã nhìn Tuyết Cầu chăm chăm, trong ánh mắt không rõ âm đạm, giọng điệu thì xen lẫn ghen tuông.

“Tuyết Nhi đúng là ở Hồng Nghê đến nhàm chán, mới quần lấy tên yêu nghiệt kia bắt hắn năn nã nào cũng mang theo ta và Quá Nhi đến thế gian một lần, dần dà cũng có chín lần, bạc đó cũng là chuẩn bị sẵn đề phòng, không ngờ lại nhanh có công dụng đến vậy”

“Cảnh không rõ khi nào mình đã trở thành đệ đệ của Tuyết Nhi rồi nhỉ?” Ghen tuông vẫn chưa giảm, lại có thêm khí lạnh xen vào.

“Tuyết Nhi sai rồi, ông chủ kia biết yêu nghiệt, nếu không nói vậy, thì chắc chắn bị nghi ngờ. Vân, đừng giận mà” Tuyết Cầu rõ ràng cảm nhận được Vân Cảnh không vui, vội vàng ôm hắn làm nũng liên tục, lúc này mới hóa giả lã bằng sương trong mắt hắn đi.

“Sau này đừng có nhắc tới hắn nữa, mà hắn, cũng sẽ không còn quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của chúng ta nữa” Vân Cảnh ôm Tuyết Cầu trong ngực, nói nhỏ, ánh mắt bạc bình thần dừng trên đôi môi đỏ mọng của Tuyết Cầu, nghiêng người hôn lên, mang theo bá đạo độc chiếm, nhiệt tình yêu say đắm

Chương 52: Ngoại truyện Vô Nhan (1)

Ngoại truyện Vô Nhan (1)

Hai ngàn năm trước, phía Tây Nam Phù Lê, là bộ tộc Ứng Long ta ở. Tám phương đại lục từ trước tới nay đứng là thiên hạ của Long Tộc chính thống, mà chúng ta dị Long Tộc đều như bước trên tấm băng mỏng dựa vào họ, tất cả đều chỉ vì hai chữ huyết thống.

Một năm đó là ngàn năm ta biến hình, trăm hoa đua nở, mùi thơm lạ lùng quần quanh, chỉ là ngày đó phát hiện ra mây đỏ, còn hoa này cũng bị một mảng đỏ rực, Hoa Vô Nhan, chỉ có ta với thanh danh cao ngạo độc lập với đời, vì thế tộc Vương của ta đã ban thưởng cho ta tên Vô Nhan, là trăm hoa không có mặt thật.

Nhưng ta cũng nghe nói màn bàn luận đằng sau, bảo những cảnh tượng này đều do một thân yêu lực của ta dẫn, cũng vì sức mạnh cường đại không khôn chế được. Họ sợ hãi cũng vui mừng, bởi vì ta, bởi vì nàng, tộc Ứng Long lại không muốn bị tộc hấn bắt nạt. Bỗng nhớ tới lúc mới sinh ra, nghe thấy Vương nói, ngươi là một con yêu rồng vạn năm chỉ có một của tộc Ứng Long, người phải che chở cho cả tộc này.

Sau đó ta thuận lợi lên làm trưởng lão, Bách Hoa Trưởng Lão Vô Nhan. Do thân phận của ta, lực lượng của ta, vì thế chỉ có ngàn năm, ta sẽ đi lên gần với vị trí Trưởng lão.

Chỉ là ta mãi vẫn chưa từng thấy qua một vị Trưởng lão Vô Hương Xuân Thảo khác. Nghe nói nàng ấy cũng là một đặc thù duy nhất vạn năm của tộc Ứng Long, là một người duy nhất khác, ta là yêu, nàng là tiên. Vô Hương lớn hơn ta năm mươi năm, vì thế hai mươi năm trước, khi ta còn trong hình rồng không ngừng tu luyện, thì nàng ấy đã biến hình lớn rồi. Khi đó, Xuân Thảo lượn theo gió, phủ cả mảng Phù Lê dạt dào ý xuân, khác hẳn với ta, từ trên trời rớt xuống mây lan hể, linh khí xông thẳng tận trời, khiến cho người ta cảm thán, nghe thấy mà ước ao. Chỉ là có cỏ không hoa, giản dị không hoa mỹ, vì thế Vương ban thưởng cho nàng ấy tên Vô Hương, Xuân Thảo Vô Hương.

Sau đó, cuối cùng cũng có cơ hội nhìn thấy Vô Hương, là được Vương mời đại hoàng tử tộc Trào Phong cưới vợ mở tiệc mừng, ta và Vô Hương làm Trưởng lão cùng nhau tham dự. Yêu và tiên quả thật khác nhau, so với một thân đen tuyền lạnh băng tối nghĩa của ta, Vô Hương toàn thân quần áo trắng, lớn lên xinh đẹp thauanf khiết như tiên nữ vậy. Khi đó, nàng ấy nhìn ta trong mắt đều âm áp, mỉm cười khuynh thành. Ta chỉ lạnh lùng nhìn thoáng qua, yên lặng ở bên cạnh Vương, nàng ấy như tắm dưới ánh mặt trời, mà ta chỉ thuộc về đêm đen lạnh lẽo, đây là mạng rồi.

Sau yến hội, ta lại đau đầu phát hiện ra, có nhiều nữ tử dị tộc tới Phù Lê, chỉ là vì muốn được gặp mặt ta một lần. Ta theo lễ tiết tiếp đãi từng cô gái xinh đẹp động lòng người, cũng lễ tiết cự tuyệt từng người ái mộ. Vô Hương cũng tự nhiên kết bạn tốt với ta sau yến hội, nàng là trưởng lão, ta cũng chưa có lý do cự tuyệt. Nàng gặp ta cũng giống y như những cô gái kia chẳng thèm liếc mắt nhìn cái nào, thì tò mò hỏi, “Vô Nhan, kết quả ngươi thích cô gái thế nào?”

Ta lạnh lùng nhìn nàng, mỉm môi không nói. Vô Hương kinh ngạc nhìn ta nửa ngày, sắc mặt bỗng ảm đạm hẳn, không nói lời nào xoay người rời đi. Khi đó ta còn không biết tâm tư Vô Hương, ta ngu dốt cứ đắm chìm trong việc luyện tập pháp thuật và tưởng niệm cuộc sống của nàng ấy.

Bởi vì yêu rồng, yêu lực trong cơ thể quá mạnh mà thường nhộn nhạo cắn nuốt bản thể, vì thế mỗi trăm năm ta đều chấp nhận một lần toàn thân bị xé rách đau xót, đây là lẽ rửa tội, cũng chính là cận kề sống chết. Nếu có vận khí tốt, pháp lực của ta sẽ tịnh tiến, nếu không tốt, thì phải đối mặt với tử vong.

Vừa sinh ra được trăm năm, ngây thơ không biết cứ vậy mà bị dày vò thống khổ, đau đớn xé rách thân thể, quanh mình đều bị cái đuôi rồng của ta quét tan nát, còn bản thân ta thì bị thương chồng chất. May mắn là trăm năm đầu tiên dễ chết non thì ta lại cứ vậy mà sống được.

Nguyên khí thương tổn nặng nằm tại chỗ mấy ngày, tộc nhân lại e ngại yêu lực kia chưa ổn định mà không dám tới gần ta. Ta thở hắt hển, trong lòng vẫn đang nghĩ, bản thân mình bị từ bỏ sao.

Bỗng một mùi thơm ngát phủ lên cơ thể ta, đem toàn thân nóng rực như lửa cháy của ta đánh tan, tựa như vẫn còn nằm trong trứng trăm năm trước vậy an toàn mà ấm áp. Ta giấy dựa lưng lễ trọng mắt, thấy một cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào đáng yêu, đang mỉm cười, nghĩ giống như sương sớm trong làn ban mai vậy.

Vì quá mệt mỏi, chỉ liếc mắt một cái mà ta liền ngủ rất say, trong mộng mùi hương thơm ngát cứ cận kề bên ta, mãi mới biến mất, rồi ta cũng tỉnh lại, sau khi tỉnh lại thì không còn gặp cô bé kia nữa. Năm này sang năm khác đời, thậm chí đời cả họ kiếp trăm năm nữa, chỉ là nàng, mãi không xuất hiện. . .

Sau khi thành niên ta mới biết được, năm đó nàng chính là giấc mộng. Bởi vì tại tám phương đại lục này, ngoài một người ra, thì toàn bộ đều biến thành người đã lớn để xuất hiện, còn người đó là cùng Long Thần đại nhân nổi tiếng Thao Thiết Khô Vinh, sinh ra đã là hình người, không ai theo kịp. Vì thế ta gặp được cô bé đó có khả năng chỉ là mộng, mà mộng này khiến ta rất cuộc chẳng coi ai lọt mắt nổi.

Cùng Vô Hương phụng dưỡng Vương trăm ngàn năm, ta vẫn như trước vì giấc mộng lúc nhỏ mà cự tuyệt vô số cô gái ái mộ, chỉ là ngu dốt ta cũng phát hiện ra thay đổi của Vô Hương. Nụ cười âm áp lòng người đã không còn, trong mắt mang theo bi thương nồng đậm, ngẫu nhiên thỉnh thoảng thờ dài trầm tư, lúc ta vô tình hay có ý định hỏi nàng, thì nàng kinh ngạc nhìn ta không nói lời nào, rồi tiện dả xoay người rời đi.

Sau đó, Tam Hoàng Tử tộc Trừng Mâu tới cầu hôn, nói muốn cưới Vô Nhan làm chính phi. Long Tộc chính thống cưới nữ tử dị Long Tộc làm vợ, lại làm chính phi, đây là vinh quang vô thượng, vì thế toàn tộc rất cao hứng.

Ta cứ tưởng rằng Vô Hương không cần nghĩ cũng đồng ý, vì thế mới tìm thời gian tới chúc mừng nàng ấy. Chỉ là từ “Chúc mừng” kia còn chưa kịp nói ra miệng, thì nàng đã chảy nước mắt, cất giọng nhu nhược mở miệng nói, “Vô Nhan, kết quả ngươi thích cô gái thế nào?”

Ta lác lác đầu, không buồn đáp lại.

Chỉ là lúc này, nàng không trầm mặc rồi đi mà tiếp tục hỏi tới, “Vô Nhan, có cô gái nào có thể khiến ngươi thích, khiến ngươi trân trọng cả đời, cho người vì nàng mà cả mạng cũng không cần không?”

Ta suy tư trong chốc lát, lập tức gật gật đầu, nếu là lời nàng nói, nếu là lời của cô bé kia nói, ta thật sự đến cả mạng cũng không cần.

Vô Hương thấy ta gật đầu, sắc mặt lập tức tái nhợt đi rất nhiều, nàng không nhìn ta nữa, mà đưa mắt nhìn cả mảng chân trời xanh thẳm ở đằng sau ta, lẩm bẩm nói, “nàng ấy tóm lại không phải là ta, Vô Nhan, lòng ngươi đang ở đâu, ta không tìm thấy không nắm bắt được”

Cuối cùng Vô Hương cũng cự tuyệt cầu hôn của Tam Hoàng Tử, cũng quyết tuyệt như ta cự tuyệt ý tốt của tòa bộ cô gái vậy, khiến cho nhiều người trong tộc thay đổi, không muốn gần gũi với nàng nữa.

Ta dù ngu dốt cũng không ngây dại, ta hiểu được tâm tư Vô Hương, lại chẳng hứa hẹn gì với nàng. Vậy cứ vậy đi, ta đợi nàng, Vô Hương cũng đang đợi ta, một ngàn năm sau ta sẽ hứa đời đời kiếp kiếp với Vô Hương, người si tình cũng nên có người si tình làm bạn, nàng cũng vậy mà ta cũng thế.

Cứ thế mấy trăm năm qua đi, ta yên lặng định ra ngàn năm chưa đến thì lại ngênh đón hạo kiếp cuối cùng không tránh khỏi. Pháp lực càng mạnh yêu lực càng mạnh, lúc này đau đớn khác hẳn dĩ vãng. Chỉ là biết rõ sắp chết, ta lại chẳng sợ chút nào, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

NHưng vào lúc này, bên tai truyền đến tiếng Vô Hương nhu nhược mà kiên định như trước nói, “Vô Nhan, ta liều mạng vì ngươi chắc ngươi cũng không cần, lòng ngươi đang ở đâu?”

Ta nghĩ định đáp lại cũng chẳng còn sức, luồng thom mát nhập thể, xua đuổi tất cả đau đớn. Đợi lúc tỉnh lại thì thuộc hạ ở cạnh ta nói cho ta biết, trường hạo kiếp này, là ta trải qua bảy bảy bốn mươi chín thiên tài thì hết rồi.

“Chúc mừng tộc trưởng trong hạo được phúc” Thuộc hạ quỳ một chân trên đất, mặt lạnh chúc mừng thay ta.

“Tại sao lại mừng, lại chúc chứ?” Ta hỏi tưởng lại lúc trước nghe được giọng nói của Vô Hương, trong lòng bỗng thấy căng thẳng, hơi thở cũng bất giác bị kim hãm.

“Chúc mừng trưởng lão được thân yêu lực và tiên khí hòa hợp một khối, nếu siêng năng luyện tập, nhất định có thể vô địch tám phương đại lục”

Ta sinh nghi sao lại có tiên khí chứ, Vương ở bên ngoài phòng thông thả bước vào, vẻ mặt nghiêm túc, ánh mắt lộ ra nét vui mừng, “Vô Nhan, lần hạo kiếp này ngươi suýt nữa thì chết rồi. Ở thời khắc cuối cùng, Vô Hương đã đem tất cả tiên khí trên người nàng chuyển hết cho ngươi, cùng dung hợp yêu lực của ngươi, sau này ngươi không còn phải chịu khổ trăm năm nữa, mà tương lai tộc ta cũng sẽ dựa cả vào ngươi”

“Vậy Vô Hương đâu?” Từng trận chua xót dâng lên bên miệng, đến cả thanh âm cũng trở nên khàn khàn.

Vương chỉ chỉ lòng ta nói trầm giọng, “nàng dùng cái chết để đổi lại sự sống cho ngươi”

Ta hiểu được ý Vương, trong thân thể có tiên khí vô Hương, mà ta vô Nhan cũng vì sự hy sinh của Vô Hương mới có Vô Nhan sống lại. Nàng thành công đem ta vĩnh viễn buộc một chỗ cùng nàng, cả đời này cũng không tác ra nữa. Vô Hương, Vô Nhan đắc tội nên dùng cả đời này trả lại cho nàng thời.

Từ đó về sau, ta mang bộ váy màu trắng mà Vô Hương thích nhất chôn ở bên hồ đẹp nhất của Phù Lệ, đứng bia mộ vì nàng. Thần kỳ chính là Xuân Thảo bên hồ mọc rất mạnh, bốn mùa không chết, lại hợp với hồ nước trong suốt, ta dường như lại thấy Vô Hương tinh thuần đang mỉm cười hiền lành nhìn ta.

Hàng năm ta đều mang theo nhiều đóa hoa xinh đẹp đặt bên mộ nàng, chỉ bách hoa làm bạn, Xuân Thảo sẽ không còn tịch mịch nữa.

Năm thứ năm sau khi Vô Hương mất, ta gặp được nam tử kia. Lười nhác tà mị, tóc màu đỏ nhảy lên xen lẫn tóc đen, đôi môi mỏng xinh đẹp vĩnh viễn không cười ngập tràn nụ cười máu lạnh, lúc nhìn thấy đôi mắt vàng hoa đào kia cũng đang liếc nhìn mộ Vô Hương, cuối cùng cũng nhu hòa rất nhiều. TA không biết nam tử nguy hiểm giống như yêu này có quen với Vô Hương không, chỉ là sau năm đó ta không còn gặp lại hắn xuất hiện tại đây nữa.

Mãi cho tới sáu trăm năm sau, được nghe thấy một việc rợn người truyền khắp cả tám phương đại lục, từ đây đại danh yêu nghiệt Huyền Mặc không ai không biết không người không hiểu. Mọi người đều tưởng rằng, tộc trưởng mới nhậm chức tộc giao long, yêu nghiệt Huyền Mặc sẽ còn có hành động kinh người gì. Chỉ là sau khi trải qua chuyện đó, hân và tộc của hân bỗng dưng yên lặng không còn nghe thấy nữa, thì lúc đó mọi người mới bắt đầu hoảng loạn thấy yên lòng. Chỉ là chuyện này chẳng liên quan gì tới ta, từ sau khi Vô Hương mất ta liền cự tuyệt tất cả tu luyện, thiên hạ đệ nhất thì liên quan gì tới ta chứ, giao long hung bạo thì có liên quan gì ta chứ.

Lại qua mấy chục năm, ta lại gặp được nam tử đã mấy trăm năm chưa gặp đó, chỉ là lần này hân vì ta mà đến. Ta rốt cuộc biết được tên của hân, Huyền

Mặc, yêu nghiệt Huyền mặc tộc giao long.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Ngoại truyện Vô Nhan (2)

“Vô Nhan, đem lực lượng của ngươi cho ta đi” Huyền Mặc lười nhác một thân áo trắng cười liếc nhìn ta, song nụ cười không phải thật lòng.

“Thứ cho Vô Nhan cự tuyệt” Ta lạnh lùng đáp lại hắn, pháp lực cũng dâng lên, chắc không thể tránh được trận chiến xảy ra rồi.

“Chỉ là Vô Hương từng đồng ý với Huyền Mặc, nếu nàng yêu nam tử không cần nàng kia, nàng liền đem lực lượng ấy cho ta. Hiện giờ nàng ấy nuốt lời, ta tự dung sẽ phải tìm tới vị nam tử không cần của nàng ấy kia. Vì thế đem lực lượng của ngươi cho ta đi” Huyền mặc vừa dứt lời đã bắt đầu ra tay triển đấu với ta.

Ta tự tin bản thân mình sẽ không thua Huyền mặc, chỉ là không ngờ hắn lại mạnh vượt cả ta. Trong đầu đột nhiên nhớ tới lời của sư phụ đã dạy pháp thuật cho ta, “Chỉ cần không sợ tử vong, thì sẽ trở thành cường giả mạnh mẽ” mà Huyền mặc trước mặt cứ vậy đưa người ta tới chỗ chết, chiêu nào chiêu này ác độc.

Yêu lực trong cơ thể ta giúp ta tiến công, tiên khí Vô Hương lại giúp ta bảo vệ được công kích liên tục. Ta âm thầm, chẳng muốn chiến đấu, nhưng cũng không muốn đem lực lượng này giao cho kẻ có dã tâm cường đại như yêu nghiệt Huyền mặc nên toàn lực trốn khỏi Phù Lệ, cuối cùng chọn chạy trốn tới thế gian.

Hiện giờ ta không những sống vì bản thân mà còn sống vì Vô Hương, vì thế ta không thể chết được. Thế gian biến người meeng mông, sợ là Huyền Mặc cũng không có cách nào tìm được ta, có thể trốn được thì trốn, sợ là không có người nào ngăn cản được nam nhân nguy hiểm này được.

Trước khi hạ phạm đã bị thương nặng, sau khi hạ phạm ta liền tìm biển lớn ẩn nấp trong đó, chuẩn bị nghỉ ngơi hồi phục chữa thương. Chỉ là không ngờ tới dị Long Tộc thế gian lại không chấp nhận được tộc trên trời của chúng ta, đường đường là trưởng lão Ứng Long tộc lại như vậy tìm tới bờ biển mà chẳng nhập vào biển được.

Bờ biển là địa bàn của người phạm, nếu bị người ta phát hiện ra, thì xảy ra đại loạn, ta hiểu, cũng chẳng còn sức biến hình nữa. Bỗng có một bàn tay nhỏ bé xoa mặt ta, vuốt ve nhẹ nhàng, cất giọng thật cẩn thận hỏi ta, “Ngươi không sao chứ?”

Khẽ hé mắt, thấy một khuôn mặt đỏ hồng nhỏ nhắn, trong mắt đầy lo lắng, là một cô bé rất thuần khiết. Thật giống quá, giống như nàng ấy mấy ngàn năm trước vậy, cứ vào mỗi lần ta suy yếu thì sẽ xuất hiện cạnh ta, nàng đến tội cùng là ai...

Đột lúc ta tỉnh lại lần nữa thì phát hiện mình đang ở trong sơn động bên một bờ biển, thủy triều lên xuống mới xuất hiện cửa động, hiện thời đúng là lúc thủy triều xuống. Đột nghỉ ngơi trong động tới tận trời chiều ngả về tây mới thấy một dáng người nho nhỏ của cô bé mang theo chiếc rỏ con vào trong động.

Nàng thấy ta đã tỉnh, thì hơi ngưng ngượng và sợ hãi né sau nham thạch, cất tiếng gọi nhẹ nhàng, “Long Thần đại nhân” ta mới giật mình thấy, người phạm chưa từng thấy qua rõ ràng, vì thế coi ta như rỗng. Ta cũng chẳng giải thích, cứ để mặc nàng hiểu lầm vậy.

Thấy ta chẳng động tĩnh gì, cô bé đánh bạo tới gần ta, kéo vải che rỏ ra, bên trong có hai chiếc bánh bao nóng và thảo dược. Thảo dược thế gian sao có thể trị thương cho ta được chứ, ta không nhúc nhích, nàng ấy cũng rất thuần phác nói với ta, “Long thần đại nhân, ngài bị thương, thảo dược này để Thư Dung giúp ngài đắp lên nhé, miệng vết thương sẽ khỏi thôi. Ta lén trộm hai cái bánh bao trong nhà mang theo tới, phụ thân không biết đâu, nào, thừa lúc còn nóng ăn đi” Ánh mắt nàng trong sáng nhìn ta, khuôn mặt thuần khiết tươi cười nhìn ta ngọt ngào, đôi tay nhỏ bé mảnh mai đang cầm hai cái bánh bao.

Ta nhìn nàng, chẳng hiểu sao lại thấy nàng ấy rất giống nàng lúc nhỏ thời điểm ấy, nên không cự tuyệt ý tốt của nàng, ăn hai cái bánh bao vào bụng không thể no nổi ấy. Nàng thấy ta ăn, thì cao hứng vô cùng, lại vội vàng lấy thuốc đắp lên vết thương cho ta.

Bóng đêm buông xuống, nàng hứa hẹn ngày mai lại tới thăm ta, rồi từng bước bước ra ngoài động. Ta thấy nàng đi rồi, thì bắt đầu khởi động pháp thuật để chữa thương.

Tuy nhiên mấy ngày do không ai quấy rầy nên vết thương cũng sắp khỏi rồi. Nàng rất cao hứng, cứ tưởng thuốc đã có tác dụng, khuôn mặt nhỏ ấy cứ tươi cười âm áp mãi, khiến cho ta hoảng hồn, suýt nữa đã coi nàng như Vô Hương vậy.

Một ngày này, pháp lực đã khôi phục hoàn toàn nên ta có thể biến hình được, thân rồng khổng lồ quá mức rất đáng chú ý, ta liền biến thành người. Chẳng bao lâu nàng lại hưng phấn mang theo chiếc rỏ nhỏ tới thăm ta như bình thường, sau khi nhìn thấy ta thì hai mắt si ngốc nhìn trừng trừng, mãi sau mới chậm chạp mở miệng nói, “Ca ca xinh đẹp, huynh ở đây có từng thấy qua cái gì chưa?”

Ta lắc lắc đầu, không lên tiếng. Mãi sau nàng hai mắt mờ mịt, nước mắt cứ từng giọt từng giọt lăn xuống tràn mi.

“Dung Nhi, khóc gì thế?” Ta bế nàng lên, chẳng hy vọng khuôn mặt nhỏ này không cười nữa. Dung Nhi bỗng mở to hai mắt, ngây thơ hỏi ta, “Đại ca ca, sao huynh biết tên của ta?”

Ta không đáp, mà tự nhiên mở rở nàng ra, giả vờ hỏi, “Hôm nay lại mang cái gì tới cho ta thế?”

“A! Long thần đại nhân, huynh là Long Thần đại nhân!” Dung Nhi vừa nghe ta nói vậy lập tức kịp phản ứng, vốn khuôn mặt nhỏ đang đầy nước mắt kia giờ phút này bỗng cười lộ ra lúm đồng tiền, mặt mày cười cong cong lên như ánh trăng vậy.

Sau đó ta mới biết được, Dung Nhi tên thật là Thư Dung, mới năm tuổi, là con gái của người đánh cá. Nương nàng sau khi sinh nàng ra thì đã chết, hiện giờ chỉ còn hai cha con sống tuy có nghèo nhưng rất vui vẻ.

Ta hẹn ước cùng Dung Nhi, không được nói chuyện của ta cho bất cứ kẻ nào, đổi lại, ta sẽ rời khỏi làng chài lên tận bờ biển tím trên cao cách xa để xây nhà, làm bạn với nàng.

Hai nước có chiến sự không ngừng, đáng thương là dân chúng hai nước, cuộc sống của Dung Nhi và phụ thân nàng dĩ nhiên là càng ngày càng khổ. Nhưng lúc đối mặt với ta nàng ấy vẫn duy trì nụ cười tươi rói trên mặt. Mười ba năm, dung mạo ta vẫn ngàn năm không đổi, mà Dung Nhi thì từ một cô bé năm tuổi đã trưởng thành một cô gái mười tám tuổi, mà để cho ta thấy kinh ngạc là, nàng và Vô Hương có dung mạo giống bảy tám phần. Ở một chỗ cùng nàng không rõ tới tới cùng là vì Vô Hương hay là cô gái trong trí nhớ hay là bản thân nàng ấy nữa, đến cả ta cũng không biết, có lẽ, chỉ là tình cảm huynh muội thôi.

Muốn khuyên Dung Nhi gả cho người khác, nhưng nàng cự tuyệt hoàn toàn những người tới cầu hôn trước cửa, trong mắt nàng chỉ có ta. Ta đã nghĩ rất lâu, rồi đem long tiên châu của mình giao cho nàng ấy, bảo nàng ấy bán lấy tiền, mà phiên lưu như ta cũng có thể sẽ bị Huyền Mặc tìm lại được. Không ngờ, chỉ qua hai ngày, Dung Nhi liền khóc chạy tới nói với ta, chuyện của ta, nàng đã bị bắt nói hết cho cha nghe, còn cha nàng đã mang long tiên châu mà nàng quý trọng đem bán ra ngoài, còn bị họ lấy với giá cực rẻ.

“Dung Nhi, chỉ cần nàng khỏe là tốt rồi” Ta ôm nàng an ủi.

Lại nửa năm trôi qua, để Dung Nhi chạy tới nói với ta, có một công tử trẻ tuổi tuổi mười muốn mua thêm Long tiên châu nữa, ta cũng phát hiện ra công tử trong miệng nàng là ai. Ta đẩy Dung Nhi vào phòng, lạnh giọng gọi tên Huyền Mặc ra.

Chuyện cũ Huyền Mặc nhắc lại dù khiến ta không vui, những hấn cũng hèn hạ muốn làm tổn thương Dung Nhi sau lưng ta, cũng đã chọc giận ta hoàn toàn, ta biến thành long thần thay Dung Nhi cân lời của hấn, cũng nhanh chóng giao thủ cùng hấn. Không thể không thừa nhận, tuy mười mấy năm không gặp, thân thủ của hấn càng tiến bộ, còn ta càng không phải là đối thủ của hấn.

Chỉ là Huyền Mặc hấn cũng không ngờ tới, lời tai họa của hấn lại rơi xuống trên người cô gái hấn yêu, nếu không có Dung Nhi, ta có thể sẽ thêm động tay chân làm gì thay nàng ấy đỡ một kích.

Ta không ngờ được cô gái áo trắng lại cầu tình vì ta, ta không ngờ được, Huyền Mặc sẽ vì nàng kia đồng ý mà tha cho ta một mạng, mười năm, mười năm cũng đủ rồi. Huyền Mặc, trong mắt ngươi dịu dàng vì ai, đôi mắt đang cười kia của ngươi là đang nhìn ai, sợ là cả ngươi cũng không phát hiện ra đi, ngươi đã sớm không còn là kẻ lãnh khốc máu lạnh năm đó nữa. Xem ra, ta muốn thu lại lời nói trước, chỉ có cô gái kia mới ngăn được hành vi điên cuồng kia của ngươi, bỏ khuyết cho trái tim đã hư thối của ngươi.

Mười năm trước, đuổi Dung Nhi đi nàng không đi. Mười năm sau, Huyền Mặc đứng hẹn tới, ta cầu xin hấn đánh tan trí nhớ của Dung Nhi, hấn đồng ý. Nam nhân này hiện giờ cô độc, ta dĩ nhiên sẽ không hỏi tới chuyện của hấn, hỏi tới chuyện cô gái kia, chỉ là trong mắt hấn lại tái hiện lạnh băng, dường như người mười năm trước không phải hấn vậy.

Trước khi trở về tám phương đại lục cùng hấn, ta mở miệng hỏi hấn, “Huyền Mặc, Vô Hương và ngươi có quan hệ thế nào?”

“Muốn biết hả? Ha ha” Hấn cười lạnh ý tứ trào phúng nồng đậm lên.

Ta không nói, chẳng qua là người si tình gặp người si tình, thực ra hấn còn đáng cho ta đồng tình hơn.

“Hồi nhỏ Vô Hương từng một mình tới Hồng Nghê, tiểu nha đầu liều lĩnh kia, tuy đã một trăm năm mười tuổi rồi, mà còn dám một mình xông tới Cảnh đồng Tuyết Hoang, khiến cho ta và phụ vương còn cười nàng ấy là nghe con mới đẻ không sợ cạp, đâm ròng hang hổ cũng dám xông vào. Ta lúc đó cũng chỉ có mấy trăm tuổi, tuy đã là hình người, đó là chuyện phụ vương cực lực giấu diếm, vì thế mới lừa nàng nói là do ta dùng lộ của Diệp Vũ Tuyết Liên mới thành, có thể biến hình được một tháng. Nàng nghe xong nói âm ỉ muốn có, phụ vương nghĩ dù sao thì không bị thương là ổn, nên cho nàng. Sau đó nàng thường xuyên tới Hồng Nghê chơi. Vô Hương từng nói với ta nàng thích một con Tiểu Long nhỏ hơn nàng năm mười tuổi, đó là chuyện lúc nàng vừa mới biến hình không lâu. Chín trăm năm sau, nàng còn nói, cái con Tiểu Long kia rốt cuộc đã biến hình, hấn gọi là Vô Nhan” Giọng Huyền Mặc như từ chân trời truyền đến, lúc ẩn lúc hiện không chân thật, chẳng mang theo chút tình cảm nào.

Ta đứng sững sờ tại chỗ như bị tưới nước lạnh vậy. Chẳng trách mà Dung Nhi hồi nhỏ lại giống nàng, lớn lên cũng tương tự mấy phần. Hóa ra từ đầu tới cuối, nàng đúng là nàng.

Vô Nhan, kết quả ngươi thích cô gái thế nào?

Vô Nhan, nếu có một cô gái khiến ngươi thích, cho ngươi trân trọng cả đời, nàng có thể liều mạng vì ngươi thì sao?

Vô Nhan, ta cũng có thể liều mạng vì người.

Vô Nhan, lòng người kết quả đang ở đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Hoa yêu

Xe ngựa dừng nghỉ chút, tìm gần hơn nửa tháng thật không dễ mới tìm tới đô thành Tuyên Dương của Ngô Quốc. Trải qua một tháng cò sát, quan hệ giữa bé cưng Kim Tinh và Vân Cảnh càng lúc càng gần gũi, chỉ có một chút bé không sao chịu mở miệng gọi Vân Cảnh là phụ thân. May mà Vân Cảnh là người rộng lượng, cũng chỉ cười cười coi như không có gì.

Sau khi bốn người tới Tuyên Dương, vì để tránh tai mắt với người ngoài, nên chọn một căn nhà nằm an tĩnh, thanh nhả trong thành, có sức chứa chừng mười người, đầy đủ mọi thứ. Do thân phận đặc thù của họ nên cũng không được phép giao tiếp thường xuyên với người phàm, vì thế cũng không nghĩ tới phải thuê người làm.

Còn Vân Cảnh lại nghe được tiếng oán hận của Tuyết Cầu, sau khi mọi việc đều phải tự tay làm, mới biết được mười năm nay Huyền Mặc chắc chắn rất cưng chiều Tuyết Cầu. Vì vậy hần cười khẽ, một mình không biết đi đâu, mới rời đi chừng nửa ngày, trên tay cầm một túi gấm nhỏ tới cho mọi người.

“Đây là cái gì thế?” Tuyết Cầu tò mò ôm lấy eo Vân Cảnh, bấu môi bất mãn. Bí mật mắt tích nửa ngày trời, khiến nàng đợi lâu.

“Mở ra nhìn xem” Vân Cảnh mỉm cười xoa cái mũi nhỏ đáng yêu của Tuyết Cầu, mắt bạc dịu dàng hẳn.

Tuyết Cầu vội vàng mở túi gấm ra, phát hiện bên trong có không ít hạt giống hoa.

“Vân, chàng định chồng hoa sao?” Do dự nghi ngờ hỏi, đổi lại thấy Vân Cảnh cười có chút tự tin đắc ý, “CẢnh dù không có khả năng dùng tiền thế gian, nhưng vẫn có cách giải quyết, Tuyết Nhi, gieo chúng xuống xem chút xem”

May mà mua được tòa nhà trước đó có một khoảng đất trống, Tuyết Cầu liền đem gieo 2/3 hạt giống xuống, còn một phần thì đưa cho Khô Vinh mới dùng xe ngựa đem ngựa đen như than về chuồng trở về.

“Con bà nó chứ, người cho lão từ gì vậy?” Khô Vinh sừng sốt nửa ngày, vẫn nghe lời nhận lấy giống hoa.

“Khô Vinh, người cũng là một phần trong nhà này, vì thế bây giờ chúng ta bắt đầu trồng hoa, tuy ta cảm thấy loại đồ ăn thì vẫn thực tế hơn” Tuyết Cầu khó hiểu với lời Vân Cảnh nói, nàng bấu môi, bắt đầu đào lỗ.

Mà bé cưng Kim Tinh ở bên thấy không có việc gì làm cũng rất hiểu chuyện nhận lấy ấm nước trong tay Vân Cảnh, vung tay nhỏ bé lên, bước từng bước chân béo mập, chạy đông chạy tây, nhìn xem chỗ nào đã nảy mầm rồi, ra sức tưới nước, chơi thật chẳng thấy vui chút nào.

Mọi người bận rộn chừng một canh giờ, mới vui hết giống hoa vào trong đất. Tuyết Cầu kêu mệt, Vân Cảnh thì cười ôm nàng vào lòng, hướng về khuôn mặt đỏ rực của bé cưng Kim tinh vẫy vẫy tay. Bé cưng thấy thế, lập tức cười ngáy ngào vào trong lòng Vân Cảnh.

Vân Cảnh cưng chiều xoa xoa đầu bé, cười hỏi, “Nguyên Bảo, hôm nay vui chứ?”

“Vâng” Bé cưng hưng phấn gật gật đầu, cười toát miệng ra vui mừng, mắt tím tràn ngập hưng phấn.

“Khô Vinh gia gia con vẫn còn chơi chưa đã kia. Nguyên Bảo, con đi bồi gia gia đi” Vân Cảnh cẩn thận lấy tay lau mồ hôi chảy ướt đầm đầu bé cưng, lại thoáng nhìn Khô Vinh đứng ngây người một bên, liền bảo bé cưng đang tràn đầy tình lực tới quần lấy Khô Vinh hơi cô đơn. Hần cảm kích hẳn ta, chỉ là ba người thì không thể được, con đường này mãi chỉ có thể dành cho hai người mà thôi.

“Vân, gieo xuống rồi thì làm gì nữa?” Mất nhiều công sức giờ Tuyết Cầu mới bình thường trở lại, giờ phút này đối mặt với giống chẳng chút động tĩnh nào, có vẻ không kim được cát lời dò hỏi.

Vân Cảnh xoa xoa cái mũi nhỏ đáng yêu của Tuyết Cầu, thần sắc đã khôi phục lại bình tĩnh, nhìn về phía mảnh đất gieo 10 loại giống hoa kia, cất lời bình thản giải thích, “Đừng vội, những thứ này đều là do Cảnh tới bách hoa tiên mượn nhóm yêu hoa về, sớm nhất thì đợi tới mai, chắc mới thấy mặt mũi thật của họ”

“Bách hoa tiên? Hoa yêu?” Nghe được hai từ quen thuộc, Tuyết Cầu không nhịn được mở miệng hỏi.

“Đừng vội, đợi tới tối, Cảnh sẽ từ từ nói với nàng” Vân Cảnh vừa nói xong tầm mắt lại liếc về Khô Vinh đang bị bé cưng Kim Tinh kéo vào phòng, lúc này mới hơi mỉm cười thừa dịp Tuyết Cầu đang bị nụ cười hẳn làm ngẩn ngơ thì cúi đầu hôn nhẹ lên cánh môi khéo léo mềm mại kia, nhìn đôi mắt to ướt mà của nàng, hưởng thụ thời gian tốt đẹp giữa hai người.

Ban đêm, bé cưng Kim Tinh chơi một ngày cũng mệt mỏi vì thế đã ngủ say bên Khô Vinh Tuyết Cầu thấy thế lập tức nhin cười bắt Khô Vinh bé cưng đi ngủ cùng, tránh quấy rầy đến giấc ngủ của bé. Nhìn Khô Vinh bắt mắt, thực ra trong mắt phượng lóe lên tia sáng cười cười, Tuyết Cầu liền biết thực ra hẳn rất vui, vì thế ngay lúc đó suy nghĩ xem có cần thẳng cấp cho Khô Vinh trở thành vú em chuyên trách của bé cưng Kim Tinh không.

Cuối cùng đợi tới tối ở cùng một chỗ với Vân Cảnh, Tuyết Cầu lập tức mở to mắt chớp chớp khẩn cấp kéo Vân Cảnh lại hỏi.

Vân Cảnh ôm chặt Tuyết Cầu vào lòng, lúc này mới cảm thấy thỏa mãn giải thích, “Mấy trăm năm trước Cảnh từ tới thế gian, cùn ở trong này nhiều năm. Thích cảnh trí nơi này, nên mượn có đi du lịch, cơ duyên xảo ợp đi tới một sơn cốc cực kỳ bí mật. Nếu ta không nhìn thấy linh khí trong sơn cốc, thì người phạm vốn chẳng vào được. Ta vì tò mò nên liền vào xem, phát hiện sơn cốc này nở đầy trăm ngàn đóa hoa, không có cây nào là đẹp nhất nhưng cũng là ngàn hoa khoe sắc, mùi thơm ngát mũi”

“Thế gian cũng có nơi thế sao!” Tuyết Cầu nghe thấy con tim hơi ngửa ngáy, bắt giác vui sướng hẳn lên. Bánh ngọt Quế Hoa, Hoa Hồng, thật muốn ăn quá ha.

Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu khịt khịt chảy nước miếng, lại biế ngay là nàng nghĩ tới căn rồi, liền cười khẽ cộng nhẹ trán nàng, nói tiếp ‘Cảnh chỉ thấy nữ tử yêu hoa chứ chưa từng thấy người nào giống Tuyết Nhi của ta, vừa nghe thấy hoa thì đã liên tưởng tới cô gái tham ăn rồi. Nếu mà bị bách hoa tiên biết được, sợ là chẳng có loại hoa yêu nào chịu cho ta mượn đâu’

Tuyết Cầu nghe xong, lập tức bắt mắt bữu môi, Vân Cảnh thấy thân thiết quá chạm nhẹ lên môi nàng một cái nói, “Nhìn cái này, như đóa hoa nhỏ nở kiêu diễm, lại đang thu hút ông làm mất đó, hay là dẫn bướm tới đây?”

Vân Cảnh lúc nào cũng nghiêm túc lập tức biến Tuyết Cầu đang giận thành cười, nàng không ngờ được, Vân Cảnh xưa nay dịu dàng hóa ra cũng có lúc vô lại tới vậy.

Nháo đủ rồi, Vân Cảnh lại nói, “Sau này ta mới biết được sơn cốc này là vô số hoa yêu, mà được một nhóm hoa yêu chiêu cố, trong đó có một gốc yêu hoa hóa tiên, cuối cùng trở thành bách hoa tiên. Với tu vi của nó dĩ nhiên có thể nhìn ra chân thân của ta, nên kết thành bạn tốt cùng ta. Vì thế lúc này Cảnh mới mượn tới nhóm hoa yêu này tới đây, nếu nàng lười thì cũng có thể sai họ làm việc”

Sau khi nói xong, Tuyết Cầu mới biết được Vân Cảnh làm tất cả là vì nàng, trái tim cảm động nhảy lên. Nàng vui đầu vào lòng Vân Cảnh thì thảo, “Vân, được các chàng đối đãi thật tốt quá. Khô Vinh nói đúng lắm, ta chẳng qua chỉ là một con thỏ ngọc thôi, lại vĩnh viễn được mọi người bảo vệ, khiến cho ta cũng có lúc thấy những chuyện này như mộng, tốt đẹp quá mức chẳng giống hiện thực chút nào”

Vân Cảnh nheo nheo mũi Tuyết Cầu, cười ôm chặt nàng hơn, nói giọng khàn khàn, “Cảnh ở ngay cạnh nàng, đây không phải là mộng”

“Sau này lúc nào cũng phải luôn ở cạnh tan ha”

“Ừ”

....

Sáng sớm hôm sau, lúc Tuyết Cầu vẫn ngủ say trong lòng Vân Cảnh, thì ngoài cửa đã vang lên tiếng bé cưng Kim Tinh rất hưng phấn đập cửa, còn luôn miệng kêu vui vẻ, “Nuơng nuơng, hoa hoa, thật nhiều hoa hoa!”

Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu vẫn còn buồn ngủ, dịu dàng ôm nàng ra khỏi phòng. Ngoài cửa, Khô Vinh đang vui vẻ nắm tay bé cưng Kim Tinh, còn bé cưng Kim Tinh vừa thấy Tuyết Cầu liền xông tới, do quá thấp bé nên chỉ có thể ôm chân Vân Cảnh, mồm miệng không rõ chỉ vào vườn hoa sau lưng hẳn, “Nuơng nuơng, hoa hoa xinh đẹp”

Tuyết Cầu nghe tiếng ngẩng đầu lên, nhìn theo hướng bé cưng chỉ, quả nhiên thấy cả một vườn hoa đủ màu sắc rực rỡ, rõ ràng mùa này không phải hoa nở mà lại nở đầy hoa kiêu diễm.

“Quả thật là hoa nở rồi” Vân Cảnh cười khẽ ôm Tuyết Cầu đi về phía vườn hoa, chỉ là không ngờ Tuyết Cầu cũng đang nhìn quanh một lượt rồi kêu rên lên một tiếng, “Tại sao không có Quế Hoa! Bánh ngọt Quế Hoa của ta a!”

Đám hoa run lẩy bẩy, cũng không rõ là bởi nghe thấy lời Tuyết Cầu nói hay là bởi cơn gió phát qua nữa.

“Vân, chàng nói họ là hoa yêu sao?” Tuyết Cầu ngồi xuống trước một đóa Diên Vĩ, dùng ngón tây chọc không ngừng lên cánh hoa tím non mềm. Hoa Diên Vĩ đáng thương, không có chân cũng không có miệng, muốn chạy cũng chạy không thoát, muốn phản kháng cũng không xong, chỉ đành liều mạng thân hình mảnh mai run rẩy, khóc không ra nước mắt.

“Ừ, Tuyết Nhi có thể thử hỏi họ xuất hiện. Dùng pháp lực đưa vào chính nhụy của họ là được” Vân Cảnh thấy Tuyết Cầu đang bắt nạt nhóm hoa, cũng không lên tiếng ngăn lại, mà càng thêm cưng chiều.

Tuyết Cầu nghe xong thì làm theo lời Vân Cảnh nói, đưa ngón tay về phía nhụy hoa Diên Vĩ, đóa hoa Diên Vĩ màu tím dần dần bị một luồng sáng bao lấy, một lá sau, một thiếu nữ xinh đẹp thẹn thùng, ôn nhu, gò má đỏ hồng, đôi mắt đẹp trong suốt, mặc bộ váy dài tím xuất hiện trước mặt họ.

“Ngươi là?” Tuyết Cầu sững sờ nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt cười ngây ngô hỏi.

“Nô Ti tên Diên Vĩ, đúng là do phu nhân gọi nô ti tới ạ” Diên Vĩ đoan chính hành lễ với Tuyết Cầu, giọng nói và bề ngoài của nàng cũng nhu hòa như nhau.

“Vân, chơi thích quá” Tuyết Cầu biết được cô gái trước mắt chính là đoá hoa Diên Vĩ bị nàng chà đạp thật lâu kia, lập tức mặt mũi hưng phấn quay đầu nhìn về phía Vân Cảnh, trên mặt cười rộ. Còn bé cung Kim Tinh ở bên lại càng giống Tiểu Hoa Si ôm lấy chân Diên Vĩ, vừa chảy nước miếng vừa hét to, “Tỷ tỷ, thơm thơm, thơm thơm”

Tuyết Cầu chơi thành nghiện, liền sau đó lại đem Tú CẦU, Mẩu Đon, Thụy Vân, Dâm Bụt từng đoá hoa xuất hiện ra, nhìn thoáng qua cả sân nhỏ đã đứng chừng bảy tám tuần nam nữ muôn hình muôn vẻ, nam tử thì tuấn tú nho nhã như ánh mắt trời, nữ tử thì xinh đẹp mềm mại hoặc hoạt bát, người nào người nấy đều vô cùng quy củ, cứ hành lễ gọi Tuyết CẦU một câu “phu nhân”, Vân Cảnh một câu “lão gia”, Khô Vinh một câu “Công tử”

Tuy nhiên người vui vẻ nhất vẫn là bé cung Kim Tinh, ôm một mình Diên Vĩ vẫn không đủ, còn quần ôm mấy cô gái hoa yêu khác chảy nước miếng. Tuyết CẦU cũng không hiểu kết quả bé cung thành Tiểu Hoa Si này giống ai nữa, trong đầu bỗng dung hiện lên một bóng đỏ yêu nghiệt, lúc này mới đoán được kẻ đầu số gây ra là ai.

“Con bà nó chứ, nhiều người vậy lão tử thấy phiền quá, tự mình đi dạo vậy” Thực ra Khô Vinh đang bắt mắt vì Hoa Yêu chỉ gọi mình là công tử, nên mới giận dữ bước ra cửa.

“Thật là, Tuyết Nhi nếu không có chuyện gì, nên để họ biến trở về đi thôi, nhiều người như này sẽ khiến cho người khác chú ý đó” Lúc này Vân Cảnh cũng không biết xử lý đám hoa yêu nhiều như vậy thế nào. Lúc trước chỉ thầm nghĩ đòi Bách Hoa Tiên một hai người thôi, ai ngờ nàng ấy lại hào phóng thế, cho hán mười mấy, hiện thời nhiều quá chẳng nghĩ ra cách dùng thế nào cho hết được.

Tuyết CẦU không lên tiếng, chỉ đánh giá bề ngoài xuất chúng của nhóm hoa yêu. Nửa ngày sau, nàng đột nhiên tới bên cạnh ôm lấy Vân Cảnh cười vui nói, “Vân, Tuyết Nhi nghĩ ra rồi, Tuyết Nhi muốn bọn họ thay ta mở một cửa hàng lâu đài bảo! Chỉ cần có chàng và Khô Vinh ở đây, Tuyết Nhi nhất định có lộc mà ăn, còn thuận tiện ở nhà kiếm tiền làm sâu gạo nữa đó”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Nguyên Bảo lâu khai trương

Nguyên Bảo lâu khai trương

“Một cửa hàng lâu đài bảo ư? Trong đầu Tuyết Nhi lại nghĩ ra cái gì thế hả?” Vân Cảnh cung chiêu hôn lên trán Tuyết CẦU chút, nhưng cũng bị những lời này gọi chút hứng thú.

Nghĩ là làm liền, may mà nhóm hoa yêu này vô cùng biết việc thế gian, vì thế Tuyết Cầu liền yên tâm giao cửa hàng cho họ. Còn nhóm hoa yêu này quả nhiên cũng không phụ sự nhờ vả, đã nhanh chóng tìm được một quán đóng cửa, dùng bạc của Tuyết CẦU với giá thấp mua lại, rồi ấn theo yêu cầu bố trí cửa hàng thay đổi hoàn toàn.

Dịp cuối hè, tuy mùa thu đang tới, nhưng Tuyên Dương cũng thực nóng, song băng đá thì cũng chỉ có nhà giàu mới có khả năng hưởng thụ đặc quyền, nhưng với Tuyết Cầu mà nói, lấy được khối băng lại là chuyện dễ. Chỉ là thương thay Khô Vinh, sống mấy vạn năm, lần đầu tiên dùng pháp lực đem nước đông thành băng, còn phải mài ra kem tươi. Tuy nhiên mọi người trong nhà sau khi ăn thử, Tuyết CẦU tại thể gian đã sáng chế thành công lần đầu tiên nước đá bảo. Nhất là bé cung Kim Tinh ngày nào cũng quần lấy Tuyết CẦU, muốn ăn tất cả các loại khẩu vị của nước đá bảo khác nhau, trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người chìm trong hạnh phúc ngọt ngào, cảm thấy sinh hoạt như vậy cũng đúng.

Chẳng bao lâu, Tuyên Dương đã có một nhà hàng không rõ của nhà nào khai trương, tuy chỉ có mấy ngày, nhà hàng nho nhỏ tên Nguyên Bảo lâu này đã nổi tiếng khắp Ngô Quốc. Nếu bàn về chỗ kỳ lạ của cửa hàng, thì phải nói tới mấy ngày mấy đêm cũng chưa hết. Cửa hàng này không hiểu sao lại có thể dự trữ được một lượng khối băng lớn, lại dùng băng để chế thành loại nước đá bảo giải khát mùa hè, giá cả vừa phải, bất giác nổi tiếng, nóng nhất khó chịu thì mọi người bất kể già trẻ trai gái đều tranh nhau tới nhấm nháp. Đến cả Hoàng Đế Ngô quốc cũng đều nghe nói tới tên Nguyên Bảo Lâu, đã đích thân đề chữ Nguyên Bảo lên biển đưa tới tận Nguyên Bảo Lâu. Dù là thế, giá cả cũng không vì vậy mà tăng, ngược lại càng được dân chúng yêu thích tán tụng.

Chỉ là Nguyên Bảo lâu này cũng có quy củ, đúng giờ Tý mở cửa, giờ Dậu qua đi, cho dù là hoàng tộc hoàng thất đều bị cự tuyệt không tiếp khách nữa. Tuy có cửa hàng khác đổ mắt bắt chước, chỉ là vốn dĩ không thể nào có hán một khối băng lớn để làm nguyên liệu, nên chỉ đành trơ mắt nhìn Nguyên Bảo lâu ngày nào cũng ngập khách, ghen tị cũng hết cách. Tuy vui sướng khi người gặp họa, nhưng mùa hè cũng qua mau, đợi lúc gió thu tới, dĩ nhiên là không còn ai tới ăn băng mát nữa. Vì thế họ cũng đợi xem làm ăn của Nguyên Bảo lâu chuyển sang thời khắc ảm đạm thế nào.

Mặt khác, trong lâu bá kể là bồi bàn, thu ngân, hay chương quầy đều là những tuấn nam mỹ nữ sinh đẹp tuyệt trần, vì thế mọi người ở các nơi đến ngoài nhấm nháp vị đá bảo độc nhất này còn đặc biệt tới là để ngắm nhóm nam nữ tuyệt sắc còn hơn cả hoàng tử hậu phi nữa.

Hơn nữa bên ngoài còn đồn, chủ nhân đằng sau Nguyên Bảo Lâu này càng hiếm gặp, thần long thấy đầu chẳng thấy đuôi, chưa bao giờ có người thấy ông ta, có người còn đoán kẻ này chắc chắn là người có thân phận cao quý. Tuyết Cầu thì ngày nào cũng thích chỉ đứng ở trong căn nhà nhỏ của họ, đợi

thu tiền đầy túi, thỉnh thoảng lại giả vờ làm một nhà bình thường, cùng Vân Cảnh và bé cưng Kim Tinh đi ra ngoài dạo, sống cuộc sống an nhàn, những cũng tràn ngập vui vẻ.

Ngày hôm đó, Tuyết Cầu đột nhiên nổi hứng, giục giây Vân Cảnh và Khô Vinh, đem theo bé cưng đi cùng nhau, giả vờ làm khách bình thường tới Nguyên Bảo lâu uống sinh tố.

Xe ngựa dừng lại trước cửa Nguyên Bảo lâu, Tuyết Cầu bị cảnh tượng người đông như trẩy hội mà ngẩn người. Chẳng qua là khi mấy người họ bước vào Nguyên Bảo lâu, dù dân chúng trong thành Tuyên Dương đã từng gặp nhiều cũng bị chấn động. Một nam tử áo trắng như tiên giáng trần, tuy có khí thế lạnh lùng khó gần, lại chỉ dành riêng sự dịu dàng cho cô gái áo trắng hoạt bát linh động bên cạnh, mỗi một cái nhí nhảnh môi, nụ cười kia thành thực mê đảo chúng sinh. Một nam tử áo lam như tinh linh, mắt phượng thần thái sáng lán, khuôn mặt tinh xảo nổi bật, chắc chắn là một nam tử thân thiết như ánh mặt trời, trong lòng hẳn còn bế một đứa bé khỏe mạnh kha khá khinh, một lớn một nhỏ càng thêm xa hoa.

Người khác dĩ nhiên không biết thân phận nhóm người Tuyết Cầu là gì, mà chương quỳ hoa yêu Mẫu Đơn được bổ nhiệm thì liếc mắt một cái đã nhìn thấy nhóm chủ nhân nhà mình, vội vàng ra đón chào, hạ giọng cười cười, “Lão gia, phu nhân, các ngài tới thì báo cho tiểu nhân một tiếng, ta bảo Thủy Tiên đưa các ngài tới phòng riêng”

“Không cần, không cần” Tuyết Cầu khoát tay, cười ngả sang Vân Cảnh, quay đầu nói với Mẫu Đơn, “Cho vị trí ở cửa sổ lầu hai là được, đứa, đậu đó, mỗi thứ một nửa thập cẩm”

Vừa bước lên lầu hai, liền truyền đến tiếng một nam một nữ tranh chấp. Nhưng thấy một cô gái áo tím xinh đẹp dặn hai thuộc hạ bên cạnh áp một nam tử tuấn tú môi hồng răng trắng, vô cùng xinh đẹp, mặc quần áo vải thô xấu xí.

“Thủy tiên, đi hỏi chút xem” Vân Cảnh không vui hơi cau mày, ôm lấy Tuyết Cầu thích xem náo nhiệt tới vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, lúc này mới mở to hai mắt hưng phấn nhìn người khác tranh chấp.

“Vị tiểu thư này, quy củ của Nguyên Bảo lâu, người tới đều là khách, nếu hai vị có ân oán cá nhân xin mời ra khỏi lâu hãy giải quyết, hiện giờ chẳng coi mặt mũi chủ nhân nhà ta tý nào, không sốt ruột sao?” Hoa yêu Thủy Tiên là một nam tử tuấn tú thon cao, hẳn vừa mở miệng thì cô gái áo tím kia bất giác sùng sốt hồi lâu, nhưng vẫn hừ một tiếng, nói ngang tang, “Người tới đều là khách sao? Thằng nhóc thối này ăn cắp ngang nhiên trong Nguyên Bảo Lâu, ta sao không náo loạn được chứ!”

Tuyết Cầu nghe mọi người chung quanh bàn luận ồn ào, lúc này mới biết nàng kia là cháu gái Mộc Nguyệt Nhi của đương kim Một Tướng, ngày thường được nuông chiều cũng ngang tàng quen rồi, vì thế mới không biết sợ như thế. Còn thằng nhóc kia cũng đáng xui xẻo, trộm ai không trộm lại nhắm vào Mộc Nguyệt Nhi, hiện giờ nhân chứng, vật chứng đều đủ cả, nhất định không trốn thoát được bong da tróc thịt.

Thực ra Tuyết Cầu chỉ thích xem náo nhiệt thôi, cũng không thích chỗ mồm vào, vì thế bản thân mình vừa gọi nước sinh tố, liền đem tâm tư đặt hết vào chuyện ăn, cũng không để ý tới chuyện ồn ào của một nam một nữ kia.

“Mắt ngươi nhìn thế nào mà bảo lão tử trộm đồ của ngươi! Hừ, có một Thừa tướng gia gia thì giỏi lắm sao? Đừng nói là trộm, mà chính ngươi khiến lão tử phải động chân động tay, lão tử vẫn còn chẳng thêm tý nào ấy”

“Phụt!” Tuyết Cầu đang uống một ngụm sinh tố chưa kịp nuốt xuống bụng đã bị câu nói kia của thằng nhóc lão tử làm cho phì cười, bất giác phun hết lên trên người Khô Vinh ngồi đối diện, khiến cho một thân áo lam sạch sẽ ấy dính cả nước bọt lẫn nước dứa đá.

“Con bà nó chứ, con thô ngốc, sau này mà ngươi ăn dám cười nữa, lão tử, lão tử liền...” Khô Vinh giận đập mạnh bàn một cái, như thế tốt lắm, người vốn đang xem náo nhiệt tất cả đồng loạt đều cùng nhìn họ, nhất là sau khi nghe lời thô lỗ của Khô Vinh tinh linh như thế thì đều đồng loạt lắc đầu.

Vân Cảnh lại không thể tránh khỏi nhú mày, hẳn tiếp nhận khăn lụa trong tay Thủy Tiên đưa cho, giúp Tuyết Cầu lau miệng. Ai ngờ hàng động Khô Vinh lại khiến cho hai người đang tranh chấp để ý. Mộc Nguyệt Nhi và nam tử tuấn tú bị nói là trộm kia cùng đồng loạt quay đầu nhìn về phía bàn của nhóm Tuyết Cầu, sau khi Mộc Nguyệt Nhi nhìn thấy Vân Cảnh lập tức bất động, cứ nhìn bề ngoài tuấn tú thoát tục tuyệt luân của hắn đây si ngốc tham lam, còn nam tử kia cũng nhìn thấy Tuyết Cầu thì ngờ ngẩn cả người, lập tức cong môi lên cười cười, thấy Tuyết Cầu đã nhìn thấy hắn, thì trừng mắt nhìn lại nàng, nụ cười bên miệng càng tươi thêm.

Vân Cảnh ghen tị, vội vàng giữ rịt lấy Tuyết Cầu vào lòng, giọng chẳng dễ nghe tý nào, “Tuyết Nhi thế mà biết tiểu lưu manh người phạm kia sao?”

Tuyết Cầu cũng cảm thấy nam tử này hơi quen, chỉ là nghe thấy giọng điệu chua chua kia của Vân Cảnh, lập tức lắc đầu như trống bỏi, vội vàng phủ nhận nói, “Không biết, ta sao biết hắn chứ”

“Ha ha, cũng đúng, hiện giờ hắn bị cái con bé kia bỏ lên, bản thân còn khó bảo toàn nữa là” Vân Cảnh nghe xong cuối cùng cũng cười, săn sóc thay Tuyết Cầu bón nước đá bào, người khác ao ước vô cùng.

“Bé con gì chứ?” Tuyết Cầu ngậm miếng đá bào, khuôn mặt phồng lên hỏi mơ hồ.

“Chẳng liên quan gì tới ta và nàng” Vân Cảnh thả thìa trong tay ra, nói nhàn nhạt.

“Vậy ha, ta còn muốn nữa” Tuyết Cầu rõ ràng bị nghiện thế này, bắt đầu làm nũng với Vân Cảnh há miệng ra, mặt mày con lên cười ngây ngô.

Còn Mộc Nguyệt Nhi kia thấy Vân Cảnh và Tuyết Cầu chẳng coi mình ra gì, cứ liếc mắt đưa tình như chôn không người, chột như tỉnh mộng, oán hận trừng mắt nhìn Tuyết Cầu, rồi dắt nam tử lúc cskia, chẳng khách sáo sai hai thuộc hạ, “Lục soát người hắn, tìm cho bằng được ngư tử ngọc bội của bản

tiểu ra”

“Thật buồn cười, thân mình lão tử quý giá lắm, sao có thể để cho bọn người sò loạn ha! Này muốn sò cũng phải để cho vợ tương lai ta sò chứ” Nam tử kia lật mặt giữa chừng, không ngờ hắn có công phu thâm tàng bất lộ, cười ha ha mấy tiếng đã đánh bay mấy kẻ này, lập tức cười như điên đi xuống lầu, trước khi đi vẫn không quên nhìn Tuyết Cầu cười mờ ám.

Vốn cho là việc này đã xong, không để cho Tuyết Cầu kịp ăn hết đã trở lại xe ngựa, rồi sau khi lên đường đi được một đoạn, Khô Vinh bắt mất hết lên, “Con bà nó chứ, lão tử chưa bao giờ bị uất ức đến mức bị người phàm theo dõi, cũng tại cái con thô ngốc nhà người này thôi”

“Bị theo dõi ư?” Tuyết Cầu kinh ngạc nhìn Vân Cảnh, Vân Cảnh bình tĩnh gật gật đầu. Hắn về kén không một vòng tròn, trong vòng tròn xuất hiện mấy bóng người lén lút, đúng là thuộc hạ của Mộc Nguyệt Nhi kia.

“Này, Khô Vinh, nghĩ lại đi, nhất định là người rêu rao rồi, nên người ta coi trọng người đó thôi” Tuyết Cầu chống hai tay lên má, chu miệng nhỏ ra nói miễn cưỡng.

“Con bà nó chứ, sao ánh mắt người nhìn thế nào mà bảo con nhóc thối kia coi trọng lão tử chứ? Cần lão tử nói, mục tiêu của nàng ấy đúng là tiểu quý Phụ Hy thôi, lúc vừa nhìn thấy tiểu quý thì hai tròng mắt như sắp rớt xuống vậy. Hắn dẫn phiên toái tới, bảo hắn nghĩ cách đi” Khô Vinh khinh thường hừ một tiếng, rồi lại quay sang đùa với bảo bảo Kim Tinh.

Tuyết Cầu định lên tiếng, đã bị Vân Cảnh ngăn lại. Hắn xuất ra ảo thuật, để cho nhưng kẻ đi theo sau bị ảo thuật che đi, dẫn tới chỗ khác, cuối cùng thành công ném mất đám phiên toái này đi, không gọn sóng kinh hải trở về tòa nhà.

Từ đó về sau, bất kể là Mộc Nguyệt Nhi hay là nam tử tuấn tú cũng không bao giờ thấy xuất hiện nữa, mà qua chuyện này, Tuyết Cầu lập tức bị Vân Cảnh giám cầm rất lâu, mãi cho tới khi làm gió thu mát mẻ cuốn sạch đi cả mùa hè nóng bức, thì chuyện làm ăn của Nguyên Bảo Lâu cuối cùng mở ra vào mùa hè cũng phai nhạt dần.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Phát hiện Hiểu ở Tuyên Dương

Phát hiện Hiểu ở Tuyên Dương

Ngày hôm đó, nhóm Hoa Yêu đã được Tuyết Cầu dẫn trước sau khi buôn bán xong về nhà lại phát hiện ra nhóm người Tuyết Cầu đang mang mấy cái ghế vây tròn một chỗ, ở giữa đặt một nồi đất to, bên cạnh để rất nhiều rau và thịt cá chưa nấu. Còn Diên Vĩ ngày thường vẫn bị đẩy vào bếp nấu nướng giờ phút này cũng đang cung kính đứng một bên, chẳng hiểu ra sao.

Tuyết Cầu vừa thấy nhóm Hoa Yêu đã trở lại, liền cười cười chỉ vào một bàn khác nói, “Nhiều người thêm náo nhiệt, đang đợi các người đó”

Nhóm Hoa Yêu tuy khó hiểu nhưng vẫn ngoan ngoãn bắt chước Tuyết Cầu vây quanh thành vòng tròn, sững sờ nhìn trong nồi đất có đầu cá và đồ ăn bên cạnh, trong lòng thì âm âm đoán, chẳng lẽ muốn họ gặm đầu cá và các thứ sống sao...

“Khô Vinh, cầu xin người” Một ánh mắt Tuyết Cầu, Khô Vinh cũng bắt mắt chút rồi thì thầm hĩa câu, đưa tay vung lên, hai luồng tam vị chân hỏa tính thuần vọt lên xuất hiện dưới đáy nồi. Chỉ lát sau canh nồi cá đã sôi trào, ngọn lửa này không phải là lửa tự nhiên dưới nhân gian, không có người thi pháp điều khiển, ngọn lửa này tuyệt đối sẽ không tự động tắt, cũng không gây ra tổn hại gì với nồi đất.

Hóa ra Tuyết Cầu ngày nào cũng giận trời trời lạnh, liền nhớ tới nồi lẩu mà mình ngày nhớ đêm mong, chỉ tiếc thời đại này cũng không có đồ inox để dùng, vì thế nàng đành dùng nồi đất thay thế. Sáng nay nàng dặn riêng Diên Vĩ đi chợ mua các loại nguyên liệu nấu ăn về chuẩn bị cho bữa tối, rồi cũng dùng hai cái nồi đất mà mấy ngày trước nhờ Khô Vinh mua về.

“Bắt đầu ăn!” Tuyết Cầu hài lòng nhìn “Lò vi ba” thiên nhiên đang sôi, sau đó ném các thứ mình yêu thích vào nồi. Gương mặt Tuyết Cầu hưng phấn, thấy mọi ánh mắt cổ quái của mọi người nhìn mình, chẳng hề động đũa.

“Cái lẩu này ăn như vậy mà, Quá Nhi tới đây, nướng nướng đút cho con ăn nè” Tuyết Cầu thấy bộ dạng khó xử của mọi người, nên quyết định bình sĩ, đem bé cưng Kim Tinh Hy sinh thử lẩu đầu tiên. Thay bé cưng thỏ nguội thịt dê rồi đút cho bé ăn, sau khi bé ăn xong cười rộ không ngừng, cứ vung tay nhỏ bé hét toáng lên, “Nướng nướng, con muốn nữa muốn nữa!” Lời này có uy lực sánh ngang nước sôi trào, không những Vân Cảnh và Khô Vinh do dự mà ngay cả nhóm Hoa Yêu cũng ào ào noi theo Tuyết Cầu bắt đầu ném thử món lẩu đầu tiên với họ.

Tuyết Cầu thấy hiệu quả rất tốt, nên tranh thủ kịp thời đặt hàng hơn mười nồi đất, rồi lại bắt Khô Vinh hùng hổ kiên trì sai hắn công hiến chút lực lượng của mình. Chẳng bao lâu, Nguyên Bảo Lâu lại tiếp tục nổi tiếng vì món lẩu tươi ngon sau các món sinh tố, tin này lan truyền nhanh xa, chỉ một ngày mà đã truyền khắp cả phố lớn ngõ nhỏ trong Tuyên Dương thành.

Bọn thương gia vốn đang đợi Nguyên Bảo Lâu đóng cửa hoàn toàn cứng họng chẳng đáp được, bất luận là nước sinh tố hay món lẩu hiện giờ, dù họ có

lòng bất chước cũng chẳng có cách nào có bằng liên tục hay lừa dối mãi không tắt. Vì thế, người có lòng bắt đầu đồn thổi nói Nguyên Bảo lâu là nơi yêu vật trú ngụ, có ý đồ đã kích chuyện làm ăn của nguyên bảo lâu, chỉ tiếc hiệu quả quá nhỏ, ngày nào cũng đón rất nhiều khách tới ăn.

Tại Mộc Tướng phủ về đêm.

“Cánh Nhi, người nói là thật sao?” Nói chuyện là một cô gái mặc bộ tím còn trẻ, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn trông rất được, nhưng cũng kiêu ngạo vô cùng, chính xác là Mộc Nguyệt Nhi, cháu gái cưng của Mộc Tướng.

“Tiểu thư, Cánh Nhi tận mắt nhìn thấy, chương quỳ cô nương Mẫu Đơn của Nguyên Bảo lâu kia vào một tòa nhà. Mà trong tòa nhà đó là hai người nam mà tiểu thư sai họ đi theo dõi đó”

“Hừ, đầu đường cuối ngõ đều phỏng đoán ông chủ đứng sau Nguyên Bảo lâu ai ngờ lại ở nơi đó. Ngày đó ta sai người theo dõi bọn họ, cuối cùng bị dẫn tới nơi hoang dã bên ngoài, hiện giờ bên ngoài đang truyền Nguyên Bảo lâu có yêu vật mở lâu, ha ha, Cánh Nhi, thay ta mang số tiền lớn này mời bán tiền tới quý phủ đi” Trong mắt Mộc Nguyệt Nhi lóe lên tia ác độc, lập tức cười cười tưởng chừng như vô hại.

Đồng thời, trên nóc nhà một nam tử áo đen nghe lén khép lại mái ngói lần nữa, còn liếc mắt ra hiệu cho bốn người bên cạnh, thi triển khinh công cách xa Mộc Tướng phủ, thân thủ nhanh nhẹn như quỷ mị lẩn nhanh trong bóng đêm đi nhanh trong thành Tuyên Dương, chỉ lát sau đã lẩn mình vào trong một căn phòng nhỏ.

Phòng nhỏ này tối đen, cũng đúng là năm người này nói không ngại đặt mình có hành vi như ban ngày, đột sáng đèn lên, cuối cùng cả năm đều xuất hiện nhìn rõ.

Hóa ra nam tử áo đen này đúng là nam tử tuần tử bị coi là trộm có cái nhau với Mộc Nguyệt Nhi ngày đó, mà bên cạnh hắn có hai nam hai nữ tuần mỹ phi phạm, nhất là hai cô gái kia, có khuôn mặt sinh đôi giống nhau như đúc.

“Ly Minh, đây chính là nguyên nhân mà mấy tháng qua người không chịu ra tay sao?” Thần Hi nho nhả như Quý Công tử cười khê ngồi dựa trên ghế, đôi môi lười nhác kêu gọi khê cười lên, chỉ là nụ cười ấy không thật lòng.

Ly Minh gật gật đầu, có chút vô lại nhìn về phía người trầm mặc ít lời đang dựa, cười nói lưu manh, “Lão tử sớm đã nhìn ra vị Mộc đại tiểu thư kia động xuân tâm, vì thế ngày đó nàng ta phái người theo dõi, thực ra lão tử cũng đi xa xa đằng sau. Nhưng đúng như lời nàng ta nói, xe ngựa đi tới ngoài thành Tuyên Dương xong thì bốn phía nổi lên sương mù dày đặc, rồi sau đó biến mất không tăm tích”

“Ly Minh, người bắt đầu học đoán số, tin quỷ thần lúc nào với lời nói vô căn cứ thế chứ” Ngón tay Thần Hi vô thức xao động mặt bàn, giữa đêm khuya yên tĩnh lại như đang gõ vào lòng người vậy, càng khiến cho người ta cảm thấy lông tơ dựng đứng lên chút.

“Thần Hi người ngừng lại cho ta, thanh âm này nghe quái dị người lắm” Hướng Nhan bất mãn, phồng má, chẳng khách sáo đập bàn một cái, ý bảo Thần Hi ngừng hành vi gõ bàn lại.

“Tuân mệnh” Thần Hi cười tao nhã, rút tay lại, không nói gì nữa. Ly Minh thấy Thần Hi nghe lời thế, mới bắt chéo hai chân, nhếch môi tà mị, cười nhạo bảo, “Thằng nhóc này vẫn ngoan thế, với phụ nữ nói gì nghe nấy, còn là nam nhân thì lại châm chọc hoặc hờ hững, sau này thằng nhóc này người ném mùi đau khổ thôi”

“Ta ngược lại lại hy vọng có phụ nữ nào đó cho ta ném mùi đau khổ, khổ tận cam lai mà, không có khiêu chiến lấy ra đâu hạnh phúc chứ” Thần Hi cũng không giận, mà ngược lại nói tiếp lời Ly Minh nói.

“Dừng lại chút! Câm miệng hết cho lão tử, lão tử lần này gọi bốn người các người tới không phải là vì ôn chuyện cùng các người đâu”

“Ly Minh ca ca, ta quả thật nghĩ là ca cần chúng ta mới gọi chúng ta tới chứ” Tịch Nhan nghịch ngợm chớp chớp mắt, cùng nhìn về phía người bên cạnh mỉm cười, bộ dạng hai người này nhìn như soi gương vậy trông thật thú vị.

“Nói tới quý thân, lão tử mình cũng chưa xác định được. Tóm lại là vị Đại tiểu thư kia đã thay nhóm ta tìm đúng phương hướng rồi, cũng đỡ cho chính chúng ta phải đi nghe ngóng. Ngày mai lão tử mang các người đi Nguyên Bảo lâu ném thử chút, rồi mới đi gặp mặt vị cô nhân đã lâu không gặp kia”

“Cô nhân? Ly Minh, chẳng phải là thân mật quá đi” Thần Hi nhìn Ly Minh cười đầy ái muội, lại nhìn về phía hai tỷ muội song sinh Tịch Nhan nháy mắt một cái.

“Thằng nhóc này trong đầu ngoài phụ nữ còn có gì khác sao? Lão Tử cũng nói rõ đây, phải nói người này là đại ân nhân của lão tử” Ly Minh không vui liếc mắt nhìn Thần hi, lấy từ trong ngực ra một hạt châu to bằng nắm tay sáng bóng, đúng là viên long tiền châu của Vô Nhan năm đó.

“Nói như thế cũng coi là ân nhân của chúng ta” Hướng Nhan đặt hạt châu trong lòng bàn tay mình, ánh sáng nhu hòa soi rõ thêm vẻ mặt nàng càng thêm lung linh sắc màu.

“Nếu người tìm được rồi, vậy có cần phải ra tay với Mộc tướng phủ không?” Tịch Nhan cười tươi rồi liếc nhìn Ly Minh, giọng phát ra càng sung sướng.

“Thực ra Mộc Nguyệt Nhi kiểu gì cũng được coi là mỹ nhân, ta quả thật cũng có chút không cam lòng” Thần Hi vỗ trán cười khê, cả người nhìn tao nhã như khối ngọc tốt nhất, hoàn mỹ không chút tỳ vết.

“Không vội, khối thịt béo này sớm muộn cũng phải ăn, giờ không cần vội. Lão tử càng muốn đi gặp nàng, muốn nói mấy lời đã giấu trong lòng ghen

mười năm nay rồi, thật con mẹ nó chẳng dễ chịu tí nào” Valf dứt lời, mấy người còn lại thấy thật buồn cười. Lời nói ái muội như vậy, nếu đổi lại là người khác thì nhất định cho rằng Ly Minh đang nhớ thương tới người bạn lâu năm hơn mười năm.

Hôm sau, lúc Ly Minh đang nghiên cứu một lượt quần áo, bề ngoài xuất chúng xuất hiện tại lầu hai của Nguyên Bảo lâu gọi một nôi lầu, nhưng cũng không gây ra nhiều chú ý cho lắm, nguyên nhân là vì người làm trong Nguyên Bảo lâu không có người nào mà không phải là công tử xinh đẹp tuấn tú, nếu không có bề ngoài hoặc cử chỉ khiến người ta để mắt, thì thật sự khó chiếm được chú ý của người khác.

Thần Hi ngồi gần cửa sổ, cũng nhin không được nhủu mầy, sợ là đầu hấn cũng bị người ta bỏ qua một lần như thế.

“Thế nào, bị lộ đi cũng chẳng dễ chịu chứ nhỉ” Ly Minh thật khó khăn lắm mới có cơ hội cười nhạo Thần Hi, dĩ nhiên không dễ tha cho.

“Ly Minh, ngươi có ý đi” Tuy khẩu khí Thần Hi không tốt nhưng cũng không có chút ác ý.

Song vào lúc này, tiếng đối thoại của bàn bên lại truyền rất rõ tới tai năm người, người tập võ, thính lực dĩ nhiên nghe dễ vô cùng, vì thế dù không ở sát nhưng cũng có thể nghe rất rõ.

“Haiz, Tiền lão đệ, để ca ca nói cho ngươi một tin mới nhe. Theo Nhị ca đang làm đương sai ở nha môn ta nói, hàng năm người Hiếu đều toàn bộ tới Tuyên Dương đó, đây chính là tin tức lớn nhất đó” Một trong những người đó hạ thấp giọng nhưng cũng khó nén khoe ra.

“Hiếu, Hiếu là cái gì thế?” Một người khác nghe xong cũng thấy khó hiểu.

“Tiền lão đệ à, nói cho ngươi nghe chút nè, ngươi không biết rõ thì thôi, tổ chức sát thủ của người ta kiểu gì cũng rất thần bí. Nhưng mà Hiếu thì đã xuất hiện gần mười năm rồi, tổng cộng có năm người, chuyên trộm kẻ có tiền, chưa từng bị bắt thủ lần nào, khinh công cao tới mức dọa người đó!”

“Hài tặc á?”

“Hừm, ngươi đừng có nói vậy. Tuy nói là trộm, nhưng cũng không trộm gì của dân chúng bình dân. Ta có nghe qua Nhị ca nói nha, năm người này trong đó có một kẻ cầm điếu, chưa từng nói chuyện bao giờ; một kẻ kiếm hái hoa đạo tặc, vừa trộm tiền vừa trộm người; còn ba kẻ khác thì xuất thần nhập quỷ, vốn chẳng biết mặt mũi thế nào, không rõ là xấu hay đẹp nữa”

Nghe được điều này, Ly Minh thực sự nhin không được cười ha ha, cả tầng lầu bị tiếng cười kia hấp dẫn, đều đồng loạt nhìn chung quanh thăm dò.

“Ly Minh, ngươi chừng mực cho ta chút!” Thần Hy tuy biết những người đó không biết bọn họ, nhưng vẫn bị câu hái hoa đạo tặc kia chọc giận, gầm nhẹ về phía Ly Minh đang cười to.

“Ngươi nên học Hoàng Hôn kia, ngươi xem người ta, bị người nói tới cầm khẩu mà mặt không đổi sắc tim không đập đó” Ly Minh một tay ôm bụng cười, một tay khoác lên vai Hoàng Hôn tiếp tục thêm mắm thêm muối.

Đúng lúc này, Thụ Thạch Trúc bung đề ăn lên bàn cho nhóm Ly Minh, hơn nữa sau khi biết họ lần đầu ăn thì vừa dạy tỷ mỹ cách ăn lẩu, cuối cùng vừa như chó ngáp phải ruồi đem dập tắt lửa của họ.

Thần Hi vừa thấy cô gái xinh đẹp, lập tức khôi phục lại hình tượng công tử tao nhã nho nhã, chẳng để ý gì tới hành vi cố ý khiêu khích của Ly Minh. Mấy người còn lại cũng nhin không được mùi thơm này, bắt đầu động đũa ào ào.

Chẳng ai biết bàn này nhìn như thiên kim nhà giàu và công tử trẻ tuổi lại là Hiếu nổi danh khắp chốn giang hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57

Bán tiên bắt yêu

“Bán tiên, đúng là nơi này, tiểu thư nói ngươi đều biết cả rồi chứ?” Cánh Nhi đem bán tiên mà Mộc Nguyệt Nhi mời tới mang tới chỗ trước cửa tòa nhà nhóm Tuyệt Cầm ở, lại lo lắng nhắc nhở lần nữa.

“Biết rồi biết rồi, làm rõ ra lão gia và phu nhân nhà này đều là yêu mà”

“Bán tiên ông sai rồi, nên nghĩ là giúp dân chúng Tuyên Dương ta trừ yêu đó” Cánh Nhi lại đưa hai đỉnh vàng cho bán tiên, rồi hạ thấp người bước nhanh rời đi.

Từ bán tiên vui tươi hơn hờ nhét đỉnh vàng vào người, lúc này mới lộ ra bộ râu dài trắng, nhìn có vẻ giống tiên phong đạo cốt gõ gõ công.

Chỉ lát sau, một tiểu thư đồng thiếu niên hơi hé cánh cổng ra, thò đầu dò xét bên ngoài, đúng là hoa yêu Thược Dược. Nhưng thấy một lão già bảy mươi tuổi lưng đeo kiếm gỗ đào, tay cầm chuông dẫn hồn, một tay cầm lá cờ vải lớn, trên đó viết rõ mấy chữ trăm yêu trừ ma. Thược Dược thấy thế thì cười cười còn giả vờ hỏi, “Lão nhân gia ngài có chuyện gì thế?”

“Khụ khụ, lão phu thấy có luồng khí đen lượn lờ trong quý phủ, yêu khí rất nặng. Nếu không đuổi yêu này đi, nhất định sẽ gặp họa lớn, lão phu thay trời hành đạo, đặc biệt tới trừ yêu” Giọng Từ bán tiên vô cùng nghiêm túc dị thường, nếu là người thường thấy chuyện này thì tất không phải giả.

Mặc dù Thược Dược rất muốn cười, hẳn vốn là một Hoa Yêu trước mặt tên bán tiên kia, sao ông ta cũng không có dấu hiệu gì phát hiện ra nhỉ. “Hóa ra là bán tiên nha, đợi tiểu nhân đi thông báo cho lão gia nhà ta, bán tiên xin đợi chút” Nói xong, Thược Dược liền đóng cửa lại, quay đầu đi tìm Tuyết Cầu và Vân Cảnh.

Còn chưa vào đến nhà, hẳn liền nhìn không được cười phá lên ở trong sân, tiếng cười ấy rất nhanh đã làm cho người trong nhà chú ý đến.

“Thược Dược, có chuyện gì mà buồn cười vậy?” Tuyết Cầu tò mò hỏi.

“Phu nhân, ngoài cửa có một bán tiên, nói là muốn thay trời hành đạo, trăm yêu trừ ma” Nói xong, Thược Dược liền đem lời Từ bán tiên thuật lại chi tiết cho mọi người cùng nghe.

“Ông ta còn không biết cả Thược Dược, sao thế nào mà lại dễ mất tới chúng ta chứ nhỉ?” Tuyết Cầu sau khi nghe xong thì khó hiểu lắm lắm.

“Tuyết Nhi, sợ là có liên quan tới lời đồn gần đây của Nguyên Bảo lâu đó, chuyện này lát nói sau. Thược Dược, trước tiên cứ mời vị bán tiên kia vào đã, để cho chúng ta được chiêu đãi ông ta đi”

“Vâng, lão gia” Thược Dược cười đi ra cổng, mà Hoa Yêu khác cũng nở nụ cười, nếu Vân Cảnh cho phép, họ nhất định sẽ “chiêu đãi” tận tình với ông ta.

Nói tới bán tiên kia đợi mãi đợi mãi cuối cùng cũng đợi được Thược Dược quay lại.

“Bán tiên, lão gia chúng ta cho mời, xin mời đi theo ta” Từ Bán tiên đi đằng sau Thược Dược không phát hiện ra giờ phút này Thược Dược sớm đã lộ ra nụ cười đắc ý “Cá nhỏ mắc câu”

Vừa mới đi vào trong dân, Từ Bán tiên kia lập tức hoảng sợ, rõ ràng đang mùa thu, mà sân trong vườn nở đầy các loại hoa khác nhau, rõ ràng mùa này hoa cũng không bị ảnh hưởng cứ nở rộ, tuy sinh đẹp nhưng cũng rất quý dị.

“Bán tiên, bán tiên, xin mời theo ta vào sảnh chính đi”

Nghe thấy tiếng Thược Dược gọi, Từ bán tiên lúc này mới hồi phục lại tinh thần, xiết chặt chuông trong tay, nhắm mắt đi theo sau Thược Dược vào chính sảnh đãi khách.

Vân Cảnh và Tuyết Cầu đang mỉm cười ngồi trên ghế đợi, vừa thấy Từ bán tiên tiến vào, liền biết ngay ông ta nhất định là loại bịp bợm giang hồ rồi. Vị trí chính sảnh này rất tinh xảo, vừa đúng là vườn hoa trong viện, phóng cả tầm mắt đều có thể thưởng thức được tất cả cảnh đẹp hoa nở.

“Thật là bán tiên sao?” Tuyết Cầu mỉm cười hỏi, nhưng không ngờ tên Từ bán tiên kia chỉ liếc nhìn nàng một cái, chẳng hừ tiếng nào chấp tay nói với Vân Cảnh ngồi cạnh nàng, “Lão gia, lão phu cả đoạn đường này vừa đi vừa cẩn thận dò xét một chút, rốt cuộc phát hiện ra vì sao quý phủ lại có loại yêu vật quấy phá rồi”

“Thế ha? Xin mời bán tiên cứ nói” Vân Cảnh có đôi mắt bình thản miễn cưỡng nhìn Từ Bán tiên, không giật mình cũng chẳng sợ hãi, khiến cho người ta không đoán ra ý nghĩ của hắn.

“Trên đời này giao hoạt nhất là hồ ly, hồ yêu nếu tu luyện ngàn năm cũng có thể biến hóa thành người, lại chuyên hóa thành phụ nữ xinh đẹp đi hấp thụ dương khí của nam nhân để tăng thêm công lực của mình. Vì thế, có rất nhiều người bất ngờ đã bị hút khô tinh khí rồi cuối cùng suy nhược mà chết”

“Ý bán tiên là trong phủ ta có hồ yêu sao?”

“Không tệ, nếu lão phu đoán không nhầm thì hồ yêu kia sớm đã hóa thành hình người, cũng chính là chúng ta vẫn gọi Hồ Ly tinh đó”

“Ha ha, bán tiên, người xem hoa trong vườn phủ ta có phải rất xinh đẹp không?” Tuyết Cầu cố ý ngắt lời bán tiên, ngón tay ngọc chỉ về phía trong viện xa xa.

Quả nhiên, Từ bán tiên bị lực chú ý hấp dẫn đi, quay đầu lại đã nhìn thấy một cô gái đẹp như tiên nữ trong suốt đang ở bụi hoa, lát sau đã biến mất không thấy bóng dáng nữa.

Từ bán tiên kia cứ nói bừa là hồ yêu, hiện giờ thấy tình cảnh này, bất giác sợ tới mức mồ hôi lạnh đầm đìa, nên vội vàng hướng về Vân Cảnh và Tuyết Cầu hỏi, “Lão gia, phu nhân, mới rồi có phải có một cô gái đứng ở trong vườn hoa kia không ạ?”

“Không có mà, chắc bán tiên hoa mắt đó thôi” Tuyết Cầu ra vẻ không biết lác đầu.

“Phu nhân yêu thích trồng hoa, người hầu trong nhà không duyên cớ sẽ không đi vào vườn hoa được” Vân Cảnh nhàn nhạt mở miệng, lại có tác dụng

như gió thổi châm ngòi khiến cho Từ bán tiên kia càng kích động, suýt hoả nghi mình hoa mắt, vì thế ông ta quay đầu lại nhìn.

Lúc này đây trong vườn hoa cũng có một đôi nam nữ dắt tay nhau, nam tử thì tuấn nữ tử ôn nhu, là một bức tranh đẹp của nhân gian. Chỉ tiếc là Từ bán tiên cũng chẳng có tâm tình gì để thưởng thức ngắm cảnh, ông ta ra sức xoa xoa mắt, nhưng lại phát hiện ra đôi nam nữ kia cũng biến mất không thấy bóng dáng.

“Bán tiên, sao thế? Ta thấy sắc mặt ngài kém quá ha” Tuyết Cầu ân cần hỏi han, ánh mắt lại liếc nhìn về phía vườn hoa cười cười ngậm phục nhóm Hoa Yêu kia.

Từ bán tiên bị dọa cho chết khiếp, lúc trước hẳn còn tưởng rằng Mộc Nguyệt Nhi mời ông ta tới đây là nói bậy, không ngờ thật sự ông ta đụng tới yêu quái, chỉ sợ lần này ông ta chạy không khỏi trời nắng rồi (chạy không thoát).

“Bán tiên, tại sao không nói tiếp đi? Hồ yêu thì sao nào?” Vân Cảnh vẫn bình tĩnh nhìn Từ bán tiên, chẳng may may động tĩnh gì.

“Chuyện này, hồ yêu...” Từ bán tiên tâm tư sớm đã không còn đặt trên người hồ yêu nữa, hiện giờ ông ta chỉ nghĩ làm sao sớm rời chỗ này đi thôi, điều này trả lời cũng chẳng chút yên lòng. Nhưng vào lúc này, đằng sau hắn đột nhiên truyền đến tiếng cô gái cười cười, ngẫu nhiên còn kèm theo tiếng non nót của hai đứa bé. Đã trải qua hai lần trước, hiện giờ Từ bán tiên cũng không dám quay đầu lại nhìn nữa, chiếc cò trong tay trở nên run rẩy kịch liệt, sắc mặt càng thêm tái nhợt không thấy máu.

“A, Quá Nhi! Diên Vĩ, ôm Quá Nhi lại đây” Tuyết Cầu cười to vẫy tay ra ngoài sảnh, cuối cùng như thế mới khiến Từ bán tiên thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không phải là ảo giác của mình. Ông ta cười cười vuốt chòm râu, rung đùi đắc ý nói, “Hóa ra là tiểu công tử, đúng lúc để cho lão phu thay tiểu công tử nhìn tướng đi”

“Ha ha, cũng được, vậy thì mời bán tiên quay đầu nhìn Quá Nhi nhà ta một cái đi” Nụ cười trên mặt Tuyết Cầu càng nở rộ, khiến cho trò đùa dai trong mắt càng thêm đáng cao.

Từ bán tiên cười tủm tỉm quay đầu lại song lại thấy một quái vật há miệng to trong viện, vật ấy thân to như bò, có hàm răng nanh nhọn tới đáng sợ, nhìn tướng mạo cực kỳ hung ác, nước dãi cứ từng giọt từng giọt nhỏ từ miệng xuống, nhìn càng thêm dữ tợn. Từ bán tiên chỉ kêu ‘a’ một tiếng, hai mắt đã trợn ngược ngất đi.

“Ha ha, Khô Vinh, ngươi là lợi hại nhất rồi, vừa xuất hiện đã dọa cho bán tiên người ta ngất rồi, chẳng phải ta vẫn chưa chơi chán ông ta mà” Tuyết Cầu cười ha hả mãi, tiện đó Từ Bán tiên ngã nhũn như bùn nhão, cau mũi nói, “Dám bảo ta là hồ li tinh, giáo huấn nhỏ ấy vẫn còn nhẹ đó”

“Sợ là trải qua trận này, ông ta coi như bị phế rồi. Thược Dược, ra đây” Vân Cảnh đi ra trước, kéo Tuyết Cầu vào lòng, hàn ý trong mắt cuối cùng cũng thu lại. Đáng thương cho Từ bán tiên kia còn chưa kịp trừ yêu đã bị một đám yêu tiên chinh cho sợ tới mức chết ngất, không biết gì nữa.

Khô Vinh đang định biến về hình người, bỗng mắt lại sáng lên, nhảy một cái lên nóc nhà, chỉ trogn nháy mắt lại nhảy xuống đất, trong miệng còn cắn một nam tử áo đen, đúng là Ly Minh lén nhìn trộm tất cả từ đầu tới cuối.

Sau khi Khô Vinh lại biến lại thành người lần nữa, vung mạng Ly Minh trong tay ra trước mặt Tuyết Cầu, nói khinh thường. “Con bà nó chứ, dám ở trước mặt lão tử mà ăn trộm. Tiểu quỷ Phụ Hỷ, ngươi quyết định đi, giết hay không giết”

Ly Minh sau khi bị ném xuống mặt đất, trợn mắt xoa mông, lại nghe được Khô Vinh có ý muốn giết hắn, lập tức lắc lắc tay hét lớn, “Đừng giết đừng giết, là ta tới tìm tỷ tỷ” Nói xong hắn cười tủm tỉm nhìn Tuyết Cầu, cho dù lúc trước nhìn thấy cảnh tượng khủng bố, nhưng vẫn chẳng có tí kinh hoàng nào.

Vân Cảnh hơi tán thưởng quét mắt nhìn Ly Minh, quay đầu mang theo ghen tuông nói với Tuyết Cầu, “Tuyết Nhi, lần trước nàng bảo không biết tiểu lưu manh này mà, sao hiện giờ nó lại gọi nàng là tỷ tỷ vậy”

Tuyết Cầu đang định lắc đầu phủ nhận thì thấy Ly Minh lấy long tiên châu từ trong lòng ra, Tuyết Cầu lập tức hiểu ra ngay, “Ly Minh? Ngươi là Ly Minh”

“Tỷ tỷ, đúng là Ly Minh” Ly Minh lẩn một vòng trên mặt đất nhảy dựng lên, đôi mắt xinh đẹp trong phút chốc ngập đầy hưng phấn và vui sướng.

“Ha ha, thật không ngờ được là vẫn còn gặp lại, chuyện này cũng cách biệt những mười năm rồi”

“Tuyết Nhi, có nên giải thích cho Cảnh biết không nhỉ” Vân Cảnh chẳng đợi được hai người không ngừng ôn chuyện cũ, liền bá đạo chắn giữa hai người họ, lại vòng quanh eo Tuyết Cầu, bắt nắn mở miệng hỏi.

“Mười năm trước, lúc ta và yêu nghiệt đi tìm Vô Nhan, đã từng cứu một đứa nhỏ suýt nữa bị quan phủ bắt, đứa nhỏ đó là Ly Minh, lúc ấy còn đem Long tiên châu của Vô Nhan cho nó, không ngờ mà nó lại luôn mang theo bên người”

“Nó có biết thân phận của nàng và ta không?”

Tuyết Cầu lắc lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới vấn đề này, lập tức chỉ vào Ly Minh giật mình hỏi, “Ly Minh, ngươi thấy hết rồi hả?”

Ly Minh gật gật đầu, cười càng thêm quyến rũ, “Chuyện tỷ tỷ, Ly Minh cũng sẽ không hỏi tới, Ly Minh chỉ biết tỷ tỷ là đại ân nhân của ta, chuyện khác không quan tâm”

“Tốt nhất là nên thế” Vân Cảnh nhìn Ly Minh nhàn nhạt, trong giọng nói đủ uy hiếp.

“Tỷ tỷ cũng biết Từ bán tiên kia là ai phải tới chứ?” Ly Minh không tức giận, vẫn tự nhiên ngồi xuống ghế, nhàn nhã tự đắc nhấc chén trà thơm vốn rót cho Từ bán tiên kia uống, rồi nói tiếp, “Mộc đại tiểu thư Mộc Tướng phủ Tuyên Dương coi trọng tỷ phụ, nên mới phải Từ bán tiên tới nói cứng mồm bảo tỷ tỷ là hồ li tinh đó. Tuy nhiên vị đại tiểu thư này cũng chẳng có đầu óc, tưởng kẻ lừa đảo đó có thể có tác dụng chứ” Ly Minh vô cùng thông minh, không nói tới yêu nghiệt cũng không hỏi vì sao hiện giờ đi cạnh Tuyết Cầu là Vân Cảnh mà không phải là yêu nghiệt. Hành tẩu giang hồ mười năm, luyện cho hần thái độ làm người lịch lãm, có sức quan sát kỹ lưỡng.

“Mộc đại tiểu thư ư? Vân, chàng sao lại chọc tới một nhân vật thế sao?”

“Cảnh sao liên quan tới người phạm chứ” Vân Cảnh ôm siết lấy Tuyết Cầu, giọng không chịu thua.

Ly Minh thấy rõ hai người này từng gặp mặt Mộc Nguyệt Nhi một lần, lại chẳng nhớ trong lòng, thì biết là một mình Mộc Nguyệt Nhi này tình nguyện, càng cảm thấy buồn cười. “Tỷ tỷ, tỷ phụ, các người cứ yên tâm, Mộc đại tiểu thư trải qua chuyện đêm nay, chỉ e chẳng còn tâm đầu mà nghĩ tới chuyện này nữa, Cứ coi như đây là lễ gặp mặt lần đầu của Ly Minh tặng cho tỷ tỷ đi”

Ban đêm, Hiểu nổi tiếng lừng lẫy trên giang hồ đã gần như vết sạch châu báu vàng bạc của Mộc tướng phủ. Hôm sau, tin này truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ. Hoàng Đế Ngô quốc tức giận, tuyên bố văn thư truy nã, tiếc là không ai biết rõ diện mạo nên cuối cùng cũng không có hiệu quả.

Mà một tin khác từ phía tây Tuyên Dương thành truyền ra, chỉ trong một đêm, Từ Bán tiên bị điên, gặp người cứ mồm kêu “yêu quái, yêu quái” liên tục, có người hoài nghi Từ bán tiên này chắc đắc tội quỷ thần nên mới rơi vào kết cục thế thảm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tiên Nhi Hoa Quả

Tiên Nhi Hoa Quả

Tuyết Cầu do mười năm không gặp Ly Minh nên vô cùng nhiệt tình giữ Ly Minh lại trong phủ của mình, vì thế hôm sau để cho cả bốn người Thần Hi bọn họ gặp mặt Tuyết Cầu xong, Ly Minh liền đưa họ trở về chỗ mình, còn hần thần nhiên tự đắc đồng ý ở lại nhà Tuyết Cầu mấy ngày.

Ngày hôm đó, Vân Cảnh một mình đi tìm Tuyết Cầu, về mặt hơi nghiêm túc nói với nàng, “Tuyết Nhi, có còn nhớ mấy tháng trước Cảnh từng đề cập tới vị đệ đệ Ly Minh của nàng kia không?”

“Chuyện gì?” Tuyết Cầu khó hiểu, hóa ra nàng sớm đã quên mất chuyện này. Vân Cảnh buồn cười xoa xoa tóc mềm của nàng, nói khẽ, “ngày đó chúng ta ở Nguyên Bảo lâu nhìn thấy nó lần đầu. Cảnh từng nói nó bị một con bé con quần lầy. Thực ra Cảnh thực sự thấy trên người nó có yêu tà khí bám vào, tuy yêu khí cực yếu nhưng với phạm nhân mà nói thế cũng đủ rồi”

“Thật ư” Tuyết Cầu hơi kích động kéo tay Vân Cảnh, đôi mắt to mướt mướt lớn.

“Nàng cứ để Cảnh nói hết đã, lạ nhất là, hiện giờ vẫn có gì đó bám bào người nó như trước, tuy Cảnh nhìn ra, nhưng lại là tiên khí linh chi thuần khiết, mà không phải yêu khí đục ngầu lúc trước nữa. Thế này mới chưa nói ra, chỉ là bất luận yêu vật hay tiên vật, thì với nó là một người phạm mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt gì. Tuyết Nhi, nàng xem nên thế nào?”

“Vậy trừ bỏ thay Ly Minh đi” Tuyết Cầu nghĩ cho dù Ly Minh có mạnh mẽ thì đều bị yêu tiên hút hết cả, đây cũng không phải chuyện đùa.

“Cũng được, bảo Thước Dực gọi nó vào trong viện này đi” Vân Cảnh thần nhiên nói, lập tức đi trước một bước.

“Tỷ tỷ, bảo ta tới có chuyện gì?” Ly Minh ở trước mặt Tuyết Cầu vẫn khá thành thật, cũng không nói láo từ liên tục ra nữa. Giờ phút này Thước Dực dẫn hần vào trong viện, hần lười nhác nhìn, mặc dù người hơi nhếch nhác, nhưng nhìn ra vẫn được coi là một nam tử tuấn mỹ.

“Ly Minh, nhắm mắt lại” Tuyết Cầu nhìn hần chăm chăm, chỉ là dùng nhãn lực của nàng cũng không nhìn ra tiên khí bám trên người Ly Minh.

Ly Minh rất nghe lời nhắm nghiền mắt lại, chỉ có đôi đôi xinh đẹp kia hơi cong lên, lông mi xinh đẹp dưới ánh mặt trời lấp lánh, cả người nhìn qua thực sự tuấn tú.

Tuyết Cầu nhìn về phía Vân Cảnh, Vân Cảnh liền từ từ ngẩng đầu, phối hợp với cổ tiên khí yếu mạnh kia xuất pháp lực bản thân ra, chỉ trong chớp mắt liền bắn về tiên vật trên người Ly Minh. Một luồng sáng chói mắt đi qua, đằng sau Ly Minh xuất hiện một cô gái áo trắng, đôi mắt trong suốt, mày cong cong, nhìn rất ôn nhu, chỉ là tóc đỏ dài kia càng thêm tà mị. Chỉ là đôi mắt xinh đẹp ấy nhìn Ly Minh mang theo tia nồng đậm quyến luyến ưu thương, khiến cho người ta không tự chủ được mà thấy đau lòng thay cho cô gái này.

“Hoa tiên!”

“Hừ, hoa tiên tới nơi này làm gì, hướng chúng ta khoe yêu hoa ra ha?”

Chúng hoa yêu vừa thấy cô gái hiện hình, sắc mặt nhìn nàng ta không tốt, nói riu rít không ngừng.

“Diên Vĩ, sao lại thế này?” Vân Cảnh khoát tay áo, bảo nhóm Hoa yêu ngừng lão nhai, rồi nhìn thẳng về Diên Vĩ hỏi nhàn nhạt.

“Bầm lão gia, ở giới hoa cũng có phân biệt yêu tiên, như bách hoa địa nhân là từ yêu biến thành tiên, vì thế đối với chúng ta hoa yêu này tốt lắm. Nhưng trời cũng sinh ra có loài hoa mang theo tiên linh khí, cũng chính là người con gái trước mắt này, nàng ấy không những là hoa tiên, mà còn là hoa tiên không ai bì nổi trong tộc, Long TRảo”

“Long TRảo ư” Tuyết CẦU khó hiểu, loại hoa này nàng chưa từng nghe nói tới bao giờ.

“Tuyết Nhi, Long TRảo cũng chỉ là một biệt danh, bờ đôi diện...” Vân Cảnh mở miệng giải thích nhàn nhạt cho Tuyết Cầu, bộ tộc này quả thật hẳn cũng từng nghe nói qua.

Lúc này tới phiên Tuyết Cầu giật mình mãi, Hoa tiên này đúng là hoa tiên Bì Nga Hoa.

“Hơn nữa, hoa tiên khác hẳn với hoa yêu chúng ta, các nàng ấy mỗi người đều cho tên của mình, còn chúng ta thì không được phép” Diên Vĩ giọng mang đầy cô đơn, chúng Hoa yêu bỗng yên tĩnh trở lại, không còn ai mở miệng nói chuyện nữa.

Mà Ly Minh đang được Tuyết Cầu dặn nhắm mắt cũng nghe được họ nói chuyện, chỉ là hẳn nghe mà thấy hồ đồ, nên mở miệng hỏi, “Tỷ tỷ, Ly Minh vẫn nhắm mắt sao?”

“Ừ, có thể mở rồi”

Ly Minh tròn mắt trong nháy mắt, Long TRảo Hoa tiên kia cũng đi mấy bước tới trước mặt hắn, si ngốc nhìn hắn, chẳng nói lời nào.

“Là người!” Ly Minh bỗng lấp bắp kinh hãi, tuy nhiên không chỉ hắn mà cả Tuyết CẦU bọn họ cũng lấp bắp kinh hãi, hóa ra giữa họ sớm đã biết nhau.

“Ly Minh, đệ biết thân phận nàng ấy sao?” Tuyết CẦU do dự mở miệng, hiện giờ nàng thật sự mờ mịt rồi.

“Tỷ tỷ, Ly Minh cũng không biết. Nhưng đêm nào cũng thấy xuất hiện trong mộng của ta” Lời nói giờ này ánh mắt Ly Minh đã nhi hòa rất nhiều, đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy rõ cô gái trong mộng kia đứng trước mặt hắn.

“Ly Minh...” Long TRảo Hoa tiên nói chuyện, giọng nàng như tiếng chim hoàng oanh hót, tiếng du dương uyển chuyển, khi cất tiếng gọi Ly Minh cũng đỏ bừng h ai má.

“Ly Minh, đệ tránh ra trước đi” Tuyết CẦU nhìn thấu manh mối ẩn trong, chỉ là người tiên khác nhau, hiện giờ xem ra, Hoa tiên này đã lún vào tình quá sâu.

Ly Minh tuy có chút khó chịu, nhưng vẫn khôi phục lại bộ dáng bình thường cả lợ phát phờ của mình, nói nhẹ bên tai Hoa Tiên, “Sau này lại tới tìm người” Nói xong thì cười vào phòng, trong đầu cũng vui vẻ vô cùng.

Lại thấy Hoa Tiên kia, giờ phút này bên tai đều đỏ hồng, Tuyết Cầu định nói, đã bị Vân Cảnh nói trước dạy dỗ, “Đường đường Hoa Tiên, lại ám ảnh trên người phạm, tiên khí của người cho hắn cũng vô ích thôi. Làm thế chỉ muốn đẩy hắn vào chỗ chết, ta cũng không ngại giúp người một phen”

Vân Cảnh nói mát lần này lại khiến cho Hoa Tiên kia bất chợt hoảng hốt, nước mắt tràn mi. Nàng ta quý phịch một cái trên đất, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp giờ phút này ngập tràn đau khổ, “Tiểu Đan có mắt như mù, Phụ Hỷ đại nhân xin tha cho Ly Minh đi, Tiểu Đan thật không phải muốn hại chàng ấy”

“Tiểu Đan? Tên của người thực ra cũng hay đó” Tuyết Cầu đỡ Tiểu Đan đứng lên, lại tốt bụng đưa một chiếc khăn lụa cho nàng ta bảo nàng ta lau lệ trên mặt đi.

“Đây là Ly Minh ban cho” Tiểu Đan cứ lần nào nhắc tới Ly Minh thì mặt lại đỏ bừng, giọng càng thêm ôn nhu tràn ngập tình yêu, “Tiểu Đan chẳng qua chỉ là một hoa tiên mới sinh, hai mươi năm trước lần đầu nở hoa, ta mở mắt ra thì nhìn thấy lúc đó là Ly Minh. Ly Minh nhìn thấy ta thì cứ gọi ta là “Tiểu Đan, Tiểu Đan” liên hồi, trong lòng ta vui lắm, liền nhận định đây là tên huynh ấy đặt cho ta. Sau này trong nhà Ly Minh gặp họa thủy, sau khi đợi ta có thể biến thành hình người không còn tìm thấy huynh ấy nữa. Vào hai tháng trước, lúc ta đi thăm biểu tỷ ở thành Tuyên Dương này, vô tình nhìn thấy Ly Minh, không ngờ chỉ thoáng một cái mà huynh ấy đã lớn tới vậy” Trên mặt Tiểu Đan rớt cuộc cũng khôi phục má lúm đồng tiền, từ lúc nàng sinh ra tới giờ, trong mắt nàng ấy chỉ có mỗi mình Ly Minh.

“Tìm được hắn thì sao, người phạm sẽ chết, hắn và người khác nhau” Vân Cảnh lạnh lùng ngắt lời nhớ nhung của Tiểu Đan, quả nhiên, Tiểu Đan không cười nữa, nàng si ngốc nói khẽ cúi đầu, “Thì tính như thế, ta cũng coi chừng huynh ấy cả đời”

“Thực ra cũng không phải là không có cách” Hoa Yêu Phượng Tiên khinh thường nhìn Tiểu Đan chút, cười phì nói.

Nghe thế, Tiểu Đan bất giác ngẩng đầu. Nghĩ lại cũng đúng, tuy nàng ta đã sinh ra hai mươi năm có nhiều chuyện cũng không biết.

“Buông tha cho Hoa tâm của người, biến thành người phạm cùng nam nhân kia sống tới già thì tốt rồi, ha ha”

“Phượng Tiên, đừng nói nữa” Diên Vĩ nhủ mảy, buông tha cho hoa tâm thì tương đương với buông bỏ sinh mạng, đây là điều nàng không muốn thấy nhất.

“Hoa tâm ư?” Tuyết Cầu càng nghe càng không hiểu.

“Với Long tộc chúng ta mà nói thì gọi là đàn rồng, cũng có thể nói là quan trọng ngang với sinh mệnh vậy” Vân Cảnh nhàn nhạt liếc mắt nhìn cây hoa yêu bóng nước kia, khí thế ấy lập tức làm nàng im tịt.

“Hoa tâm...” Tiểu Đan thì thảo lắm bầm, “Chỉ cần bỏ qua là có thể được ở cùng một chỗ với Ly Minh”

“Long TRảo Hoa Tiên, người đừng có nghe Phượng Tiên nói linh tinh, cũng đừng có để ý tới Hoa Tâm của mình nữa. Vì người phạm, người làm vậy chẳng đáng tí nào”

“Không, đáng lắm, vì Ly Minh, cái gì cũng đáng giá hết” Đôi mắt Tiểu Đan chợt sáng lên long lanh, khiến cho Diên Vĩ không nhận được lác đàu.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Phong ba không ngừng

Phong ba không ngừng

Ly Minh từ trong nhà đi ra gặp thoáng qua Tiểu Đan, vẫn không quên nháy mắt với nàng ta, vốn đã thu hút giờ lại càng giống Hoa Hoa Công Tử hơn, như Thần Hi phong lưu tuấn kiệt vậy.

Tuyết Cầu thấy thế, chẳng nói gì lập tức kéo tai Ly Minh, không khách sáo mắng, ‘Ly Minh thẳng nhóc thối này, không việc gì thì lại nháy mắt với con gái nhà người ta thế hả’

“A a, tỷ tỷ nhẹ chút, lỗ tai đệ bị tỷ suất làm đứt ra rồi đó” Ly Minh tuy mặt nhăn lại nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng cợt nhả.

“Đứt xuống cũng tốt, ta hỏi người, người có biết cô nương kia không?”

“Tỷ tỷ, tỷ ghen à? A a!” Tuyết Cầu lại dùng sức, Ly Minh lại hét lên một tiếng kỳ quái.

“Người lại mất dạy rồi, ta bảo tỷ phụ ném người vào biển cho cá ăn vậy”

“Biển cách đây rất xa đó”

Tuyết Cầu khẽ cười, “Người không tin hả? Vậy cứ thử xem”

Mắt nhìn thấy Vân Cảnh lạnh lùng đi tới, Ly Minh giống như mộng bị lửa đốt vậy kêu to cầu xin tha thứ, ‘Tỷ tỷ tốt, ta nói, ta nói là được chứ gì. Cô nương kia ta chẳng qua chỉ gặp trong mộng thôi, nhưng mà...’

“Nhưng mà cái gì?”

“Ta...” Ly Minh ấp úng, cũng không chịu nói ra. Hắn không thể nói là trong mộng hắn và cô nương nhà người ta đã định chung thân cả đời rồi!

“Được rồi, ta đây hỏi người, người thích nàng ấy sao?” Tuyết Cầu thấy bộ dạng này của Ly Minh, còn tưởng là hắn cũng chẳng có ý gì với Tiểu Đan nên lập tức hỏi nghiêm túc.

“Thích” Bị Tuyết Cầu hỏi thẳng, khiến cho Ly Minh chưa từng bao giờ biểu lộ ra bản thân mình thích phụ nữ trong lòng bỗng đỏ cả mặt.

“Thích thế nào?” Tuyết Cầu vẫn chưa tha cho hắn, mà ngược lại còn thêm khí thế bức người nữa.

“Tỷ tỷ, tỷ tha cho Ly Minh đi”

“Được rồi” Tuyết Cầu thở dài, ngay lúc Ly Minh tưởng Tuyết Cầu đã tha cho mình, nàng lại bỏ một câu, “Vân, giúp ta ném hắn vào trong biển đi” Bất giác, Ly Minh đầu hàng, “Tỷ tỷ, đừng mà! Ly Minh thật sự trong lòng thương yêu cô nương kia, nhưng nàng ấy chỉ xuất hiện trong mộng của ta mà thôi, tốt đẹp đó không chút nào thật cả, Vừa rồi rõ ràng thấy nàng ấy đứng trước mặt ta, trong lòng ta đúng thật là vui mừng, nhưng sợ là chỉ có mỗi mình tình nguyện thôi” Ly Minh vốn lưu manh mà giờ lại nghiêm chỉnh, giờ phút này nghiêm túc vô cùng, câu trả lời của hắn càng khiến cho chúng Hoa Yêu chung

quanh cùng Tuyết Cầu hiểu cười cười.

“Tiểu Đan, người nghe đều hiểu rồi chứ?” Tuyết Cầu cũng mỉm cười, lập tức hướng về sau Ly Minh kêu to. Nàng đem ản Tiểu Đan đi, chẳng qua chỉ là thuật che mắt, mục đích là muốn Tiểu Đan tận tai nghe được lời nói thật lòng của Ly Minh.

Ly Minh bỗng thấy kinh ngạc chút, hẳn không ngờ được cô gái mà mình ngưỡng mộ lại ở ngay đằng sau lưng mình nghe trọn lời tuyên bố của hắn, lập tức thẹn thùng, định xoay người đi, thì bên hông đã có đôi tay nhỏ bé ôm chặt lấy hắn.

“Ly Minh, Ly Minh...” Giọng Tiểu Đan cất lên vui sướng ni non, khuôn mặt nhỏ nhắn ôn nhu ấy ngập tràn giọt lệ gọi là hạnh phúc, sợi tóc đỏ như lửa phát phơ bay trong gió như một điệu múa tuyệt mỹ.

Tiếp đó Tuyết Cầu mới chậm rãi kể ra chuyện của Tiểu Đan cho Ly Minh nghe, Ly Minh nghe thấy tên Tiểu Đan là do chính mình đặt thì ngạc nhiên mãi, sau đó lại nghe nói Tiểu Đan đúng là Hoa Tiên thì càng thẫn thốc thêm, cũng nghe được Tiểu Đan nguyện vì hắn mà bỏ qua tất cả, về mặt phần nộ cự tuyệt, ‘Tỷ tỷ, Ly Minh biết chuyện của các người, nhìn màu tóc của Tiểu Đan thì cũng biết nàng ấy chẳng phải là người thường. Nhưng mà Ly Minh chỉ là người phạm tục, không xứng với nàng ấy, càng không có tư cách đoạt cả đời của nàng ấy’

Nào ai biết, Ly Minh vừa nói xong, trên mặt đã bị một cái tát mạnh nóng bùng. Thấy Vân Cảnh mặt lạnh buông tay xuống, Ly Minh giật giật môi, không nói câu nào.

“Mạng của nàng hay của người phải dùng cả đời yêu để đổi” Vân Cảnh lạnh lùng liếc Ly Minh, mãi sau, Ly Minh mới chậm rãi ngẩng đầu lên, ánh mắt không còn do dự, biểu hiện cũng nghiêm túc vô cùng, hắn kéo tay Tiểu Đan, nhìn nàng, rồi sau đó nói cực kỳ nghiêm túc, “Tiểu Đan, nàng bồi Ly Minh cả đời, Ly Minh hứa hẹn đời đời kiếp kiếp vĩnh viễn không bỏ”

Khô vinh có nhiệm vụ hoàn thành giúp Tiểu Đan loại bỏ hoa tâm, tuy hắn hùng hổ không cam lòng nhưng vẫn chấp nhận gánh vác thiên hạ như cũ. Tuyết Cầu mang Ly Minh đi, cũng không cho Hoa Yêu khác ở đây, chỉ có mình và Vân Cảnh.

Ngay lúc Khô vinh thi pháp thì cũng là lúc Vân Cảnh dịu dàng đưa hai tay ra bịt lấy tai Tuyết Cầu, giúp nàng ngăn chặn tiếng kêu thống khổ của Tiểu Đan khi bị lấy hoa tâm đi. Chỉ là nhìn biểu hiện của Tiểu Đan, Tuyết Cầu liền biết thực sự rất đau, vì thể nàng cũng nhíu mày mãi. Mãi cho tới khi có một đám ánh sáng hồng nhạt từ trong cơ thể Tiểu Đan bay ra quanh quẩn trong lòng bàn tay Khô Vinh, Tiểu Đan mới vô lực ngã xuống đất hôn mê, hơn nữa đầu tóc đỏ biến thành một dải tóc đen mượt, linh khí không còn biến thành người phạm, chỉ là quá trình lột xác này trải qua vô số đau đớn.

Vân Cảnh bình tĩnh nhìn Tiểu Đan đem Hoa tâm của mình lấy ra, lại không oán không hối. Trong lòng chợt nghĩ, nếu đổi lại là hắn, sợ cũng chẳng chút do dự mà từ bỏ rông đàn, chỉ cầu bản thân bị đau nhưng có thể được ở cạnh nắm tay Tuyết Nhi cả đời.

Tuyết Cầu ngay lập tức bảo Diên Vĩ gọi Ly Minh. Lúc nhìn thấy Tiểu Đan nằm lạng lẽ dưới đất, Ly Minh đau lòng bế nàng lên, rồi lại cung kính cất lời cảm ơn với nhóm Vân Cảnh, ôm nàng trở về nhà nghỉ ngơi trước.

“Con thô ngốc, thứ này xử lý thế nào?” Khô vinh vuốt ve hoa tâm vốn là của Tiểu Đan kia trong tay, chẳng chút để ý hỏi.

“Khô Vinh đại nhân, theo ý Cảnh, vẫn hủy đi là tốt nhất”

“Lão tử cũng có ý này, con thô ngốc, còn người thì sao?”

“Ta...” Tuyết Cầu vừa định nói từ ‘ta’, Diên Vĩ đã ôm bé cưng Kim Tinh kêu gào ầm ĩ tới. Bé cưng vừa thấy quầng sáng hồng trong tay Khô vinh, lập tức cười ngây ngô nói, “Đẹp quá, Quá Nhi muốn, Quá Nhi muốn”

Khô Vinh cực cưng chiều bé cưng, nhất là khoảng thời gian này, hắn và bé cưng sớm chiều ở chung lâu nhất, thấy bé cưng ầm ĩ muốn, thì cười cười ném hoa tâm vào lòng bàn tay bé cưng.

Sau khi bé cưng Kim Tinh lấy được hoa tâm, đầu còn để ý tới Tuyết Cầu và Vân Cảnh nữa, nó tránh Diên Vĩ, rất vui vẻ một tay kéo Khô Vinh, một tay nắm Hoa tâm, cái miệng nhỏ còn phun nước bọt phì phì, “Khô vinh gia gia, đi chơi cùng Quá Nhi đi” Nói xong, đã kéo thẳng Khô Vinh đi.

“Vân, đồ này có tốt không? Tại sao lại muốn hủy nó đi?” Tuyết Cầu thấy Khô Vinh mang bé cưng Kim Tinh đi rồi, thì mở miệng hỏi rõ nghi ngờ của mình.

“Lúc trước Cảnh từng nói qua, Hoa tâm hoa tiên cũng gần giống với rông đàn của Long tộc ta, có nhiều công dụng vô cùng. Vì thế thả hủy đi cũng không để rơi vào tay kẻ khác” Vân Cảnh vừa dứt lời, thì Diên Vĩ vừa đi không bao lâu mặt mũi đã tái nhợt chạy trở lại, “Lão gia, phu nhân, có chuyện xảy ra rồi”

“Quá Nhi ăn hoa tâm sao?” Tuyết Cầu bất giác nóng ruột thốt lên, thấy Diên Vĩ lắc mạnh đầu mới thoáng yên tâm, “Vây là chuyện gì xảy ra?”

“Kính xin lão gia và phu nhân cùng Diên Vĩ đến” Diên Vĩ biết bản thân mình tạm thời không giải thích rõ ngay được, nên vội vàng dẫn Tuyết Cầu chạy tới chỗ bé cưng Kim Tinh cùng Khô Vinh ở chuồng hậu viện bên cạnh.

Bé cưng Kim Tinh vốn đang kéo áo Khô Vinh khóc lóc, vừa nhìn thấy Tuyết Cầu thì lập tức nhào vào lòng Tuyết Cầu, cất tiếng khóc to hơn, “Nương nương, nương nương, đẹp mắt không có rồi”

Mà Khô vinh thì chỉ thẳng vào con ngựa đen như than đang vui đùa ăn cây yến mạch lớn tiếng mắng, ‘Con bà nó chứ, còn ngựa ngu xuẩn này chỉ biết ăn

với ăn thôi, còn ngốc hơn cả con thỏ nữa! Thiết cho lão từ lúc trước suýt nữa còn định đặt tên cho người là Truy Phong nữa đó, người thực xứng với tên Đen Than thôi”

“Khô vinh đại nhân, xin hỏi đây đang có chuyện gì xảy ra vậy?” Tuyết Cầu dùng giọng cực tốt dụ dỗ hết cách an ủi bé cưng Kim Tinh ngừng khóc, Vân Cảnh thì bình tĩnh mở miệng hỏi khán giả Khô Vinh đang bức mình bên cạnh.

“Sao lại thế chứ? Con bà nó, Nguyên Bảo nói là muốn đến thăm con ngựa ngu xuẩn này, vì thế lão từ mới dẫn nó tới chuồng mang theo Hoa Tâm chơi đùa trong tay, ai dè cái con ngựa ngu xuẩn này lại đưa đầu tới, lấy lưỡi cuốn một cái nuốt luôn hoa tâm vào trong bụng chứ. Cái con ngựa ngu xuẩn này, hoa tâm kia là thuốc bổ sao, muốn ăn thì ăn à!” Dự liệu thế nào Khô Vinh vừa chỉ vào Đen Than vừa mắng, Đen Than liền ngẩng cao đầu, hướng Khô Vinh phì phì mũi hai cái, còn người sáng rực nhưng lại cực giống như Khô Vinh nói, lập tức khiến Khô Vinh tức tới mức dậm chân, tuyên bố muốn làm thịt con ngựa Đen Than này nấu canh uống.

“Nếu ăn, vậy chẳng lấy ra được. Chi là tiên linh hồn này bị con ngựa thế gian ăn vào cũng chưa từng nghe nói qua, để quan sát mấy ngày nữa rồi nói sau vậy” Vân Cảnh lạnh lùng đánh giá tiếng phun phì phì của Đen Than trong mũi rồi lại tiếp tục cúi đầu xuống ăn tiếp cây yên mạch, đôi mắt thâm thúy sáng rực không rõ đang suy nghĩ gì nữa.

Chỉ là đã nhiều ngày trôi qua, đến cả Tiểu Đản mất hoa tâm biến thành người phàm cũng tỉnh lại mà không thấy Đen Than có chút phản ứng gì, cứ như hoa tâm này chẳng có ảnh hưởng gì với nó vậy, nó vẫn tự do tự tại ở trong chuồng như mọi ngày. Tiểu Đản từ khi biến thành người phàm đã cùng Ly Minh bồi dưỡng tình cảm ngày một thêm sâu, mắt nhìn thấy như đôi trẻ kết thành vậy, ăn gì cũng dính với nhau, thân mật tới mức Tuyết Cầu đỏ cả mặt. Tuy nhiên Vân Cảnh không phải Ly Minh, Tuyết Cầu cũng không phải Tiểu Đản, dù hai người không phải lúc nào giờ nào cũng dính nhau, nhưng trái tim tương thông, không ai có thể tách họ ra được.

Chỉ có một chuyện khiến Tuyết Cầu rất để ý là. Hóa ra trải qua mấy ngày ở chung, Tuyết Cầu hẳn cảm phát hiện ra, Tiểu Đản lúc nào cũng luôn vô ý vô tình nhìn nàng chăm chăm, nếu bị nàng phát hiện ra thì lại cười xấu hổ rồi nhanh mắt đi chỗ khác. Cứ quan sát mấy ngày như thế, cuối cùng Tuyết Cầu cũng chịu không nổi tò mò, có một ngày Ly Minh bị bạn bè gọi đi có việc cần thương lượng, liền chủ động tìm được Tiểu Đản ở một mình trong phòng

“Phu nhân! Sao người lại tới đây ạ?” Tiểu Đản thấy một mình Tuyết Cầu đến tìm nàng ta, rất kinh ngạc, vội vàng cười ngênh đón nàng vào nhà.

“Tiểu Đản” Tuyết Cầu nhìn Tiểu Đản hồi lâu, mãi mới cất lời, “Thực ra có một chuyện ta để ý lâu rồi, không biết có nên hỏi hay không nữa”

“Phu nhân và lão gia là ân nhân của Tiểu Đản, cũng là ân nhân của Ly Minh, phu nhân có việc hỏi, dĩ nhiên Tiểu Đản sẽ trả lời, tuyệt không giấu giếm”

“Tốt, ta đây hỏi luôn, có phải người cực kỳ lưu tâm đến ta hay không?”

Tiểu Đản nghe thấy Tuyết Cầu hỏi vậy, bất giác ngẩn người, ánh mắt kia lập tức mơ hồ mãi, cứ mãi ngắm nhìn Tuyết Cầu rồi lại không dám nhìn thẳng.

“Không phải bảo có chuyện tuyệt không giấu giếm hay sao, vậy đừng có cô kị nữa, đem hết chuyện người để ý nói ra đi”

“Vâng, phu nhân. Tiểu Đản cũng không phải vì phu nhân mà có ý gì, Tiểu Đản là vì chiếc gương treo ở trước ngực phu nhân thôi ạ” Tiểu Đản hít sâu một hơi, đôi mắt nhìn thẳng tắp vào sợi tơ hồng treo chiếc gương tinh xảo trên cổ Tuyết Cầu kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bí mật liên tiếp

Bí mật liên tiếp

“Gương này ư?” Tuyết Cầu kinh ngạc gỡ cái gương mà Tiểu Đản ngụ ý xuống cầm trong tay, đây là loại gương được làm như bình thường, ngoài trang sức quần tâng tâng lớp lớp xung quanh như dây mây ra thì cũng chẳng thấy có gì khác thường.

“Đúng là kính này, Tiểu Đản còn có một chuyện cần hỏi phu nhân, không biết gương này phu nhân từ đâu mà có ạ?” Tiểu Đản khó có được vẻ mặt nghiêm túc, lại kỳ quái không dám đụng vào mặt chiếc gương kia.

“Gương này à, là một người bạn tặng cho ta” Tuyết Cầu bỗng nhớ tới mười năm trước, mình và yêu nghiệt đi tới núi Trường Bạch ở Cánh Đồng Tuyết Hoang lấy lộ từ Đệ Nhất Vũ Tuyết Liên ngưng ra cho bé cưng Kim Tinh, cũng tại thời điểm đó, tơ hồng này cứ vậy bắt trên cổ tay nàng cuốn quanh chiếc gương.

“Phu nhân, thứ cho Tiểu Đản nói thẳng, bạn bè phu nhân nếu không phải tộc Long Trảo của ta, thì chắc chắn là bộ tộc giao long rồi”

“Sao người lại biết?” Tuyết Cầu hơi kinh ngạc, trong lòng ần ần suy đoán, chẳng lẽ gương này có liên can gì tới Long Trảo Hoa Tiên này rồi.

“Phu nhân, Tiểu Đản sinh ra từ trước đến nay tuy đã được hai mươi năm, tuy nhiên cũng ít nhiều biết được chuyện cũ lưu truyền vạn năm kia, bởi vì nàng

ấy đúng là hoa tiên đẹp nhất trên đời này...”

Thời gian cứ chậm rãi trôi, lời nói êm tai của Tiểu Đan cứ truyền tới khiến Tuyết Cầu tập trung tinh thần nghe, càng nghe càng thấy hâm mộ và cảm động.

Ước chừng một vạn hai ngàn năm trước, ở giữa Long thảo Hoa tiên ra đời một vị hoa tiên mới Mục Linh, theo nàng dần lớn, tất cả mọi người phát hiện ra nàng không giống người thường. Tuy Long Thảo Hoa Tiên vốn là bộ tộc cao quý xinh đẹp, nhưng Mục Linh này lại cứ như từ trong họa bước ra, chỉ động tác gió chân nhấc tay thôi cũng khiến người ta ngừng thở. Tóc đỏ mắt vàng, da trắng như tuyết môi đỏ như anh đào, tuyệt mỹ vô luân. Mà tính cách lại dịu dàng mềm mại như nước càng khiến cho vô số Hoa Yêu và Hoa Tiên khuynh đảo, tại thời khắc ấy, nàng là sự kiêu ngạo của bộ tộc Long TRảo, hơn nữa cho tới vạn năm sau, nàng vẫn là truyền thuyết và kỳ tích như trước.

Mà đợi cho tất cả mọi người thấy Mục Linh gặp được một chàng trai, nam tử khiến cho nàng yêu cả đời, lại là tộc trưởng Huyền Hiển của tộc giao long.

Rồi sau đó, tộc giao long bị Long Thần trục xuất tới Cánh Đồng Tuyết Hoang, nguyên khí vốn bị thương nặng, Mục Linh vẫn một mực không nghe ai khuyên bảo, dứt khoát kết làm vợ chồng cùng Huyền Hiển, đồng cam cộng khổ.

Ngay lúc ấy, Mục Linh có một chí bảo nổi tiếng, nhìn có vẻ như chiếc gương bình thường, nhưng cũng là do một vị thủ lĩnh Hoa Tâm mạnh nhất của Long TRảo Hoa Tiên chế thành. Vị thủ lĩnh kia cực kỳ cưng chiều Mục Linh, trước khi chết đã dùng hoa tâm của bản thân chế thành gương, thay thế cho ông ấy bảo vệ Mục Linh. Vì thế, đeo gương này dĩ nhiên tà vật bất xâm, uy lực mười phần. Mục Linh Vì Huyền Hiển, phản bội tộc nhân, mang theo chiếc gương này cùng đi tới Cánh Đồng Tuyết Hoang.

Nói đến đây, Tiểu Đan lộ ra biểu tình vô cùng hâm mộ nói, “Ta nghe Trưởng lão nói, vị thủ lĩnh sau khi đem Hoa Tâm của bản thân chế thành gương, đã rút lại một phần hồn của mình biến thành sợi tơ hồng xuyên qua trên gương. Tơ Hồng tượng trưng cho một đời một kiếp, đây là lời chúc phúc của Thủ lĩnh với Mục Linh đại nhân, cực kỳ trân quý. Vì thế, Mục Linh đại nhân đã đem đôi tơ hồng gương giao cho tộc trưởng Huyền Hiển của tộc giao long. Mà hiện giờ bạn bè phu nhân lại mang vật ấy tặng cho phu nhân...” Tiểu Đan nói xong đột nhiên phát hiện ra không đúng nên lập tức im lặng, lại liếc trộm Tuyết Cầu, phát hiện ra biểu hiện nàng cũng bình thường nên yên tâm.

Chỉ là Tiểu Đan sao lại biết, bây giờ Tuyết Cầu thực sự đúng là tâm loạn. Theo như lời Tiểu Đan nói, tơ hồng tượng trưng cho một đời một kiếp, Huyền Mặc nhất định hiểu được, vì thế mới tặng gương cho nàng. Tâm ý của hắn nàng luôn biết rõ, chỉ là trong đầu chỉ chấp nhận được một người, mà cuối cùng đành cô phụ hắn.

“Tóc Huyền Mặc ở giữa có chùm tóc đỏ đúng là của phụ vương và mẫu hậu, cũng chính là có liên quan tới tổ mẫu Huyền Mặc” Nhớ lại lời Huyền Mặc mười năm trước từng nói với nàng, nàng mới giật mình, thì ra lúc trước trực giác nàng không được đầy đủ. Long TRảo Hoa, Mạn Châu Sa Hoa... Huyền Mặc hẳn không những kế thừa màu tóc đỏ của tổ mẫu hẳn, mà hẳn đúng thật sự là đoá Bi Ngạn Hoa đẹp đầy mê hoặc, không được chúc phúc cô đơn tịch mịch.

Tuyết Cầu nói cảm tạ Tiểu Đan, cõi lòng đầy tâm sự đi ra ngoài, vì thế nàng cũng không để ý tới Tiểu Đan định nói gì. Tiểu Đan định nói là: nàng ta từng nghe trưởng lão nói, Long TRảo được xưng là người ở bên bờ đối diện. Bi Ngạn hoa nở, hoa bờ đối diện cũng nở, chỉ toàn màu lửa đỏ; hoa nở không có lá, lá không sinh ra hoa; tưởng niệm lẫn nhau mà không gặp được nhau, chỉ một mình đối diện bên đường. Bởi vì họ không được chúc phúc của bộ tộc, may mắn chính là, nàng ta và Mục Linh cũng đạt được hạnh phúc. Chỉ là trả giá cho yêu không chiếm được, kết quả kia đó là...

May mà Tuyết Cầu không ở lại nghe lời Tiểu Đan nói hết nên không bị ảnh hưởng tới cảm xúc. Nếu đã rồi đi, vậy thì đừng nghĩ ngợi nhiều, đây là lúc nàng rời Hồng Nghê đi đã tự nói với mình, không thấy Huyền Mặc lộ ra ánh mắt quyến luyến, cũng không ở lại liếc nhìn hắn cái nào. Hiện giờ cần gì phải nóng ruột nóng gan vì từng chút chuyện cũ của hắn nữa. Sau khi nghĩ thông suốt Tuyết Cầu lại nở nụ cười tươi, coi như chưa bao giờ phát sinh việc nói chuyện với Tiểu Đan vậy.

Chỉ là người phạm dù sao cũng khác hẳn họ, vì thế Vân Cảnh và Tuyết Cầu thương lượng hồi lâu, mới quyết định tặng lại tòa nhà và kinh doanh Nguyên Bảo Lâu cho Ly Minh và Tiểu Đan. Mười năm, hai mươi năm, khi cả hai người họ không còn trẻ nữa, họ vẫn giữ diện mạo này như thế này thật càng thêm bí ẩn, chẳng bằng hoàn toàn rời xa.

Nói được thì làm được, sau khi quyết định vậy, hôm sau Ly Minh đối mặt đó là một tờ giấy nói rõ tất cả và cả tòa nhà không người. Đọc lời chúc phúc của Tuyết Cầu, Ly Minh ôm Tiểu Đan vào trong ngực, vô cùng ảm đạm nói lẩm bầm, “Quả thật họ khác hẳn chúng ta”

Tiểu Đan lặng lẽ gật gật đầu, rồi nói khẽ, “LY Minh, chàng còn có ta, không rời không bỏ, làm bạn cả đời”

“Ừ...” Ly Minh càng ôm chặt lấy Tiểu Đan hơn, vui đầu vào cần cổ thoang thoang mùi hoa của nàng. Mấy chục năm sau này, họ gắn bó cận kề bên nhau, nắm tay cả đời, hạnh phúc trọn vẹn...

Mà cùng lúc đó, trên trần nhỏ ở phía xa Thục Quốc, có một nhà vô cùng thần bí chuyển đến. Do dân chúng địa phương bản tính thuần phác, hiếm khi có hứng thú với những hộ gia đình mới, vì thế dù chủ nhà không lộ diện, nhưng cũng bình an quá mức.

Do vị trí địa lý của trần nhỏ vừa vặn có hai ngọn núi lớn vây quanh, nên giao thông vốn không tiện, vì thế mấy năm hai nước Ngô Thục đánh nhau cũng chưa từng lan tới tòa trần nhỏ này.

Xuân đi thu đến, thời tiết luân phiên, nhaoáng cái Tuyết Cầu, Vân Cảnh, Khô vinh và bé cưng Kim Tinh cùng với nhóm Hoa Yêu cũng sống vui vẻ hòa thuận ở thế gian được hai mươi năm, mọi người ai cũng đều quen với sinh hoạt thế gian. Mà Đen Than nuôi Hoa Tâm của Tiểu Đan kia vẫn chẳng có gì khác, cứ lúc nào cũng làm bạn với họ quen được ăn tinh thần cứ hưng phấn sống, hoàn toàn chẳng có dấu hiệu già cả.

Ngay lúc nhóm Tuyết Cầu họ tới thế gian vào mùa đông năm thứ hai mươi, có một vị khách không mời mà đến đã tìm mọi cách để tới thăm bọn họ.

Buổi trưa vừa trôi qua, sân trong trấn nhỏ ngập tuyết, cả trấn nhỏ bao trùm màu trắng đơn thuần, mà người cao hứng nhất là bé cưng Kim Tinh. Bởi vì vào đông ở thế gian, mới có thể khiến cho bé cưng có cảm giác được bay trên Cánh Đồng Tuyết Hoang. Tuy hai mươi năm nay bé cũng ít quây đòi về tìm phụ thân Huyền Mặc của bé, thậm chí Tuyết Cầu còn hoài nghi bé đã quên mất bộ dáng Huyền Mặc rồi. Nhưng thấy màu tuyết trắng trước mắt, bé cưng sẽ lại yên lặng cuộn mình trong lòng Tuyết Cầu, nhìn lên bầu trời nhẹ nhàng gọi một tiếng phụ thân, không phải là Vân Cảnh trước mắt, mà là đang gọi người thân ở phương xa nào đó. Nhưng lúc như thế, Tuyết Cầu cũng không tìm được nước mắt.

Vui mừng nhất chính là hai mươi năm ở chung bên nhau, khiến tình cảm của bé cưng Kim Tinh, Khô Vinh và Vân Cảnh càng thêm nồng đậm, dù không bằng tình phụ tử của Huyền Mặc lúc trước.

Trong viện, chúng Hoa Yêu vì sợ lạnh nên đã ào ào biến trở về nguyên hình núp trong màn hào quang trong suốt mà Vân Cảnh thiết kế riêng cho họ, an nhàn vượt qua cái rét buốt của mùa đông. Còn Khô Vinh thì xuất bảy người nhỏ ra, mang theo bé cưng Kim Tinh ở trong viện cùng chơi đùa như những đứa trẻ thế gian thích nghịch tuyết vậy. Tuyết Cầu và Vân Cảnh dựa vào nhau, nhìn hai người một lớn một nhỏ chơi trong viện, đột nhiên nảy sinh ý muốn vẫn tiếp tục sinh hoạt như vậy ở thế gian.

Nhưng vào lúc này, có người đã tới gõ cổng tòa nhà họ ở. Tuyết Cầu và Vân Cảnh kinh ngạc nhìn nhau một lúc, bởi vì đã lâu rồi họ chưa từng có khách ghé thăm.

Tuyết Cầu kéo Vân Cảnh ra cửa lớn, ở cửa thoáng thấy diện mạo rất đáng yêu của một thiếu niên, chỉ là gương mặt thiếu niên này mỗi một, chột nhìn kỹ cũng có chút chật vật.

“xin hỏi người là...” Tuyết Cầu còn chưa hỏi xong, Vân Cảnh khẽ cau mày, nói thẳng một câu vạch trần thân phận người đến, “Tất Phuong, sao người lại đến nơi này?”

“Tất Phuong ư? Tại sao không còn là bộ dáng chim trĩ nữa nhỉ?” Tất Phuong thật không ngờ, tuy đã nhiều năm trôi qua, Tuyết Cầu vẫn nhớ kỹ làm thế nào để biến hắn thành món ăn trên đĩa của nàng.

“Phu nhân, Tất Phuong đã được mười năm, vì thế có thể biến hình rồi. Điện Hạ, Tất Phuong lần này tới thật sự có chuyện quan trọng cần bẩm báo” Tất Phuong cười khổ hướng Tuyết Cầu hành lễ, rồi hướng mặt sang Vân Cảnh, giọng bất giác trở nên nghiêm túc rất nhiều.

“Đợi chút, Vân, ta nhớ được chàng từng nói với ta, Tất phuong vốn là Thánh Thú của tộc Phụ Hỷ. Làm Thánh Thú tất có chỗ đặc biệt, con mắt thứ ba của Tất Phuong đâu rồi?” Trên đường đi, Tuyết Cầu chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng kéo ống tay áo Vân Cảnh, chất vấn thân phận Tất Phuong.

“Thiệt là nàng còn có thể nhớ kỹ đó” Vân Cảnh cười nhẹ, vừa đi vừa giải thích, “Như ánh mắt của ta và nàng vậy, Tất Phuong hạ phạm không dùng pháp thuật mà che đi con mắt thứ ba thì nhất định rước lấy phiền toái rồi”

Vân Cảnh nghĩ tới cũng đoán được Tất Phuong không có chuyện thì không tới, nhất định là bên trên đã có chuyện quan trọng xảy ra, Tất Phuong mới không nhịn được mà tìm tới hắn. Nghĩ đến đây, hắn lập tức mặt nghiêm lại, mang Tất phuong tới đại sảnh.

Đi đến đại sảnh, còn chưa ngồi vào chỗ, Tất phuong đã khẩn cấp nói rõ mục đích tới đây của hắn ta, “Điện hạ, chuyện này đúng là Bệ Hạ bảo chúng ta gạt ngài, nhưng hiện thời tình huống đã nguy cấp không chịu nổi nữa, vì thế Tất Phuong mới hạ phạm tìm bằng được điện hạ, là muốn mời Điện Hạ đi theo Tất Phuong trở về Côn Lôn”

“Tất Phuong, phụ vương ông ấy cũng không muốn cho ta trở về sao?” Trong mắt Vân Cảnh ánh lên lo âu, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

“Vâng, Bệ Hạ nói, trăm năm này tuy là trừng phạt, nhưng ông ấy hy vọng điện hạ có thể được hưởng thụ tự do không bị trói buộc trong trăm năm, vì thế mới hạ lệnh nghiêm cấm chúng ta không được tìm ngài. Nhưng Tất Phuong vô năng, làm thánh thú của tộc Phụ Hỷ, lại chẳng có công dụng gì, có thể nghĩ tới mời được điện hạ về mà thôi. Bởi vì hiện thời, chỉ có điện hạ mới có thể chống đỡ được nguy cơ ngập tràn Côn Lôn này”

“Kết quả là chuyện gì xảy ra?” Vân Cảnh nhìn không được nắm chặt tay, chắc không phải là... Nếu thật sự như thế, tất cả những dự tính của hắn có phải là tới quá nhanh rồi không.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Âm mưu phản bội

Âm mưu phản bội

“Điện hạ, tộc giao long động thù rồi”

“Cái gì! Yêu nghiệt hắn...” Tuyết Cầu đứng bật dậy, nàng không lường được trước việc này lại có liên quan đến Huyền Mặc.

“Tuyệt Nhi, cứ để Tắt Phưong nói kỹ chuyện này ra đã” Vân Cảnh một tay ôm lấy Tuyệt Cầu vào lòng, chỉ là hai tay ôm chặt lấy nàng cũng phản ánh được bất an trong lòng hắn.

“Lúc trước Điện Hạ báo với Bệ hạ quả nhiên không giả, tộc trưởng Huyền Mặc tộc giao long dưới sự hướng dẫn đã giấu tài nhiều năm, chỉ vì tích góp từng tí thực lực trở về tám phương đại lục, để trả thù vạn năm trước bị xua đuổi. Kịp nỗ lực này là bắt đầu từ bảy năm trước Bàn Trưởng lão Long tộc bị giết, mà trước hết gặp tai ương chính là lãnh địa Đông Phưong của tộc Tù Bò” Nghe thấy chuyện này, Tuyệt Cầu mở trừng to hai mắt, bất kể là Bàn Long hay Tù Bò, đều có liên quan với bé cưng Kim Tinh. Mà Vân Cảnh ở bên cũng phát hiện ra manh mối, hắn nhìn thoáng qua Tuyệt Cầu thật sâu, ý bảo Tắt Phưong tiếp tục nói cho hết.

“Bởi vì hành vi tộc giao long đã hoàn toàn ra ngoài dự liệu của tất cả mọi người, vì thế tộc Tù Bò gần như bị giết sạch không còn, con cháu nối dòng hoàng thất càng không bảo tồn được một ai. Huyền Mặc tha cho Tù Ngưu Vương Kim Can một mạng và từng nói, “Con ta bị người vứt đi như chiếc giày cũ, hiện giờ chỉ duy nhất mình hắn mới có thể thừa kế Vương Vị Tù Ngưu” Kim Can lúc ấy cũng không biết lời Huyền Mặc có ý gì, cũng phải mấy tháng sau mới đột nhiên nhớ lại, ông ta thật sự có mang một quả trứng rồng Tù Bò chưa ra đời vứt tới núi Bắc Hào. Con nối dòng Tù Ngưu Vương đều dưới tình huống mà chết, nếu hoàng tử trong trứng kia còn sống, quả thật chỉ có mình hắn mới có khả năng trở thành Vương kế nhiệm”

“Vân, đúng là Quá Nhi! Ta không ngờ yêu nghiệt vì Quá Nhi mà làm tới mức này” Biểu hiện Tuyệt Cầu trong nháy mắt dâng lên tia bi thương, nam nhân kia đã dùng hành động của mình, vì bé cưng Kim Tinh chống lại cả trời, đây là điều nàng làm không được mà hắn làm được.

Tắt phưong ngừng lại, hắn khó hiểu từ “Quá Nhi” trong miệng Tuyệt Cầu là ai, mãi cho tới khi nhận được ý của Vân Cảnh nên mới nói tiếp, “Vi hành động của tộc giao long mạnh quá mức, nên đợi các tộc khác đuổi tới lãnh địa Đông Phưong thì cũng đã muộn. Tắt Phưong chưa từng thấy qua cảnh nào thê thảm tới thế, cả một hoàng cung to lớn chẳng còn một sinh linh nào. Thủ lĩnh Nhai Tỉ Vương của tám phương đại lục lập tức liên triệu tập các Vương lãnh địa khác, muốn hợp lực lại để đối phó tộc giao long. Chỉ là, nếu chỉ mình bộ tộc ông ta thì không đủ gây sợ hãi, song dị biến xảy ra trước mắt. BẮC Hạ Vương nguyệt Cơ xuất lĩnh toàn tộc phản bội lại các tộc khác, lại liên thủ cùng tộc giao long, muốn xưng bá tám phương đại lục này. Cùng lúc đó, tộc Phưong Hoàng lại chẳng hiểu sao đem mũi giáo chia về hướng lãnh địa tộc Bò Lao, Bò Lao Vương Thổ Thần rất lo lắng, vốn chẳng cách nào bần tâm tới thế cực ác liệt của tám phương đại lục được nữa, chẳng cách nào phân thân. Côn Lôn giờ cùng lúc cũng xảy ra nội loạn”

“Cái gì?” Vân Cảnh càng nghe càng cau mày, hiện giờ tình hình tám phương đại lục đã vượt quá sức tưởng tượng của hắn, hơn nữa, hắn còn không biết, tộc Phụ Hỷ thế nhưng cũng xuất hiện nội loạn khiến người ta lo lắng.

“Điện Hạ, đại diện hạ đã chết, Vương Hậu bệnh nặng. Mà người phản loạn lại là Tử điện hạ. Tất cả mọi người ai cũng không ngờ được Tử điện hạ lại trăm phương ngàn kế lâu vậy, làm lung lạc lòng người vô cùng, đem lực lượng Côn Lôn rút đi phân nửa, lại ép mang mẫu phi của hắn đi, mãi cho tới tận lãnh địa Đông Bắc của tộc Tự Quy, cùng liên thủ với tộc giao long”

“Đại ca đã chết, Mẫu hậu bị bệnh, người phản loạn là Vân Nhị ư?” Vân Cảnh không còn bình tĩnh được nữa, hắn chưa bao giờ nghĩ cái kẻ quân lấy mình từ nhỏ là Vân nhị lại phản bội toàn tộc Phụ Hỷ.

“Chuyện Tử điện hạ kính xin điện hạ sau khi trở về Côn Lôn thì tự mình hỏi Bệ Hạ đi ạ, Tắt phưong cũng chỉ biết sơ sơ một chút. Còn trong mấy năm nay, tộc giao long đã đem chiến hỏa lan tràn khắp tám phương đại lục rồi, mà bên cạnh Huyền Mặc còn có mãnh thú lợi hại vô cùng, biết cắn nuốt vạn vật, hiện thời các tộc đều bó tay với mãnh thú kia của hắn. Điện hạ, Huyền mặc quả thật chỉ nghe đồn thổi, là yêu nghiệt lãnh huyết ăn thịt cha giết mẹ. Chỉ ngần ngừ trong mấy năm không biết có bao nhiêu đồng bào Long Tộc bị hắn giết hại rồi”

“Tắt Phưong!” Tuy Vân Cảnh kịp thời quát bảo Tắt Phưong ngừng lại, nhưng câu nói sau cùng cũng vẫn truyền rõ ràng vào tai Tuyệt Cầu.

“Ăn thịt cha giết mẹ....Vân, đây có chuyện gì xảy ra thế?” Tuyệt Cầu hơi giật mình, đây là điều nàng không biết tới yêu nghiệt, nàng, rất muốn biết...

Vân Cảnh lắc lắc đầu, dịu dàng ôm chặt lấy Tuyệt Cầu, “Tuyệt Nhi, hắn đối đãi với nàng rất tốt, vì thế đừng hỏi nữa”

“Nói cho ta, Vân nói cho ta biết đi” Tuyệt Cầu nắm chặt ống tay áo Vân Cảnh, con người lộ ra nôn nóng và lo âu.

Vân Cảnh bình tĩnh nhìn Tuyệt Cầu rất lâu, cuối cùng cũng thở dài hạ giọng bảo, “Nghe đồn dù sao cũng chỉ là đồn thổi, không thể coi là thật được, nếu Tuyệt Nhi thật muốn biết, vậy Cảnh cũng đem hết những điều mình biết nói cho nàng nghe vậy. Thực lực Huyền mặc nói vậy nàng cũng biết, từ khi hắn ra đời đã bị tộc trưởng tiên nhiệm cũng là cha hắn Vương Huyền Linh ký thác hy vọng cao. Nào biết được, trăm năm trước, trong tộc giao long chợt xảy ra việc lớn nghe rợn người. Chỉ là đúng như lời Tắt Phưong nói, Huyền mặc đúng thật là ăn cha giết mẹ để ngồi trên ngôi vị tộc trưởng, hơn nữa còn không tha cho đệ đệ ruột của mình. Chuyện này lan rộng khắp tám phương đại lục, nhưng kết quả thực sự thế nào chỉ e là mình hắn mới rõ nhất”

“Thực ra mười năm trước, ta không sao rõ được nội tâm hắn tuyệt vọng và cô đơn. Vân, hắn thực ra...” Tuyệt Cầu chậm rãi ngẩng đầu, trước mắt mờ mịt, che khuất tầm mắt nàng.

“Đừng nói nữa” Vân Cảnh ngắt lời Tuyệt Cầu, lại ôm chặt nàng vào lòng. “Trận đại chiến này nhất định sẽ phân thắng bại, chỉ là Cảnh là hắn cũng ở phía đối lập hoàn toàn. Tuyệt Nhi, đừng nhớ tới hắn nữa, bất luận là thắng hay thua, Cảnh tuyệt đối cũng không nhường nàng cho hắn đâu”

Trong lòng Vân Cảnh sôi ruột, hắn nghe được tin Mẫu Hậu ruột của mình bị bệnh thì trong lòng bứt rứt không yên. Vì thế trước tiên đem toàn bộ Hoa Yêu trong viện biến hết đi, rồi nói tóm tắt tình thế nghiêm trọng của tám phương đại lục cho Khô Vinh nghe. Khô Vinh nghe xong, cũng xoa tay cười bảo, “Con bà nó chứ, lợi dụng lúc lão tử không có mặt thì đại náo tám phương, cũng tốt, địa bàn của lão gia hỏa Long Thần kia hiện thời để cho lão tử tới trông coi đi vậy”

Vân Cảnh nghe được lời Khô Vinh nói, lập tức xoa cằm bảo, “Cảnh thay Phụ vương và Long thần đại nhân cảm tạ Khô Vinh đại nhân ra tay tương trợ”

“Lão tử sớm đã thấy khó chịu với tiểu quý tộc giao long thói kia rồi, chẳng liên quan gì tới các ngươi” Khô Vinh khoát tay áo, khuôn mặt tinh xảo như tinh linh đột nhiên hiện lên thần thái rạng rỡ, ánh mắt cũng lộ ra tia mong chờ và hưng phấn.

Còn Tuyết Cầu ở bên thì gạt bé cưng Kim tinh, nói cho bé biết, hiện giờ họ muốn về bầu trời, bé cưng vỗ tay cười ngây ngô, “Nuơng nuơng, chúng ta đi tìm phụ thân đi”

Lời trẻ con không kiêng kỵ trong nháy mắt khiến Tuyết Cầu ảm đạm. Vân Cảnh thấy thế khẽ vén tay nàng lên, nói nhàn nhạt, “Đừng nghĩ nhiều quá, nhất định không có chuyện gì, bất kể là chúng ta, Nguyên Bảo, hay là hần...”

Đội họ chuẩn bị xong tất cả, thì cũng đúng nửa đêm. Ngay lúc Vân Cảnh chuẩn bị mang Tuyết Cầu trở về bầu trời thì từ xa truyền tới tiếng ngựa hí khiến họ tỉnh ngộ hoàn toàn, Đen Than luôn trung thành làm bạn bên họ đã bị quên lãng hoàn toàn.

“Con ngựa này cũng theo chúng ta mấy thập niên rồi, Tất Phương, ngươi tìm hộ gia đình nào đó đưa nó tới trấn an thôi, đội xong việc này, chúng ta sẽ trở về” Vân Cảnh nghĩ ngợi cũng quyết định an bài thỏa đáng Đen Than trước.

Dự liệu thế nào Tất phương mới tới chuồng không lâu, liền nghe thấy tiếng đánh nhau kịch liệt truyền tới, lại nhìn ánh lửa ánh lên tận trời. Vân Cảnh liếc thần, không ngờ Tất phương thậm chí còn xuất ra sở trường của hần là pháp thuật hệ hỏa.

Đội nhóm Vân Cảnh biết rõ thấy tình hình không ổn, vội vã tìm tới chuồng ngựa, mới phát hiện ra Tất phương sớm đã biến về nguyên hình, đang chiến đấu cùng một con thú không biết. Vân Cảnh và Khô Vinh bất giác liền đem đẩy Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh ra sau, lúc này mới rảnh để đánh giá một trận. Bộ dáng con thú này nhìn có vẻ tương tự lợn sữa, song lại có cái mõm nhỏ dài, quanh thân quần đầy khí đen, ánh mắt đen như hồ sâu như có ma lực nhiếp hồn vậy, thân thể lúc thì hóa thành khói lúc thì tụ hình, lại hư ảo không nắm bắt được. Tuy thân là thánh thú tộc Phụ Hỷ, Tất phương rõ ràng là bị đối phương áp chế, hơn nữa dần dần rơi vào thế sắp thua.

Vân Cảnh chưa từng thấy qua con thú này, lại sớm không còn thấy bóng Đen than trong chuồng nữa, lập tức liền đoán ngay con thú ngày chính là Đen Than, chẳng qua nếu là ngựa phạm nuốt được Hoa Tâm, thì sẽ có bộ dạng cổ quái như thế này.

Nhưng vào lúc này, Khô Vinh đã giải đáp hết nghi hoặc của Vân Cảnh, “Hừ, xem ra không phải lão tử hoa mắt, ta còn tưởng rằng bộ tộc này đã chết sạch rồi chứ”

“Khô vinh đại nhân biết con thú này sao?” Vân Cảnh kinh ngạc, chết hết, chẳng lẽ là tộc thú thượng cổ sao.

“Tiểu quý Phụ Hỷ, ngươi không biết cũng bình thường thôi, vì bộ tộc này từ năm vạn năm trước đã chết sạch không còn gì nữa. Thần thú thượng cổ thực mộng heo vòi này, lấy mộng để ăn, ăn càng nhiều mộng pháp lực càng mạnh, thân thể cũng càng tiếp cận vô hình. Chẳng qua vì bộ tộc mộng heo vòi này thường không phân biệt được tốt xấu, chỉ cần có mộng nuốt vào là được, vì thế cũng chẳng phân biệt được chính tà, ngẫu nhiên sẽ gặp phải một vài cái hậu quả xuất hiện đáng sợ. Nhưng số lượng họ cực ít, nếu mấy ngày không ăn mộng thì lực lượng cường đại của bản thân sẽ bị cắn nuốt. Vì thế chẳng biết từ lúc nào, bộ tộc họ cứ lặng lẽ biến mất trên tám phương đại lục, không cách nào tìm ra được. Lão tử cũng đúng là có duyên mới được gặp họ một lần, không ngờ năm vạn năm sau lại có thể gặp lại, ha ha, thực sự càng ngày càng thú vị rồi”

“Theo lời Khô vinh đại nhân nói, trước mắt chúng ta đúng là thần thú thượng cổ thực mộng heo vòi vốn đã không còn năm vạn năm trước sao?” Vân Cảnh quả thật có nghe đồn về thực mộng heo vòi, tuy là ban đêm, nhưng tiếng đánh nhau với Tất phương cũng không nhỏ, dù là thế, thôn trang nhỏ an bình này lại tịch mịch một trận, không có ai bị đánh thức từng trong mộng cả.

Lúc nói chuyện Tất Phương đã bị thực mộng heo vòi ép lui tới cạnh Vân Cảnh. Ngay lúc Vân Cảnh ra tay tương trợ, thực mộng heo vòi kia lại ngừng tay, trong giây lát biến thành một nam tử áo đen có khuôn mặt tà nịnh, trên mặt mang theo nụ cười lạnh trào phúng, ánh mắt lạnh khốc, “Nói không sai, ta đúng là bộ tộc thực mộng heo vòi đã bị diệt sạch trong miệng các ngươi kia. Nếu nhóm các ngươi an phận ở chỗ này, cũng sẽ không biết được tương mạo thật của ta đâu”

“Các hạ là đi theo đoàn chúng ta hạ phạm rồi mới hóa thân biến thành ngựa theo cạnh chúng ta sao?” Vân Cảnh bình thần, nếu nói như vậy, hần lại chưa bao giờ phát hiện ra khác thường, chỉ có thể nói rõ kẻ trước mắt này thật đáng sợ.

“Không phải vậy, điều này còn phải cảm tạ tên người phạm là Ly Minh kia, nếu không có hần, ta cũng không tìm thấy chỗ của các ngươi” Thực mộng heo vòi cười gằn, ánh sáng trong mắt lóe lên.

“Hóa ra các hạ là khi đó...”

“Đúng, đúng là tại hạ. Ha ha, hiện giờ tại hạ đang nghĩ, có nên tha cho các ngươi trở về không, vị đại nhân kia đã thông báo, để ta theo dõi ngươi, Nhị điện hạ” Thanh âm thực mộng heo vòi như từ xa truyền đến, mờ mịt hư ảo, còn mang theo hàn ý đánh vào lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: Trở về Côn Lôn

Trở về Côn Lôn

“Cảnh xin hỏi vị đại nhân trong miệng các hạ kia có phải là...” Về mặt Vân Cảnh cực kỳ nặng nề nhìn nam tử tà mị trước mắt, sát khí lóe lên.

“A a, đây chẳng phải là Thao Thiết Khô Vinh đó sao, hóa ra ngươi vẫn còn chưa có chết chứ, ha ha” Thực mộng heo vùi ngoảnh mặt làm ngơ với Vân Cảnh, mà còn cười rộ lên chậm rãi đi tới trước mặt Khô Vinh, hơi cúi xuống khiến làn tóc đen như lụa đổ ra trước, ngón tay tái nhợt quần quần chung quanh, giọng nói cứ như cất lên từ chôn địa ngục vậy, “Xem ra ngươi đã quên mất ta rồi, thua thiệt ta đây mấy vạn năm nay ngày nào cũng nhớ kỹ mùi thơm ngọt của ngươi, chỉ sợ ngươi vừa chết, ta sẽ không còn được ngửi tới cái mùi vị tinh thần và thể xác phát run của ngươi ta nữa. Tuy mùi vị Long Mẫu trước khi chết cũng rất tuyệt, chẳng qua vẫn không bằng Khô Vinh nhà ngươi, ha ha ha...”

Tuyệt Cầu ở một bên nghe, toàn thân không tự chủ được da thò nổi hết gai ốc lên, nam tử trước mắt này còn khiến nàng thấy đáng sợ hơn cả yêu nghiệt.

“Ngươi nói cái gì!” Khô Vinh trong nháy mắt mở to hai mắt, đồng thời đưa tay bóp chặt mặt của Thực mộng heo vùi, trên mặt ngập tràn tức giận không kìm được.

“Khô Vinh đại nhân, đây là thể gian, đừng có bị hấn cố ý khiêu khích mà chọc giận” Vân Cảnh cất tiếng ngăn lại, thực mộng heo vùi này còn lợi hại hơn cả tưởng tượng của hắn, nếu đem hết toàn lực, chắc Khô Vinh mới có pháp lực trên hấn mà thôi.

“Con bà nó chứ, ngươi cho là lão tử không biết hấn gây sự sao. Hiện giờ lão tử mới nghĩ ra, hấn là ai. Tà, lão tử này mấy vạn năm nay ngày nào cũng nghĩ đến ngươi, nghĩ tới xem có cách nào rút gân lột da ngươi mới giải được hận” Trên gương mặt tinh xảo của Khô Vinh nổi lên luồng sát khí, ngón tay thon dài có ánh sáng màu lam cuộn quanh, sắp thì pháp giết người trước mắt.

Thực mộng heo vùi, tức Tà, nghe thấy Khô Vinh nói thể càng thêm tươi cười, thân thể hấn dần biến hóa thành một đám sương đen vô hình, chỉ là âm thanh quỷ mị kia như đao khắc khiến người ta sợ hãi, “Khô Vinh, người phải biết, thù hận, cô độc, hoảng hốt, những này có tư vị vô cùng khác xa so với hạnh phúc, vui vẻ đó. Hiện giờ, không tính ngươi, thì mộng của những người tám phương đại lục đó cũng đủ ta ăn no nê rồi, thật không uống công ta và vị đại nhân kia liên thủ với nhau, chế tạo ra thể gian có cảnh đẹp đầy máu tươi tuyệt luân này”

“Lão tử vốn tưởng rằng ngươi đã bị Long Vương giết rồi, con Long Mẫu kia và ngươi thì có quan hệ gì chứ?” Khô Vinh đổi giận thành bình tĩnh, buông Tà ra, con ngươi đen chớp chớp cũng không nhìn ra hận.

“A a a, ta nghĩ là ngươi đã biết rồi chứ. Hóa ra cả cha mẹ ngươi chết thể nào cũng không biết, ha ha, một thằng con ngoan bất hiếu ha” Tà quay trong luồng sương đen, như hiện như ẩn lộ ra tia cười lạnh tàn khốc, “Lúc trước Long Vương quả thật đã giết ta, tuy nhiên làm gì cũng phải để lại đường sống cho mình chứ, ông ta tuyệt không ngờ được ta thể mà đem một phần hồn phách của mình ở lại trong mộng của nữ nhân Long Mẫu ông ta yêu nhất. Dùng mộng giết chết ký chủ, Khô Vinh, ta thật thông minh quá đi ha. Ta lường trước Long Vương ngu xuẩn kia nhất định sẽ không mang di thể Long Mẫu đi tiêu hủy, quả đúng không ngoài dự liệu, ông ta đã đem chính bản thân mình và Long mẫu đông lạnh cùng một chỗ, trong họa được phúc a. Mấy vạn năm nay ta hấp thụ linh khí của hai người họ, mới khôi phục chân thân, lại tìm được một kẻ có thể tặng cho ta rất nhiều thịt người ngon, đây chẳng phải là ông trời giúp ta sao”

“Lão tử giúp ngươi lên Tây Thiên!” Khô Vinh tròn tròn mắt lên, dĩ nhiên là ra tay đánh Tà, hấn đã giận dữ tới cực điểm, lúc xuất ra pháp lực cũng là mạnh nhất. Tà chẳng chút hoang mang đưa đám sương mù đen tập trung ra phía trước, chỉ nghe một tiếng vang lớn, cả hai đối chọi nhau, ở phía dưới toác ra một lỗ lớn. May mà Vân Cảnh kịp thời đem Tuyệt Cầu và bé cưng Kim Tinh bảo vệ trong ngực nên mới may mắn thoát nạn.

Tuyệt Cầu lo cho an nguy của Khô Vinh, vội vàng nhìn lại, phát hiện ra hấn chẳng hao tổn lông tóc gì đứng giữa đám bụi mù mịt, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Mà Tà hóa thành màn sương đen, chợt nhìn cũng bị thương không nhẹ, động tác chậm hấn so với trước, Khô Vinh đã đem hết toàn lực dùng một chiêu cũng chỉ khiến hấn ta bị thương mà thôi, có thể thấy pháp lực vạn năm trước càng thâm sâu tới mức nào.

Khô Vinh thấy Tà vẫn như cũ trước mặt mình, bất giác lại tụ tập linh khí lại lần nữa. Dự liệu thể nào mà vào lúc này, Tà bỗng dưng vút lên trời cao, mang theo thanh âm tà nịnh cười to nói, “Khô Vinh, chiêu này cũng đã đánh qua rồi, đừng trách ta không từ mà biệt đó. Đợi lần sau gặp lại, ta hy vọng không phải nhìn thấy thi thể của ngươi nữa, ha ha... Nhị diện hạ, vị đại nhân kia một tay tạo ra loạn thế này, chẳng lẽ bọn ngươi có thể ngăn được sao, nếu muốn chết, vậy cứ đến đây đi” Tốc độ Tà di động rất nhanh, lời vừa dứt thì đã chẳng còn thấy bóng nữa.

“Tiểu quý phụ Hý, trở về ngay” Bộ mặt Khô Vinh lạnh lùng, vẫy tay đem khôi phục mọi thứ như cũ, cả dấu vết đánh nhau cũng bị tiêu trừ sạch sẽ, thật giống như lúc trước chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

“Cảnh cũng có ý này. Tuyệt Nhi, nàng đã chọn ở phía bên ta, thì nhất định là địch với hấn.” Vân Cảnh cũng lạnh nhạt liếc qua nơi họ đã từng sinh hoạt hai mươi năm, một tay ôm bé cưng Kim Tinh, một tay vòng qua eo Tuyệt Cầu, mỗi móng mím nhẹ bay lên không theo Khô Vinh.

Đợi lúc họ trở lại tám phương đại lục, Vân Cảnh từ trên không trung quan sát lãnh đại phương Tây mấy chục năm hấn rồi đi, trên mảnh đất vốn an tĩnh từ trước tới nay giờ phút này lộ ra vẻ bi thương và hiu quạnh, điều này rõ ràng là trải qua cuộc chiến lớn mới hấn thành vết đau sâu trong mắt hấn, khiến hấn không tự chủ được nắm chặt tay. Chỉ là phần nộ và bi thương trong lòng Vân Cảnh, còn trên mặt thì bình tĩnh tới đáng sợ, mắt bạc càng thêm sâu thẳm, không đoán ra tâm tư hấn, cũng không nhìn ra vui buồn của hấn.

“Vân...” Tuyệt Cầu cũng cảm nhận được giận dữ của Vân Cảnh giờ phút này, mà hiện thời nàng cũng chỉ có thể rúc sát bên người hấn, cho hấn chút ủng hộ và ấm áp.

Chỉ dùng chút sức Tuyết Cầu đã bị Vân Cảnh ôm chặt vào lòng, cái ôm thân mật siết chặt khiến cho không thở được làm nàng bất chợt trào nước mắt.

Vân Cảnh liếc nhìn bé cung Kim Tinh ngủ say trong lòng Tất Phưong, nụ cười đang ngủ nở trên mặt đầy hạnh phúc và ngọt ngào. Tiếc đã hân ghé sát vào tai Tuyết Cầu nói trầm giọng, “Cảnh biết hân duy nhất sẽ không làm thương tổn nàng và Nguyên Bảo, nhưng Cảnh không thể tha thứ cho ý làm bậy của hân. Nếu được, Cảnh cũng không muốn cho nàng nhìn thấy cảnh tượng hai phe đối địch tàn nhẫn, vì thế ta sẽ bảo Tất Phưong đưa các nàng trở lại thế gian lần nữa, Cảnh tin vị bách hoa tiên kia sẽ thay Cảnh chăm sóc cho nàng và Nguyên Bảo thật tốt”

“Không cần! Tại thời kỳ loạn lạc này, ta tuyệt đối sẽ không mang Quá Nhi rời các huynh đi” Tuyết Cầu ngẩng đầu, đôi mắt đỏ mọng nhìn thẳng vào đôi mắt thâm thúy long lanh của Vân Cảnh. Hân có lý do phải có trận chiến của hân, còn nàng cũng có chuyện mình cần làm. Nếu được nàng tình nguyện lấy mạng đổi mạng, cũng không nguyện khiến hân và hân ta đồng thời cùng gánh vác nỗi đau xót và hối hận diệt ma.

Vân Cảnh khẽ than đem Tuyết Cầu vùi sâu trong lòng hân, một lát sau, hân nắm chặt tay nàng, miệng khẽ cười, rất thoải mái. Dĩ nhiên hân không biết, ở lại cũng bắt đầu là sai lầm, cũng khiến cho cảnh bị thương không ngừng nghỉ lạng lẽ mờ tỏc ra.

“Điện hạ, Tất Phưong muốn đem việc này báo cho Bệ hạ trước tiên” Trên đám mây, Tất Phưong đem bé cung Kim Tinh ngủ say cẩn thận giao cho Tuyết Cầu, lập tức quỳ xuống một chân đợi lệnh.

“Cũng được, ta và đại nhân Khô Vinh sẽ ở đây đợi ngươi” Quần áo Vân Cảnh bay lên, nhìn phong độ tuyệt luân, cũng khiến cho Tất Phưong ngẩng đầu lên bất giác hoảng hồn, còn tưởng là gặp được Phụ Hỷ Vương Vân Tuyền nữa.

Tất Phưong vội vã từ đám mây hạ xuống, đi thẳng tới hành cung Côn Lôn. Hân tự tiện rời lãnh địa Phưong Tây để đi tìm Vân Cảnh, đã phá vỡ quy củ. Mà ở thời kỳ phi thường này, làm thánh thú như hân mất tích vô cơ mấy ngày, nếu không có áp lực của Vân Tuyền chắc lòng người đã rời loạn bâng hoẵng.

Vì thế lúc Vân Tuyền nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi, hơn nữa còn bị thương trên người Tất Phưong đang tiến vào đại điện, sắc mặt lập tức sầm xuống, cũng không hỏi hân mấy ngày đã đi đâu, chỉ cất giọng uy nghiêm nói, “Tất Phưong, ngươi có biết mình phạm vào tội gì không?”

“Tất Phưong tự tiện rời vị trí công tác, xin nguyện chịu phạt” Tất Phưong quỳ xuống phía trước đại điện, khuôn mặt thanh tú không chút sợ hãi, “Chỉ là hiện thời Côn Lôn gặp nạn, Vương hậu bệnh nặng, Tất Phưong không thể không tuân mạng đem Nhị điện hạ trở về”

“Tất Phưong, ngươi...!” Vân Tuyền đứng bật dậy, ngập tràn giận dữ. Rồi sau đó ông lại trầm ngâm một lát, lúc này mới mở miệng, “Đi đi, đã trở lại cũng tốt, nói vậy Uyển Nhi cũng sẽ vui lắm. Ngươi đi xuống trước đi, phạt này đợi sau khi bình ổn loạn thế sẽ tính với ngươi”

“Tất Phưong tạ bệ hạ nhân từ, chỉ là Tất phưong vẫn có một chuyện cần bẩm báo”

“Nói”

“Bệ hạ, chuyện này cũng có liên quan tới tộc Từ Bò...”

Ước chừng hơn một canh giờ, Tất Phưong mới trở về chỗ Vân Cảnh, hân vừa thấy Vân Cảnh đã vui sướng nói, “Nhị điện hạ, Bệ hạ không còn truy cứu nữa, hơn nữa còn bảo Tất Phưong dẫn ngài về cung Nguyệt Miện trước, đợi mai sẽ gọi điện hạ tiến cung”

Vân Cảnh gật đầu, tuy hân nóng lòng muốn biết tình hình Mẫu Hậu hiện giờ ra sao, nhưng cũng không biết nên lấy loại tâm tình nào để đối mặt với chuyện bị người thân phản bội và nỗi đau mất con của Phụ vương và mẫu hậu hân. Hôm nay hân chỉ có thể bình ổn nôn nóng và bất an trong lòng lại, mang hết tất cả những điều này để suy xét tiền căn hậu quả.

Cung Nguyệt Miện xinh đẹp vẫn y như trước khi Vân Cảnh và Tuyết Cầu rời đi, thần thú tiên cầm, hương thảo gỗ tốt, tình cảnh này cứ tựa như hôm qua, khiến người ta hoài niệm, sâu nào.

Gần hương tình khiếp, nói tới giờ phút này, Vân Cảnh một tay kéo Tuyết Cầu, trong lòng vẫn ôm bé cung Kim Tinh ngủ say mãi, đi đằng sau Khô Vinh chẳng thấy lải nhải liên hồi, mặt nặng nề, rõ ràng là ở ngôi nhà hơn ngàn năm trước lại do dự không dám bước chân vào.

“Vân, chúng ta về nhà rồi” Tuyết Cầu hiểu rõ tâm tình của Vân Cảnh, chủ động kéo hân vào bên trong, vẫn không quên quay đầu nhìn về hân mỉm cười, cố sức xóa tan nỗi bi thương và cảm xúc nặng nề, phức tạp của hân.

“Tất Phưong ngươi tên ma quỷ này! Cuối cùng cũng biết trở lại, ta còn tưởng ngươi có niềm vui mới mà quên mất hai mẹ con chúng ta rồi chứ” Tuyết Cầu còn chưa nói xong, thì đã thấy bóng quần áo đỏ lao tuốt lên trước mặt Tất Phưong, giọng nói ấy mang theo lực mạnh mẽ, sống động của nàng ta.

Người tới là một phụ nữ đã búi tóc kiểu kết hôn, thân thể rõ ràng hơi mập ra chút, lại chẳng giấu được khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp đầy sức sống. Nhưng thấy nàng ta chẳng khách sáo kéo tai Tất Phưong, một tay lại vỗ về xoa bụng mình, vừa trừng mắt mắng hân ác độc, “Ngươi tại sao lại đem che mắt thứ ba thế hả? Sợ người khác biết ngươi đã lấy vợ rồi phải không!”

Cô gái chẳng để ý tha cho gương mặt khổ sở của Tất phưong, vừa kêu to oan uổng, “Nương tử oan uổng quá ha, phu quân ta đối với nàng cho tới tận giờ đều một là một, hai là hai, trái tim này có nhật nguyệt chứng giám!”

“Nhật nguyệt chứng giám hả? Ngươi bỏ lại ta và đứa con chưa ra đời mà đi, còn có mặt mũi nói tình nghĩa với ta sao hả! Ngày hôm đó sợ là ông trời giáng thiên lôi xuống đánh nát ngươi ý chứ” Cô gái nhéo lỗ tai Tất phưong, hồn nhiên không phát hiện ra đằng sau họ còn có Vân Cảnh và Tuyết Cầu đang sừng sốt.

Tuyết Cầu nghe thấy giọng nữ quen thuộc thì lập tức nhận ra nàng ta là ai, đang định tiến lên để nhận nhau, lại bỗng dưng phát hiện ra bụng nàng ta hơi gồ lên, chắc có quan hệ thân mật với Tất Phưong, lập tức mỉm cười nói, “Lần này đi mấy chục năm, thế nhưng lại bỏ lỡ đại hôn của hai người các người và Tất Phưong, Thắng Ngộ...”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ngẫu nhiên gặp hai Vương

Ngẫu nhiên gặp hai Vương

Thắng Ngộ mới nghe thấy giọng Tuyết Cầu, lúc đầu sững sốt, rồi lập tức nhìn vào tầm mắt Tất Phưong thăm dò, quan sát một hồi. Ngay lúc Tất Phưong tưởng mình đã được an toàn, Thắng ngộ lại đem lỗ tai hần néo vụn vụn, cực tức giận mắng, “Tốt lắm, ma quỷ, lại còn dám mang tình nhân về nhà nữa. Cuộc sống này thật chán quá, ta muốn bỏ chồng. Người đi đi, đi cùng tình nhân của mình sống cuộc sống của mình đi thôi”

“Nương tử đại nhân, cái gì mà tình nhân chứ, nàng nhìn lại cẩn thận coi, vì phu cũng chẳng dám treo cao nhìn phu nhân của Nhị điện hạ đâu”

“Nhị điện hạ, phu nhân?” Thắng ngộ mãi cho tới tận lúc này mới nghe ra manh mối, mới để ý cẩn thận tới đồng tâm hoàn của Tuyết Cầu, cùng với Vân Cảnh đang đi sau ôm bé cun Kim Tinh. Nàng ta kêu “à” một tiếng, bất chấp bản thân mình đang mang thai, nâng váy chạy thẳng tới chỗ Tuyết Cầu, nước mắt lưng tròng.

“Nương tử, cẩn thận!” Tất Phưong thấy Thắng Ngộ kích động như vậy, sớm đã sợ tái mặt, chỉ sợ bất cẩn Thắng ngộ sẽ ngã, cứ vậy thì hần đau lòng muốn chết mất.

Tuyết Cầu thấy thế, cũng kinh ngạc rồi tỉnh táo lại, vội vàng tiến lên đỡ lấy đối tượng Thắng Ngộ đã trở thành đối tượng quan trọng để bảo vệ, lại trách cứ cười bảo, “Thắng ngộ à, ta cũng không biến mất ngay đâu, muội cứ chạy vội thế làm gì” Chỉ là nàng thấy Thắng Ngộ khóc suốt mướt, mình cũng khổ sở rớt nước mắt theo.

“Tiểu tử tông ơi, ôi ôi, Thắng Ngộ nên đổi lại gọi là Phu nhân mới đúng. Phu nhân, Thắng Ngộ này đã vài thập niên ngày nào cũng nghĩ tới người, cứ ngóng trông mãi đợi người trở về sớm chút. Hiện giờ gặp được thì người đã có thể biến hình rồi, lại càng cao hừng, nên mới luống cuống như thế ạ” Phu nữ như được làm bằng nước vậy, hướng chỉ là hai phụ nữ ở chung với nhau, khóc đến kinh thiên động địa, khiến Vân Cảnh cười khổ mãi, vội vàng an ủi không kịp, đành cố gắng chịu đựng tạm thời quên đi phiền não trước mắt, tâm tình cũng thư thả hơn nhiều.

Đợi tới khi hia người khóc đã rồi, lúc này mới thân mật nâng đối phương bên cạnh kể rõ mọi chuyện xảy ra từ khi ly biệt, rồi đi về phía cung Nguyệt Miệng, vút ngay Tất Phưong, Vân Cảnh và Khô Vinh mặt mũi hui quanh ngay tại chỗ.

Mãi chờ tới tận chiều tối, Thắng Ngộ mới giật mình thấy hai người hàn huyên cũng chừng mấy canh giờ rồi, vội vàng xin lỗi đứng dậy, “Phu nhân và tiểu công tử chắc đói bụng lắm rồi, Thắng Ngộ sẽ đi gọi Tất Phưong ra giúp một tay chuẩn bị bữa tối”

“Cũng được, ta cũng tiện bảo Vân và Khô Vinh tới ăn cùng” Tuyết Cầu lay bé cung trong lòng tỉnh lại, lập tức ôm bé đi thư phòng tìm Vân Cảnh. Vân Cảnh và Khô Vinh sau khi về cung Nguyệt miệng thì đi vào thư phòng, lại chưa xuất hiện, xem ra chiến loạn lần này còn ác liệt hơn tưởng tượng rất nhiều.

Tuyết Cầu trầm mặc đi xuyên qua đình hàng lang, trong đầu dần bình tĩnh trở lại. Nếu đã hạ quyết tâm, vậy thì cứ để nàng nán lại đây một trận đi, để cho nàng nhớ kỹ từng cọng cỏ ngọn cây nơi này, mang toàn bộ hình dáng của hần khắc vào tận xương.

Bữa cơm đầu tiên trở về Côn Lôn ăn thực ra rất hòa thuận vui vẻ, có Thắng ngộ sắp làm mẹ và Tất Phưong sợ vợ, cùng với bé cung Kim Tinh không sợ trời đất, cũng đã hòa tan cứ bất an và xấu hổ của tất cả mọi người đi không ít. Chỉ là trên bàn cơm, dù mọi người ai nấy đều mặt vui vẻ tươi cười, nhưng ai cũng có tâm sự. Vân Cảnh nhìn Tuyết Cầu đã yên tĩnh hơn nhiều so với trước đây, nghĩ chắc nàng đang nghĩ tới chuyện Huyền Mặc, nên cũng không nghĩ nhiều, chỉ là sau khi ăn xong dặn Tất Phưong bảo vệ Tuyết Cầu và bé cung Kim Tinh.

Một đêm không ngủ, lúc mặt trời lặn xuống, Tuyết Cầu không ngăn được cơn buồn ngủ nên vô tư ngủ thật say sưa.

Nhìn Tuyết Cầu ngủ ngon nở nụ cười má lúm đồng tiền, Vân Cảnh than nhẹ một tiếng, khoác áo đứng dậy. Còn Tất Phưong đã sớm chờ bên ngoài, vừa thấy Vân Cảnh xuất hiện, đã lập tức khom người cung kính nói, “Nhị điện hạ, nên dùng bữa trước hay là...”

“Đi đi, đã chậm mất cả đêm rồi” Vân Cảnh vội vã đi gặp Mẫu Hậu hần, cũng muốn nắm rõ tình thế trước mắt, thậm chí cũng không gọi cả Khô Vinh đi theo, mang theo Tất Phưong tới Côn Lôn.

Nhưng làm Vân Cảnh không ngờ được là, hần đi trên đường hướng về Côn Lôn, thì cũng cách đó không xa phát hiện ra Toan Ngê Vương Hóa Giác.

Một thân áo tơ vàng đỏ, khuôn mặt nghiêm túc, đi cạnh còn có Đại công chúa Hòa Hiên và thánh thú Trọng Rõ Chim bộ tộc Nghệ Toan. Hai mắt Chim Trọng Rõ đều có song tinh, sau khi biến hình thì lại trở thành đặc thù. Lấy hệ phát thuật Hỏa nổi tiếng của tộc Nghệ Toan, người trong tộc đều có tính nóng nảy cầu kinh, mừng cũng không đi, có yến hội cũng không thoái thác được mới xuất hiện trước mặt mọi người. Hiện giờ phát hiện ra ở Phương Tây Côn Lôn, trong lòng Vân Cảnh thấy nghi hoặc, nhưng vẫn lễ tiết đi qua trước, gọi đám người Hỏa Giác.

“Tiểu chất Vân Cảnh, bá kiến Toan Nghệ Bệ Hạ”

“Ha ha, đúng là tới sớm không bằng đúng dịp” Hỏa Giác quay người lại, phát hiện ra người gọi ông ta là mục đích chuyến đi này của mình, lập tức cười cười vuốt vuốt chòm râu đỏ như lửa, cười to nói, “Điệt Nhi khách sáo rồi, cứ gọi bản vương một câu Thúc Phụ là được”

Mà Hỏa Hiên đứng cạnh Hỏa Giác tuy nhiều năm không gặp Vân Cảnh vẫn thấy hân hân phong tư hơn trước, giữa lòng mây anh tuấn tao nhã, càng thêm tuấn đạt bất phàm. Xuân tâm vốn yên tĩnh lập tức đập nhộn lên, lúc này càng không ngừng đập mạnh. Nàng ta nghĩ tới trước lúc xuất phát phụ vương nàng ta đã nói với mình trước, vì cá tính mạnh mẽ bất giác tổng kết tới chuyện này lâm vào tình thế bất buộc.

“Vân Cảnh, hôm nay chúng ta tới Côn Lôn, đúng là có chuyện cùng huynh...” Hỏa Hiên mặc một thân váy màu đỏ, như đám mây rực rỡ kiêu diễm đầy cao ngạo. Nhưng thấy nàng ta cười tự tin, đang định nói thẳng ra, lại bị Hỏa Giác phát tay ngăn lại, “Hỏa Nhi, đợi khi nào gặp bá phụ Vân Tuyền của con rồi hãy nói sau cũng không muộn. Vân Cảnh điệt Nhi, hy vọng cháu sẽ không để cho bá phụ thất vọng, ha ha, ta đã ước hẹn với cha cháu rồi, đi trước nhé”

“Mời Bệ Hạ, tiểu chất lát nữa sẽ tới”

“Tốt tốt, thật sự tốt quá, ha ha”

Mãi cho tới khi bóng đoàn người Hỏa Giác đi xa dần, Vân Cảnh lúc này mới hơi nhăn mày lại, “Tất Phụng, hôm qua ngươi đã gặp phụ vương ta, có thể nghe tới chuyện Nghệ Toan Vương tới Côn Lôn làm gì không?”

“Nhị Điện hạ, Tất Phụng cũng không nghe nói gì”

Chỉ là không ngờ, Tất Phụng vừa dứt lời thì lại có một giọng ôn hòa ở phía sau gọi Vân Cảnh, “Đây chẳng phải là điệt nhi Vân Cảnh đó sao, lúc trước nghe nói cháu bị cha cháu đuổi ra khỏi Côn Lôn, bá phụ còn đặc biệt tới khuyên ông ấy. Hôm qua nghe nói cháu đã tốt đẹp trở về, khiến tim ta bình an rồi” Người tới chính là lãnh địa Đông Nam Trào Phong Vương Phong Ngọc, một thân áo trường bào màu sáng đang đứng mỉm cười, nhìn thật nho nhã. Mà đứng cạnh ông ta còn có một cô gái yêu kiều ôn nhu, thấy Vân Cảnh thì nhòe miệng cười, còn sáng rực động lòng người hơn ánh dương, khiến người ta rung động. Nàng này chính là tam công chúa Phong Linh tộc Trào Phong, nghe đồn không những học thức uyên bác, mà cá tính cũng vô cùng dịu dàng, so sánh với Hỏa Hiên thì lại tương phản hoàn toàn.

“Vân Cảnh bá kiến Bệ Hạ Trào Phong, Tam công chúa” Vân Cảnh hạ thấp người thi lễ, trong lòng thấy nghi hoặc và bất an, đầu tiên là Nghệ Toan, rồi lại tới Trào Phong. Tộc Phụ Hỷ của hân không phải là đứng đầu Cửu tộc, hiện giờ đang gặp nội loạn nặng nề, còn có mấy tộc bỏ đá xuống giếng, giờ thế nào mà lại ào ào đổ tới Côn Lôn, chuyện này chắc là lừa Thánh Thú Tất Phụng rồi.

“Cảnh nhi chớ ngạc nhiên, Linh Nhi lúc nào cũng mong ngóng có một ngày cháu trở lại được hòa một khúc cầm tấu với cháu, không rõ bá phụ có thể vinh hạnh được nghe âm trời của hai người hợp tấu đã lâu không nữa?” Mặc dù Phong Ngọc không còn trẻ, nhưng cũng vẫn nho nhã không giảm so với năm đó, cử chỉ vẫn ôn hòa tao nhã, giọng chân nhắc tay đều có sức quyến rũ kỳ dị an ủi lòng người.

Hóa ra, vào thời điểm tiệc sinh nhật trưởng thành của Phong Linh, Phụ Hỷ Vương và Vương hậu đặc biệt cùng con cháu tới chúc mừng, cũng chính tại giờ khắc đó, Phong Linh mới biết biến thành hình người gặp được người nam tử mà nàng vừa gặp đã yêu. Dù người tộc Trào Phong nàng đã tao nhã rồi, song mãi rất khó tiếp xúc gần gũi, tầm mắt ngẫu nhiên xuất hiện, lại khiến cho nàng ta hàng nghìn năm qua không cách nào kìm chế nổi, đây cũng là Vân Cảnh trong trí nhớ của Phong Linh.

Mà trong tiệc sinh nhật năm đó, giây phút đẹp nhất thế gian là tiếng nhạc Từ Ngưu Vương Kim Can đề nghị như vậy, “Đại ca nghe nói tiểu chất nữ Phong Linh đánh đàn rất giỏi, mà tiểu chất nhi Vân Cảnh từ nhỏ đã thổi tiêu, hay là để cho chúng hợp tấu một khúc, tránh họa được phúc”

“Đề nghị này của đại ca rất hay, Cảnh Nhi, chớ phạt ý tốt của đại ca, con và tam công chúa cùng phối hợp tấu một khúc đi” Tâm tình Vân Tuyền rất tốt cười phụ họa nói theo, mà tông lời nói có ý không để cho Vân Cảnh cự tuyệt.

Vân Cảnh đứng dậy, lấy từ trong túi Càn Khôn ra một cây sáo ngọc trong sáng thuần khiết, lập tức tao nhã đứng ra giữa, hướng về Phong Linh xa xa vuốt cằm. Trên mặt dù không cười, nhưng cũng khiến cho biết bao nữ tử hâm mộ.

Phong Linh bỗng đỏ mặt, bảo hạ nhân chuyên chiếc cầm nàng thường dùng tới, đặt bên cạnh Vân Cảnh, chân thành bước tới trước cầm.

Khúc đàn tiếng tiêu, âm trời là lướt.

“Một khúc cầm tiêu hợp tấu rất hay!” Một khúc xong, cả Kim Can cũng kìm không được vỗ tay tán thưởng, bất chợt ông ta nhìn về phía Phong Ngọc ngồi ghế trên gập đầu lia lịa, lại nói, “Thế gian có một câu thật đúng lấy ngọc thổi tiêu, rõ ràng, Tam đệ, ta thấy tiểu chất nhi và tiểu chất nữ trai tài gái sắc, rất xứng đôi” Chỉ là Vân Cảnh chẳng cảm kích, chuyện này cũng coi như nói đùa chơi.

Tình thâm sâu nói quên là quên ngay, chỉ có thiếp cố ý, lang vô tình, cầm tiêu giờ không còn có cơ hội hợp tấu một khúc nữa.

Sau đó dù có gặp qua vài lần, nhưng bởi cá tính nàng ta quá nhu nhược, thêm tính cách Vân Cảnh quá lạnh nhạt, hai người chưa từng mở miệng lấy một

câu. Hiện giờ nhìn thấy nam tử ngưỡng mộ trong lòng, nét tuần dật càng hơn trước, sao không khiến nàng ta động tâm chứ.

Giờ phút này, Vân Cảnh nghe Phong Ngọc nhắc lại chuyện xưa, thì cười khẽ chẳng giải thích gì. Thực ra từ sau lần tiệc sinh nhật đó, hắn đã không còn thích tiêu ngọc nữa, cũng chỉ vì muốn cắt đứt nhớ nhung của Phong Linh kia.

Thế mà bỗng dưng hia vị vương giả này nói lại khiến cho Vân Cảnh đoán ra chút manh mối, mang con gái tới Côn Lôn, phụ vương hẳn chắc không phải là...

Vân Cảnh bắt giác tâm thần bất ổn, hắn chấp tay về phía Phong Ngọc nói, “Bệ hạ đi tới chỗ hành cung Côn Lôn của phụ vương cháu phải không ạ?”

“Đúng vậy”

“Nếu vậy, thì để cho tiểu chất dẫn đường cho Bệ Hạ và tam công chúa đi”

“Ha ha, làm phiền tiểu chất rồi” Phong Ngọc vui mừng đồng ý, một hàng bốn người tiếp tục đi thẳng tới hành cung Côn Lôn.

Chỉ là cử chỉ vô tâm này của Vân Cảnh lại khiến cho Phong Ngọc hiểu lầm, Vân Cảnh sớm đã biết mục đích chuyến đi này của họ, chợt cảm thấy việc này có chút hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trên yến hội

Trên yến hội

Nhóm VÂN Cảnh đi một mạch tới Côn Lôn, sớm đã có sứ giả tới nghênh đón. Sứ giả thấy cũng gặp VÂN Cảnh ở đây vội vàng cung kính cúi đầu nói, “Nhị điện hạ tới đúng lúc lắm. Bệ hạ có chỉ, mời Trào Phong Vương và nhị Điện hạ theo tiểu nhân dời bước tới vườn Ngàn Cá chép”

“Vườn Ngàn Cá chép ư?”

“Bẩm Nhị điện hạ, Bệ hạ thiết yến ở vườn Ngàn Cá chép, đặc biệt bảo tiểu nhân ở đây đợi, Bệ Hạ phân phó, nếu nhị điện hạ tới cũng dẫn đến vườn Ngàn Cá chép ạ”

“Mẫu Hậu khỏe không?” VÂN Cảnh cũng không phải người làm theo cảm tính, keeiur gì hắn cũng vội vã muốn gặp VÂN Uyển nhất những vẫn cố nhịn xuống, bình tĩnh tiến đến dự tiệc.

“Bẩm Nhị điện hạ, Vương Hậu hôm qua nghe nói điện hạ trở về Côn Lôn, tinh thần đã tốt hơn trước nhiều rồi ạ”

Lúc nói chuyện đám người VÂN Cảnh đã đi tới vườn Ngàn Cá chép. Vườn này tên Ngàn Cá chép, tên cũng như ý nghĩa, trong vườn có nuôi hàng ngàn loại cá chép đuôi đỏ, bên cạnh là đầm trồng đầy trúc xanh, u tình thanh nhã. CÁ chép đỏ này khác với cá chép đỏ trông coi Dao Trì, tuy là cá chép thường, số lượng tăng vọt tới không lồ khác hẳn loại cá đỏ khác, cá chép đỏ dưới nước chảy róc rách thay phiên nhau múa. Nếu không phải thời buổi hỗn loạn, giờ phút này yến hội chắc chắn sẽ ồn ào náo nhiệt, tiếng tán thưởng mãi không dứt.

Sứ giả mang theo Trào Phong Vương Phong Ngọc sau khi ngồi, lúc này mới dẫn VÂN Cảnh và Tất Phương đi tới bên cạnh VÂN Uyển. Cho tới giờ khắc này, VÂN Cảnh mới phát hiện ra, người tới yến hội lại gặp nhiều là Vua Cửu tộc và thánh thú Cửu tộc. Trong đó có gặp ngẫu nhiên Toan Nghê Vương Hòa Giác và thánh thú Trọng Rõ Chim tộc Nghê Toan, Bệ ngạc Vương Mộc Pháp, Ly Vãn Vương Thủy San và thánh thú BẠCH TRẠCH tộc Ly Vãn, cùng với thánh thú Quý Bò tộc Tù Bò. VÂN Cảnh để ý tới, ngồi vào vị trí phía sau, Phong Linh được sứ giả mang tới chỗ khác, vẫn chưa được ngồi cạnh phụ vương Phong Ngọc của nàng ta. Mà Nhại Tĩ Vương Tinh Hồn cũng không đưa thánh thú Hồn Độn tộc ông ta tới, đứng đằng sau ông ta là một nam tử áo đen tuần tú, tuy có đôi mắt hoa đào câu hồn, biểu hiện lại nghiêm túc vô cùng. VÂN Cảnh khẽ nhú mày, người này sao có vài phần giống hắn thế...

“Tam ca đại giá quang lâm, thật cảm kích lắm. Con ta có nhiều mạo phạm, hy vọng tam ca thứ lỗi cho” VÂN Uyển biết VÂN Cảnh giờ phút này nhất định là đang nghi hoặc trong lòng, lợi dụng ánh mắt có ý bảo hắn yên tâm chờ sốt ruột, rồi vô cùng phong độ đứng dậy, cười nói một trận với Phong Ngọc.

“BÁt đệ khách sáo rồi, phải là ta cảm tạ đệ nhị đã dẫn đường thay ta và Linh Nhi mới đúng chứ”

“Tam ca cũng chớ khách sáo với ta, xin mời ngồi, không ngoài đại ca, tứ ca, Lục ca, chúng ta cuối cùng còn lại sáu huynh đệ tái tụ họp rồi” VÂN Uyển cất giọng cảm khái. Trong miệng ông đại ca, tứ ca và Lục ca, phân biệt với Tù Ngưu Vương Kim Can bị huyền MẶC tộc giao long làm thương nặng đang tĩnh dưỡng, cùng với chuyện phát sinh trong lãnh địa tộc Phượng Hoàng với Bồ Lao Vương Thổ Thân, thêm BẢ HẠ Vương Nguyệt cơ liên thủ phản loạn cùng Huyền MẶC.

“Tất Phương, vì sao Bệ hạ lại triệu tập các vị thúc bá tới, mà phụ vương ta thì...” VÂN Cảnh hạ giọng gọi Tất Phương tới bên cạnh, hắn khó hiểu, nếu

tính cả sáu tộc liên thủ lại, thì cũng đúng là thống lĩnh cửu tộc Nhại Tỉ Vương Tinh hồn làm chủ việc này chứ.

“Nhị diện hạ hồ đồ rồi, trăm năm thay phiên, một năm trước, thì đã tới lượt tộc Phụ Hỷ đảm đương chức Thống lĩnh rồi”

Vân Cảnh mím môi, không nói gì. Chỉ ngăn ngừa vài thập niên, lại xảy ra nhiều biến cố đến vậy. Nếu giờ phút này mà bàn chuyện nhi nữ tình trường, phụ vương hẳn lại không thể để cho hắn tùy hứng nữa, hoặc là đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên trên người Tuyết Cầu.

Vân Tuyền nhìn quanh bốn phía, lúc này mới nặng nề mở miệng, “Hiện thời tộc giao long đang chiếm Cánh Đồng Tuyết Hoang, vẫn chưa độc chiếm được bất cứ lãnh địa của tám phương tỷ nào, chỉ là bộ tộc hắn có một mảnh thú không biết tên, nếu tập trung tấn công bộ tộc, thì lấy tình trạng tộc Tù Bò trước mắt chỉ e là khó chống đỡ nổi”

“Đúng vậy, chúng ta đã coi thường tên nhóc miệng còn hôi sữa Huyền Mặc kia rồi, không ngờ hắn còn có một vương bài như thế” Bộ Ngạn Vương Mộc Pháp một thân chính khí nghiêm nghị, nhìn chăm chú mắt lóe sáng, quả nhiên là uy nghiêm vô cùng.

Vân Tuyền gật đầu tỏ vẻ đồng ý, ông lập tức nhìn về phía Hòa Giác đang có vẻ nóng ruột, trầm giọng nói, “Hiện thời ta lo lắng nhất là... Ngũ Ca, Lục Ca vốn ở lãnh địa Đông Bắc còn có thêm huynh và đại ca có thể kiềm chế, mà hiện giờ đại ca đã bị thương nặng, nếu Lục ca không để ý đến tình nghĩa huynh đệ, đột nhiên làm khó dễ, tình thế sẽ lâm vào nghiêm trọng ngay”

“Hừ, Lão Lục nếu không bận tâm tới tình cảm huynh đệ của ta và hắn, ta cần gì bận tâm tới hắn, cùng lắm thì cá chết lưới rách thôi” Hòa Giác quả thật không được một kích lập tức trợn mắt đập bàn một cái.

Mọi người bắt đầu ồn ào lác đác, chợt Tinh Hồn hừ lạnh một cái, đôi mắt ánh lên tia sát khí, khóe miệng cũng mang theo tia cười máu lạnh, “Ha ha, chuyện cho tới bây giờ, người định kiên trì thủ hộ vì công, chứ không muốn chủ động tấn công sao?”

“Người không động ta, ta không động người. Ta cần gì phải để cho tộc nhân hơi tỷ gặp phải tai ương chiến hòa chứ” Hòa Giác mặc dù tính tình nóng nảy chút nhưng cũng không làm mất mặt một lãnh tụ của tộc nhân biết đối nhân xử thế.

Hóa ra đưa con rồng thứ chín, mỗi người một vẻ, không chỉ là bề ngoài, mà cả cá tính cũng khác xa nhau thực sự. Chẳng hạn như tộc Tù Bò ham vui bạt mạng, hiếu chiến thích giết, Tộc Trùng mắt thì âm mưu quỷ kế vô cùng, tộc Trào phong thì tính tình ôn hòa không thích đấu tranh, Bò Lao tộc nói chuyện lúc xa lúc gần, tộc Nghệ Toan thì dễ nóng giận ít vui mừng, tộc Tự Quy có uy lực lớn vô cùng, có thể một địch lại trăm, tộc Bộ Ngạ thì chính khí nghiêm nghị, khinh thường tính âm mưu quỷ kế, và tộc Li Vẫn thì chuyên tìm cách phòng thủ và không lực phản kháng.

Vì thế nếu nói có dã tâm xưng bá, làm chủ nhất mà luận về thực lực thì chắc chắn phải là tộc Tự Quy Mạc Chúc.

“Ta đây làm Nhị ca cũng thực không để ý giúp đệ chút, dù sao nếu nói kiềm chế, lãnh địa trung ương và Lục đệ lãnh địa Đông Bắc vốn cũng là láng giềng gần, vậy Ngụy cứu Triệu, thừa dịp lúc hắn chuyển tâm đánh người, ta sẽ tới nhổ cỏ tận gốc, trực tiếp giải quyết mối họa lớn trong lòng chẳng phải là tốt lắm sao. Chỉ là vất vả cho Ngũ đệ người phải tận lực xuất binh rồi, ha ha” Thực ra mưu kế Tinh Hồn không phải không được, thậm chí cả Vân Cảnh cũng thấy kế này rất hay. Nhanh, chuẩn, ác, mà lại vào thẳng chỗ chính, quyết đoán như thế, e là chỉ có Tinh Hồn mới nghĩ ra được. Nghĩ đến đây, Vân Cảnh lại hơi nhíu mày, kế này có quá nhiều chuyện xấu, nếu thật muốn tiến hành, sợ là...

“Vân Cảnh diệt nhĩ thấy mưu kế của Nhị bá phụ thấy thế nào?” Tinh Hồn mắt sáng quắc như sao, đảo qua toàn trường thì phát hiện biểu hiện thay đổi của Vân Cảnh, lúc này thoáng không vui mở miệng hỏi, cũng có ý cảnh cáo Vân Cảnh, khiến cho một tiểu bối như hắn chớ có chướng mắt khiêu chiến quyền uy của trưởng bối.

“Cảnh Nhị, có chuyện gì cứ nói thẳng, nếu có ý, phụ vương cũng không trách con nửa câu” Ý Vân Tuyền rất rõ, nếu Vân Cảnh không thể nói ra nguyên do, khiến cho người ở đây chấp nhận, ông cũng không vì tình phụ tử mà để Tinh Hồn muốn gì thì cũng được.

“Nhị bá phụ, ý kiến thì không dám, tuy nhiên Vân Cảnh có một chỗ nghi hoặc muốn mời các vị bá thúc phụ giải đáp giúp cho” Vân Cảnh bình tĩnh đứng dậy, hướng bốn phía chấp tay, tao nhã mở miệng nói, “Nhị bá phụ nghĩ kế quả thật hay lắm, nhưng chuyện xấu thì có ba chỗ”

“Ba chỗ nào?” Sắc mặt Tinh Hồn sầm xuống, tuy ông ta cũng suy xét tới chuyện xấu trong đó, nhưng lại vì quá mức tự tin nên vẫn chưa thêm để vào mắt.

“Hiện thời tộc Tự Quy đang liên thủ với tộc giao long, trong lãnh địa còn có bộ phận cao thủ tộc Phụ Hỷ ta. Thứ nhất, nếu ả theo lời Nhị bá phụ nói, để Ngũ bá phụ chủ động gây sự, dẫn tới Lục bá phụ phát binh tấn công, nói vậy, lấy thực lực tộc Tự Quy, nhất định sẽ không dốc toàn lực lượng. Nếu thế, Nhị bá phụ gọi là nhổ cỏ tận gốc ấy thì chẳng phải trong nháy mắt không uy hiếp được họ rồi. Thứ hai, tộc Tù Bò ở phía Bắc là chỗ ở Cánh đồng tuyết Hoang của tộc giao long, nếu họ trực tiếp theo tình hình trước mắt không đề phòng cũng không công kích lãnh địa phương bắc mà đi đến lãnh địa Trung ương của Nhị bá phụ, hơn nữa gây ông đập lưng ông, dồn binh lực vây quanh đi tấn công tộc Trùng mắt tộc Tự Quy, Nhị bá Phụ, vậy người định làm thế nào?”

“Chuyện này...” Tinh Hồn do dự nửa ngày mãi vẫn chưa tìm ra câu phản bác.

Ánh mắt Vân Cảnh chợt lóe lên, nói tiếp, “Cuối cùng, thứ cho Vân Cảnh mạo phạm, Nhị bá phụ cảm thấy nếu giao hoát như tộc giao long, cùng đối đầu với tộc Trùng Mắt, xác suất thắng có mấy phần?”

Tinh Hồn hơi giật mình, lập tức ngửa mặt lên trời cười to nói, “Giỏi cho Vân Cảnh, nói ha ba câu đã vạch trần sơ hở bên trong, quả thật đúng như lời người nói! Bất đệ, đệ sinh ra đưa con giỏi quá ha. Nếu Quyết Nhị có thể gả cho tộc Phụ Hỷ đệ, nói vậy cũng là phúc khí của nó đi, ha ha!” Nói xong ông ta đảo mắt đen qua, thường thức vuốt cằm nhìn Vân Cảnh cười.

Quả nhiên là thế, Vân Cảnh lại vì lời nói Tinh Hồn mà thấy lòng bất an, xem ra đúng như hần đoán, yến hội lần này không phải chỉ đơn giản thảo luận về tộc giao long. Hiện giờ hần sợ là đàm lao phải theo lao rồi.

Mà những người khác cũng bị khí phách và kiến thức của Vân Cảnh thuyết phục, gạt đầu ào ào khen ngợi. Vân Tuyền ánh mắt càng cười, vô cùng hài lòng với biểu hiện trấn định tự nhiên của Vân Cảnh mà máu nóng sôi trào.

Chợt cảm thấy một luồng sát khí áp tới, Vân Cảnh vốn đang cúi đầu trầm tư bỗng ngẩng đầu, trùng hợp chạm phải ánh mắt của nam tử áo đen đứng sau Tinh Hồn, hóa ra là ánh mắt ẩn giấu khí lạnh kia là của tên nam tử không biết tên này. Vân Cảnh đè nén bất an trong lòng lại, hần nhìn kỹ nam tử một lượt, vốn đang chú ý tới đôi mắt hoa đào xinh đẹp, hiện giờ chợt phát hiện ra trên trán hần còn có một vết sẹo mới rất rõ. Vết sẹo hồng nhạt như không giống sẹo, mà như phụ nữ dán hoa lên vậy, làm sục sôi khi hần nghiêm túc lại xen lẫn nhu hòa.

Vân Cảnh chỉ cảm thấy người này cực quen mắt, song không cách nào nhớ nổi mình tới tột cùng đã gặp qua người này lúc nào, mà người này mới lần đầu gặp mặt thì đã nổi lên sát ý nồng đậm với hần rồi.

“Nhị ca, vị công tử đằng sau huynh sát khí nặng quá ha” Ly Văn Vương Thủy San vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng giờ phút này lại mỉm cười nhẹ giọng mở miệng, chỉ thẳng nam tử áo đen sau tinh Hồn. Người tộc Li Văn từ trước tới nay luôn lấy phòng bị để bảo cứu thực lực của mình, bởi vậy tộc người ông ta vẫn sâu sắc hơn mấy phần.

“Ha ha, ta đang định giới thiệu nó cho bọn đệ đệ biết đây này. Nếu nói Huyền Mặc nắm Trương Vương bài trong tay, thực ra chúng ta cũng có một Trương Vương bài mà nó không cách nào tưởng tượng nổi đâu” Nói xong, Tinh Hồn liền vung tay lên, để nam tử áo đen phía sau tự mình chậm rãi đi ra, chính thức đi tới trước mặt mọi người, “Cũng đệ tự người giới thiệu bản thân đi, người là người nào”

Nam Tử áo đen gạt gạt đầu, mặt không chút đổi đứng giữa đương trường, lá trúc xanh tươi rào rạt bốn phía, mà người này lại thon cao tuấn nhã như lá trúc vậy. Nếu không có sát khí nặng bao quanh chút, thì Cẩm Tinh này chẳng thua gì mỹ nam tử Vân Cảnh. Nhưng thấy hần trầm mặc một lát, rồi mới cất lời, “Tại hạ Huyền Bội, có thù không đội trời chung với yêu nghiệt Huyền Mặc tộc giao long”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 65: Sáu vị mỹ nhân

Sáu vị mỹ nhân

“Huyền Bội? Hừ, người và yêu nghiệt kia có quan hệ thế nào?” Hòa Giác sớm đã biết tinh Hồn nói mạnh mẽ nên cảm thấy không vui, hiện giờ thấy Huyền Bội là người ông ta mang tới, dĩ nhiên chẳng khách sáo chút vẫn luôn.

Dự liệu thế nào, Huyền Bội cũng không liếc nhìn Hòa Giác tí nào, chỉ lạnh lùng nói, “Huyền Bội hy vọng có thể tự tay đâm chết Huyền Mặc, kính xin các vị thành toàn”

“Các hạ chỉ nói là có thù không đội trời chung với Huyền Mặc, riêng điểm này làm sao chúng ta tin tưởng người được chứ?” Vân Tuyền hiện giờ đã bận tâm tới con giận của Hòa Giác nhưng lại không thể để Huyền Bội khó chịu, dù sao hần là do Tinh Hồn mang tới, nghĩ tới cái gọi là làm chức thống lĩnh cứu tộc cũng thật khó khăn.

Huyền Bội trầm mặc một lát, lúc này mới nói ra toàn bộ câu chuyện bên trong. “Huyền mặc là huynh trưởng của tộc tại hạ” Lời này vừa nói ra, lập tức như nước sôi trào, mọi người nghị luận âm ỉ, ai cũng không đoán trước được người trẻ tuổi này lại là đệ đệ ruột của Huyền mặc. “Trăm năm trước, chuyện tộc giao long kia, nói vậy các vị cũng đã nghe qua rồi. Ăn thịt cha giết mẹ, sau trăm năm người trong tộc cứ phải tới đuổi giết ta, hiện thời Huyền mặc cũng sớm không phải là huynh trưởng của ta nữa” Huyền Bội sát khí quanh thân tăng lên theo mỗi lời nói, nặng nề tới mức khiến người ta thấy khó thở. Nói xong, hần lại nhìn quanh bốn phía, cuối cùng ánh mắt cũng dừng lại trên người Vân Cảnh, “Nhị điện hạ, Huyền Bội cảm ơn ngày đó trên Linh Sơn, người thả huyền bội một con ngựa ân tình. Đúng vậy!” Hần dừng chút, trong mắt lại lóe lên sắc bén, “Chỉ có Quyết Nhị, ta nhất định không nhường”

“Câm miệng!” Cắt ngang lời Huyền Bội là Tinh hồn dẫn hần tới, thấy trong mắt Tinh Hồn ánh lên luồng lửa giận, lập tức áp chế xuống, lúc này mới khắc chế được lời Huyền Bội, nói, “Hôn sự Quyết Nhị còn chưa tới lượt người làm chủ, lui ra”

Huyền Bội nghe xong, bình tĩnh liếc mắt nhìn Vân Cảnh, quần áo tung bay, trầm mặc tiêu sái đi trở lại phía sau Tinh Hồn.

“Đợi chút!” Vân Cảnh tao nhã đứng lên, lập tức cung kính với Tinh Hồn xoa cằm, rồi lúc này mới cất lời, ‘Nhị bá phụ, trong này sợ là có chút hiểu lầm rồi đi’

“Không có hiểu lầm, Cảnh Nhị, ngồi xuống trước đi, đợi mấy ngày sau hãy nói” Vân Tuyền ngăn Vân Cảnh lại, lập tức lại cùng Vua năm tộc còn lại ngồi bàn luận về mảnh thủ thần bí bên cạnh Huyền Mặc để tìm ra đối sách. Cuối cùng quyết định tộc Trùng Mắt và tộc Nghê Toan cùng áp chế tộc Tự Quy, còn các tộc khác thì liên hợp nhất trí cùng đối kháng công kích tộc giao long, hơn nữa đem đại bộ phận binh lực tập trung ở lãnh địa tộc Tù Bò phương

Bắc, vừa tới trợ giúp tộc Tù Bò trị thương, vừa để giám thị hành động cử chỉ phía Cảnh Đồng Tuyết Hoang.

Sau tiệc tàn, ngay lúc Vân Cảnh chuẩn bị đi vấn an Vân Uyển, Vân Tuyền lại gọi hẩn lại, “Cảnh Nhi, con ở lại chút. Tất Phương, dẫn khách quý đi nghỉ”

Ngay lập tức mọi người tản hết đi, cả vườn Ngàn cá chép giờ chỉ còn lại Vân Tuyền Vân Cảnh và thánh thú Quý Bò tộc Tù Bò.

“Nhị điện hạ, Quý Bò lần này tới, đúng là muốn mời Nhị điện hạ trả lại cho tộc ta Tù Nguru Vương kế nhiệm” Quý Bò thân hình cao lớn, dù đã hóa thành hình người nhưng lại là đuôi cá chia thành hai chân, từ một chân chia thành hai chân đi lại miến cường. Dự liệu thế nào lúc hẩn mở miệng lại đến đòi bé cưng Kim Tinh.

Ánh mắt Vân Cảnh buồn bã, lập tức trấn định đáp, “Thánh thú Quý Bò, Vân Cảnh không rõ thánh thú nói thế là ý gì?”

“Cảnh Nhi, chuyện này phụ vương đã nghe Tất phương nói qua. Tự tiện mời thánh thú tới đây, đúng là lỗi của phụ vương. Tuy nhiên hiện thời trong tộc tù bò người có thể kế thừa vương vị đã bị Huyền Mặc tộc giao long giết chết hết cả, đại bá của con cũng bị thương nặng không phản kháng được. Đem đứa bé kia về đi, đây cũng là mệnh của nó nhất định phải thành Vương”

“Phụ Vương, chuyện Nguyên Bảo, kính xin chậm lại mấy ngày đã, một mình con không làm chủ được” Vân Cảnh biết rõ, nếu muốn Tuyết Cầu buông tay là tuyệt đối không thể, hẩn chỉ đành cố sức kéo dài, nghĩ ra cách êm đẹp đôi bên, vừa không phải đưa bé cưng Kim Tinh giao cho tộc Tù Bò, vừa khiến cho Quý Bò hài lòng ra về.

“Cũng được, vậy thánh thú Quý Bò xin ở lại Côn Lôn thêm vài ngày nữa vậy” Vân Tuyền than nhẹ một tiếng, cũng chính xác giao hẹn ngày cuối cho Vân Cảnh,

“Đa tạ ý tốt của phụ Hỷ Vương. Nhị điện hạ, mười ngày sau Quý Bò lại tới đón” Quý Bò nói xong liền chấp tay về phía Vân Tuyền và Vân Cảnh, xoay người rời đi.

“phụ Vương, ý người là...” Vân Cảnh sao biết được, tuy hẩn mới trở về một ngày, mà Vân Tuyền lại mang nhiều “kính hĩ” đến cho hẩn vậy.

“Cảnh Nhi, đừng trách phụ vương tự ý, đi thăm mẹ con đi” Vân Tuyền khoanh tay đứng, gió mát làm tóc bay phất phơ, vốn tuần dật tao nhã lại như già đi thêm mấy phần.

Thấy bóng lưng hiu quạnh của Vân Tuyền, Vân Cảnh định mở miệng mấy lần cuối cùng nhịn xuống, xoay người rời khỏi vườn Ngàn Cá chép, bước nhanh tới cung điện của Vân Uyển ở mà đi.

Nào ai biết, lúc Vân Cảnh mới bước chân vào tấm cung nghỉ ngơi của Vân Uyển, thì đã bị cảnh náo nhiệt bên trong làm cho ngẩn ra, bất giác đứng sững ngay tại cửa cung chẳng biết nên tiến hay lùi nữa.

Lúc trước từng gặp công chúa Hòa Hiên tộc Nghê Toan, tam công chúa Phong Linh tộc Trào Phong, lại còn có thêm bốn mỹ nhân tuyệt sắc nữa đang làm bạn bên cạnh Vân Uyển, theo thứ tự là biểu muội Vân Cảnh Vân Khuynh, Nhị công chúa Sao Quyết tộc Trừng Mắt, Bệ Ngạn Vương Mộc Mộc Lâm, Nhị công chúa Thủy Lưu tộc Li Vãn. Rõ ràng còn thấy trên mặt Sao Quyết và Thủy Lưu vương vấn nỗi buồn, nhìn chẳng vui vẻ như mấy nữ nhân còn lại.

Mà Vân Uyển thì tươi cười ngồi ở ghế đằng trước chỉ là khí sắc hơi kém chút. Mọi người cười cười nói nói, không khí cũng hết sức vui vẻ.

Thị nữ hầu hạ Vân Uyển tinh mắt phát hiện ra Vân Cảnh đứng ngoài cửa, lập tức mời hẩn tiến vào.

“Cảnh Nhi!” Vân Uyển vừa thấy Vân Cảnh, đôi mắt trong suốt bắt chợt mờ nước. Còn các cô gái cũng tự giác đi ra khỏi tấm cung, để cho hai mẹ con lâu ngày gặp mặt được ở riêng nói chuyện thân mật.

“Mẫu hậu, con bất hiếu” Vân Cảnh cũng chỉ trước mặt Vân uyển mới thể hiện sự yếu ớt và bất an của mình ra.

“Cảnh Nhi, đừng nói vậy” Vân Uyển lắc lắc đầu, kéo tay con trai mình, cũng cảm khái vô cùng, “Mẫu Hậu thấy con đã trở lại, sức khỏe cũng khá hơn chút. Mấy thập niên này, chịu khổ cho con rồi”

“Không khổ, Phụ Vương vì muốn tốt cho con, con đều hiểu cả”

“Con và nàng ấy vẫn tốt chứ”

“Vâng, con thật sự yêu Tuyết Nhi, tuyết Nhi cũng giống vậy”

“Vậy thì tốt” Vân Uyển hiền từ nhìn đứa con mình yêu thương nhất, bà đã mất đi đứa con lớn Vân Tranh, cũng không chịu nổi nỗi đau mất con lần hai.

“mẫu hậu vẫn chưa gặp qua bộ dạng nàng ấy biến hình, để ngày khác con dẫn nàng tới gặp Mẫu Hậu vậy” Vân Cảnh cố sức không dưng chạm đến phát sinh trong tộc Phụ Hỷ khiến người ta bi thương kia, mà nói những chuyện mình với Tuyết Cầu mấy chục năm nay ở bên ngoài nghe thấy nhìn thấy cho Vân Uyển nghe, cuối cùng cũng có ý muốn Tuyết Cầu chính thức bãi kiến mẹ chồng tương lai.

“Con dâu xấu cũng muốn gặp cha mẹ chồng đúng không, ha ha, tốt quá, Cảnh Nhi cứ một lấy một ngày mang nàng ấy tới để Mẫu Hậu nhìn một cái đi” Vân Uyển mỉm cười gật đầu, bà không có nói cho Vân Cảnh, kết quả Vân Tuyền quyết định thế nào, hiện giờ bà cũng vô tâm vô lực.

Vân Cảnh nhìn thấu nụ cười bất đắc dĩ của Vân Uyển, cũng cười đồng ý. Hai người lại hàn huyên một lát, Vân Uyển sai thị nữ mời nhóm công chúa đứng đợi ngoài cửa tiến vào.

Hòa Hiên cao quý quyền rũ, Phong Linh dịu dàng mềm mại, Vân Khuynh khéo léo linh động, Mộc Lâm sắc sảo hiểu động, Sao Quyết đoan trang thanh lịch, Thủy Lưu tinh khiết nghiêm thành, mỗi người một vẻ không tìm ra tật xấu nào của mỹ nhân, mỗi người một vẻ khiến cho Vân Cảnh hiện thời thấy đau cả đầu.

“Cảnh Nhi, các vị công chúa vẫn chưa quen Côn Lôn này của chúng ta, con dẫn các nàng ấy đi chung quanh nhìn chút đi” Vân Uyển nhắm hờ mắt, rõ ràng là muốn ngủ tiếp.

“Vâng, con tuân mệnh” Vân Cảnh bình tĩnh đáp lại, lập tức tảo nhả xoay người nói, “Vân Cảnh đường đột, nếu có chút tiếp đón không chu đáo mong rằng các vị Công chúa tha lỗi cho”

“Nhị điện hạ khách sáo rồi” Sao Quyết khí chất mềm mại như lan khê khom người, vô cùng cấp bậc lễ nghĩa. Trong mắt Vân Uyển cũng lặng lẽ gật đầu. Vị Nhị công chúa Sao Quyết này bất luận là về bề ngoài hay phẩm tính đều rất tốt, có lễ tiết, bất kể là nói chuyện hay làm việc đều đúng mực, vừa không đắc tội với người vừa không để người khác ghen tị. Sau khi tiếp xúc qua mới phát hiện ra, nàng ấy có vẻ chẳng hứng thú lắm lúc tới Côn Lôn, thường hay thất thần, nói vậy tâm tư không đặt trên người Cảnh Nhi rồi.

“Nhị điện hạ, nghe nói côn Lôn nơi này có chỗ chơi rất đặc biệt, Mộc Lâm rất mong chờ đó” So với Vân Khuynh đáng yêu linh động, tâm tư Mộc Lâm lại càng đơn thuần hơn. Vân Uyển nghĩ, đơn thuần chưa hẳn là đã xấu, chỉ là với vương phi tương lai của Phụ Hỷ Vương mà nói, đơn thuần như thế lại không được.

“Vân Cảnh, ta lại thấy có hứng thú với cung Nguyệt Miện của huynh hơn, đợi mãi thế nào cũng có lúc huynh rồi, ta sẽ tới làm khách chỗ huynh đó, đến lúc đó huynh đừng có cự tuyệt ta nữa” Hòa Hiên ở trong tộc Nghê Toan là người được sủng ái nhất, năng trí tuệ hơn người, tuy là nữ nhưng vẫn có gan lớn sảng ngang nam tử. Vân Uyển cười rộ thêm, nếu nói khí phách sợ là trong sau người này, Hòa Hiên mới đủ gan thực sự, đã có khí thế Vương Hậu, lại có trí tuệ của Vương. Quả nhiên, cô gái này thông minh quá mức, sẽ khiến nam nhân chùn bước, thật sự muốn tìm được một người yêu độc nhất vô nhị e là khó khăn.

“Đĩ nhiên rồi, lần trước là Cảnh không đúng, Đại công chúa đừng để ý, Cảnh đây mới không lo” Vân Cảnh dù không thích giao tiếp cùng các nàng ấy, nhưng vẫn lấy tư cách lễ phép của chủ nhà ra đáp lễ.

“Thấm Thấm, biểu ca, Khuynh Nhi vốn là tộc Phụ Hỷ, sẽ không cùng tham gia náo nhiệt được. Đợi ngày mai, Khuynh Nhi lại tới thăm thăm thăm vậy” Vân Khuynh nhu thuận khom người, lại hướng về Vân Cảnh cười ngọt ngào, đi trước rồi khỏi tầm cung Vân Uyển.

Tự xưng Vân uyển thấy khó hiểu. Coi ra thì cũng hiểu rõ Vân Khuynh, nha đầu kia từ nhỏ tới lớn đều thích Cảnh Nhi vô cùng, nếu có thể quán quít được tuyệt đối sẽ không rời đi dễ dàng. Mà bây giờ, bà biết rõ Công chúa tới côn Lôn là vì chuyện gì, vì sao còn để mặc tình hình cho địch còn mình mặc kệ, rồi rồi đi một mình.

Ngay lúc Vân Cảnh dẫn theo năm người ra khỏi hành cung Côn Lôn, đi về hướng khác, Vân Khuynh lại lặng lẽ lác mình từ trong chỗ tối ra, khoe miệng hơi nhếch lên cười lạnh, giọng thêm lạnh nhạt nửa phần, “Người đều thấy được hết rồi chứ? Ta không lừa người đi”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Xa bảo bảo

Xa bảo bảo

Tự xưng Vân Khuynh lắm bầm lâu bầu. Tuyết Cầu lúc nào cũng lấy hình dáng con thỏ chui vào trong tay áo Vân Khuynh thò đầu ra, lập tức nhảy xuống đất. Nhưng thấy nàng ta yên lặng cúi đầu, trên người còn Thanh Nhi nhát gan đang ngồi.

“Thanh Nhi, nói với Khô Vinh, bảo ông ấy đến Côn Lôn đón ta đi” Nháy mắt, Tuyết Cầu lại biến về hình người, thần sắc dị thường bình tĩnh ngồi đối diện nói với Thanh Nhi đang run rẩy.

“Con thỏ con, người vẫn không tin ư?” Vân Khuynh thấy Tuyết Cầu chưa có phản ứng gì, thì cảm thấy kỳ lạ vô cùng. Con thỏ mắt đỏ trước mắt này rõ ràng đã làm bạn bên cạnh biểu ca mấy chục năm rồi, hơn nữa nghe cha nàng ta nói, lúc trước dờ đi biểu ca Vân Cảnh bị trục xuất khỏi tộc Phụ Hỷ cũng là bởi con thỏ này. Nếu bảo giữa hai người họ vô tình nàng ta cũng không thể thừa dịp riêng hôm nay không có Vân Cảnh, một mình đi cung Nguyệt Miện tìm nàng xem màn kịch vui như vậy.

“Đây cũng là chuyện giữa ta và huynh ấy, chẳng liên quan gì đến người cả” Tuyết Cầu ngửa đầu nhìn đám mây trời lơ lửng trên bầu trời xanh cười khê, lại khiến Vân Khuynh trong nháy mắt có cảm giác nhìn không thấu.

“Ha ha, ta chỉ tốt bụng tới nói cho người biết mà thôi, đối mặt với nữ vương nổi bật này, người tóm lại chẳng có tí phần thắng nào cả” Vân Khuynh thấy Tuyết Cầu vẫn chưa bị đả kích gì, cũng chỉ giả vờ nói cứng hai câu, rồi bỏ lại Tuyết Cầu rồi đi.

Nhìn theo bóng lưng rời đi của Vân Khuynh, trên mặt Tuyết Cầu dần vương nụ cười khổ, mãi cho tới khi Khô Vinh áo lam từ xa tới gần nàng, mới chuyển từ cười khổ sang mỉm cười, cứ như chưa từng có chuyện gì phát sinh vậy.

Khô Vinh vừa từ đám mây xuống, chẳng nói hai câu kéo tay Tuyết Cầu bay vút lên không trung.

“Con thỏ ngọc à, nàng không sao chứ?” Bình thường trông hắn có vẻ tùy tiện, giận cũng chẳng được lâu, nhưng hắn cũng có thể nhìn ra hiện giờ tâm tình Tuyết Cầu không ổn.

“Ừ, không sao” Tuyết Cầu nghe thấy giọng nói quan tâm của Khô Vinh, lập tức mỉm cười ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt hoạt bát nhấp nháy, cũng khiến Khô Vinh yên tâm, cũng nhắc nhở bản thân mình, hiện giờ nàng có quyết định của mình, cũng sẽ không dao động vì bất kỳ ai, lại càng không oán giận và bất an với cảnh lúc trước với Vân Cảnh.

“Lão tử...” Trong chớp mắt hia người đã trở lại cung Nguyệt Miện, dự liệu thế nào Khô Vinh vừa mở miệng thì đã bị ngắt lời. Lại vừa thấy một nam tử tuấn mỹ tóc bạc vọt tới như gió, hơn nữa ngang ngạnh chen giữa đây Khô Vinh ra, lập tức quen thuộc ôm lấy Tuyết Cầu cười nói, “Cuối cùng ta cũng đợi được nàng rồi”

Tuyết Cầu cũng không đẩy nam tử tóc trắng ra ngay, nàng thấy nghi hoặc nhìn gương mặt tuấn tú đang cười kia, sững sờ hỏi một câu, “Huynh biết ta sao?”

Nam tử gạt nhẹ đầu, vui mừng ôm lấy Tuyết Cầu không chịu buông. Còn Khô Vinh đứng cạnh thì sớm đã giận đen mặt, ai ngờ phong thủy thay đổi liên tục, hiện giờ nhiều hoa đào nhất lại là con thỏ ngọc ngơ ngác trong miệng hắn luôn nói kia.

“Ta đây biết huynh sao?”

“Dĩ nhiên, nàng là nàng dâu chưa qua cửa của ta đó nha” Cặp mắt phượng ngập nụ cười cong cong hình trăng khuyết của nam tử lấp lánh, thần sắc chân thành tới mức khiến người ta không thấy giả vờ chút nào.

“Gi!” Lúc này không những Tuyết Cầu mà cả Khô Vinh cũng không kìm được kêu lên một tiếng.

“Tính thì là thế, chúng ta cũng tới vài thập niên chưa gặp mặt rồi, nàng không nhận ra ta cũng bình thường thôi. Đi theo ta, chúng ta đi tới nơi ở Thường Tuyết Các nàng từng ở chậm rãi tâm sự đi” Nam tử làm như không thấy Khô Vinh, chẳng nói thêm lời nào kéo Tuyết Cầu đi.

“Đợi chút!” Sắc mặt Khô Vinh khó chịu ngăn hai người lại, mắt lạnh lập tức đánh giá nam tử tóc trắng, lúc này mới mở miệng, “Rốt cuộc là người cái con thỏ chẳng coi ai ra gì này có quan hệ gì với cái con thỏ ngọc kia hả?”

Nam tử mỉm cười nhìn thẳng Khô Vinh, nói chẳng chút sợ hãi, “Có bất cứ quan hệ gì ấy hả? Lúc trước các hạ không nghe tại hạ nói qua rồi sao, ta và nàng ấy cũng sắp thành thân rồi, sớm muộn gì nàng ấy cũng là vợ của ta, người của ta rồi”

“Ha ha, lão tử quả thật là chưa từng nghe nói tới có nhân vật như người thế” Khô Vinh cười nhạt, trong mắt ngập sát khí.

“Nếu các hạ không tin, có thể hỏi vợ chưa cưới của ta đi, vài thập niên trước ta vì nàng mới đến nơi này. Hơn nữa, có gần gũi đồng tộc, đây là chuyện vô cùng bình thường tới mức bình thường rồi. Trong cung Nguyệt Miện chỉ có ta và nàng ấy là đồng tộc, đã sớm chiều ở chung một thời gian với nàng ấy rồi, các hạ cứ nói xem, nàng ấy không phải là vợ ta thì còn ai là vợ ta nữa chứ” Nam tử nói nghe có lý, Tuyết Cầu nghe thấy lý do này của hắn, trong đầu lập tức lóe sáng một ít ý thức mơ hồ đứt quãng, hình như...nàng quả thật có từng sống cùng một con thỏ ở một nhà vậy.

“Người...Người là cái con thỏ sữa kia hả?” Tuyết Cầu không dám khẳng định hỏi dò nam tử tóc trắng.

Nam tử ôn hòa nhìn Tuyết Cầu nói gần từng tiếng một, “Vợ à, không phải là thỏ sữa, là Trích Hiên, ta là Trích Hiên”

Trích Hiên... Nàng nghĩ tới đó là thời điểm nàng ở cùng với Vân Cảnh, Vân Nhi nhân cơ hội đưa tới cung Nguyệt Miện một con thỏ bảo làm bạn với nàng. Chỉ là lúc đó hắn trong hình dáng con thỏ, hiện giờ đã là một nam tử tuấn mỹ, nàng sớm không nhận ra được cũng phải.

“Nàng nghĩ ra rồi?” Trích Hiên cười tươi rồi không nhuộm tạp chất gì, cứ như ánh mặt trời soi xuống trời đông ấm áp, như tiếng suối chảy róc rách giữa ngày hè vậy, không mạnh cũng không trong suốt tới mức khiến ai cũng phải nhìn.

Tuyết Cầu gạt gạt đầu, “Nghĩ ra rồi, ta và người quả thật chẳng có vấn đề gì, ta cũng chẳng phải vợ chưa cưới gì của người cả”

Lời chưa dứt, trên mặt Trích Hiên bất giác hiện lên tia thất vọng và biểu hiện hụt hẫng. Chỉ tiếc hiện giờ Tuyết Cầu chẳng hỏi đầu mà để ý tới chuyện của hắn, dĩ nhiên cũng không chiếm được đồng tình của nàng.

“Để người hiểu lầm vài thập niên là do lỗi của ta, ta sẽ bảo Vân thả người rồi đi, ta không thích hợp với người, lại càng không yêu người, vì thế Trích Hiên à, ta chỉ có thể nói xin lỗi với người mà thôi” Tuyết Cầu nhìn Trích Hiên, từ trên hình bóng hắn nhìn ra được người đó, cái người chỉ có lưng lộ ra biểu hiện cô đơn tịch mịch, cái người nhìn có vẻ thông dong tiêu sái thật ra lại là người có nhiều bao thương vô hình trói buộc. Hóa ra, nàng từng ngốc nghếch tri độn đã làm tổn thương tới hắn như vậy, tổn thương thật sâu.

Chỉ là Tuyết Cầu vẫn chưa ngóc được dậy từ trong phiên toái thương tâm, cứ do dự tri hoãn ngại ngần, lại chậm mất thời điểm Vân Cảnh trở lại mang tới cho nàng một tin xấu. Người tộc Tù Bò tới nhận bé cung về, nàng dù đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, giờ nghe thấy tin này trong khoảng khắc, vẫn khổ sở ôm lấy Vân Cảnh trầm mặc hồi lâu. Thậm chí nàng biết rõ Huyền Mặc khổ nhọc làm thế là vì tương lai của bé cung Kim Tinh, nhưng vẫn không tránh khỏi khó chịu với hấn, hận hấn nhẫn tâm, hận hấn tự làm.

“Tuyết Nhi, nếu duyên tiếc, Cảnh tạm thời sẽ đem Nguyên Bảo đi một chỗ khác, đợi sau khi chuyện này ổn rồi, lại đem bé về, nàng thấy sao?” Vân Cảnh cuối cùng vẫn thương Tuyết Cầu khó chịu, hấn có thể vì tộc Phụ Hỷ, khách khí bồi lại bên cạnh nhóm Công chúa kia vì những mục đích khác, song lại không chịu nổi gương mặt nhỏ nhắn luôn cười này nhăn nhó, rơi nước mắt, tính nàng khổ sở cứ tính lên người hấn, cũng không muốn nàng bị thương.

Mãi sau, Tuyết Cầu mới ngẩng đầu từ trong lòng Vân Cảnh lên, nàng kinh ngạc nhìn cặp mắt chứa đầy thâm tình của Vân Cảnh, lập tức cười tươi rạng rỡ, “Quá Nhi vốn là con của tộc Tù Bò, hiện giờ là người thừa kế duy nhất hoàng thất, ta không thể giữ bé lại, cũng không để bé lại được”

“Tuyết Nhi...”

“Quá Nhi cũng tính nên rời đi rồi, cũng tuyệt không quên chúng ta, vì chúng ta mới là cha mẹ duy nhất của bé”

Vân Cảnh bỗng cảm thấy, giờ phút này Tuyết Cầu lộ ra chút trưởng thành và hiểu chuyện. Chỉ là nàng bình tĩnh vậy khiến cho hấn chợt hoảng hốt, có gì đó thay đổi, có gì đó sẽ phát sinh, hấn không biết nữa, chỉ biết trực giác mình thấy bất an.

“Họ tới lúc nào sẽ đón Quá Nhi đi?”

“Mười ngày nữa, thánh thú Quỷ Bò của tộc Tù Bò sẽ tự mình tới”

“Vậy thì nhanh đi tìm lý do thoái thác mới được, chắc chắn Quá Nhi sẽ khóc nháo không chịu rời đi đâu” Tuyết Cầu cong môi lên, đôi mi cong vút cười cười, cười còn thấy khó coi hơn cả khóc vài phần.

“Tuyết Nhi, đừng vậy mà. Vân Cảnh thật vô năng, Cảnh biết rõ chuyến đi này của Nguyên Bảo, cũng không phải đơn giản kế thừa Tù Ngưu Vương như vậy, nó là con tin Tù Ngưu Vương dùng để uy hiếp tộc Phụ Hỷ ta. Nhưng cảnh lại nghĩ tới, không muốn đẩy tộc Phụ Hỷ thành bất nghĩa, nên mới chấp tay đem Nguyên Bảo tặng cho tộc Tù Bò” Vân Cảnh đau lòng ôm chặt Tuyết Cầu vào ngực, vì sự ích kỷ của mình, mà để Tuyết Cầu gượng cười tự trách mình mãi.

“Vương cũng được mà con tin cũng tốt, Tuyết Nhi chỉ cần biết một điều, tộc Tù Bò sẽ đối xử tốt với Quá Nhi. Tuyết Nhi và hấn đã ở cùng nhau tới mười năm, đều không phải là không biết gì về hấn cả. Hấn rất thông minh, từ lúc hấn đối phó với tộc Tù Bò trước đó, hấn chắc chắn đã thiết kế kỹ cho tất cả về sau. Lúc Quá Nhi gọi hấn một tiếng phụ thân, hấn đã coi Quá Nhi như đứa con mình sinh ra vậy, vì thế hấn hôm nay nhất định sẽ không tấn công tộc Tù Bò lần hai, vì Quá Nhi. Còn Tù Ngưu Vương cũng sợ hấn đuổi tận giết tuyệt tộc Tù Bò nên mới khẩn cấp đòi Quá Nhi lại, bởi vì hiện giờ Quá Nhi là mệnh phù bảo đảm duy nhất cho tộc Tù Bò”

Vân Cảnh không ngờ được thiên hạ trong lòng hấn lại bình tĩnh phân tích như thế. Trước đây, hấn chỉ một mực bảo vệ nàng, muốn nàng được bình an mỉm cười ngọt ngào bên cạnh hấn. Còn hiện giờ, nàng đã có khí thế không cách nào ngăn nổi, khác hẳn nữ tử bình thường, có dũng khí và quyết tâm như nam nhân vậy.

Bé cung Kim Tinh cuối cùng cũng phải theo Quỷ Bò rời đi, cùng đi còn có cả Khô Vinh mà Vân Cảnh và Tuyết Cầu không cách nào hiểu nổi. Hấn khát vọng vẫn là sự ấm áp của gia đình, cái loại mà hấn thiếu cả đời. Vì thế đi phía trước hấn cũng không còn tranh cãi âm ỉ như ngày xưa nữa, chỉ lặng lẽ đưa mắt nhìn Tuyết Cầu hồi lâu, lúc này mới khẽ giọng mở miệng, “Ta từng cho rằng bốn người chúng ta vĩnh viễn có thể ở cùng nhau” Nói xong hấn ôm lấy bé cung đã dùng pháp thuật làm ngủ say xoay người định đi.

“Khô Vinh” Trong lòng Tuyết Cầu thấy khó chịu vạn phần, nước mắt cứ rơi xuống mãi. Nàng vô lực dựa vào người Vân Cảnh, nhìn bóng thon cao áo lam ôm bóng đứa bé cuộn tròn màu trắng, bảo bối dính nàng mấy thập niên. “Đội trận chiến tranh này kết thúc, ta sẽ tới đón Quá Nhi về nhà”

Khô Vinh dừng chân, cuối cùng không quay đầu lại rời đi, mang theo mối vương bận cuối cùng của Tuyết Cầu.

Sau đó, bé cung Kim Tinh được đổi tên là Kim Ngọc Quang, bé là Vương, là Vương kế nhiệm của tộc Tù Bò, được ban tên. Chỉ là với bé, trong lòng những người thương bé, bất luận là Kim Tinh hay Kim Ngọc Quang bé đều là đứa con của Tuyết Cầu, vĩnh viễn không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Lại Hưởng Cánh đồng Tuyết Hoang

Lại Hưởng Cánh đồng Tuyết Hoang

Từ khi bé cung rời đi, Vân Cảnh càng thêm bận rộn. Hơn nữa tộc giao long và tộc Tự Quy khơi mào xung đột, hấn chưa bao giờ rảnh rỗi.

Rồi tiếp đó, Vân Tuyền và Huyền Mặc cùng Bá Hạ Vương tiến hành đàm phán bình ổn chiến sự, lại được báo cho biết, điều kiện là tộc Tự Quy và tộc Giao Long đều chia thiên hạ, để Vân Nhị trở thành Vương kế nhiệm của tộc Phụ Hỷ. Có thể nghĩ lần đàm phán này tan rã không vui, tám phương đại lục vẫn bị vây trong khói lửa chiến tranh đầy hỗn loạn.

Nhìn Vân Cảnh trầm mặc cả ngày, Tuyết Cầu lòng nóng như lửa đốt, cũng hiểu được thời cơ không đợi người. sự lúng lúng của nàng chỉ có thể hại thêm nhiều người thống khổ hơn, vì thế thời khắc cuối cùng nàng đưa ra quyết định.

Trích Hiên những ngày này đều luôn làm bạn bên nàng, cho dù tuyết Cầu chỉ coi hắn là không khí hồ hững như thế, hắn vẫn thủy chung mỉm cười đợi, chỉ có ngửa lúc Vân Cảnh đi ra mới yên lặng tiêu sái rời đi.

Một ngày này, Tuyết Cầu lại chủ động tới tìm Trích Hiên tao nhã, lúc hắn đang đầy ngạc nhiên, thì rất bình tĩnh nói, “Trích Hiên, nếu để người gạt mọi người mang ta tới một chỗ, người có can đảm này không?”

“Nàng định đi đâu?” Trích hiên cười ôn hòa, cũng không nói đồng ý hay không, hắn rất hứng thú nhìn Tuyết Cầu, trong mắt ngập tràn tò mò.

“Phương Bắc”

“Lãnh địa Phương Bắc ư?” Trích Hiên chau mày, hắn nhớ được lãnh địa phương bắc thuộc về quân hạt của tộc Tù Bò, chắc không phải nhớ con quá nên muốn gạt người lên đi sao? Hay là...

Tuyết Cầu chỉ cười không nói, cứ để hắn tạm thời tin rằng nàng thật sự là muốn đi lãnh địa Phương Bắc đi.

Trích Hiên thấy Tuyết Cầu không đáp, cũng không hỏi gì nhiều, chỉ thoáng do dự rồi cười đáp, “Cũng được, khi nào lên đường?”

“Càng sớm càng tốt”

“Ý nàng là hôm nay đi luôn”

“Cũng không phải không thể” Tuyết Cầu gật gật đầu, nói là gạt mọi người, thực ra chính là muốn giấu mình Vân Cảnh thôi.

“giữa ta và nàng tuy vô duyên, nhưng Trích Hiên vẫn cảm thấy nàng thú vị, ha ha, vậy thì đi thôi” Nói xong Trích Hiên liền ôm lấy eo Tuyết Cầu, trong nháy mắt vọt lên không.

Tuyết Cầu nhìn Côn Lôn càng ngày càng xa mình, bỗng cảm thương vạn phần, lần này đi, chẳng biết còn có thể trở về nữa không...

Hai người đi thẳng một mạch chẳng nói gì, từ Tây tới Bắc cũng mất nửa ngày, trên một đường cũng sẽ đi qua chỗ ở tộc Tự Quy ở phía Đông Bắc, tộc giao long đã nhiều ngày bình yên trở lại, vì thế coi như an toàn tới lãnh địa phương bắc.

Chỉ là Tuyết Cầu chưa kêu ngừng, Trích Hiên cũng không tự ý ngừng lại. Mãi đi thẳng tới con suối Bì Dục trên lãnh địa phương Bắc, Tuyết Cầu mới kéo ống tay áo Trích Hiên lại.

Trích Hiên ngầm hiểu, đem Tuyết Cầu tới bên con suối Bì Dục, lại không rõ ý nàng là gì.

“Trên trời nguyên làm chim liền cánh, dưới đất nguyên làm cây liền cành. Chi tiếc trên đời này có năng lực thành toàn cũng chỉ có sánh vai bên nhau, cả cành lẫn cây hữu tình quấn quýt, khúc mắc vài thập niên, cuối cùng cũng phải kết thúc, sợ là ngay từ đầu chúng ta sai rồi, vì thế cứ đi sai mãi” Tuyết Cầu đuổi tay cho vào trong nước suối, khiến mấy chú cá vàng Bì Dục lượn lờ chung quanh, đôi mắt trong suốt hiện lên trong suối thêm bi thương và đau đớn. Lời này không phải là nói với Trích Hiên mà chính là nói với chính nàng.

Trích Hiên không biết chuyện của ba người, tự dung nghe hồ đồ, những cũng thông minh trầm mặc, chỉ lơ đãng mấy tiếng bên tai.

“Trích Hiên, bắt cho ta hai con cá đi” Tuyết Cầu lấy từ trong túi Càn Khôn mang theo một dụng cụ, lại múc chút nước suối, lúc này mới ngửa đầu mỉm cười nhìn về phía Trích Hiên.

Trích Hiên run sợ một lát, hắn chưa bao giờ cảm thấy cô gái trước mắt có đặc biệt gì, thậm chí nhìn bề ngoài bình thường như vậy. Nhưng hiện giờ nụ cười ấy nở rộ khiến hắn suýt rụng rình, tựa như có ma lực nào đó chạm phải tận đáy lòng hắn. “Được” Hắn cự tuyệt không được thì cười, rồi ôn hòa cuộn ống tay áo lên.

Do sợ dùng phép thuật là tổn thương tới cá Bì Dục, trích Hiên đành thò tay xuống dưới suối bắt. Chặt vật một hồi, cuối cùng cũng bắt được hai con cá Bì Dục bỏ vào nôi.

Hắn muốn xem xem, dự liệu thế nào, Tuyết Cầu cũng phải quan sát nôi cá một nửa rồi bỗng xoay người nở nụ cười, “A a, Trích Hiên, người khác đứng là giúp người hoàn thành ước vọng Nguyệt lão, mà người lại là kẻ ác se duyên ha. Ha ha, hai con cá này rõ ràng là cá đực, người chắc không phải muốn chúng đông tính đó chứ?”

Trích Hiên bị Tuyết Cầu nói vậy mặt lúc tái lúc đỏ, đành bắt đắc đi bắt thêm hai con cá cái nữa, cuối cùng Bì Dục cũng thành đôi.

Tuyết Cầu nhìn đôi cá Bì Dục gắn bó cận kề bên nhau, cuối cùng cất một tiếng than nhẹ, lập tức ôm cẩn thận trong lòng, ngẩng đầu bảo Trích Hiên, “Đẫn ta đi gặp Huyền Mặc”

“Nàng...”

“Từ khi Vân Cảnh trở về Côn Lôn đã sớm không gặp người rồi, hẳn chẳng đếm xỉa gì tới chuyện của ngươi, không có nghĩa là ta cũng sẽ một mắt nhắm một mắt mở được” Tuyết Cầu nưgnf cười, vẻ mặt bất giác nghiêm túc mấy phần, “Năm đó Vân Nhị đưa ngươi tới cung Nguyệt Miện, cũng chỉ vì làm bạn với ta, sợ là hiện tại hẳn nói quá lãng phí cơ hội, lãng phí một cơ hội quang minh chính đại. Ngươi thấy thế nào, Trích Hiên”

Trích Hiên trầm mặc, lúc này mới cất tiếng cười khẽ, “Thật đúng là bội phục sức tưởng tượng của nàng đó, nếu ta nói là nàng đoán sai thì sao?”

“Người có thể ẩn nhẫn mà không phát hiện nhiều năm nhất định không làm chuyện vô tình vô nghĩa, nếu không Vân Nhị cũng sẽ không mang tới đả kích nặng nề cho tộc Phụ Hỷ. Vì vậy ngươi vẫn muốn tiếp tục kiên trì nữa sao?”

“Nàng lúc nào thì biết được thân phận của ta?”

“Cũng chẳng nói là lúc nào, chỉ nghĩ chút thì chỉ có thể đưa ra kết luận phù hợp này thôi”

“Ha ha, vậy Trích Hiên hỏi nàng, vì sao nàng lại phải đi gặp tộc trưởng tộc giao long chứ?” Trong lòng Trích Hiên biết bản thân mình đã không cần phải nhận nữa, cũng thoải mái thừa nhận.

“Trích Hiên, ngươi chẳng qua chỉ là con cò của Vân Nhị, vì mạng nhỏ của mình mà nghĩ đi, hay vẫn muốn làm một con cò tiến từng bước sáng suốt chứ” Tuyết Cầu bỗng cười rộ lên, lập tức kéo tay Trích Hiên, “Được rồi, nói thì nói thế, chúng ta vẫn phải tới kịp hồng Nghê trước khi trời tối thì tốt hơn, chẳng phải ta sợ những thủ dữ kia không có mặt đem ta và ngươi nuốt chửng vào bụng sao”

Trích Hiên cười hiền hòa, cũng không giận, tiện đà bay vút lên không trung, hướng về vùng Cực Bắc.

Chỉ là ngoài họ dự liệu, lúc mới bay vào Cánh Đồng Tuyết Hoang, thì đã gặp ngay quân đội tộc giao long đóng quân ở đó, số lượng mãnh thú xưa nhiều, giờ chẳng thấy bóng dáng nào.

Trong lúc hai người đang kinh ngạc, thì đã bị mười binh lính tộc giao long vây lại, dùng binh khí sắc nhọn lên cổ hai người họ, sử dụng pháp lực trong không khí, bất giác áp bức người, khiến Trích Hiên không chịu nổi nhũm mày.

Tuyết Cầu vì được Huyền Mặc tặng cho nàng chiếc gương nên pháp lực này chẳng có ảnh hưởng nào với nàng, hơn nữa những binh lính này đều là dưới trướng Minh Nguyệt, nàng nghĩ người mười năm ở hồng Nghê, giờ phút này dĩ nhiên là ý lại không sợ, “Minh Nguyệt trị quân nghiêm thật, hiện giờ hẳn đang ở đâu thế?”

“To gan, con yêu nữ mắt đỏ này đến tận cùng là kẻ nào, dám gọi thẳng tên tục của đại nhân vậy” Một trong những binh lính thấy Tuyết Cầu và Trích Hiên lạ mặt, lại không giống như sứ giả tộc Tự Quy phái đến, tự dung hiểu nhầm là người cứu tộc tới gây sự.

“Thứ cho tiểu nữ vô lễ lúc trước, ta là sứ giả hòa đàm từ Côn Lôn đến, muốn gặp đại nhân Minh Nguyệt, cũng muốn ngài ấy hỗ trợ dẫn tới gặp tộc trưởng đại nhân các người, xin hỏi các vị có phải thông báo gì không” Tuyết Cầu vô tình chọc vào phiền toái, dĩ nhiên đôi giọng, tạm thời viện cớ nghĩ, không phải vì muốn gặp Huyền Mặc mà không muốn tổn chút nước bọt.

“hòa đàm à? Chúng ta vẫn chưa nghe đại nhân nói qua, không phải là thích khách đó chứ?”

Trong lòng Tuyết Cầu thầm mắng tên này thật ngu xuẩn, nếu nói trên đời này có thể lừa được Huyền Mặc giáo hoạt, thì thừa dịp hẳn chưa kịp chuẩn bị sai thích khách tới giết, bàn về tộc giao long trên dưới hiểu rất rõ Huyền Mặc, chỉ sợ còn không bằng nàng ở bên cạnh hẳn ngần mười năm.

“Không dám, tiểu nữ từ tự nhiên có được vinh hạnh gặp mặt đại nhân Minh Nguyệt vài lần, lần hòa đàm này chính là phụng mệnh Nhị điện hạ tộc Phụ Hỷ, đối với tộc Giao long chỉ có tốt hơn mà thôi”]

Binh lính tộc giao này sau khi nghe xong thì cùng nhìn nhau, nửa tin nửa ngờ chỉ sợ đúng như lời Tuyết Cầu nói vậy. Mãi lâu sau, một trong những người đó ra dáng thủ lĩnh nháy mắt với người bên cạnh, thấy hẳn đi trước một bước lúc này mới mở miệng, “Một khi đã vậy, bất luận là gian tế hay khách quý, kính xin theo ta tới tạm nghỉ trong quân doanh, đợi đại nhân Minh Nguyệt tới định đoạt”

Nói là quân doanh, thực chất là nhà tù quân doanh chuyên áp giải con tin, dù không bị còng tay, cũng khiến cho Trích Hiên tức giận mãi. Tuyết Cầu ngược lại cũng vẫn bình tĩnh, tự tin đi vào nhà tù, xuất thần nhìn đôi cá Bi Dực trong nỗi, chẳng biết đang nghĩ gì nữa.

Tiếng kêu rên, cầu xin tha thứ, chửi rủa, ngập tràn bên tai như từ địa ngục văng tới vậy, đã chứng kiến chiến tranh tàn khốc, cũng biểu lộ sinh mạng thật sự yếu ớt. Đến Trích Hiên cũng không chịu nổi gai ốc nổi đầy mình, hẳn thấy Tuyết Cầu trước sau như một mặt không chút thay đổi, nên nhìn không được mở miệng hỏi, “Nàng muốn gặp Huyền Mặc, họ lại đem nhốt nàng tại đây, nàng không lo mình chưa kịp gặp hẳn thì mạng đã mất sao?”

“Có huynh ở đây sợ gì chứ” Tuyết Cầu ngược mặt cười, đôi mắt đỏ chẳng có chút ẩn ý cười cười.

Trích Hiên lưng chợt lạnh, đang thấy hối hận bản thân mình nhất thời xúc động, lại thấy Tuyết Cầu nở nụ cười tự tin, vẻ mặt khuynh thành động lòng người như vậy, “Chỉ có hẳn chết vì ta sao đạo lý nào ta lại chết bởi hẳn chứ”

Lúc hai người nói chuyện, từ xa truyền tới tiếng chân vài người bước, kèm theo nhóm tù phạm kêu rên, thấy càng kinh hãi hơn.

Tuyết Cầu nhếch môi cười, hơi thở nhẹ nhẹ, “Cuối cùng cũng tới rồi”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Gặp lại người yêu

Gặp lại người yêu

Theo tiếng bước chân tới gần, có thể thấy người đi đầu mặc trang phục tướng lĩnh màu đen, chỉ tiếc khuôn mặt thanh tú mười phần lại quần quanh sát khí. Còn mấy người đi sau vị tướng lĩnh rõ ràng là tùy tùng không nhỏ, vẻ mặt mọi người nghiêm túc vô cùng, ngược lại với Tuyết Cầu, nhìn vô cùng tương phản.

Vị tướng trẻ tuổi đi tới trước cửa phòng giam Tuyết Cầu và Trích Hiên thì dừng bước, hơi đánh giá, lập tức sợ run lên. Mọi người rõ ràng cũng nhận thấy tình thế không rõ, nhưng cũng không dám biểu lộ ra trước mặt hắn, chỉ là cảm thán mãi với cô gái có đôi mắt đỏ chằng chút sợ hãi ở trước mắt này.

“Minh Nguyệt, đã lâu không gặp” Tuyết Cầu bất giác thấy phản ứng của Minh Nguyệt, liền phá vỡ trầm mặc trước hắn.

Minh Nguyệt bất giác kịp phản ứng, lập tức xoay người trách mắng ác độc với thuộc hạ, “Là tên nào to gan vậy, mau đem chìa khóa tới”

“Đợi chút” Tuyết Cầu giờ phút này cũng không vội bước ra khỏi phòng giam, mà lại cười tủm tỉm với Minh Nguyệt, cất giọng dịu dàng, “Minh Nguyệt, người này rõ ràng nói là dẫn ta đi quân doanh nhà ngươi tạm nghỉ chút, ai ngờ chẳng biết lúc nào chúng ta đã biết thành tù phạm, đạo lý gì thế?”

Minh Nguyệt nghe thấy trọng giọng nói Tuyết Cầu không vui, mười năm trước, hắn cũng hầu hạ bé cưng Kim Tinh mười năm, biết rõ địa vị của Tuyết Cầu và bé cưng Kim Tinh trong lòng Huyền Mặc tới tốt cùng là gì, có thể nói mà muốn gì được nấy, nếu muốn người ta chết không còn mạng cũng được tất. Mà hiện giờ, nếu Tuyết Cầu quả trách, e là chuyện này càng không dừng được. Hắn lập tức quỳ một chân xuống, sợ hãi chấp tay nói, “Minh Nguyệt trị quân không nghiêm, khiến phu nhân sợ hãi, xin phu nhân lượng thứ cho sự trung thành và tận tâm của tiểu nhân đã hầu hạ tiểu công tử mười năm mà rộng lượng cho, đại nhân rộng lượng, tha cho Minh Nguyệt và thuộc hạ của Minh Nguyệt lần này”

Đám người còn lại lúc đầu cũng thấy Minh Nguyệt cung kính thì đã cảm thấy nghi hoặc, hiện giờ lại nghe hắn gọi Tuyết Cầu một tiếng phu nhân, càng kinh hãi thất sắc hơn, vội vàng quỳ theo, cũng không rõ bản thân mình phạm sai gì, chỉ cất giọng cầu xin tha thứ mãi.

“Ha ha, ta có nói muốn trách phạt các ngươi sao? Minh Nguyệt, thà rằng giết nhầm một ngàn, còn hơn là sót một, ngươi làm tốt lắm” Tuyết Cầu cũng không muốn truy cứu chuyện nằng được đãi ngộ thế này, nằng chẳng qua muốn cho Minh Nguyệt nợ nằng một ân tình, trong trường hợp nào đó sẽ có tác dụng.

“Tạ phu nhân” Minh Nguyệt chấp tay thi lễ, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn biết Tuyết Cầu nói vậy là không sao, vội vàng bảo thuộc hạ lấy chìa khóa ra, tự mình mở cửa lao, đón Tuyết Cầu và Trích Hiên ra.

“Minh Nguyệt, hai mươi năm không gặp, ngươi thực ra có tinh thần hơn trước kia nhiều”

“Tạ phu nhân khách lễ, Minh Nguyệt có vinh hạnh được hầu bên cạnh tiểu công tử, là phúc khí của Minh Nguyệt”

“Phúc khí sao... Quá Nhi có một người cha cưng chiều nó như |huyền Mặc đúng thật là phúc khí của nó đó chứ” Mấy người vừa đi vừa nói theo Minh Nguyệt vào sâu trong quân đóng ở Cánh Đòng Tuyết Hoang giao tiếp với lãnh địa phương Bắc, mấy vị quan quân kia sớm đã nghe được chút manh mối đồn đại, càng kinh sợ hơn. Họ chưa từng lường trước được cô gái không chớp mắt này lại có con với tộc trưởng của họ, xưng hô phu nhân với nàng ấy còn không kịp nữa là.

“Phu nhân, vị này là?” Minh Nguyệt liếc mắt nhìn trích hiên chẳng nói gì đằng sau, thấy mặt hắn bình thản thì dè dặt cẩn trọng hỏi. Không phải là hắn không tin nhiệm Tuyết Cầu, mà bây giờ đang là thời kỳ nhạy cảm, bước mỗi bước đi phải vô cùng cẩn thận mới được.

“Huynh là đại ca đồng tộc của ta dẫn ta tới Cánh Đòng Tuyết Hoang, cũng đừng làm khó huynh ấy, để huynh ấy về đi” Tuyết Cầu vẫn không muốn giữ Trích Hiên lại bên người, nằng đương nhiên biết bản thân mình lợi dụng Trích Hiên rồi Côn Lôn đi, Vân Cảnh nhất định sẽ không để cho hắn tiếp tục ở lại cung Nguyệt Miện nữa. Vì thế con cờ này coi như nằng rút thay cho Vân Cảnh, hiện giờ hắn chỉ có thể trở về chỗ Vân Nhi, mà Vân Nhi giữ lại thì chẳng còn liên quan tới nằng nữa.

Trích Hiên thấy Minh Nguyệt chẳng coi hắn ra gì, biết Tuyết Cầu tính toán không muốn hắn đồng hành cùng nằng ở đây, hắn cũng không có ý ở lại lâu, cũng cười cười cáo từ với nằng, trong lòng hắn có tính toán riêng. Về Côn Lôn không được nữa, cũng không thể tới tộc Tự Quy được, hắn quyết tâm tìm một chỗ thanh tịnh, có thể sau khi hiểu rõ trận đại chiến này mới quyết định cũng được. Hiện giờ đã quá quen cuộc sống thoải mái nên hắn cũng không muốn tiếp tục làm quân cờ mặc cho người khác định đoạt nữa.

Tuyết Cầu thấy Trích Hiên đi rồi, liền đẩy nôi đựng cá trong tay nhét vào tay Minh Nguyệt, hơi mệt mỏi nói, “Dẫn ta đi gặp Huyền Mặc” Rồi lập tức không nói thêm gì nữa.

Minh Nguyệt biết chậm trễ cũng không được, lập tức ra lệnh cho thuộc hạ dẫn hai tọa kỵ tới, rồi cùng mười tên tùy tùng bảo hộ bên cạnh, dẫn Tuyết Cầu hướng về Hồng Nghê tận sâu trong Cảnh Đồng Tuyết Hoang bay nhanh đi.

Đọc trên đường đi, Cảnh đồng Tuyết Hoang có thể nói là tùy ý thấy được trọng binh đóng quân. Tuyết Cầu nghĩ nếu không có Minh Nguyệt dẫn đường e rằng bản thân còn chưa tới chỗ Huyền Mặc ở Hồng Nghê thì chắc đã bị chém nát vụn rồi. May bản thân nàng không chọn xông bừa vào, đem lý do thoái thác mặt trái của nó, bảo Minh Nguyệt đi trước dẫn đường.

Một lát sau, bị ánh sáng bảy màu bao phủ Hồng Nghê xinh đẹp làm lóa mắt trước mặt Tuyết Cầu, nàng đều cảm khái. Chưa bao giờ nghĩ tới bản thân mình còn có thể trở về chỗ này, chưa bao giờ nghĩ tới từ lần cáo biệt đó tự nàng có thể tìm về được, mà hiện giờ nàng đã trở lại, trong lòng ngập tràn nỗi nhớ nơi này.

Hồng Nghê vốn hòa bình giờ phút này đi ba bước thì có một nhóm tiểu binh thủ vệ chắn giữ, may những thủ vệ này đều là thân tín làm bạn quanh năm bên Huyền Mặc, sớm đã quen với Tuyết Cầu từ lâu. Nhìn thấy Minh Nguyệt mang theo nàng hạ xuống từ đám mây, cả đám như trước đây cùng đồng thanh kêu vang gọi nàng một tiếng “phu nhân”

Tuyết Cầu mỉm cười xoa cằm, nàng vốn cũng không phải người của tám phương đại lục, vì thế cũng không có quan niệm chủng tộc thâm căn cố đế. Trong cảm nhận của nàng, bất kể là tộc Phụ Hỷ Vân Cảnh hay tộc giao long của Huyền Mặc, ai cũng như nhau.

“Hiện giờ tộc trưởng đại nhân đâu?”

“Bẩm đại nhân, đúng thật là đang nghỉ ngơi trong cung điện Hồng Nghê” Thủ Vệ Minh Nguyệt nén cười đáp, ánh mắt cứ liếc nhìn nỗi đùng cá trong tay Minh Nguyệt. Nghĩ tới cũng phải, Minh Nguyệt một thân quân trang tướng quân, rõ ràng rất uy phong, lại đang ôm một cái nôi có 2 đôi cá Bì Dực nhìn chẳng hợp chút nào, trong đầu lại nghĩ, khiến cho đại nhân Minh Nguyệt bên cạnh Huyền Mặc làm chuyện này, e là chỉ có phu nhân trước mắt mới có thể làm ra thế.

Minh Nguyệt cũng biết xấu hổ, hần ho khẽ hai tiếng, giả vờ như không biết dẫn Tuyết Cầu tới cung điện Hồng Nghê.

“Minh Nguyệt, sao không thấy Thanh Phong vậy?”

“Bẩm phu nhân, Thanh Phong phụng mệnh tộc trưởng đại nhân tới tộc Tự Quy, có thể hai ngày nữa phu nhân sẽ nhìn thấy hắn ạ”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện trong chớp mắt đã tới trước cửa cung điện Hồng Nghê mà lúc trước Tuyết Cầu rời đi, tới nội điện đã gặp mặt Huyền Mặc trước đó. Trước sau vẫn thế vẫn là làn lụa mỏng hồng bay lượn phát phơ, lông lánh huỳnh quang, thấm đượm mùi thơm.

“Phu nhân, giờ này...”

“Ừ, ta biết rồi, người lui ra đi, nhớ là mang cá tới thả trong hồ ở hoa viên nhé” Nàng làm bạn mười năm bên Huyền Mặc, sao không biết, Quá Nhi nhất định sẽ chộp mất vào giờ này, mà Huyền Mặc mỗi lần nhân cơ hội đó ôm nàng ngủ say sưa cả buổi trưa. Thói quen ấy đã tạo thành mười năm không đổi, không ngờ lâu như vậy mà hắn vẫn kiên trì thế. Tuyết Cầu âm thầm, phản kiên trì này của Huyền Mặc kết quả là vì cái gì nàng dĩ nhiên biết, chỉ là thấy đau lòng mãi. Hóa ra vô tình nàng đã tư động nợ hắn không trả nổi.

Thả nhẹ bước chân, Tuyết Cầu đẩy cửa vào, mùi thơm hoa đào quen thuộc xộc vào mũi. Nàng cố nén chua xót trong lòng, trợn mắt nhìn đồng nợ lớn trên giường kia, bước từng bước tới gần chút nữa.

Tuyết Cầu tới bên giường, thấy Huyền Mặc vẫn ngủ say sưa. Lông mi cong vênh lên như chiếc lông vũ nhẹ nhàng trùm lấy, mặt mày đẹp nhẵn lại khiến cho nốt ruồi đỏ giữa trán thêm thương cảm. Đôi môi hồng mọng khẽ mím lại, da thịt trắng nõn mà vẫn yêu mị chúng sinh như cũ. Chỉ là không hiểu tại sao, lại gầy hơn trước, các khớp xương ngón tay nổi lên trắng xanh, khiến Tuyết Cầu đáng lên tia bi thương sắp khóc, rồi lại luyến tiếc mở miệng gọi hắn tỉnh, cứ vậy nhìn nhìn, nhìn tới mức ngây ngốc.

“Tiểu Cầu Nhi...” Huyền Mặc khẽ nhíu mày gọi khẽ, cũng chỉ nói làm bầm trong mơ. Tuyết Cầu định giơ tay lau nước mắt mờ mịt lại bị cánh tay Huyền Mặc trong lúc ngủ mơ bắt được, dùng sức kéo vào lòng.

“Đừng đi, đừng đi mà...” Tuy đôi mắt Huyền Mặc khép chặt nhưng làm thế nào cũng không chịu buông tay. Tuyết Cầu mở trừng mắt, nước mắt cứ chảy xuống má, nàng hạ giọng an ủi, “Ta không đi, ta ở đây”

Chỉ là giọng nói vừa xong, Huyền Mặc ngủ trong mơ màng chợt mở trừng hai mắt, đôi mắt hoa đào màu vàng hơi hé nhìn mị người vô cùng. Hắn nhìn Tuyết Cầu ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn, lại nhắm mắt lại khe khẽ thở dài, “Hãy để cho ta ngủ đi, mộng này nếu cả đời không tỉnh lại thì tốt quá”

Tuyết Cầu nghe vậy lại càng khó chịu, cho dù tỉnh cũng coi như đang mơ, Huyền Mặc yếu ớt vậy càng khiến nàng thêm đau lòng. Nàng hơi do dự, không biết quyết định của mình là đúng hay sai nữa.

Mà Huyền Mặc sau khi nhắm mắt lại mở bừng mắt ra, mang theo tia kinh ngạc và khó tin, con ngươi sáng bừng lên. Hắn dè dặt cẩn trọng nhìn Tuyết Cầu, không dám tăng lực tay, chỉ sợ thở mạnh thì giấc mộng tỉnh, người trong lòng sẽ biến mất, giống như bao lần trước vậy, “Nói cho ta biết, đây không phải là mơ đi”

Tuyết Cầu cười không đáp, chỉ đưa tay véo mạnh trên mặt yêu nghiệt Huyền Mặc một cái.

Bị véo đầu, Huyền Mặc cười rất vui vẻ, hắn đưa tay áp tay Tuyết Cầu lại, cảm thụ nhẹ nhàng sự ấm áp khiến hắn run sợ, có tính trẻ con cười ngây ngô bảo, “Không phải là mơ, là thật” Vừa nói xong hắn đã ôm chặt Tuyết Cầu vào lòng, vùi đầu vào bên gáy thoảng mùi thơm của nàng, cất giọng khàn khàn, “Ta nghĩ nàng sẽ không còn quay lại đây nữa”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Cho người duy nhất

Cho người duy nhất

“Ta về thăm người một chút xem chết hay chưa” Tuyết Cầu khẽ mặc Huyền Mặc ôm, giọng bình thản, không chút gọn sóng, khác hẳn sự vui sướng của Huyền Mặc.

Huyền Mặc cười khê bảo, “Ta sao không nghĩ tới, nếu ta chết rồi, nàng chắc bận tâm tình giữa ta và nàng, ít nhất cũng tới bái tế ta một chút chứ”

“Hừ, người dựa vào cái gì mà chắc chắn thế?”

“Huyền Mặc và nàng sớm chiều ở chung mười năm, sao không hiểu rõ về nàng chứ”

Tuyết Cầu trầm mặc, đúng vậy, nàng hiểu rõ về hắn thì đồng thời hắn cũng hiểu nàng. Lần này trở lại Hồng Nghê, Huyền Mặc sao không hiểu nàng vì ai lại đến, vì chuyện gì mà đến chứ.

Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu chậm chạp không đáp lại, bất giác hơi hoảng hốt, nghĩ lại nếu nàng chủ động tới tìm hắn thì sẽ không sợ nàng rời đi giống như trước đây nữa. Nghĩ tới đây hắn lập tức nở nụ cười, biết rõ còn có ý hỏi, “Tiểu Cầu Nhi, nàng lúc này tính toàn ngây ngô ở chỗ ta bao lâu đây?”

Tuyết Cầu xoa sống lưng hơi gầy của Huyền Mặc, mãi sau mới khẽ thở dài bảo, “Không đi, không bao giờ đi nữa. Ta, ở cùng người cả đời được không?”

Thân hình Huyền Mặc cứng đờ, hắn chưa bao giờ nghĩ tới những lời này sẽ từ trong miệng Tuyết Cầu nói ra, cũng chưa từng hy vọng xa vời cả đời được làm bạn bên nhau. “Nàng vì hắn, cam nguyện ở cạnh ta cả đời sao?” Lời vừa thốt ra, hắn liền hối hận, biết rõ đáp án mà vẫn không nghĩ chính tai nghe được.

“Nếu ta đã tới đây, người cần gì phải hỏi ta nguyên nhân chứ?”

Huyền Mặc cười tự giễu, đúng vậy, hắn lúc nào đã trở nên không tự tin vậy.

“A a a, tiểu nhân xem ra là tới quá rầy chuyện tốt của người lớn rồi” Chẳng đợi Huyền Mặc và Tuyết Cầu nói tiếp gì đó, ngoài cửa sổ bỗng truyền tới tiếng cười khê, còn kèm theo tia bi thương, đúng thật là thượng cổ kỳ thú Mộng Hèo Vòi hiện ra chân thân ở thế gian ngày đó, hắc vụ quanh người bao phủ, khuôn mặt tà nịnh lúc ẩn lúc hiện. Giờ phút này hắn đang tựa vào khung cửa sổ nội thất, cười đầy ái muội.

Huyền Mặc cũng không buồn bực, chỉ xoay người một cái, ôm tuyết Cầu cuốn vào bên trong giường, dùng thân mình bảo vệ nàng, lúc này mới lấy tay đỡ đầu cười sung sướng bảo, “Ha ha, tuy ta cho người tùy ý ra vào bất cứ chỗ nào trong Hồng Nghê, nhưng xem ra phải bổ sung thêm ngoài tầm cung của ta ra thì bất cứ chỗ nào cũng được” giọng dù thoải mái vậy cũng mang theo vẻ uy nghiêm không cho cự tuyệt.

Quả nhiên, Tà nghe xong lập tức khom người mỉm cười, trong nháy mắt biến mất. Mãi cho tới khi không cảm giác được hơi thở gì, Huyền Mặc lúc này mới lại ôm tuyết Cầu vào lòng, thấy ôm thế nào cũng không đủ.

“Ta biết hắn” Tuyết Cầu không phản đối cái ôm áp của Huyền Mặc, cũng không chủ động ôm lại, chỉ vùi đầu vào giữa ngực hắn thoảng mùi hoa, rầu rĩ nói.

“nàng trách ta sao?”

“Không trách người, tuy hắn là người phải hạ phạm, nhưng cũng chưa từng làm quá gì với ta và Quá Nhi. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?” Hai người đã lâu không gặp, lúc nói chuyện lại không thấy lạ, điều này khiến Huyền Mặc rất vui sướng, hắn đã lâu chưa có tâm tình tốt đến vậy rồi.

“Chỉ là ta chán ghét sự quý quyết của hắn, khiến cho người ta không thấy thoải mái” Tựa như người trước kia... Lời này Tuyết Cầu dĩ nhiên không nói ra với Huyền Mặc. Huyền Mặc khiến nàng thấy như độc dược, làm cho người ta không dám tới gần, lại khiến người ta trầm luân hãm sâu vào, dù hoặc mê người tới mức đốt cháy sạch sẽ.

“Ta đây bảo hán biến mất thấy sao?” Lòi Huyền Mặc nói lúc này, giọng giống như đang tán gẫu chuyện gì đó vậy.

“Nghe người ta nói người nuôi một yêu vật khổng lồ làm sủng vật phải không?” Tuyết Cầu không muốn chỉ dựa vào một câu nói mà định người ta chết, Huyền Mặc thì có thể, nhưng nàng không được. Hơn nữa nàng biết, chuyện Tà chỉ có thể để Khô Vinh giải quyết, bọn họ không thể nhúng tay vào. Đó là nàng chưa từng đề cập tới quá khứ của Khô Vinh, nhớ lại phần bị thương và tịch tịch cô đơn theo mình.

Huyền Mặc thấy Tuyết Cầu cố ý lảng tránh đề tài chính, cũng thấy không thể trách được, chỉ cười thần bí, dấn sát môi bên tai nàng nói khẽ, “Quả thật có nuôi một yêu vật bên người, chẳng qua hán đúng là chủ nhân không có chút cổ kỹ nuốt quai vật máu lạnh vào bụng mà thôi”

“Nếu thế, ta đây có được tính là sủng vật của người không?” Từ lúc tới đây, Tuyết Cầu vẫn mang biểu hiện bình tĩnh không buồn không vui.

Trong mắt Huyền Mặc, lại thấy trong lòng khó chịu, nhất là sau khi nghe được câu nói kia của nàng, càng ép nàng ngẩng đầu nhìn thẳng vào hán, “Nàng hãy nghe cho kỹ đây, nàng không phải sủng vật, càng không phải vì hán tới lấy lòng ta, ý đồ làm con tin của ta mà nhẹ tay. Nàng là người phụ nữ của Huyền Mặc, từ nay về sau ngày đêm nàng đều có thể nhìn sờ sờ tới đều là Huyền Mặc ta mà không phải hán. Ta không khống chế được lòng nàng, chỉ có thể chậm rãi cắn nuốt lòng nàng qua từng ngày, mãi cho tới khi nào nó thuộc về ta hoàn toàn” Mắt vàng Huyền Mặc sáng quắc như ánh dương ngày hè, sáng tới chói mắt, trốn cũng không trốn được, cãi cũng không cãi được. Tính toán kỹ hán nguyện dùng sợi dây ràng buộc vô hình trói chặt hai người lại với nhau, đòi đòi kiếp kiếp vĩnh viễn không tách ra.

“Huynh ấy coi ta là duy nhất, vậy người có thể cho ta cái gì? Ngoài làm sủng vật cưng chiều và khoan dung ra, người có năng lực cho ta cái gì chứ?” Trái tim Tuyết Cầu bắt đầu đau đớn kịch liệt, chỉ là bề ngoài nàng vẫn bình tĩnh, giờ phút này Huyền Mặc là yêu nghiệt chân chính. Nàng trốn không được, đến cả việc nhìn đi chỗ khác sức lực cũng đều bị rút sạch chẳng nhúc nhích nổi.

“Ta bảo nàng không phải sủng vật!” Huyền Mặc nổi giận rống lên, đợi lúc kịp phản ứng, hán mới cười xin lỗi, cúi người xuống cần cổ trắng nõn non mịn như tuyết của Tuyết Cầu, nhẹ nhàng rìa rới, cắn mím, dùng giọng điệu ái muội cực kỳ dịu dàng nói, “Nàng chẳng phải quá coi thường Huyền Mặc sao. Hán không cách nào cự tuyệt cả, Huyền Mặc lại khư khư cố chấp vì nàng. Nàng vốn là duy nhất của Huyền Mặc, có nói gì cũng không tặng được. Nàng nhớ kỹ cho, nàng là người duy nhất của Huyền Mặc, vì thế có một ngày, Huyền Mặc cũng sẽ thay thế được hán, trở thành người duy nhất của nàng”

“Đừng, đừng nói nữa” Trong mắt Tuyết Cầu lộ ra khiếp đảm, nàng thừa nhận nàng dao động, vì chữ duy nhất của Huyền Mặc, nhưng nàng lại nảy sinh nhớ nhung nếu cứ sống với hán cả đời như vậy.

“Được, vậy cũng không nói nữa” Huyền Mặc nâng tay Tuyết Cầu đặt bên môi hôn nhẹ, tràn ngập nhu tình, ánh mắt của hán từ mãnh liệt biến thành ấm áp, cuối cùng thu mũi nhọn chỉ còn lại tình yêu tràn ngập.

Rồi sau đó, Tuyết Cầu ở lại Hồng Nghê tựa như mười năm trước vậy, ngày nào Huyền Mặc cũng mang nàng theo bên người. Đối với việc không tán thành của các trưởng lão tướng lĩnh, hán lại càng thêm cuồng vọng khinh thường. Trong lòng mọi người biết rõ, hiện giờ Tuyết Cầu là họa không phải phúc, tuy nhiên cũng chỉ dám nghĩ trong đầu, bởi vì so với cái chết, họ sợ Huyền Mặc hơn.

Huyền Mặc cũng không cho Tuyết Cầu ở nơi khác mà hán quang minh chính đại an bày nàng ở trong tấm cung của mình, cùng vào cùng ra. Tuy họ đơn thuần chỉ dựa vào nhau, cho nhau ấm áp, thực chất vẫn chưa có quan hệ vợ chồng thật sự. Điều này kẻ hầu hiểu rõ, chuyện gọi một tiếng phu nhân kia chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi. Huyền Mặc chưa bao giờ ái mộ một cô gái nào, trước đây vô tình, hiện giờ lại đem tất cả tình yêu cho một người.

Tuyết Cầu và Huyền Mặc giống nhau đều thích hoa đào, vì thế Huyền Mặc trồng ở trong Hồng Nghê góc nào cũng có cây đào. Trôi xuân ấm áp trong Hồng Nghê chỉ trong vòng một đêm khiến cho hoa nở rộ đầy trời, nhìn khắp chốn chốn nào cũng có một lớp hồng non mềm, hít vào trong người toàn là mùi hoa đào thơm ngát.

Cung điện Hồng Nghê là nơi đẹp nhất ở Hồng Nghê, có một rừng đào, không cần trải qua sinh trưởng lâu dài, chỉ cần có pháp thuật có thể khiến chúng nở rộ hàng năm.

“Yêu nghiệt, thấy huynh dùng pháp thuật, chắc chắn là làm ra loại hoa đào tiên rồi” Mấy ngày qua, cuối cùng Tuyết Cầu cũng hiểu ý, nàng ngẩng đầu nhìn Huyền Mặc, Huyền Mặc cũng tương tự nhìn chăm chăm nàng. Hai người họ đều mặc áo trắng như hoa đào, đứng ở giữa rừng hoa, tựa như đôi người ngọc vậy.

“Hoa đào tiên á?” Huyền Mặc cười ha hả, ôm chặt lấy Tuyết Cầu, bay lên một cây đào lớn, Tuyết Cầu được hán đặt trên chạc cây to an toàn. Lập tức hán đứng trước cây, giả vờ nhìn quanh bốn phía, rồi cuối cùng nhìn vào một chỗ, lúc này mặt mày mới rạng rỡ cười bảo, “Nhìn một cái xem, thật đúng là có hoa đào tiên thật”

Tuyết Cầu nghe Huyền Mặc nói vậy, nảy sinh hiếu kỳ định đứng dậy, nàng không dám một mình ở trên cây, chỉ đánh chống vào thân cây bắt chước Huyền Mặc nhìn quanh đứng dậy, vừa tìm vừa nói, “Hoa đào tiên đâu?”

Huyền Mặc buồn cười tiến lên ôm Tuyết Cầu vào lòng, ngồi lên chạc cây nở rộ hoa, vô tình thân thiết chạm nhẹ chóp mũi nàng, bên môi nở nụ cười xấu xa, “Không phải là ở trong lòng Huyền Mặc đang cười ngây ngô đó sao”

Tuyết Cầu hơi giật mình, lát sau nàng mới phản ứng được, bắt giác hai má đỏ bừng. Trùng hợp là một lượt hoa rơi xuống chao nghiêng giữa mái tóc Tuyết Cầu, trang điểm cho mái tóc Tuyết Cầu một lượt lụa mỏng hồng, chợt liếc mắt nhìn thật giống như tiên nữ hoa đào vậy.

“Huynh huynh nói vớ vẩn” Tuyết Cầu xấu hổ đỏ mặt đẩy Huyền Mặc, nhánh cây này sao đỡ nổi sức nặng của một con giao long, cảnh cũng hơi lung lay,

hiện giờ không đỡ nổi. Chỉ nghe ‘răng rắc’ một tiếng, cả cảnh đào đổ rạp kéo theo Tuyết Cầu rơi xuống gốc cây.

Tuyết Cầu hoảng sợ mở trừng hai mắt, chưa kịp kêu lên chỉ cảm thấy gió vụt qua bên tai rung động, có thể nghĩ tốc độ này thật nhanh. Nàng khăn trương nhắm mắt lại lại phát hiện ra bản thân mình đột nhiên ngừng lại.

“Có Huyền Mặc ở đây, nàng sợ cái gì?”

Tuyết Cầu mở mắt ra nhìn chằm chằm Huyền Mặc tươi cười, nàng bị hấn ôm chặt, chẳng có tí tổn thương nào, không có bất kỳ đau đớn nào. Nàng bỗng phát hiện hoa đào tiên quả thật ngay trước mắt nàng, tốt đẹp tới mức dường như nàng không đành lòng tổn thương nàng.

Huyền Mặc buông Tuyết Cầu ra, kéo nàng ra khỏi rừng đào, “Sau này không cho phép nàng tùy tiện đẩy ta ra” Giọng Huyền Mặc bớt cười mà thêm phần nghiêm túc.

Tuyết Cầu không cam tâm nhìn rừng đào đằng sau, nàng nhớ lại bài “Hoa đào am ca”.

“Hoa đào ở ở bên trong hoa đào am, hoa đào am ở bên trong hoa đào tiên.

Hoa đào tiên nhân trồng cây đào, lại hái hoa đào đổi tiền thưởng.”

Tiên nhân hoa đào của nàng cũng nói tâm tư vô cùng, lúc nào thì có thể buông, lúc nào thì mới chân chính làm đóa đào tiên tự do tự tại.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Vân Nhị chết

Chỉ chớp mắt đã qua mấy ngày, Huyền Mặc không vì Tuyết Cầu đến mà tha cho chuyện giằng co của tộc Cửu Long, lại cùng vì nàng đến mà các tộc có cơ hội thờ đốc. Chỉ là trong lòng Tuyết Cầu chờ đợi nhỏ nhỏ dần dần biến mất theo mỗi ngày, hẳn luôn chưa bao giờ đi tìm nàng, biết rõ nơi duy nhất nàng tới mà vẫn không thấy hẳn tìm đến.

Nhưng Tuyết Cầu làm sao biết được hiện giờ Vân Cảnh chắc cách nào phân thân được, muốn khẩn cấp đi tìm nàng cũng không bứt ra nổi. Ngay sau ba ngày Tuyết Cầu rời Côn Lôn đi, tộc Phụ Hỷ đã tập trung lực lượng các tộc trung kiên tuyên chiến với tộc Tự Quy. Dù chiến lực tộc Tự Quy cao, lại được Vân Nhị phụ tá, bất giác cũng không dễ bị đánh bại. Chỉ là một chín một mười có vẻ cuối cùng đã có hết sức, Bá Hạ Vương Nguyệt Cơ đẩy sứ giả tới cầu cứu Huyền Mặc.

Nhưng Nguyệt Cơ tính sai ở chỗ là, nếu Huyền Mặc đã định phái binh đi viện trợ phía Bắc, thì tất yếu là lãnh địa phía bắc của tộc Tù Bò. Mà hiện giờ Tù Ngưu Vương Kim Can lại thông cáo thiên hạ, truyền ngôi cho Kim Ngọc Quang mới nhận chức Vương giả, tuy ý kiến trong tộc rất nhiều, lại bởi liên quan huyết mạch vương thất nên không một ai phản đối nổi. Huyền Mặc cố kỵ mình có tình phụ tử với bé cưng, dĩ nhiên sẽ không huyết tẩy tộc Tù Bò nữa, còn dặn Minh Nguyệt mang binh đi đường vòng, có thể nghĩ các tộc còn lại tự nhiên sẽ không để cho tộc giao long và tộc Tự Quy tiếp cận nhau. Minh Nguyệt bị tác nghề, trên đường tuân lệnh mà về, cuối cùng vứt bỏ lại chẳng thêm để ý nữa.

Mất sự duy trì của tộc Giao Long, tộc Tự Quy liền đầu hàng sau vài ngày. Phụ Hỷ Vương Vân Tuyền nhớ đến tình nghĩa huynh đệ, chỉ trú binh ở lãnh địa Đông Bắc, đem Bá Hạ Vương Nguyệt Cơ giam trong hành cung, vẫn chưa có bất kỳ cử chỉ hành động khiến trách nào. Còn người con ruột thứ tư có hành vi phản nghịch cũng không thể tha thứ được, Vân Tuyền đem Vân Nhị về Côn Lôn, tạm thời giam trong bao thiên điện với Kỳ Mẫn phi, không được rời nửa bước.

Tuyết Cầu nhận được tin tức thì đã là chuyện sau mười ngày Minh Nguyệt mang binh chạy về Hồng Nghê, với Huyền Mặc lúc trước được tộc Tự Quy giúp sức đứng như hổ mọc thêm cánh, giờ sao lại vứt bỏ dễ dàng đi như thế, nàng quá mức khó hiểu. Lại thấy Huyền Mặc đã nhiều ngày chẳng có gì khác thường, cuối cùng sau hai ngày không chịu nổi, đem nghi hoặc trong lòng hỏi ra, “Ta nghe nói tộc Tự Quy bị diệt, đồng minh như huynh sao chẳng thấy để ý gì thế?”

“Tiểu Cầu Nhi cảm thấy ta nên để ý sao?” Giờ phút này Huyền Mặc đang dựa vào đầu giường Tử Đan, tất nhiên là giường được chuyển tới bên ngoài hoa viên cung điện cạnh nhà thủy tạ, trên bàn đặt nhiều trái cây đủ màu sắc, còn Tuyết Cầu thì an tĩnh được hấn ôm siết vào trong lòng. Từ sau lần nàng chọc tức Huyền Mặc giận ở rừng đào, thì cũng không có bất kỳ cự tuyệt nào với Huyền Mặc thân mật nữa, mà Huyền Mặc với điều này rất vừa lòng.

“Ta nghĩ là huynh phải để ý đó chứ”

“Dùng cái gì mà thấy vậy?” Huyền Mặc chẳng thêm để ý đến hình tượng tiện tay cầm lấy chùm nho tím trong veo trên bàn, ngón tay linh hoạt lột vỏ, mùi thơm quanh quẩn trên đầu ngón tay xinh đẹp của hắn, khiến cho thịt quả càng thêm quyến rũ mê người. Hắn cười lột đưa quả nho lột vỏ tới miệng Tuyết Cầu, thấy nàng ngoan ngoãn há mồm ăn, lúc này mới thân thiết hạ giọng thờ dài, “Từ nhỏ Huyền Mặc đã được người hầu nuôi lớn, hiện giờ lần đầu tiên hầu hạ người ta thấy chuyện này thật sung sướng làm sao”

Tuyết Cầu sau khi ăn xong quả nho vào bụng, lúc này mới mỉm cười nói, “Có thể được yêu nghiệt hầu hạ, Tiểu Cầu Nhi thật đúng là kính sợ, huynh

chắc không phải định làm giảm thọ của ta đó chứ”

Nàng chỉ nói một câu đùa vô tâm, mà Huyền Mặc nghe vào tai lại thay đổi hẳn. Bất giác, sắc mặt Huyền Mặc có chút không vui, song thấy hắn cúi người, thò lưỡi ra liếm nhẹ vị ngọt bên mép Tuyết Cầu, lúc này mới đem theo kiêu ngạo không kiềm chế được nói ra, “Giảm thọ sao? Ta muốn nàng sống, ai dám cướp nàng đi. Cho dù Diêm Vương muốn nhận nàng ta cũng phải cướp giật nàng sống trở lại”

“Ta hay nói đùa, huynh tưởng thật sao” Tuyết Cầu biết trực giác Huyền Mặc rất sâu sắc, nàng cũng không muốn hắn lo lắng, không muốn hắn nghi kỵ, vì thế nàng thử nghe lời ngoan ngoãn, thử buông thả tính toán ban đầu của bản thân đi.

“Đừng lấy mình ra đùa, nàng biết đó, ta chỉ có mất hết lý trí với nàng mà thôi” Sắc mặt Huyền Mặc cuối cùng cũng từ từ sáng dần lên, hắn đã mất nàng một lần rồi, hắn không muốn mất nàng lần hai nữa. Nếu mà nếu mà nàng cũng lại rời hắn đi như lần trước, hắn sợ, sợ là chẳng có cách nào không chế được bản thân mình, vì nàng giết sạch tất cả, vì nàng hóa thân thành quý Tu La. Nếu không chiếm được, sẽ phá hủy, hắn và nàng không thể cùng sống, vậy thì cùng diệt.

Tuyết Cầu trừng mắt nhìn, nàng sao biết được tâm tình biến hóa lúc này của hắn, chỉ nghĩ đến vấn đề phía trước của hắn, nên mượn cơ hội tránh đi, “Nói tới chuyện của tộc Tự Quy, ta vẫn cho là huynh lợi dụng tộc Tự Quy để kiềm chế các tộc khác, đợi chiến lược của họ tiêu hao hẳn, thì làm ngư ông đắc lợi, đến lúc đó, người thắng lớn nhất chính là tộc giao long. Chẳng qua...”

“Chẳng qua cái gì?” Huyền Mặc cau mày, nụ cười hắn dày thêm, trước kia hắn có mặt cứng chiều nàng, lại không phát hiện ra mũi nhọn nàng chứa lại thú vị tới vậy, quả thật làm bạn cả đời cũng không thấy ngán.

“Chẳng qua, huynh đem tộc Tự Quy thành một con cờ, hiện giờ lại đúng thời điểm bỏ quên họ”

“Ha ha, nói đúng lắm đó” Huyền Mặc không kìm được vỗ vỗ tay, hắn vui mừng ôm lấy Tuyết Cầu, lúc này mới kẻ sát tai nàng, ra vẻ thần bí bảo, “Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc chưa bao giờ tính toán buông tha cho. Không, phải nói là tất cả đều nằm trong lòng bàn tay câu ta. Tộc Tự Quy chỉ là con cờ, là con cờ ta lên giấu bày ra thôi”

Tuyết Cầu kinh hãi, cuối cùng nàng chẳng bằng tâm tư Huyền Mặc. Nếu hắn khẳng khái đẩy nàng vào bụng, dĩ nhiên cũng không sợ nàng nói chuyện con cờ đen cho Vân Cảnh.

Cùng lúc đó ở Côn Lôn, bằng vào lực lượng của Vân Cảnh và Khô Vinh cùng nhau trở về, thuận lợi đem Vân Nhi và thế lực phản loạn của Côn Lôn đánh tan trở lại.

Vân Tuyền nhớ tới tình nghĩa vợ chồng, vẫn thường đi lại đối xử tử tế với mẹ con hắn, chỉ nhân tâm chưa từng liếc mắt nhìn họ cái nào. Còn Vân Cảnh vẫn mãi không có tin tức, người đệ đệ trước đây chọc người yêu nên lại gây ra chuyện đại nghịch bất đạo như thế. Mấy ngày nay, hắn cố nén tưởng niệm Tuyết Cầu trong lòng không đi tìm nàng, biết rõ nơi duy nhất nàng đi chỉ có chỗ đó, cũng biết Huyền Mặc nhất định không làm thương tổn đến nàng, nỗi dày vò như thế sớm đã thành tâm tình bức bách sau khi chiến tranh chấm dứt, càng ngày càng tăng cao.

Còn trong mắt các tộc thì thấy biểu hiện Vân Cảnh đầy vui lòng và phục tùng. Rõ ràng sau khi âm mưu ở tộc Tự Quy bị phá hủy, mục tiêu kế tiếp của họ hiện giờ là tộc giao long còn chưa có bất kỳ hành động gì.

Tại điện TRầm Hương, nơi Vân Nhi lúc nhỏ ở, hiện giờ là nhà giam của hắn. Bên ngoài điện là hàng liễu phát phơ bay, trong điện bầu không khí hiu quạnh như ngày đông vậy. Lư hương sáng lờ lờ khói, yên tĩnh tới mức cả tiếng châm roi cũng nghe rất rõ. Vân Cảnh gạt Vân Tuyền một mình đi tới điện Trầm Hương, nhìn thấy cảnh trước mắt, cũng bất giác cất lên than khẽ, rồi chậm rãi đi vào trong thư phòng điện Trầm Hương.

Vừa đến cửa thì thấy Vân Nhi một thân quần áo đơn giản đang đứng bên cửa sổ thư phòng, trên tay là sợi xích sáng loáng, xích khóa đó là dùng pháp thuật trời lại, hiện giờ lại dùng trên người đệ đệ ruột thịt đã từng thân thiết nhất của hắn.

Biểu hiện của Vân Nhi cực kỳ bình thản, chỉ thấy thiếu nụ cười tươi như ánh mắt trời lúc xưa mà thôi, còn lại nhìn có vẻ không thay đổi. Hắn rõ ràng cũng phát giác ra Vân Cảnh đã tới, nhưng cũng chưa rời tầm mắt khỏi cửa sổ, chỉ bình tĩnh mở miệng, như làm bầm lâu bầu vậy, “Mẫu phi từ nhỏ đã nói cho ta biết, ở tại Côn Lôn này, chỉ mình ta không thể kế thừa vương vị. Thật buồn cười là đợi tài trí của Vân Tranh bình thường cũng đều có tư cách, mà ta thì không”

“Vân Nhi, đây là ngươi thật lòng nói đó sao?” Giọng Vân Cảnh nghẹn ngào chua xót, hóa ra hắn chưa bao giờ hiểu rõ đệ đệ mình. Nhớ lại từng chút một của ngày xưa, nhưng lại thấy mỗi hành động quá mức của Vân Nhi cũng không thể nào hận nổi.

“Nhị ca, huynh không nên trở về” Ánh mặt trời chiếu lên trên người Vân Nhi, khiến cho hắn như được phủ một lớp màu vàng nhu hòa.

Hôm sau, bọn người hầu phát hiện ra Vân Nhi chết trong điện TRầm Hương, diêm tĩnh bình thản như vừa sinh ra vậy, đến giờ cũng không thấy một vật nào, đi rồi cũng cô độc. Người vừa chết, sinh ra rồi tất cả lại trở về cát bụi, biến mất theo gió. Chỉ là bí mật chưa nói ra cũng bị đi theo, ngàn năm như mộng.

“Nhị ca, huynh không nên trở về” Vân Cảnh ngồi trong điện treo đầy vải tang trắng, câu nói cuối cùng này của Vân Nhi cứ quanh quẩn mãi trong đầu hắn. Không nên trở về...

“Bởi cố chấp mà chiến, bởi cố chấp mà chết, may mà Huyền Mặc có người” Nghe Tà báo lại, Huyền Mặc chỉ cười nhạt tiễn hắn, lúc trước hợp mưu với Vân Nhi, chẳng qua cũng chỉ bởi hắn cố chấp quá. Nhìn thiên hạ ngu say trong lòng, cố chấp của hắn ở ngay trong gang tấc.

“Tiếp theo là tới lượt người rồi đó, chẳng bằng tiên lễ hậu binh, để Huyền Mặc tự mình tặng một phần đại lễ đi” Huyền Mặc khẽ mở miệng lẩm bẩm, lập tức đánh thức Tuyết Cầu tỉnh lại.

Tuyết Cầu xoa xoa mắt nhắm nhèm chưa mở hết, khôi phục lại dáng điệu ngây thơ ngày trước, mang theo con buồn ngủ nồng đậm rồi lại chui sâu trong lòng Huyền Mặc, rầu rĩ nói, “Ta còn muốn ngủ nữa”

“Hãy nghe ta nói xong thì ngủ tiếp cũng chưa muộn” Huyền Mặc cung chiêu cười cười, vẫn không dung túng hành vi tham ngủ lúc trước của Tuyết Cầu.

“Vậy huynh nói đi, nói xong đừng gây âm ỉ với ta nữa” Ý thức Tuyết Cầu rõ ràng chưa tỉnh hẳn, nàng thật không biết đợi nàng là cái gì, vì câu nói tiếp theo của Huyền Mặc đã khiến con buồn ngủ của nàng tỉnh hẳn.

“Chúng ta thành thân đi”

“Được” Lần này tới lượt Huyền Mặc giật mình, hẳn còn tưởng Tuyết Cầu phải lo lắng rất lâu, ai ngờ nàng chẳng chút do dự đồng ý, trên mặt còn treo nụ cười ngọt ngào...

Hắn mỉm cười nắm chặt tay nàng, thâm tình hôn môi nàng, thật lâu, thật lâu...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Tình về nơi đâu

Tình về nơi đâu

Tin Huyền Mặc muốn kết hôn với Tuyết Cầu đã lan nhanh khắp Hồng Nghê, dĩ nhiên là có vô số tiếng phản đối, nhất là mấy vị trưởng lão thay nhau khuyên can.

“Đại nhân, không được” Người nói là cha Huyền Hoàng, cũng là một trong các trưởng lão, từng phụng dưỡng ba đời Vương tộc giao Long. Cảnh ông ta còn có mấy vị trưởng lão đứng, mặt mày ai nấy đều sâu thẳm nhìn Huyền Mặc ngồi trên. Còn Huyền Mặc thì cười thân nhiên vô cùng.

“Hà? Trưởng Lão Huyền Điền, ông nói thử xem, sao không được?”

“Thân phận” Huyền Điền chẳng chút nghĩ ngợi đáp ngay thẳng.

“Ha ha ha...” Đúng như dự liệu, Huyền Mặc giận quá hóa cười, tiếng cười ấy cứ quanh quẩn mãi trong điện, khiến cho mấy vị trưởng lão trong điện càng thêm đồ mồ hôi lạnh. “Thân phận sao? Vậy Huyền Mặc xin hỏi chút, tổ mẫu của ta không phải là người tộc giao long, lúc trước tộc giao long chịu khổ, bà ấy đã cùng đồng cam cộng khổ với tổ phụ, tổ phụ sao bạc đãi bà ấy vì thân phận tổ mẫu chứ? Các người đều là những lão thất phu rảnh rồi quá muốn can thiệp vào hôn sự của Huyền Mặc, Huyền Mặc cá cho các người cơ hội lập công, thay thế Thanh Phong Minh Nguyệt lãnh binh kháng địch thấy sao?”

“Đại nhân, ta và mấy vị trưởng lão chỉ là muốn hỏi hôn kỳ (ngày kết hôn) là lúc nào thôi, không dám có bất kỳ dị nghị gì cả” Huyền Dữ khéo đưa đẩy hơn Huyền Điền, ông ta lập tức nghe thấy giọng không vui của Huyền Mặc, lập tức khom mình sửa lại lời. Đám người còn lại thấy Huyền Dữ nói trước, cũng phụ họa theo.

Mặt Huyền Điền lúc tái lúc đỏ, cuối cùng đành thở dài thỏa hiệp.

“Huyền Mặc cũng trưởng thành rồi, đến nay chưa có con nào, không hậu là bất hiếu, dĩ nhiên càng hy vọng càng sớm càng tốt. Mười ngày sau thì sao? Hôn sự Huyền Mặc liền giao cho mấy vị trưởng lão xử lý đi. Minh Nguyệt, gọi Tà tới đây, đám còn lại lui cả đi” Huyền Mặc lười nhác cười, lập tức xua tay đuổi hết nhóm người đi, chẳng cho bất cứ ai phản bác lại.

Một lát sau một luồng khói đen dưng mãnh tiến vào trong điện. Tiếng cười quý quyết đặc biệt của tà vang lên, người chưa thấy đã nghe tiếng, “Ha ha, chúc mừng chúc mừng, tại hạ nghe nói đại nhân định thành hôn, thật sự đáng chúc mừng nha” Lời vừa dứt, luồng khói đen dần nổi lên một nam tử áo đen, trên mặt hiện lên nụ cười tà nịnh.

“Có việc liên quan tới thành thân, ta cho người tự mình đi một chuyến” Huyền Mặc mỉm cười lấy một tấm thiệp đỏ bên cạnh, trên đó viết “Thân mời Nhị điện hạ Phụ Hỷ Vân Cảnh”

Tà nhú mày cười bảo, “Đại nhân định bảo tại hạ đi một chuyến tới Côn Lôn sao?”

“Đúng vậy, ta cần người cam đoan, có thể giao thiệp cưới này an toàn tới tay vị Nhị điện hạ”

Tà tiếp nhận thiệp cưới, lui ra tí cửa cung điện, rồi lập tức được luồng khói đen che lại, biến mất hoàn toàn, giọng hân hoan hồ hởi truyền đến, “Đại nhân, ngài

chắc không phải còn định gạt ta gì nữa chứ”

“Ha ha, người lo lắng quá rồi, ta đợi bù người trở về, mời người uống ly rượu mừng của Huyền Mặc đó” biểu hiện của Huyền Mặc chẳng chút thay đổi, mắt vàng hàm chứa ý cười, cho tới khi hơi thở Tà rời đi hoàn toàn, lúc này mới đứng dậy, cũng rời khỏi cung Tiên Nguyệt.

Chỉ là sau khi Tà rời Hồng Nghê đi vẫn chưa thấy trở lại, thật giống như đột nhiên mất hết tin tức vậy, chỉ còn mảng sương mù meeng meeng, không chút dấu vết.

Nhoáng cái đã qua chín ngày, Hồng Nghe trong chớp mắt đã bao phủ tầng vui mừng. Chuyện Huyền Mặc thành thân dù các tộc tám phương đại lục khác không biết vẫn có nội gián bán đứng. Mà Huyền Mặc dĩ nhiên đã chuẩn bị kỹ càng, sau khi tuyên bố hôn sự trong tộc xong, Thanh Phong liền dẫn đại bộ phận tinh anh đóng quân ở ngay cánh cửa vào Cánh Đồng Tuyết Hoang, đem theo cả mãnh thú người ta nghe thấy biến sắc kia nữa.

Vì vậy mọi công việc chuẩn bị cho hôn lễ đều giao cho Minh Nguyệt một tay xử lý, mở tiệc cũng chỉ mời người tộc giao long. Mà Huyền Mặc xưa nay tính toán thế nào cũng không thích trong điện của mình có nhiều người hầu kẻ hạ đi lại, nên nhiều ngày cũng ngoại lệ điều động người ngoài. Ngoài hắn và Tuyết Cầu ra, gần như người nào cũng bị trận hôn sự này điều động tới sứt đầu mẻ trán. Mà người có chuyện lại nhân nhả nghỉ ngơi trong rừng đào, chẳng thèm đếm xỉa tới.

“Ta nhớ thế gian có quy tắc, trước khi thành thân ba ngày, nam nữ không được nhìn mặt nhau thì phải?” Tuyết Cầu không ngờ chuyện thành thân lại phiền toái tới vậy, mấy ngày trước bị thị nữ kéo đi tùy cơ ứng biến, lựa chọn trang sức áo cưới, lại còn bị yêu cầu tắm rửa ba lượt mỗi ngày, uống nhiều tinh chất hoa ăn ít đồ mặn. Không những thế, Huyền Mặc còn thường xuyên kẻ cận nàng, khiến nàng chẳng có phút nào rảnh rỗi.

“Còn có quy định này sao?” Huyền Mặc vuốt ve làn tóc đen của Tuyết Cầu, trong lòng thấy không yên hỏi lại.

“Ta và huynh suốt ngày ở cùng nhau, tính tới huynh không ngấy thì ta cũng ngán mà”

“Ngấy ư?” Huyền Mặc nhướn cao mày, lập tức xoa xoa cằm mình, hơi kinh ngạc bảo, “Huyền Mặc chưa từng thấy ai nói là nhìn khuôn mặt Huyền Mặc thấy chán cả, chỉ có mỗi Tiểu Cầu nhi của ta cũng còn chưa thấy ngấy đó, nàng sao lại có đạo lý chán ngấy ấy nhỉ?”

“Ý ta là diện mạo của ta chẳng bằng huynh nhỉ” Tuyết Cầu chẳng khách sáo kéo kéo tóc Huyền Mặc, nếu nói lúc trước nàng quả thật bất an, thương tâm, hiện giờ đã tiêu tan, lại lạnh nhạt tự nhiên không ít.

“Trong mắt ta, ai cũng chẳng so được với nàng” Huyền Mặc cưng chiều nhìn Tuyết Cầu cười, để mặc nàng tàn sát bừa bãi tóc mình, mắt hoa đào vàng giờ phút này nhìn vô cùng quyến rũ dịu dàng.

“Nói vớ vẩn”

“Nhưng cũng là lời tâm huyết đó” Huyền Mặc nói xong, thấy Tuyết Cầu coi thường, lập tức khoan khoái cười ha ha. May mà bên cạnh không có người ngoài, nếu không chắc bị sự luống cuống của hắn dọa cho sợ.

“Đêm nay ta nhất định ngủ không được ngon rồi, huynh cứ ngẫu nhiên cách xa ta một chút đi” Tuyết Cầu cũng không cười nổi, mà ngược lại trừng mắt nhìn Huyền Mặc. Nàng cũng không bài xích gả cho Huyền Mặc, nhưng không có cảm giác ngập tìm sắp được mặc áo cưới gả cho người khác.

Huyền Mặc nhìn Tuyết Cầu một lúc lâu, lúc này mới trừng mắt bảo, “Cũng được, tục ngữ có nói tiểu biệt thắng tân hôn, Huyền Mặc tin đêm tân hôn ngày mai chắc chắn sẽ khiến nương tử hài lòng.

“Nương tử...”

“Đúng vậy. Huyền Mặc ngắm lại, cũng chỉ kém có một ngày, thì cứ gọi vậy. Nương tử nghĩ thế nào?”

“Tùy huynh thôi” Tuyết Cầu có vẻ thiếu hứng thú, nhưng cũng bởi vậy không để mắt tới trong mắt Huyền Mặc lóe lên tia cô đơn. Mừng và bi, phân li rồi hợp lại, hận và thương tổn, có lúc nghĩ đều sai cả, chỉ là sai rồi không quay đầu lại được, chỉ mắc thêm lỗi nữa, rốt cuộc hối hận cũng không kịp nữa.

Ban đêm, Huyền Mặc quả nhiên giữ lời, một mình đi tới cung điện khác, để tắm điện cung Hồng Nghê lại cho Tuyết Cầu, cũng sai hơn mười thủ vệ bảo vệ nàng, còn thêm năm sáu thị nữ ở cạnh bên Tuyết Cầu, vội vã chuẩn bị cho hôn lễ ngày mai.

Đêm sâu, cả nền đồ cũng đã tích nhiều giọt dầy, mà người trước nền vẫn chưa ngủ. Gió nổi lên, mùi hoa đào thoang thoang từ cửa sổ bay vào, khiến cho nỗi lòng vốn yên tĩnh lại nổi loạn, thực đang lo sợ bị thương tổn.

“Phu nhân, muộn rồi, sáng mai không muốn rời giường nữa mặt nữa đó, nên đi nghỉ sớm đi ạ” Thị nữ thấy Tuyết Cầu không ngủ, tự dưng cũng không dám rời đi, đành cung kính khuyên bảo, đợi hầu hạ chu toàn cho chủ tử ngủ rồi, mình mới chọn mặt.

“Tất nên đi, ta sẽ ngủ” Tuyết Cầu rời ánh mắt si ngốc ra khỏi nền, lúc này mới đứng dậy sai khiến.

“Vâng” Thị nữ còn lại như trút được gánh nặng lui ra khỏi tầm cung, để lại một người, thấy Tuyết Cầu tự dưng tháo thắt lưng, lúc này mới đi đến bên bàn định thổi tắt nến.

Tính toán thế nào, người còn chưa tới gần bàn, thị nữ kia đã cầm đầu gối lặn xuống đất. Tuyết Cầu nghe thấy tiếng động, đánh bạo đi ra từ sau tấm bình phong, không ngờ được trong tầm cung lại xuất hiện một bóng nam tử. Quần áo trắng nổi bật đáng thon cao tuấn tú của hắn, tóc đen như tơ, đang

khoanh tay đứng quay lưng lại phía nàng, nàng lập tức nhận ra ngay.

Nhiều ngày tưởng nhớ hóa thành nước mắt uất ức, sợ bản thân mình đau khóc thành tiếng, Tuyết Cầu liều mạng cắn chặt môi, bịt miệng, không thể để mình không khống chế được, không thể để mình ở khắc cuối cùng vì hấn mà buông tất cả. Chỉ là nàng biết vì sao bản thân mình bị giầy vò thì đồng thời đối phương cũng như bị rơi vào địa ngục thấy thống khổ không tả nổi.

Cả hai cứ đứng nhìn nhau hồi lâu, Tuyết Cầu không lên tiếng gọi người tới, mà người đó cũng không xoay người nhìn nàng tí nào. Mãi cho tới khi ánh nến trên bàn vụt tắt hoàn toàn, cho đến khi bóng tối bao trùm, nháy mắt Tuyết Cầu bị người tới ôm chặt nghẹn trong lòng, quỵn luyến đến vậy.

“Vân...” Trong lòng có muôn ngàn lời muốn nói, mà nghẹn ngào ngày đêm, gọi biết bao lần. Vân Cảnh của nàng tìm đến nàng, là lúc nàng sắp thành thân với Huyền Mặc. Nàng tưởng rằng chờ đợi rơi vào khoảng không, không ngờ rằng đã muộn, muộn quá rồi.

“Tuyết Nhi, ta tới đón nàng về nhà” Mãi sau Vân Cảnh khôn ngoan cất giọng khàn khàn nói, không trách móc, không hỏi han, không giữ lại, chỉ có một câu về nhà.

“Ta, đã nghĩ thành thân với yêu nghiệt rồi” Ghé đầu lên vai người thương, nước mắt cứ rơi xuống liên tục, giọng nói Tuyết Cầu đầy bất đắc dĩ và cự tuyệt, nàng đi không được, cũng không thể đi.

“Ta biết, vì thế ta tới đón nàng, không có tộc Tự Quy, tộc giao long cũng không thể lấy một địch mười nổi” Ngụ ý của Vân Cảnh là, thế cục hôm nay đã bắt đầu chậm rãi nghiêng về cửu tộc rồi.

“Hắn sẽ phát điên, đến lúc đó không ai ngăn hắn được đâu” Vân Cảnh không biết Huyền Mặc, nhưng Tuyết Cầu thì hiểu rõ. Nàng rất rõ ràng, nếu như trước đêm thành thân mà nàng mất tích, Huyền Mặc sẽ làm ra chuyện đáng sợ gì, nàng không muốn thấy hắn như vậy, vì thế đặt lựa chọn trước mắt chỉ có một, không còn lựa chọn nào khác.

“Vân, huynh đi đi, ta sẽ không cùng trở về với huynh đâu, ta phải ở chỗ này bồi hấn” Tuyết Cầu bỗng ngẩng đầu lên, đồng tâm hoàn của hai người vẫn được bắt bên tai tỏa ra ánh sáng dịu dịu, không thể quay về như trước.

“Bồi hấn... làm thế từ của hấn ư?” Vân Cảnh kinh ngạc nửa ngày, lúc này mới cười khổ hỏi.

“Vân, ở tám phương đại lục đã có kiếp trước, chắc chắn có kiếp sau, huynh có tin không?”

“dĩ nhiên là tin”

“Tin là được, vậy huynh đi đi thôi, đừng trở lại nữa” Tuyết Cầu tựa đầu rũ xuống, nhắm tâm đầy Vân Cảnh đang ôm mình ra. Ánh mắt nàng vẫn lóng lánh lệ, chỉ là biểu hiện trong bóng tối nhìn không thấu không rõ.

“Thành toàn cho các ngươi, Cảnh phải làm sao đây, Cảnh làm sao mà sống nổi đây?” Chân Vân Cảnh lao đảo, hấn lại ôm chặt lấy Tuyết Cầu, thì thào mãi bên tai nàng câu vì sao, vì sao...

“Vì sao ư? Ha ha, nàng sớm đã có Huyền Mặc bên mình rồi, Nhị điện hạ cần gì phải cố chấp quá mức không chịu buông tay chứ” Có người thay Tuyết Cầu trả lời, trong bóng tối, ngoài cửa tấm cung, Tuyết Cầu suy tư nửa dao động, bởi vì trước mặt Vân Cảnh nàng yếu ớt một lần, nàng đã muốn thuận theo lòng mình, đem tất cả mọi chuyện nói cho hắn, đi theo hắn. Còn Huyền Mặc lại đến khiến nàng hoàn toàn hết hy vọng, cắt đứt nhớ nhung, không do dự được nữa...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Không oán không hối

Không oán không hối

“Tộc trưởng Huyền Mặc đưa đại lễ, Vân Cảnh thật cảm kích. Dĩ nhiên Vân Cảnh chưa bao giờ nghĩ muốn đem vợ chưa cưới của mình chấp tay nhường cho người khác, vì thế lần này mạo muội đến, một còn vì có thiệp cưới, hai là mang Tuyết Nhi về Côn Lôn, mong tộc TRường Huyền Mặc chớ ngăn cản” Sát khí trong mắt bạc của Vân Cảnh lóe lên, sự nghiêm túc trên mặt đầy Tuyết Cầu ra sau lưng, lại phẩy tay lần nữa cho nền sáng lên, chiếu sáng toàn bộ tấm cung.

Giờ phút này Huyền Mặc đang lười nhác dựa vào cửa, mặc bộ quần áo cưới đỏ thẫm, trên mặt thêu những đóa mẫu đơn vàng, cổ tay áo luồn quần viên thêu hoa văn đen kim long, nhìn yêu tà vô cùng. Tóc dài nghiêng xuống, mấy sợi đỏ như lửa nổi lên, mắt vàng sáng rực, ý cười nồng đậm. Hắn cũng không để ý tới Vân Cảnh, mà đi vòng túm lấy ngang lưng Tuyết Cầu cười bảo, “Nuơng tử nhìn một cái xem này, quần áo cưới đỏ thẫm, vì phu mặc có thấy vừa không?”

Tuyết Cầu không kim được run lấy bầy, khuôn mặt đầy nước mắt nhìn Vân Cảnh khẩn cầu, cầm ống tay áo đang đưa, “Vân, huynh đi nhanh đi”

“Đi dĩ nhiên là chúng ta cùng đi” Vân Cảnh nhủ vậy, lập tức ôm hông Tuyết Cầu, định mang nàng rời đi.

“Nhị điện hạ vẫn nghe chưa rõ sao, hay cố ý giả ngu đó? Ngài đây là đang kẹp nương tử Huyền Mặc định đi đâu sao? Ha ha, đừng có quên, nơi này là Cảnh Đồng Tuyết Hoang Hồng Nghê, không phải Côn Lôn Phụ Hỷ của ngài” Huyền Mặc tiện tay tung ra một luồng sáng đỏ, mặt đá trước mặt Vân Cảnh lập tức thủng một lỗ sâu, mắt nhìn hết sức căng thẳng mâu thuẫn.

Tuyết Cầu hít một hơi sâu, lau mạnh nước mắt đi, lúc này mới dùng sức đẩy Vân Cảnh ra, chạy mấy bước tới cạnh Huyền Mặc, mà Huyền Mặc rất ăn ý ôm nàng vào lòng, nhìn thân mật đến vậy.

“Tuyết Nhi...” Sắc mặt Vân Cảnh trong nháy mắt khó coi vô cùng, hai tay hần nắm chặt thành quyền, ánh sáng lóe lên trong mắt đầy giận dữ và khó hiểu.

Tuyết Cầu nhìn Vân Cảnh, cuối cùng lại rời mắt tới trên người Huyền Mặc, không nhìn hần nữa. Nhìn nụ cười đắc ý của Huyền Mặc, nàng đưa tay véo mạnh trên mặt hần một cái, lại nghe tiếng rên rĩ của Huyền Mặc, lúc này mới hài lòng nổi giận mắng, “Ai cho phép huynh hơi tí là dùng pháp thuật dọa người chứ, nếu bỏ tới ta thì làm sao đây?”

“Làm sao có thể thế được, nàng làm Huyền Mặc sống mấy ngàn năm chẳng đáng sao, a a a a, nhẹ chút nhẹ chút, lưu luyến hơi hột này đến ngày mai còn gặp người đó” Trong con ngươi Huyền Mặc cười ngập tràn, hần biết hần cuộc thắng, trận này rõ ràng là ván bài bất lợi với hần, cuối cùng cũng thay đổi Căn khôn.

Vân Cảnh nhìn hai người thân thiết chẳng coi ai ra gì trước mắt, càng đau lòng khổ sở, định bước chân rời đi nhưng chân như bị mọc rễ vậy chẳng thể nào nhấc lên nổi.

“Ha ha, Huyền Mặc thật ra lại quên mất, nếu Nhị điện hạ đã nhận được thiệp cưới thì đã đồng ý lời mời mà đến, vậy cũng phải ở lại dự cưới cùng nương tử rồi mới về Côn Lôn chứ” Khóe miệng Huyền Mặc ngậm cười, ánh mắt chuyển ra tới Vân Cảnh đứng cách đó không xa, bỗng lạnh nhạt hẳn đi.

Vân Cảnh chỉ không nói một lời nhìn Tuyết Cầu trong lòng Huyền Mặc, vừa không nói đi mà cũng không bảo ở lại.

“thế nào, Nhị điện hạ là sợ Huyền mặc mượn cơ hội cầm tù ngài ở Hồng Nghê đó sao? Nhị điện hạ đừng có lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử chứ, ngày đại hi không nên đổ máu, điểm đạo lý ấy Huyền mặc cũng biết. Huyền mặc cam đoan, ngày mai ngài nhất định trở về an toàn”

“Không nhọc lo lắng, VẤN CẢNH sẽ rời đi ngay, cáo từ” Con ngươi Vân Cảnh lạnh lùng đảo qua Huyền Mặc rồi lưu lại trên người Tuyết Cầu, một lát sau bước ra ngoài, cũng không quay đầu.

Mãi cho tới khi bóng trắng biến mất hoàn toàn, Tuyết Cầu lúc này toàn thân như mất hết sức lực rũ xuống mềm yếu dựa vào người Huyền Mặc, ngây ngốc.

“May là nàng ở lại” Huyền Mặc dịu dàng bồng Tuyết Cầu lên, đặt nhẹ lên giường, lau nước mắt thay nàng, hết sức dịu dàng.

Chỉ là Tuyết Cầu không cảm kích, nàng tự tay rút tay lại, lạnh lùng liếc nhìn hần, “Huynh đã tính toán giỏi lắm, cần gì phải giả mù sa mưa sợ ta rời đi chưa”

“Tính toán giỏi tất cả sao? Ha ha, Huyền Mặc ngàn tính vạn tính lại chỉ riêng chẳng có chút tự tin nào với nàng. Được, cứ tính ván đêm nay là do ta bày ra đi, nhưng kết quả vẫn do nàng quyết định. Cuối cùng Huyền Mặc thắng, thắng hần, không phải sao?”

“Vâng, huynh thắng rồi” Nàng lại thua mất do thời điểm cuối cùng do dự kia. Trước mắt Tuyết Cầu như bị tầng sương mù ngưng kết, che đi khuôn mặt tuyết luân rõ rệt cuộc nhìn không rõ kia.

Một đêm không ngủ, Huyền mặc cũng ở trước tấm cung lúc hùng đông, mặc vào bộ quần áo cưới đỏ thắm, tuần dật như tiên. Bọn thị nữ lập tức nói đuổi nhau đi vào, thay giúp quần áo rửa mặt cho Tuyết Cầu.

Trang điểm, búi tóc, mặc quần áo cưới phượng bay múa, trăm cài tóc lấp lánh sáng đủ màu sắc, môi đỏ mọng, mắt sáng mi cong. Đang dưới tiếng thán phục của mọi người, lấy lụa mỏng che tóc, dung nhan, Tuyết Cầu được diu từng bước tới đại điện bài đường thành thân.

Nền đỏ, mùi rượu, cười nói. Hôm nay Huyền Mặc còn mị hoặc hơn dĩ vãng, chỉ là đôi mắt kia cười chỉ nở rộ vì một người, làm bạn với hạnh phúc.

Tuyết Cầu bị cản tầm nhìn chỉ có thể nhìn thấy mũi giấy đen bằng kim loại của Huyền mặc đang cách nàng càng ngày càng gần. Nắm tay nàng dịu dàng lấy trời làm chứng, làm mối, hướng thân thể, kết làm vợ chồng không xa không rời, không xa không rời...

Tiếng chúc mừng, tán dương vang lên, bất luận giả dối, trào phúng tới cỡ nào cũng đều là râu ria tất.

Tiệc tàn, khách rút, vào động phòng, cuối cùng được như nguyện ở cùng một chỗ.

Huyền mặc còn tưởng Tuyết Cầu vẫn còn giận hần, chẳng qua lúc hần xúc khăn che mặt lên, lại thấy lúm đồng tiền ngọt ngào như chạm vào lòng hần, lần đầu tiên cười ngây ngô. Đẹp như vậy, động lòng người như vậy, nghiêng nước nghiêng thành như vậy, đều không phải oanh oanh yến yến xinh đẹp bất tận, mà lại là người đẹp nhất trong lòng hần, đó chính là nghiêng nước nghiêng thành.

Tuyết Cầu trừng mắt nhìn, nàng không thể không tán thưởng. Huyền Mặc đúng là nam tử đẹp mắt nhất mà nàng từng gặp. Đêm qua nhìn không chân thật, hôm nay nhìn cẩn thận thật đúng chỗ ai bị kíp. Nàng gỡ trang sức trên người xuống, lúc này mới hé miệng cười bảo, “Tiểu Cầu Nhi hôm nay có xinh đẹp không?”

Huyền Mặc bình tĩnh nhìn nàng, lúc này mới phản ứng. Ôm nàng vào lòng như mọi ngày, ngửi mùi thơm nhàn nhạt kia, nói khẽ, “Xinh đẹp như vậy, sợ là vĩnh viễn nhìn cũng không chán”

“Hoàn thành lễ hợp cẩn, xong lễ này thì coi như thành rồi” Tuyết Cầu cười chỉ chỉ chén bạch ngọc bày trên bàn, bên trong là rượu trước kia Huyền Mặc chuẩn bị, nàng lúc nào cũng khen.

Huyền Mặc ngẫm hiểu liền cầm ấm chén rót rượu hợp cẩn, quơ quơ chén có thoảng mùi rượu trong suốt, nhìn một lát lúc này mới cười rộ cùng Tuyết Cầu uống giao bôi. Lễ hợp cẩn đã thành, hợp hai thành một, vĩnh viễn kết cùng người yêu.

Uống xong ly rượu, mặt Tuyết Cầu hơi đỏ, rõ ràng có men say, say rượu ngây ngốc nhìn càng mê người.

Màn trước buông xuống, quần áo gỡ ra. Tuyết Cầu được đặt nhẹ lên trên đệm uyên ương mềm mại. Huyền Mặc cúi người xuống, thì thào khe khẽ bên tai nàng, “Nàng có biết không, ta đợi đã bao lâu rồi, còn tưởng rằng cả đời này của Huyền Mặc sẽ chỉ là giấc mộng mà thôi”

Tuyết Cầu vẫn chưa để Huyền Mặc nói hết, lần đầu tiên nàng chủ động ôm lên cổ hắn hôn môi hắn. Huyền Mặc hơi run sợ một lát, lập tức mất xao động cười mừng rỡ, lại lần nữa nắm quyền chủ động.

Trước khi mất đi ý thức, Tuyết Cầu khẽ than lên một tiếng “Huyền mặc” rồi cuối cùng giao mình cho hắn.

Hôm sau lúc Tuyết Cầu chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình nằm trong lòng Huyền Mặc, bốn phía vẫn tối om, nhưng lại không phải trong tấm cung. Cúi đầu nhìn lại, bộ quần áo cưới đỏ thắm vẫn mặc chỉnh tề trên người, mà Huyền Mặc vẫn đang mặc bộ quần áo lúc báai đường. Chỉ là một màn tối qua với Huyền Mặc nhanh hiện lên trong đầu Tuyết Cầu, nhắc nhở nàng tất cả đã thành sự thật, hiện giờ nàng quả thật đã trở thành vợ Huyền Mặc.

“Đây là đâu? Bây giờ là giờ gì rồi?” Tuyết Cầu không dám nhìn mắt Huyền Mặc, lúc này khiến nàng xấu hổ tới mức nói không ra lời.

“Hiện giờ sắp hoàng hôn thôi, nương tử của ta thật đúng là ngủ giỏi thật” Huyền Mặc búng nhẹ mũi Tuyết Cầu, ánh mắt ngập tràn cưng chiều. Hắn lập tức nhìn quanh bốn phía, nói tiếp, “Có còn nhớ Huyền Mặc từng đề cập tới sơn động có mọc đầy tình vợ chồng ở bên kia vách núi Trường Bạch không?”

“Nhớ chứ, là chỗ Long Vương và Long Mẫu hợp táng” Tuyết Cầu nhìn xung quanh có nhiều vòng dây quấn chặt, xung quanh có băng kết dày, hay là nàng và Huyền Mặc hiện giờ đang ở trong sơn động này?

“Thực ra Huyền Mặc còn nói thiếu một chút, ở đây cũng đúng là chỗ chôn quần áo và di vật của phụ vương và mẫu hậu Huyền Mặc” Nói xong, Huyền Mặc buông tuyết Cầu ra, kéo nàng đi qua tầng tầng lớp lớp tình vợ chồng, đi tới trước một bia đá bằng ngọc.

Tuyết Cầu để ý thấy, cách tấm bia đá không xa là động cuối cùng, ở đó dựng một khối băng vạn năm không tan, mà bên cạnh tấm bia nở đầy vô số Bi Ngạn Hoa đỏ tươi, dù không thấy ánh mặt trời nhưng cũng nở đẹp vô cùng.

“Phụ vương, Mẫu hậu, con và thê tới gặp các người đây” Huyền Mặc kéo tay Tuyết Cầu trình trọng quỳ xuống trước tấm bia đá đỏ, biểu hiện khó mà đứng đắn được. “Con bất hiếu, gánh vác tội danh ăn thịt cha mẹ, đuổi Huyền Bội đi, trăm năm này qua chưa bao giờ tới thăm các người. Hiện giờ mang theo nương tử tới, là vì thỉnh tội. Kế hoạch lớn vạn năm của tộc Giao long, con sợ là không thể hoàn thành được nữa” Nói xong, hắn dập đầu lạy ba cái, rồi lại ngẩng đầu lên, trước trán đã đỏ một mảng.

“Tới qua trong rượu hợp cẩn nàng đã bỏ cái gì vào thế?” Huyền Mặc nhìn Tuyết Cầu, biểu hiện bình tĩnh không trách móc không giận dữ.

“Hóa ra chàng biết rồi, vậy tại sao còn uống?” Tuyết Cầu cười khổ tựa vào vai Huyền Mặc, nàng thật không ngờ hắn lại có thể dung túng cho mình tới mức thế.

“Bởi vì đó là rượu hợp cẩn thành thân của chúng ta, không uống thì không hoàn thành lễ được” Huyền Mặc cười xoa xoa đầu Tuyết Cầu, chỉ là giọng ấy càng khiến Tuyết Cầu thêm rơi lệ.

“Một ngày hồng nhan” Tuyết Cầu nói xong lấy từ trong túi Càn Khôn ra một chiếc bình nhỏ, trên đó vẽ một đoá mai đỏ tươi.

“Ha ha, Long Mẫu cũng bởi một ngày hồng nhan mà chết, chẳng có thuốc nào chữa được, một ngày đã chết” Huyền Mặc cười cười, tự tay nhận chai trong tay Tuyết Cầu, tùy ý chơi đùa.

“Huyền Mặc...”

“Nương tử có tình gọi ta là Huyền Mặc cũng không chịu gọi một tiếng phụ quân sao? Cũng được, nàng có tin lời đồn bên ngoài về Huyền Mặc là yêu nghiệt ăn thịt cha giết mẹ không?”

Tuyết Cầu lắc lắc đầu, không trả lời vấn đề của Huyền Mặc, mà bawtgs chúc hắn cũng cúi đầu lạy ba lạy trước tấm bia đá, cung kính đáp, “Tuyết Cầu báai kiến Phụ vương, Mẫu Hậu, phụ quân vì thiên hạ mà buông tha, trong lòng Tuyết Cầu biết rõ. Một ngày vợ chồng trăm năm ân nghĩa, tội này, nên để cho con và phụ quân cùng gánh chịu đi, đợi khi nào xuống cửu tuyền bồi tội với Phụ vương và Mẫu hậu vậy”

“Nàng nói cái gì!” Huyền mặc chưa nghe Tuyết Cầu nói xong, đã kéo mạnh tay nàng, ép nàng nhìn mình.

“Trong bình kia vốn có hai viên”

Sắc mặt Huyền Mặc biến đổi, vì từ lúc bắt đầu hắn biết trong tay hắn không phải là bình không, “Tại sao lại uống! Tính hôm qua nàng nói nàng sẽ không uống rượu, Huyền mặc cũng sẽ uống nốt ly rượu kia rồi mà”

“Phu quân, đường hoàng tuyền này Tiểu Cầu Nhi không phải mới đi lần đầu, một mình rất tịch mịch, hãy để cho Tiểu Cầu Nhi đi cùng chàng đi” Tuyết Cầu tựa vào trong lòng Huyền Mặc lâm lâm, từ đầu tới cuối nàng tính toán như vậy, nàng chưa bao giờ muốn bỏ mặc Huyền mặc một mình.

“Ha ha, Huyền mặc chắc phạm phải tội nghiệt nhiều lắm, sợ là sau khi bị dày vò ở Địa Ngục Tu La thôi, nàng đây tội gì chứ” Huyền mặc bắt đầu cười, ôm Tuyết Cầu dựa vào tình vợ chồng, thở dài một tiếng.

“Không cầu cùng sinh, nhưng cầu cùng chết. Chàng rõ ràng đoán được dụng ý của ta, ta sao lại ích kỷ sống một mình chứ. Huống chi, vợ chồng vốn là hoạn nạn cùng sống cùng chết, có thể biết chàng, cũng là hạnh phúc của Tiểu Cầu Nhi”

“Ha ha, tốt lắm! Liên tính nàng vì hắn, liên tính nàng thương hắn mà thủy chung với ta, nhưng vẫn đúng là vợ của |Huyền Mặc ta. HẮN được thiên hạ thì sao, Huyền Mặc có mình nàng là đủ”

Họ đều biết, giờ khắc này, bí mật trong lòng đã không còn quan trọng nữa. Thời khắc cuối cùng có thể thành đôi làm bạn, có lẽ còn hạnh phúc hơn là cô độc cả đời gấp trăm ngàn lần.

“Nương tử, Huyền Mặc muốn nghe nàng kể chuyện xưa”

“Chuyện xưa ư?”

“Trước đây lúc nàng dỗ Quả nhi ngủ, luôn kể cho nó một câu chuyện cổ tích, Huyền mặc ở bên nghe, cũng cảm thấy rất thú vị. Thoáng cái mà đã mấy chục năm rồi, hiện giờ vẫn còn muốn nhìn lại biểu hiện điệu dàng kia của nàng, nghe chút chuyện cổ tích hay chưa từng nghe bao giờ kia”

“Được, thiếp liền bắt đầu kể chuyện cổ tích về nàng công chúa Bạch Tuyết đi vậy. Đã rất lâu rất lâu trước kia, ở một vương quốc xa xôi, có một vị vua và Hoàng Hậu, họ vô cùng khát vọng có một đứa con...”

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Say mê mùi thơm đến tận cùng (1)

Say mê mùi thơm đến tận cùng (1)

“Đại nhân, Tứ điện hạ tộc Phụ Hỷ phái sứ giả tới.” Giọng Minh Nguyệt truyền vào tai ta, ta nhú nhú mày. Quan sát sắc diện, quả thật Thanh Phong xuất sắc hơn Minh Nguyệt chút. Mà thôi, nếu bị đánh thức thì có ngủ tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

“Minh Nguyệt, người và Thanh Phong đã ở bên cạnh ta bao lâu rồi?” Ta chậm rãi mở mắt ra, hôm nay ánh mặt trời Hồng Nghe khá ấm áp, vừa ở trên giường một lúc thì đã ngủ, chỉ là có một giấc mộng gì đó ta thật chẳng nhớ rõ.

“Bẩm đại nhân, hôm nay vừa đúng năm đầu thứ ba trăm ạ” Minh Nguyệt có thể trở thành tâm phúc của ta đúng là có liên quan tới phần trung thành này của hắn rồi. Tốt lắm, ta vốn chẳng có người yêu người thân gì, ta chỉ có thể sai khiến người hầu là được rồi.

“Mời vị sứ giả kia vào đi” Ta khoát tay, bảo hắn lui ra. Ngoài cửa sổ có một đám hồng nhật thu hút chú ý của ta, hoa hải đường trong hoa viên cuối cùng cũng nở. Tiện tay nhặt bừa một pháp quyết, trên tay đã hái được một đóa hải đường nở rộ trong lòng bàn tay, đẹp nhưng cũng không bằng cái đẹp của Tổ mẫu. Cầm đóa hoa trong tay nghiền thành mảnh vụn, ta chẳng chút lưu luyến ném ra ngoài, cũng ngay tại lúc đó, sứ giả Vân Nhị phái tới dè dặt cẩn trọng xuất hiện trước mặt ta.

Vân Nhị, Tứ điện hạ Phụ Hỷ mới tròn ngàn năm tuổi này, thật ra ta thấy là người cực thú vị. Hắn bị thiệt mới nghĩ tới có thể tìm ta hợp tác, yêu nghiệt tộc Giao Long Huyền Mặc, hắn đã quen ta khá lâu rồi, chỉ vì một cái Vương vị Phụ Hỷ nho nhỏ cũng thật chẳng biết nên khen hắn rất ần nhẫn hay nên cười hắn chẳng ồm chí lớn nữa. Chẳng qua cùng hỏ hợp mưu hắn tóm lại cũng chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng được mà thôi. Tuy nhiên cũng may có hắn mà chỉ ngăn ngụt trong một trăm năm ta có khả năng bắt đầu kế hoạch của ta. Phụ Vương, Mẫu Hậu, các người hãy mở to mắt ra nhìn một cái đi, con sẽ không để cho các người phải chết vô ích đâu.

Trên Thọ Yến của Vương Hậu Phụ Hỷ Côn Lôn, đúng là nơi thâm ngồi ly gián rất tốt.

“Minh Nguyệt”

“Vâng đại nhân”

“Tám ngàn năm trước, trên tám phương đại lục đã từng xảy ra chuyện gì lớn vậy?”

“Bẩm đại nhân, tộc Phượng Hoàng và tộc Cù Như trăm năm đại chiến, hết chiến tộc Cù Như gần như lọt vào tai ương diệt tộc ạ”

“Ha ha, nói đúng lắm! Hai tháng sau, ngươi và Thanh Phong theo ta đi Côn Lôn một chuyến, lễ gặp mặt cứ theo ý ta mà làm”

“Vâng, đại nhân, Minh Nguyệt còn một chuyện nữa cần báo”

“Chính là Thanh Phong đã quay lại sao?” Ta đoán chừng Minh Nguyệt sẽ nói chuyện gì.

“Đại nhân minh giám, Thanh Phong bị thương về nói là b ảo Huyền Bội đại nhân trốn thoát, chính xác là tới lãnh địa phương Tây rồi ạ”

“Nói với Thanh Phong, để hắn dưỡng thương mấy ngày, chuyện Huyền Bội tạm thời không cần để ý tới. Ha ha, sáu ngày nữa tám phương đại lục đã thay đổi rồi. Minh Nguyệt, mang Thất Thái Linh Hàn Thiên và Phi Di băng thuyền kiếm tới đây”

Ta vốn tưởng rằng tất cả đều nằm trọn trong lòng bàn tay của ta, thật không ngờ một tháng sau trên thọ yến Côn Lôn, lại hoàn toàn thay đổi, cái mà người ta gọi là vận mệnh gì đó.

Đem theo Minh Nguyệt và Thanh Phong xông vào điện Côn Lôn, cũng đúng dự kiến là bị người bên trong ngăn cản. Ta dĩ nhiên biết được, trong điện không có chỗ cho Huyền Mặc ta. Chỉ là nhìn sắc mặt ghê tởm này, khiến cho ta không nhịn được cười, ác giao, ác giao, thật sự quá buồn cười rồi!

Phụ Hỷ Vương thật đúng là giận thật, nhưng chẳng chút nghĩ ngợi đã mời nhân vật nguy hiểm như ta vào. Ta nhìn Vân Nhị cách đó không xa, khi hắn đứng trước mặt Phụ Vương và Mẫu Hậu hẳn, hẳn quả thật có tài che giấu đồ.

Chẳng cần nghĩ ngợi, ta chỉ cười cười chỉ chỉ chỗ bên cạnh nam tử áo trắng và Vân Nhị, nói, “Huyền Mặc đa tạ Vương Hậu, tuy nhiên Huyền Mặc muốn ngồi bên cạnh người này” Muốn tiếp cận Vân Nhị không cần chỉ đích danh họ, kéo người không quan trọng, không liên quan xuống nước mới thật đúng.

Vân Nhị rất thông minh, hẳn lập tức nhìn thấu ý đồ của ta, hơn nữa còn ra vẻ nhiệt tình dịch chỗ, để ta ngồi giữa hắn và tên nam tử áo trắng kia. Lát sau ta mới biết, nam tử này chính là Nhị ca Vân Cảnh của hắn, cũng đúng là tên cướp của nàng. . .

“Thanh Phong, mang đại lễ lên” Ta mỉm cười trò hay bắt đầu mở màn. Trong lúc vô tình đánh giá Vân Cảnh bên cạnh, một bé con lại bị ta phát hiện ra thật thích trêu đùa. Đây cũng là lần gặp mặt đầu tiên của ta và nàng, thậm chí nhiều năm sau ta mỗi lần bừng tỉnh lại từ trong mộng, sẽ không ngừng lại được, nếu là ta biết nàng trước Vân Cảnh, kết cục có phải đã khác không, nàng có phải hoàn toàn thuộc về ta không.

Trên thọ yến của Vương Hậu Phụ Hỷ, lại là một con thỏ tham ăn, với ta thực ra là những điều chưa từng nghe qua. Chẳng qua sau khi ta thành công chọc giận tộc Phượng Hoàng, lại nghe thấy một tiếng cười phá vỡ không khí căng thẳng ở đó. Nếu ta không nhầm tiếng cười ấy xuất phát từ cái con thỏ béo mập tham ăn kia, còn chủ nhân của nàng ấy lại trầm mặc chặn tất cả ánh mắt nghi ngờ lại.

Ta vốn tưởng rằng trên đời này vốn chẳng có chuyện gì hay người nào gây hứng thú cho ta nữa, trong lúc vô tình thì cái con thỏ bất thường này đã hấp dẫn thu hút toàn lực chú ý của ta. Vì thế, lúc ta thấy nàng ấy lặng lẽ rời khỏi cung điện, cũng viện cớ đi ra ngoài.

“A a a” Phía dưới suối kia có tiếng động. Ta cười thầm, cuối cùng cũng tỉnh rồi. Lúc trước nhìn thấy bộ dạng ngủ say của con thỏ này trong bụi cỏ, thì kim không được mới nổi lòng muốn trêu chọc, chẳng ngờ tới lúc này nàng ấy vừa tỉnh lại. Ta vốn tưởng rằng tiếng cười lúc trước là nàng cố tình, hiện giờ xem ra sợ là đoán bậy bạ mất rồi.

“Khụ khụ, a, Tiểu Đại ca vô cùng anh tuấn tiêu sái, ngài đây đang định mang tiểu muội ta đi đâu vậy?”

“Hu hu hu, ngài không phải định ăn ta sao, Tiểu Cầu CẦU liệu sự như thần ta đây biết cả rồi. Nhưng Điều đại ca à, hãy nghe một câu nói thấm thía của ta nhé, ngài tính toán nhầm rồi! Ngài đừng nhìn bề ngoài ta béo, eo to thô thể này, đây đều là giả dối hết đó! Không phải Tiểu CẦU Cầu ta sai, mà đều là do Mặt TRắng gây ra họa đó. Sai rồi sai rồi! Điều là do lông gây ra sai đó. Đại ta ngâm trong nước một lát, ngài sẽ phát hiện ra thực ra ta gầy lắm chẳng khác gì con chuột vậy đó”

Tiểu CẦU Cầu ư? Tên này thật xứng với nàng ấy. Ha ha, đã sắp khóc tới nơi rồi, ta nhìn xem ngươi còn có thể nói gì nữa đây. Ta vừa nghe nàng ấy nói thao thao bất tuyệt, vừa bay về phía Dao Trì nổi tiếng Côn Lôn. Người người đều muốn được phúc của đầm sen bảy màu, nếu bị một con thỏ giành mất tiên cơ, nhóm Long Tộc tự cao tự đại ấy sẽ có cảm giác thế nào nhỉ.

“Điều Đại ca, xin nghe tiểu muội nói một câu, tiểu muội đây chẳng đáng giá tí nào đâu. Nếu thực sự bụng đại ca đói tới phát hoảng rồi, tiểu muội xin đánh cuộc là có mấy lớp đồ ăn có thể cung cấp cho đại ca ăn no nê. Đại Ca đã từng nghe nói tới cung Nguyệt Miện ở Côn Lôn chưa?”

Nguyệt Miện ở Côn Lôn đúng là chỗ ở của Nhị điện hạ Vân Cảnh Phụ Hỷ, xem ra nam tử áo trắng lúc trước nhất định là hắn rồi.

“Được rồi, ngài chẳng phải là nhìn trúng cái con đà điều giống như chim trĩ nhà ta rồi sao! Ta nhịn đau từ bỏ những thứ yêu thích tặng cho ngài đó, ngài đại nhân đại lượng tha cho ta một mạng đi”

“Ha ha ha ha...” Cuối cùng ta không nhịn được nữa bật cười, con thỏ thú vị thế này, làm sùng vật với khối băng Vân Cảnh kia thật đúng là lãng phí, nếu đưa tới Hồng Nghê, sợ là cuộc sống sau này không tới mức tị tị mịch mịch chán chán nữa rồi.

“Tiểu Cầu Nhi đúng không, Huyền Mặc nhớ kỹ, nếu muốn đi theo ta, ta sẽ tới cung Nguyệt Miện nhận người, hôm nay thì tha cho người”

Nhiều năm sau nhớ lại mới biết, lần buông tay này, cũng khiến cho ta mất cơ hội có được nàng ấy, lúc đó đã muộn mất rồi...

“Ha ha, tộc trưởng đại nhân thật sự là người thú vị!” Đê Vân Nhị biết chuyện hoa sen bảy màu của Dao Trì có liên quan tới ta, lúc đầu thì sững sờ, rồi lập tức không kìm được cười phá lên.

“Tứ điện hạ, chuyện sau đó Huyền Mặc sẽ an bày, nếu không có chuyện gì...” Ta không muốn giao tiếp nhiều với quân cờ của mình, vì các lợi ích, hẳn tóm lại không phải bạn đồng minh.

“Tộc trưởng đại nhân đợi đã, hay đại nhân tướng Vân Nhị chỉ là kẻ ngồi không hưởng thụ thôi sao? Hôm nay thọ yến qua rồi, biểu ca chẳng ra gì của ta là tộc Bò Lao có nói với ta, huynh ấy nhìn trúng Thất Thái Hân Linh Thiên của tộc giao long. Vân Nhị dĩ nhiên rất thích châm ngòi thổi gió ở bên đó đó”

“Hay! Tứ điện hạ, Huyền Mặc còn có mọi việc cần an bày từng cái, xin cáo từ trước” Vân Nhị cung cấp tin tức quả thật cần dùng, từ đó về sau kế hoạch đã trong nháy mắt bị ta cắt tía một lần, chỉ đợi loạn thế tái hiện.

Thanh Phong đúng là người đắc tội tộc Thanh Loan, lúc trước ta mang về tộc giao long lại không ngờ rằng hắn có thể để ta sử dụng. Lấy Phi Di nguyện kiểm soát tộc Thanh Loan và tộc Phượng Hoàng, Thanh Phong đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ ta giao cho hắn.

Chỉ câu nói hứa hẹn kia “Ta sẽ về cung Nguyệt Miện nhận người” lại bị ta coi là câu nói đùa đầu tiên rồi quên, từ sau khi Phụ Vương Mẫu hậu qua đời, ta chưa bao giờ nghĩ muốn cùng người ta làm bạn, sao lại chủ động tìm phiền toái cho mình chứ.

Dự tính thế nào ta cũng gặp được nàng đã biến hình trên lãnh địa Thanh Khâu của tộc Phượng Hoàng có bộ tóc ngắn mắt to. Nếu bảo là xinh đẹp, mỹ nhân trên tám phương đại lục nhiều đêm không hết, nàng có thể nào cũng không xếp nổi vị trí. Nếu nói cơ trí, bộ dạng sợ hãi yếu ớt mà quý giá kia hiện tại thú vị hơn, định lặng lẽ rồi đi thì ta không kìm được lại muốn đùa nàng.

“A đi đã phải, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân lệnh. A, A Men, vạn năng chủ, ai tới cứu cứu tín đồ đáng thương của các người đi, mang tên yêu nghiệt vạn ác chẳng rõ tên này diệt trừ cho ta đi, đừng để hắn lại nửa đêm tới dọa người”

Nói không sai, ta là yêu nghiệt, là cấm kỵ trong nội tộc giao long, lại lần đầu toát ra từ trong miệng người ngoài. Ta không để ý lắm cười cười, từ sau lưng nàng ấy tiêu sái tới gần, đem môi kề sát bên tai nàng rì rì bảo, “Ha ha, Tiểu Cầu Nhi, tâm kinh Bàn Nhược Ba La Mật này là vật gì vậy? Thái Thượng Lão Quân và A Men là thần thánh phương nào thế? Còn nữa, chủ nhân nhà người là ta chính là tộc trưởng tộc giao long phong lưu tuấn nhã, sao bị người nói là một tên yêu nghiệt chứ”

Nàng lại nói thác đi là không biết ta, rốt cuộc giả bộ hồ đồ, còn ta thì làm mọi cách đạt được. Ép nàng xoay người nhìn ta, lại bị cặp mắt đỏ của nàng dưới ánh trăng câu hồn, mà xui quý khiến hồn lên môi nàng thoang thoang mùi thơm. Xúc động sâu tận đáy lòng dần dâng lên, muốn chiếm đoạt nàng chẳng tiếc hết thảy.

Tiếc là lại bỏ lỡ, vì ta do dự. Sau khi trở lại Hồng Nghê, loại tâm tình như dây mây này cứ mọc rễ trong lòng, nảy mầm, càng trói chặt lại, rồi biến thành chấp niệm.

Cướp bá con Tù Bò, lừa nàng tới Cảnh Đồng Tuyết Hoang, ép giữ nàng lại, tính biết nàng không cam nguyện, ta vẫn cứ tưởng mười năm trao đổi đủ để nàng ở lại bên cạnh ta sẽ không rời đi. Mười năm như một giấc chiêm bao...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thố Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Say mê mùi thơm đến tận cùng (2)

Say mê mùi thơm đến tận cùng (2)

“Mặc Nhi, Mặc Nhi!”

“Mẫu Hậu, người gọi con ư?” Hôm nay là ngày sinh năm ngàn ba trăm tuổi của Mẫu Hậu, phụ Vương theo thường lệ mỗi năm đều đi tới núi Trường Bạch hái hoa Diệp Vũ Tuyết Liên đẹp nhất. Mẫu Hậu khác hẳn Tổ Mẫu của ta, Tổ Mẫu có một đầu tóc lửa đỏ cực đẹp, còn tóc Mẫu Hậu lại trắng như thác nước tinh khiết đẹp mất vậy.

“Mặc Nhi, cha con đã đi núi Trường Bạch ba ngày rồi. Mẫu Hậu sợ...” Một mặt Mẫu Hậu thần sắc lo lắng, ta lại không cho là đúng, dù sao thực lực Phụ Vương không có gì có thể làm khó người được.

“Vậy, Mặc Nhi sẽ tới núi Trường Bạch một chuyến vậy”

Núi Trường Bạch hang động ta dù chưa từng đặt chân đến, song lại rất nhanh phát hiện ra vách đá phía tây một tia khác thường. Linh khí xen lẫn lượng tà khí rất nặng trào ra từ trong miệng hang, bốn phía tuyết rơi ào ào.

Ta neho mắt lại, chẳng ngờ hang này còn sâu hơn cả tường tượng của ta, mãi một lúc lâu mới tới tận đáy hang ngằm nghe thấy tiếng mãnh thú rống giận. Tình vợ chồng vạn năm đóng băng giờ phút này cũng ào ào tan ra, bốc lên hơi thở, có tiếng đánh nhau rõ ràng, ta từ lúc chào đời tới giờ lần đầu tiên bị cảnh trước mắt làm cho sợ.

Phụ thân đã biến về long thân, lúc này đang cật chặt cổ một con Cự Long đầy máu, Cự Long hai mắt đỏ bùng, không ngừng lấy đuôi cứng như sắt quật phụ vương, có ý đồ thoát khỏi trời buộc. Phụ Vương rõ ràng cả người đầy thương tích, ta đang định tiến lên, ông lại rống to một tiếng ngăn cản nói, “Mặc Nhi, cấm không được lại đây! Thời gian không có nhiều, con nghe cho kỹ đây, chỉ cần làm theo lời phụ vương, không cần chút do dự nào cả”

“Vâng, phụ vương” Ta dù lo lắng, nhưng tình cảm cũng khác với đệ đệ Huyền Bội hay xúc động, phụ vương nhất định là nghĩ tới kết quả tệ nhất mới nói thế, mà bất luận là con cự long màu đỏ kia tới tốt cùng là thần thánh phương nào, có thể gây tổn thương cho phụ vương, cho dù là ta cũng không nắm chắc thoát thân.

“Mặc Nhi, trước mắt con không phải người khác, đúng là Long thần đại nhân vĩ đại nhất của tám phương đại lục. Hừ, thật buồn cười sau khi ông ta phát hiện ở đây mưu toan muốn nghịch thiên làm sống lại Long Vương Long Mẫu, cuối cùng lại rơi vào chi đạo yêu ma, trở thành bộ dạng hiện giờ người gặp người sợ này. Mặc Nhi, con hãy nghe cho kỹ đây, vừa rồi trong đây cha xuất hiện một ý nghĩ, Long Thần dù đã không như trước nữa, tuy nhiên pháp lực của ông ta vẫn nên để cho tộc ta sử dụng. Do ông ta hung bạo quá mức, cha chỉ đánh lừa mình, dùng tâm chú trời buộc phục chế ông ta mà thôi”

“Phụ Vương” Ta không ngờ phụ vương lại muốn dùng bản thân hy sinh để thu phục quái vật giống Long Thần trước mắt này.

“Mặc Nhi, đừng nhiều lời, con phải biết lúc nào thì thi triển thuật trời tâm chú. Tộc nghiệp giao long đành phó thác cho con, đừng để vì phụ thất vọng” Phụ Vương nói xong, đôi mắt phát ra luồng sáng, chậm rãi cắn chặt cổ Long Thần.

Ngay lúc Long Thần thoát ly kiềm chế trong nháy mắt, Phụ vương bị ông ta cắn lại, đã biến thành một yêu rồng Long Thần có khí lực rất mạnh, phụ vương bị thương càng vô lực phản kháng.

“Mặc Nhi, con còn chờ gì nữa!” Phụ Vương chưa nói xong, vô số máu tương từ miệng ông tuôn trào, trên đám băng tuyết nở ra nhiều đóa hoa huyết chói mắt.

Ta quỳ trên mặt đất hướng về người cúi dập đầu ba cái, lúc này mới đứng dậy chém ra một đạo trời tâm chú, ánh sáng trong giây lát trùm về phía Long Thần.

Tất cả những điều này phát sinh quá mức đột ngột, đợi lúc thần trí khôi phục lại mới phát hiện ra, Long Thần giận dữ ban đầu đã an tĩnh trở lại, còn phụ vương ta cũng tự dung biến mất trước mắt, chỉ còn lại máu tươi đầy đất. Trời tâm chú nổi lên tác dụng, nếu không có phụ vương giúp, ta cũng sẽ không dễ dàng phục Long Thần trước mắt như vậy.

“Linh!” Mẫu Hậu kê lên đầu đón từ đằng sau ta, ta giật mình xoay người, giờ ra sao, Mẫu Hậu vốn không nên xuất hiện tại nơi này cũng lặng lẽ đi theo tới. Một màn kia khắc sâu mãi trong đầu ta không bao giờ mất đi.

Trên mặt băng trong suốt là máu đỏ tươi của mẫu hậu, chảy xuôi xuống, cùng tan vào một thể với phụ vương. Giao long yêu từ trước tới nay nóng cháy, không sinh cùng thì cũng chết cùng, Mẫu Hậu không muốn sống một mình, thậm chí bà ấy còn chẳng nói một câu trách móc nào cứ thế đi theo phụ vương.

Ta quỳ xuống đất, mặt chẳng chút thay đổi. Vì báo thù, phụ vương cam nguyện trả giá sinh mạng, vì tình yêu, Mẫu Hậu lại chẳng hề lưu luyến gì.

“A a a, thật sự là trò hay đây” Một âm thanh đột ngột truyền từ chỗ sâu trong hang ra, đó là chỗ băng vạn năm đóng lại của Long Vương và Long Mẫu. Đám sương đen dần ngập tràn trong động, ta gặp được Tà, thực không thể ngờ thực mộng heo vùi thượng cổ lại thoát ra từ trong hàn băng.

Hiện giờ Long Thần bị ta dùng trời tâm chú khống chế, ta có thể bị bất cứ thứ gì khiến cho tan mất, bao gồm cả kẻ quỷ quyết khó chịu tà nịnh người này, “Thuận thì sống, nghịch ta thì chết” Ta nhìn hắn nói lạnh lùng, nói vậy chắc hẳn hiểu.

“Ha ha ha a... Thú vị thú vị thật, tại hạ dĩ nhiên là muốn sống không muốn chết rồi.”

“Thế là tốt” Nói vớ vẩn, kẻ này tuyệt đối không thể tin được.

“Tại hạ là Tà, chỉ là một con thực mộng heo vùi cuối cùng còn trên đời này. Ha ha, đi theo đại nhân, không ngại nói thẳng. Yêu rồng này hiện thời thật sự tham lam, cái gì cũng ăn cả. Vẫn nên tiếp tục giữ lại trong động này thì tốt hơn, tại hạ nếu không ra khỏi động, tự dung sẽ giúp đại nhân trông coi hẳn là được”

“Hả, Nếu vậy ta đây cũng không còn gì để nói nữa” Ta nâng tay ngưng tụ thành luồng sáng đỏ, chậm rãi tụ thành ấn giao long trên người Tà. Hắn cũng không phản kháng, chỉ là cứ nở nụ cười tà nịnh bên môi, tùy ý để mặc ta khắc nguyên rửa đoạt mệnh lên trên.

“Đại nhân tuổi còn trẻ đã có tạo hóa như thế, xem ra nhân tài tám phương đại lục này xuất hiện nhiều rồi” Hắn chẳng chút hoang mang cười cười, ăn nguyên rửa kia như chẳng có tí ảnh hưởng nào với hắn cả, hoặc hẳn vốn chẳng sợ ta giết hắn. Ta lạnh lùng nhìn hắn lần nữa ẩn vào vô hình, không còn tiếng động nào.

Ta biết hắn luôn ẩn giấu trong hàn băng, nhưng cũng không muốn để ý tới, chỉ đem huyền thiết khóa chặt Long Thần trong động. Gió tanh từng trận, ta chậm rãi quay đầu, máu tươi, máu trước đầy mắt, dần bao phủ toàn bộ động, ta dường như nghe thấy tiếng gọi bi thương của Mẫu Hậu, thấy phụ ảnh mắt quyết tuyệt của Phụ Vương. Ta quỳ xuống đất, trọng trách đè nặng gian nan trên vai, Huyền Mặc sợ rằng không trở về Huyền Mặc như trước được nữa. Máu tươi, lại là máu tươi, giống Địa Ngục Tu La vậy.... Phụ Vương, Mẫu Hậu, con không biết một thân một mình có thể kiên trì được bao lâu nữa, bao lâu nữa...

“Yêu nghiệt, yêu nghiệt” Mỗi một tiếng gọi mềm yếu ấy lại kèm theo một mùi thơm ngát kéo ta từ trong biển máu kéo lại, mở mắt ra, Tiểu Cầu Nhi của ta đang lôi kéo tay không ngừng, nếu ta không nhìn lầm thì trên mặt nàng đang rất lo lắng.

Chẳng suy nghĩ gì ôm vội nàng vào lòng thật chặt, ngửi mùi hương chỉ thuộc về nàng, cảnh trong mơ vốn hành hạ trái tim cuối cùng cũng không phục lại bình tĩnh.

“Huynh lại thấy ác mộng sao?” Tiểu Cầu Nhi tám năm nay lúc nào cũng tuân thủ ước định bên ta, ngoan ngoãn đứng cạnh ta, thói quen cũng thế, cũng có thói quen thân mật với ta.

Ta cười cười, không đáp. Tuy nàng ấy mới rời ta đi có một ngày, tuy ta mới có một ngày không được ôm nàng ấy đi vào giấc ngủ, tất ác trấn năm kia vốn tưởng đã khỏi hẳn qua tám năm, ai ngờ lại còn ăn mòn ta. Phụ Vương và Mẫu Hậu sau khi mất, ta tuyên bố với bên ngoài chuyện này, từ đây lưng đeo tội ác giết cha ăn thịt mẹ, trên dưới tộc giao long chẳng còn ai dám trái lệnh ta. Bị Huyền Bội đệ đệ ruột thịt thân nhất của ta hiểu nhầm, xung đột với đệ ấy, chẳng chút lưu tình, chỉ vì một người chống đỡ tất cả mọi bí mật và trách nhiệm.

“Đừng rời ta đi” Ta thì thầm. Nếu không có việc quán thân, ta chắc sẽ đi cùng nàng, giờ đau thấu xương mới nhớ tới trời buộc không thờ nổi. Một ngày chia lìa khiến cho ta hiểu được nàng quan trọng với ta biết bao, là một loại cứu vớt, là một loại không thể dứt bỏ ràng buộc được.

“Ừ, ngủ đi, lần sau sẽ không vậy nữa” Tiểu Cầu Nhi rất thông minh, chỉ có nàng nhìn ra vẻ giãy dụa nguy trang của ta. Vì thế nói ta và nàng đều hiểu rõ lòng nhau, nàng không hề đề cập tới ước định còn hai năm nữa, chỉ là càng không ngừng cười an ủi, bảo với ta là nàng không rời ta đi, sẽ không rời.

Chỉ là cái gì nên tới thì tới, mười năm không đổi được lòng nàng, cuối cùng muộn cũng đã muộn. Mặc Quá Nhi khóc rống thế nào, ước định mười năm của nàng đã tới, cố ý rời khỏi Hồng Nghê, nơi sinh hoạt hơn mười năm. Tự tôn của ta không cho phép ta cầu nàng ở lại, ta muốn nàng cam tâm tình nguyện mà không phải là bức bách uy hiếp liên tiếp.

“Ta đưa các người rời đi” Ta cười dịu dàng, ôm lấy Quá Nhi, không để cho mẹ nó thấy phiền lòng.

“Phụ thân, chúng ta cùng đi đi được không?” Quá Nhi ghé trên vai ta, chu chu môi đáng yêu giống nàng.

“Quá Nhi, nói cho phụ thân, nếu không có phụ thân, ai sẽ bảo vệ nương nương?” Ta không đáp lại vấn đề của nó, mười năm nay ta cưng chiều nó, đã sớm coi nó như con ruột rồi.

“Con!” Quá Nhi không cần nghĩ ngợi đã đáp lại, dáng điệu ngây thơ ấy chẳng khác Tiểu Cầu Nhi chút nào.

Ta cười to tán thưởng gật đầu, lại thoáng nhìn ánh mắt Tiểu Cầu Nhi mềm mại như nước, tựa như trước kia Mẫu Hậu nhìn ta và phụ vương vậy.

Chịu đựng sự vọng động mạnh mẽ của nàng, ta đem đuổi nàng và Quá Nhi trở lại bên Vân Cảnh. Từ trên không trở mắt nhìn nàng ôm lấy hắn khóc rống mãi. Tiểu Cầu Nhi, nàng có biết mất Huyền Mặc đau đớn, trái tim Huyền Mặc bị thương tổn không.

Đem yêu rống Vô Nhan ở trên thế gian trở lại, hắn liền biết vận mệnh mình. Ta nói cho hắn biết tất cả chuyện có liên quan tới Vô Hương, hiểu ra hắn hối hận, nhưng cũng chẳng có cách nào cười lạnh nhạt được.

“Tộc trưởng Huyền Mặc, Vô Hương từng hỏi ta, trái tim Vô Nhan ở chỗ nào? Ngươi nói cho ta biết, lòng ta ở chỗ nào được không?”

Hiện giờ Vô Nhan không còn lưu luyến nữa, ta cũng không có chút áy náy cười lạnh bảo, “Đợi chết rồi, người tự nhiên sẽ hiểu. Nàng ấy đợi người bảy trăm năm, người nên sớm đi bồi nàng ấy đi” Ta đẩy hắn nhập vào trong động, đẩy vào miệng quái vật kia. Trăm năm trôi qua, ta mang vô số yêu vật tặng cho Long Thần trong động, ông ta cần nuốt họ hết không còn gì, lập tức trở nên cường đại. Cửu Vĩ yêu hồ Cơ Vũ, yêu rống Vô Nhan, thanh danh hiển hách của họ cũng chỉ làm tăng lên yêu lực của Long Thần, có nhớ lại cũng không có thừa mà ăn.

Thời điểm nhanh đến, ta đợi một trăm năm, bày ra thế cục này, chẳng vòng này, cuối cùng cũng tới lúc thu vông rồi...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Say mê mùi thơm đến tận cùng (3)

Say mê mùi thơm đến tận cùng (3)

“Đại nhân, Tà thật không hiểu, ngài sai ta hạ phạm chỉ vì một cô gái sao?”

Tiểu Cầu Nhi rời Hồng Nghê đi không lâu, ta liền mượn pháp khí tùy thân của Cửu Vĩ Yêu hồ Cơ Vũ, thành công giải thoát cho Thực Mộng Heo Vòi Tà ra khỏi hàn băng vạn năm. Ấn nguyên rửa của tộc giao long luôn có uy lực mạnh nhất trong tộc, vì thế ta không để ý xem hấn có phản bội ta không, phản bội thì phải chết, hấn xác nhận là biết.

“Người không hiểu đâu” Ta không thích Tà cười cười, cả hấn cũng không bỏ qua thực lực.

“Vâng, đại nhân” Nói chuyện với người thông minh chưa bao giờ tốn sức, hấn lại không hỏi lại, chỉ cúi người hành lễ, rồi lập tức biến mất trước mắt ta.

Ta muốn biết, không ở bên cạnh ta, nàng có kết quả thế nào...

“Yêu nghiệt, mau tỉnh lại, trong hoa viên Hoa Quế nở rồi, để bọn người hầu làm bánh Quế Hoa ăn đi” Nụ cười ngây ngô, giọng nói quen thuộc, kèm theo cái giọng không rời được từ ấn ấy. Ta theo bản năng đưa tay ra, xâu lăm trợn mắt. Chỉ là cái chụp này bị hụt, đầu còn tiêng cười ngây ngốc ấy, đầu còn bóng hình của nàng, đều là mộng. Bên gối đã trống trơn mấy năm, phải là quên, trái tim lại bị đau đón ăn mòn, cứ như bị khoét đi một miếng, đau triệt nội tâm.

Lại qua vài năm, tộc Lộc Thực thế gian phái sứ giả tới, nói là đã tìm được người ta muốn tìm, dĩ nhiên người đó là tộc trưởng lão Bàn Long, cuối cùng họ không có cách nào tự ra tay.

“Minh Nguyệt, người theo ta hạ phạm. Thanh Phong, người tự mình đi liên lạc với Tứ điện hạ tộc Phụ Hỷ, nếu hấn có thể làm như hấn nói, thuyết phục tộc Bồ Lao liên thủ cùng tộc ta, nói vậy chắc hấn sẽ biết, sắc trời này đã muốn thay đổi, để hấn sớm đi chuẩn bị đi thôi” Ta nhìn tám phương đại lục này bầu trời trong vắt vĩnh viễn không đổi, khẽ nhếch môi lên.

Hạ phạm, đi thẳng tới tộc Bàn Long ở Đông Hải. Thân là Long Tộc mặt chờ, tộc trưởng tộc Bàn Long có vẻ hiểu mình vài phần, vứt bỏ một người bảo toàn cả tộc, vì thế ta rất nhanh đã gặp được người cần gặp, Cha của Quá Nhi, là một trong phần đông trưởng lão của tộc Bàn Long.

Nam tử trước mắt dù không hiểu vì sao ta tới, nhưng cũng không biểu hiện vẻ hoảng loạn dao động. Ta cười cười, đuổi Minh Nguyệt đi, lúc này mới mở lời, “Vị Trưởng lão này có biết vì sao Huyền Mặc lại đến không?”

“Tại hạ không biết” Quá Nhi và hấn quả thật khá giống nhau, chẳng qua hấn là cha, hấn không hợp. Cũng chính bởi nguyên nhân này, ta sẽ chẳng chút lưu tình với hấn chút nào.

“Ha ha, vậy Huyền Mặc chỉ điểm cho ngài chút vậy. Phu nhân Huyền Mặc từng nhặt được một Tù Bò mất tím bị vứt bỏ, Huyền Mặc thấy đứa trẻ này ngoan ngoãn, nên kéo thi pháp trợ nó biến hình” Ta dùng chút cũng thấy rõ biểu hiện biến hóa của hấn, rất kinh ngạc và cũng hối hận, có lẽ còn có chút thống khổ, “Thật khéo chính là đứa bé này lại khá giống ngài, ngài nói chút xem, trên đời này có thật có việc trùng hợp thế không?”

Trưởng lão Long Tộc kia nghĩ tới cũng hiểu, hấn cười khổ ngẩng đầu, trong mắt hiểu rõ hoàn toàn, “Tộc trưởng vì sao mà đến, tại hạ đã rõ hết, mong rằng tộc trưởng đối xử tử tế với con ta” Nói xong hấn đem pháp lực toàn thân tụ trong lòng bàn tay, hướng lên đỉnh đầu mình chụp xuống. Ta hừ lạnh một cái, xoay người rời khỏi Đông Hải.

Đây chỉ là bắt đầu kế hoạch, ta bảo Thanh Phong chăm ngời quan hệ giữa tộc Phượng Hoàng và tộc Bồ Lao, rồi lập tức dẫn quái vật trong động tiến công ta Cánh Đòng Tuyết Hoang gần tộc Tù Bò nhất. Phụ Hỷ Vương Vân Tuyền dù nghĩ phải binh viện trợ, cũng bởi ông ta có người con trai thứ tư Vân Nhị phản bội nên hết cách phân thân. Vì thế, rất nhẹ nhàng, cả tộc Tù Bò liền bại dưới thuộc hạ tộc giao long ta.

Tiếng chửi rủa sắp chết cùng tiếng cầu xin tha thứ cứ vang lên chung quanh, sôi trào khiến người ta hưng phấn. Ta từ trên không ngẽ ngạo nhìn xuống cảnh đẹp giết chóc bên dưới, ta biết máu giao long trong các tộc người đang kêu gào, đó là khát vọng bản năng đấu tranh.

Mà Tà trở về nói cho ta biết, nàng đã trở lại, đi cùng nàng dĩ nhiên còn có Vân Cảnh. Tiểu Cầu Nhi, con sẽ giúp ai đây? Không thể nghi ngờ, con lại đứng ở bên hấn, Huyền Mặc cuối cùng lại cô độc mà chiến.

Lại là mộng, cam kết không đi, cũng mỗi lần tỉnh mộng lại đổi lại nỗi đau chết lặng. Chỉ là lúc này mộng lại quá chân thật, cảm xúc kề cận thân thiết của da thịt, mùi thơm thoang thoang thơm ngát quen thuộc, ta mở mắt ra, có vẻ dè dặt cẩn trọng, “Nói cho ta biết, đây không phải là mơ”

Trên mặt truyền tới cơn đau nói cho ta biết quả thật không phải mộng, ta vốn nên để nàng rời đi, cũng vui sướng giờ khắc này được gặp lại. Ông trời vẫn hậu đãi ta...

“Không đi, không bao giờ đi nữa. Ta nguyện cả đời ở bên huynh” Tiểu Cầu nhi nói lời này mang theo vẻ bất đắc dĩ, lòng ta nháy mắt lạnh xuống, chủ động tới tìm ta lại là vì hấn.

“Nàng vì hấn, cam nguyện ở bên cạnh ta cả đời ư?” Vừa mở miệng, ta đã hối hận, chỉ là ghen tị trong lòng với tên kia trong tức khắc đốt cháy ta, khiến cho ta hận không thể đem nàng vĩnh viễn cột chặt bên mình, cho dù có phải rớt xuống địa ngục.

Nàng không đáp nguyên nhân nàng tới, mà thôi thôi, ta cầu chẳng qua là nàng làm bạn cả đời, trái tim ấy cuối cùng cũng theo thời gian thuộc về ta, sẽ có một ngày như thế.

“Nếu thế, ta đây liền tính làm sủng vật của huynh đi”

“Huynh ấy cho ta là duy nhất, vậy huynh có thể cho ta là cái gì? Ngoài làm sủng vật cung chiều và khoan dung, huynh có năng lực gì cho ta chứ?” Ta không ngờ được, trong lòng nàng, Huyền Mặc yêu thích nàng ấy đúng là không chịu được như thế.

Bực, nhịn không được thì bực. Duy nhất, nàng muốn chính là duy nhất, khách sáo rồi! Đến nàng muốn cả mạng ta, ta cũng chẳng chút do dự tặng cho nàng.

Cuối cùng Tiểu Cầu Nhi cũng trở về bên ta, vì nàng thích hoa đào, ta liền trồng đủ loại cây đào trong Hồng Nghê, vì nàng chán ghét Tà, ta liền tự định giá làm cách nào xóa sạch dấu vết hấn ta, mượn tay người khác.

Tộc Bồ Lao đầu hàng và cái chết Vân Nhị nhắc nhở ta, lúc Tiểu Cầu Nhi tới Hồng Nghê, kế hoạch của ta đã thay đổi, trăm năm kiên trì bởi nàng mà dễ dàng bỏ qua, chỉ là trong lòng nàng vẫn giấu một người như cũ, ở đó kết quả không có chỗ cho Huyền Mặc, ta không hiểu.

“Chúng ta thành thân đi” Vì Tiểu Cầu Nhi tới, ta trở nên lòng tham không đáy, bức thiết ép nàng trở thành vợ ta, lại thấy nàng đáp lại ngay.

Một câu “được” đã khiến ta vui mừng lại lo âu. Tiểu Cầu Nhi, quyết định của nàng đúng là vẫn còn vì hấn.

Nhưng ta sẽ không chờ nữa, đã tính tộc giao long là địch với toàn bộ Long Tộc, hôn sự này ta vẫn muốn được thuận lợi vui vẻ.

Phái Tà đi báo cho Vân Cảnh đang ở Côn Lôn, một là hy sinh con cò Tà này, hai là ta chắc chắn Vân Cảnh sẽ vì cái thiệp mời cưới ấy mà tới, dù hấn không bắt chước ta làm vậy, lại giống ta yêu khắc sâu con người kia.

Đêm trước đại hôn, Tiểu Cầu Nhi đuổi ta đi, ta cũng đang ra cửa thì nhận được mật báo của Thanh Phong, Vân Cảnh, quả nhiên đã tới đây.

Ta hạ lệnh, để hấn thuận lợi lẫn vào Hồng Nghê, cũng mất nhắm mắt mở để hấn tìm được Tiểu Cầu Nhi. Đây là trận cá cược nhất định phải phân thắng thua, ta nói với mình, phải thắng, Huyền Mặc được nàng, nếu thua, cùng chết chung. Buồn cười là ta cả đời bố cục tính kế, kết quả người thương cùng không chạy thoát số mệnh, số mệnh, ta tin, vì nó chính là mạng.

Trón trong bóng đêm, ta nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Cầu Nhi, hai tay nắm chặt, vừa sinh ra lần đầu tiên hiểu sợ hãi là gì. Hấn là cướp của nàng, còn nàng là cướp của ta, chẳng ai phụ ai, ai nợ ai, cả ba chúng ta đều cùng cam tâm tình nguyện.

“Thành toàn các người, Cảnh làm sao đây, Cảnh làm sao mà sống tiếp nữa đây?” Nghe được Vân Cảnh ba lần hỏi vì sao, cuối cùng ta không nhịn được đi ra, đúng là nghiệt duyên, cuối cùng hôm nay cũng phải kết thúc rồi.

Một thân áo cưới đỏ rực mặc lên người, cố nén thương tổn. Ta thắng, nàng ở lại. Chỉ là nhìn thấy Vân Cảnh đi lao đảo, ta không thể cao hứng nổi, nàng càng thêm khổ sở.

“Huynh đã tính toán tất cả, cần gì phải giả mù sa mưa sợ ta rồi đi chứ” Nàng có biết không, ta nguyện giả ngây giả dại cái gì cũng không biết. Nàng đoán trúng tâm tư của ta, ta sao không biết trong lòng nàng đang nghĩ gì chứ.

Tân khách trên yến đông đủ, chuyện trò vui vẻ. Nền đỏ lay động, mùi rượu xộc thẳng vào mũi. Ta không thấy rõ mặt Tiểu Cầu Nhi dưới tấm lụa mỏng, mà ta từ trước tới nay vẫn cười. Rất lâu trước kia, phụ vương cũng mang theo tâm tình như vậy mà cưới Mẫu Hậu đi. Tiểu Cầu Nhi, Huyền Mặc luôn không nói cho nàng biết, người trong tộc giao long luôn chung tình, Tổ phụ Huyền Mặc, phụ vương Huyền Mặc, bọn họ suốt cả đời chỉ cưới một cô gái làm vợ, mà Huyền Mặc cũng vậy.

Yến tiệc tàn, trở về tấm cung, nàng đang yên lặng ngồi ở đầu giường, nhìn còn đẹp hơn cả cảnh trong mơ. Giúp nàng lật tấm lụa che mặt, trong lòng đột nhiên nổi lên cảm khái, thế gian này vạn vật với ta chẳng quan trọng bằng người trước mắt.

Lễ hợp cẩn, ta nhìn chén bạch ngọc trong tay mỉm cười uống cạn.

Một đêm tham vui mừng, lại luyến tiếc nhắm mắt. Ôm thom ngọt đi vào giấc ngủ, ta lặng lẽ đi tới núi Trường Bạch.

Lặng nhìn mộ hợp táng của Phụ Vương và Mẫu Hậu, nhìn Bi ngạn Hoa đỏ rực đối diện bên bờ nở rộ.

Ta sớm biết Tiểu Cầu Nhi hạ độc trong rượu, lại không biết nàng cũng uống ly rượu hạ độc đòi mạng kia, đến cuối cùng vẫn khờ ngốc như vậy, khiến cho người ta không dám hạ quyết tâm quở trách.

“Không cầu cùng sinh, nhưng cầu cùng chết. Huynh biết rõ dụng ý ta tới tìm huynh, ta sao lại ích kỷ sống một mình chứ. Huống chi vợ chồng vốn cùng hoạn nạn cùng sống cùng chết, có thể biết huynh, cũng là bất hạnh của Tiểu Cầu Nhi” Biết nàng, sao không phải là bất hạnh của Huyền Mặc chứ.

Lúc trước ta có đưa cho Tiểu Cầu Nhi một chiếc gương hoàn hảo vẫn treo trên cổ nàng, nghe nàng kể chuyện xưa sống động, ánh mắt trầm xuống không mở ra được nữa.

“Mặc Nhi, tổ mẫu tặng cho cháu cái này được không?” Tổ mẫu một đầu tóc đỏ rực đối với ta là người phụ nữ đẹp nhất, bà tự tay lấy gương trên cổ xuống, mỉm cười chuyển tới tay ta. Ta nhận ra chiếc gương kia, vì từ lúc ta sinh ra tới giờ, ta chưa bao giờ thấy tổ mẫu lấy nó xuống.

“Tổ mẫu, Mặc Nhi không dám nhận” Cũng là vật quan trọng của Tổ mẫu, ta sao có thể cầm dễ dàng thế.

“Mặc Nhi, đây là tâm ý Tổ mẫu, tổ mẫu hi vọng Mặc Nhi cũng có thể giống tổ phụ tổ mẫu hạnh phúc như vậy” Tổ mẫu xoa đầu ta, con mắt trong veo

như thủy tinh của bà in ngược hình ảnh trên đầu ta có mấy sợi tóc đỏ như lửa, xinh đẹp giống y tóc bà.

Ta có sức mở mắt ra, Tiểu Cầu Nhi đang ngủ trong lòng ta, tựa như mỗi tối trước kia vậy, chỉ là sợ lúc này không bao giờ còn tỉnh lại nữa. Cái gương kia chẳng biết đã biến mất từ lúc nào, cứ như tâm ý một lần của Tổ mẫu vậy. Bi Ngạn Hoa tiên nếu không chiếm được trái tim người mình yêu, vậy đời đời kiếp kiếp này đều không được luân hồi đền đáp tìm được nàng, vĩnh viễn không ngừng lại. Gương kia sẽ vì ta tìm lại nàng một lần nữa...

Bên tai truyền đến tiếng đệ đệ Huyền Bội, nó đang gọi ta là đại ca, chỉ tiếc ta đã mất lực đáp lại nó.

Giữa lúc hoảng hốt, lại nổi lên giấc mộng, trong mộng bóng dáng Phụ vương và Mẫu hậu hiện rõ dần rõ, quay chung quanh họ là ta và Huyền Bội lúc nhỏ, hóa ra ta cũng có nụ cười tươi đến vậy. Tiểu Cầu Nhi, kiếp sau Huyền Mặc sẽ không tới muộn nữa. Ta chắc chắn là người đầu tiên tìm được nàng, là người đầu tiên in sâu trong lòng nàng, không để cho ai cướp đoạt được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Khởi đầu mới

Khởi đầu mới

Ta chưa bao giờ ngờ tới, lúc gặp lại nàng nàng đã trở nên lạnh lẽo. Ta chỉ đến chậm đúng một ngày, nàng đã không còn cười gọi tên của ta nữa, Vân...

Phụ Vương nói với ta, muốn hành động một lần đem tộc giao long tiêu diệt thừa dịp đại hi tới hôm đó của Huyền Mặc và Tuyết Nhi. Phụ Vương nói với ta, nếu câu nệ nữ nhi tình trường mà để cơ hội tuyệt mất, mọi người trên tám phương đại lục sẽ gặp nhiều dày vò đêm ngày. Vì thế để thời điểm Tuyết Nhi và Huyền Mặc thành thân, lúc nàng nằm trong lòng hân, ta sẽ mang theo các tộc tinh nhuệ đi thẳng một mạch chém giết tới tận Hồng Nghê.

Trời đã sáng trưng, thuộc hạ của ta bắt được đại bộ phận quý tộc và mấy vị trưởng lão khó chịu của tộc giao long, chỉ riêng chẳng thấy bóng Huyền Mặc đâu, tiếp đó cũng không thấy Tuyết Nhi ở tại Hồng Nghê.

Vì đánh bất ngờ thành công, người tộc giao long bị nhốt cùng một chỗ, lật tung cả Hồng Nghê, ta vẫn không tìm thấy hai người họ.

“Công tử Huyền Bội, người cũng là đệ đệ của Huyền Mặc, có biết hân còn có chỗ nào để đi nữa không?” Ta lo lắng bất an, trong lòng lại không có chút vui sướng nào việc không tổn chút sức bắt được toàn bộ tộc giao long.

Lần đánh tộc giao long bất ngờ này, Huyền Bội cũng đi cùng, còn có đại nhân Khô Vinh cũng đột ngột xuất hiện trước mặt ta hai ngày trước.

Đại nhân Khô Vinh thay đổi rất nhiều, lời nói của ông ấy cũng thay đổi, người cũng thêm trầm ổn hẳn hơn dĩ vãng.

Ta đợi Huyền Bội trả lời cũng đồng thời phát hiện ra toàn bộ Hồng Nghê ngập tràn hoa đào, đóa hoa đào hồng nhạt nhẹ nhàng bay trong gió, mùi thơm dịu dịu như dân an ủi nổi lòng ta.

Huyền Bội trầm ngâm một lát, lúc này mới ngẩng đầu lên nói, “Hiện giờ chỉ e là còn mỗi chỗ đó” Hân cũng không nói cho chúng ta biết chỗ đó là đâu, ta chỉ làm tư thế mời, hân liền dẫn đầu đi trước.

Ta bảo các thuộc hạ ở lại, cũng mời đại nhân Khô Vinh ở lại Hồng Nghê trấn tọa, lúc này mới đuổi theo Huyền Bội theo hướng Bắc mà đi.

“Nhị diện hạ, Huyền Bội kính nể cách làm người của ngài. Chỗ này mong rằng ngài không cần nói với bất cứ ai” Đi tới bên vách đá tuyết son, Huyền Bội chỉ vào nơi có tuyết trắng bao phủ.

Nếu không có việc khác trước tiên nói tới, ta quả thật không nhận ra nơi hân ngụ ý lại có một cái hang. Trong động cực kỳ rộng, bốn phía giăng đầy tình vợ chồng kết băng.

Đi không biết bao lâu, Huyền Bội dẫn đường đi trước ta bỗng thét lên một tiếng kinh hãi, cất giọng kêu lên tiếng “Đại ca” khiến cho trong nháy mắt ta hiểu ra, quả thật Huyền Mặc ở chỗ này.

Cách đó không xa, giữa rừng hoa Bi Ngạn nở đỏ rực tuyệt mỹ kia, Huyền Mặc và Tuyết Nhi của ta an tĩnh tựa vào nhau, bộ quần áo cưới đỏ như lửa làm đau chói mắt ta. Nếu thời gian quay trở lại, ta nguyện đêm trước dẫn nàng rời đi.

Đờ đẫn tiến lên, ôm thân hình bé bỏng kia vào trong ngực, gầy yếu lạnh lẽo như vậy lại có nụ cười đẹp nhất.

“Tuyết Nhi, về nhà đi. Chúng ta ước định tốt lắm, nếu sinh thêm cho Nguyên Bảo mấy đệ đệ, muội muội. Chúng ta về nhà đi...” Ta thì thào tự nói, quanh mình tất cả dường như chẳng liên quan tới ta, toàn bộ thế giới của ta trong lòng ta, điềm tĩnh mà tốt đẹp.

Trở lại Hồng Nghê, thuộc hạ báo lại, dư nghiệt Huyền Mặc, hai tên tâm phúc Thanh Phong và Minh Nguyệt mang theo quái vật trong truyền thuyết kia

tới đón đánh các chiến sĩ Long Tộc ở chỗ này.

Ta không rõ mình làm cách nào trở lại Côn Lôn, chỉ là Tuyết Nhi thủy chung vẫn ở trong lòng ta. Đem nàng an táng trong cung Nguyệt Miện, như vậy, nàng sẽ không đi nữa, sẽ không còn.

Thật lâu sau, ta mới nghe phụ vương nói, Huyền Mặc nuôi quái vật kia đã được đại nhân Khô Vinh mang đi, hiện giờ cũng không tìm được ông ấy. Lại qua mấy ngày, Côn Lôn gặp phải hỗn loạn chưa từng có từ trước tới nay. Tất Phưong ám sát phụ vương, nhìn cặp mắt hần không còn trong sáng nữa, ta liền biết hần sớm đã bị khống chế, mà người truyền đạt mệnh lệnh với Tất Phưong cũng chỉ có thể là Huyền Mặc, cả sau khi chết, hần ta là con cò cao nhất.

Tất Phưong đúng là không giữ lại được, Thảng Ngộ đáng thương cứ vậy mà sinh con ra. Còn mẫu phi Vân Nhị cũng chết sau ngày thứ hai phụ vương chết, người yêu nhất đã chết, sinh ra không thể lưu luyến. Còn ta lại không chết được.

Trải qua hạo kiếp này, mọi người dường như cũng ào ào đạt được nhất trí, cùng với cửu tộc cộng phân thiên hạ, chẳng bằng hợp chín thành một, chọn lấy một vị Vương giả thống nhất quân lý.

Ta thờ ơ ngôi Vương, lại bị các tộc đẩy lên địa vị cao, không cự tuyệt được. Được thiên hạ có tác dụng gì đâu, được thiên hạ lại mất nàng.

Sau khi lên ngôi, mấy vị thúc phụ vẫn như trước quản lý tộc của họ, vì phòng chiến tranh phát sinh, ta ban bố pháp lệnh, đem chiến lực cửu tộc nhập về một, không còn để nhóm thúc phụ cá nhân lãnh đạo nữa.

Ta hướng khắp thế gian nhìn toàn bộ tám phương đại lục, dưới nghiêm lệnh, một khi có thay đổi, nhất định phải khẩn cấp, tuyệt đối không thể để nó trở lại như cũ. Kể từ đó, chúng tộc đứng lúc cấp bậc khác nhau cũng thoáng hòa dịu đi.

Trước kia cảm thấy thời gian trôi qua thật chậm, hiện giờ thời gian lại như chim bay. Mẫu Hậu vì phụ vương chết mà bị tâm bệnh, suốt ngày buồn bực không vui, không chịu được vài năm đã đi theo phụ vương. Nhóm người yêu nhau đều đi cả rồi, mẫu hậu chết lần đó là lần cuối cùng ta chảy nước mắt, sau này, sợ là không còn rơi lệ được nữa, cả đời này ngoài chờ đợi ra thì vẫn là đợi. ...

Một trăm năm, một ngàn năm, một vạn năm. Tuyết Nhi nàng có biết không, Nguyên Bảo đều đã trưởng thành rồi, từ khi ta đăng vị vì Vương Hậu đã đón nó tới bên cạnh mình. Nó thật sự rất ngoan và thông minh, dù không nhắc tới chuyện của nàng, nhưng ta biết ngày nào nó cũng lo cho nàng. Còn Khô Vinh đại nhân, ngẫu nhiên truyền tới hai chuyện có liên quan tới cuộc đời của ông ấy, đơn giản là ở chỗ nào thì nháo chỗ nấy. Ông ấy cuối cùng cũng nghĩ thông, hiện giờ rất tiêu điều tự tại.

Tuy nhóm thúc phụ lúc nào cũng thường nhắc tới việc lớn cả đời của ta, ta lại khéo léo cự tuyệt liên tục, bởi vì hậu vị này chỉ dành cho một người ngôi. Chờ đợi mỗi năm, chờ đợi Tuyết Nhi trở về, dù đáng về thay đổi và không còn nhớ nữa, ta tin ta vẫn còn tìm ra nàng, đang ở đâu đó vào một ngày nào đó.

“Diên Kính, muội đứng lại đó cho ta!” Nói chuyện là một thiếu niên đi giày đen, mặc áo khoác thêu hoa mai, tuy vóc dáng chỉ mới mười mấy tuổi, lại nhìn tuấn tú đẹp mắt vậy. Đôi mắt đào đào lúc này long lanh tức giận, đôi môi mỏng dày nhếch ra thành sợi chỉ, tóc đen dài như tơ lụa phất phơ bay theo gió, thật đúng là xinh đẹp tới mức khiến người ta không rời nổi mắt.

“Không thêm, thật vất vả lắm mới có thể vào lúc trưởng thành biến hình như vậy một lần, ta cũng không cần lúc nào cũng ở bên cạnh huynh đâu” Diên Kính trong miệng thiếu niên chẳng qua cũng chỉ là một cô bé hơn mười tuổi, mặc váy dài màu tơ vàng. Lần đầu này liền có thể nhìn thấy cặp mắt to màu bạc của nàng, dưới ánh mặt trời phát sáng long lanh, môi hồng chu lên, mang theo chút ngây thơ buồn cười, bộ dạng nhìn cũng thật đẹp.

Thiếu niên nghe Diên Kính nói thế càng thêm buồn bực, định xông lên bắt nàng. Hai người ở trong cánh rừng hạnh hoa này người truy ta đuổi chẳng ai chịu nhường ai.

“Dữ Thư, huynh đúng là đáng ghét, ta cũng không thêm để ý tới huynh nữa” Diên Kính chạy một rồi, liền xoay người nhào vào thiếu niên, cũng chính là trong lòng Dữ Thư ra sức đánh, khuôn mặt nhỏ phồng lên, nhìn không thấy vui.

“Hừ, muội không để ý ta thì để ý tới ai vậy?” Giọng Dữ Thư dù cứng rắn nhưng trong mắt lại lấp lánh cười bán đứng cảm xúc chân thật của hần, để mặc Diên Kính dồn hết sức mình, đánh lên trên người hần.

“Ta ta! Dù sao cũng không có huynh ta còn tìm người khác bù vào!” Diên Kính bất giác nghẹn lời, lại không muốn có khí thế thua người, đành nói lung tung ra miệng.

“A... vậy ha...” Dữ Thư cô kéo dài giọng, lập tức túm chặt lấy hai tay Diên Kính, thấy nàng sau đó ngoan ngoãn không động nữa, liền phúi phúi rồi quay lại hướng lúc trước về.

Lúc đầu Diên Kính cũng chẳng biết ý Dữ Thư là gì, chỉ đứng sững sờ tại chỗ, thấy hần cứ càng chạy càng xa, gần như không thấy bóng nữa, nàng mới sột rượt tiến lên đuổi theo, “Dữ Thư, huynh đi đâu vậy?”

“Ừ... Tìm cha mẹ ta đi, bảo họ mang ta về nhà” Bước chân Dữ Thư không ngừng lại, trong mắt tím lóng lên tia giảo hoạt, chẳng hợp với lời nói rõ ràng lúc trước.

“Không được không được không được phép!” Diên Kính không ngờ Dữ Thư sẽ nói vậy, nước mắt lập tức trào ra.

Dữ Thư thấy mục đích đã đạt được, cũng không làm loạn nữa, lại thấy Diên Kính bị hấn làm cho khóc thét, lập tức đau lòng quay lại, vỗ về ôn nhu an ủi nàng.

“Huynh không đi sao?” Diên Kính ngừng khóc, nhưng trong giọng nói còn mang theo nức nở khàn khàn.

“Nàng chính là vợ chưa cưới của ta, nếu không có ta bên cạnh nhìn kỹ nàng, không chừng một ngày nào đó nàng bị ai đó kéo chạy mất” Dữ Thư cười cười véo má Diên Kính, cảm xúc mềm mại, còn thoảng mùi hương thơm của thiếu nữ.

“Ai bảo ta muốn gả cho huynh chứ!” Một giây trước Dữ Thư phải rời khỏi thì khóc rống lên mãi, một giây sau, Diên Kính lại không phục cùng đấu võ mồm với hắn.

“Nếu ta không cưới muội, thì ai dám lấy muội chứ. Con gái thì phải giống nương ta kia, dịu dàng như vậy có hiểu không?”

“Hừ, ta quyết định, sau này lớn lên ta muốn gả cho Cảnh Vương, chắc chắn ngài ấy sẽ không ghét bỏ ta đâu”

“Diên Kính, đừng có nằm mơ nữa, Cảnh Vương dù muốn cưới vợ cũng không thể cưới muội đâu, vì thế muội ngoan ngoãn làm vợ của ta đi”

.....

“Tại sao không nói chuyện?”

.....

Dữ Thư vừa thấy bộ dạng Diên Kính thế thì biết nàng đang giận, nhưng không thể trách, hắn xoay người một cái ngồi xổm xuống, lập tức quay đầu hướng Diên Kính nhếch miệng cười, “Ngoại lệ công muội một lần, cảm không được giận”

Diên Kính do dự một lát, cuối cùng cũng nằm lên lưng Dữ Thư.

Trong rừng, trên lưng thiếu niên anh tuấn còn đeo một cô bé mặt thì cười mà vẫn vương giọt lệ.

“Dữ Thư, ta không giống mẹ huynh dịu dàng như vậy, huynh có ghét bỏ ta không?”

“Muội là vợ ta, còn thích không kịp sao ghét bỏ được chứ!”

“Thực ra.... Ta cũng rất sợ.....Huynh bị người khác.... Cướp đi....” Cô bé nói xong, giọng dần nhẹ bằng, đảo mắt rồi ghé trên vai thiếu niên ngủ mất.

“Sẽ không đâu, vĩnh viễn cũng sẽ không thế” biết rõ cô bé không nghe được, thiếu niên vẫn cười đáp, cũng như để nói cho bản thân mình nghe vậy.

Ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua tán lá rừng dày đặc, trên cành cỏ cô bé có đeo một chiếc gương nhỏ loang lổ, chứng kiến hết tất cả mọi chuyện.

THE END

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Đa tình lại bạc vì vô tình (1)

Phượng Tê Đan Huyết, trên núi Đan Nhi.

Chính là thế gian này ai định ra quy củ, Phượng Hoàng cùng múa, Thanh Loan độc ca! Buồn cười tới cực điểm là, Thanh Thương ta càng muốn làm chuyện nghịch thiên kia. Phượng Cửu, người nói giữa người và ta đúng là nghiệt không phải duyên, nhưng xứng đứng cạnh người ngoài Thanh Thương ta ra thì còn có thể là ai nữa!

Thanh Loan không thể so với Phượng Cùng Hoàng, hoàng tử phượng trĩ từ nhỏ có một đôi cha mẹ dưỡng dục nuôi lớn, yêu thương vô cùng, tính tới lúc niết bàn tự thiêu kia đúng là chuyện lớn kinh động toàn tộc. Mà Thanh Loan từ trước tới nay một mình đi đến, cha mẹ Thanh Loan lúc sinh con đã chết một lúc, thiên cổ không thay đổi. Phượng Hoàng ngàn năm Loan vạn năm, như một vạn năm mới ra đời được một Thanh Loan, đã là trời giáng phúc rồi, chớ đừng nói chi tới Thanh Loan Vương kia thống lĩnh toàn tộc cao quý nhất tồn tại.

Vào lúc trước khi ta ra đời tới thế gian này, phụ hoàng ta đã vạn năm làm Vương, sau khi cùng Mẫu Hậu mang thai ta rồi yên lặng biến mất. Làm Thanh

Loan, ta với Phượng Hoàng được nuông chiều từ bé khác hẳn, ta sẽ không muốn rời xa phụ mẫu mình, vì bọn họ mà lúc ta phá xác ra cũng là lúc rời đi nhân thế.

Thanh Loan không dễ ca hát, tuy chúng ta có được âm thanh cực kỳ xinh đẹp của trời cho, mà ta đây cả đời lại hát vì hắn. Phượng Cửu, tiếng ca của ta chỉ hát riêng cho mình người nghe!

Một thân một mình ở giữa đỉnh núi Đan Nhi, trong rừng tùng, ta yên tĩnh trưởng thành, không có bạn, không có cha mẹ. Mãi cho tới khi gặp được hắn, ta mới biết cô đơn là thế nào, ta mới biết bản thân mình vừa sinh ra đã cô đơn rồi, còn hắn nói cho ta biết, là Phượng Cửu...

Đó là một buổi chiều tầm thường chẳng khác những chiều khác, ta lười nhác nằm trên nhánh cây thô to hưởng thụ ánh nắng mặt trời. Cứ như từ lúc sinh ra tới giờ, ta đã biết, sau ngàn năm chờ đợi thành niên, ta sẽ trở thành tân vương của tộc Thanh Loan, vương giả trẻ tuổi nhất.

Gặp được hắn là ngẫu nhiên, nhưng cũng là tất nhiên, từ nhỏ hắn ngu dốt đúng là bị trận cuồng phong từ núi Đan Huyết Xích Nguyên thổi tới trên núi Đan Nhi. Đùng vậy, là do hắn ngu dốt nên mới bị thổi tới, dù có mười đầu bò cũng không kéo trở lại nổi.

Một con chim chưa đủ lông, chẳng hề báo động trước như từ trên trời giáng xuống. Màu đỏ tươi đẹp như ngọn lửa, màu vàng như thái dương, mỗi một chiếc lông đều phản xạ hoa lệ vô cùng. Ta cả đời lần đầu tiên nhìn thấy một loại chim chóc đẹp như thế, đẹp hơn so với bất cứ vật gì trên núi Đan Nhi, cái loại đẹp chạm khắc tận sâu đáy lòng không bao giờ quên được. Mãi cho tới sau này, ta mới tỉnh lại, từ lúc đó ta liền bị mê đảo tâm hồn, trong lòng trong mắt chỉ có mỗi người kia.

Ta coi như bị mê muội, cái con chim chóc xinh đẹp ấy lại tự dưng vuốt vuốt lông chim, tao nhã ngốc đầu nhìn chung quanh. Chẳng bao lâu đôi mắt long lánh mê người như đá quý của hắn liền nhìn thấy ta, trong nháy mắt lóe lên tia vui sướng.

Hắn vỗ cánh, bay lên trên nhánh cây ta đang nghỉ, ta lúc này mới để ý thấy trên má hắn bao trùm lấy một lớp lông tơ chim màu tối xinh đẹp chẳng sắc sỡ như lông trên người, nhưng cũng không ảnh hưởng chút nào đối với việc ta thưởng thức sự xinh đẹp của hắn.

“Lần đầu tiên ta thấy có loại chim chóc xinh đẹp như người vậy, nhìn còn đẹp hơn Viêm Hoàng trong tộc chúng ta nữa đó!” Hắn dè dặt cẩn trọng tới gần ta, cứ như sợ ta vậy, dùng giọng mộc mạc ca ngợi vẻ đẹp của ta. Tộc Phượng Hoàng, Viêm Hoàng Phượng Hóa, hóa ra hắn là Phượng Hóa.

Hắn ngu dốt nếu từ lúc mới bắt đầu đã phân biệt được giới tính của ta, chắc sau này chúng ta sẽ không có chuyện cắt đứt dây oan nghiệt nữa, hoặc là duyên.

TA không lên tiếng, nói thật, ta chưa từng mở miệng nói nhiều chuyện. Ta theo dõi hắn, nhìn không nháy mắt, vì hắn mộc mạc, vì lời ca ngợi của hắn, trong đáy lòng bỗng dâng con xúc động muốn cất tiếng ca, muốn ca hát cho hắn nghe, chỉ cho mình hắn nghe thôi.

“Người có biết nơi này cách núi Đan Huyết có xa lắm không?” Hắn thấy ta không nói gì thì dè dặt cẩn trọng hỏi ta.

Mãi lâu sau ta gật gật đầu, lại thấy trong đáy mắt hắn niềm vui sướng. Giương cánh, bay lượn trên bầu trời, hắn ngẫm hiểu liền lập tức đuổi kịp tốc độ của ta. Một đỏ một xanh, hai loài chim khác nhau hoàn toàn mà lại bay song song với nhau.

Ta rất ít rời đi Thanh Khâu, nhưng ta biết Xích Nguyên ở đâu, bởi vì ta từng ở xa xa nhìn cây ngô đồng tới thu không có lá, chẳng giống thườnng buồng của ta, bốn mùa lá xanh ngát.

Rất xa, núi Đan Huyết đã không còn xa nữa, ta thấy Hỏa Phượng bên cạnh mình rõ ràng nhận ra nhà của hắn, lưu luyến nhưng cũng tuyệt vọng xoay người trở lại núi Đan Nhi, nơi đó mới đúng là nơi thuộc về Thanh Loan, liên tính nơi đó không bằng người tộc Phượng Hoàng ồn ào náo nhiệt.

“Ta tên Phượng Cửu, ta còn chưa biết người tên gì đó?” Hắn ở đằng sau ta kêu lên, ta không thèm để ý tới hắn, cũng không chậm tốc độ.

“Ta nhớ tới đoạn đường này rồi, ngày mai ta tới tìm người chơi nha” Giọng hắn xa dần, chỉ còn lại tiếng gió vù vù rung động.

Ta vẫn chưa coi lừa hứa hẹn của hắn quan trọng lắm, chẳng qua hôm sau khi mặt trời lên, ta bắt đầu mong mỏi được gặp lại hắn, Phượng Cửu.

Một ngày, hai ngày, liên tục mấy ngày hắn không xuất hiện lại, ta lạnh lùng đứng ở trên đỉnh Thương Buồng, có chấp nhìn về phía nam, trái tim sớm đã bị lời hứa hẹn của hắn ăn mòn không hoàn chỉnh nữa.

Lúc gặp lại hắn, ta không nhận ra hắn nữa, bởi xuất hiện trước mặt ta là một nam tử mặc bộ màu đen. Ngũ quan không thể nói là tinh xảo, lại bên mặt có một vết thương không hoàn mỹ. Ta chán ghét loại chim thú có thể biến hình trưởng thành, mặc kệ hắn là ai, chỉ cần hắn không phải Thanh Loan, không phải Phượng Cửu là được.

Ta định xoay người muốn bay, còn năm năm nữa ta có thể biến hình, trước đó, ta cũng vì muốn bảo toàn bản thân mình vạn năm thành một Thanh Loan Vương duy nhất, nên lựa chọn trốn tránh hết tất cả thị phi.

Ta tự tin với tốc độ của mình, cũng vừa định mở cánh ra bay thì đã bị người ta ôm chặt vào lòng. Khẩn trương, giận dữ, mỏ chim của ta hung hăng hướng hắn mổ, không thấy máu không bỏ qua.

“Đừng giận đừng giận nữa, thật xin lỗi, ta đã lỡ hẹn” Cánh tay sạch sẽ kia rõ ràng vì ta mà bị rách chảy máu, chỉ trên trên mặt người đó vẫn treo mãi nụ cười ôn hòa, “Ta là Phượng Cửu, có còn nhớ rõ ta không?”

Làm sao có thể không nhớ rõ chứ... Ta gục đầu xuống, không gãy dựa nữa. Hóa ra hân đã vạn tuổi...

“Vốn đồng ý trở lại thăm ngươi rồi, ai ngờ sau đó lại bị buộc phải tu luyện pháp thuật, không lúc nào thoát thân được, chỉ đợi sau khi biến hình rồi mới lại tới tìm ngươi, rồi phát hiện ra nháo cái đã qua ba trăm năm, hóa ra ngươi vẫn còn nhớ ta” Nụ cười kia làm lung lay mắt ta, ba trăm năm, hóa ra đã ba trăm năm không được gặp hân rồi.

“Cha ta... Cha ta đồng ý cho ta tự do mười năm, ta liền lại đây cùng ngươi có được không?” Bàn tay ấm áp của Phượng Cửu xoa xoa lông chim ta, ta khẽ run lên, không phải sợ hãi lại cả kinh rụt tay hân về.

“Ta cũng thật khờ, quả thật nhiều năm rồi mới biết được ngươi là Thanh Loan, ngươi có tên không?”

Ta trầm mặc để hân ôm, cũng không đáp tránh ra.

Phượng Cửu thấy ta chưa trả lời, liền nghiêng đầu một hồi, hân suy xét biểu hiện nghiêm túc dị thường, mang theo sự dẻo dai một dòng. Hân không biết, hân như vậy chắc sẽ nhìn thấy một cô gái điên cuồng vì hân, vẻ đẹp mất trong suốt thuần khiết như sương buổi sớm. Bỗng hân như nhớ ra gì đó, lập tức vỗ đầu bảo, “Đúng rồi, ta nghe cha ta nói, Thanh Loan không thích quần cư, cũng rất ít nói chuyện. Đi nào, ta cũng không ép ngươi nói chuyện, nếu khi nào ngươi muốn mở miệng nói thì cứ nói nhé”

Ta quay đầu đi, bình tĩnh nhìn hân, hân cũng liếc ta cười. Phượng Cửu, ta cũng không phải là không muốn nói chuyện, ngươi có đợi được ta năm năm không, sau năm năm, khi ta có thể không lấy bộ dáng hiện giờ để ngươi ôm nữa, ta chắc chắn sẽ mở miệng nói cho ngươi biết tên của ta.

Lần này, Phượng Cửu không nuốt lời, hân bồi bên cạnh ta, làm bạn với ta về vẹn năm năm. Hân không để cho ta cả ngày ngồi trên cành Thương buồn không nhúc nhích, cứ nương theo sự biến hình mạnh mẽ của hân, ép ta mang đi khắp mọi chỗ trên tám phương đại lục, để cho ta được nhìn thấy nhiều cảnh đẹp, chim quysm tiên thú hiếm chưa từng thấy qua mấy trăm năm.

TA vẫn cho rằng Phượng Cửu sẽ vĩnh viễn làm bạn với ta mà không phải cô đơn nữa. Chỉ là khi ta đạt được ngàn năm biến hình, cũng là lúc hân cũng gặp được bình dáng trầm mặc của ta, năm năm qua, Phượng Cửu chưa từng bao giờ rời ta đi nhìn ta thật sâu một cái, rồi xoay người rời đi, đi mà không lưu lại. Phượng Cửu... Ta vẫn còn chưa nói tên ta cho ngươi biết, sao ngươi đã không từ mà biệt rồi, sao ngươi có thể vứt ta mà đi chứ.

Theo tay vung lên, lấy nước hóa kính, pháp thuật Thanh Loan đúng là trời sinh mà có, truyền thừa từ cha mẹ. Trong thủy kính có ta, có thể ôn nhu thanh nhã hơn cô gái, một mà múa đồ đằng Thanh Loan xoay quanh căn cổ, đó là tượng trưng Vương. Cũng có con ngươi đen giống Phượng Cửu, những không có ôn hòa của hân, chỉ còn lạnh lẽo. Ta oán hận phát tay áo, nước hóa thành gương lập tức bể thành vô số bọt nước, dưới ánh mặt trời xoẹt qua từng tia sáng đẹp mắt, không mang theo lo lắng.

Bị trường lão mời trở về Thanh Khâu, ta chính thức trở thành tân Vương duy nhất tộc Thanh Loan, người trong tộc của ta cũng gặp được Phượng Cửu giống ta lúc trước, không thích sống cùng người khác, như thế cũng tốt, ta cũng không biết đi đối mặt với họ thế nào, như thế cũng tốt...

Ta đã cho là mình có thể quên mất Phượng Cửu, liền tính chuyện hân rồi đi làm ta khó hiểu. Chỉ là lúc trường lão nói cho ta biết, tộc Phượng Hoàng mới có tộc trưởng vừa nhậm chức tên Phượng Cửu, ta rốt cuộc không cách nào thuyết phục bản thân mình bình tĩnh được nữa, thuyết phục mình quên đi nữa.

“Người tới là ai, có cần báo danh ra trước không?” Đi đến Xích Nguyên, đúng như dự kiến bị những hộ vệ bên đó ngăn lại.

Ta lạnh lùng liếc mắt nhìn, họ hơi hoảng. Hừ, chẳng ai bì nổi Phượng và hoàng cũng chỉ có thể. Nghĩ nghĩ cuối cùng cũng muốn được gặp hân, ta lấy từ trong tay áo ra một chiếc lông chim màu xanh lam, đưa cho vị kia bảo hân giao cho Phượng Cửu, còn Phượng Cửu cũng phải giải thích một lời với ta.

Chẳng biết bao lâu, Phượng Cửu sai người mời ta vào trong hành cung Xích Linh. Nhìn thấy hân ở trên cao, ta vốn nên tức giận thì trái tim lại bình tĩnh dị thường, coi như nhận định, nếu ta là Phượng Cửu, nhất định cũng sẽ ở địa vị trên cao mà quan sát cùng ta với chúng sinh.

Hân bảo tất cả lui, lập tức an tĩnh nhìn ta, một thân áo màu vàng gấm, càng làm nổi bật sự tao nhã như lan của hân. Trong tay hân vẫn cầm chiếc lông chim xanh kia của ta, trên mặt chẳng còn chút tươi cười ôn hòa ngày xưa nữa, mà càng giống Vương giả, không phải là Phượng Cửu của ta.

Rất lâu sau đó, cuối cùng hân thở dài đi tới cạnh ta, định đưa tay song lại khiếp đảm rụt trở lại.

Ta cười lạnh, lùi lại sau từng bước, lúc này mới cất giọng lạnh lạnh, là lần đầu tiên mở miệng, “Năm năm trước, ngươi hỏi ta có tên không, trong lòng ta thầm nói, đợi sau ngàn năm biến hình rồi thì chính miệng ta sẽ nói cho ngươi biết, ta khác ngươi, lời hứa của ta nhất định sẽ tự mình thực hiện. Thanh Thương, là tên của ta. Phượng Cửu, ngươi hãy nghe cho kỹ đây, ba trăm năm trước, ngươi nói, “Ngày mai ta sẽ tới tìm ngươi chơi” Ta tin ngươi, vì thế ta vẫn đợi tới ba trăm năm. Năm năm trước, người còn muốn nói theo giúp ta mười năm, ta vẫn tin ngươi như cũ, nhưng người lại lần nữa bội bạc. Vì thế Thanh Thương ta vứt hết tôn nghiêm, cũng ép ngươi thực hiện lời hứa chỉ còn sót lại ước hẹn năm năm”

Phượng Cửu chưa từng nghe qua ta nói chuyện, lần này ta nói bù lại cho xong, hân khiếp sợ nhìn ta, vẻ mặt mang theo thống khổ. Hân từ từ ngẩng đầu, nhìn ta mặc đồ, khẽ thở dài, “Nếu lúc trước ta biết ngươi là Vương tộc Thanh Loan, sao lại dám hứa hẹn như vậy, Thanh Thương, Phượng Cửu đã ngộ nhận ngươi là cô gái, mới không khong chế nổi bản thân mình nổi nhớ nhưng. Hiện giờ biết rõ sai lầm lớn đúc thành thế, nên ngừng thôi”

“Được, chỉ một cái thì ngừng cắt đứt! Giới cho một Phượng Vượn Phượng Cửu!” Ta lén gần hân, ra sức níu chặt vạt áo hân, gằm nhẹ hỏi, “Ngươi đã từng hỏi qua ta xem ta có muốn cắt đứt không? Thanh Loan cả đời chỉ yêu có một lần, cả đời chỉ vì một người cất tiếng hát vang. Phượng Cửu, ngươi là của ta!” Nói xong ta oán hận cắn lên môi hân, hân cũng bị đau kêu rên một tiếng liếm láp. Cuối cùng lại luyến tiếc sợ hân đau, sợ hân khờ.

Máu ngập trong miệng, lại khiến ta khó ức chế nổi cơn bộc phát, không ngừng nghĩ, không ngừng trở lại hiện thực, trầm nghĩ khiến cái hồn này trở nên sâu sắc, trầm nghĩ muốn cùng hợp lại với người yêu hai thành một vĩnh viễn không xa rời.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Đa tình lại bạc vì vô tình (2)

“Lâu ca...” Một tiếng kêu sợ hãi gọi ta đằng sau lưng, mà Phụng Cửu đang đại ra bỗng tỉnh táo trong nháy mắt, hơn nữa còn đẩy mạnh ta ra, chẳng chút chần chờ nào. Ta xoay người trên môi vẫn lưu lại máu Phụng Cửu, yêu đã say lòng người. Mắt lạnh đánh giá người tới, bên phải này là một cô gái có đuôi vàng nhu nhúc. Hóa ra người vì nàng, mới đối xử với ta như thế sao?

Không đợi Phụng Cửu mở miệng, ta mềm mắt, mỉm cười xoa cằm nói, “Tại hạ Thanh Thương, là khách của Phụng Cửu, không biết cô nương...”

“Tiểu nữ Từ Hoàng bá kiến công tử Thanh Thương. Nếu Lâu ca có khách, vậy để tôi đem muộn chút ta lại tới đi vậy” Nàng nho nhã lễ độ khom người, không nghĩ ngờ lùi ra ngoài.

Đợi nàng đi khuất, nụ cười trên mặt ta biến mất, “Còn sư lại năm năm này, người đừng mong thoát khỏi ta” Ta cười lạnh, công khai ở trọ Xích Nguyên của Phụng Cửu.

“Lâu Ca, công tử Thanh Thương”

Lại là nàng ta, nụ cười tươi rói sáng rực như hoa đào kia thật chói mắt, Phụng Cửu đối xử dịu dàng với nàng ta cũng thật chói mắt.

Hoàng Muộn không biết giữa ta và Phụng Cửu tồn tại tâm tư gì, lại vì ta là khách quý của hắn nên dần cũng đối xử gần gũi với ta. Nàng nói cho ta biết, đã có Phụng Vương, thì tất có Hoàng Hậu, nàng sinh ra cũng chính là vì Phụng Cửu.

Ta lặng lẽ tán thưởng vẻ đẹp của nàng, bất ngờ thấy nàng ngưng ngưng. Ta sao nhường Phụng Cửu cho người khác chứ, cho dù là định mệnh thì sao, ta càng muốn nghịch thiên!

Phụng Cửu ngầm đồng ý cho ta đứng cạnh hắn, rõ ràng hắn đối đãi không còn ôn hòa như trước, thỉnh thoảng đụng chạm phải ánh mắt ta cũng chỉ thờ dãi xoay người đi.

Ở cùng Phụng Cửu trong năm năm nháy mắt trôi qua, ta với hắn chấp niệm như mạng nhện trói chặt ta lại. Năm năm này, ta vẫn lặng lẽ, lặng lẽ lừa Phụng Cửu, cùng Hoàng Muộn gần gũi từng chút một, cho tới khi thấy nàng giãy dụa trong mắt ta, nhìn tới si mê, thì biết mình đã thành công. Nếu so tuổi, chỉ dựa vào bề ngoài, Phụng Cửu dĩ nhiên là không cách nào so được với ta. Phụng Hoàng từ bé tới giờ chỉ thích chưng diện, nàng ấy vì ta mà thay đổi chẳng có gì lạ.

Phụng Cửu, người hãy nhìn đi, nhìn cái người Hoàng Muộn cứ lúc nào cũng gọi người một tiếng “lâu ca” kia đi chẳng qua cũng chỉ là một nữ tử tầm thường vì nhan sắc mà thôi, chỉ có ta sẽ yêu người cả đời, chết cũng muốn cùng xuống hoàng tuyền với người.

“Bốp” một cái, mặt ta lập tức bị sưng phồng lên nóng bừng. Thò lưỡi ra liếm máu khòe miệng, ta nở nụ cười sung sướng, Phụng Cửu trong dĩ vãng cũng chiều ta không còn nữa, cả đời này lần đầu tiên khiến cho ta biết người yêu là hắn, lần đầu tiên đánh ta vẫn là hắn.

“Người!” Phụng Cửu tức giận vô cùng, nhưng vẫn cố nén giận chất vấn ta, “Ta hỏi người, đứa bé trọng bụng Muộn Nhi là của người sao?”

“Ha ha, người hỏi ta thì ta biết hỏi ai đây? Biết đâu là của người thì sao?”

“Thanh Thương!”

“Làm gì thế! Phụng Cửu, nàng ấy không thù thân như ngọc vì người, mà người lại tìm ta hỏi tội, vậy cứ tính đứa bé ấy là của ta thì sao, chẳng qua ta cho người thấy rõ, người phụ nữ này chẳng có tư cách trở thành Hậu của người!”

“Lâu ca... Chết yếu...” Hoàng Muộn nghiêng ngả lao đảo chạy tới, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp đọng đầy nước mắt, chỉ tiếc là ta từ trước tới giờ chẳng yêu nàng.

Ta cười lạnh liếc mắt nhìn Hoàng Muộn một cái, lập tức nói với Phụng Cửu, “Đồng ý với ta từ nay về sau cũng không liên quan gì với phụ nữ khác, ta sẽ tặng nàng” Ta biết tính Phụng Cửu, hắn là người rất lương thiện, có thể chết vì người khác.

Quả nhiên, Phụng Cửu không chút nghĩ ngợi đồng ý, “Ta đồng ý, từ đây ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, không còn lui tới nữa, nàng và đứa bé sẽ được đối xử tử tế” Nói xong, hắn liền quay lưng đi, không nhìn ta nữa.

“Phượng Cừ người phải nhớ kỹ, là người trêu chọc ta trước. Nếu không có năm đó người lạnh chanh lâu lâu ngộ nhập trên Đan Nhi Thanh Khâu, sao ta lại lỗ mãng mắc vào lỗi lầm chứ. Ha ha, đây là duyên của ta và người, người phải nhớ kỹ, người là người của Thanh Thương ta, cắt đứt không được, một đời cũng không cắt đứt được”

Mãi sau, Phượng cừ mới cất tiếng thở dài bảo, “Đúng là nghiệt, không phải duyên. Người đi đi, ta sẽ không gặp lại người nữa”

Phượng Cừ, ta vì người, đem một thân loan kiều ngao bỏ qua tất, thế mà người rút cuộc cũng không liếc mắt nhìn ta.

Ta mang theo Hoàng Muộn chậm trở về Thanh Khâu, mãi cho tới khi đứa bé được sinh ra, ta mới giật mình thấy bản thân đã có con nối dõi, cùng một Viêm Hoàng sinh ra, bề ngoài lại giống đứa nhỏ Thanh Loan hơn.

Hoàng Muộn ôm đứa nhỏ tới tìm ta, sắc mặt nàng ấy tái nhợt, nhưng vẫn lộ ra quyến luyến. Ta liếc mắt nhìn con chim non được một lớp lông tơ bạc bao phủ trong ngực nàng ấy, biết nàng đến là vì muốn được lấy một cái tên mà phụ thân chẳng mong chờ được yêu ấy đặt.

“Thanh Phượng” Nói xong, ta liền gọi người dẫn hai mẹ con nàng ấy đi. Ta chỉ sống vì Phượng Cừ, người khác, cho dù là là con nối dòng huyết thống đi chăng nữa, với ta chẳng liên quan.

Nghe người hầu nói, từ lúc Hoàng Muộn sinh ra Thanh Phượng, thì đã buồn bực không vui suốt ngày, tuy sau này có Thanh Phượng, nhưng cũng chỉ chống đỡ được vài năm rồi đi. Dĩ nhiên ta mang Thanh phượng tới bên cạnh mình, trong mắt đứa bé kia chưa đầy quật cường và hận ý không cách nào tiêu tan được.

Ta lạnh lẽo liếc nhìn nó, nó cũng không phục trừng lại ta, nhìn thực ra cũng kahs thú vị.

“Kể từ hôm nay, người theo ta học pháp thuật tự bảo vệ mình, đợi khi nào người trưởng thành, ta sẽ không xen vào dạy người nữa, tới lúc đó, người muốn làm gì thì làm” TA rất vừa lòng với biểu hiện của nó. Lúc trước ta đợi mẫu thân nó như thế, nếu nó có thể để cho người ta không nhìn ra chút hận ý, nếu không có lòng dạ sâu hiểm, thì là đứa nhỏ ngây dại, bất luận là người trước hay người sau, ta cũng sẽ không giữ nó lại.

Thanh Phượng chưa bao giờ mở miệng gọi ta một tiếng phụ thân, ta cũng chưa bao giờ giống mẹ nó gọi nó một tiếng thân thiết “Phượng Nhi”, nó giống tộc nhân của ta, trong lòng ta chẳng có gì khác. Trên đời chỉ có một người duy nhất không giống, chỉ có Phượng Cừ.

Đem theo Thanh Phượng hạ phàm, cho hắn biết thế giới rộng lớn nhường nào, cũng để nó hiểu được kẻ mạnh thì sống, để nó biết được ta làm tất cả cũng đều không phải cực ác.

Quán trà thế gian, cầm nữ cách màn hình gây một bản Phượng Cầu hoàng, nhưng âm trời như thế lại khiến ta không nhận được con giận, cả Thanh Phượng cũng đều lộ ra tia sợ hãi.

Giới cho một khúc Phượng Cầu Hoàng! Đợi lúc tỉnh táo lại, cả quán trà đã bị ta san phẳng.

Trở về Thanh Khâu, vẫn không ngừng được nhớ nhưng, loại tâm tình này có lúc mãnh liệt tới mức cắn nuốt ta sạch sẽ không còn.

Rồi tiếp đó, Thanh Phượng làm bạn bên ta mấy trăm năm cũng tới lúc trưởng thành. Thương Tùng Hạ, thiếu niên tuấn tú, đứa con Thanh Phượng của ta, hẳn trầm mặc khâm người thật sâu vãi chào ta. Ta biết, cái vãi chào này bao hàm chuyện bồi tài mấy trăm năm qua, cái khom người chào này liền chặt đứt hoàn toàn tình phụ tử giữa ta và nó. Đúng như dự đoán, nó lập tức bay lên rồi đi, cũng không quay đầu lại, không lưu luyến.

Mà cứ sau mỗi ngày ta dù không tham dự bất kỳ tiệc chiêu đãi nào hẳn mở, cũng sẽ không bỏ qua bất luận tin tức gì liên quan tới Phượng Cừ. Hẳn quả thật tuân thủ lời hứa, vẫn chưa cưới bất cứ Viêm Hoàng nào làm hậu.

Hoa nở hoa tàn, lá mọc lá rụng. Bỗng có một ngày trên núi Đan Nhi Thương buông bỗng lặng lẽ xuất hiện một cây ngô đồng nho nhỏ, có thể là do chim chóc mang hạt tới, lại trùng hợp rơi vào nơi này. Lúc phát hiện ra nó, có nhiều người trong tộc đã muốn chém nó rồi. Biết rõ ý tốt của họ, ta lại vẫn không ngừng trách họ.

Họ biết ta vẫn còn giữ một cây ngô đồng thì sợ hãi ngừng tay, ào ào tản đi.

Để mình ta ở lại với nó, ta tiến lên, áp nhẹ mặt lên trên cành cây khẳng khiu của nó, thật giống như có Phượng Cừ ở bên cạnh ta vậy. Cây ngô đồng nhỏ này như trời ban cho ta dần mọc rễ ở Thanh Khâu. Quanh năm suốt tháng, cũng dần hiện rõ bộ dáng của nó còn có vẻ cao lớn hơn cả Thương Buồng.

Nói đến cũng buồn cười, Phượng Hoàng và Ngô Đồng, lời này ngày nào đó cũng thành thật. Tộc Thanh Loan từ trước tới giờ có ảo thuật cự giới, ta lại như muốn ẩn nấp thân mình, thì nhất định không bị bất luận kẻ nào phát hiện ra. Vì thế, làm vậy với Phượng Hoàng bay tới Thanh Khâu, hơn nữa còn dừng lại ở trên cây ngô đồng ta tỷ mỉ che chở, tiện đà biến hóa thành hình người, ta sớm lên lút đứng cạnh một gốc cây Thượn Buồng, mắt lạnh nhìn họ có kết quả vì sao lại đến.

Hỏa Phượng Viêm Hoàng, một đôi này thật đúng là xứng, chỉ nhìn xem bộ dáng của họ, chẳng giống như yêu nhau quang minh chính đại, ngược lại lén lút tới chỗ hẻo lánh của ta mà lén vụng trộm yêu đương.

Ta nhếch môi cười yên lặng xem xét. Dự liệu thế nào, lúc này vừa nghe lại khiến cho ta nghe được một chuyện khiến ta thấy tức giận vô cùng.

“Ngọc Nhi, nàng có biết ta ngày nào cũng nhìn nàng nói đùa với hắn, trong đầu thấy khó chịu biết chừng nào không?” Tên Hỏa Phượng kia gọi Viêm

Hoàng gia là Ngọc Nhi ôm vào trong lòng, lúc nhắc tới tên “Hắn” kia trong mắt lóe lên ghen tị và hận ý.

“Khúc lang, Ngọc Nhi cũng không muốn thế. Phụng Vương những năm gần đây vốn chẳng có tính toán lập hậu gì, cha ta cùng mấy vị trưởng lão khác cũng đã khuyên hắn mấy lần, hắn vẫn không thèm để ý. Nếu hắn không có con nối dòng, sau này kế vị Vương sẽ là huynh là tiểu đệ hạ Phụng Lê. Nhưng mà...”

“Nhưng mà thằng nhóc thối Phụng Lê kia lại được cha ta và gia gia cực yêu thích, còn ta thì lại bị yếu thế” Kẻ được gọi là Khúc Lang Hòa Phụng kia giọng căm giận nói. Rõ ràng là ta ngửi thấy mùi âm mưu, Phụng Cửu à, người vẫn ngu dốt tới vậy, để cho loại người này có tâm tư khác, người đều nhìn không ra sao...

“Vì thế, hiện giờ phải dựa vào đứa con này” Ngọc Nhi xoa xoa bụng mình, lại nói, “Hiện giờ toàn bộ Xích Nguyên đều biết ta và Phụng Cửu gần gũi nhau nhất, những năm gần đây hắn chỉ cần vừa tới thời tiết lá ngô đông rơi, thì ngay ngày uống rượu say khướt, hằng đêm bất tỉnh nhân sự. Vì thế ai cũng sẽ không hoài nghi đứa nhỏ này có phải là của hắn không nữa”

“Ngọc Nhi, ta thật không cam lòng để con mình gọi tên xấu đó là cha đâu”

“Khúc lang, đừng nói nữa, đợi đứa nhỏ này xong, chúng ta sẽ lặng lẽ tìm cơ hội giết hắn. Đến lúc đó, ta có thể quang minh chính đại ở cùng một chỗ với chàng rồi”

Sau đó họ nói gì đó, ta rốt cuộc cũng không nghe nổi nữa. Đợi khắc chế được lửa giận của bản thân thì lại giật mình phát hiện ra ta đuổi theo họ, mà Xích nguyên trước mắt đã nhiều năm qua chưa từng đặt chân. Cùng Phụng Cửu nhớ lại ngập đầu trong nháy mắt, hiện giờ hồi tưởng lại, lại thu hoạch được vui vẻ và hạnh phúc.

“Ai!” Một tiếng quát nổi giận cắt ngang suy nghĩ của ta, hóa ra không rõ từ lúc nào ta đã gỡ bỏ ảo thuật, mà đôi câu nam nữ lén lút kia cũng phát hiện ra sự tồn tại của ta.

Ta hừ lạnh một cái, chưa nói hai lời thì đã xuất ra kiếm tùy thân. Kiếm này là Vương giả chi kiếm truyền các đời tộc Thanh Loan, tuy là kiếm đá, nhưng với tất vạn vật cứng trên thế gian chém sắt như chém bùn.

Mà Hòa Phụng kia phản ứng cực linh mẫn, vội vã rút vũ khí của mình ra đấu. Thanh Loan dù không dũng mãnh thiện chiến như tộc Phụng Hoàng, nhưng ta cũng sẽ không thua kẻ trước mắt này.

Ai ngờ, ngay lúc ta và Hòa Phụng triển đấu, người tên Ngọc Nhi kia lại nhận cơ hội lặng lẽ lên đi. Ta lập tức dùng sức lớn, bỏ về phía Hòa Phụng, hắn đưa vũ khí ra đỡ, lại bị kiếm đá của ta cắt đứt hai đoạn, còn chính hắn thì bị kiếm khí xộc tới tổn thương nguyên khí.

Nhân cơ hội đó, ta lập tức hua kiếm đuổi theo con tiện nhân kia, đang định đâm vào tim nàng ta, trước mắt quần áo đen loáng thoáng, sau khi trợn mắt nhìn kỹ lại phát hiện ra Phụng Cửu thay tiện nhân kia đỡ một kiếm của ta.

“Phụng Cửu, rút ngay!” Ta vội vàng thu kiếm lại, chỉ tiếc dùng sức quá mạnh, dù chưa làm thương tổn tới những chỗ quan trọng của Phụng Cửu, nhưng mũi kiếm sắc bén vẫn xẹt qua má trái của hắn, nhìn sâu tận xương. Máu tươi nháy mắt nhiễm đỏ, nhuộm đầy má hắn.

Lòng ta co rút đau đớn, vẫn nhắc bản thân mình, nếu lần này làm sai, để tiện nhân kia sinh ra con hoang, thì hậu họa vô cùng. Chẳng rảnh bận tâm tới vết thương Phụng Cửu, ta bỏ qua hắn, chẳng chút lưu tình đâm kiếm vào ngực con tiện nhân phía sau hắn kia.

“Đừng!” Hai nam nhân cùng đồng thời kêu to, mà Khúc Lang Hòa Phụng ở đằng trước lại từng bước nhào tới cạnh tiện nhân, ôm chặt lấy nàng ta.

Về mặt Phụng Cửu phức tạp nhìn hai người, một tay che miệng vết thương, nhưng không lên tiếng.

Hắn từ từ nhắc kiếm ra, khoe miệng tươi cười, quần áo xanh giờ đã nhuộm đầy điểm đỏ sẫm. Đôi mắt dù liếc Phụng Cửu nhưng kiếm lại nhanh như chớp ném về phía sau một cái, chuẩn xác không nhầm đâm xuyên qua người tiện nhân Hòa Phụng kia, dính chặt một chỗ với tiện nhân.

Phụng Cửu thoáng chốc mù quáng, hắn không ngờ rằng ta sẽ quyết giết kẻ đó tới cùng.

Ta nhìn thấy vết thương Phụng Cửu, chẳng chút suy nghĩ vọt tới trước mặt hắn, cuối cùng cất giọng mềm mại, đau lòng nói, “Vết thương thế kia mau chạy đi trị thương cho khỏi đi”

“Người đi đi!” Phụng Cửu dùng lực đẩy mạnh ta ra, cũng mặc ta tiếp xúc gần hắn, lại dùng pháp thuật bức ta lùi. Rồi cất giọng căm tức nói, “Thanh Thương, người nhớ kỹ. Từ nay về sau chớ để cho ta gặp được người, nếu không Phụng Cửu sẽ chẳng tiếc mạng giết người. Ta người từ đây ân đoạn nghĩa tuyệt”

Ta giật giật môi, vẫn chẳng nói được câu nào, định khuyên hắn nên bận tâm tới vết thương của mình mà sớm đi trị thương đi, lo lắng hắn vì ta mà mắc bệnh thành sẹo, và bốn chữ kia “Ân đoạn nghĩa tuyệt” cũng vang lên không ngừng bên tai ta. Đờ đẫn xoay người, ngay trước khi người tộc Phụng Hoàng tới, ta rút kiếm rồi đi Xích Nguyên, rồi đi Phụng Cửu.

Chương 79: Đa tình lại bị bức vì vô tình (3)

Chỉ vì Phụng Cửu có một hành cung Xích Linh, ta liền dựa vào trí nhớ mơ hồ, rầm rộ xây một hành cung Đan Hoa thuộc về mình ta. Dĩ nhiên Cung Đan Hoa càng lớn, thì trong đầu lại càng lạnh lẽo. Ta dường như đã quên đi tất cả, chẳng bao lâu sau ta cũng bắt đầu cười, chỉ là hiện thời ngẫu nhiên cười một tiếng, không phải trào phúng bản thân thì cũng nhớ mãi Phụng Cửu không quên, đó là cười mà như không phải cười đầy đau khổ.

Thanh Phụng đã trở lại, vào một buổi sớm nào đó, ta ngồi trên cây ngô đồng si ngốc nhìn một gốc cây có một chiếc lá chẳng chịu rụng đi, hần dầm nhẹ lên ngô đồng, trầm mặc dưới tàng cây.

“Trái tim người này theo thời gian cũng sẽ thay đổi rồi đi” Cứ thì thảo tự nói, hoặc như nói với Thanh Phụng, cả ta cũng chẳng phân biệt được không rõ là tới tột cùng là cái nào.

“Có chút có, có chút lại không”

“Người trở về làm gì?” Ta chẳng trông mong gì nó trả lời, càng không đem câu trả lời của nó vào đầu.

“Cầu người một chuyện”

“Ta giúp người, có lợi gì?”

“Nếu ta nói có liên quan tới tộc Phụng Hoàng thì sao” Thanh Phụng lấy từ trong tay ra một tác kiếm ngắn, trong nháy mắt biến thành một thanh nhuyễn kiếm màu bạc. “Thanh Phụng được chủ nhân đổi tên là Thanh Phong, mà hiện giờ đang đi làm thay cho vị đại nhân kia một chuyện thỏa đáng”

“Ha ha, người sửa tên chẳng liên quan gì tới ta, ta chỉ cần biết chuyện này có liên quan gì tới tộc Phụng Hoàng thôi”

“Thanh nhuyễn kiếm Phi Di này, trên đời có hai thanh, mà người đời đều tưởng rằng kiếm này chỉ có một thanh, đó là đại nhân mang tặng cho Vương Hậu tộc Phụ Hỷ kia. Hiện giờ Vương Hậu lên tặng kiếm này cho tộc Phụng Hoàng, nếu là Thanh Phong dùng kiếm này trong tay giết người...”

“Dĩ nhiên sẽ hoài nghi tới đầu tộc Phụng Hoàng”

“Đúng vậy, chuyện sau đó liền xem đại nhân ngài rồi”

Ta ngầm cho phép kế hoạch Thanh Phụng, hơn nữa dự kiến mâu thuẫn dâng lên cùng tộc Phụng Hoàng. Các tộc nhân đoàn kết khiến cho ta hơi giật mình, tuy nhiên còn chờ mong nhiều hơn. Phụng Cửu là một vương giả có danh tiếng tốt, ta hạ lệnh đuổi tận giết tuyệt tộc Phụng Hoàng, nhất định khiến cho hần phải bồi tội với ta, nên tính chuyện này chẳng liên quan gì với hần.

Dĩ nhiên Phụng Cửu không tới, lại sai ba kẻ không mời mà tới. Ba kẻ này đúng là Nhị điện hạ tộc Phụ Hỷ, một cô gái mắt đỏ và một người nhỏ cổ quái bằng ngón tay.

Không vui chút nào, Phụng Cửu hần thế mà dám sai người của hần tới chỗ ta, cũng không nguyên gặp mặt ta.

“Thanh Thương trước đây sai người đi qua tộc Phụ Hỷ, biết được chuyện này chẳng liên quan gì tới tộc người. Huống hồ nghe nói Nhị điện hạ Văn Cảnh sớm đã bị trục xuất khỏi tộc Phụ Hỷ rồi. Thanh Thương xin hỏi, ân oán giữa tộc ta và tộc Phụng Hoàng có liên quan gì người?” Mắt lạnh liếc nhìn ba kẻ điện hạ bên dưới, giọng ta chẳng tốt lành gì. Cung Đan Hoa của ta cũng bởi họ tới mà ồn ào mãi không ngừng, hiện giờ chỉ muốn mau chóng đuổi ba kẻ đó đi thôi. “Nếu Phụng Cửu bảo người tới, tự nhiên là cầu hòa không cầu chiến, kính xin Nhị điện hạ về nói cho Phụng Cửu, nếu muốn cầu hòa thì tự mình đến, người còn lại Thanh Thương không muốn gặp. Nếu không có việc gì, kính xin Nhị điện hạ về đi, thứ cho Thanh Thương không cách nào chiêu đãi các vị”

Ta cho là họ thẹn quá hóa giận phẩy tay áo rồi đi, dự liệu thế nào mà đúng vào lúc này, cô gái mắt đỏ không nói chuyện kia lại lườm ta một cái, rồi cười tùm tùm mở miệng bảo, ‘Hần không phải nhất thời khí phách đâu, đúng là đa tình lại bị bức vì vô tình đó’

Đa tình lại bị bức vì vô tình, lời nói này làm vết thương sâu trong ta đau nhói, ta nhiều năm qua chẳng dám đối mặt với sự thật. Thanh Thương đa tình, Phụng Cửu vô tình....

Không chút nghĩ ngợi, ta lợi dụng pháp thuật công kích nàng kia, cũng biết được hai người nam nhân bên cạnh nàng hóa giải đi, chỉ là bóc vết sẹo này nếu không được phát tiết, ta cũng nuốt không trôi khẩu khí này.

“Đa tình lại bị bức vì vô tình, tốt lắm, nói đúng lắm, ha ha ha! Nếu không yêu, thì dùng hận để nhớ mãi cả đời, thử hỏi Thanh Thương có gì sai chứ? Đi đi, canh giờ không còn sớm nữa, ta đồng ý để các người ở lại đây một đêm, sáng sớm hôm sau thì về Xích Nguyên của phụng cửu vô tình kia đi” Lần đầu tiên trước mặt người lạ nói ra tâm sự thật của bản thân, cả ta cũng chẳng hiểu tại sao lại giữ bọn họ lại nữa, chỉ là sau khi nhóm họ rời đi, thì cái câu “đa tình lại bị bức vì vô tình” kia cứ quanh quẩn mãi. Thanh Thương, kẻ si tình này....

Hôm sau cô gái mắt đỏ ấy lại một mình đi tìm ta.

“Hừ, lá gan ngươi cũng lớn thật, hiện giờ hai kẻ kia không ở cạnh ngươi, ta có thể lấy mạng ngươi bất cứ lúc nào”

“Đừng lo đừng lo” Cô gái mắt đỏ nghiêng đầu nhìn ta cười, đôi con ngươi tròn tròn chẳng có tí sợ hãi nào. “Chiếc lông chim màu xanh kia bên hông Phượng Vương là lông chim ngài tặng cho ông ấy sao?”

“Lông chim gì?”

“Ồ, ta còn tưởng là lông chim do ngài tặng cho chứ, chẳng lẽ là sai rồi? Phượng Lê có nói với ta, Phượng Vương mang theo lông chim này chừng vài ngàn năm rồi, cũng chẳng để rời khỏi người tí nào, có một ngày bất cẩn bị Tiểu Miêu ngâm đi, ông ấy gần như nổi điên tìm ở Xích Nguyên về vẹn ba ngày ba đêm đó” Nàng vừa nói vừa ngắm ta mấy lần, quý linh tinh, chẳng trách hai người nam kia bảo vệ nàng ta thế.

“Kết quả ngươi định nói gì?”

“Ta định nói là, ngài ngốc mà ông ấy cũng ngốc, nếu ông ấy cũng vô tình với ngài, ngài lại cố chấp thế sao được. Nếu ông ấy có tình với ngài, các ngài vậy chẳng khác gì những tên điên. Đổi lại là ta, vất vả dùng hết mọi cách để trói ông ấy bên người, mặc kệ người nhìn đó”

Một câu đánh thức người trong mộng, ta tưởng rằng không nhìn thấy hắn thì sẽ quên, nhưng không nghĩ được là hắn chưa bao giờ yêu ta, ta cứ vậy tự tra tấn bản thân làm gì, chẳng bằng...

Đang nghĩ, còn chưa đợi ta tới tìm hắn, Phượng Cửu đã một mình tới Thanh Khâu.

Người hầu mang hắn tới tìm ta, ta chỉ vẫn như thường ngày ngồi ngẩn người trên cây ngô đồng duy nhất ở núi Đan Nhi, nhìn về nam, ngây ngốc.

Ta quen thuộc mọi thứ của Phượng Cửu, vì thế hắn chưa tới gần ta đã phát hiện ra. Bức thiết quay đầu trùng hợp chạm phải mắt hắn, rốt cuộc mọi chuyện nổ tung.

Đã nhiều năm rồi không gặp, hắn vẫn như năm đó vậy, chỉ là trên má trái có vết sẹo uốn lượn, chẳng ảnh hưởng chút nào tới vẻ xinh đẹp của hắn. Trong mắt ta, hắn vẫn là sinh mệnh tiêu sái thông dong bất ngờ của ta, khiến cho ta tán thưởng một câu Hỏa Phượng xinh đẹp. Phượng Cửu, ta yêu ngươi còn hơn bất cứ người nào.

Đúng như lời của cô gái mắt đỏ kia nói, bên hông Phượng Cửu vẫn treo một chiếc lông xanh, đó là lúc trước ta vừa mới biến hình, vì ước hẹn với hắn mà xúc động chạy tới Xích Nguyên tìm hắn, giao tín vật cho hắn. Ngưng lại, hốc mắt bất giác ẩm ướt, cả đời này ta sợ là sống vì hắn mà thôi.

“Ngươi không phải nói lúc gặp lại ta thì nhất định phải giết ta đó sao?” Ta cười khò, từ trước tới nay, trên mặt Phượng Cửu chẳng có chút biểu tình nào ít hơn ta, sự bình tĩnh của hắn khiến ta dĩ nhiên nghĩ tới cái đáp án suýt hỏi ra miệng kia.

“Ta lần này tới vì sự hiểu lầm của hai tộc” Phượng Cửu giọng điệu bình thường, chẳng nghe ra sóng gió gì, chỉ có lông mi dưới ánh mặt trời chiếu xạ ra bóng lạnh.

“Tuy ngươi nợ ta là chuyện của ngươi, ngươi đem mạng ngươi cho ta, ta sẽ không truy cứu nữa” Đem nhu tình ẩn sâu tận đáy lòng, ta cố ý cười châm chọc rút kiếm đá ra, chỉ thẳng vào giữa trán hắn.

“Tốt, mong rằng ngươi hết lòng tuân thủ lời hứa” Phượng Cửu không ngập ngừng nhắm chặt hai mắt lại, thật lòng muốn chết dưới kiếm của ta.

“Ngươi biết đó, ta khác với ngươi, từ trước tới giờ rất giữ chữ tín” Ta nhảy từ trên cây xuống, từ từ đi về phía hắn.

“Như thế mới tốt”

Lần đầu tiên bình thân trong gang tấc gặp hắn như thế, khát vọng mấy ngàn năm giờ phút này người đã an tĩnh đứng trước mặt ta, ta cả giờ tay cũng không có dũng khí chạm vào vết thương trên mặt hắn.

“Phượng Cửu, Thanh Thương có một câu cuối cùng muốn hỏi ngươi được không?”

“Được”

“Ngươi có từng yêu ta không?”

Phượng Cửu giật mình, lập tức mở bừng hai mắt ra, bất đắc dĩ nhìn ta, mãi sau mới khe khẽ gật đầu.

“Có yêu là được, Thanh Thương cũng không tính bị thiệt tí nào” Ta cười rút chiếc lông chim mà được hắn coi như trân bảo kia đi, tự tay xòe ra ngọn lửa đốt sạch thành tro, dưới ánh mặt trời ngạt của hắn, ra tay nhanh như chớp, mũi kiếm đá đâm thẳng vào ngực hắn.

Ý cười dày lên, lần này khác hẳn lần trước, lần trước khoảng khắc ta đâm tiện nhân, ta dùng hết sức lực, lúc đó không kịp thu tay mới đâm bị thương Phượng Cửu. Còn lần này, xu thế kiếm nhìn tốc độ nhanh, nhưng ta chẳng dùng chút sức lực nào trên kiếm, vì thế lúc Phượng Cửu nhắm mắt trong nháy mắt, ta liền đổi hướng đem kiếm xoay lại đâm thẳng vào trong thân thể mình.

Con đau chưa kịp ập tới, ta liền thấy Phụng Cửu giận dữ, hất vôi vàng rút kiếm, chạy nhanh dùng pháp thuật thay ta chữa thương, ta nhếch môi cười hài lòng gật đi.

Miệng vết thương truyền tới cảm nhận đau sâu sắc, ta mở mắt ra đã thấy trong tầm cung, còn Phụng Cửu canh giữ bên cạnh ta, hai mắt ngập tràn to máu, nhìn như vậy thật đáng sợ, nhưng trong mắt ta lại đủ để ta ngây ngốc.

“Phụng Cửu, ta hát một bài vì ngươi được không?” Ta chưa từng mở miệng hát, tuy rằng bên ngoài đều đồn rằng Thanh Thương ta có một giọng hát đẹp nhất trên đời này.

Phụng Cửu bình tĩnh nhìn ta rất lâu, lúc này mới chậm rãi lắc đầu, cất giọng khàn khàn bảo, “Từ trước đó là một đứa ngốc, hiện giờ đều không còn, lại biến thành si rồi”

“Đúng vậy, gặp ngươi thì sẽ ngây ngốc, còn lo lắng gì khác đâu” Ta cười vui thích, lại chạm tới miệng vết thương, khiến ta đau nhẩn cả mày lại.

“Đừng động, để ca thay vết thương cho ngươi khỏi hẳn rồi lại hát cho ta nghe là được”

“Ngươi khi dễ ta, ta thêm vào cười ngươi ngu, cả cái tát cũng chẳng dám nhìn ta, ngươi làm ta nhìn không ra sao cả. Ta không trối ngươi được, hiện giờ ngươi muốn về lúc nào thì về ta đều chẳng có cách tóm ngươi lại, tới lúc đó ta biết tìm ai mà hát đây”

“Ta không đi”

“Ha ha, con si mạng này lại đáng lên rồi, ngươi nói gì nữa cũng vô dụng thôi”

Trong mắt Phụng Cửu dâng lên trách cứ, hất định mở miệng, ta lại nhẹ nhàng xoa bên mặt trái của hắn. Phụng Cửu, ngươi chắc sẽ không nhớ ta, sẽ không tại lúc làm tổn thương giờ mới nhớ tới ta, yêu là hận...

Đạp rách phồn nước ba ngàn chỉ lấy một muôi ảm không lại cô độc,

Hôn qua Giang Nam hoa đào Yên Vũ lâu đài người nào nghe ti trúc

Sợ là yêu bao nhiêu hận bao nhiêu chỉ nghe tiếng sáo khóc,

Có thể có bao nhiêu người biết kia đoạn trường độc được tên là tương tư khổ

Tiếng vó ngựa thanh không thấy hoa sen nở lạc hồng phản ánh Thanh trúc,

Nữ tử nén lệ nghe đoàn tụ chim hát thù họ không già thụ

Sợ là duyên cũng tan tác người cũng đã quên đến cùng công đã trảng,

Còn có bao nhiêu người hiểu được đúng bướm bướm phân phi chim nhận quên đường về

Trường tương thù, đó là chim xanh rơi lệ đủ lâu thính phong mưa

Không thờ dài, tơ lụa uyên ương thêu rơi một chút chết đi

Không nghĩ hận, là cái gì tiêu thanh âm nhìn ta đáng tiếc

Thư sinh nói, nếu có duyên chúng ta nửa đời sau gặp lại

Bài hát này đúng là cô gái mất đồ kia hát cho ta nghe, chỉ có một lần mà ta nhớ kỹ. Trường tương thù, thán tẫn chim xanh tâm tư; tương tư khổ, chỉ làm si nhân độc thù họ. Cái gì hữu duyên gặp lại! Hữu duyên liền muốn cùng một chỗ, đây mới là của ta chấp niệm, vì này một khúc trường tương thù!

Hát, hát, hát, không ngừng được, cho tới khi màu đỏ máu nhiễm đỏ cả quần áo trắng, tỏa ra nhiều đóa hoa đỏ tươi giữa trời đông giá rét, Chẳng biết từ lúc nào, lệ rơi, dần không nhìn rõ mắt hắn, mi hắn, môi hắn nữa.

“Thanh Thương, có thể, đừng hát nữa, đừng hát nữa...” Phụng Cửu ôm ta, một tay ấn lên vết thương của ta, ngón tay sạch sẽ dính đầy máu, chảy từng chút lên ống tay áo thêu hoa mẫu Đơn của hắn, tỏa ra đẹp kiều khác.

Trường tương thù, vĩnh viễn không dứt.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thô Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Tam sinh tam thế, vẫn như hôm qua (1)

Cho tới tận bây giờ ta chỉ biết Núi Ngọc đẹp, từ lúc sinh ra tới giờ Núi Ngọc chính là nhà duy nhất của ta.

Ngẩng đầu lên thì nhìn thấy trăng sao, nghiêng tai lắng nghe tiếng gió nhẹ lướt mặt nước, chợt có tiếng chim hót ếch kêu, tình thú phi thường. Ngày hè vừa tới, toàn bộ núi ngọc đều kết đầy loại hoa quả tươi màu đỏ sậm, đỏ như lông chim lửa của ta.

Một chú chim đỏ như lửa, đó chính là ta. Ta chưa từng nhìn thấy qua đồng bạn của mình, nhưng cũng vui vẻ tự do ở núi Ngọc ngâm nga ca hát, bay múa.

Mãi cho tới một ngày, hần, giống như thần từ trên trời giáng xuống. Khuôn mặt tinh xảo nghiêm túc vô cùng, nhất là con mắt thứ ba trên trán kia nhìn thật dọa người. Ta nấp sau một gốc cây thô to già, nhìn hần rơi xuống đất, đứng lặng không tiếng động.

Mãi lâu sau ta mới lấy hết dũng khí chậm rãi tiếp cận hần, một chút một chút một, hần vẫn không nhúc nhích. Dè dặt cẩn thận duỗi thẳng cổ, lại phát hiện ra hai mắt hần nhắm nghiền, lông mi cong dài khẽ rung lên, mày đẹp khẽ nhúc, trên mặt dính chút bùn, thoát trông khá chật vật. Nhưng dù là thế hần cũng đúng là người đẹp mắt nhất mà ta gặp.

Ta cho là hần đói, nên vội vàng bay khắp cả tòa núi Ngọc, mang về đây loại quả thơm ngọt nhất đặt bên cạnh hần. Ta ở cạnh hần ngày người một ngày một đêm, hần cũng an tĩnh ngủ một ngày một đêm.

Ngay lúc ta đang gặm gật buồn ngủ thì đôi mắt sáng như sao kia bỗng mở ra, ta chẳng kịp trốn đúng lúc hần thấy.

Ta hoảng loạn kêu một tiếng, liền định nấp đằng sau gốc cây che đi về xấu xí của ta, không dám nhìn hần, lại thò đầu ra thăm dò chút.

“Ha ha” Hần khẽ cười, nhưng không động, chỉ duy trì tư thế nằm ngửa như cũ, thanh âm kia còn nghe hay hơn bất cứ loài chim chóc ca hát nào. “Đều thấy cả rồi, còn trốn cái gì? Đi ra đi, hiện giờ mạng ta chẳng còn lâu nữa, cũng không gây thương tổn ngươi đâu”

Mạng không còn lâu nữa... Hần sắp chết sao, giống như loài chim chóc tầm thường, sẽ không còn đậu trên cành ca hát được nữa. Không... không thể!

Ta chưa nói cho hần biết, ta trốn đi không phải sợ hần làm bị thương, mà ngại mình quá xấu, không lọt vào mắt hần được. Giờ hiện thời ta lại chẳng quan được những điều này, ta mang trái cây tới cùng một lúc, hy vọng hần có thể ăn, hy vọng hần đỡ hơn, hy vọng hần có thể vĩnh viễn ở lại nói chuyện bên ta trên núi Ngọc cả đời.

“Quả tiên Mộc Nam... Vô dụng thôi, hiện giờ sợ là có thêm nhiều quỳnh tương ngọc lộ, quả nước thần tiên, Tất Phương cũng khó tránh khỏi cái chết” Hóa ra, hần gọi là Tất Phương. Còn ta gọi là gì... Ta không biết.

Tất Phương khó khăn xoay đầu về phía ta, cặp mắt trong veo sáng như sao nhìn ta cười, dịu dàng mở miệng nói, “Ngươi cũng là một người sao, Tất Phương sắp chết cùng tách xa với Thăng Ngộ, ha ha, thật thú vị. Thăng Ngộ, ngươi lại đây.”

Thăng Ngộ, hần đang gọi ta đó sao, hần biết tên ta gọi là gì, cũng không chê ta có một thân đỏ đậm quá chú ý quá xấu xí sao.

Ta bay tới bên cạnh hần, nhẹ nhàng phui đi đám cỏ khô dính trên người hần. Còn hần, Tất Phương lúc nào cũng dùng ánh mắt ôn nhu nhìn ta, bên miệng còn treo mãi nụ cười ấm áp hơn cả ánh dương.

Lại một ngày trôi qua, hần có thể chậm rãi đứng lên được, cũng có thể tự mình lết tới bên cạnh dòng suối nhỏ uống nước. Chỉ là ta mỗi ngày có chấp hái quả tiên mộc nam đưa cho hần ăn, hần cũng sẽ mỉm cười cắn một miếng, tán thưởng một tiếng.

Từng ngày từng ngày trôi qua, ngay lúc ta cho rằng hần cũng sẽ khỏi dần lên, ánh mắt hần lại ngời sáng ôm ta vào trong ngực. Ta không giẫy dụa, sợ lòng mình làm hần bị thương.

“Thăng Ngộ, ngươi biết không, Tất Phương không có cha mẹ, chết bất cứ lúc nào, luân hồi không ngừng, nhưng hầu hạ chủ nhân chỉ có một, đó chính là chủ Phương Tây. Thăng Ngộ, Tất Phương cầu ngươi một chuyện có được không? Tất Phương sẽ quên ngươi, hơn nữa cũng sẽ không nhớ nổi, thì tính như thế, ngươi cũng muốn mang theo Tất Phương sống lại trở lại phương Tây, hầu hạ người đứng đầu Côn Lôn là sứ mệnh mỗi đời của ta”

Sau này ta hiểu ra, đây chỉ là hồi quang phản chiếu của hần, bởi hần nói xong câu này thì dần không còn ăn quả tiên nữa, sau này cả nước cũng không uống được nữa.

Ta rất đau lòng, lại sợ tâm tình mình ảnh hưởng tới hần, ngày nào cũng ngủ thấp thỏm, chỉ sợ vừa tỉnh dậy thì không còn nghe thấy hần gọi ta là Thăng Ngộ nữa.

Đêm nay, sao trên trời chiếu sáng cả núi Ngọc, ta tinh thần sáng sủa làm bạn bên cạnh Tất Phương, chỉ mong hần khỏe lên.

“Thăng Ngộ, đứa bé ngoan, ngủ đi. Ta đồng ý với ngươi, ta sẽ không rời ngươi đi, vì thế ngủ đi” Tất Phương dịu dàng gọi tên ta, để ta rúc vào trong vòng tay ấm áp của hần.

Cuối cùng không chống nổi cơn buồn ngủ, ngủ rất say. Vừa tỉnh ngủ, Tất Phương vẫn đang ngủ, cặp mắt xinh đẹp kia đã nhắm chặt lại, chỉ có thân thể hần trở nên lạnh lẽo vô cùng, giống như mỗi lần một con chim chết đi vậy.

Đừng, đừng đừng mà... Tất Phuong, cầu xin huynh, đừng rời ta đi mà, nước mắt nóng bỏng chảy xuống, lại không làm ấm được tấm thân lạnh của hắn. Lời nói dịu dàng và nụ cười ấm áp kia như chỉ còn trong trí nhớ, chỉ nhớ lại mà thôi.

Tất Phuong, huynh là người đầu tiên nói chuyện cùng ta, là người đầu tiên gọi tên ta, là người đầu tiên đi vào lòng ta. Tất Phuong, Thắng Ngộ yêu huynh mà...

Ta không rời Tất Phuong bước nào, cứ tưởng tượng hắn còn sống, còn mở to mắt gọi ta là Thắng Ngộ, dịu dàng như vậy. Chẳng qua khi bảy bảy bốn mươi chín ngày trôi qua, hắn lại biến mất, xuất hiện một quả trứng màu đỏ lấm tấm. Ta nhớ tới trước khi hắn chết có nói với ta những lời này, ta biết, đó chính là hắn, hắn đã trở lại.

Cứ thế ấp trứng, nhưng bắt đầu từ hôm nay, ta sẽ coi chừng quả trứng này cho tới khi vỡ vỏ mà ra. Xua đuổi mỗi một con thú lén nhìn trộm trứng hắn, ngăn mỗi một giọt sương sớm sẽ làm hắn bị thương, dù cả người đầy thương tích ta cũng muốn che chở cho hắn.

Cũng chẳng biết bao lâu, ta chỉ nhớ được cây già bên cạnh nớ hoa rụng lá, một lần lại một lần.

Cuối cùng tới một ngày, có tiếng nứt vỡ vang lên, giờ phút này ta vui sướng không kìm được nín thở chờ đợi hắn xuất hiện lần nữa trước mặt ta.

Nhưng lúc hắn phá vỏ ra còn rất nhỏ, lông tơ màu vàng nhạt, ánh mắt vẫn chưa mở, cứ luôn mồm kêu “chíp chíp” đói bụng.

Ta rất vui, sinh hoạt mỗi ngày với Tất Phuong, thậm chí ta còn ích kỷ nghĩ, vĩnh viễn tiếp tục sống trên núi Ngọc với hắn, chỉ có hai ta. Ta không muốn hắn mạo hiểm, cho dù là kiếp trước hắn cố chấp vô cùng.

Rồi cuối cùng cái gì cũng tìm đến, đó là một nam tử có tóc màu bạc, sau đó là chủ nhân của ta và Tất Phuong, chủ nhân của chúng ta là Vân Cảnh.

Ta trời sinh nhất gan, vẫn run rẩy mở cánh ra, bọc Tất Phuong dưới cánh chim của ta, quay mắt yên tĩnh nhìn nam tử mắt bạc đằng trước, ta rất sợ Tất Phuong bị hắn mang đi không tìm được nữa.

“Thắng Ngộ hả?” Ngàn năm nay ngươi vẫn luôn ở đây che chở hắn... Ta trợ ngươi biến hình, coi như báo đáp ân tình ngươi bảo hộ tộc Thánh thú của ta. Chỉ là Tất Phuong ta nhất định phải mang đi” Nam tử nói bình tĩnh với ta, ngàn năm... Hóa ra nhaoáng cái đã ngàn năm rồi, thời gian vội vàng, nếu không có trí nhớ ta sao lại nhẫn nại tới bậc này chứ.

Nam tử có đôi mắt bạc kia nói được thì làm được, một luồng sáng đỏ quay quanh người ta, ta cả kinh muốn đập cánh lại phát hiện ra màu lông chim đỏ không thấy nữa, thay thế là một đôi cánh tay trắng nõn như ngò sen.

Ta kinh ngạc với sự thay đổi của mình, đợi tinh thần hồi phục trở lại, Tất Phuong đã nằm trong tay nam tử.

“A a...” Ta định ngăn hắn lại, lại phát hiện ra có thể nói được a a mà thôi, ta kéo tay hắn, đỏ mắt theo dõi Tất Phuong run rẩy trong lòng hắn.

Nam tử kinh ngạc nhìn ta, cuối cùng khẽ thở dài, “Cũng được, ngươi nguyện thì cùng đi theo đi”

Hắn lại vung tay lên, ta lại nhìn thấy bản thân mình đã khôi phục lại bộ dạng cũ. Nhưng ta chưa bao giờ thấy thích bộ dạng hiện giờ của bản thân như vậy, bởi vì có thể bay, không sợ làm mất Tất Phuong nữa.

Dè dặt cẩn thận đi sau nam tử, cùng hắn xuyên qua tầng tầng lớp lớp mây, cuối cùng đi tới một nơi có tên là Côn Lôn kia, một nơi tiên cảnh xinh đẹp, núi Ngọc không thể so được, nhưng trong lòng ta, cảnh mới gặp Tất Phuong ở Núi ngọc là đẹp nhất.

Rồi sau đó, ta cùng Tất phuong tiến vào trong cung Nguyệt Miện của nam tử mắt bạc, nam tử này có tên là Vân Cảnh, là đứa con thứ hai của Phụ Hỷ Vương, cũng là chủ nhân của chúng ta.

Vân Cảnh nói cho ta biết, Tất Phuong đúng là thánh thú của tộc Phụ Hỷ, từ nhỏ làm thánh thú là để phụ tá bộ tộc Vương giả Phụ Hỷ. Vì thế Tất Phuong thông minh của ta tuy còn nhỏ nhưng lại cùng ta học nói tiếng người, lại sớm nói lưu loát hơn cả ta.

“Thắng Ngộ, Thắng Ngộ, cùng ta chơi đùa đi” Từ nhỏ Tất Phuong dính nhất là ta.

Ta cười khở, vì nhắc nhở của Vân Cảnh, ta không thể không ác độc cự tuyệt hắn, “Tất Phuong, không được, ngươi là thánh thú tộc Phụ Hỷ, cần phải học tự lập, hơn nữa phải trở nên mạnh hơn”

Ta không biết hôm nay hắn hiểu mức nào, nhưng nhìn ánh mắt hiểu lẽ mờ của hắn và khuôn mặt nhỏ thất vọng, ta càng khó chịu hơn cả hắn.

Dĩ nhiên sau khi học biến hình xong, ta cũng từng nhìn kỹ xem hình dạng mình thế nào, mắt cực nhỏ, miệng nhỏ, giống y các cô gái bình thường khác, thanh tú mà bình thường.

Chẳng biết từ lúc nào, hắn cũng bắt đầu thay đổi mình, lại không còn là Tất Phuong dịu dàng nữa, hắn cũng uể oải xoay người rồi đi lạng lạng.

Tất Phuong trưởng thành, hắn bắt đầu đi theo chủ nhân Vân Cảnh học pháp thuật, nhưng có một điểm không bao giờ thay đổi là, thỉnh thoảng nhìn về phía ta vẫn là ánh mắt dịu dàng như trước.

“Thắng Ngộ, ngươi nghĩ định muốn cái gì?” trước một ngày Vân Cảnh sai Tất Phưong hạ phàm để rèn luyện, Tất Phưong bị kích động bay tới tìm ta, hân còn chưa tới ngàn năm không thể biến hình, vì thế cố hết khả năng, hân đứng trước mặt ta vẫn duy trì bộ dáng cũ.

Nghĩ muốn cái gì ư... Đúng vậy, ta và hân chưa bao giờ tới thế gian. Với ta mà nói, nơi đó đều là nơi thần bí mới mẻ tồn tại. Chỉ là ta muốn cái gì nhỉ? Tất Phưong, ta nghĩ muốn có người bồi bên cạnh ta, chỉ có người và ta, vĩnh viễn cùng một chỗ.

Chỉ là lời này ta cuối cùng không thể nói ra. “Ta nghĩ muốn người được bình an” Nhệ nhàng giúp hân chăm sóc lông chim, cứ tựa như ngày nào ở núi Ngọc vậy.

Tất Phưong nao nao, lập tức vui mừng cọ mặt thân thiết với ta, “Thắng Ngộ của ta đã trở lại rồi”

Ta đẩy nhẹ hân ra, quay lưng đi, không nhìn thấy vẻ kinh ngạc và bi thương của hân. Lại trở về ư... Thực ra ta vẫn luôn không thay đổi, lại không thể không cứng rắn với người như vậy được...

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Tam sinh tam thế, vẫn như hôm qua (2)

Tam sinh tam thế, vẫn như hôm qua (2)

Tất Phưong sắp về rồi, chuyến đi này của hân mất năm mươi năm, nhưng so với ngàn năm trước, thì có đáng là gì đâu. Chỉ là ta không ngờ được, chủ nhân Vân Cảnh ngoài mang Tất Phưong ở bên ngoài về, còn mang theo về một con thỏ nhỏ rất đỏ tai cụp nữa.

Ở lâu bên cạnh chủ nhân vậy, mỗi cử chỉ hành động của ngài ấy ta đều thấy rõ ngài ấy đối với con thỏ này không tầm thường, thậm chí...

“Thắng Ngộ”

Ta biến thành hình người, quỳ một chân dưới đất, lẳng lặng đợi chỉ thị này của ngài ấy.

“Sau này ngươi phụ trách chăm sóc cho Tuyết Cầu chuyện ăn uống hàng ngày, nàng muốn ăn gì thì cho nàng ăn cái đó”

“Vâng, chủ nhân”

Tiếp xúc lâu ngày với tiểu tổ tông này ta mới biết được, nàng quả thật chẳng giống con thỏ bình thường tí nào, vì nàng đến, cả Côn Lôn lần đầu lại ngập tràn sức sống, đến cả ta cũng đi theo bận rộn vui vẻ.

Từ khi tiểu tổ tông và chủ nhân Vân Cảnh đi một chuyến tới thọ yến của Vương Hậu Côn Lôn về, giữa hai người dường như có gì đó không rõ, nhưng ta biết, Vân Cảnh và tiểu tổ tông cũng giống như ta và Tất Phưong bây giờ vậy, dùng lạnh lùng tạo ra khoảng cách, không thể tới gần, chỉ yên lặng bảo vệ.

“Thắng Ngộ vừa đi gặp điện hạ rồi, điện hạ đã nhiều ngày bận rộn, vì thế không có thời gian chơi với ngươi. Nhưng ngài ấy có nói qua, cho ngươi ăn nhiều một chút, cung Nguyệt Miện chính là nhà ngươi, đợi khi nào ngài ấy rảnh sẽ tới tìm ngươi” Không đành lòng thấy tiểu tổ tông khổ sở, ta cố sức nói dối, chỉ hy vọng nàng ấy có thể sớm mau khỏe lại.

Ta nhớ ta đối đãi với tiểu tổ tông như vậy từng khiến cho Tất Phưong không chịu nổi oán giận không chỉ một lần, vì trước kia, ta dịu dàng chỉ dành cho Tất Phưong, mà hiện giờ lại phân cho người khác.

Mãi cho tới khi họ hòa hảo lần nữa, ta mới thờ phào nhẹ nhõm, ý ôi như vậy, y như ta và Tất Phưong lúc trước vậy.

“Thắng Ngộ, điện hạ lúc này đang làm gì?”

Hiện giờ Tất Phưong dĩ nhiên là hiểu sứ mạng của mình, trong mắt trong lòng hân đã không có mình Thắng Ngộ ta nữa. Ta hơi bức, bức sự vô tình của hân, đảo mắt đã quên mất ta, bức mình ngốc, chỉ đơn giản nói thích mà chẳng nói ra lời.

“Tất Phưong, ngươi lớn giọng vậy làm gì, điện hạ và tiểu tổ tông đang ngủ trong đó đó, đừng có quấy rầy họ, để cho họ ngủ đi”

“Cái gì! Ngủ cùng nhau á? Con thỏ này chẳng phải vẫn chưa thể biến hình đó sao!”

Ta khẽ nhủ mày, tuy đi thế gian những năm mươi năm rồi, hân có chút chẳng học được gì. Túm mạnh dúi lông trên đỉnh đầu hân, kéo ra ngoài, “Tốt, ở thế gian ngàn người vài năm, cái khác không học, lại học được chuyện này, hôm nay không giáo huấn ngươi, ngươi sẽ không ngoan rồi” Giọng tuy không vui, bên miệng ta lại nhếch lên cười, đã bao lâu không dễ như vậy, thấy chủ nhân và tiểu tổ tông, trong lòng lại dâng lên cảm động vô hạn.

Nhìn chủ nhân Vân Cảnh dứt khoát quyết tâm mang theo tiểu tổ tông rời đi Côn Lôn, ta rất hâm mộ, nhưng cũng bất đắc dĩ, hiện giờ Tất Phương đã không phải một mình Tất Phương của ta nữa.

Chủ nhân và tiểu tổ tông rời đi mười năm, rốt cuộc Tất Phương tròn một ngàn tuổi biến hình. Ta một thân một mình đứng ở trong Thương Tuyệt Các, ở đây dù là thương tuyệt, nhưng Côn Lôn quanh năm cũng sẽ không có tuyết. Tơ liễu phát phơ theo gió, cũng có mấy phần giống tuyết trắng.

Vươn tay, chịu sự mềm mại của đám lông chim còn nhẹ hơn tơ liễu, trái tim cũng bay đi xa, xa tới mức cả đời này ta cũng không quên được hồi ức, mang theo ngọt ngào và đau khổ. Ở xa, một nam tử đi về phía ta cười, nháy mắt lệ rơi đầy mặt, tầm mắt mơ hồ, song ánh mắt cố chấp vẫn dính trên người nam tử áo xanh ôn hòa ấy.

“Thắng Ngộ...” Hắn khẽ gọi về ta, dường như trở lại lúc trước, vẫn dịu dàng như vậy.

Vén vén hai ngàn năm, ức biến ghen ừ ta biến thành căm phẫn nắm chặt tay đánh mạnh lên thân thể rắn chắc của hắn, lại nhẹ tay chút, chỉ có hắn biết, mỗi cái đánh ấy của ta đều rất nhẹ không có cảm giác đau, ta mãi vẫn thương hắn, luyến tiếc hắn...

“Tại sao khóc, ta còn định sau khi biến hình sẽ để cho nàng là người đầu tiên nhìn thấy kìa, sớm biết thế này, ta sẽ không tới nữa” Tất Phương nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt ta rơi ra, chỉ là hắn không biết, hắn càng dịu dàng, ta lại càng khóc nỉ non.

“Thắng Ngộ, nàng có biết ta đã đợi giờ khắc này ngàn năm rồi không, ta nghĩ muốn cưới nàng làm vợ, nàng có chịu không?” Tất Phương vui mừng ôm ta vào lòng, cũng nói đầy hứa hẹn cả đời chẳng dám nghĩ xa vời.

“Ta đồng ý, ta đồng ý...”

Chỉ là ngày hôm ta và Tất Phương thành thân ấy, lại nổi lên dị biến, ta bị người ta cướp đi, là nam tử mắt vàng có nốt ruồi đỏ yêu ta giữa trán.

Hắn nhìn một thân quần áo cưới đỏ thắm của ta, không lên tiếng, dường như nhìn ai đó xuyên thấu qua ta vậy, nhưng thật sâu bên trong lại lộ ra sự tà mị dịu dàng khác hẳn bên ngoài.

“Người đã hầu hạ Tiểu Cầu Nhi bao lâu rồi?” Mãi lâu sau hắn mới chua xót mở miệng, hỏi ta.

Tiểu Cầu Nhi... Lúc đầu ta mờ mịt nhìn hắn, rồi lập tức nhớ lại, tên tiểu tổ tông, Tuyệt Cầu...

“Từ lúc nàng ấy về cung Nguyệt Miện, mãi cho tới khi đi, đều là do Thắng Ngộ hầu hạ nàng ấy cả” Ta biết nửa khắc trước hắn sẽ không giết ta, vì thế ta muốn đợi Tất Phương đến, ta còn muốn sống cả đời với hắn nữa.

“Ha ha, vậy thì nói chuyện về nàng ấy với ta đi, càng kỹ càng tốt” Nam tử lộ ra thần sắc hứng thú, chỉ là con người lười nhác ấy nhìn ta cứ như vật chết vậy, chẳng có tí tình cảm nào.

Ta cố sức nhớ lại từng chút từng chút một mỗi khi sinh hoạt chung một chỗ với tiểu tổ tông, cố sức đem mọi chuyện miêu tả tỉ mỉ tường tận cho hắn nghe.

Nhưng câu chuyện xưa rồi cũng có lúc kết thúc, ta nói xong nam tử mắt vàng chậm rãi đứng lên, hướng cách đó không xa nhoen miệng mỉm cười, “Hôm nay thu hoạch rất phong phú, cái gì tới cũng tới rồi”

Ta bỗng dưng quay đầu, liếc mắt một cái thì thấy Tất Phương đang vội vã chạy tới đẩy kích động và lo lắng, khi thấy ta bình an không sao, mới thờ phào nhẹ nhõm.

“Thắng Ngộ, nàng không sao chứ!” Hắn xông lên ôm lấy cổ ta, ta mỉm cười lắc đầu. Nào biết, vào thời khắc ấy, nam tử mắt vàng lại cười khẽ nói, “Không sao hả? Không sao thì việc gì ta phải cố bắt người đến chứ”

Tất Phương nghe xong mặt biến sắc, hắn nhìn nam tử khó chịu. Ta định an ủi hắn, giữa mũi bay tới mùi thơm lạ lùng, con buồn ngủ ập tới, ngủ rất say sưa.

Kết quả Tất Phương và nam tử kia nói gì, làm gì ta, ta cũng không biết, bởi vì đợi lúc ta tỉnh lại, ta đã nằm trên giường, còn Tất Phương luôn dịu dàng nắm tay ta, một khắc cũng không ngừng lay ta, tựa như ta nằm đó.

“Thắng Ngộ, không sao, ta sẽ bảo vệ nàng, đừng sợ” Tất Phương cúi người ôm lấy ta, an ủi ta, nụ cười khổ trên mặt lại khiến ta nháy mắt hiểu ra, nhất định là có chuyện gì xảy ra rồi, chỉ là ta không có đủ lực để ngăn lại tất cả những điều này.

Thời gian trôi qua, tám phương đại lục truyền tới tin tức mơ hồ khiến người người kinh hoàng, tộc giao long sau nhiều năm yên lặng lại bắt đầu rục rịch. Ta ngày nào cũng nhìn Tất Phương bận rộn không ngừng, đành ở lại cung Nguyệt Miện đợi hắn về, dùng nụ cười xóa tan đi mệt mỏi của hắn, ít nhất, ta không muốn trở thành gánh nặng của hắn.

“Thắng Ngộ, tộc trưởng tộc Phương Hoàng đã đổi chủ rồi” Thần sắc Tất Phương càng ngày càng thêm nặng nề, ta nhìn thấy sự đau đớn trong mắt, lại ép mình không được để lộ ra lo lắng sợ hãi.

“Trong tộc chính biến sao?”

“Không, đúng là lúc trước có một vị Phượng Vương tự động thoái vị, cụ thể ra sao thì chúng ta không biết. Nhưng Phượng Vương vừa nhậm chức thì không phải là kẻ dễ chọc, khác hẳn với vị ôn hòa lúc trước, vị này cấu kính khó chịu hơn nhiều”

“Huynh định nói là chỉ cây dâu mắng cây hòe sao, huynh ghét ta chưa đủ dẫu dằn đúng không!” Không đành lòng nhìn hấn nhử mày, ta yên lặng hít sâu một hơi, cắn mạnh lên cánh tay hấn, chẳng khách sáo néo lỗ tai hấn.

“Nurong tử, đừng đừng, ta nào dám chứ!”

“Hừ, xem huynh có gan này không?”

Dưới lo lắng của Tất Phưong, cuối cùng đại chiến cũng bùng nổ, mà có tình vào thời điểm này ta lại có con của ta và Tất Phưong, chỉ là không biết đây đến tốt cùng là bất hạnh hay hạnh phúc nữa.

Nói cho Tất Phưong tin tức vào giờ này, trên mặt hấn nổi lên xao động không cười, nhìn còn chói mắt hơn cả mặt trời. Hấn dè dặt cẩn thận ôm lấy ta, cách lớp quần áo xoa xoa cái bụng chứa sinh mạng nhỏ chưa có động tĩnh gì, nhìn ta cười ngây ngô.

Ta nhìn hấn vui vẻ vậy, do dự mãi mới mở miệng hỏi, đó là kết quả ta suy nghĩ rất lâu rồi, “Hiện giờ thời khắc loạn lạc này, chúng ta có thể không cần đứa bé này...”

Tất Phưong vừa nghe ta nói vậy, nao nao, lập tức buồn bực ôm chặt lấy ta, “Làm sao không cần chứ, nó là con của ta và nàng, ta còn muốn tận tai nghe nó gọi ta là phụ thân kia, sao có thể không cần chứ!” Tất Phưong lần đầu tiên kích động như vậy, ta cho là hấn vẫn lấy tộc Phụ Hỷ làm trọng, hiện giờ mới biết, ta và đứa bé, cái nhà này, với hấn mà nói là quan trọng nhất.

Nhưng điều khiến chính ta không ngờ tới là, Tất Phưong lại lén gạt ta hạ phạm đem chủ nhân Văn Cảnh và Tiểu tổ tông Tuyết Cầu tìm về.

“Tất Phưong ngươi tên ma quỷ này! Cuối cùng cũng biết trở lại, ta còn tưởng ngươi có người mới không cần hai mẹ con ta nữa chứ” Hấn vừa đi lâu như vậy, ta sớm đã tâm phiền ý loạn, hiện giờ thấy hấn trở về, càng không nhịn được cấu kính.

Thấy hấn giấu con mất thứ ba, trong lòng càng thêm khổ sở, “Ngươi tại sao lại giấu mất thứ ba đi thế? Sợ người khác biết ngươi đã có vợ đúng không?” Nói thì nói vậy, trong lòng lại nghĩ vừa mới gặp Tất Phưong, lại khiến cho ta khó quên được bộ dáng, vì sao lại đem giấu mất thứ ba đi...

“Đi lần này mấy chục năm, thế như lại bỏ lỡ đại hôn của hai người ngươi và Tất Phưong, Thắng Ngộ...” Chính là lúc vừa thấy cô gái áo trắng kia, ta lại không kìm được ghen tị, hóa ra, phụ nữ có con lại có cảm xúc hay thay đổi đến vậy. Nhưng ta lại chưa bao giờ liên hệ nàng ấy có liên quan gì tới tiểu tổ tông Tuyết Cầu, hóa ra tiểu tổ tông đã có thể biến hình, trước khi đi nàng ấy còn có thể được chủ nhân ôm vào trong lòng, hiện giờ tất cả cũng thay đổi, tuy mới có mấy năm...

“Thắng Ngộ, mấy năm năm có khỏe không, Tất Phưong đối xử với ngươi có tốt không?”

Không kìm được nước mắt, “Tốt, tất cả tốt lắm, Thắng Ngộ rất hạnh phúc”

Tiểu tổ tông Tuyết Cầu thấy ta khóc cũng khóc theo, vừa khóc vừa không quên an ủi ta, “Đừng khóc, ngươi đừng khóc, ảnh hưởng tới thai nhi. Ngươi nhìn một nhà ta này, Quả Nhi hiện giờ hoạt bát như vậy, nhất định con của ngươi và Tất Phưong cũng sẽ là một đứa trẻ ngoan ngoãn, đừng có khóc”

Ta cho là bọn họ trở lại, cuộc sống sẽ được yên ổn, ai ngờ thế sự khó lường. Đầu tiên là tiểu tổ tông Tuyết Cầu mất tích, đợi chủ nhân Văn Cảnh đón nàng ấy về, nàng ấy không còn mở miệng cười ngọt ngào gọi ta một tiếng “Thắng Ngộ” nữa.

Rồi sau đó, tộc giao long không đánh mà thua, ngay lúc các tộc nhảy nhót ca hát, ta cũng vì bản thân đã mấy ngày không thấy Tất Phưong thì lo lắng mãi. Mãi cho tới khi Chu Yêm khô sở tìm được ta, không ngừng được bị thương nói với ta, “Thắng Ngộ, Tất Phưong giết Bệ hạ, hấn...”

Còn chưa nghe xong, ta đã ngắt đi. Vì sao ông trời lại đối xử như vậy, lại phải đợi hấn, vì sao...

Lúc tỉnh lại, chủ nhân Văn Cảnh yên lặng đứng bên nhìn ta, mãi sau, ngài ấy lại quay lưng đi, khoanh tay nói, “Thắng Ngộ, ta ngươi ba người làm chủ tổ đã lâu rồi, đi nhìn hấn chút đi, giết Phụ Vương, hấn không thể không chết”

Nước mắt sớm làm mờ mắt ta, mắc giữa đường, kết quả vẫn chấm dứt bằng cái chết.

Trong tù, nhìn bóng áo xanh có vẻ gầy xuổng, rõ ràng hấn giống như chiếc lá xanh ở kiếp trước vậy, giặt mình tinh mộng.

Hấn quay đầu thấy ta, run sợ một lát, nhìn ta mỉm cười, gọi khẽ, “Nurong tử”

Ta cầu xin thủ vệ coi cửa, cho ta đi vào. Liều lĩnh bỏ rào vào người hấn, khóc lóc ầm ĩ, “Tất Phưong, ta cũng biết, là vì ta rồi, là vì ta huynh mới nghe lời người nam nhân kia nói, vì ta huynh cả mạng cũng không cần, huynh là thánh thú muốn bảo vệ tộc Phụ Hỷ cơ mà, sao huynh có thể làm thế vì ta chứ”

“Nurong tử, vì nàng ta có thể làm bất cứ cái gì. Chỉ tiếc ta không thể nhìn thấy đứa bé sinh ra, không thể được nghe nó gọi ta một tiếng phụ thân rồi”

“Đừng, đừng mà...” Ta liều mạng lắc đầu, chỉ cầu hấn đừng bỏ ta lại một mình.

“Nurong tử, kiếp sau, Tất Phưong sẽ quên nàng, hơn nữa không còn nhớ nổi nữa, nhưng dù là thế, nàng cũng vẫn nhớ, yêu nàng vĩnh viễn là sứ mệnh của

ta sau này, Tất Phương vĩnh viễn không phụ nàng.”

Đó là lời nói cuối cùng của Tất Phương với ta. Ngàn năm trước, nam tử mắt sáng nói dịu dàng với ta, “Thắng Ngộ, nàng biết không, Tất Phương không có cha mẹ, chết bất kỳ chỗ nào thì sinh ra trứng, không ngừng luân hồi, nhưng hầu hạ chủ nhân chỉ có một người, đó chính là chủ nhân Phương Tây. Thắng Ngộ, Tất Phương cầu nàng một chuyện có được không? Tất Phương sẽ quên nàng, hơn nữa cũng không nhớ ra nỗi, nhưng dù là thế, nàng cũng phải mang theo Tất Phương sống lại trở lại Phương Tây, hầu hạ người đứng đầu Côn Lôn là sứ mệnh mỗi kiếp của ta”

Mà hiện giờ, lúc hấn lại biến mất bên ta lần nữa, hấn lại nói với ta, sau này mỗi kiếp của hấn cũng là vì yêu ta mà sống.

“Nương, khi nào phụ thân mới có thể chui ra từ trong trứng này vậy?”

“Nhanh thôi, đợi Tư Nhi trưởng thành, ông ấy sẽ trở lại bên cạnh chúng ta lần nữa” Ta ôm lấy Tư Nhi của ta, còn Tư Nhi lại ôm quả trứng cũng là sinh mệnh quan trọng kia, bên trong đó chứa đựng tất cả yêu thương của ta.

“Phụ thân cũng sẽ giống nương cũng thương Tư Nhi đúng không?” Tư Nhi ngửa đầu nhìn ta, bộ dáng nho nhỏ của nó giống hấn bảy tám phần.

“Ừ, bởi vì phụ thân con đúng là người dịu dàng nhất trên đời này” Ta ngẩng đầu lên bình tĩnh nhìn bầu trời, cười khẽ.

Tam sinh tam thế, vẫn như hôm qua.

Lời người edit: Thế là đã kết thúc một câu chuyện tình nữa, dù cái kết hơi buồn nhưng mình lại thấy mở ra một cánh cửa mới, người có tình thì kiếp sau vẫn được bên nhau; người có giang sơn thì sẽ không có mỹ nhân; người được mỹ nhân sẽ hy sinh giang sơn; được mất chỉ trong một ý nghĩ của bản thân; tình yêu sẽ tồn tại muôn đời muôn kiếp; yêu một người là làm tất cả vì người đó, hy sinh tất cả dù là tính mạng cũng không tiếc, chỉ mong người đó được hạnh phúc, vui vẻ....

Mình lúc nào cũng ước mong những người có tình sẽ được ở bên nhau mãi mãi; nếu yêu nhau hãy làm tất cả những điều tốt đẹp nhất cho nhau, như tình yêu của Huyền Mặc với Tuyết Cầu; như tình của Thắng Ngộ với Tất Phương hay như tình của Vân Cảnh với Tuyết Cầu... Nếu yêu thì đừng bao giờ hối hận.

Bạn đang đọc truyện *Ngân Thỏ Kỳ Duyên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.